

உ
திருமால் துணை.

கலித் தொகை

மூல மும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.
நான்காவது முல்லைக்கலி.

(40க.) தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று
முளிமுதற் பொதுளிய முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டா விலையேபோற் றடவுபு துடுப்பீன்று
ஞெலிபுட விரைத்த ஞெகிழிதழ்க் கோடலு
நி மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
சீறரு முன்பினேன் கணிச்சிபோற் கோடுசீஇ
யேறுதொழுடப் புகுத்தன ரியைபுட னொருங்கு;
க0 அவ்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமத் தார்ப்ப
வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி
நறையொடு துகளெழ நல்லவ ரணிநிற்பத்

துறையு ம்லமுந் தொல்வளி மராஅமு
முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ;
கநு மேற்பாட் டெண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க
னெக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திங்
கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் றோற்றங்கா
78

குகழி கவித்தொகை ௧௦௧.

ணஞ்சி ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
ண்ஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்;

௨௧ சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி
விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றோற்றங்காண்
படாணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
ளிடரிய வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்
குடர்குளிக் கார்த்துவான் போன்ம்;

௨௭ செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்
கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
றுதிநனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் றோற்றங்கா
ணரிரு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்
றாளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றனைத்
கேரளிற் றிருகுவான் போன்ம்;
எனவாங்கு;

௩௪ அணிமலைக் கேள்வற் றருஉமா ராயர்

மணிமாலை யூதுங் குழல்;

௩௬ கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சா வேற்றை
விடாஅதுநீ கொள்குவை யாயிற் படா அகை
யின்றன வாயமக டோள்;

௩௭ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய னயலது
கொல்லேறு சாட விநுந்தார்க்கெம் பல்லிநுந
கூந்த லணைகொடுப்பேம் ஞாந்;

௩௮ கோளாள ரென்னொப்பா ரில்லென நம்மானுட்
டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட்
கோளாள னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு
வேளாண்மை செய்தன கண்;

நான்காவது முல்லை க்.

௯௯௯

௪௪ ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்த்தார்
நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
முல்லைபற் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு.

இஃது “ஆயர் வேட்டுவராடேத் திணைப்பெய, ராவயின் வநநங்
கிழவந முளரோ” என்னும் (க) துத்திரத்தில் “திணைநிலைப்பெயராகிய கிழ
வநங் கிழத்தியரும் உள்” என்னும் விதியாற்கொண்ட அத்தலைவிக்கு
அவன் தோழி ஆயர் ஏறுதழவுகின்றமைகாட்டி அவன் அதுகண்டு வநந்தா
மல் ஆண்டுப் பெற்ற நன்னிமித்தங் கூறித்தெளிவித்து, *அதனை அவ்விதி
யாற்கொண்ட தலைவர்தங்கூறி, மீட்டும் அத்தலைவிக்குத் தீஞ் சுற்றந்தார்
கூறியிருக்குங் கூற்றினையுங் கூறி, தலைவனும் இன்னும் ஒருநான்று ஏறு
தழவி நம்மை வரைந்துகொள்வனென்று ஆற்றுவித்தது.

இதன் பொருள்.

தளிபெறு தண்மலத்துத் (உ)தலைப்பெயற் கரும்பின்று
முளிமுதற் பொதுளிய (௩) முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டா னிலைவேபோற் (௪) றடவுபு (௫) துடுப்பின்று

- க. தோல். அகத். கு. உக.
 உ. “தலைப்பெய நிலைய தண்ணறுங் கானத், திருள்படப் பொதுளிய
 பாரை மரஅத்து” முருகு. க - ௧௦.
 ஈ. பிடாவென்பதுமூட்காலையுடையதொரு புதல்; மழைக்குத் தளிர்ந்து
 அரும்பிக் குலையாகப் பூப்பது; இதன்பூ நீண்ட காம்பையும் வெண்
 ணிறத்தைபுமுடையது (அ)“மூட்பிடவார்சிறுநெறி” (ஆ)“வான்பிசிர்க்
 கருவியிற் பிடவுமுடை தகையக், கான்பிசிர்கற்பக்கார்தொடங்கின்றே”
 (இ) “சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல், கண்ணியின்
 மலருந் தண்ணறும்புதலில்” (ஈ) “குறும்புதற்பிடவி னெடுங்காலலரி”
 (உ) “நிலவெனத், தொகுமுடை விரிந்த முதுகாற் பிடவின்” எனவரு
 தலும் காண்க. பிடாவென ஒரு மாமும் உண்டென்பர்.
 ஈ. “தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்” தோல். உரி. கு. உரு.
 இ. (அ) “காத்தட் டிடுப்பிற் கமழ்மடல்” மலை. ஈருக. என்பதும் (ஆ)
 கலி. இக: ௩ - ௪ வது அடிக்குறிப்பில் காத்தட்டுடுப்பென வந்திருப்
 பவையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
 ஈ. கோடவென்பது பெரும்பாலும் மூலநிலத்துக்குறித்தாகக் கூறப்
 படும்ஒருபூக்கொடி; இதன்குலைக்குப் பாம்பின் படமெடுத்தநிலையும்
 (பிரதிபேதம்) * இந்நிலை, ஁ ஁ஞெலிழிதழ்க் கோடறும்.

௬௨௪

கவித்தொகை கலக.

இ (க)மணிபுரை யுருகின காயாவும் பிறவு
 மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
 மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
 சேறரு முன்:இனோன் (உ)கணிச்சிபோற் கோடுசிஇ
 யேறுதொழுஉப் புதுத்தன ரியைபுட னொருங்கு

உ - து: மழையைப் பெறுகின்ற குளிர்த் த நிலத்தே நின்ற கர்க்காலத்து
 மூர்ப்பட் மழைக்கு *அரும்பினோன்று முன்புஉலர்ந்த முதலிடத்தே தழைத்த
 முள்ளைப் புறத்தேபுடைய பிடவம்பூவும், (ஈ) கள்ளுண்டு:களித்தலுற்றன

இதன்பூவுக்கு விளக்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன; இஃது இடையராத் குடப்படுவது; இது பெரும்பாலும் வெண் கார்தருக்கே பெயராய்வருமென்பர்; இங்குச்செங்காந்தட்ட வந்திருப்பது புண்டரீக மென்பது செந்தாமரைக்கு வருவதுபோல அருகியவழக்கு; (அ) “குரு வுடையன கொடிமிடைவொடு குலைவிரிவன கோடல்” (ஆ) “வெஞ் சின் வரவின் பையணத் தன்ன, தண்கமழ்.கோட ருதுபினி யவழி” (இ) “அணர்த்தெழு பாம்பின் தலைபோற் புணர்க்கோடல், பூங்குலை யின்ற புறவு” (ஈ) “கோடலத் தீப மேந்தி” (உ) “வரிவெண்கோடல் லாங்குருலை வான்பூப், பெரிய குடிய கவர்காற் கோவலர்” என்பவற் றால் இவை விளங்கும்; இதுவும் மகளிர்வழியாலும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாதல் இத்தூற்பக்கம் ௪௧: ௧-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும். தோன்றி யென்பதும் இதன்வகைபோலும்.

௧. (அ) “மணிக்காயா” பொருந். ௨௦௧. (ஆ) “மணியெனத், தேம்படு காயா மலர்ந்த” ஐங். ௪௨௦.
௨. கணச்சி, மழுவின வேராய தொருபடை; இதனை, “கையது கணச்சி யொடு மழுவே மூவாய், வேலு முண்டத் தோலாதோற்கே” என்பது வலியுறுத்தும்.
௩. (அ) “நாளா தந்து நறவுகொடை தொலைச்சி, யில்லடு கள்ளின் ரோப்பி பருகி.....தோனோச்சி வலன் வளையூஉப், பகன்மகிழ் தூங்குந் தூங்கா விருக்கை” பெரும்பாண். ௧௪௧ - ௧௪௨. (ஆ) “தசம்பு துளங்கிருக்கையென்றது தன் உளிப்புமிருதியால் தன்னை புண்டா ருடல்போல அத்தசம்பிருந்து ஆடும்படியான இருப்பென்றவாறு; இச்சிறப்பான், இதற்கு, ‘தசம்புதுளங்கிருக்கை’ என்றுபெயராயிற்று” பதிற். ௪௨: ௧௧, ௨௦. (இ) “துழத்தடு கள்ளின் ரோப்பியுண் டயர்ந்து, பழஞ்செருக் குற்ற வணத்தர்ப் பாணியும்” மணி. ௭: ௭௧ - ௭௨. (ஈ) “அரிய லார்த்த வணத்தர்” தணிகை. திருகாட்டு. ௧௦௦.

(91திபேதம்) * அரும்பியீடு கின்ற, † களித்ததூற்றயணிமையுடன் வளைந்ததுபு.

சுன்று, பின்னர்க்கு)நீயைக் கூடாந்து, அதிப்பிறத்த நெருப்பைச்சேரநிறைத்
தாற்போன்ற அலர்ந்த இதழினையுடைய செம்கார்த்தப்பூவும், நிலமணியை
யொக்கும் நிறத்தினையுடையவாகிய(௨)காயாம்பூக்களும் பிறவும் அழகுக்கொள்
ளும்படி குடிய கண்ணியையுடையவர் சேரத்தொக்கு ஏறுதழுவுவாரோடே
மாறுபடுதலை ஏறட்டுக்கொண்ட தம்மைந்தினைச் சேரநிறத்துதற்கு மகட்
கொடை நேர்ந்த ஆயர் சேர்க்கடி, பிறரார் சேறுதற்கரிய வலியினையுடைய
இறைவனுடைய குந்தாலிப்படைபோலே கூரிதாகக் கொம்புகளைச் சீவி, ஏறு
களைச் சேரத் தொழுவிடத்தே புகுகவிட்டார். எ - ௨.

தண்புலத்துநின்ற பிடவும் காந்தளும் காயாவும் பிறவுமென்க. இவை
(௩)முதற்பொருட்கேற்ற அடையடுத்துநின்ற ஆகுபெயர். சுன்றென்பதுமிகழ்
காலமுணர்த்துஞ் செய்தெனெச்சம். (௪) நெடுகிழியுடனென்னுது நெடுகிபட
னென எச்சமாகக்கூறுதலின் இவ்வாறு பொருள் கூறிலும். “நெடுவிசேற்
கொண்ட பெருவிறன் நெடுகிழி” (௫)என்பதனாலும் இது வினைச்சொல்லாம்.

௧௦ அவ்வழி, முழக்கென விடிபென முன்சமத் தார்ப்பு
வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி
நறையொடு துகளொழ நல்லவ ஈணிநிற்பத்
(௬)துறையு மாலமுந் தொல்வலி மரையு
முறையுளி பரையுப் பாய்ந்தனர் தொழு
எ - து: அவ்விடத்து ஏறுகளைத் தழுவிப்போக்கும்படியை உட்கொண்டு
வந்து வந்து திரண்டு மழைமுழக்கென்ன இடியென்ன நடுவானிலத்தின்

௧. “தீயி னன்ன வொண்ணெங் காந்தட்,... .. நெருப்பி னன்ன
பல்லிதழ்” மலை. ௧௪௫-௧௪௬.

௨. “காயாம்பூக் கண்ணிக் கருந்துவராடையை” கலி. ௧௦௮: ௧௦.

௩. “தளிபெறு.....பிடவமும்” என்பது பூங்குமிழென்பது
முதலாகிய தன் பொருட்கேற்ற அடையடுத்து நின்ற தோராகுபெய
ரென்பதற்கும் (கோவையார். ௧: பேர்.) செய்தென்னும் வினை

யெச்சத்திற்கு நிகழ்கால வாய்பாடும் சிறுபான்மையுண்டென்பதற்கும் (தொல். வினே. கு. நடக. நச்.) உகரவீதுசிறுபான்மை நிகழ்காலம் பற்றி வருமென்பதற்கும் (இ - வி. கு. உசக.) மேற்கோள்.

ச. “கொடு மழைக் காற்றா தங்கட் குளிர்பெயன் மாடலெண்ணி, கொடு மலை யெடுத்துக் காட்டு செட்டிதழ்க் கார்த்தக் கொள்ளி”

இ. பெரும்பாண். களஅ.

க. (அ) “யாறுஞ்ஞானும் வேறுபல் வைப்புஞ், சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப் பூங் கடம்பும்” ழநுந். உஉச-உஉஇ. (ஆ) “ஆலமுக் கடம்பு நல்யாற்று நடுவுங், கால்வழிக் கறுநிலைக் குன்றமும்பிறவு, மவ்வவை மேய வேறு 93திபேதம்) * கசயாம் பூக்களமுதுகொணரும்படி, † உறிற்று. குவிக்கோத், ‡ போரும் பழைய யுகைகொண்டு வந்த வந்து.

கூஉஉ

கலித்தொகை கடுக.

முன்னே ஆரவாரமெழப் புகையொடு துகள் ஷு ஏறதழுவினார்க்குக் கொடுத்தற் றுந் நல்லமகளிர் திராண்டிற் ப * கீர்த்துறையிலும் (க) ஆலமாத் தின்கீழும் பழையவலியினையுடையமாமாத் தின்கீழும் உறைபுந்தெய்வங்கட்குச் செய்யும் முறைமைகளைப் பரவித் தொழுவிலே பாய்ந்தார். எ - று.

“வளிவழக் கறுத்த வங்கம்” (உ) என்றாற்போல வழக்குப் போக்குதன் மேல்நின்றது. (ங) இடி எற்றின் இடிப்பிற்கு உவமம். அவர்பாய்ந்த அளவிலே தோழி தலைவியை அழைத்துக்காட்டுகின்றாளாக மேற்கூறு*.

கரு மேற்பாட் நிலண்டி அிறனெக்கும் புன்குருக்க

னோக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்

கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் றோற்றங்கா

ணஞ்சீ சசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா

(3) நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்

வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்

எ - று: உயர்ந்த கொம்பிடத்தே வைத்த(ரு) உலண்டினது நிறத்தை யொக்கும் புல்லியநிறத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய எருத்தினது நோக்கை அஞ்சானாய் அதின்மேலே பாய்ந்த இடையனைச் சாவக்குத்திக் கொம்பிடத்தே

எடுத்துக்கொண்டெடிலைக்குலைக்கின்றதனுடையதோற்றாவைக்காண்ப; அழகிய

“வேறு பெயரோ, யெவ்வயி னோயு நீயே” பரி ச: க௭ - எ௦. (இ)
“துறையிசை நினதிரு திருவடி தொடுநர்” சீலப். உச. ‘குறமகன்’
க. (அ) “ஆலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட” கலி. க௦௯: உச. (ஆ)
“கடவுளாலத்து” நற். ஊசுந: ச; புறம். ௧௯௬: க.

உ. புறம். ௧௯௮: க.

ங. “உருமினதிருங் குரல்போற் பொருமூ, ணல்லேறு” கலி. ௧௧௩:
உச - உடு. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

ச. “செஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன், வஞ்சினம் வாய்த்தானும்
போன்ம்” என்பது ‘இட்டு’ என்னு மிடைச்சொல் அசைநிலையாய்
வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. உஉ. மயிலை; விருத்தி; இரா.
இ - வி. கு. உஎஎ.

டு. உலண்டென்பது தான் வெளிப்படுதற்கு வழியின்றித் தன்னுடம்
பைத் தானாற்கு தூலாற் சுற்றிக் கூடாக்கிக் கொண்டு அதனுளிருந்
திறக்கும் இயற்கையைபுடையதொரு புழு; அத்தாவியற்ற அதுவே
வல்லது. அது காட்டிலமரித்தென்று சிறப்பிக்கப்படுவது; அதனாலால்
சிறந்த ஆடை செய்தலுண்டு; இவை (அ) “வரிபுடல் குழக்குடம்பை
து மெற்றிப், போக்குவழி படையா துள்ளியிர் விடுத்தலி, னறிவு
புறம் போய வுலண்டது போல” (ஆ) “போக்குவழி கண்டிடை
(பிரதிபேதம்) * கீர்த்தமையும் ஆலத்தின் கீழும்.

நான்காவது முல்லை க.

கூஉந

தலைமையினையுடைய மனமசைந்த இயல்பினையுடையளாகிய துரோபதையது
தூய்ம கூத்தலிலே கையை நீட்டிய* துச்சாசனனுடையசொஞ்சைப் பிளந்து
போகட்டுப் பகைவார்கடுவே தான்சொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச்செய்த
வீமசேனைப்போலும். 1 எ - று.

போலும் போன்மெனத் திரிந்தது. † “னகாரை முன்னர் மகாரங் குறு
கும்” (க) என்பதனால் மகரங் கான்மாத்திரையாய் நின்றது. புன்குருக்கன்,
ஆகுபெயர். சாவக்குத்தியென்பது “சாவு வென்னுஞ் செய்வெனெச்சத்
திருதி வகரங் கெடுத்த முரித்தே” (உ) என்பதனால் வகரங்கெட்டது.

உக (ங) சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி

விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாழிக்

குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றோற்றங்காண்

படரணி யந்திப் பசங்கட் கடவு

விடரிய(ச)வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்

குடர் || கூனிக் கார்த்துவான் போன்ம்

புகாதுறு முலண்ட, மாக்கியிடு கூடனை யாத்திதில் போல” (இ)

“குடம்பையுளுவண்டுபோலக்கோட்படும்வினையன்” (ஈ) “வாறுலண்டு

கோற்றருத, தேன்புரித்தி யார்க்குஞ் செயலாகா” (உ) “அரக்குலண்டு

செந்தே னனியமிந்லீ, திருத்தரு நாவியோடைந்து” (ஊ) “தூவினு

முலண்டினு நாரினு மியன்மன” என்பவற்றால் அறியப்படுகின்றன;

இங்கே அதனிறம் புற்கென்றநிறமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்

வகை ஆராய்ச்சியால் இது பட்டுப்பூச்சி யென்பது விளங்கும்.

க. தோல். மொழிமாபு. கு. கக.

உ. சாவு வென்னும் எச்சத்து இறுதிக்கணின்ற வகரஉயிர்மெப் கெட்டு

நிற்றற்கு, “கோட்டிடைச் சாக்குத்தினுன்” என்பது (தோல். உயிர்

மயங்கு. கு. எ. கச்சு; இ - வி. கு. அடு) இவற்றிலும், ‘சாக்குத்தினுன்’

என்பது (தோல். உயிர்மயங்கு. கு. எ. இளம்.நன். உயிரீற்று. கு. கக.

மயிலை. விருத்தி. இரா); இவற்றிலும் மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்

றன. ‘சாக்குத்தினுன்’ என்பதனை முதனிலையினை வினைமாத்திரை

யாய் நிலவாது வினையெச்சப் பொருட்டாய் நின்றதென்பர் பிரயோக

விவேக துலார். பிரயோக. உடு.

ங. “வள்ளுரு ணையியான் வாய்வைத்த வளைபோலத், தென்னிதின்

வினங்குஞ் சுரிநெற்றிக் காரியும்” கலி. ௧௦௮: ௧-௧௦.

ச. (அ) “ஏற்றெருமைகெஞ்சம் வடிம்பினிடந்திட்டு” கலி. ௧௦௩: ௪௩. என

வும் (ஆ) "எத்தெருமை யுகைத்தடரு மிருணிறத்த வெரிஞ்சிக்,
(பிரதிபேதம்) * துச்சவாசனுடைய, † 'னகா முன்னர் மகாங்குறுகும்' ‡ செய்தெனெச்சத்
பிறுதி, || கூனிக் காத்தயான். ,

கூஉசு

கவித்தொகை க0க.

எ-து: மதிவிரிந்தாற்போன்ற சுட்டினைச் சொற்றியிலேயுடைய கரிய
எருது முழைஞ்சினையுடைய மலைபிற்பூவாற்செய்தஅழகையுடையகண்ணியை
யுடைய பொதுவனைத் * துகைத்துக் குடர்சரியும்படி குத்திக் கோட்டிடைக்
கொண்டு குலைப்பதனுடைய தோற்றாவைக் காணும் ; பல்லுயிரும் வருத்
தத்தை அணிவின்ற ஊழிமுடிவிலே (க)பசியசிறத்தைத் தன்பாகத்தேயுடைய
உருத்திரன் வருத்தத்தைச்செய்த எருதிய எருமையையேறுகின்ற(உ)கூற்றுவ
னுடையருஞ்சைப் பிளந்துபோகட்டு அவன் குடரைக் கூனிக் கிட்டு அவற்றின்
வயிற்றை நிறைவிக்கின்றவனைப்போலும். எ -று.

எருமை, † ஆகுபெயராய்க் கூற்றுவனை உணர்த்திற்று.

உஎ (நு)செனிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்

கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி

றுதிநனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் நோற்றங்கா

ணரிரு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்

முளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றனைத்

தோளிற் நிருகுவான் போன்ம்

எ - து: செவியறுவாயிருக்கின்ற விளங்கும் நுண்ணிய சிவந்த பொறி
களையுடைய ஆயர் நோர்த்துவிட்ட வெள்ளை யெருத்தினது கோபத்தைத் தஞ்சா
னாய் அதன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனை றுதிபைத் துகைத்து முனையினை

யுடைய கோட்டாலெடுத்துக் குலைப்பதனுடைய தோற்றத்தைக் காணாய் ; வருதற்கரிய கங்குலிலே அரிய இருளென்று கருதானாய் வந்து துரோண சாரியனைக் கொன்ற (ஈ)சிகண்டியைத் தன்முயற்சியாலே வென்று கொன்று தன் போரால், நிலையைத் திருகும் || அச்சவந்தாமாவைப்போலும். எ - று

கூற்றம்” நடைத. போர்புரி. கூடு. (இ) “கூற்றினொருமை யேறணித்த கண்டையொலி” காசி. மணிகன்னிகை.கஅ. எனவும் வருதல் காண்க.

க. பசியநிறமென்றது அச்சிறத்தையுடைய உமாதேவியானை.

உ. “சுடர்பொதி முலிலை வேலுடைக் காலனைத் துண்டமதா, வுடறிய சேவடி யான்” தேவாரம்.

ங. (அ) “செம்மறு வெள்ளை” (ஆ) “சில்லைச் செவிமறை கொண்டவன்” கலி. கருதி: கஉ, கௌ: க. (இ) “துண்பொறி வெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “பொற்பொறிவெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “துநிறவெள்ளை யடர்த்தாற்கு” சிலப். கஎ: ச, தி, எ.

ச. துரோணரைக்கொன்றவன் திட்டத்துய்மனும்வீமரைக்கொன்றவன் சிகண்டியுமாதலால் இங்கே சிகண்டியை யென்பது திட்டத்துய்மனை

(பிரதிபேதம்) * தென்குதா. † ஆடுப்பெயராய்க், ‡ ‘அஞ்சானாய்த் தன்மேலே பாய்த்த பொதுகளைத் தனக்கத் துணிவினது துணிபோலும் முனையினையுடைய’ என்பது முந்திய பதிப்பு. || அச்சவந்தாமாவைப்போலும்.

நான்காவது முல்லை க.

கூஉதி

சேர்வெள்ளையென்க. நுதியென்றது முனை ; எனவே, தலை யென்பது தோன்றிற்று * “நுதிக்கோலஞ்செய்து” (க) என்றாற்போல.

எனவாங்கு அசை.

இங்ஙனம் தோழி காட்டக்கண்டு நங்கணவிற்கும் இங்ஙன மாகுமோ வென்று அஞ்சின தலைவியது அச்சத்தை ஆண்டிப்பெற்ற நன்னியித்தங்கண்டு தோழி † போக்குவானாக மேற்கூறுகின்றாள்.

௩.௪ அணிமாலைக் கேள்வற் றருஉமா (உ)†சாயர்
மணிமாலை யூதங் குழல்

யென்றிருக்க வேண்டியதென்று தோற்றுகிறது. வியாஸபாரதத்தில்
அசுவத்தாமா திட்டத்துய்மனை அவனுறங்குகையில் காலாதுதைத்து
நிலத்தில்தேய்த்துத் தன்வீல்லின் காண்கயிற்றினால் அவன் கழுத்தைக்
கட்டி இழுத்து அவனை மிதித்து வருத்தாநிற்க, அவன் வலியற்று,
'ஞாவன் காதலா! யான் புண்ணிய வுலகடையுமாறு என்னைப் படைக்
கலத்தால் விரைந்து கொல்' என்று வேண்டவும், 'ஞாவனைக்கொன்ற
பாலிகட்டு நல்லுலகங்கள்கிடையா; ஆதலால் நீ படைக்கலத்தால்
கொல்லத் தக்காயல்ல' என்று மறுத்து மீட்டும் தன்சொல்லனால் உயிர்
நிலைகளில் உதைத்துக் கொன்றான்" என்று காணப்படுஞ் செய்தியும்
பின்பு, "வீடுமனைக்கொன்ற சிசுண்டி எதிர்த்துப் புருவங்களுக்கிடையே
வில்லால் அடிக்க, அவனைக் கத்தியால் இருதுணியாகத் துணித்தா
னென்று காணப்படுஞ் செய்தியும் இங்கே அறிதற்பாலன. வில்லிபுத்
தூரும், "பருவாகதற்றி யிருவர்வீரரையும் பாசறை வாயிலீனிறுத்தி,
மருவரும் கமல மாஸையாண்டப்ப மாஸையானெனமனங் களித்துப்,
பொருவரு முனைக்குக் குரிசிலா யெல்லாப் போரினும் புறமிடா
தடர்த்த, துருபதன் மதலை வரிசிலைத் திட்டத் துய்மனை மணித்தலை
துணித்தான்", "கயில்புரி கழற்காற் றந்தையைச் செற்ற காணையைப்
பாளையத் திடையே, துயில்புரி யமையத் திமைக்குமுன் சென்னி
துணித்தனன் சுதனெனக் கலங்கி, வெயில்புரி வதன்முன் வல்விரு
ளிடையே புணர்ந்தவர் வெருவுட னாரற்றப், பயில்புரி சிலைக்கைச்
சிசுண்டியை முதலோர் பலரும்வர் தனர்கன்பாஞ் சூலர்",
"உத்தமோ சாவு முதாமனு முதலிட் டென்னவர் யாவரும் பிறருக், தத்த
மோ கையினால் வந்தெதிர் மலந்தோர் தலைகனாற் பலமலையாங்கி"
என்று கூறியிருக்கிறார்; வில்லி. பதினெட்டாம். ௨௧௩ - ௨௧௫.

௧. கோவையார். ௨௧௦.

௨. "அழல்போலு மாலைக்குத் தூதாடி யாயன், குழல்போலுங் கொல்லும்
படை" குறன். ௧௨௨௮.

(பிரதிபேதம்) *, ததிகோலுஞ் செய்ததென்றோல. † போத்தியூனாக மேற்கறுக.
அணிமாலைக். ‡ சூயன்.

எ - து: ஆயர் ஈண்டு ஈதுகின்ற குழல் நீலமணிபோலங் காயாம்பூவாற்
செய்த மாணியினை அணியும் இயல்வினையுடைய கேள்வினை நமக்குத் தருதற்கு
நன்னிமித்தமாக இசைத்தது காண்; நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றான். எ - று.

அது, மங்கலமான பண்ணைத் தருதலின் நிமித்தமாயிற்று.

௩௬ கடாஅத்க் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சர வேற்றை

விடரஅதுநீ *கொள்குவை யாயிற் பட்டாஅதை

யின்றன *வாயமக டோள்

எ - து: தோழி, தலைவனிடத்தே சென்று ஆண்டுச்செய்த நிமித்தத்தை
ஆராய்ந்துபார்ச்சில், மதத்தைபுடைய களிற்றினுங்காட்டிற் றறுகண்மையை
புடைய ஒற்றை நீ கைகெழிவிடாது கொன்னை; இப்பொழுது இவ்வாய
மகள்*தோள்-ஏனாமகளிர் தோள்களிற்காட்டில்||வேற்றிக்கொடியை உண்டாக்
கிளவாமென்றான். எ - று.

௩௭ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்

சுவன்யிசைக் கோலசைத்த கைய னயலது

கொல்லேறு சாட விருந்தார்க்கொம் பல்லிருங்

கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம்

எ - து: பின்னர்த் தலைவியிடத்தே வந்து எம்முடைய பலவான கரிய
கூந்தலினைபுடையவனை யாம் கூடுதற்குக் கொடுப்பேம்; கொல்லேற்றைச் சாடி
தற்குச்சமைந்திருந்தவர்களுக்கென்று*நாம்கூறி, கூற்றும் தலைவனையொழிந்த
பகற்பொழுதிலேஅலர்ந்த கண்ணியையுடையவன் வருத்தத்தைபுடைத்தாகிய
குழலினைபுடையவன் x சுவலின்மேலே கோலைவைத்ததையைபுடையவனாகிய
வினைவலபாங்கினோர்க்கு அயலதாயிருக்குங்காணென்றான். எ - று.

அயலதென்றது ஏறுதழுவுதற்குஅளிதென்னும் + பொருட்டு. இம்முன்று
பெயரும் ஏறுதழுவினவர்களை நோக்கிக் கூறிற்று.

௪௩ (க)கோளாள சென்னொப்பா **ரில்லென நம்மானுட்

டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருகாட் .

விரும்புகின்ற வுண்ணாதான், கோளாள் நென்பான் மறவாதான்
மூலம், கோளாக வாழ்த் தினிது" (திருக்கே.கஉ.) என்னுஞ் செய்புனி
தும் இப்பகுதியிலுமுள்ள ஏதகைச்சொற்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாவன.

(பிரதிபேதம்) * கொள்ளுமையாயிற், † ஆய்மகன், ‡ தோன்மகனிர், தோன்வீரமகனிர்,
|| செயற்கொம்பையுண்டாகின, + நமர்க்கடிக்கறுத்தலையின் x வன்
மேலேயேயுண்டைத் தகையபுடையவனாய் பொழிந்தவிடையல், + பொருட்டா
யிற்று, இம்முன்று, * * இல்லே மெம்துட்.

நான்காவது முல்லை க.

கஉள்

*கோளாள் தாகாமை யில்லை யவற்கண்டு

வேளாண்மை செய்தன கண்

எ - து: யான் முற்கூறிய நிமித்தமேயன்றித் தலைவனைக் கண்டு என்
கண்கள் உபகாரத்தைச் செய்கையினாலே ஏறுகொள்ளவல்லார் என்னை
யொப்பார் பிறரில்லை யென்று நம்முடைய புகுத்திராளிலே நின்று தனது
தானாண்மையைக் கூறத் தலைவன் பின்பு ஒருநாளிலேயாயினும் ஏறதழுவி
† நம்மைத் தனக்குக் கோளாக ஆளுத் தன்மையையுடையனாகாமை இல்லை
யென்றான். எ - று.

தானாண்மை - முயற்சியை. .... ஈ. ஆண்டு ‡ போதுவன். நம்மை, நமக்கு;
உருபுமயக்கம். கண் வேளாண்மை செய்தலாவது, (க) இடக்கண் துடித்தல்;
வலக்கண் || துடிக்கலாதிருத்தலும் நன்னிமித்தமாகவிற் செய்தனவெனப்
பன்மைபாற் கூறினான்.

சஎ x ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்

(உ) நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகனி ரெல்லாரு

(ங) முல்லையர் தன்பொழில் பூக்கார் பொதுவரோ

டெல்லாம் புணர்குறிக்கொண்டு

எ - து: அவ்விடத்தில் ஏறுகளும் வருந்தின; இடையரும் புண்மிக்கா
யென்று எல்லாம் (விலக்குகையினாலே) தம்மைக் கொள்ளுதற்கு நின்று

க. (அ) "கண்ணகி கருங்கணு மாதவி செங்கணு, முன்னிறை கார்த்தகத்
தொளித்துக் குருத்தன, வெண்ணுமுறை யிடத்தினும் வலத்தினும்

துடித்தன" சீலப். இ: ௨௩௭ - ௨௩௯ (ஆ) "போக மகளிர் வலக் கண்க டெடித்த" சீவந. ௨௧௭௩. (இ) "சலந்துடித் தின்றதோ நான் செய் தீவினைச், சலந்துடித் தின்னமூர் தருவ துண்மையோ, பொலத் துடி மருங்குவாய் புருவம் கண்முதல், வலந்துடித் தின்றில வருவ தோர் கிலென்" (ஈ) "வஞ்சனை யான்வனத் திழைக்கு நாளிடை, வஞ்சனை யால்வலத் துடித்த வாய்மையா, வெஞ்சல வீண்டிதா மிடர் துடித்தநா, வஞ்சலென் றிரங்குதற் கடுப்ப தியாதென்றான்" கம்ப. காட்சிப். ௩௨, ௩௩. என்பவைகளும் (உ) கலி. ௧௧: ௧௯ - ௨௨. அடித் குறிப்பில் இடத் துடித்தல் நன்மைக்குறியென்பதை யறிவிக்கும் மேற் கோள்களும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௨. (அ) "நார்தநா றிருந்தூர்தல்" (ஆ) "நாறிருத் கூர்தலார்" கலி. இச: இ, ௧௩: ௨.

௩. "மூல்வையத் தன்பொழில்" நாரி. கு. ௧. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) *கோளளவுகாமை, † மென்மெக்கொன்றதையாளுநீர், பொதுயன்நன்மை மெக்கு || துடித்தலாயிருத்தலும், X ஆக்க.

௬௨௮ கவித்தொகை ௧௦௨.

பொதுவரோடே நாம் புணர்தற்கு வேண்டும் கிமித்தங்களைப் பெற்று நூறு கின்ற கரிய கூர்தலையுடைய பொதுமகளிரெல்லாரும் மூல்வையையுடைய குளிர்த பொழிலிடத்தே விளையாடுதற்குப் புக்கார்; நாமும் பொழிலிடத்தே விளையாடுதற்குப் பொதுவாயாகவென்றான். ஏ - று.

அக்குத்திரத்துட் பொதுவென்னும் பெயர் முதலியனவும் அச் சூரியிற் தலைவற்கு வருதலுங் *கொண்டவாறுணர்க. "புறத்தினை மருங்கிற் பொருத்தி னல்ல, தகத்தினை மருங்கி னளவுத விலவே" என்னும் (க) குத்திரத்திற் றைக்கிளை பெருத்தினைக்கும் தலைவருந் தலைவியரும் பலராய் வருவரென்றலின், இதன் சுரிதகத்துத் தலைவருந் தலைவியரும் பலராகக் கூறினார். இது சிறப்பில்லா ஆசிரமாதிய கைக்கிளை.

இதனால், தலைவிக்கு * கிளைதல் பிறந்தது.

இது கொச்சகம் இரண்டும் வந்தமையிற் கலிவெண்பாவின் †வெறுபட்டு

(க0உ.) கண்ணக னிருவிசம்சிற் கதழ்பெயல் கலந்தேற்ற
தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும்
வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்கிணர்க் கொன்றையு
மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்
தழையுந் கோதையு மிழையு மென்றிவை
தைஇனர் மகிழ்ந்து திளைஇ விளையாடு
மடமொழி யாயத் தவரு ளிவள்யா
ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று,
ஔ ஓஓ இவள், பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
றிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா
வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ்
சொல்லாற் றரப்பட்ட வள் ;
கக சொல்லுக; பாணியே மென்ற ரறைகென்றார் பாரித்தார்
மாணிழை யாறுகச் சாறு ;

க. நொல். அகத். கு. சி. இச்சுத்திர வுரையினும் அகப்புறமாகிய
கைக்கிளை பெருந்திணைக்குச் சிறுபான்மை தலைவரும் தலைவியரும்
பலராகவருவ ரென்ற உறி, “ஏறம் வருத்தின.....” புணர்ருறித்
கொண்டு” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்; சச.

(பித்திபேதம்) ககிந்தல். † மேறுபாட்டிந்தல்.

நர்ன்காவது முல்லில் உ.

கஉக

கரு சாற்றுள், பெடையன்னார் கண்பூத்து நோக்குமவா யெல்லா
மிடைபெறி னேராத் தகைத்து ;

கஎ தகைவகை மிசைமிசைப் பரைய ரார்த்துட
னெதிரெதிர் சென்றார் பலர் ;

கஈ கொலைமலி சிலைசெறி செயிரயர் சினஞ்சிறந்
துருத்தெழுந் தோடின்று மேல் ;

உக எழுந்தது துக

ளேற்றனர் மார்பு
கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர் ;

உதி அவருள், மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுகை நிமிர்தோள்

இனேது

யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் றோன்றி
வருத்தினன் மன்றவவ் வேறு ;

உஅ ஏறெய்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்கொலோ
வேறுடை நல்லார் பகை ;

௩௦ மடவரே நல்லாயர் மக்க னெருந்
லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டுமற் றின்று
முடலேறு கோட்சாற்று வார் ;

௩௩ ஆங்கினி,

தண்ணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉக்
பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்
திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மாமேனி
யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பரந்த துரை.

*ஓஃது ஐயன் தலைவனாய் ஒருதழவினமை †சற்றந்தார்க் கண்டுந்

கூறியது.

முதல் பொதுள்.

(யிதபேதம்) * உஅ, † சற்றந்தார்க்கண்டு.

கூ.௩௦

கவித்தொகை ௧௦௨.

தண்(க)ணக னிருளிசும்பிற் கதழ்(உ)பெயல் *கலந்தேற்ற
தண்ணறும் (நு)பிடவமுந் தவழ்(ச)கொடித் தளவமும்
வண்ணவண் டோன்றியும் (ரு)வயங்கிணர்க்.கொன்றையு
† மண்ணவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்
ரு தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
தைஇனர் மகிழ்ந்து †கிளைஇ விளையாடு
மடமொழி யாயத் தவரு ளிவன்யா
||ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று

எ - து: இடமகன்ற பெரிய விசம்பிலே விரைத் தவருகின்ற மழை தன்
னிடத்தே கலக்கையினாலே அதனை ஏற்றுநின்ற †தண்ணிய நறிய பிடவமும்
படர்சின்ற கொடியினையுடைய முல்லைபும் நிறத்தினையுடைய வளவிய
(சு)தோன்றியும் விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய கொன்றையும் இவை

- க. (அ) “அகலிரு விசம்பில்” பெரும்பாண். க. (ஆ) “அகலிருவானத்து”
மது. உகஎ; மணி. கக: கக.
- உ. “தண்டினிக் கேற்ற பைங்கொடி முல்லை, முகைதலை திறந்த நாற்றம்
புதன் மிசைப், பூமலர் தளவமொடு தேங்கமழ்பு” குறுந். ௩௮௨.
- ந. “தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பின்று, முளிமுதற்
பொதுளிய முட்புறப் பிடவமும்” கலி. ௧௦௧: ௧-௨.
- ச. “கொடித்தளவமே” சீவக. ௧௧௫௧.
- ரு. “கொன்றை யொள்ளிணர்”, “நீடுகரி யிணை சுடர்வீக் கொன்றை”
நற். ௨௨௧: ௪; ௩௦௨: ௨.
- ஈ. தோன்றி, ஒருபூங்கொடி. மழைக்குத்தளிர்க்கு மியற்கையையுடையது;
அதன் மலர் செந்நிறமானது. அம்மலருக்கு விளக்கும் பவழமும்,
கோழிச்சேவலின்நிலைக்கு அம்மலரும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன,
இவற்றை, (அ) “விடுகொடிப் பிறந்த மென்றகைத் தோன்றி, பவழத்
தன்ன செம்பூத் தாஅய்” (ஆ) “கார்த்தேற், நெரிவனப் புற்றன
|தோன்றி” (இ) “நலமிரு கார்த்தினை நாட்டவ ரிட்ட, தலைநான்
விளக்கிற் தகையுடைய வாசிப், புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி” (ஈ)
“வான்றோன்றி, வில்விளக்கே பூக்கும் விதர்ப்பகாடு” (உ) “மரகதத்

தண்டித் தோன்றி விளக்கெடுப்ப" (ஊ) "தோன்றி தோன்றியுபுதல்
விளக்குறாஅ" (எ) "ஒண்கடர்த் தோன்றி" (ஏ) "தோன்றி யொண்
பூவன்ன, தொகுசெக் கொற்றிக் கணங்கொள் சேவல்" என வருவன
வற்றால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * கலந்தெற்றத் தன்னதும், † இன்னவும் பிறவும், ‡ நிறவினியாடு, || உடம்
பொடிந்துயிர், + கண்ணிய.

நான்காவது முல்லை உ.

கூடக

போல்வனபிறவும் பூத்த பலமலரீகன் கெருங்கும்படி (க) தழையும் தோதையும்
இழையுமென்று சொல்லுகின்ற இவற்றைக் கட்டினராய் அணிக்துமிழ்ந்து
நிலாத்து வினையாடும், மடப்பத்தைபுடைத்தாகிய மொழியினைபுடைய, ஆயத்தா
ருள்ளே * இன்று உடம்போடே என்னுயிர்க்குள்ளே புக்கவளாகிய இவன்
யார்தானென்றான் தலைவன். எ - று.

இழை, பூண்வடிவாகக் கட்டினது.

க. † ஒல இவன், (உ) ‡ பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
நிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா
வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தழைந் || நெப்பொழுதுஞ்

சொல்லாற் றரப்பட்டவள்

எ - து: அதுகேட்ட பாங்கன், † ஒலவென வியந்து இவன் பொருகின்ற
Xபுகந்தியையுடையகல்ல ஏற்றைத் தழுவுமவரல்லது அழகினைபுடைய மாந்
தளிர்போலும் = நிறத்தையுடைய மெய்யைச் சேராரென்று எல்லாருங் கேட்
டிருப்ப இதுகாரியமாகப் பலகாலஞ் சாற்றிச் சாற்றி எப்பொழுதுஞ் சொல்
விய சொல்லாலே + அடிப்படக் கொண்டவரப்பட்டவளென்றான். எ - று.

க.க சொல்லுக

எ - து: அது கேட்ட தலைவன், அச்சுற்றத்தைநோக்கி இவன் ஏறுதழுவி
இவனைக் கொள்வனென்று அவர்க்குக் கூறுகவென்றான். எ - று.

பாணியே மென்று ரறைகென்றார் பாரித்தார்

பாணிழை யாருகச் சாற்று

க. தழை, பலவகையான தளிர் அரும்பு பூ முதலியவற்றால் செய்து ஓங்க
களை ஒழுங்காகக் கத்தரித்து இளைய மகளிர் உடுக்கும் உடை விசேடம்;
“முடித்த குல்லை யிலையுடை நறம்புச், செங்கான் மரா அத்த வாலிண
ரிடையிடு, சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை, திருந்துகா
ழல்கு றிளைப்ப வுடஇ” முருகு. ௨௦௧-௨௦௪. “அறிய தாமே சிறவென்
ளாம்ப, விளைய மாகத் தழையா யினவே”, “அணித்தழை துடங்க
வோடி மணிப்பொறிக், குரவங் குன்றி கொன்ற மினையோள்”,
“அம்பூர் தொடலை யணித்தழை யல்கும், செம்பொறிச் சிலம்பி னிளை
யோள்” புறம். ௨௪௮: ௧-௨, ௩௪௦: ௧-௨, ௩௪௧: ௨-௩. என வருதல்
காண்க.

உ. “கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும், புல்லாளே யாய
மகள்” கலி. ௧௦௩: ௧௨-௧௩.

(பரிபேதம்) * கின்றுடம்போடே, † ஒழுகின், ‡ பொருபுகழினல்லேறு, பொருபுகழ்
கல்லேறு, || எப்போதும், + ஒலையியந்து, x புழங்கிய, = கிதழினை
புடைய, † பழபட்ட.

எ அடி கவித்தொடங்க ௧௨௬.

விடின் தின்னையின்றி * இறையினெல்லையில்லாமற் கழன்ற வளையினையுடைய
இவட்கு இனிப் பிறையையொக்குந்திருநதலிற் றேன்றியபசலை ஒருகாலமும்
வாராமல் மறையும்படியாகப் போமென வரைவுதடையினுள். எ - று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுவுகை † பிறந்தது.

இது “பரத்தை மறுத்தல்வேண்டியும்” என்னும் (க) குத்திரத்தாற் கை
கோளிரண்டற்கும் பொதுவாகப் பொருள் கூறவும் பெறும்.

இது தாழிசையல்லா இடைநிலைப் பாட்டுப்பெற்றுப் புல்லாது விவொ
யெனக் குறைத்துவருதலின் யாப்பின்வேறுபட்டகொச்சகம். (அ)

(௧௨௩.) பொன்மலை சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கித்
தன்மலைத் துலகேத்தத் தகைமதி யேர்தாச்

செக்கர்கொள் பொழுதின னெலிநீவி யினநாரை
 முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போ
 லெக்கர்மே லிறைகொள் ளு மிலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு;
 ௬ அணிச்சிறை யினக்குரு கொலிக்குங்கா னின்றிண்டேர்
 மணிக்ஞர லென்னிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
 யுள்ளான் லொலியவர யிருப்பக்கண் டவைகானற்
 புள்ளென வுணர்ந்துபிற் புலம்புகொண் டிணையுமே;
 ௧0 நீர்நீவிக் கருன்றழக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்
 ஞர்நாற்ற மெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
 யலப்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூந்த
 மலரென வுணர்ந்துபின் மம்மர்கொண் டிணையுமே;
 ௧௪ நீணகர் லிறையாற்று ணிணையுள் வதிந்தக்காற்
 றேண்மேலா யெனநின்னை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
 கனவெனப் புல்லுங்காற் காணார்பக் கண்டது
 கனவென வுணர்ந்துபிற் கைபற்றிக் கலங்குமே;
 எனவாக்ரு;

க. நொல். கங்கு கள. இச்சுத்திவித்தினுடையிலும் இவர் இச்செய்யுளை
 இச்செய்திக்கே மேற்கோள்காட்டி, இதனைக் கைகோ ளிராண்டிற்குள்
 கொள்கவென்பர்.
 (பிரதிபேதம்) * இனி இறையினெல்ல. † பிறத்தா. இது தமிழை.....கொச்சகம்.
 இஃ பாத்நத மறுத்தலையெண்டியும்.

௬௩௨

கலித்தொகை ௧0௨.

ஏ - து: அவரும் ஆண்டுச்சென்று தழுவுதற்கு யாங்கள் * தாழ்த்திரே
 மென்றார்; அதனோடு அவன் சுற்றத்தார் மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையுடை
 யாள் வழியாக நிகழ்த்தும் ஏறுவிடுகின்ற வீழவைப் பரக்கச்செலுத்தி இவனை
 யன்றி மற்றும் ஏறுதழுவுவார் ஁னராயினும் வருகவென்று பறையறைகவென்
 றார். ஏ - று.

கரு + சாற்றுள், பெடையன்னுர் கண்பூத்து † நோக்கும்வா யெல்லா
(க)மிடைபெறி னேசாத் தகைத்து

எ - து. இத்தவியுனைப் || பெடையையொப்பார் தங்கண்கள் பொலிவு
பெற்று இவ்வழகைப் பார்க்குமிடமெல்லாம் நின்று பார்க்கும் பரணைப் பெறு
வார்களாகில் அது தகைகையையுடைத்தென்றார். எ - று.

இதற்குமுன் உள்ளனவும் மேல்வருகின்றனவும் கண்டசுற்றத்தார் கூறிய
நாகப் பொருளுரைக்க.

கள தகைவகை மிசைமிசைப் = பாயிய ரார்த்துட

× வெதிரெதிர் சென்றார் பலர்

எ - து. அழகினையுடைத்தாகிய வகுப்பையுடைய அவ்வேறுகளின்மேலே
பாய்கைக்குச் + சேர ஆர்ப்பரித்து ஏறுகளினெதிரேயெதிரே பலருஞ்சென்றார்.
எ - று.

கக கொலைமலி சிலைசெறி \ : செயிராயர் சினஞ் ++ சிறந்

துருத்தெழுந் தோடின்று மேல்

எ - து. அப்பொழுது அவ்வேறுகள் கொலைத்தொழின்மிக்க ++ சிலைசெறிந்த
குற்றத்தைச்செய்யுஞ் சினமிக்கு வெவ்விதாயெழுந்து அவர்மேலே குடிந்து.
எ - று.

உக எழுந்தது துகள்

எ - து. அப்பொழுது துகள் எழுந்தது. எ - று.

|| ஏற்றனர் மார்பு

கவிழ்ந்தன மருப்புக்

கலங்கினர் பலர்

எ - து. அவர்களும் மார்புகளை எதிரே கொடுத்தார்; அவற்றின் கொம்பு
களும் கவிழ்ந்து குத்தின; அதனால், தழுவினவர்கள் பலரும் கலங்கிப்போனார்.
எ - று.

க. மிடை - பாண்.

பிரதிபேதம் * தாழ்த்தினென்றார், † சாற்றியன், ‡ நோக்குவாயென்றார், || பெடையொப்
பார், = பாயப்பார், பாய்மார், × எதிர்சென்றார், + சேர வாய்வாரித்த. * *
செயிரினஞ். ++ கிடைத்த, செறித்த, † † கிடைச்செறித்த, || || ஏற்றமார்பு.

கூ. பலநிலைத் திணையும் பைத நெஞ்சி

னலமர ஜேயு ஞழக்குமென் றேழி

மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்

புதநல மேர்தரப் பூண்கறின் நேரே.

இது தோழி தலைவியது ஆற்றமை கூறிக் தலைவனை வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

பொன்மலை (3)சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கிக்

தண்ணிலை நுலகேத்தந் *தகைமதி போர்தரச்

செக்கர்கொள் பொழுதின னெலிரீவி யினாரை

முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போ

லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு (2)மிலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப

எ-து: (1)பொன்னையுடைய அத்தகிரியிலே ஞாயிறு சென்றுசேர, அஞ் ஞாயிறு உடனேபட, ஞாயிறின்றி வருந்தின உலகைகோக்கி உலகங்கொண் டாடும்படியாகத் தகைமையிணையுடைய மதி எழாரிற்க, செக்கர்வானத்தைக் கொண்ட அந்திக்காலத்தின்கண்ணே, (2) முக்கோலைக் கையிலே கொண்ட அந்தணர் முதியமொழியை நினைக்கின்றவர்களைப்போலே, இனமான காரை கள் ஆரவாரத்தைக் கைவிட்டு இடுமணன்மேலே இறுத்தலைச் செய்யும் இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே ! எ - து.

(3)அந்தணர், காஷாயம் போர்த்த குழாங்கன். முதுமொழி - பிரணவம்.

பெரியநாரைசிறகுசிலந்திருத்தலானும்முகஞ்சுட்டிரையிலேசென்று||குத்து தலானும் அதனை முக்கோலை ஊன்றியிருத்தஅந்தணரோடு + ஒப்புரைத்தார்.

(4)காரை பதற்பொழுதெல்லாம் பல்லுயிர்க்கு வருத்தஞ்செய்து இரை கவர்த்து அந்திக்காலத்து ஓர் ஆரவாரமின்றிக் தீங்குசெய்யாதாரைப் போலே

க. "தினக ரன்கரந் திகழ்க மண்டலம், பனிகொள் செக்கர்தம் படம தாகவே, யினிய வந்தனைக் கெறியும் வேலைசேர், புளித ரொத்ததப் புன்கண் மாலையே" வில்லி. குதுபோர். கசஉ.

உ. "இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப" கவி: கஉஇ. கஊ.

கூ. "அத்தமென்னும், பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும்" இறை.

கு. கடி. மேற்கோள்.

ச. இந்நூற்பக்கம் இது: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. "சிறுமீன் கவுட்கொண்ட செந்துவி நாராய்" ஐந் - எழு. கடி.

க. "உர்வாய்ப் பறைதழு பெருங்கிழ நாரை, வஞ்சனை துங்கி யார
துண்ணு, நீங்காப் பழனப் பெருகர்க் கூடல்" கல். நக: உ - ச.

(பாதிபேதம்) * ததைமதி + உடனேபட்டு. † ததையிலே, || குத்ததலாதுமுக்கோலை,
+ ஓப்புத்தார்.

எ அசு

நலித்தொகை கஉகூ.

குவிந்திருக்குஞ் சேர்ப்பன் என்றதனால், நின்னுட்டின் மகளிர் பிரிந்திருந்தார்
உயிர்போதற்கு வேண்டிக் தீங்குகளைப் பகற்பொழுடுகெல்லாம் கூறி அந்திக்
காலத்து ஆரவாரத்தைத் தவிர்த்து நல்ல மகளியைப் போலே ஒதுங்கி உறை
கின்றார் என உன்னுறையுமங்கூறியவாறு உணர்க.

க. அணிச்சிறை யினக்(க)குரு கொலிக்குங்கா னின்றிந்நோர்
மணிக்குர லெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யுள்ளான்ற வொலியவா யிருப்பக்கண் (உ)டவைகானற்
புள்ளென வுணர்ந்துபிற் புலம்புகொண் டிணையுமே

எ - து: அழகினையுடைத்தாகிய சிறகினையுடைய குருகுதன் இராக்
காலத்து ஒருகால் ஒலிக்குமிடத்து நின்னுடைய திண்ணிய தேரின்மணியி
னோசையென்று இவள் மிகவும் துணியாநிற்கும்; துணர்ந்த அப்பொழுதே அப்
பறவைகள் உள்ளடங்கிய ஒலியையுடையவாய் ஆரவாரியாதிருக்க, அதனைத்
தன் (உ)மனத்தாலே தேர்மணியொலியல்லவென்று கண்டு, பின்னர் அவ்
வொலியைச் காணலிடத்துப் பறவைகளொலியென்று உணர்ந்து, பின்பு
தனிமைகொண்டு வருந்தாநிற்கும். எ - து.

க0 நீர்நீவிக் கஞன்றபூக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்
றார்நாற்ற மெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யலர்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூத்த
மலரென வுணர்ந்துபின் மார்ப்கொண் டிணையுமே .

எ - து: நீரைக் கைவிட்டு மேலாய் நெருங்கின பூ அலர்ந்து நூறு

மிடத்து நின்மார்பிற் கிடந்த மாலையினது நாற்றமென்று இவன் மிகவுந்
துணியாரிற்கும்; துணிந்த அப்பொழுதே அப்பூக்கள் அலருஞ் செவ்வி

க. இந்நூற்பக்கம் எகரு: ௫ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) "அணிகடற் தண்சேர்ப்பன் நேர்ப்பரிமா பூண்ட, மணியரவ
மென்றெழுந்து போந்தேன் - கனிவிரும்பும், புன்னாவக் கேட்டுப்
பெயர்ந்தே னெனியிழா, யுள்ளருகு நெஞ்சினே னாய்" ஐந்-ஐம். ௫௦.
(ஆ) "இடுமணலெக்க ரகன்கானற்சேர்ப்பன், கடுமாமணியரவமென்று-
கொங்குழாய், புன்னாவக் கேட்டுக் கலுழ்த்தான் சிறுகுடிய, ருன்னரவ
நானுவ ரென்ற" ஐந் - எழு. ௫௧.

க. காணுதலென்பதற்கு விளங்கவறிதலென்று நீலகேசியுரையாசிரியர்
பொருள் கூறுதலால், இங்கே அது காதினால் விளங்கவறிதலின்மேல்
நின்றதென்றலுமாம். "நம்பி தந்த தீத மேக யத்து காண வொடினார்"
(சீவக. ௨௦௩௭) என்பழி, காணவென்பதற்கு, கேட்கவென்றுபொருள்
கூறியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.

ஐந்தாவது நெய்தல் கூ.

எ.அ.நி

மிடத்து அவற்றை அசைத்த கீற்றுவந்து தன்மேற்பட, அநனைக் கழியிற்
பூத்த மலரினது மணமென்று உணர்ந்து, பின்பு மயக்கங்கொண்டு வருத்தா
கிற்கும். எ - று.

கசு நீணகர் நிறையாற்றா ணிணையுநள் வதிந்தக்காற்

(அ) ரோண்மேலா யெனநினை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே

(உ) நனவெனப் புல்லுங்காற் காணுளாய்க் கண்டது

கனவென வுணர்ந்துந் கையற்றுக் கலங்குமே

எ-து: உயர்ந்தமனையிலே மனத்தைநிறுத்துதுலைமாட்டாளாய்(௩)நினை

நினைத்து அவசத்தாற் சிறிதுதுயின்றவிடத்துத் தன்நோண்மேற்கிடந்தாயாக
நினை மிகவுந் துணியும்; துணிந்த அப்பொழுதே மெய்யென்று கருதித்
தழுவுமிடத்து உன்வடிவைக் காணுளாய்க் * தான்கண்டது கனவாயிருந்த
தென்று அறிந்து பின்பு செயலற்றுக் கலங்காநிற்கும். எ - று.

† எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று: ஆங்கு, அஃ.

கக (ச) பலநினைந் தினையும் பைத நெஞ்சி
னலமர னேயு ன்ருமக்குமென் (ரு) ரோழி

- க. (அ) “துஞ்சுவகாற் றேண்மேல ராகி விழிக்குங்கா, நெஞ்சத்தராவர்
விரைந்த” துறன். கஉகஅ. என்பதும் (ஆ) “வேய்புரை மென்றோ
ளின்றியி லென்றும், பெருஅன் பெயரினும்” துறஞ்சி. உசஉ-உச௩.
(இ) “பாயல்கொண் டென்றோட் கனவுவார்” கலி. உச: எ. (ஈ)
“இளையோள், பெருந்தோ ளின்றியில் கைவிடு கலனே” அகம். கக௩:
க௩ - கச. (உ) “நறுநுதலா, ராவி தளிர்ப்ப வவர்தோண்மேற் றுஞ்சி
னார்” (ஊ) “நல்லா ரவர்தோண்மேற் றுஞ்சினார்” சீவக. கதிஎடு,
கதிஎக. என்பவைகளும் (எ) “மென்றோட் டியில்பெறும்” (கலி. கஃ:
உச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- உ. “நனவினா னல்கரக் கொடியார் கனவினா, நென்னெம்மைப் பீழிப்
பது” துறன். கஉகஎ.
௩. “நனவிற்குன் செய்தது மனத்த தாகவிற், கனவிற் கண்டு” (கலி.சக:
௩ - ச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- ச. (அ) “பலநாடு கெஞ்சினேம்” (ஆ) “பலருழு மனத்தோடு பைதலேன்”
கலி. ௩டு: கக, சக: கஎ.
௫. “ஆய்நலம் பெயர்தரப், புரியுனைக் கலிமான்றேர் கடவுபு, விரிதண்
டார் வியன்மார்ப விரைகரின் செவவே” (கலி. கஉச: கக - உச.)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * ாம்கண்டது. † எனவாங்கு, அஃ.

99

எஅக

கலித்தொகை கஉஎ.

மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்

புதுநல மேர்தரப் பூண்கரின் நேரே

* எ-து: பலவற்றையும் நினைத்த வரும் தோயையுடைய நெஞ்சாலே
சுழலுதலையுடைய காமநோயிலே அழுத்தும் என் தோழியுடைய மதியென்று
மருளும் ஒளியினையுடைய முகம் விளங்கும்படி புதிய நலம் எழுதலைச் செய்ய
நின் தேர் குதிரையைப் பூண்பதாகவென வரைவுகடையினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இஃதே ஒத்தாழிசைக்கவி.

(க)

(கஉஎ.) தெரியினார் ஞாழ்நலந் தேங்கமழ் புன்னையும்

புரியவிழ் பூவின கைதையுஞ் செருந்தியும்

வரிஞ்மி நிமிர்ந்தார்ப்ப விருந்தும்⁹ யியைபுகத்

செருமிகு நேமியான் றுர்போலப் பெருங்கடல்

வரிமணல் வாய்குமும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு;

க கொடுங்கழி வளைஇய குன்றுபோல் வாலெக்கர்

கடுங்குநோய் தீரின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

கடும்பனி யறவிசு கயலேர்கண் பனிமல்க

விடும்பையோ டினைபேங்க விவளைநீ துறந்ததை;

க0 குறியின்றிப் பன்னாணின் கடுத்திண்டேர் வருபதங்கண்

டெறிதிரை யிமிழ்கான லெதிர்கொண்டா ளென்பதோ

வறிவகு நுழந்தேங்கி பாய்நலம் வறிதாகச்

செறிவளை தோளூர விவளைநீ துறந்ததை;

கௌ காண்வர வியன்றவிக் கவின்பெறு பனித்துறை

யாமத்து வந்துநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

வேய்நல மிழந்ததோள் விளங்கிழை பொறையாற்றாள்

வாணுதல் பசப்பூர விவளைநீ துறந்ததை;

அதனால்;

கௌ இறைவனை நெகிழ்ந்த வெவ்வனோ யிவடர

வுரவுக்கதிர் தெறுமென வோங்குதிரை விரைபுகன்

கரையம் லடும்பனித் தாஅங்

குரவுநீர்ச் சேர்ப்ப வருளினை யளியே.

(பிரதிபேதம்) *க - த: என்று பழவந்தையும்.

இதுவுமது.

இதன் பொருள்.

தெரியினர் ஞாழலுந் தேங்கமழ் புன்னையும்

புரியவிழ் பூவின கைதையுஞ் செருந்தியும்

(க)*வரி(உ)இமி (ங)நிமிர்த்தார்ப்ப (ச)விருந்தம்பி யியைபூதச்

செருமிசு (டு)நேமியான் றார்போலப் பெருங்கடல்

வரிமணல் வாய்குழும் வயங்குநீர்த் தண்ணேர்ப்ப

எ - து: போரின் கண் மிகுகின்ற சக்கரத்தையுடைய திருமால் திருத் தோளிற் சேர்த்த மாலையோலே பெரிதாகிய கடற்கரையில் அறையுடைய மணவிடத்தே விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய(சு)ஞாழற்பூவும் தேன்றாறு

க. “வரிஇமி” குறிச்சி. ௧௧௧.

உ. “நம்பின் நீங்குரணிந்துக்குழல்போ, விரங்கிசையிடுறோடு தம்பிதா தி” கலி. ௩௩: ௨௨ - ௨௩.

ங. “இமிர்த்தார்ப்ப” கலி. ௩௩: ௧.

ச. “இருந்தம்பி யியைபூத” கலி. ௧௨௩: ௨.

டு. பலமலர்கள் விரவி நீளக் கிடத்தல்பற்றி, “நேமியான் றார்போல” என் றார்; (அ) “பொருடடல் வண்ணன் பனைமார்பிற் றார்போற், திருவில் விலங்குன்றி” கார். ௧. எனவும் (ஆ) “அகலிசு வானத்துக் குறைவி லேய்ப்ப, வரக்கிதழ்க் குவையொடு கில நீடி, முரட்டு மலிந்த முது நீர்ப் பொய்கை” பெரும்பாண். ௨௧௨-௨௧௪. (இ) “எருவை கோப்ப வெழிலணி: திருவில், வானி லணித்த வரிபூதம் பன்மலரார், கூனி வளைத்த சனை” பரி. ௧௮: ௪௮ - ௫௦, எனவும் வருபவற்றைகோக்குக.

சு. ஞாழல் - செய்தனிலத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படுவதொரு பூமரம்; (அ) அது “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காத், கொழுநிழன் ஞாழன் முதிரிணர்கொண்டு, கழுமமுடித்துக் கண்கூடு கூழை” (கலி. ௩௩: ௧ - ௩) என்பதன் விசேடவுரையில் “ஞாழன் முடித்தாளென செய்தற்றலையோலவும், ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பொன்றதனை

மருத்தத்தகண்டான் போலவுக்கறி' என்றும்(ஆ)செய்தற்கு, 'மரம், புன்னையும் ஞாழலும் கண்டலும்' (தொல். அகத். கு. ௧௮. உரை.) என்றும் இவ்வுரையிசியர் எழுதியிருத்தலானும்(இ) செய்தற்றினைக் கருப்பொருளுக்கு, "சுறுஞாழல் கையினேந்தி என்பதனால் பூவுக் கூறினார்" (சிலப்.பதி.விசேடவுரை) என்று அடியார்க்குநல்லார் எழுதி யிருத்தலானும் (ஈ) பரிபாடலும் புறநானூறு மொழிந்த மற்றைத் தொகை நூல்களிலும் சீவக சீலப். மணி முதலிய நூல்களிலும்

(பிரதிபேதம்) * விரியின்று.

எ அஅ

கவித்தொகை ௧௨௭

கின்ற(௧)புன்னைப்பூவும் தனையவிழ்த்தபூக்களைபுடையனவாகிய(௨)தாழம்பூவும் தனையவிழ்த்த பூக்களைபுடையனவாகிய (௩) *செருந்திப்பூவும் வரியினைபுடைய

நாற்கவி உச-ஆம் குத்திரத்திலும் இது செய்தற்கே உரித்தாகக் கூறப் பட்டிருத்தலானும் அறியலாகும். இம்மாம் எக்கரிற்செழித்துவளர்வது; (௨) அது ஐய்துறுதாற்று ஞாழற்பத்தால் அறியலாகும். இதன் அரை யும் கொம்பும் கருநிறமுடையன; அவற்றை(ஊ)"வெண்போ னிறங் கிளர்பு கருவிய ஞாழலும்" (கலி. ௨௬: ௪) என்பதும் (எ) 'ச்யாமா' என வடமொழியிலுள்ள பெயரும் (ஏ) "செவ்வீ ஞாழற் கருங்கோட் டிருஞ்சினை" அகம். ௨௪௦: ௪. என்பதும் வலியுறுத்தும். அவ்வரை பொரித்திருப்பது; அது (ஐ) 'பொரியரை ஞாழலும்' சீவக. ௫௧௫. என்பதனால் அறியப்படும். செய்தனிலத்து மகளிர் இதன்குழை கொய்தும் இதனலாக்கிய தழையுடுத்தும் இத்திறாக்கிய ஊசலாடியும் இன்புழைவ ரென்பதமரபு; அவற்றை (ஒ) 'ஞாழன் மலரின் மகளி, கொண்டழை யயருத் துறைவன்" ஐங். ௧௪௭. (ஓ) "கொங்குழை யரும்பிய குமரி ஞாழல்" நற். ௧௪: ௬.(ஐ) "காணன் ஞாழற் கவின்பெறு தழையன்" ஐங். ௧௧௧. (ஐ) "ஞாழ லாங்குசினைத் தொடுத்த, தாழைவீழ் கவிற் றாசல்" அகம். ௨௦: ௫-௬. என்பவை வலியுறுத்தும். இது செறிந்தபூங் கொத்தினது; (அஅ)"இணர்ததைஞாழல்" பதிற். ௬௦: ௧. என்பதனால் உணர்த்தற்பாலது. இது பசிய அரும்புன்னது; (ஆஆ)"பசுனைஞாழல்" தறுந். ௮௪. என்பதனால் பெறப்படும். இதன்பூ, பொன்னிறமும் சிறிய

உருவமும் நன் மனமும் வண்டினமொய்த்தலுமுடையது; அவற்றை (இது) “பொன்னிணர் ஞாழல்” ஐங். ௧௬௧. (ஈஈ) “ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல்” துறந். இஃ. (உஉ) “கதவீ ஞாழல்” நந். ௬௬: ௧. (ஊஊ) “கணங்கொள்வண் டார்த்துலாம் கன்னி நறுஞாழல்” என்பவற்றால் அறிக. இப்பு, பசப்புக்கும் சுணக்குக்கும் உவமையாதல் இந்துல் ௧௩௬: ௧௧ - ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காட்டப்படும். ஞாழலென்பது குங்குமம், ஒருவகைக் கொன்றை, கோங்கு, பலினி முதலிய பலமரத்துக்கும் பெயராமாயினும் நெய்தற்கருப்பொருளில் அதுபலினியையே குறித்து வருமென்ப; பலினி யென்பது வடமொழிச் சிதைவு.

௧. புன்னையின் செய்தி கலி. ௧௩௬: ௧௩-ஆம் அடிக்குறிப்பிற்காணலாகும்.

உ. தாழையின் செய்தி கலி. ௧௩௬: ௧௦ ஆம் அடிக்குறிப்பிற் குறிக்கப் பெறும்.

௩. (அ) “பாசிலைச், செருந்தி தாய விருங்கழிச் சேர்ப்பன்” (ஆ) “எக்கர் ஞாழல் செருந்தியொடு கமழ” (இ) “வண்டுபட, விரிந்த செருந்தி வெண்மணன் முடிக்கர்” (ஈ) “செருந்தி, யிருங்கழி தாழு மெறிகடற் (பாதிபேதம்) * செருந்தியுடும் சூழ்த்தகிடக்கும் விளங்குகின்ற சேர்ப்பனே, எம்மனம் சூழ்த்தகிடக்குமென்னில் யரியினே.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧௦.

எழுபது

மிசிறுச் சிறிதே ஒலித்து மிக ஆரவாரிப்பக் *கரிய தும்பிகன் தம்மில் இயைந்து தேனையுதச் சூழ்த்தகிடக்கும் விளங்குகின்ற நீரையுடையசேர்ப்பனே! ஏ-று.

கடவினது புலனாற்றமாகிய தீங்கினைப் பூக்களின்மணம் போக்கினவதனை அக்கடல் அறியாதிருக்கின்ற சேர்ப்பனென்றதனான், நின்வருத்தத்தைத் தீர்க்கச் சூழ்த்தகிடத்து கருதி அவன் நின்னிடத்தே வந்து தீர்த்த நிலையை நீயறிந்திலையென மேல்வருகின்ற தாழிசைப்பொருளை யுள்ளுறுத்து உள்ளுறை யுவமம் தந்தவாறுகாண்க.

௬ கொடுங்கழி வளைஇய குன்றுபோல் வாலெக்கர்

(க) நடுங்குநோய் தீரநின் குறிவாய்த்தா னென்பதோ

கடும்பனி யறலிசு கயலேர்கண் பனிமல்க

விடும்பையோ டினைபேங்க விவளைநீ துறந்ததை

எ - து: முன்னர்க் கடியதாகிய நீர் பின்னர்க் சுவறுதலின் அறுவியை

புடைத்தாய் விழுகின்ற, கயலையொத்தகண் நீர்ந்து(2)மல்குகின்ற அளவாய் நிற்க, வருத்தத்தோடே கெட்டு அழும்படி இவ்வாறே துறந்தது, நின் மனம் நடுங்குதற்குக் காபணமாகிய காமரோய் நிரும்படியாகச் சுறவு முதலியன வற்றையுடைமையாற் || கொடிய கழிகள் சூழ்ந்த மலைபோல் உயர்ந்த வெண்மையையுடைய இமமணலிடத்து நீ செய்த குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்தாளென்பதோ? எ - று.

என்பதோ என்றது என்று சொல்லப்படுவதாவென்னும் பொருட்து நில்லாது வாய்த்தாளென்னுஞ் சொல்லுணர்த்திய செய்க்கன்றியைத் தானும் உணர்ந்திப் பிரிவின்கைநிலையாய் நின்றது. இஃது “ஆக வாச வென்ப

றண் சேர்ப்ப” (உ) “பொன்னடர்ந் தன்ன வொள்ளினர்ச் செருந்தி” (ஊ) “பருதியஞ் செவ்வன்போ விணருழ்த்த செருந்தியும்” (எ) “அரும்பலர் செருந்தி நெடுங்கான் மலர்” (ஏ) “தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவும்” (ஐ) “செருந்தி, கால யேகன கம்மலர் கின்ற சாய்க் காடே” (ஓ) “பொன்னியன்ற, தட்டலர்த்த பூஞ்செருந்தி” என்பவற்றால் செருந்தி நெய்தற்குரித்தாதலும் அதன் பூவினியல்பு முதலியனவும் அறியப்படும்.

க. “கடுங்குரோய் செய்தவர் நல்காமை நினைத்தலிற், கடும்பனிகையிகக் கையாற்று னாழ்த்தாங்கே, நடுங்குரோ யுழத்தவென் னவனழிய மணலோக்கி, யிடும்பைநோய்க் கிருவன போலுமென் தெவன்கொலே” கல். ௧௩௪: ௧௩ - ௧௮.

உ. “கண்ணிறை நெடுநீர் காத்தன ஈடக்கி” என்பதும் அதனுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன். சிலப். ௧௩: ௧௩௩; அடியார்த்து.

(19)திபேதம்) * கரியநாயி. † சூழ்ந்தகிடக்குமென்ச, கடலினது, ‡ யேனமென்று கருதி யவண்டத்தே, || கொடியநாயி.

எக௦

கலித்தொகை ௧௨௭.

தென்னு, * மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லணநிலை” என்னும்(௧) சூத்திரத்து என்ப † தென்றதற்கு உதாரணமாகக்கூட்டிலும்; அதனுணர்ச. ஏனையவும் இவ்வாதேகொள்க.

௧௦ (௨)குறியின்றிப் பன்னுணின் கடுந்திண்டேர் வருபதங்கண்

டெறிதிரை யிமிழ்காண லெதிர்கொண்டா னென்பதோ.

வறிவரு ருழந்தேங்கி (நு)யாய்நலம் வறிதாகச்

செறி(ச)வனோ தோளுர விவனோநீ துறந்ததை

எ - து: தன்னறிவு வருத்தத்தே அழுந்தி அழுது ஆராய்ந்தநலம் சிறி தாகையினாலே முன்புசெறித்தவனாதோளினின்றும் கழன்றுவிழும்படி இவனோ நீ துறந்தது, எறிதின்றதிரை யொலிக்கின்ற கடற்கரையிலே நின்னுடைய கடியதாகிய தேர் இன்ன காலத்தே வருமென்னுங்குறிப்பின்றிப் பலகாளும் வருங்காலத்தை(நு)மனத்தாலே நோக்கி எதிர்கொண்டானென்பதோ? எ-று.

திரையொவியால், தேரொலி கேட்டற்கு அரிதாகவும் அவ்வொலிகேட்டு எதிர்கொண்டானென்றான்.

கசு காண்வர வியன்றவிக் கவின்பெறு பனித்துறை

யாமத்து வந்துநின் குறிவாய்த்தா னென்பதோ

க. நோல். இடை. கு. ௩௨. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் 'என்பது' என்றது என்றுசொல்லப்படுவதென்னும் பொருள்தந்து நில்லாது வாய்த்தான், எதிர்கொண்டான் என்னுஞ்சொற்கள் உணர்த்திய செய்க் றன்றியைத் தானும் உணர்த்தி நின்றதென்பதற்கு 'நடுங்குகோய்... ..துறந்ததை' 'எறிதிரை: ... ..துறந்ததை' என்னும் பகுதிகள் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

உ. களவொழுக்கத்துக் தேரேறிச்சென்று தலைவர்கூடுதற்கு, "குறியின்றி ... ..தோளுர விவனோநீ துறந்ததை" என்னும் பகுதி மேற்கோள்; நோல். பொருளி. கு. ௧௮. நசு.

௩. "மென்றோண் குறுகியவுந் திருநதல் பசப்பவும், பொன்போல் விறற் கவின் றொலைத்த; குன்ற நாடற்கு" ஐங். ௨௩௦.

௪. வனையென்றது தொடியை; அது முன் 'செறி' என அடைகொடுத்த வானும் பின் 'தோள்' என இடங்குறித்தலானும் துணியப்படும். தொடி, வனையென்றும் வழங்கப்படுதற்கு, துறன். ௧௨௩௪, ௧௨௩௫, பரிமேலழகருரையும் சான்று பகரும். 'முன் வளைகழல நின்றார்க்கு வருத்தயிருதியால் தொடியும் கழன்றன வென்க' (சீவக. ௪௯௧. வீசேடவுரை) என்பதும் இங்கே அறிதர்பாலது.

௫. இத்தூற்பக்கம் எஎசு: ௩ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிழிபேதம்) * குறியன் மூன்றாம். † என்பதற்குக் காரணமாகக் காட்டினம்.

வேங்கல் மிழத்தோள் விளங்கிழை பொறையாற்றாள்

வாணுதல் பசப்பூர விவளை நீ துறந்ததை

எ - து: மூங்கில் தன்னலனிழத்தற்குக் காரணமான தோள்களிற்
கிடந்து விளங்குகின்ற பூண்களை அத்தோள் பொறுத்தலைச் செய்யாமல்
மெலிந்து(௧)வாணுதல்பசப்புப் ப'க்கும்படி இவளைத் துறந்ததுநோக்கினார்க்குக்
காட்சி வரும்படியாகப் பண்ணினதோர் அழகைத்தான்பெறுகின்ற இப்பணித்
துறையிலே ஈடுயாமத்தே நீ வந்து செய்த நின் வரவு உணர்த்திய குறியிலே
தப்பாமல் வந்தானென்பதோ? எ - து.

தன்மெலிவு தோள்பொறுமைக்குக் காரணமாய் நின்றது. ஆற்றாளா
யென்றும் முதல்வினை துறல்பசப்பூரவெண்ணுஞ் சினைவினையோடு முடிந்தது.
(௨) †இவளையென்றது இங்ஙனம் ஈன்மை செய்தவளையென்றும், நீயென்றது
அங்கனம் குறைத்துநின்ற நீயென்றும் பொருள் தந்தன.

தாழிசைமூன்றும், பொச்சாப்பென்னுமெய்ப்பாடு புயத்தன.

௧௮ அதனால்

இறைவனோ நெகிழ்ந்த வெவ்வனோ யிவ்வர

வரவுக்கதிர் தெறுமொன லோங்குதிரை விரைபுதன்

கரையம (௩) || லமும்பளித் தாஅங்

(௪) குரவுநீர்ச் சேர்ப்ப வரூளினை ஃயளியே

எ - து: வலியினையுடைத்தாகிய நீரையுடைய சேர்ப்பனே! நினக்குச்
செய்தகன்றிக்கேடு உண்டாம், ஆகையினாலே அதுநீர் வலியினையுடைய
ஞாயிறு சுடுமென்று கருதி ஒங்குகின்ற திரை தன் கரையில் நெருங்கின

௧. (அ) “நீ துறத்தலிற், பல்லோரறியப் பசத்தன்று துதலே” (ஆ) “வா
ணுதல் பசப்பச் செலவயர்க் கனையே” ஐங். ௫௫, ௪௨௩. (இ) “துத
லாரும் பசப்பு” (ஈ) “பிறைதுதல் பசப்பூர்” கலி. ௨௮; ௧௫, ௧௬: ௧௦.

௨. “அந்தா மரையன்ன மேகினை யானகன் ருற்றவனோ” (கோவை
யாந். ௧௨) என்பதன் விசேடவுரையில் ‘நினைவென்புழி உயிரினுஞ்

சிறந்த நினையென்றும், யானென்புழி இருதலைப் புள்ளிநோருயிரே
னாகிய யானென்றும், அச்சொற்களால் விளங்கி நின்றன' என்று
பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

௩. அடம்பின் செய்தியை, கலி. ௧௪௪: ௩௦-ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

௪. (அ) “உரவுநீர் ஈழுவத்து” மணி. எ: ௧௨௫. (ஆ) “உரவுநீர் ஞாலத்து”
பு - வெ. பாடாண். ௪௩. (இ) “உரவுநீர் கிவத்து” கம்ப. பால.
ஆற்றுப். ௧௨. உரவு - வலி; உரவுதலெனின், உரவுதலென்றாக்கி,
பாத்தலென்றலுமாம்.

(பிரதிபேதம்) * ஸிவியாமத்தே, † இவனென்றது, ‡ பயன், || அடம்பனித்தாங்கு முரவுநீர்,
+ அளிமே.

எகூஉ

கவித்தொகை ௧௨௮.

அடம்பை வினாந்தனித்தாற்போல இவளுடைய இறையில் வளைகழன்ற
வருத்தத்தையுடைய நோய்தீரும்படி அருவினையாய் வரைந்துகொள்ளென
வரைவுகடாயினாள். எ - று.

(க)வளைகழலுதல் வெளியாக வருத்தத்தைவிளக்குதல்பற்றிச் சுரிதகத்து
வளைசெழிதலைக்கூறினாள்.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறத்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(௧௦)

(௧௨௮) தோடுறந் தருளா தவர்போ னின்ற

வாடை தூக்க வணங்கிப் தாழை

யாடுகேர்ட் டிருந்த வசைநடை நாரை

நளியிருங் கங்கு னந்துய ரறியா

நி தளியின்று பிணியின்று விளியாது நாலும்

கானவஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்

புதுவது கவினின் மென்றி யாயி

னனவின் வாரா நயனி லானனைக்

கனவிற கண்டியான் செய்தது கேளினி;

கடு அலந்தாங் கமையலெ னென்றனைப் பற்றியென்
 னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
 கலந்தாங் தேயென் களின்பெற முயங்கிப்
 புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவும்;

கச முலையிடைத் துயிலு மறந்தீத் தோயென
 நிலையழி நெஞ்சத்தே னமுலேன் போலவும்
 வலையுற மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
 தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்;

கஅ கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற
 ளுதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்
 யாதென் பிழைப்பென நடுங்கி யாங்கே
 பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும்;
 ஆங்கு;

க. “துறைவன் றறத்தமை துற்றுகொன் முன்கை, யிறையிறவா நின்ற
 வனை” குறக். ௧௧௧௭.

நான்காவது முல்லை உ.

௧௧௧௭.

முன்னர்ப் பலரும் வருவென்று சாற்றதவிற் பல ஏறகளும் வீடப்
 பலருத் தழுவித் தோற்று *கொன்றார்.

உரு அவருள், (க)மலர்மலி †புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரைநிமிர் தோள்
 ‡பிணைஇ

‡யெருத்தோ டியிலிடைத் தோன்றினன் றோன்றி
 வருத்தினான் மன்றவ்வ வேறு

எ - து: அங்ஙனம் ஏறதழுவ + வந்தவர்களுட் பாத்தல் மிக்க விருப்பம்
 எழுதலாலே பூமலித்த நீலமணியையொக்கும் நிறத்தையுடைய நெடிய தோள்
 களாலே ஏற்றின் கழுத்தை இறுகத் தழுவித் கழுத்தோடேகூடக் கிடக்கின்ற
 (உ)குட்டேற்றிடத்தே தோன்றினான்; அங்ஙனம் : : தோன்றிப் பின்னர் அறுநி
 யாக அவ்வேற்றை வருத்தினனென்றார். எ - து.

உஅ = எறெல் வங் காணு வெழூந்தா ரெவன்கொலோ
 x வேறுடை நல்லார் பதை

எ-து: ஏற்றையுடைய நல்லவர்கள் தங்கள் ஏற்றினுடைய வருத்தத்தைக்
 கண்டு எழுந்திருந்தார்; அவன் தழுவினவாற்றிற்ரு மகிழ்வதன்றிப் + பதை
 யாதல் என்னபயன் தருமென்றார். எ -று.

கொல்லும் ஓவும், அசை.

௩௦ மடவரே நல்லாயர் மக்க **கொருந

லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் ++கண்டுமற் றின்று

முடலேறு கோட்சாற்று வார்

எ - து: முன்னாளிலே கொல்லுதலையுடைய ஏற்றின் கழுத்திலே
 தங்கினவர்களைக் கண்டு வைத்தும்!! இன்றும் உடலுகின்ற ஏற்றைத் தழுவிச்
 சாற்றுவாராகிய நல்ல ஆயர் மக்கள் அறிபாதவர்களேயென்றார். எ -று.

௩௩ || ஆங்க

தண்ணுமைப் பாணி தளரா ++தெழுஉக

பண்ணமை பின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்

௧. அறுசீரடி முகிசி வந்ததற்கு “மலர்மலி புகலெழு வலர்மலிர் மணிபுரை
 கியிர்தோள் பிணைஇ” என்பது மேற். நோல். செய். கு. கசு. பேர்.

உ. குட்டேறு-ஏற்றின்முதுகில் புறக்கழுத்தையடுத்துத் திரண்டு உயர்ந்து
 தோன்றும் ஒருதப்பு; இச்சொல் இவருரைகடையில் பவின்று வரும்.

(பிரதிபேதம்) *என்றான், + புகழெழு அலர்மலி மணிபுரைகிறதோள், † பிணை, விரைஇ.
 ‡ எகுத்தோட்டியில், || இவ்வேறு, + வந்தவர்கள் பார்த்தன்மிக்க, ∴தோள்
 நிய பின்னாறுநியாகவேந்தை, = ஏற்றெய்கம், x ஏற்றுடை நல்லார்ப்பதை,
 + பதையாதலான்என்ன, **கெருளையடல், கெருளையடல், ++கண்டுமேற்றின்று
 முடலேற்றுக்கோட், † மீண்டுமுடறு. ||| குக்கு தன். ++எழுவுகப்பட

உந. கனவினாற் கண்டேன் நேழி காண்டகக்
கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்ப
னனவின் வருதலு முண்டென
வனைவரை நின்றதென் னரும்பெற லுயிரே.

இது ஈரைவிடையாற்றாய்ச் செல்கின்ற தலைவியது கவின்கண்டு
வியுயநோழிக்கு அவள் தாங்களிட கனவுநிலையுரைத்தது.

இதன் பொருள்.

தோடுநற் தருளா தவர்போ னின்ற
வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை
யாடுகோட் டிருந்த வசைநடை நாரை
நளியிருங் கங்கு னந்துய ரறியா

இ தளியின்று பிணியின்று விளியாது நாலும்
கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்
புதுவது கவினினை யென்றி யாயி
னனவின் வாரா நயனி லாளனைக்
கனவிற் கண்டியான் செய்தது கேளினி

எ - து: வாடைக்காற்று அசைக்கையினாலே வளைந்த தாழையின் அசை
கின்ற கொம்பிலே இருந்த அசைந்தகடையினையுடைய நாரை நம் தோளைத்
துறந்து கமக்கு அருளாதவரைப்போலே நின்று பெருமையைபுடைய கங்கு
விடத்து நந் துயரை அறியாமல் நம்மேலளித்தவின்றாய்த் (க)தனக்குக் காம
நோயாலே வருத்தமின்றாய் மாறாமற் கூப்பிடுங் கானலையுடைய அழகிய
சேர்ப்பினையுடையவனைக் கண்டு (உ) கூடினாய்போலே புதிதாக ஓர் அழகினை

க. "தேற நேங்குழிச், களிப்பவுண் டினவனங் கன்னி நாரையைத்,
திகைத்தலின்" (சீவக. ௫௦.) என்பதற்கு, "தேறல் மிக்குச் செறிந்த
இடத்தே, காமவிற்பம் அறிந்த அன்னம் அதனையுண்டு காமவிற்ப
துகார்த்தறியாத நாரையைப் 'புணர்தலின்' என இவ்வரையாசிரியர்
எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. (அ) "ஆரிடை யென்னாய் யாவஞ்சாய் வந்தக்கா, னீரற்ற புலமே

போற் புல்லென்றான் வைகறை, கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின் பெறும்” (கலி. ௩௮: ௧௦ - ௧௨) என்பதும் (ஆ) இத்துறப்பக்கம் ௨௧௨: ௧-ஆம் குறிப்பும் (இ) “காடன், புணரிற் புணருமா ரொழிலே பிரியின், மணியிடை பொன்னின் மாமை சாயவென், னணியலஞ் சிதைக்குமாற் பசுனை” என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

100

எகசு

கவித்தொகை ௧௨௮.

புடையையானாயென்று கூறுகின்றாயின் வெளியாக வாராத உறவில்லாத வினைக் கணவிடத்தே கண்டு யான் செய்த காரியத்தை இப்பொழுது கேள். எ - று.

௧௦ அலந்தாங் (க)கமையலெ (உ)னன்னுனைப் பற்றி(௩)யென் னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
*கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கி
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவுங்

எ - று: நினைப்பிரிந்த இடத்து வருந்தி உயிர்வாழேனென்று கூறின் வினைப் பிடித்துக்கொண்டு நீகொண்ட என் கலத்தை இனித் தாராயென்று விளைத்துக்கொள்வேன்போலேயும், அவ்விடத்தே என்னுடையகழிந்த அழகை யான் பெறும்படி புல்லிக் கூடி இனி வருந்தாதேகொள்ளென்று கூறி என் னையும் அளிப்பான்போலேயும். எ - று.

௧௧ (ச)முலையிடைத் துயிலு மறந்திக் தோயென நிலையழி நெஞ்சத்தே னழுவேன் போலவுங்

௧. “நின்னின்றி யமையலென் யானென்னு மவனாயின்” கலி ௧௭: ௧.

௨. (அ) “தந்தனை சென்மோ... ..தன்கடற் சேர்ப்பகீ யுண்டவென் னலக்கே” (ஆ) “என்னலக் தந்து, கொண்டனை சென்மோ” (இ) “தண்ணந் துறைவற் றெடுத்த நங்கலங், கொள்வா மென்றி தோழி” குறுந். ௨௩௧; ௨௩௮; ௩௪௬. (ஈ) “நுண்ணான் வலையிற் பரதவர் போத்தந்த, பன்மீ ணுணங்கல் கவருந் துறைவனைக், கண்ணினுற் காண வமையும்கொ லென்றோழி, வண்ணந்தா வென்கந் தொடுத்து”

ஐந் - எழ. கக. எனவும் (உ) "இரவுகத்தருந் கனவிளிந், பகலிழந்த நிறை பெறமுயன்றுமொழி பதறுமாதர்" கவிநிக. உள. எனவும் வருவன காண்க.

௩. கொடுப்பான் பொருளாய்க் கொள்வான்கட் செல்லாதனவற்றை இரத்தற்கண் தாவென் கிவவி வருவதற்கு, "என்னலந்தாராய்" என்பது மேற்கோள்; தோல். எச்ச. கு. ௫௦. நச்.

௪. (அ) "நீயுந், தேம்பா போதி திருநத னீவிக், கோங்குமுனைத்தன்ன குவிமுலையாகத், தின்றயி லமர்ந்தனை" அகம். உசு: க - கஉ. (ஆ) "அவர்கம், மேத்துமுலை யாகத்துச் சார்ந்துகண் படுப்பவும்" தோல். கற். கு. க,கச. மேற்.(இ) "விரிந்த பைத்தலை வெள்ளிவெம் பாப்பனைத் துயின்ற, சுருத்துழாய் முகில் கார்ந்திக்ட்செவிச்சேக்கை, பொருந்தி யாங்கொரு புரிசூழல் புணர்முலைக் கோட்டி, னரந்த மூழ்கிய நறு மலர்ப் பிணையன்மேற்றயிலும்" பாக. பதினாறுபிரம் திருவினை. கூஉ.

(19ஆதிபேதம்) * கைந்தாக்கே.

ஐந்தாவது நெய்தல் கக:

எகரு

வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்

(க)தலையுறு முன்னடிப் * பணிவான் போலவும்

எ-து: என்னை மறத்தலையன்றிப் பின்னர் அவசத்தான் முலையிடையிற் றுயிலுந் துயிலையும் மறந்தாயென்றுகூறிப் பழைய (உ)தன்மைகெட்ட நெரு சத்தையுடையேன் அழுவேன்போலேயும், அதுகண்டு (க) வலையிலே அகப் பட்ட மயில்போலே காவலிலே அகப்பட்டுப் பெரிதும் வருந்தினாயென்று கூறி அடிமுன்னே தன் தலையுறும்படி வணங்குவான் போலேயும். எ - று.

க. (அ) "முன்னடிப் பணந்தெம்மை யுணர்த்திய வருதிமன்" கவி. எக: கரு. என்பதும் அதன் குறிப்பும் (ஆ) "பொய்ப்ப விடேள மென நெருங்கிற் தப்பினே, நென்றடி சேர்தலு முண்டு" கவி. அக: கச - கரு. (இ) "சிற்றடிப் போது புல்லித் திருமகன் 'கிடப்ப'" சீலக. உ௫௦௪. (ஈ) "தோடவிழ்தார் யானுந் தொடர வலனுமென், பாடகச் சேடியின் மேற்பணிய - நாடகமா, வைகிய கங்கு றிலைவரி, னுய்குவெ

ஹலதத் தளியேன் யானே” பு - வே. கைக்கிளை. பெண்பாற். ௧௦.
 (உ) “மெய்யுண் சரிசூழ னேரிசூழ யாய்மொன்ன லீளிரவின், மையுண்
 குவிலை மலிபுன லூரன் மலர்க்கமலக், கையுத் தலையுமென் காலு
 மொன் ருன கனவுதன்னை, மெய்யென் தருவினை யேன்விழித்தே
 னென் விழிப்பிமையே” (ஊ) “கதந்தணியத், தொடர்ந்தகலாத துணை
 யடித்தாமரை குடவன்னல்” (எ) “ஊர வணங்கியநின், முடிவைத்த
 செங்கையு மென்முலையாக முயங்கவந்தென், னடிவைத்த செங்கையு
 மெங்கையர்காணி னறவுகன்றே” (ஏ) “என்போன கெஞ்சமு நீரு
 மென் பாத பிறைஞ்சுதனுங், கண்போலு மெங்கையர்காணி னன்றே”
 (ஐ) “அனகையன்னீ, ரெல்லாக் குறையும் பொறும்பணித் தேனும்
 மிணையடியே” (ஒ) “பேராட்டி யின்றென் பிழையையெய்ணணிச,
 சிறேலுன் சீரடி பற்றினன் யான்” (ஓ) “பிழையைக் கருதிடலுன்,
 சரணஞ் சம்ம மடியேற் கருளுன் தலையளியே” (ஔ) “நாபுராஞ்சேர்,
 சீறடி மேல்விழுக் தேன்றவிர் வாயிந்தச் சீற்றத்தையே” (ஐ) “எங்கால்
 பிடிக்கின்ற தெங்கையர் காணி னியல்பல்லே” (அஅ) “ஊரன் மலாடி
 வீழ்த்து” (அஆ) “இனம்பிடி பஞ்சடி தொட்டவன்றே, கஞ்சமுத்
 தின்றன” (அஇ) “சிறுத் தொண்டனென்னக், காலை முடித்தனை
 யெங்கையர் காணித் கலங்குவே” என்பவைகளும் சுண்டு அறிதற்
 பாலன.

உ. நிலை - தன்மை; “நிலையொன்று பாடுதும்யாம்” என்பது சிலப். ௨௪.

ங. (அ) “ஹரி முருங்கப் பிவிராய, கன்மயில் வலைப்பட்டாங்கியா, முயங்கு
 தொறு முயங்கு மரளில் யாயே” தறுந். ௨௪௪. (ஆ) “வலைப்படு
 மஞ்ஞையி னலஞ்செல” தறிஞ்சீ. ௨௫௦. (இ) “வலையிடைப்பட்ட

(பிரதிடேதம்) * பணிப்பான் போலவும்.

எக்க

கவித்தொகை ௧௨௮.

கஅ. (க)கோதை கோலா விழைஞ்சி நின்ற
 ஐதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்
 யாதென் டிழைப்பென நடுங்கி யாங்கே
 பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும்

எ-று: அங்கனம் வணங்குகின்ற (2)ஊதைக்காற்றையுடைய சேர்ப்பனை
 மாலையே கோலாகக்கொண்டு அடிப்பேன் போலேயும், அவ்விடத்தே யான்
 செய்த தப்பு யாதென்று கூறி நடுங்கி நீ பெரிதும் அறியாமையையுடைய
 யென்று தெளிவிப்பான் போலேயும், எ - று.

இத்தாழிசைகளுள் நெஞ்சினை உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்தலுமுடைய
 தாகக் கூறி, எதிர்பெய்துகொண்ட தலைவ னுருவும் அம்மூன்றுமுடைய
 தாய்ச் செய்யாமாயின செய்தனவாகக் கூறி, (ங)தீயர்திணையாகக் கூறிய
 வாரும் பிறவும் உணர்க.

“தனவு † முரித்தா லவ்விடத் தான” (ச) என்பதனும் கனவுகொள்க.

மானே போன்றான், கஞ்சிநின் தழைக்கு யாத்தயர் கண்டு” மணி,
 கந: ௩௨ - ௩௩. (ஈ) ‘வலைப்படு மயிலென வருந்தினாரென’ சீவக.
 ௪௨௪. உரை என்பன இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. “நல்லார்தங் கோதையா, லலைத்த” (கவி.௯: ௬-௭) என்பதும் அதன்
 குறிப்பும் பார்க்க.

உ. ஊதைக்காற்று - ஊதையாகிய காற்று. ஊதை - பெருங்காற்று; குளிர்
 காற்றென்றலுமாம். இது செய்யுள் வழக்கில் “ஊதைகூட் டென்னு
 முகுபனி யாமத்து” என ஊதையென்றேவழங்குமாயினும் உலக
 வழக்கில் ஊதலென வழங்கும். இதனைக் கடற்காற்றென்பாருமுளர்;
 இச்சொல் காற்றுக்குப் பொதுப்பெயராயும் வரும்.

ங. “உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன், மறுத்துரைப்
 பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்துஞ், சொல்லா மாயி னவற்றொடு
 கெழீஇச், செய்யா மாயிற் றொழிப்படித் தடக்கியும்” என்பது நோல்.
 பொருளி. கு. உ.

ச. நோல். பொருளி. கு. ௩. இச்சூத்திரவுகையிலும் இவர் “அலந்தாங்கு
 .....பணிவான் போலவும்” என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி,

தன்னெஞ்சின் உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துரைத்தலுமுடையதாகக் கூறியவாறும், ஆங்கு எதிர்பெய்துகொண்ட தலைவனுருவும் உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துரைத்தலுமுடையதாகச் செய்யாமாயின செய்தவாகக் கூறியவாறும் அவை உயர்தினையாகக் கூறியவாறும் பிறவு முணர்க் என்று தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

(பித்திபேதம்) * உருவு முயம முன்று; † உயர்தினையாயவாறும். ‡ உரித்தாதலன்விடத்;

ஐந்தாவது நெய்தல் கக.

எசுள்

முன்னடிப்பணிவான் போலவும் அலைப்பேன்போலவும் என்றான்; முன்னே தன்மனத்தின் அது நிகழ்த்தலுடைமையின். இதுவும், “மனைவி யுயர்வுக் கிழவோன் பணிவு, நினைபுந் காலைப் புலவியு ஞ்சிய” (க) என்பதனாற் கொள்க.

ஆங்கு, அசை.

உரு கனவினாற் கண்டேன் றோழி காண்டகக்

(உ) கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்ப

னனவின் வருதலு முண்டென

(ரு) * வனைவரை நின்றதென் னரும்பெற லுயிரே

எ - து: தோழி! கனவிடத்தே கண்டேன்; அதனாலே என்னுடைய பெறுதற்கரிய உயிர் எனக்குக் † காட்சி தரும்படி கனவிலே வந்த கானலை யுடைய அழகிய சேர்ப்பன் (ஈ) வெளியிலே வந்துகூடுதலும் உண்டென்று கருதி அவன் அருளும் எல்லைக்கண்ணே அது நகையாக நின்றதுகாணெனக் கனவில் நிகழ்த்து கூறினான். எ - து.

க. தோல். பொருளி. கு. ஈ. இக்குத்திரவுரையிலும் இவர் “வலையுறு ..... அலைப்பேன் போலவும்” என்னும் பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, ‘இது முன்னே தலைவி மனத்து நிகழ்த்தலுண்மையிற் கனவிலும் கண்டாளென்றணர்க’ என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார்.

உ. (அ) “கனவினா னல்கா நவரைக் கனவினாற், காண்டலி னுண்டென் னுயிர்” (ஆ) “கனவினா னுண்டாகும் காம கனவினா, னல்காநை நரடித் தரற்கு” துறன். கஉகரு - கஉகச.

ரு. (அ) “அனைமது கையர் கொல்” (ஆ) “அனைத்தானு, மான்ற பெருமை

தரும்" துறங். சகக.

- ச. (அ) "வார்கோட்டு வயத்தகர் வாபாது மாறினும், குருஉமயிர்ப் புருவை யாசையி னல்கும்" (ஐங். உருஅ.) என்பதற்கு, 'வார்கோட்டு வயத்தகர் வாபாது மாறினும் பின்பு வரக்கூடுமென்னும் ஆசையாலே புருவை தங்குமென்றது, இவளும் இவ்வாறே நின்னைக் காணலாமென்னும் ஆசையாலே உயிரோடு வாழாநின்றாளென்பதாம்' என்றெழுதியிருக்கு முரையும் (ஆ) "பொறையிருத் தாற்றியென் னுயிரும் போற்றினே, னறையிருத் கழலவற்காணு மாசையால்" (இ) "புண்ணிய மூர்த்திதன் னைக், காணலா மின்னுமென்னும் காதலாலிருத்தேன் கண்டாய்" (ஈ) "என்றன் பொருளிலே மேகத்தன்னைக், காணலாமென்னு மாசைக்கடிக் கென்னுவிசுத்தே, னேலர்லா வுடலினீங்க வெளிதெனக் கெனவுஞ் சொன்னான்" கம்ப. உருக்காட்டு. கக. மாயாசனக. உஉ, சீதைகனங். கக. என்பவைகளும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * தரும்படி. † அயன்யரை.

எகஅ

கலித்தொகை.கஉக.

இதனால், (க) கனவொடு மயங்கலென்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றிற்று.

இஃது "இடைநிலைப்பாட்டு" (உ) என்றதனால், தாழம்பட்ட ஓசையின்றி வந்த இடைநிலைப்பாட்டுப் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (கக)

(கஉக.) தொல்லுழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற் பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போ லெல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய நல்லற நெறிநிறீஇ யுல்தாண்ட வரசனநி னல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவா வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மலை;

அ பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பணிக்கட றாவறத் துறந்தனன் றுறைவனென் றவன்றிற

நோய்தெற வழப்பார்க ணியிழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ;

கஉ மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே ரன்றி
னன்றறை கொன்றன ரவனெனக் கலங்கிய
வென்றுய ரறிந்தனை நரறியோ வெம்போல
வின்றுனைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ;

கக பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழ
லினிவரி னுயரும்ற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடம்பைகண் டினைதியோ வெம்போல
வினியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ;
எனவாங்கு;

உக அழிந்தய லறிந்த வெவ்வ மேற்படப்
பெரும்பே துறுதல் களேமதி பெரும .

க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே “அலத்தாய்.....அளிப்பான் போலவும்”
என்பது மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது; நோல். மெய்ப். கு.

உஉ. பேரா. இ - வி. கு. இஅ0.

உ. நோல். செய். கு. ககஉ.

ஐந்தாவது நெய்தல் கஉ.

எகக

வருந்திய செல்ல நீர்த்த திறனறி யொருவன்
மருந்தறை கோடலிற் கொடிதே யாழநின்
னருந்தியோர் நெஞ்ச மழிந்துக விடினை.

இது “தன்னுட் கையாறெய்திடு கிளவி”(க)யால்தலைவி ஆற்றனாயின
வாறு தோழி தலைவருக்கு உறியது.

இதன் பொருள்.

(உ)தொல்லுழி தமொறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போ
லெல்லுறு தெறுகதிர் நடங்கித்தன் கதிர்மாய

(ங)கல்லற நெறிநீஇ யுலகாண்ட வாசனரி
னல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா

மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவர

வெல்லைத்ரு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மாரை

எ - து: பல உலகங்களில் உயிர்களுெல்லாம் பழைதாசிய ஊழித்தாலத்தே
பிறந்திற்று தமொறித் திரியும்படி அயனாய்நின்ற படைத்த முதல்வன்
(ச) அரனாய் அங்வுயிரெல்லாந்தன்னிடத்தேவந்துதொகுதலைத் தான்விரும்பும்

க. இறை. கு. ௩௦.

உ. “தொன்முறை யியற்கையின் மதியொ,.....மரபிற் ருகப், பசும்பொ
னுலகமு மண்ணும் பாழ்பட, விசும்பி ஊழி யூழும் செல்லக், கருவனர்
வானத் திசையிற் றோன்றி, யருவறி வாரா வொன்ற னாழியு, முந்து
வளி கிளர்ந்த ளுழு முழியுஞ், செந்தீச் சுடரிய ளுழியும் பனியொடி.
தன்பெய றலைஇய ளுழியு மவையிற், நன்முறை வென்ன ழுழ்கியார்
தருபு, மீண்டும் பீடியர் பீண்டி யவற்றிற்கு, முள்ளி டாகிய வீருநிலத்
தாழியு, செய்தலும் குவகாபு மாம்பலுஞ் சங்கமு, மையில் கமலமும்
வெள்ளமு நுதலிய, செய்குறி யீட்டம்” பரி. உ: க - கடு.

க. (அ) “அறிவுடை வேந்த னெறியறித்து கொளினே, கோடியாத்துகாடு
பெரிது நக்து, மெல்லியன் கிழவ னாகி..... பிண்ட நச்சின்,....
தா னு முண்ண னுலகமுந் கெடுமே”(ஆ) “காவற் சாகா கைப்போன்
மாணி, னூறின் ருகி யாறினிது படுமே, புய்த்த தேற்று னாயின்
வைகலும், பணைக் கட ழுள்ளற் பட்டு, மிகப்பரி நீரோய் தலைத்தலைத்
தருமே” புறம். கடிச: ௫ - கக; கடிதி: உ - க.

ச. “பல்லருவம் பெயர்த்துரி” (கவி. க: ௫) என்பதும் அதன் உரையின்
குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

அ00

கவித்தொகை கஉக.

ஊழி முடித்த காலத்திலே தன்னிடத்தே மீட்டு ஒடுக்கிக்கொள்கின்றவனைப்
போலே ஞாயிறு பதற்பொழுது வந்துசேர்தற்குக் காரணமான *தன்னுடைய
தெறுகின்ற கிரணங்களைத் தன்னிடத்தே மீட்டுக்கொண்டு மறைகையினாலே

(க)கல்ல நீதிதூஸ் வழியாலே உலகை நெறியிலே நிறுத்தி அவ்வுலகை ஆண்ட அரசன் போய்பின்னர் நீதியல்லதனை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்து அந்நெறியை உலகத்து நிறுத்தமாட்டாத குறுநில மன்னன்காலம்போலே மயங்கின இருங் உலகிடத்தேவரும்படி பகற்பொழுதிற்கு ஒரெல்லையாகிய, வருத்தம்மிருதற்குக் காரணமான, மயக்கத்தைபுடைய மாலைக்கண்ணே. ஏ - று.

மடக்கி, மடங்கியென வீசாரம். .

மெல்லியான், படைமுதலியன இன்றி இளைத்தவன்.

எல்லை, (உ)மாண்காலமுமாம்.

அ (நு)பாய்திறை ப்பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கட
(சு)தூவறத் துறந்தனன் துறைவனென் றவன்றிற
நோய்தெற ||வுழப்பார்க ணியிழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ

க. “அறமாவது: உயிர்களுக்கு இதமாவன செய்தலும் சத்தியஞ் செரல்லுதலும் தானதன்மங்கள் செய்தலுமாம்” என்று பதுமனார் கூறுதலால், ‘நல்லற நெறியினை’ என்பதற்கு, நல்ல அறங்களைத் தன்னெறியால் உலகில் நிறுவியென்றலுமாம்; “நடையி னின்றையர் நாயகன்” “என். னுயிரொழுக் கதற்கு வேண்டு முவமையொன் றுரைக்க வேண்டின்” “நெறியி னின்றதன் னாயகன்” கம்ப. பாயிர. கக. நாடவிட்ட. சக. பாசப் சக. எனவருதலும் அறிக.

உ. “புல்லென் மருண்மலைப் போழ்தின்று வந்தென்னைச், கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான், செல்லாது நின்ற லிலேன்” கலி. கசதி: உக - ஈக.

ஈ. (அ)“இடையேவனை சோரவெழுத்துவிழுந், தடலேய்மத னன்சர மஞ் சிளையோ, வுடலோய்வுற நானு முறங்கலையால், கடலேயுரை நீயு மொர் கன்னிகொலாம்” கம்ப. கடிமணப். கக. என்றும் (ஆ) “போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி, காவாய் குழற நடுக்குற வாய் - நீவா, யரவாந்று மென்போல வார்கலியே மானை, யிரவகற்றி வந்தாய்கொ லின்று” நன. கலிநீக்கு, உக. என்று ஒருவாறு இதனை யொத்தும் வருவன காண்க.

ச. (அ) “தூவறத் துறந்தாரை” கலி. ககஅ: க. (ஆ) “தூவறத் துறந்த

என்றென” மணி. உதி. கூட. என்பவையாகும் இத்தர்ப்பக்கம் எசுஎ:

தி - ஆம் குறிப்பில் இத்தகு பொருள் துபவையும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * தனதடைய, † பாட்டோயர், ‡ தந்ததன்மேறவர், || உமிழ்ப்பார்கள்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கட.

அங்க

எ - து: பார்க்கின்ற திரை* ஒலித்தல் மாருத பரத்தலை யுடைத்தாகிய
கிரையுடைய பனிக்கடலே! துறைவன் எமக்கு வலியில்லையாம்படி. துறந்தா
ளென்று அவன் கூற்றாலே உண்டான காமநோய்கூட அதன்கண் அழுத்துவா
ரிடத்தே நின்று வருத்தவேண்டி முழங்குகின்றாயோ? அன்றியே முன்னர்க்
காதல்செய்து பின்பு கீக்கினாரை எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய்
வருந்துகின்றாயோ? எ - று.

கஉ (க)மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சேர் ஈன்றி
னன்றறை கொன்றன ரவரெனக் கலங்கிய
வென்றுய ரறிந்தனை நரறியோ (உ)வெம்போல
வின்றுணைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ

எ - து: மன்றிலே நின்ற கரியதாகிய பனையின்மடலைச் சேர்ந்திருக்கும்
(உ)அன்றிலே! கந்தலைவர் தாஞ்செய்த நன்றுகனையான் இருந்துசொல்லுதலைக்

க. (அ)“மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பைத், துணையுன ரன்றில்”
நந். ௩௦௩: ௪ - ௫. (ஆ) “மன்றலம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை,
யன்றிலும் பையென நாலும்” துறந். ௧௭௭.

உ. திணையும் பாலும் வினங்கில்லாத செறங்களுள் கீஎன்பது குறிப்பான்
அன்றிணையுணர நிறற்றகு, (அ) “எம்போல... ..கீ” என்பது
(தொல். பெயர். கு. ௩௭. ‘இன்னபெயரே’ தெய். உரையிலும்)
(ஆ) “இன்றுணை... ..கீ” என்பது (தொல். பெயர். கு. ௩௩. ௩௪.
உரையிலும்) மேற்கோள்.

௩. அன்றிலென்பது நெய்தனிவத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படுவதொரு
பறவை; கழிமீன் முதலியவற்றையுண்டு பிணைமரத்திற் சிறுகோலாற்
கூடுகட்டிக்கொண்டு வதிவது; செந்தலையையும் வளைந்ததும் செந்
நிறத்ததுமாகிய வாயையும் கரிய காலையுமுடையதென்று கூறப்படு

கிதது; துணையின்மேன் மிக்க காதலையும் அதனைப் பிரியாத தன்மையையும் பிரியின் துயிலாது நடுக்கி வருந்திக் கதறுந் தன்மையையுமுடையது; என்னிரவின் அகவுவது; பிரிந்திருப்பவரைத் தன்கூலால் வருத்துவது; இவை, (அ) “தெண்ணீ ரிருங்கழி வேண்டு மிரைமார்திப், பெண்ணைமேற் சேக்கும் வணர்வாய்ப் புணரன்றில்” (ஆ) “செருப்பி னன்ன செத்தலை யன்றி, லிறவி னன்ன கொடுவாய்ப் பெடையொடு..... ..கட்சிமிற் பிரிந்தோர் கையற நரறு என்னென் யாமத்து” (இ) “மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி, றுணையொன்று பிரியினுக் தஞ்சாகா னென” (ஈ) “பராரைப் பெண்ணைச் சேக்கும் கூர்வா, யொருதனி யன்றி லுயவுக்குரல் கடைஇய, வுள்ளே கனறு (பிழிபேதம்) * அன்றிலென்றதை.

101

அபு2

கவித்தொகை கஉக

செடுத்தவிட்டாரென்று கலங்கிய (க) என் வருத்தத்தை அறிந்தனையாய் மிகவும் வருத்தவேண்டி ஆரவாரிக்கின்றாயோ? அன்றியே முன்பு இனிய துணையாய்ப் பின்பு பிரிந்தாரை எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய் வருத்து கின்றாயோ? எ - று.

என்றதைகொன்றனர் என்றதனால் தீங்கே செய்தமை கூறினான். இனி மிகவும் மறைந்துகின்ற கனவை வெளிப்படுத்தினாலும் என்பாரும் உளர்.

கக பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் (உ)சிறுகுழ
வினிவாரி னுயருமற் பழிபெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் (ந)டினைதியோ வெம்போல
வினியசெப் தகன்றாரை யுடையையோ நீ

எ - று: வருத்தத்தினையுடைய அழகிசையுடைய சிறியதாகிய குழலே! இக்காலத்தே வருவாராயின், தாஞ்செய்த பழி மிகவும்போமென்று கருகிப் பனியோடு கூடிய இருள்கூழ்த்து வருகையினாலே கலங்கின தனித்தவருடைய

முன்ன மெல்லெனக், கணையெரிபிறப்ப ஆது, கிணையா மாக்க டங்குழல்
 கேட்டே" (உ) "செவ்வாய வன்றி றணையிழப்ப" (ஊ) "முழவுமுத
 வரைய தடவுநிலைப் பெண்ணைக், கொழுமுட லீழைத்த சிறுகோற்
 குடம்பைக், கருங்கா லன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல், வயவுப்பெடை யகவும்
 பாளுள்" (எ) "கணைத்ததல் காதலிற் கனவிற் கண்டிறத், திணைக்க
 போன் றிடைபிடை கோக்கி யின்ஞால், புணைத்தகம் புணர்பெடை
 புல்லி மெல்லலே, யனத்தருண் முரன்றன வன்றிற் சேவலே" (ஏ)
 "புணர்பிரியா வன்றிலும்போ, னித்தலு கம்மைப் பிரியல மென்
 றுரைத்த, பொற்றொடியும்" (ஐ) "ஒன்றில் காலை யன்றில் போலப்,
 புலம்புகொண் டிறையும் புன்கண் வாழ்க்கை" (ஒ) "துணைபிரித்
 தயரு மன்றிற் சேவலிற் றளங்குசின்ருள்" (ஓ) "பெண்ணைமேற்,
 பின்னுமல் வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுஞாலுக், குன்னி யுடலுருகி

கையாதார்" என்பவற்றால் அறியப்படும். பெரும்பாலும் இவ்வியல்
 பினதாக மகன்றிலென்று ஒருகீர்வாழ்பறவைகூறப்படுகிறது. இதுவும்

அதுவும் ஒன்றென்றும் கூறுவர். அன்றிலென்பது வடமொழியில்,
 'க்ரோஸுசம்' என வழங்குமென்ப.

க. "தன் துணை யில்லாள் வருத்தினாள் கொல்லென, வின்றிணை யன்றி
 விரவி னகவாலே" (கலி. ககக: ௨௭ - ௨௮) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 பார்க்க.

உ. (அ) "குழலினு மிணைருவன் பெரிதே" ஐங். ௩௦௭. (ஆ) "கோவலர்
 தீங்குழ லிணைய விரோவென், பூவெழி லுண்கண் புலம்புகொண்

(பிரதிபேதம்) * வரிதபரும்.

ககக

கவித்தொகை ௧௦௨.

திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் * மாமேனி

(க)யந்துவ ராடைப் பொதுவதோ டாய்ந்த

†முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி

மன்றம் பரந்த துரை

எ - று: இப்பொழுது அவ்விடத்துச் சிறகுடியான மன்றத்தில் ஆடுகின்ற பண்ணைமந்த இனிய தாளத்தைபுடைய † குரவைக்கத்தினுள்ளே விளங்கிய கண்ணியையும் திண்ணிய தோளினையும் திறவினது விளக்கத்தினையும் மாயத் தைபுடைய போர்த்தொழிவினையும் கரியமேனியினையும் அழகிய துவருட்டின ஆடையினையுமுடைய பொதுவன் தோளையும் ஆராய்ந்த முறுவலாளுடைய மென்றோளையும் கொண்டாடி ஏறுதழுவின் புதழ் பரந்தது; இனி மணஞ் செய்தற்குத் தண்ணுமையில் தாளத்தளராமல் எழுப்புவார்களாவெனக் கண்ட சுற்றத்தார் ||கறிஞர். எ - று.

பொதுவன் தோளிற் கு அவன் தோள் நிகர் ஒக்குமென்று பாராட்டி, இனிப் பொதுவனோடே மென்றோளையுடைய முறுவலாளை யும் பாராட்டி யென்றலும் ஒன்று. இதுவும் சிறப்பில்லா ஆசுரமாகிய கைக்கிளை. “பாங்கு விரியித்தம் பன்னிரண் டென்ப”(உ)என்றதனான் ஆசுரத்திற்கும் பாங்கி நிமித்த மாயினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் x நினைதல் பிறந்தது.

+இஃது “ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பாமருங்கினு, மூவகையடியு முன்னுதலிலவே” என்னும்(க)குத்திரத்திற் கொண்ட நாதிரடி. * முடுகியலோடு தொடர்ந்த “தகைவகையிசையிசை”, “கொலைமலி†சிலெடுதி” என்னும்வெண்

க. “ஆயர்களுக்குத் துவராடையுடை கூறப்படுதலை, (அ) “செருத்துவ ராடையை” கலி. ௧௦௮: ௧௦. (ஆ) “செருத்துவ ராடையாயர்” சீவக. ௪௮௫. (இ) “அவங்கு செருத்துவ ராடையர்” பாக. (௧௦) கஞ்சனைக் கொன்ற. க. என்பவற்றாலும் அறிக.

உ. நோல். கன. கு. கக.

ங. நோல். செய். கு. சுஎ. இச்சுத்திரவுரையிலும்தகைவகையிசையிசைப் .....சென்றார் பலர் என்னும் பகுதியை நாதிரடி முடுகியலோ டொன்றும் வந்த வெண்பாவுக்கும், “மலர்மலி புகலெழ .. . . வருத்தினான் மன்றவவ் வேறு” என்னும் பகுதியை அறுசீரடி முடுகிய லோடொன்றும் வந்த வெண்பாவுக்கும். மேற்கோள் காட்டினர் நச.

(பிரதிபேதம்) * மாமணி † முறுவலாய்மென்றோன், பாராட்டச், † குரவைக் கூத்தினுள்ளே பொதுவனோடும், ||கறிஞர். விளக்கியகண்ணியையும்.....ஆடையினையு முடையபொதுவனென்க. பொதுவன் தோளிற் கு, + பாங்கினிமித்தம், x நினைத்

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧௨.

அடு ௩

வருத்தத்தைக்கண்டு நீயும் வருந்துகின்றாயோ? அன்றியே முன்பு இனியன வற்றைச் செய்து பின்பு நீங்கினான் எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய் வருந்துகின்றாயோ? எ - று.

(௧) உயர்தல், “கோன்புயர்தல்” போல நீக்கத்தின்கணின்றது.

(௨) கடலும் அன்றிலும் குழலும் உற்ற பிணியைத் தம்பிணிக்கு வருந்தின வாசச்சேர்த்தி உயர்திணையாக்கி உவமவாயிற்படுத்தவாறு காண்க. இஃது “அவாவ ருறுபிணி தம்போற் சேர்த்தியது” (௩)

* எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லி. எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உக அழிந்தய லறிந்த வெவ்வ மேற்படப்

பெரும்பே துறுதல் களைமதி பெரும

வருந்திய செல்ல தீர்த்த திறனறி யொருவன்

(சு) மருந்தறை துகோடலிற் கொடிதே யாழநின்

|| வருந்தியோர் நெஞ்ச டு மழிந்தாக விடினே

X எ - து: நெஞ்சுழிந்து, அயலிலுள்ளார் அறிந்தவருத்தம் மேலிட்டுவரு கையினாலே பெரியதாகிய பித்தேறுதலைப் பெரும! வரைந்துகொண்டு போக்கு வாய் அங்கனம் போக்குங்கால் நின்னை துதர்த்தோருடைய நெஞ்சம் அழிந்து கெட்டுப்போம்படியாக அவரைக் கைவிடுவாயாயின், அது வருந்தியவருத்தத் தைப் போக்கும் மருத்தின்றித்ததை அறிந்த ஒருவன் அம்மருத்தை அறியேன்

டினையும்” கலி, ௧௩௦: ௧௫-௧௬. (இ) “குழலினை வதுபோ லமுதனன் பெரிதே” புறம். ௧௪௩: ௧௫.

க. “நாறுயார்த்த தவத்தினான்” கம். 1. கும்ப. ௧௧௧.

உ. “அன்றிற் கமைக்காழிக்கு ..... அயர்த்தான்”

ந. தோல். பொருளி. கு. உ. (அ) இச்சூத்திரப்பகுதியிலுள்ள இவர் இச்செய்திக்கு இத்தாழிசை மூன்றையும் மேற்கோளாகக் காட்டி, இக்குறிப்பையும் எழுதியிருக்கிறார். (ஆ) தலைமகள் அவாவருறுபிணி தம்போற் சேர்த்திக் கூறியதற்கு, “பாய்திரை.....காதல்செய்தகன்றாரை யுடையையோ நீ” என்னும் பகுதிமட்டும் (தோல். பொருளி. கு. உ.; இனம். இ - வி. கு. இஎஓ.) மேற்கோள்.

ச. “இலையவது கரத்தலிற் கொடுமை யில்லை” முதுமொழி. இடு. (பிரதிபேதம்) * ஆங்கை அழித்தயல், † தீத்தவெறி, ‡ கொறித், || அருத்தோர்க்கொரு, அருத்தொடுகொரு. + அறிந்தக, இழந்தக, x எ-து: என்றுசொல்லி நெஞ்சுழிந்து

அப்ச

கவித்தொகை கந.0.

என்று வஞ்சித்த அம்மருத்தின் காரியத்தைக் கெடுக்குமதிலும் கொடிதுகாணென் அவனாற்றாமையைத் தோழி கூறி வரைவுகடாயினான். எ - று.

இது “காமஞ்சிறப்பினும்” (க) என்பதனாகக்கொள்க.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

(2) இதுவும் காலம்மயங்கிற்று. செல்வநீரத் திறனறியொருவன் என்பதும் பாடம்.

இது நீ நீ நீ என ஓராசைச்சீர் வந்து ஐஞ்சீரடிவந்த *மண்டிலவாசிரியத்தா னிற்று யாப்பின்வேறுபட்ட கொச்சகம். (கஉ)

(கந.0.) நயனும் வாய்மையு நன்னர் நடுவு

மிவனிற் றேன்றிய விவையென விரங்கப்

புரைதவ நாடிப் பொய்தபுத் தினிதாண்ட

வரைசனோ டுடன்மாய்ந்த நல்லுழிச் செல்வம்போ

னிரைகதிர்க் கனவி பாடொடு பகல்செலக்

தல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்ணில்லா நெஞ்சம்போற்

புல்லிருள் பரத்தருடம் புலம்புகொண் மருண்மாலே;

அ இம்மாலே;

ஐய ரவிரழு லெடுப்ப வரோவென்
கையறு நெஞ்சங் களன்றுதி மறிக்கும்;

கக இம்மலை;

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோவென்
னரும்படர் நெஞ்ச மழிவொடு கூம்பும்;

கச இம்மலை;

கோவலர், திக்குழ லிணைய வரோவென்

பூவெழி லுண்கண் புலம்புகொண் டிணையும்;

க. தொல். கள. கு. உ.

உ. (அ)முதற்பொருள்களுள் காலம்மயங்கிவருமென்பதற்கு இச்செய்யுளை
மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்பூரணர்; தொல். அகத். கு. ௧௪. 'திணை
மயங்கு' (ஆ) நச்சினார்க்கினியரும் அச்சுத்திரவுரையில் "தொல்லூழ்
..... வினியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ" என்னுமடிகளை
மேற்கோள்காட்டி 'செய்தற்கலிபுட் கற்குலும் மாலையும் முன்பளியும்
(புதிபேதம்) *, மண்டலவாரியத்தான்

ஐந்தாவது நெய்தல் கக.

அடுதி

எனவாங்கு;

கஅ படுசுடர் மாலையொடு பைதனோ யுழப்பாளைக்
குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்றாளை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கவர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீக்கின்றாற் பசப்பே.

இது பிரிவிடையாற்றாத நிலையது ஆற்றமை நிலைவன் வந்துகாந்த
லின் நீங்கினமைகண்டு வாயில்கள் நம்முள்ளே கூறியது.

இதன் பொருள்.

நயனும் வாய்ப்பையு நன்னர் நடுவு

மீவனிற் றேன்றிய விவைபென விரங்கப்
புரைதவ நாடிப்(க)பொய்தபுத் தினிதாண்ட
வரைசனோ டென்மாய்ந்த நல்லூழிச் செல்வம்போ
னிரைகதிர்க் கனலி பாடொடு பகல்செலக்
(உ)கல்லாது முதிர்ந்தவன்(நு)கண்ணில்லா நெஞ்சம்போற்
புல்லிருள் பரத்தலுடம் புலம்புகொண் மருண்மலை

எ-து: (சு) இவனாலேவிளங்கின கலந்தஉறவும் உண்மைகூறலும் நன்மை
யையுடைய நடுவுநிலைமையுமாகிய இவை, இனி விளக்கமின்றிப் போயின
வென்று தனக்குப்பின்பு உலகத்தார் இரங்கும்படியாக அவற்றிற்கு உயர்ச்சி

வந்தன' என்பர்; இ - வி. தூலாரும் அம்வாறே கூறவர்; இ - வி.
கு. நகச.

க. "பொய்யறியா வாய்மொழியாற், புகழ்நிறைந்த கன்மார்தொடும்,
நல்லூழி யடிப்படா,..... வுலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக"
மது. ௧௧ - ௨௩.

உ. "கல்லா தவருளம் புல்லிய குழலும்"

நு. (அ) "கண்ணல்புன் மாக்கன்" நாலடி. ௪௪. (ஆ) "கண்ணுழந்து
மாயக் கவறாடி" நன. சுயம்வர. ௪௦. (இ) "கண்ணுடைய ரென்பவர்
கற்றோர்" துறன். நகந. (ஈ) "கைப்பொருள் கொடுத்துத் கற்றல்
கற்றபின் கண்ணு மாகும்" சீவக. ௧௫௧௮. (உ) "கண்ணரண்டே
யாவர்க்கும் கற்றோர்க்கு முன் தவழி" நீதிவேண்டி.

ச. (அ) "கலையின தகலமும் காட்சிக் கின்பமுஞ், சிலையின தகலமும்
வீணைச்செல்வமு, மலையினி னகலிய மார்ப னல்லதிவ், வுலகினி விலை
யென வொருவ னாயினான்" சீவக. ௪௧௧. (ஆ) "ஆற்றலு நிரையும்
(பிரதிபேதம்) * அசனோடு, † பாத்நம்.

அஞ்சு

கவித்தொலைக் கருர்.

மிகும்படி ஆராய்ந்து (க)பொய்யைக்கெடுத்துநன்றாக ஆண்ட அசனோடே
சேர்க்கெட்ட நல்ல ஊழால் உண்டாகிய செல்வம்போலே நிரைத்த கதிரை

புடைய ஞாயிறு பதிலோடே பகற்காலமும் பாகப் பின்பு வருத்தம்
கோடற்குக் காரணமாகிய மாட்சியையுடைய மாலைக்காலம் ஒன்றையும்
கல்லாமல் மூத்தவனுடைய ஞானக்கண்ணில்லாத நெஞ்சுபோலே புற்கென்ற
இருள் உலகிலே பரத்தலைத் தாங்கிற்றும். ௭ - று.

ஊழ், ஊழி எனத் திரிந்தது.

“நயனு * நண்பு நானுநன் குடைமையும், பயனும் பண்பும் பாட்டிந்
தொழுதலும்” (௨) என்ற ராகவின், நயன் பண்பன்மை உணர்க. இரங்கப் புரை
தவநாடியென்க. அச்செல்வம் அசனோடு போனாற்போலப் பகற்காலமும்
ஞாயிற்றோடே போயிற்றென்றுணர்க.

அ (௩) இம்மாதிரி

ஐய ரவிரகு லெடுப்ப வரோவென்

கையறு நெஞ்சங் கணன்றுதி மடுக்கும்

கல்வியமைதியு மறிவு மென்னும், வேற்றுமையிலே டில்லை” கம்ப.
அனுமப., ௧௯. (இ) “மறமும் வாரு வலியும் வல்வின் முதலெப்
படையின், நிறமும் தேசம் வாழ்வுஞ் சீருங் கேள்விச் செல்வு,
நிறமு முண்மை யறிவு நெறியும் புகழும் திகழ்பே, மறமும் பொன்று
நின்னோ டையா வந்தோ வந்தோ” (ஈ) “வல்லாய் நீவொம் போர்முனை
வெல்லும் விறலாய்நீ, சொல்லாய் நீதொல் வேதிய ருட்குந் தொழி
லாய்நீ, வல்லார்வல்ல கலைகளைத்தும் வல்லானே, யெல்லாயின்தே
பொன்றின வுன்னோ டெத்தாயே” வி. லி. பத்தாம் போர். ௪௦.
பதினெத்தாம். ௩௩.

க. (அ) “பொய்சேனீங்கிய வாய்நட் பினையே” மது. ௧௧௮. (ஆ) “தேத்
ராய் பெரும பொய்யே” புறம். ௫௧: ௪. (இ) “புகழ்வாய்மை வழியிய
சொல்லும் ..... இலன் கொற்ற வேலான்” நாராதகரிதை. (ஈ)
“மன்னனும், கைய மின்றி யறங்கட வாதருண், மெய்யி னின்றபின்
வேள்வியும் வேண்டமோ” (உ) “பொய்ச்கொற் கேளா வாய்மொழி
மன்னன்” கம்ப. மந்தரை. ௧௭; கைகேயி. ௩௧. (ஊ) “சத்தியம்
பிறழ்வது தரியேம்” அரிசி. மயான. ௧௨௮.

உ. நய். ௧௧௦: ௧ - ௨.

௩. (அ) “அந்தி யந்தண ரெதிர்கொள வயர்த்து, செந்திச் செவ்வது

நெடங்க வந்ததை..... மாலை யென்மஞர்" கல். ககக: ௩௨ - கக;

(ஆ) - 'அந்தி யந்தணர் செந்தீப் பேண' மணி. இ: ககக.

(பிரதிபேதம்) * 'என்றும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கக.

அ0௭

எ-து: இம்மாலைக்கண்ணே! இருடிகள் விளங்குகின்ற அழலை (க)*ஆவுதி பண்ணிஎழுப்ப, என்செயவறஞ்சும் தானுங்கொதித்து எனக்குங்(உ)காமத் தியைக் கொளுத்தும். எ - று.

கக (௩)இம்மாலை

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோவென்

னரும்படர் நெஞ்ச மழிவொடு கூம்பும்

'எ - து: இம்மாலைக்கண்ணே, † கரிய கழிகளிற் பெருமையையுடைய மலர்கள் குவிய, என்னெஞ்சம் அவனை ‡ உள்ளுதலால் அழிதலோடே தான் நினைவின்றிக் குவியும். எ - று.

கச (௪)இம்மாலை

கோவலர் திங்(டு)குழ ||லீனைய வரோவென்

(க)பூவெழி லுண்கண் புலம்புகொண் டிணையும்

எ - து: இம்மாலைக்கண்ணே, கோவலருடைய இனியதாகிய குழலாலே நெஞ்சவருந்த, † எனதுபூவினதழைபுடையஉண்கண்தனிமையைக்கொண்டு வருந்தும். எ - று.

இஃது, இன்பத்தைவெறுத்தல். அரோ, அசை.

க. வடமொழியின் முப்பத்துமூன்றாம் மெய்யாகிய ஹகாரம் சேர்ந்த மொழிகளைத் தமிழில்வழங்கும்போது அம்மெய் மொழிமுதலில்வாரின் அதனைக்கெடுத்தும் இடையேவாரின் ககரமாகவாவது யகரமாக

வாவது திரித்தும் வழங்குவதன்றி வகாமாகவும் திரித்து வழங்குவ
 ரென்பதை, (அ) “ஆவுதி மண்ணி” மது. ௪௬௪. (ஆ) “ஆவுதி நறும்
 புனை” பட்டி. ௫௫. சீலப். ௬௦: ௪௪௪. (இ) “ஆவுதி யருத்தியும்” பட்டி.
 ௨௦௦. (ஈ) “பெரும்பெய ராவுதி” பதிற். ௨௧: ௭ (உ) “ஆவுதி பொங்க”
 புறம். ௧௫: ௧௬. என இச்சொல் பயின்று வருதலானும் வைதேவியி
 யென்பது (ஊ) வைதேவியென வழங்கப்படுதலானும் அறிக.

௨. “மாலை மருமியீராய்” துறன். ௧௨௨௭.

௩. “இல்லவ ரொழுக்கம்போ லிருங்கழி மலர்கூம்பச், செல்லுமென்
 னுயிர்ப்புறத் திறத்தந்த மருண்மாலை” கலி. ௧௪௮ ௧ - ௭.

௪. “ஆயர் மணிமாலை யூதம் குழல்” (கலி. ௧௦௧: ௩௪ - ௩௫) என்பதும்
 அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௫. இத்தூத்பக்கம் ௮௦௨: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௬. “பூவெழி விழ்த்தகண் புலம்புகொண் டமையாது, பாயளேய் மிகும்”
 கலி. ௨௮: ௧௮ - ௧௯

(பிரதிபேதம்) * குருதி. † கரியதாகிய கழி. ‡ உன்னி அழித. || இன்னப், ஈனத்துடைய பூ.

௮௦௨௮

கவித்தொகை ௧௩௦.

எனவாங்கு

* எ - து: எனச் சொல்லி. எ - று.

ஆங்கு அசை.

௧௮ (௧) பரிசுடர் மாலையொடு பைதளே யுழப்பானாக்

(௨) குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்றானே

(௩) விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கவர்

தொடுவழித் தொடுவழி † நீங்கின்றாற் பசப்பே

‡ எ - து: (௪) படுகின்ற சுடரையுடைய மாலையாலே வருத்தத்தையுடைய
 காமகோயிலே அழுத்துகின்றவனைக் குடிமக்களைப் பாதுகாத்துப் பின்னர்த்
 தன்னைப் பாதுகாக்கும் பாண்டியனுடைய அகற்சியையுடைய (௫) படை வீட
 விடப் படைகவர் நீங்கின்றபோலப் பிரிந்தவர்வந்து தீண்டத்தீண்டப் பசப்பு
 நீங்கிற்று; ஈதிருத்தவாறு என்னென (ஈ) வாயில்கள் தம்முட்டம்முட் கூறினார்.
 எ - று.

6. "பசுடர்.....பசப்பே" என்பது, வழியிற்று விளையெச்சத்திற்கு மேற்கோள்; தொல். விளை. கு. ௩௧. ௪௧. இவ்விளையெச்சத்திற்கு, கடையிரண்டடிமேற்கோள்; தொல். விளை. கு. ௩௨. ௩௪. இ - வி, கு. ௨௪௬. நன். விளை. கு. ௨௪. இரா. இது இறப்புப்பற்றிவந்ததென்பர்.
௭. (அ) "குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல், விடுவன்று வேந்தன் றொழில்" (குறள். ௧௪௬) என்புழி, 'குடிபுறங் காத்தோம்பல்' என்ப தற்கு; குடிகளைப் பிறர் நலியாமல் காத்துத் தானும் நலியாது பேணுத லென்று பொருள்பெறுவர். பரி. (ஆ) "குடிபுறங் காத்து" மணி. ௨௩: ௧௧. பெருங். (இ) ௮: ௨௦. (இ) "கிளர்வேந்தன் தன்னாடு, வாட்டா னன் தென்றல் வளப்பு" சீறுபஞ்ச. ௬.
௮. (அ) "தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி, விடுவுழிவிடுவுழிப் பார்த்தலானே" குறுங். ௩௬௧; (ஆ) "கொழுநனைச் சேர்த்தோர், பசுவை யென்னலே யுடைந்தது பாதக விரதம்" விநாயக. மகோத்தகர். ௫௮௩.
9. பகிசின்ற சுடர் - அத்தயிக்கும் குரியன்; மாலைக்காலத்துக்கு விளக் கேற்றல் உடாப்படுதலால், 'உண்டாகின்ற விளக்கு' எனினுமாம்.
10. படைவிடல் - சேனைகள்போய்த் தஞ்சுதல்; படைக்கலங்களைச் செலு த்தவென்பாரு முளர்.
௧1. வாயில்களென்பது சொல்லால் அறிவினையாயினும் பொருளால் உயர்தினையாதலின், கூறினாரென உயர்தினையால் முடித்தார்.
- (முதிரேதம்) * எந்தில் ஆக்கை. † நீக்கிற் பசப்பே, நீக்கிற் பசப்பே. ‡ இது என் சொல்லிப்படுகிறது.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧௪.

௮0௧

"வாயிலுசாவே தம்முளுரிய" (௧) என்பதுவிதி. உழப்பாளைத்தொடுவுழி யென்க. விடுவுழி தொடுவுழி என்பன செயவெனெச்சக் குறிப்புச்சொல்லாகிய வழி என்னும் விளையெச்சம்.

இதனால், வாயில்கட்குப் பெருமிதமென்னும் மெய்ப்பாடு பிறத்தது.

(உ)இஃது இடையிடை சொற்சீரடி வந்தகொச்சகம்.

(கநக.) பெருங்கடற் றெய்வநீர் நோக்கித் தெளித்தென்
 றிருந்திழை மென்றோண் மணந்தவன் செய்த
 வருந்துயர் நீக்குவேன் போன்மற் பொருந்துபு
 ழுக்கவின் கொண்ட புதழ்சா லெழிலுண்க
 தி னோக்குங்கா னோக்கி னணங்காக்குஞ் சாயலாய் தாக்கி
 யினமீ னிகன்மாற வென்ற சினமீ
 நெறிசுறு வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
 நெய்த நெடுநார்ப் பிணித்தியர்த்துக் கையுனர்வின்
 யாழிசை கொண்ட வினவண் டிமிர்தார்ப்பத்
 தாழா துறைக்குந் தடமலர்த் தண்டாழை
 வீழுச றுங்கப் பெறின்;

கஉ மாழை, மடமான் பிணையியல் வென்றாய் நின்னாசல்
 கடைஇயா னிகுப்பநீ றீங்காய் தடமென்றோ
 ணீத்தான் நிறங்கள் பகர்ந்து

கடு நாணினகொ ரோழி நாணினகொ ரோழி
 யிரவெலா நற்றோழி நாணின வென்பவை
 வாணிவா வேய்க்கும் வயங்கொளி யெக்கர்மே
 லாளுப் பரிய வலவ னனைபுகடங்
 கான்ற கமழ்ஞாழல் வியேய்ப்பத் தோழியென்
 மேனி சிதைத்தான் றுறை;

க. தோல். செய். கு. ௨௦௦.

உ. (அ) இச்செய்யுள் இடையிடையே சொற்சீரடி பல விரவி யாப்பின்
 வேறுபடவந்த கொச்சகமென்பதும் இவர் கருத்துப்போலும்; (ஆ)
 “நயனும் வாய்மைபு நன்னர்நடுமென, அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ச்
 தொழுதியதுபோலும் கொச்சகம்வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் வண்ணக
 மும்போலத் தனிச்சொற் பெற்றம் பெருதும் வரும்” என்பது
 பேராசிரியருரையிற் காணப்படுவது; தோல். செய். கு. ௧௯௯.

உகமாரிவி ழிருங்குந்தன் மதைஇயநோக் கெழி ழுண்கட்

டாழ்நீர முத்தின் றகையேய்க்கு முறுவலாய்
தேயானோய் செய்தான் நிறங்கினந்து நாய்பாடுஞ்
சேய்ய ஞ்சற்சீர் நியொன்று பாடித்தை;

உடு பார்த்துற் றனதோழி பார்த்துற் றனதோழி
யிரவெலா நற்றோழி பார்த்துற்றன வென்பவை
தன்றுணை யில்லாள் வருந்தினுள் கொல்லென
வின்றுணை யன்றி விரவி எனவாவே
யன்றுதா னீர்த்த கரும்பணி வாடவென்
மென்றோண் ளெகிழ்த்தான் றுறை;

நக கரைகவர் கொடுங்கழிக் கண்கவர் புள்ளினர்
திரையுறப் பொன்றிய புலவுமீ னல்லதை
யிரையுயிர் செகுத்துண்ணுத் துறைவனை யாம்பாடு
மசைவர லுசற்சீ ரழித்தொன்று பாடித்தை;

நடு அருளினகொ றோழி யருளினகொ றோழி
யிரவெலார் தோழி யருளின வென்பவை
கணங்கொ ளிடுமணற் காவி வருந்தப்
பிணங்கிரு மோட்ட திரைவந் தளிக்ரு
மணங்கம ழைம்பாலா ளுடலை யாங்கே
வணங்கி யுணர்ப்பான் றுறை;

எனநாம்;

உஉ பாட மறைநின்று கேட்டன னீடிய
வானீர்க் கிடக்கை வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பனை
யானென வுணர்ந்து நீநனி மருளத்
தேனியிர் புண்ணை பொருந்திக்
தா லூக் கினனவ் ள்சலை வந்தே.

இது வரைவுநீட ஆற்றளையதலைவியைத் தோழி அவன் முன் அருமை
செய்து அயர்த்தகாலத்து அவன்வரைவினையானறிந்து ஊசலாட நினைக்க
கொண்டிபோய் ஆடுகின்ற காலத்து யான் இயற்பழிக்க நீ இயற்பட

மொழிவது கேட்பேந்து ஊசலை ஊக்கியவன் இக்காலத்து வநுந்தவிடாது
வநுந்தயறிந்து வரைந்து கொண்டவனான ஆற்றலித்தது.

(பிரதிபேதம்) * அயன் வயின்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧௪.

அக்க

இறன் பொருள்.

பெருங்கடற் நெய்வநீர் நோக்கித் தெளித்தென்
றிருந்திழை மென்றோண் மணந்தவன் செய்த
வருந்துயர் நீக்குவேன் போன்மற் *பொருந்துபு
(௧)பூக்கவின் கொண்ட (௨)புகழ்சா லெழிலுண்க
டு (௩)னோக்குங்கா னோக்கி னணங்காக்குஞ் சாயலாய் தாக்கி
யினமீ னிகன்மாற வென்ற சினமீ
(௪)னெறிசுறா வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
(௫)நெய்த நெனொர்ப் புடனணித்தியாத்துக் கையுளர்வின்
(௬)யாழிசை கொண்ட னினவன் டிமிர்ந்தார்ப்பத்
தாழா துறைக்குந் தடமலர்த் தண்(௭)டாழை
விரிமுச றாங்கப் பெறின்;

௧. "பூவுயிர்க் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்கண்" கலி. ௧௪௨: ௧௧.
௨. "தெண்ணீர்க் குவளை பொருதயல் வேலென்று" புகழ்தல்.
௩. "கோக்கிள னோக்கெதிர் நோக்குத ருக்கணக்கு, தானைக்கொண்
டன்ன துடைத்து" குறள். ௧௦௮௨.
௪. (௮) "எறிசுறாக் குப்பை யினங்கலக்கத்தாக்கு, மெறிநிறை" ஐந்-எழு.
௬௫. (௮) "எறிசுறா நீங்கட லோத முலாவ" திணைமொழி. ௪௩.
(௮) இந்துறப்பக்கம் எஎ: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
- ௫ "குவளையைத், தன்னொபா லியாத்து விடல்" (11௮. ௩௬௫) எனவும்

“குமிழின், புறழ்க்காட்டுத் தொடுத்த மாற்புரி காம்பின், வியாழிசைக்கும் விரலெழுகுறிஞ்சிப், பல்சார்பறவை கிளைசெத்தோர்க்கும்” (பெரும்பாண. ௧௮௦-௧௮௩.) எனவும் வருவன இங்கே கோர்க்கற்பாலன.

௧. “யாழ்ப்போல வண்டார்க்கும்” கவி. ௩௨: ௬ என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௨. (அ) “தாழை வீழ்ச் சயிற்றுந் தாழை” அகம். ௨௦: ௬. (ஆ) “கான லொருசிறை, மகிழ்பூ மாலையொடு மருதினை மிடைந்த, வலிழ்பூந் கோதையோ டவிரிழை பொங்கி, வெக்கர்த் தாழை, நீர்த்துறைத் தாழ்ந்த, செவிலி மூசன் முடியினி யேறித், தொடுவேன் முற்றத்துத் தோழியோ டாடா” பெருங். (௧) ௪௦: ௧௦௬ - ௧௧௪. எனப் பிற நூல்க ளுள்ளும் வருதல் காண்க. இது விழுதுடைமையால் (இ) ‘வீழ்த் தாழை’ என்றும் தாழையென்னும்பெயரைத் திரிசொல்லாகவுடைய தென்னை வீழின்மையால் (௩) ‘வீழ் குழை’ என்றும் கூறப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * பொருத்த பூக்கவின. 1 குத்து சாயல், பினித்தியார்த்த, பினிய்த்த.

அகட

கவித்தொலை ககக.

ஏ - து: கோக்கும்காலத்து அப்பார்வையாலே பிறர்க்கு * வருத்தமுண்டாக்கும், தன்னில்இணையொத்துப் புவினதழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட

இங்கே கூறப்படும் வீழ்த்தாழை (௨) புறக்காழுடையதாதலாற் புல் வசையுள் ஒன்றாக எண்ணத்தக்கது. இது கடலை மோதுமிடத் துள்ள எக்கரிற் செழித்துவளர்வது, வளைத்தவடிவும் சருச்சரையான அரையு முடையது. தோல்திரைந்தாற்போன்ற திரையரையுடைய தென்றும் கூறவர். இதன் இலை மிக்க நீளமுடையதாயும் இரு விரிம்பிலும் புறத்திடையிலும் கூர்மையும் வளைவுமுள்ள சிறு முட் சளையுடையதாயும் ஒவ்வொரு கிளையின் துனியிலும் அடர்க்கிருக்கும். அதனால் இதற்குப் பேயை உவமையாகக் கூறவர். இவ்வினையால், குடை செய்யப்படுகின்றது. இதன் முள்ளுக்குச் சுருக்கோடும் வாளாமும் பாம்பின் எயிறு(பல்லு)ம் உவமையாகக்கப்பட்டுள்ளன.

இம்முன் விபரமுதலால் எய்தெனவும் பரிமடலிலும் இவ்வகை முள்ளுண்டு. இதில் ஆனென்றும் பெண்ணென்றும் உலக வழக்கில் இருபிரிவுள்ளது. ஆண்டாழை காய்க்கும். அது அக்காயை யடுத்துள்ள காய்மடலெனப்படும் புறடல் சிலவற்றையேயுடையது; வேறுபூஇல்லாதது. பெண்டாழை காயாது. மேற்கூறிய இலையினடுலே யிருந்து பலமடல்களையுடைய அரும்பையின்று பூக்கும். இப்பூவில் வெண்ணிறமுடையது வெண்டாழையென்றும் பொன்னிறமுடையது செந்தாழையென்றும் வழங்கப்படும். இவற்றன் செய்யுளிற் பெண் டாழையும் வெண்டாழையுமே பயின்றவரும். ஆண்டாழையும் செந் தாழையும் அருகிவழங்கும். வெண்டாழைமுகிழுக்கு யானைத்தந்தமும் ககிலும் அதன்பூவுக்கு அன்னம் குருகு கொக்குமுதலியபறவைகளும் சங்கமும் உவமையாக உரைக்கப்படுகின்றன. செந்தாழும்பூவுக்குப் பொன் உவமையாக ஒப்ப்படுகிறது. இஃது உலகவழக்கில் மோத்தை

யென்று மொழியப்படும். (ஊ) இதன்முகிற் கருவிலிருக்கும்போதே வண்டிகள் அதனை அறிந்து அதிற் செல்லுமென்பார். குருகன் இத னைத் தம்பார்ப்பென்றும் பெடையென்றும் மயங்கிப் புல்லுமென்பது கவிமரபு. இப்பூ, பறவைபோலத் தோன்றுதலால் இதனிழலைக் கயல் கெண்டை இருமுதலிய மீன்கள் தம்மையுண்ணும் புட்களென்று அஞ்சி ஒளிக்குமென்றும் உரைப்பதுண்டு. இது காலையில் மலர்வ தாகக் கூறுவர். இது மின்னல் மின்னுங்காலத்தாம் பெருங் காற்று வீசுங்காலத்தாம் மிகப் பூப்பது. இப்பூ, ஓலைப்பூவென்றும் கூறப்படும்.

இப்பூவின்மடல்களுக்கிடையே பூத்தாழையுடைய சோறெனப்படும் இழுதுபோன்ற உறப்பு ஒன்றுண்டு. (எ) இப்பூவில் இத்தாதே உண்டென்றும் தேன் இன்றென்றும் சிலர் கூறுவர். இப்பூ, புலவு

(பிரதிபேதம்) - வகுத்தமுண்டாக்குத் கண்ணியையுடைய சாயலாயென்க. சாயல் ஈண்டுத் தலைக்கு ஓர் பெயர்த்தன்மையாய் நின்றது. தன்னில்,

பாக்களும் “மலர்மலி புகலெழு வலர்மலிர் மணிபுரை நியிந்தோள் பிணை”
என அறுசேடி முடியியலோடு தொடர்ந்த வெண்பாவும் இருசீர்ச்சின்னமும்
பெற்றுக் கலிவெண்பாவுறுப்பில் வேறுபட்டு வந்த (க)கொச்சகக்கலி. (உ)

(கூட.) மெல்லிணர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்

புல்லிலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுந்

குல்லையுந் குருந்துந் கோடலும் பாங்கருந்

கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்

நு பல்லான் பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மாரி

முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன

பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

சொல்லர் சுடருந் கனங்குழைக் காதினர்

நல்லவர் கொண்டார் மிடை;

40 அவர்மிடைகொள;

மணிவளை மருங்கி னருவி போல

வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு

மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசம்புபோல்

வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுந்

ககூ கொலைவன் குடியு குழவித் திங்கன்போல்

வளையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்

பொருமுரண் முன்மிந் புகலேறு பலபெய்

தரிமாவும் பரிமாவும் களிறுந் கராமும்

பெருமலை விடாகத் தொருங்குடன் குழீஇப்

க. இச்செய்யுளை அம்போதாய்க்கொருபோகென்று கூறி, “கண்ணகன்.....
.....ளின்ற” இது காவு. “ஒடுகுவன்.....தடைத்து” இவை
கொச்சகம். “தடைவதை .....மேல்” இவை அராகம். “எழுந்தது

..... பலர்" இவை சிந்தென். "அவருன்.....வேறு" இது முக்கியவடிவந்த கொச்சகம். "எதெவ்வம்.....சாற்றுவார்" இவையுங் கொச்சகம். "ஆங்கு" தனிச்சொல். "தண்ணுமை .. .. . துரை" இது சரிதகம்." என்று பிரித்துக்காட்டி, தாவு, கொச்சகம், அராகம், சிந்தென், சரிதகமென்னும் ஐந்துறுப் பும் முறையானே வருதலின்றிச் சில மீள வந்தன என்பர். இளம்பூரணர்; நோல். செய். ரூ. கசநி. 'எருத்தே கொச்சகம்'.

(பிரதிபேதம்)* அலர்மலி மணிபுலம் கிமிர்நோன் மிண்கென அறுசெடி.

ஐந்தாவது நெய்தல் கசு.

அக ௩

புகழ்ச்சியமைந்த * அழகினைமுடைய கண்ணினைமுடையாய்! சாயலாய்! இனமான மீன்களது மாறுபாடுகெடத் தாக்கிவென்ற சினத்தையுடைய

நாற்றத்தை நீக்கி நன்மணம் வீசுமென்ப. இதன் மடலைப் பண்டைக் காலத்தும் மகளிர் தலையிலணிந்துவந்தனர். ஆடவரும் மாண்பாக அணிதலுண்டென்ப. இதனைக் காமவேளின் வாட்படையென்பதும் மர்பு. தாழைவேறு கண்டல்வேறு. தாழைக்கும் கண்டலென்று ஒரு பெயருண்டு. இவற்றுட் பலவும் (1) "வீழ்தாழ் தாழை பூழுறு கொழுமுதை, குருகுளரிடத்தின் விரிபுதோ டவிழுந்,கானல்" (2) "அல்கலுந், தயங்குதிரைபொருத் தாழை வெண்பூக், குருகென மலரும் பெருந்துறை" (3); "முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி யெக்கர்க், தடந்தாட் டாழை முள்ளுடை நெடுந்தோட், டகமடற் பொதுளிய முடைமுதிர் வான்பூங், கோடுவார்த் தன்ன வெண்பூ" (4) "உலவுத் திரை பொருத பிணர்படு தடவுமுத, லாவுவான் வாய முள் ளிலைத் தாழை" (5) "எக்கர்த் தாழை மடல்வாரி னுறும்" (6) "முட வுடற் கைதை மடன்முறித் திட்டம்" (7) "திரைமுதி ரரைய தடந் தாட் டாழைசு, சுறவுமருப் பன்ன முட்டோ டொசிய, விறலா ரினக்குரு கிறைகொள விருக்கும்" (8) "நீடிலைத் தாழை" (9) "முடம்படு முள்ளிலை முடங்கன் மூரிசரல், கடம்படு கரிமருப் பின்று" (10) "முடமுட்டாழை" (11) "கொடுமுண் மடற்குழைக் கன்புற

வான்பூ, விடைபு ளிமுதொப்பத், தோன்றிப் - புடையெல்லாந்,
தெய்வத் கமழும்" (12) "பல்பூங்கானன் முன்னிலைத் தாழை, சோறு
சொரி குடவயிற் கூம்புமுனை யவழி" (13) "அன்னிலைத், தடவுநிலைத்
தாழை" (14) "கழுதுருவின நகுலிலையன கழிமடலின கைதை"
(15) "இறவுப்புறத்தன்ன பிணர்படுதலுமுதற், சுறவுக்கோட்டன்ன
முன்னிலைத் தாழை, பெருக்களிற்று மருப்பி னன்ன வரும்புழுநிர் பு,
நன்மாலுழையின் வேறுபடத்தோன்றி" (16) "வான்போல் வாய
சொழுமடற் றுழை" (17) "அரவெயிற் றணிமுட் கைதை" (18)
"மோட்டிமென லடைகரைப், பேளய்த் தலைய பிணரரைத் தாழை,
யெயிறடை நெடுந்தோடுகாப்பப் பலவுடன், வயிறுடைப்போது வாலி
தின் வீரீஇப், புலவுப்பொரு நழித்த பூநாறு பரப்பின்" (19) "தாழை
மகிழ்வேழமிரு தத்தமென வந்துதகு சண்பை" (20) "யானைக் கூர்நுதி

மருப்பிற் றோன்றி, வண்டொடு சுரும்பர் மூச மன்றலம் பொதிவாய்
விண்டு, கண்ட னுண்மடற் றேன் சிந்துங் கண்டகி" (21) "மோடுடை
நெட்டிலை முடவெண் டாழையந், தோடுடை நறுமலர் தோன்றல்
கொய்வது, பாடுடை நெடுமடற் பிணர்கை வேழவெண், கோட்டி
படுங்கிய கோலம் போன்மயோ" (22) "பீட்டைத் தவர்பிடர் புடைப்ப
வானையின், கோடுடைந்துநிர்த்தன கொடுமுட்கேதகைத், தோடுடைத்

(பிரதிபேதம்) * அழகியையுடைய கண்ணென்க. சாயலினைமாக மீள்களது.

அகசு

கவித்தொகை கங்க.

மீனாகிய எறியுஞ்(க)சுருவினது மருப்பாற் செய்த பலகையைக் கோத்துப் புற
விததொடித்த நெய்தற் பூவை கெடியநாரிலே தொடுத்து அழகுபெறக் கட்டிக்
கையாலே வாசித்தலையுடைய யாழினது ஒசையைத் தம்மிடத்தேகொண்ட
இனமான தவண்டுகள் துணா[ப்]பஞ்செய்து பாடத்தாழாமல் தேன்றுளிக்கும்

தொருவழித் தொருந் லொத்தவே" (23) "முட்டாழைக ளானை,
வெண்ணைக் கொம்பீனும் விரிபொழில்" (24) "மாமன்றற் கைதையங்

கன்னிதன் மொக்குள் வனமுலைமேல்” (25) “அலைநீர்த்தாழையன்னைம் பூப்பவும்” (26) “தாழை குருகினுள் தண்ணந் துறைவனை” (27) “தோடவீழ் தாழை துறைகமழத் கோடுடையும்” (28) “பழந்தாங்கு முடத்தாழை” (29) “சோதுவாய் திறத்த செம்பொற் றெருமுடற் கைதை” (30) “முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முறைபார்ப் பென்றே, குருகுவாய்ப் பெய்திறை கொள்ளா - துருகியிக, வின்றா வெயில்சிற கான்மறைக்குஞ் சேர்ப்ப” (31) “வெய்தற் குருகுதன் பின்னையென் றெண்ணி நெருங்கிச்சென்று, கைதை மடல்புல்கு தென்கழிப் பாலை” (32) “ஏழை வெண்குரு கயலே யினம்பெடை தனதெனக் கருதித், தாழை வெண்மடற் புல்குத் தண்மறைத் காடு” (33) “பிணர்முடத் தாழை விரிமலர் குருகென, செடுவகழிக் குறுங்கயல் செய்தலுண் மறைத்தும்” (34) “புனங்கயல் கொக்கென்றஞ்சக், கண்டலங்கார மலராக் கேசர்க்கு” (35) “மடல்விண்ட முடத்தாழை மலர்நிழலைக் குருகென்று, தடமண்டு துறைக்கெண்டை, தாமரையில் பூமறைய” (36) “கருங்காற் குருகின்கோளாய்ந்து போகிய, முடங்குபுற விறவின் மோனா யேற்றை, பெறிதிறை - தொகுத்த வெக்கர் செடுங்கோட்டுத், துறுகடற் றலைய தோடுபொதி தாழை, வண்டிபடு வான்போது வெருடந், துறை” (37) “வேலை மடற்றாழை யுட்பொதித்த வெண் டோட்டு, மாலைத் துயின்ற மணிவண்டு - காலைக், களிநறவந் தாதுதத் தோன்றிற்றே” (38) “தடித்தெழுந்தொறுத் தாழை பூப்பன” (39) “மாராணுக்கு வானாமோ லைப்பூவு மால்” (40) “காத் றடித்தது தாழை பூத்தது” (41) “கைதை, கரும்புந் தும்பி கருமருத்த மாறா தென்றஞ் சோறிடுமால்” (42) “கண்ட லவிர்ப்பூக் கதுப்பினாய்” (43) “இடைநிலத் தியாத்த, முதிர்பூத் தாழை முடங்கல்வெண் டோட்டு” (44) “சங்குடைத் தனைய தாழைத் தடமலர்த் தொடைய லானே” (45) “அடும்பி னையலது நெய்ம்பூத் தாழை, தாழை யயலது வீழ்நிலைக் கண்டல்” (46) “கண்டலங் கைதையொடு விண்ட முண்டகம்” என்று வருவனவற்றால் அறியலாகும்.

க. சுருவினது மருப்பு, சுருவகையுள் ஒன்றாகிய வேளாவினது கொம் பென்பர். இம்மருப்பில் இரு விளிம்பிலும் வேல்போலக் கூரிய முனைகள் உண்டு.

பிரதிமேதம்) * தன்னிடத்தே. † யண்டு களாப்பஞ்செய்த, ‡ தூப்பாயஞ்செய்த.

ஐந்தாவது நெய்தல் கச.

அகநு

வளைவையுடைத்தாகிய மலரையுடைய தாமையினது விழுதாற் றிரித்து இட்ட ஊசலை நீ போர்து ஆடப்பெறின், நிரையுடைய பெரிதாகிய (க) கடலாகிய தெய்வத்தை கோக்கி நின்னிற் பிரியேன் என்று தெளிவித்து, உன்னுடைய திருந்தின இழையையுடைய மென்றோகைக் கூடினவன் அருமைசெய் தயர்த்ததால் நினக்குண்டாகிய அரிய வருத்தத்தை யான் அவனை எதிர்ப்பட்டு மிகவும் தீர்க்குவேன்போலே இராநின்ற *தென்றான். எ - று.

சாயல், சண்டைத் தலைவிக்கோர் பெயர்த்தன்மையாய் நின்றது. பெறின், தீர்க்குவேன்போலுமென்க.

போலும் என்னும் †முற்றுச்சொல் நீற்றுமிசை உகரம் மெய்யொழித்துக் கெட்டுகின்றது. கோத்து யாத்து என்னுஞ் செய்தெனெச்சம் இட்டஎன்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தது.

“தாயத்தினடையா” என்னும் (உ) பொருளியற் சூத்திரத்தால் என் றோடுவென்றான். இது மேல் வருவனவற்றிற்குக் கொன்க.

கஉ (நு) மாழை; மடமான் பிணையியல் வென்றாய்நின் ஊசல்
கடைஇயா விரிசுப்பநீ நெங்காய் தடமென்றோ
ணீத்தான் நிறங்கன் || பகர்ந்தா

எ - று: அதுகேட்டுணர்விடத்தேசென்ற தலைவியைகோக்கி; இளமையை யுடைய மடமான் - பிணையினது கோக்கினியல்பை வென்றவனே! நின் தட மென்றோகைக் கைவிட்டவனுடைய கொடுமையினது கூறுகளைச் சொல்லிப் பாடி நீ எறின ஊசலை யான் உயரச்செய்ததித் தாழ்த்தாட்ட கெடும்பொழுது ஆடாயென்றான். எ - று.

க. (அ) “பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் நெளித்தக்கால்” கலி. கஉச: கஅ; (ஆ) “தோள்புதி துண்ட ஞான்றைச், குளும் பொய்யோ கடலறி கரியே” அகம். கஉ௦: கந - கச.

உ. நொல். பொருளி. கு. உ. எ.

ந. (அ) “மாழை மாளேக்கியு மாற்றான்” திணைமொழி. எ. (ஆ) “மாழை மாளேக்கின் மடமொழி” கைநீநிலை. கெய்தல். கக. (இ) “மாழை மான் மடனோக்கியுன் றேழி” நல்லா. பெரியதிரு. கி. அ. க. என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாவன. (ஈ) “மாழைமென்னோக்கி” நடைந. சுயம். கடுக. (உ) “மாழை புண்கண்” (ஊ) “மாழை யொண்கண்” என மாழை கண்ணுக்கும் அடைமொழியாய் வருகிறது. பெருங். (க) ௪௦: ௩௦௧; ௫௧: ௧௧௧.

(பிரதிபேதம்) * என்ருள். பெற்றிற்சிக்கு.† பெயரெச்ச. மீற்றுமிசையுதாம் மெய்யொடுங் கெட்டுநின்றது. † என்ருன்மாழை. || பட்டந்த, + பிணயத.

அழக

கவித்தொகை காந. க:

(க)நீள், காலத்தின் நீட்சியை உணர்த்திற்று.
கரு நாணினைகொ றேழி நாணினைகொ றேழி
யிரவெலா நற்றேழி நாணினை வென்பவை
வா(உ)ணிலா வேய்க்குந் வயங்கொளி யெக்கர்மே
லானுப் பரிய(ந)வலவ னனைபுகடஉங்
கானற் கமழ்(ச)ஞாழல் வீயேய்ப்பத் தோழியென்
மேனி சிதைத்தான் றுறை

எ - து: தலைவி அங்கனம் பாடாமையிற் றேழி * தான், தேசாழி! கான விடத்துக் கமழ்கின்ற ஞாழற்பூவின் சிறத்தையொப்ப நின்மேனி பசுப்பித்தவ னுடைய துறையிடத்து ஒளியையுடைய, சிலாஸையொக்கும் விளங்குகின்ற ஒளியினைபுடைய இமேணவின்மேலே ஓடும் அமையாத செலவுகளையுடைய ஞெண்டுகளென்று சொல்லப்படுமவை, இப்பொழுது நம்மைக்கண்டு † தம்

க. நீலீங்காய் என்பதை, நீடு ஊங்காய் எனப் பிரித்தலுமாம்; நீடு, கெடுங் காலமென்னும் பொருளிலும் ஊங்குதல், ஆடுதலென்னும் பொருளி லும் வருதலை, “நீநீடு வாழிய” “ஊக்க ளுங்காள்” என்பவையும் அலி யுறுத்தும்.

உ. (அ) “நிலவெக்கர்” பொருந். உகந். (ஆ) “நிலாவி னிலங்கு மணன் மலிமறுகின்” அகம். உஃ. க. (இ) “நிலவுமணல் வியன்கானல்” புறம். கள: கக. (ஈ) “நிலவோ ரன்ன வெண்மணற் பாக்கத்து” தமிழ்நெறி. மேற். (உ) “அறல்விளங்கு நிலாமணல்” மணி. அ: கக. (ஊ) “செழு நிலவின் துகளைய மணற்பார்ப்புத் திருப்பரப்பு” பேரிய. கலிய. ச.

ங. (அ) “அடும்பிவரெக்க ரவவன் வழங்குங், கொடுங்கழிச்சேர்ப்ப னருளா னெனத்தெளிந்து, கன்ன மனத்தா னயனெறிச் செல்லுங்கொ, னல்வளை சேர நடந்து” ஐங் - எழ. கூஉ. (ஆ) “ஆழிவா யாக் கலவ வோடி, யொளிக்கின்ற தென்னோ” நவ. கலிநீங்கு. கக.

ச. ஞாழற்பூ இங்கே பசப்புக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (அ) “சிறுவி ஞாழற் றேன்றோ யொள்ளினர், கேரிலை மகளிர் வார் மண விழைத்த, வண்டற் பாவை வனமுலை முற்றத், தொன்பொறிச் சுணங்கி னை னுபடத் தாஅங், கண்டல் வேலி” நற். ககக: க - இ. (ஆ) “எக்கர் ஞாழற் பூவி னன்ன, சுணங்குவன் றிளமுலை மடங்கைக்கு” ஐங். கசக: என்புழி சுணங்குக்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (இ) இத்தனைப் பற்றிய மற்றச் செய்திகளை இந்நூற்பக்கம் எஅள: க - ஆம் குறிப்பால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * தானே. † தன்னனை.

ஐந்தாவது நெய்தல் கச.

அகள

அலையிலேபுகாநின்றன; அங்ஙனம் புகுகையினாலே(க) அத்திறைமன்செய்பார் செய்தகொடுமையை நினைத்துத் தோழி! நம்முன் தாம்நிற்றற்கு நாணினவோ? தோழி! நம்முன் தாம் நிற்றற்கு நாணினவோ? எங்ஙனம் நாணினவாயின், தோழி! இராக்காலமெல்லாம் நாணிக்கிடத்தனவாய் இருக்குமென இயற் பழித்தான். எ - று.

துறையிடத்து அலவனென்பவை என்க. என்பவை, தொழிற்பெயர்.

உக (உ)மாரிவீழிருங்குந்தன் (ஈ)மதைஇயநோகக் கெழி லுண்கட்
 டாழ்நீர முத்தின் றகையேய்க்கு முறுவலாய்
 தேயானோய் (சு)செய்தான் நிறக்கினந்து நாம்பாடுஞ்
 சேயுய ருசற்சீர் நீயொன்று (ஔ)பாடித்தை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி பாடாமையிற் பின்னும் தோழி, மறை
 விரும்புகின்ற பெரிய கூந்தலையும் மதர்த்த கோக்கினது அழகையுடைய
 *கண்ணினையும் தாழ்த்த கடலிற் பிரந்த முத்தினது அழகை ஒக்கும் முறுவ
 லினையுமுடையாய்! மாயாத கோயைச் செய்தவனுடைய கொடுமையின்
 கூற்றினைச் சொல்லி நாம் பாடும் மிக உயர்ந்த ஊசற்பாட்டை நீ ஒன்றுபாடி
 வாயென்குள். எ - று.

(சு)சீர் என்றது, தான அறுதியையுடைய ஊசற்பாட்டை.

1. “வாணிலாசகை மாதரான்செயல் கண்டிமைத்தர்மு னிற்றவு, நாணி
 னுள்ளென வேகிணைளிர் கங்குலாகிய கங்கையே” கம்ப. கைகே. ௪௧.
2. “மாரிவீழிருங்குந்தன்” (கலி. ௧௪: ௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 பார்க்க.
௩. (அ) “பேரமர் மறைக்கட் கொடிச்சி, (* கண் மடந்தை, என்றும்
 பிரதிபேதம்)மூரன் முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே” குறுந். ௨௮௧.
 (ஆ) “மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே” அகம். ௧௩௦: ௧௪.
 (இ) “மாதர் வாண்முகத்து மதைஇய நோக்கமொடு” சிலப். ௮: ௭௧.
௪. “கோதையுங் குழைவின் பட்டின் கொய்சகத் தலையுந் தாழ், மாதர்
 வண் டொருங்கு பேர மழைபிடை நுடங்கு மின்போற், பேரதலர்
 பொதும்பிற் சூழ்த்த பொன்னெழி லாச நன்மே, லோதகீர் வண்ணத்
 பாடி யுழிநூ லியங்கு வாரும்” நுண. சுயம்வர. ௮௧.
௫. “பாடித்தை” (கலி. ௪௦: ௧௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
௬. ‘சீரென்பதற்கு, ‘தான முடிந்துவிடும்காலத்தினைத் தன்னிடத்தே
 கொண்ட சீர்’ என (கலி. ௧: ௭) இவ்வுரையாசிரியர் விளக்கியிருப்ப
 தும் இந்நூற்பக்கம் ௧௦: ௧ - ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கண்ணினையுமுடைய தாழ்த்த.

உரு. பார்த்துத் தனதோழி பார்த்துத் தீனதோழி
 பிரவெலா நற்றோழி பார்த்துற்றன வென்பவை
 தன்றுணை யில்லாள் வருந்தினாள் கொல்லென
 வின்றுணை யன்றி விரவி எனவாவே
 யன்றுதா (க)னீர்த்த (க)ரும்பணி வாடவென்
 (உ)மென்றோன் குெகிழ்த்தான் றுறை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி பின்னும் பாடாமையின் தோழி, நம்மேல்
 அன்புற்றுப் புணர்ந்த அன்றுதா(க)னெழுதிய கரும்பினது அழகு கெடும்படி
 மென்றோனை மெலிவித்தவனுடைய துறையிடத்து (சு)இனிய துணையோடு
 கூடிய அன்றிலென்று சொல்லப்படுமவை, தன் துணையானவளை நீங்கினவள்
 வருந்தினாளோ என்று கருதி இரங்காலத்தும் அழைத்தனவிலலை; ஆகையி
 னாலே தோழி! அவை நம்வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தாமும்வருத்தமுற்றன
 போலே இருந்தன; ஆதலால் நற்றோழி! இரவெல்லாம் நம்வருத்தத்தைப்
 பார்த்துத் தாம்வருத்தமுற்றன என்றான். எ - து.

(ரு)பார்த்துற்றன பாடமாயின், பிரிவுற்றனவென்க.

கருக கரைகவர் கொடுங்கழிக் கண்கவர் புள்ளினந்
 திரையுறப் பொன்றிய புலவுயீ னல்லதை
 பிரையுயிர் செருத்துண்ணைத் துறைவனை யாம்பாடு
 மசைவா லுசற்சீ ரழித்தொன்று பாடிக்கை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி, கரையையிடித்துத் தனக்காக்கிக்கொள்ளு
 கின்ற கொடுங்கழியிடத்து கோக்கினார்களணை வாங்கிக்கொள்ளும் அழகை
 யுடைய பறவைத்திரள் திரையோதுகையினாலே இறத்த || புலாளுற்றத்தை

க. "மென்றோட், பெய்கரும் பிரக்கவும் வல்லன்" கலி. ௧௪௩: ௩௧ - ௩௨.

உ. "மென்றோ நெகிழ்த்தானை" கலி. ௧௪௩: ௩௩.

௩. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௨: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்த்து.

௪. "அன்றிலம் பெடைகனையனுதி யன்னைகே, ணன்றென வினையின்மே
 னடந்த நாயக, ரின்றவந் திவெரிங் கெம்பொருட்டினு, லொன்றுநீ
 பிரங்கலென் றரைக்கின் றுர்சிலர்" (கந்த. திருகாட்டி. ௩௧.) என்ப

தும் இந்நூற்பக்கம் ௮௦௧: ௩-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாவன்.
 இ. பாதிடென்பதற்கு, 'பருத்துக்கொடுத்தல்' என்று பொருள் கூறு
 மிடத்து, 'ஈத்தலும் ஈதலும்போலப் பாத்தலும் பாதலுமொன்றாத
 விற் பாதிடாயிற்று' என்று (தொல். புறத். கு. ௩) இவ்வுரையாசிரியர்
 எழுதியிருப்பதை கோக்குக.

(பிரதிபேதம்) * இரவெல்லாம், †கரும்பினனி, ‡பாத்தன பாடமாயின், || புலாநாற்றத்தை.

இத்தரவது நெய்தல் கச.

அக்க

புடைய மீனை இரையாகத் *தின்னுமதல்லது தாம் ஒன்றன் உயிரைப்போக்கி
 இரையாக அதனைஉண்ணாத அருட்டுறைவனை நாம்பாரீம் அசைத்துவருதலை
 புடைய ஊசற்பாட்டை; நீ இயற்பழித்ததனை அழித்து இயற்பட ஒன்று
 பாடுவாய் என்றான். எ - று.

௩.௩ அருளினகொ ரோழி யருளினகொ ரோழி

யிராவெலார் தோழி யருளின வென்பவை

(க)கணங்கொ ளிடுமணற் (உ)காவி வருந்தப்

பிணங்கிரு மோட்ட திரைவக் †தளிக்கு

(௩)மணங்கம னையும்பாலா ருடலை யாங்கே

வணங்கி யுணர்ப்பான் ‡றுறை

எ - று: அது கேட்ட தோழி! அங்ஙனம் பாடாமையின் தலைவி, மணம்
 நாறுகின்ற கூத்தலையுடையாரிடத்து உண்டாகிய ஊடலை அதுகண்ட
 பொழுதே வீணாந்து தீர்க்குமவன் துறையிடத்து, நிராட்சிகொண்ட (ஈ)இடு
 மணலாலே காலியென்று சொல்லப்படுமவை வருந்த, அவற்றைத் தம்மிற்
 பிணங்கி||வருகின்ற கருமை தங்கிய பெருமையையுடையனவாகிய திரைகள்
 வந்து அம்மணலைக் கரைத்து அருள்பண்ணுகிற்கும்; ஆகையினாலே அத்
 திரைகள் தோழி! அருளினவோ? தோழி! அருளினவோ? தோழி! x எங்
 றுணம் அருளினவாயின், தோழி! இரவெல்லாம் அருளினவாயிருக்குமென
 இயற்படமொழிந்தான். எ - று.

+கனவுகாலத்துத் தலைவி "தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற் பரத்தையும்"
 (௩) கூறுதற்கு உரியளென்றலின், அவன்வயிற்**பரத்ததைமை கூறிய காலத்து
 அதனை வணங்கித் தீர்த்தமை கருதி ஊடலை வணங்கி உணர்ப்பானென்றான்.

காற்றுத் தூற்றிய மணலிடத்து அடல்||வருத்தினகாலியைத் திரைவந்து
அளித்தாற் போல அலர் தூற்றுதலால் வருத்திய வருத்தத்தை நீக்கி நம்மை
அளித்து ||வரைவென உன்னுறையுமங்கொள்க.

- க. “கணங்கொன்.....றுறை” என்பது, எமஞ்சான்ற உலகைக்கண் தலைவி
தான் ஊடியவாறும் மகிழ்த்தவாறும் காட்டி அவன்வயிற் பரத்தையை
உறியதற்கு மேற்கோளாக உள்ளது. தொல். கள. கு. உக. இளம்.
உ. உரவுக்கதிர் தெறுமென வோங்குதினை விரைபுதன், களையம் ஸமம்
பளித் தாஅங்கு” கலி. கஉஎ: உ௦ - உக.
ங. “மணநாறு ததுப்பினாய்” கலி. ௪௩: உ௩.
ச. இமென நெடுங்கோட்டைப், பயிறை நடுகென்னுட் பாய்த்துயரந்
துறைவ” கலி. கஉடு: ௪ - ௫.
சி. தொல். கள. கு. உ௦.

(9ாத்பேதம்) * தின்னுமல்லது. | அழிக்கும், | வரை, || வருத்தகரியனவாகிய பெருமை.
x அய்யனம், + களவுக்கால், * பரத்தமை, || வருத்தின || வரையென்ன,

அஉ௦ கவித்தொகை கருக.

சக (க)எனநாம்

பாட (உ)மறைநின்று கேட்டன னீடிய
*வானீர்க் கிடக்கை (௩)வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பனை
யானென வுணர்ந்து நீநனி மருளத்
தேனிமிர் புன்னை பொருந்தித்
தாணாக் கினனவ் யூசலை வந்தே

ஏ - து: † என்று அங்கனம் இயற்பழித்தும் இயற்படமொழிந்தும்
யானும் நீயும் பாட, சேர்ப்பன், பாட்டை மறையநின்று || கேட்டனராய்
நீடிய(ச)வெண்மையையுடைத்தாகிய நீர்க்கிடக்கை விளங்குகின்ற நீர்மையை
யுடைய சேர்ப்பனை யான் ஊசல் ஊக்கென்றேனென்றும் உணர்ந்து, பின்பு
யானென நம்மில் நீ மிகவும் மருளும்படி அவன் தேனினை ஒலிக்கும்
புன்னையைப்பொருந்திநின்று, பின்பு வந்து அவ்வுசலைத் தான் ஊக்கினான்;
[அற வருத்தம் அறிந்து வியவாநின்று] (அன்று வருத்தமறிந்துவியவன்
இன்றும்) நம்வருத்தம் அறிந்து உரைந்து கொள்வென X ஆற்றுவித்தான்.

எ - று.

கிடக்கை, கடல்; கீர், கழி(யெனினுமாம்.)

இதனால், தலைவற்கு ஆராய்ச்சி பிறந்தது.

இனி“உணர்ப்புவயின்வாரா ஊடற்கண்” தோழி களவுகாலத்து நிகழ்ந்தமை கூறித் தலைவியை ஊடநீர்த்ததென்று கிளவி கூறி அதற்கேற்ப உரைப்பாருமுனர்.

இஃது ஐஞ்சேடி வந்த கெடுவெண்பாட்டாகிய தரவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய + குறுவெண்பாட்டும் கெடுவெண்பாட்டும் கொச்சகமும் தலைவிரவின் கொச்சக வெண்பாவும் கொச்சகமும் கெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் வந்த கொச்சகம்: (கச)

க. “என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்” கலி. சஉ: உஅ.

உ. (அ) “மறைநின்று கேட்டருளி” (ஆ) “மறைநின்று கேட்டனன்” கலி. சக: சக, சஉ: உஅ.

ங. “வயங்குநீர் தண்ணீர்ப்ப” கலி. கஉச: ச, கஉஎ: இ.

ச. வெண்மையை புடைத்தாகிய சேர்ப்பென்க; சேர்ப்பு - கடற்கரை; “பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புன்னொருங் கெழுமே” (புறம். சக: க) என வருதல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * யானிடக்கை, † நீர்சேர்ப்பின், ‡ அன்று அம்மனம். || கேட்டனருங் சேர்ப்பின். x ஆற்றாந்தான். கீழய.....சேர்ப்பின் கிடக்கை, † குறுவெண்பாட்டும் கொச்சகமும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கரு.

அடிக

(கருஉ.) உரவுநீர்த் திரைபெர வோயகிய வெக்கர்மேல்

விரவுப்பல் லுருவின வீழ்பெடை துணையாக

விரைதேர்ந்துண் டசாவிலேம் புள்ளின மிறைகொள

முரைசமுன் றுள்பவர் முரணியோர் முரண்டப

நிரைகளி றிடைபட நெறியாத்த கிருக்கைபோற்

சுதைவின்றிச் சென்றுழிச் சிறப்பெய்தி வினைவாய்த்துத்

துறையகலம் வாங்குமுந் துணிகடற் றண்சேர்ப்ப;

அ புண்ணைய ந றும்பொழிற் புணர்ந்தனை யிருந்தக்கா
ன்னனுதா லஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ
பாயின பசலையாற் பகற்கொண்ட சுடர்போன்றாண்
மாவின் தாரிபோலு மாணல மிழந்ததை;

கஉ பங்மலர் ந றும்பொழிற் பழியின்றிப் புணர்ந்தக்காற்
சின்மொழி தெளியெனத் தேற்றியசிறப்பன்றோ
வாடுபு வணப்போடி வபக்குரு மணிபோன்று
னீடினற நெடுமென்றோ ணிரைவீன நெகிழ்ந்ததை;

கக அடுமீடுவ ரணியெக்க ராடிகீ தணந்தக்காற்
கொடுங்குழாய் தெளியெனக் கொண்டதன் கொளையன்றோ
பொறையாற்றா துசப்பினற் பூவீந்த கொடிபோன்றாண்
மறைபிற ரறியாமை மாணோர யுழப்பதை;

எனவாங்கு;

உக வழிபட்ட தெய்வந்தான் வலியெனச் சார்தார்கட்
கழியுந்நாய கைமங்க வணங்காகி யதுபோலப்
பழிபரந் தலர்தூற்ற வென்றோழி
யழிபட ரலைப்ப வகறலோ கொடியே.

இது வரைவு நீட்டித்துழிப் பகத்தறிவந்து நீங்குந் தலைவன் எதிர்ப்
பட்டுந் தோழி, அவன் நாணு நெஞ்சலைப்ப வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) உரவுநீர்த் திரைபொர வோங்கிய வெக்கர்மேல்
விரவுப்பல் லுருவின வீழ்பெடை துணையாக

க. உரவுநீர். இன்னுற்பக்கம் எகக: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

அடிஉ கலித்தொகை ககஉ.

விரைதோந்துண் டசாவிலேய் புள்ளின மிறைகொள

*முரைசுமூன் றுள்பவர் முரணியோர் முரண்டப
நிரை(க)களி றிடைபட நெறியாத் த விருக்கைபோற்

(உ)சிறைவின் றிச் சென்றுழிச் சிறப்பெய்தி வினைவாய்த்துத்
துறையகலம் வாய்குமுந் (நு) துணிகடற் றன்சேர்ப்ப

† எ - து:(ச)முரைசு மூன்றை ஆள்கின்ற பாண்டியர் தம்மொடு மாறு
பட்டோருடைய மாறுபாடு கெடும்படி நிரைத்த களிறுகள் ஏனைப்படைக்கு
நடுவே நிற்கும்படி நெறியுண்டாகக் கம்பத்தோடே || கட்டின இருக்கை

க. (அ) “களிறும் கந்தும் போல களிகடற், கூம்புங் கலனுந் தோன்றும்”
யா - வி. ஒழி. சூ. உ. ‘குன்றவெண்’ மேற். (ஆ) “பண்ணார் களிறே
போற் பாயோந் குயர்நாவாய்” சீவக. உளகந. எனவும் (இ) “அம்பி
காழோர், சிறையருங் களிற்றிற் பாதவ ரொய்யும்” நற். எசு. ந - ச.
எனவும் (ஈ) “நாவாய் போல.....உழிதருங் கடாஅ யானையும்”
மது. நளக - ந.அந. (உ) “கொல்களிற் றிடைத்து.....வங்கந்
திசைதிரிந் தாங்கு” பதிற். இஉ: க - ச. (ஊ) “களிறே, முந்நீர்வழங்கு
நாவாய் போலவும்” (எ) “கலம்போலக், களிறுசென்று” புறம். கந:
இ, உக: உ - ந. (ஏ) “மயங்குகா லெடுத்த வங்கம் போல.....
கால வேகங் களிமயக் குற்றென” மணி. ச: ந.ச - ச.ச. (ஐ) “பொரு
மால்களிற் போன்றோர், வங்கமொடு போதி..... ிகளி றொப்ப
வினி தோடியதை” (ஒ) “மொய்களி, றுடைதிரை மரக்கலம்” (ஓ)
“மரக்கடற் பெருங்கலங் காவின் மாறுபட், டாக்கிய கயிறிந் தோடி
யெங்கனும், போக்கதப் பொருவன போன்ற தீப்படத், தாக்கின
வரசுவாத் தம்மு ளென்பலே” சீவக. சகந - இஓக, உஉஉந, உஉநக.
எனவும் வருபவவ இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. (அ) “அஃதென்ப, பட்டினம் பெற்ற கலம்” நாலடி. உஇஓ. (ஆ)
“கனமெனு மின்றியினி தோடுகவி,தென்றான்” சீவக. இஓஓ.

ந. “துணிகடற் சேர்ப்பன்” திணைமொழி. சஎ.

ச. (அ) “இயிழ்குரன் முரசு மூன்றுட னானக், தயிழ்கெழு கூடற் றன்
கோல் வேந்தே” புறம். இஅ: கஉ-கந. என்பதும் (ஆ) “அடையல்
ரொடுக்க மோதும் படைமுர சதிரு மோதை, யிடைபடு வறுமை

யோட விடுகொடை முரசி னோதை, கடைபடு வடிவேற் கண்ணார்
கடிமண முரசி னோதை, முடியுடை யச்சர் வீதி யெங்கணு முழங்கக்
கண்டார்" கீறு. கரம்பொருத்து. உள. என்பதும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) "முரசுமூன்றுன்பயன், | நீரிடியாத்த! | எ - டு: முரசு மூன்றுயன்.....
மூன்றென்றதுமாம். முரசு மூன்றை|| கட்டின பாசறைபோலே என்ற...
.....கொடுத்த நின்றது. இருக்கைபோலே

கூங்கு கவித்தொகை கடுங்

உற பரிமழை யாடும் வரையகம் போலுங்

கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ ;

உஉ தொழுவினுள், புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு சூத்தின வேறு ;

உச ஏற்றின், அரிபரி பறுப்பன சுற்றி
யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க
ணுருவ மாலை போலக்

சூருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன ;

உஅ கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்
னாடின் ற்க்குடர் வாங்குவான் ட்டிகொண்
செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற வந்நூலை
முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம் ;

கஉ இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்
போர்புக லேற்றுப் பிணரொருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழீஇ யவன் ;

கசு இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி

யூர்வான்போற் றேன்று மவன் ;

௪௦ தொழீஇஇ; காற்றுப்போல் வந்த கதழ்விடைக்காரியை
யூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண் டட்டதன்
மேற்றேன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை
யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்
சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டஞான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வட்கிற்பென் னெஞ்சு ;

௪௧ இருளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி
வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்
மறுப்போற் பொருந்தி யவன் ;

ஐத்தாவது நெய்தல் கடு.

அடிக.

போலே விரவுபுடைய பல்வடிவினையுடையவாய் இரையைத் தேடித்
தின்று இளைப்பாறுபுள்ளினங்கள், தாம் விரும்பினபேடுகள் தமக்குத்
துணையாக வலியினையுடைய * கடலினது திரை வந்துபொரும்படி உயர்ந்த
இடிமணலின்மேலே தங்குதல்கொள்ள, தாம்சென்ற இடத்துத் தமக்கொரு
கேடின்றித் தரம்போன காரியம் வாய்த்துவந்து தலைமைபெற்றதத் துறை
யிடித்தனவாகிய மரக்கலங்கள் இடத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் தெளிந்த கடலை
புடைய † சேர்ப்பனே ! எ - று.

முரசு மூன்றாவது :—வீரமுரசு தியாகமுரசு கியாயமுரசென்பன;
தன்முரசும் சேரன்முரசும் சோழன்முரசுமென மூன்று என்றலுமாம்.

பாசறைபோலே என்ற எணையுமாம் மேல் வருகின்ற கருப்பொருட்டுச்
சிறப்புக் கொடுத்து நின்றது. பறவைகள் எளைப்படைக்கும் மரக்கலங்கள்
இடைநின்ற யானைக்கும் உலாமை.

கரைக்குச் சிறந்தனவாகிய, இரைகவர்த்து துணையுணர்ந்த பறவைகளும்
வினைவாய்த்து நின்றமரக்கலங்களும் பைகவர்க்கு வருத்தஞ் செய்யும்பாசறை
போலத் தோன்றும் என்றதனால், இல்லறம் நிகழ்த்தித் துணையொடு
புணர்த்தவர்களும் வினைவாய்த்துச் செல்வச் செருக்குடையவர்களும் தமக்கு

வருத்தத்தைத் தருகின்றாரென உன்னுறைத்தவாறு காண்க; அவரைப்போல
யாமும் துணைபுணர்ந்து இல்லறநிகழ்த்திச் செல்வம் உண்டாயிருக்கப் பெற்றி
லேமென்னும் வருத்தத்தை அவர்கொடுத்தலின்.

அ புண்ணிய நறும்பொழிற் புணர்ந்தனை யிருந்தக்கா
னன்னுதா (க)லஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ
பாயின பசலையாற் (உ)பகற்கொண்ட சுடர்போன்றான்
மாவின் தளிர்போலு மாணல மிழந்ததை

எ - து: பார்த்த பசலையிறத்தாலே பகற்பொழுது எடுத்த விளக்குப்
போல் ஒளிகெட்டவன் மாவின் கண்ணவாகிய தளிரை ஒக்கும் மாட்சிமையை
யுடைய நலத்தைஇழந்தது, புண்ணியையுடையவாகியநறியதாகியபொழிவிலே
இவகைப் புணர்ந்திருக்க, நன்னுதால்! நீ யான் பிரிவேனென்று அஞ்சுதலைப்
||பாதுகாத்துக்கொள் என்று தெளிவித்ததனால் உள்ள பயனல்லவோ? எ - று.
கஉ பன்மலர் நறும்பொழிற் பழியின்றிப் புணர்ந்தக்காற்
(ங)சின்மொழி தெளியெனத் தேற்றிய சிறப்பன்றோ

க. இந்துற்பக்கம் கஉ: உ, உசச: ஓ - ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.
உ. (அ) "படுவெரி சுடரின் மேனி சாயவும்" நற். கஉஅ: க. (ஆ) "வெயி
லிடைத் தந்த விளக்கென வொளியிலா மெய்யான்" கம்ப.காட்சி. ச.
ங. "சின்மொழி" (கலி. உக: ௧௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
பிரதிபேதம் * கடவிற்றை. †சேர்ப்பனேபறையகனே. ‡பகலவர்புக்கு|| நபாதுகாத்து.

அஉச கவித்தொகை கஉஉ.

(க)வாடுபு வணப்போடி வயக்குறா மணிபோன்ற
னீடிறை நெடுமென்றோ னிரைவளை நெகிழ்த்ததை
எ - து: அழகு வாடிக்கெட்டு நெடுக்காலம் விளக்கமுறுத்தாத மணியை
ஒத்தவாளுடைய(உ)கிரண்டகெடியமென்றோளின்நிரைத்த வளைகழன்றது, பல
மலர்களையுடைய நறும்பொழிவிலே குற்றயின்றாக அவளைப் புணர்ந்திருக்க,
சிலவான மொழியினையுடையாய்! நின்னை யான்பிரியேன் இதனைத்தெளி

வாயாக என்று தெளிவித்ததனால் உள்ள சிறப்பன்றோ? எ - று.

கக அடும்பிவ ரணியெக்க ராடிநீ மணந்தக்காற்

கொடுங்குழாய் தெளியெனக் கொண்டதன் (நு)கொளையன்றோ
பொறையாற்றா நுகப்பிறை (சு)பூ (நி)வீந்த கொடியேன்றான்
(க)மறைசிற ரறியாமை (எ)மாணோரோ *யுழந்தை

எ - து: தன் மென்மையால் அணிகளைப் பொறுத்தலாற்றாத இடை
யாலே அணிகலங்கள் அணியாமற் பூமாறின கொடியையொத்தவன் பிறர்
இக்களவொழுக்கத்தையறியாமல் மறைந்து மருந்தால் மாட்சிமைப்படாத
காமரோயிலே அழுந்தியது, †அடும்பங்கொடியார்த இமெணலிலே கூடவினை
யாடி நீடினர, கொடுங்குழாய்! நின்னையான்பிரியேன் இதனைத்தெளிவாயாக
என்று கூற அதனை மெய்யென்று உட்கொண்டதனுடைய கோட்பாடன்றோ?
எ - று.

எனவாங்கு, அசை.

உக வழிபட்ட தெய்வந்தான் வளியெனச் சார்ந்தார்கட்

கழியுநோய் கைம்மிக வணங்காகி யதுபோலப்

பழிபார் தலர்தூற்ற வென்றோழி

யழிபட ரலைப் வகறலோ கொடிதே

க. “வாடி வணப்போடி” கலி. கக: உ என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்க.

உ. இறையென்பதற்கு, இப்பொருள் வேறெங்கும் காணப்படவில்லை.

நு. “கொளை” கலி. க: ச.

சு. “பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போகி” அகம். கக: கக.

நி. “பீரீய” (கலி. நக: ச) என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உடைபார்க்க.

க. மறையென்பது களவொழுக்கமென்னும் பொருளில்வருதலை, (அ)
“மறையிற்றான் மருவுற” (து) “மறையினின் மணந்தாக்தே” (கலி.
சகி: உஉ, நக: அ) என்பவற்றாலும் அறிக.

எ. “மாணோரோ” கலி. கஉக: எ.

(பிரதிபேதம்) * உழப்பதை. † அடம்பக.

எ - து: தனக்கு வலியைத்தரும் என்று கருதித் தான் அவழிபட்டதெய்வம் தன்னைச் சேர்த்தவர்கட்கு நெஞ்சழியும் கோய் கையிரும்படி வருத்தமாகிய தன்மைபோல நினைத்தனக்கு வலியென்று அவழிபட்டன்றோழியை நீ செய்த பழி எங்கும்பாந்து ஆலாதுற்றகையினாலேண்டான மிக்க நினைவு வருத்த, நீங்குதல் கொடிதுகாணெனத் தோழி வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு அசைவுபிறத்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கவி.

(சகி)

(கூடாடா.) மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்

காண லணிந்த வுயர்மண லெக்கர்மேற்

சீர்மிகு சிறப்பினோன் மாமுதற் கைசேர்த்த

நீர்மலி கரகம்போற் பழந்தாங்கு முடத்தாழைப்

பூமலர் தவைபோலப் புள்ளுஞர் துறைவகேள்;

சு ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்

போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை

பண்பெனப் படுவது பாடநிற் தொழுதுக

லன்பெனப் படுவது தன்கிளை செருஅமை

சு0 யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல்

செறிவெனப் படுவது கூறியது மறுஅமை

நிறையெனப் படுவது மறைநிற ரறியாமை

முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல்

பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்;

சுநி ஆங்ககை யறிந்தனி ராயினென் றோழி

நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க

நிம்பா லுண்பவர் கொள்கலம் வரைத

னின்றலை வருந்தியா யொஞ்

சென்றனை களைமோ பூண்கநின் றேரே.

இது “வரைவுடம் பட்டோர்க் கடாவல்வேண்டினும்”(சு)என்பதனால் தலைவன் தெருளாதவனைத் தெருட்டி வரைவுகடாயது.

க. நொல். கன. கு. உக. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையிலும் இச்செய்யுள் முற்காலத்து வரைவுகடாவுமாதபோ லன்றி வரைவு கடையதற்கு மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * † வழிப்பட்ட, ‡ உடன்பட்டோர் கடாவயேன்.

104

அடங்

கவித்தொகை கக.க.

இதன் பொருள்.

மாமலர் முண்டகர் (க)தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த வுயர்மண லெக்கர்மேற்
சீர்மிகு *சிறப்பினோன் மாமுதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி காகம்போற் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்
†பூமலர்ந் தவைபோலப்(உ)புள்ளல்தூந் துறைவகேள்

எ-து: (க) ||சூருமையையுடைத்தாகிய மலரையுடைய கழிமுள்ளி தில்லை யோடேசேரச்சூழ்ந்தகானலிடத்துத்திரையிட்டமணன்மேலே காற்றா லுயர்ந்த

க. தில்லை, செய்தனிலத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படும் மரவகை. இது (அ) “நீர்காய் கொழுமின் மார்தித், தில்லையம் பொதும்பிற் பள்ளி கொள்ளு, மெல்லம் புலம்ப” (நற். ககஞ: ௨ - ௪.) (ஆ) “தில்லை வேலி யிவ்வூர்” (ஐங்குறு.கக.௪) என்பவற்றாலும் அறியப்படும். இதன் தாளிர் புற்கென்ற சிறமுடையதென்பதும் பன்முறை அருவி நீராமெத் தாபதர்சடையினிற்றத்திற்குடவமை கூறப்படுவதென்பதும் (இ) “கறங்கு வெள் எருவி யேற்றலி னிறம்பெயர்ந்து, தில்லையன்ன புல்லென் சடையோ, டள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே” (புறந். ௨௫௨: ௧-௩) என்பதனால் அறியப்படுகின்றன. (ஈ) “தில்லை பாலை” (குறிஞ்சி. ௭௭) என்பதன் உரையில் தில்லை-தில்லைப்பு என்று எழுதியிருத்தலால் இது பூவுடையதென்றும் தெரிகிறது. (உ) இதன்பால் மிக்க கொடுந்தன்மை யுடையதென்பர். (ஊ) சிதம்பரம், இம்மரம் அடர்ந்த காடாயிருந்தது பற்றி, ‘தில்லை’ என்று பெயர்பெற்றதென்பர்.

உ. “புள்ளிறை கொண்ட முள்ளுடை கொடுத்தோட்டும், தாழை” அகம். கஅ: கக - கஉ.

க. (அ) “முள்ளிக், கொடுங்கான் மாமலர்” பெரும்பாண், உகதி - உகக.
 (ஆ) “கர்முண் முண்டகக் கும்பனி மாமலர்” துறுந். நிக. (இ)
 “கர்முண் முள்ளிக் குவிசுலைக் கழன்ற, மீன்முள் என்ன வெண்கான்
 மாமலர்” அகம். உக: க - உ. எனவும், (ஈ) “முண்டகம் கதிர்மணி
 கழாஅலவும்” சிறுபாண். கசஅ. (உ) “மணிப்பூ முண்டகத்து” மது. கக.
 (ஊ) “மணிமருண் மலர முள்ளி” அகம். உகக: க. எனவும் வருவன
 வற்றால், கழிமுள்ளிப்பூக் கருநிறமுடையதென்பதும் மற்றும் சிலவும்
 விளங்கும். இப்பூவை செய்தனிலமகளிர் அணிவதுண்டென்ப; அது
 (எ) “அணிமலர் முண்டகத் தாய்ப்பூம் கோதை, மணிமரு னைம்பால்
 வண்பெடத் தைஇ” நற். உசதி: உ - க. (ஏ) “முண்டகக் கோதை
 கணையத், தெண்டிரைப் பொளவம் பாய்த்துநின்றோளே” ஐங். கஉக.
 (பிரதிபேதம்) * நிறப்பினுள், † முதலசைத்த, முதற்றசைத்த, முதற்றசைத்தேந்த, ‡ பூயனர்
 தலை, || கருமையுடைத்தாடியு.

ஐந்தாவது நெய்தல் கள்.

அடள்

மணலிலே * உடனின்ற, புகழ்நீருகின்ற தலைமையினையுடைய (க) தக்கனா
 மூர்த்திதேவர் தாமிருந்த (உ) ஆலமரத்தே தாய்ருப்பதற்குமுன்னே தூக்கி
 வைத்த நீர்நிறைந்த (ங) குண்டுகை போலப் பழந்துங்கும் முடத்தையுடைய
 (ச) † தாழைப்பூ அலர்த்தவைபோலக் குருகினம் அத்தாழைமேலே தங்குந்
 துடைவனே! யான் உறுகின்றதனைக்கேள். எ -று.

முள்ளுடைய முண்டகமும் கொடிய தில்லைபுமே சூழ்ந்த கானலைக்
 கொடிதாக அலர்கூறுகின்ற மகளிர் சூழ்ந்திருக்கின்றதாகவும் உயிர்க்கொலை
 சூழங்குருகன் நன்றாகியதாழைமலர்போற் றோன்றுகின்றதனை எம்முயிர்க்கு
 வருத்தஞ்செய்கின்ற தலைவன் நன்மகனாப்போற் பிறர்க்குத் தோன்றுகின்ற
 தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமன்கொள்க.

க. ஆற்றாத லென்பதொன் டுறலந்தவர்க் குதவுதல்
 போற்றாத லென்பது புணர்த்தாரைப் பிரியாமை
 (நு) பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுதுத

லன்பெனப் படுவது தன்கிளை செருஅமை

(இ) “முண்டகக் கோதை யொண்டொடி மகளிர்” புறம். ௨௪: ௧௧. என்பவற்றால் அறியப்படுகிறது. இப்பூவின் காய்பினடியிற் சிறிது தேனுண்டு. இதன் முதலாகிய செடி கத்தரிவாகையுனொன்றாகிய முள்ளியின் வேறென்றறிதற்பொருட்டுப் பெரும்பாலும் கழிமுள்ளி யென்றே வழங்கப்படும்; (ஓ) கடன்முள்ளியென்றும் அருகிவழங்கும். இது மற்றை கீர் நிலைகளிலுமிருக்கும்.

௧. தகழிணுமூர்த்தியென்பது தக்கணமூர்த்தியெனச் சிதைந்து நின்றது.
௨. இத்தூற் பக்கம் ௪௧௪: ௨ - ஆம் குறிப்பும் “ஆலமர் செல்வன் பெயர் கொண்டு வளர்த்தோன்” என, தக்கணமூர்த்தியென்போன் (கிலப். ௨௩: ௧௧) கூறப்படுதலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. தாழும்பழம் பலாப்பழத்தைப்போல முட்புறத்தையுடையது; கலயத்தி னளவான பருமனையும் சுமிகட் கலம்போன்ற செந்நிறத்தையுமுடைய தாதலால் இதற்கு, கமண்டலம் மெய்யானும் உருவானும் உவமம். இப்பழம், பயன்படாதவையென்று இகழப்படுபவற்றுள் ஒன்று.

௪. இத்தூற் பக்கம் ௪௧௧: ௭ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. (அ) “பண்புடைமை:—அஃதாவது பெருமைசான்றாண்மைகளிற் ரும் வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளும்றிந்து ஒத்தொழுகுதல்; ‘பண் பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுதல்’ என்றார் பிறரும்’ என

(பிரதிபேதம்) * உடனின்ற முடத்தாழைப்பூ.....உறுகின்றனைக் கேள். புகழ் மிகு னெற, † தாழை என்க. முன்னுடைமுண்டக. ‡ அலாந்தவர்க்கு.

அஉஅ

கலித்தொகை காந். ௩.

யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல்

செறிவெனப் படுவது கூறியது*மருஅமை

(க)நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை

(உ)முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல்

(ஈ)பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் + பொறுத்தல்

இவ்வடிபை மேற்கோள்காட்டுவர் பரி; துறள். ௧௦௦ - ஆம் அதி. அவ.
(ஆ) “பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னாரே” (புறம்.௧௧௧: ௧௪.) என்பது
இதனோடு ஒப்புக்கோக்கற்பாலது.

க. “நிறையழிதல்:--அஃதாவது தலைமகள், மனத்தடக்கற்பாலனவற்றை
கேட்கை மிகுதியான் அடக்கமாட்டாது வாய்விடுதல்” என்று கூறி,
அதற்கு (துறள்.௧௨௧-ம் அதி. அவ) பரிமேலழகரும் “நிறையாம்வாம்பு”
என்புழி நிறை என்பதன்பொருளை விளக்குதற்கு, (தஞ்சை.௧௪.உரை)
சொந்தப்ப நாவலரும் இவ்வடியை மேற்கோள்காட்டி யிருத்தலும்,
“நிறையின்” (துறள். ௧௧௪) என்பதன் விசேடவுரையில், “நிறை-மறை
பிறாறியாமை” என்று பரிமேலழகரும் “நிறையென்பது மறைபிறாறி
யாமை கெஞ்சினே நிறுத்தல்” என்று (தோல். மெய்ப். சூ. ௨௫. உரை)
பேராசிரியரும் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன. இத்தூற்
பக்கம் ௪௧௧: ௬ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “நீமெய் கண்ட தீமை காண், னெப்ப நாடி யத்தக வொறுத்தி”
புறம். ௧௦: ௩ - ௪. (ஆ) “எங்கண் ணினைய மெனக்கருதி னேதமார்,
தங்கண்ண ரானுந் தகவில கண்டக்கால், வன்கண்ண னாகி யொறுக்க
வொறுக்கல்லா, மென்கண்ண னுளா னாக” பழ. ௩௨௨. (இ) “ஓர்ந்து
கண்ணோடா திறைபுரிந் தியார்மாட்டிந், தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை”
(ஈ) “கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கடல், களைகட்
டதனொடு கோர்” துறள். ௫௪௧, ௫௫௦. (உ) “எய்திய குற்றத்தோர்கள்
யாவார யினுங்கண்ணோடா, தைதென நாடிநீதி யறந்தலை பிழையாத்

தண்டஞ், செய்தலே செங்கோலாகும்" விநாயக. அரவியற்கை. அ.அ. என்பவைகளும் (ஊ) "கருமஞ் சிதையாமற் கண்ணோட வல்லார்க்கு" (குறள்-௫௭௮) என்பதன் விசேடவுரையில், "தம்மொடுபயின்றார் பிறரை இடுக்கண்செய்துழி அவரைக் கண்ணோடியொருதார்க்கு முறை சிதைதல், மேல் 'ஆர்ந்துகண் ணோடாது' என்ற முறையினக்கணத் தானும் பெற்றும். முறை சிதையவரும்வழிக் கண்ணோடாமையும் வாராவழிக் கண்ணோடலும் ஒருவற்செயல்பாதலருமையிற் கண்ணோட வல்லார்க் கென்றும்.....கூறினார்" என்று எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. (அ) "மண்டிணிந்த நிலனும்.....போற்றார்ப் பொறுத்தலும்" புறம். உ: க-எ. (ஆ) "வையா மாணியர் வசைபுகர்க் கறுத்த, பகைவர் (பித்திரேதம்) *மருமமுறைபெனப், பொறுத்தல், நிறமெனப், பொறுத்தல் ஆங்கை.

ஐந்தாவது நெய்தல் ககி.

அடிகு

எ-து: (க) இவ்வாழ்க்கைகடத்துதல் என்று சொல்லுவது (உ) மிடித்தவர்க்கு யாதானும் ஒன்றை உதவுதலை; ஒன்றைப் (ஈ) பாதுகாத்தல் என்று சொல்லுவது கூடினாளைப் பிரியாதிருத்தலை; மக்கட்பண்பு என்று சொல்லப்படுவது உலக வொழுக்கம் அறிந்தொழுகுதலை; (ஈ) அன்பு என்று சொல்லப்படுவது தன் சுற்றத்தைக் (ஊ) கெடாதிருத்தலை; (க) அறிவு என்று சொல்லப்படுவது

தேஎத் தாயினுஞ், சினைவா யாகு உலிறம்பூகாற் பெரிதே" பதிந். ௩௨: ககி-கஎ. (இ) "அகழ்வாணத்தாங்கு சிலம்போலத் தம்மை, யிகழ்வார்ப் பொறுத்த தலை" (ஈ) "ஒறுத்தாற்றும் பண்பினார் கண்ணுங்கண்

ணோடிப், பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை" குறள். ககி, க௭௬. (உ) "கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடியசெய்தாரைப், பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால்" பழ. கக..

௪. "தானத்தவம்" என்னுங் குறளின் விசேடவுரையில் 'பெரும்பான்மை பற்றித் தானம் இல்லறத்தின்மேலும் தவம் துறவறத்தின்மேலும் சிந்தன' என்று (குறள்-கக) பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பதும் "வறியார்க்

கொண் றீவதே யீகைமற்றெல்லாக், குறியெதிர்ப்பைகீர துடைத்து” (குறள். ௨௨௧.) என்பதும் ஈண்டறிதற்பாலன.

௨. அலத்தல் மிடியுறுதலென்னும்பொருளில்வருதலை, “அலத்தற் காலை” மணி. கடு: ௫௦, ௨௮: ௧௧௧. என வருதலாலும் அறிக.

௩. “பொருள் போற்றி வழங்குகெறி” குறள். சளள. என்புழி, போற்றி வழங்குதலென்பதற்கு, பேணிக்கொண்டொழுகுதலென்று உரையும், பேணிக்கொண் டொழுகுதலென்பதற்கு, (ஒருவரோடும் நட்பில்லாத அகனைத் தம்மோடு) ஈப்புண்டாக்கிக்கொண் டொழுகுதலென்று விச்சடவுரையும் எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

௪. (அ) “சுமர்த்துத் தப்பி னதுகொண் டல்லாம்” புறம். கடுள: ௧. (ஆ) “நண்பொன்றித் தம்மாலே நாட்டப்பட்ட டார்களைத், நண்கண்ட குற்ற முளவெனினும் காய்த்தியார், பண்கொண்ட தீஞ்சொற் பனைத் தோளா யாருளே, தங்கன்று சார்க்கறப் பார்” பழ. ௧௧.

௫. “அறத்திற்கே யன்புசார் பெண்ப வறியார், மறத்திற்கு மஃதே துணை” (குறள். ௭௬.) என்பது இங்கே கோக்கற்பாலது.

௬. (அ) “தெரியா தவர்தத் திறனில்சொற் கேட்டார், பரியாதார்போல விருக்க” (ஆ) “ஆய்ந்த வறிவின ளல்லாதார் புல்லுரைக்குத், காய்த் தெதிர் சொல்லுபவோ கற்றறிந்தார்” பழ. ௧௩௫, ௨௧௮. (இ) “வன் மையுன், வன்மை மடவார்ப் பொறை” குறள். கடு. ௭. (ஈ) “எள்ளிப் பிறகுரைக்கு மின்னாச்சொ றன்னெஞ்சிற், கொள்ளிவைத் தாற் போற் கொழுகெனினு - மென்ன, வறிவென்னு நீரா லவித்தொழுக லாற்றிற், பிறிதென்னும் வேண்டா தவம்” அறநேறி. ௧௦௧.

ஆந்ர

கலித்தொகை ௧௩௩.

அறியாதார் தன்னைப் ஈபார்த்துச்சொல்லிஞ் சொல்லைப் பொறுத்தலை; (க)ஒருவரோடு ஒருவர்க்கு உறவுஎன்று கூறப்படுவது கூறியதொன்றைத் தாம் † மருநிருத்தலை; நிறைஎன்று சொல்லப்படுவது மறைத்தது ஒரு காரியம் பிறர் அறியாமல் ஒழுகுதலை; முறை என்று சொல்லப்படுவது (௨)நமமென்று கண் ணைட்டஞ்செய்யாது அவர்செய்தகுறைக்கேற்ப அவர் உயிரைக்கொள்ளுதலை; (௩) பொறை என்று சொல்லப்படுவது பகைவரைக் காலம் வருமளவும் ‡ பொறுத்திருத்தலை. எ - று.

கரு || ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் றேழி
 நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
 நீம்பா ÷ லுண்பவர் கொள்கலம் X வரைந
 னின்றலை வருந்தியா டியரஞ்
 சென்றனை களேனோ (ய) பூண்மயின் + தேரே

எ - து: அப்படியே அக்குணத்தை நீரே அறித்தொழுகிறாயின் அவ்
 லொழுக்கத்திற்கு ஏற்பது ஒன்று கூறுவேன்; கொண்க! என்றோழியது
 நன்னுதலின் நலத்தை நுகர்ந்து அவளைத் துறத்தல், இனியதாகிய பாலை

க. (அ) “தேறிய பாங்கியர் வெள்ளமுன் டாவினுக் தேமொழிகான், கீறிய
 கீற்றினை யுங்கட வாள்வன்டி கிண்டிமது, ஐறிய கொன்றைய ரா
 ருர்த் தியாக ருயர்சிலம்பிற், கூறிய லாறு மருண்முடிப் பேணுண்
 குறையினையே” திருவாநுர்க்கோவை. ககக. (ஆ) “பெம்மான் புகலி
 விற சம்பந்தர் பால்வைத்த பேரருள்போ, லம்மான் விழியெய் முதல்வி
 யென் பானல் வருள்பெரிய, ணம்மானச் சம்பந்தர் சொற்படி யாவு
 நடத்தினன்மற், றம்மானென் சொற்படி யெல்லா நடத்து மியல்
 பினை” சீகாழிக்கோவை. ககக.

உ. “நமனெனக் கோல்கோடாது” புறம். ௫௫: கக.

ங. (அ) “காலம் கருதியிருப்பர் கலங்காது, ஞாலம் கருது பவர்” (ஆ)
 “பொன்னென வாங்கே புறம்வேரார் காலம்பார்த், துள்வேர்ப்ப
 ரொள்ளி யவர்” (இ) “செறுகரைக் காணிற் சுமக்க விறுவரை, காணிற்
 கிழக்காந் தலை” (ஈ) “எய்தற் கார்ய திணைத்தக்கா லநிலையே, செய்தற்
 கரிய செயல்” (உ) கொக்கொக்க கூடும் பருவத்து மற்றதன்,
 குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து” குறள். சஅ௫, சஅ௭, சஅ௮, சஅ௯, ச௧௦.
 (ஊ) “ஆண்டுநே ரெல்லையாக வவன்றிறத் தழற்சியின்மை, வேண்டிவ
 லென்று சொன்னான் வில்வலா னதனை நேர்ந்தான்” சீவக. ௩௬௩.

ச. கலி. கஉ௧: ௨௦ - ௨௨ - ஆம் அடிகளும் அவற்றின் குறிப்பும் பார்க்க.
 (பிரதிபேதம்) * பாராது. + ஸாருதிருத்தல். ! பொறுத்திறுத்தல் அப்படியே, || சூக்கநிற்
 தொழுகின் யாயினுமென், + உண்பவர், உண்டோர். X யரைநலினின்றல்.
 ய்ருந்தியெயம். + தேரே என்பது இல்வாழ்க்கை.

புண்ணுமவர்கள் பாலையுண்டு அத்தனைக்கொண்டிருக்கும் கலத்தைக் கவிழ்த்து விடுதல் போல்வதொன்று; ஆகையினாலே, நின்னிடத்து வருத்தினவன் துயரத்தை வரைந்து சென்றனையாய்க் களைவாய்; அங்ஙனம் களைதற்கு நின் தேர் புரவியைப் பூண்பதாகவெனத் தெருட்டி வரைவுகடாயினான். ஏ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறத்தது.

(க) இது தனிச்சொல்வீன்றி ஆசிரியச் சரிதகம் பெற்ற தாவினைக் கொச்சகம். (கக)

(கருசு.) மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மலர்க்கண்டா ரகலத்தோ
 னொல்லாதா ருடன்றோட வருத்துட னெறித ிற்
 கொல்யாணை யணிநுத லழுத்திய வாழிபோற்
 கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்வாங்கி மறைதலி
 னு னிருங்கட லொளித்தாங்கே யிரவுக்காண் பதுபோலப்
 பெருங்கட லோதநீர் வீங்குபு கரைசேரப்
 போலுய வண்டினாற் புல்லென்ற துறையவாய்ப்
 பாயல்கொள் பவைபோலக் கயாநல் வாய்கூர்ப்
 வெருநிலையே நடுக்குற்றிவ் வுலகெலா மச்சற
 னிருநிலம் பெயர்ப்பன்ன வெவ்வங்கூர் மருண்மலை;

கக தவளியோய் செய்தவர்க் காணாமை நினைத்தலி
 னிகழிபெற் பணிதின வெவ்வக் க ளாழ்ந்தாங்கே
 கவலைகொ ணெஞ்சினேன் கலுழ்தாக் கடனோக்கி
 பவலமெய்க் கொண்டது போலுமஃ தெவன்கொலோ
 கரு நடுங்குநோய் செய்தவர் நல்காமை நினைத்தலிற்
 கடுப்பணி கைமிகக் கையாற்று ளாழ்ந்தாங்கே
 நடுங்குநோ யுழந்தவென் னலனழிய டாணனோக்கி
 யிடும்பைநோய்க் கிருவன போலுமஃ தெவன்கொலோ;

க. (அ) இச்செய்யுள் இச்செய்திக் கே நொல். செய். கு. கடுடு. பேர். நச். உரைகளில் மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணர்; 'தாவின்ருகி' என்னும் நொல். செய். கசஉ - ஆம் சூத்திரத்தினுரையில் இதனைக் கொச்சக பொருபோகு எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றி வருவதற்கு மேற்கோள் காட்டி முதற்பகுதியைத் தாவென்றும், இடைப்பகுதியை எண்ணென்றும், கடைப்பகுதியைச் சுரிதகமென்றும் விளக்கினர்.

அகஉ

கவித்தொகை ககச.

[கக அவயினர் நலனுண்டார் வாராமை 'நினைத்தலிற்
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்து ளாழ்ந்தாங்கே
மையல்கொ ணெஞ்சொடு மயக்கத்தான் மாணோக்கி
பெவ்வத்தா வியன்றபோ லிலைகும்ப லெவன்கொலோ;
எனவாங்கு;

உச கரைகாணுப் பெனவத்துக் கலஞ்சிதைந் தாழ்பவன்
நிரைதாப் புணைபெற்றுத் திதின்றி யுய்ந்தாங்கு
விரைவனர் காதலர் புருதர
நிரைதொடி துயர நீங்கின்றால் விரைந்தே.

குது பிரிவிடை மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி இவ்வகைப் பட்டனவும் நமதிடுக்கண்கண்டு எவ்வங்கொண்டன போன்ற; அவரும் நமக்கருளுவாரிகொல்லோ, எனச்சொல்லிய நேரத்துக்கண் தலைவன் புத, *அவ்வளவில் அவன் அவலம் நீங்கினமை கண்டு வாயில்கள் நம்முள்ளே கூறியது.

இதன் பொருள்.

மல்லரை மறஞ்சாய்க்த மலர்க்த்தண்டா ரகலத்தோ

னெல்லாதா ருடன்றோட வருத்துட நெறிதலிற்
கொல்குயாணை யணிதாத லமுத்திய வாழிபோற்
(2) கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்வாங்கி மறைதலி

இ னிருங்கட லொலித்தாங்கே பிரவுக்காண் பதுபோலப்
பெருங்கட லோதநீர் வீங்குபு கரைசேரப்

- க. (அ) “கன்னவில் கடகத் தோளான் கண்டுகை தொழுது கொண்டு,
மின்னலிர் வினங்கு சேமி விடுத்தனன் விடுத்த லோடு, மன்னனை
மார்புகிண்டு மணிமுடி யெறிந்து மற்றைப், பொன்னவி ரோடை
யாணைப் புகர்நுதற் புக்க தன்றே” (துளா. அரசியல். ௩௩௬.) எனவும்
(ஆ) “செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சினவாழி,
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முருக்கிப்போ, செல்வலீர்
வியன்கொண்ட விடைநுழைபு மதியம்போன், மல்லலோன் கெழில்
யாணை மருமம்பாய்க் தொளித்ததே” (யா-கா. உறுப்பியல். ௧௧. மேற்
கோள்.) எனவும் யாணை துதலில் ஆழிபுகுதல் கூறப்படுதல் காண்க.
- உ. (அ) “படுகடர் கல்சேர” (ஆ) “கண்கடர் கல்சேர” (இ) “ஒண்கடர்
கல்சேர” (ஈ) “கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயின்” கலி. ௧௧௧. ௨,
௧௨௦. ௩, ௧௨௧: ௧, ௧௨௨: ௩௭.

(பிரதிபேதம்) * அய்யளவில் நீக்கினமை கண்டு.

நான் காவது முல்லை ௩.

௯௩ 61

இஃ ஓவா வேகமோ இருத்துத்தன் மேற்சென்ற
சேவச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்
காயாம் பூங்கண்ணிர் பொதுவன் றகைகண்டை
மேவார் விடுத்தந்த கூத்தற் குதிரையை
வார்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தஞான் நின்னன்கொன்
மாயோனென் றுட்கிறதென் னெஞ்சு ;

இஃ ஆங்கு, இரும்புலித் தொழுதியும் பெருங்களிற் றினமு
மாறுமா றுழக்கியாக் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே

மயிலெருத் துறழணி மணியிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்
மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுஉ ;

௬௩ கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லானே பாய மகள் ;

௬௪ அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
நைவரரா வாயமக டோள் ;

௬௫ வளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சு நெஞ்சினார் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள் ;

௬௬ விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்விழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புசின் ;

௬௭ ஆங்கு ;

ஞரவை தழீஇயா மாபுளி பாடித்
தேயா விழுப்புசுழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொன்னில
மாளுந் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.

ஐந்தாவது நெய்தல் கள.

அருந.

போலு வண்டினம் புல்லென்ற துறையவாய்ப்

(௧)பாயல்கொள் பவைபோலக் கயமலர் வாய்குடம்ப
வொருகிலையே நடுக்குற்றிவ் வுலகெலா மச்சுற
விருகிலம் (௨)பெயர்ப்பன்ன வெவ்வங்கூர் மருண்மலை

எ-து: (கூ)பகையாய் வந்த(சு)மல்லரைமறத்தைக்கெடுத்த *அலர்ந்ததன்
ணிய தாரை அணிந்த திருமார்பையுடைய மாயவன், தன் பகைவர்எல்லாருஞ்
சேரவந்து உருத்துத் தன்னை ஏறிகையினாலே, †அவரை உடன்று அவர் ஓடும்
படியாக அவர் ஏறின(ரு) கொல்யாணையினுது அழகினைபுடைய மத்தகத்திலே

- க. (அ) “கண்பாயல் பெற்றபோற் கணைக்கால மலர்கூம்ப” (ஆ) “இம்
மாலை, இருங்கழி மாமலர் கூம்ப” (கலி. ௧௧௯:௫; ௧௧௦: ௧௧-௧௨) என்ப
வையும் அவற்றின் குறிப்பும் கோக்குக.
- உ. (அ) “பல்லுருவம் பெயர்த்து” (ஆ) “பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்
தான்கட் பெயர்ப்பான்போல்” (கலி. ௧: ௫; ௧௨௧: ௨.) என்பவற்றில்,
பெயர்த்தலென்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரையும் பார்க்க.
- கூ. பகையாய் வந்த மல்லரென்றது, கஞ்ச னேவலால் தன்னைக் கொல்ல
வந்த சாணூரான் சலன் கவுசலன் முதலியவரை.
- சு. மல்லரை மறத்தைக் கெடுத்தலென்னு முடிபை, .தோல். வேற்-மயன்.
ரு - ஆம் குத்திரத்தின் இவருரை கோக்கித் தெளிக.
- ரு. கொல்யாணை என்னு யொழியிலுள்ள முதனிலை செய்வினைக்கும்
செயப்பாட்டு வினைக்கும் பொதுவாய் நிற்கும். இன்னுலன் முன்பு
“கொல்யாணை கீர்க்குவிட் டாக்ரு” (கலி. ௫௪. ௩௨) எனச் செய்
வினையிலும் “கொல்யாணைக் கோட்டால் வெதிர்தொற் குறுவாம்”
(கலி. ௪௨: ௪) எனச் செயப்பாட்டு வினையிலும் வந்திருக்கிறது. “புலி
கொல் யாணை” என்பதற்கு, ‘புலியைக் கொன்ற யாணை, புலியாற்
கொல்லப்பட்ட யாணை, புலியினிற் கொல்லப்பட்ட யாணை’ என்று

மயிலைதரும், 'புலியைக் கொன்ற யானை, புலியானது கொன்ற யானை, புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை' என்ற மற்றைய உரைகளும், (நன். பொது. சூ. உஉ. உரை) புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிற்குமென்று சுப்பிரமணிய தீபிகாரம் (பிரயோக. ௧௫. உரை) எழுதியிருப்பவையும், "கொல் யானை என்பது அக்காலத்து அஃது உதிரக்கோட்டோடு வந்த தேல் இறப்பும், அதன்சொழிலைக் கண்டித்தெழி நிகழ்வும், அது கொல்ல ஒடுவதனைக் கண்டுழி எதிரவும் விரியும். இனித் கொல்யானை என்பதன் கண் இரண்டு ஈறும் ஒருங்கு தொக்குநின்ற தென்றற்கு

(பிரதிபேதம்) * அலர்க்க தானை, † அயன் அயனை.

105

அபுதா

கலித்தொகை ௧௩.௪.

அழுத்தின சக்கரம்போலே, ஞாயிறு தான் பரப்பிய கதிர்களைத் தன்னிடத்தே குவித்துக்கொண்டு அந்தகிரியைச் சேர்க்குது மறைகையினாலே பெரிதாகிய கடலில் ஒதம் ஏறுகின்ற நீர் மிக்குக் கரையைச் சேராநிற்க, கழியிடத்துப் பூக்களினின்றும் போன வண்டுகளாலே பொலிவழித்த துறையிடத்தனவாய்த் துயில்கொள்வனபோலே, அக்கயத்தின் மலர்களைல்லாம் வாய்குவிப்பாநிற்க, அக்காலத்தே இருங்கடல் ஒலித்து இவ்வுலகெல்லாம் ஒருபடிப்பட கடுக்க முற்று அச்சமுறும்படி (௧) தான் தோற்றுவித்த இருநிலத்தைத் தான் மீண்டு தன்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையையொத்த இராக்காலத்தைத் தான் (உ) படைப்பதுபோல, அதற்கு முன்னே தோன்றுகின்ற, பிரிந்தோர்க்கு * வருத்தம் மிகுதற்குக் காரணமான, மருண்மலைக் கண்ணே. எ -று.

இருங்கடல் ஒலித்தெழுந்து உலகைச் கோப்பதுபோன்ற இராக்காலத் தைத் தான்படைப்பதுபோற் றேன்றுகின்ற மலை என்க. மறைதலின் ஆங்கே தோன்றுகின்ற மலையென்க.

கக தவளினோய் செய்தவர்க் காணுந் நினைத்தவி

† னிகலிமெம் பனிதின வெவ்வத்து ளாழ்ந்தாகங்கே

விதி, 'செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின், மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொரு மொழியும்' என்றதாம். என்றதன்பொருள் செய்யுஞ்

செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற்களினுடைய காலக்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒருசொற்கண்ணே சேர நடக்கும் புடை பெயர்ச்சி தொக்குறிற்றுச் சொற்களென்றவாறு. இங்ஙனம் இரண்டு பெயரெச்ச வாசகமுஞ் சேரத் தொக்குறிற்றலான் ஆவிரியர் ஒரு சொல்லாக்கிப் புணர்க்கலாகாதென்று புணரியனிலையுடையுணர்த்தோன்றா' என்றார்" என்று நச்சினார்க்கினியர் (தொல். எச்ச. கு. ௧௧, உரை) எழுதியிருப்பதும் அறிதற்பாலன.

௧. (அ) "மாநிலமியலா முதன்முறை யமையத்து, நாம வென்னத்து நடுவட்டோன்றிய, 'வாய்மொழி மகனெடு" என்னும் (பரி. ந: ௧௧ - ௧௩) பகுதியும் அதனுரையும், (ஆ) "மாநில மியற்றுவான், விரிநிறை நீக்குவான் வியன்ருறிப் பொத்தனர்" (கலி. ௧௦௧: 1௧௮ - ௧௧௯) என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருத்துவனவும் பார்க்க.

௨. காண்பது - செய்வதாதலின் படைப்பதென்று பொருள் கூறினார்; காணென்பது செய்யென்னும் பொருளில் வருதலை, "கம்மியர் காணுமாயின" (சிலப். ௫: ௧௦௧) என்புழி, 'காணு' என்பதற்கு, 'பண்ணப் படாதன' என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருளுழுதி யிருத்தலாலும் அறிக. இக்காலத்தும் உலகவழக்கில் காணுதலின் பொருட்டாகிய பார்த்தலென்பது செய்தலென்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

(புதிதேதம்) * அருத்தத்திற்குக் காணமான, † இவலும்பனி, இவலெம்பனி.

ஐந்தாவது தெய்தல் ௧௭.

அருடு

கவலைகொ ணெஞ்சினேன் கலுழ்தரக் (க)கடனோக்கி

யவலமெய்க் கொண்டது போலுமலி தெவன்கொலோ

எ - து: எனக்குக் கேடில்லாத காமநோயைச் செய்தவரைக் கண்ணற் காணாமல் என்னெஞ்சு நினைக்கையினாலே, அது தனக்கிடமாகக் *கொண்டு மாறுபாடுகளைக் கொடுக்கும்பணிக்காலம் அறிவைத்தின்றுவிட, † அப்பொழுதே வருத்தத்திலே அழுந்திப் (௨) பல நினைவுகொண்ட நெஞ்சினையுடைய யான் கலக்கத்தைத் தர, கடல் அதனை நோக்கி என்னுடைய இந்த அவலத்தைத் தன்னுடைய மெய்யிலே கொண்டதுபோலே கூப்பிடாின்றதற்குக் காரண மென்றோதான். எ - று

கதி (௩) நடுக்குநோய் செய்தவர் நல்காமை || நினைத்தலிற்
கடும்பனி X கைம்மிக்க கையாற்று வாழ்ந்தாங்கே
நடுக்குநோயுழந்தவென் னலனழிய மண்ணோக்கி
யிடும்பைநோய்க் (௪) கிதுவன போலுமஃ தெவன்கொலே.

எ - து: எனக்கு நடுக்குகின்ற காமநோயைச் செய்தவர் என்னை அரு
வாந்படியாலே என் றெஞ்ச அவரை நினைக்கையினாலே, அதுகண்டு கடிய
பனிங்காலம் கைம்மிக்குவா, + அதுகண்டு அப்பொழுதேசெயலறவிலேயான்
அழுந்த, (௫) மணற்குன்று அதனை நோக்கி நடுக்குகின்ற நோயிலே உழந்து
என்னலத்தை இருந்திழந்தேனது (?) இடும்பையைத் தரும் நோய்க்குத் தான்
கரைந்து + தாழ்வனப்பால இராரின்றதற்குத் காரணமென்றேதான். எ-து.
திரையால், மணற்குன்றுகொந்து வீழ்கின்றதனைக் கண்டு உறினான்.
ஆழ்ந்து, ஆழ்வென்க.

க. "பாய்திறை பாடோவாப் பாப்புகீர்ப் பளிக்கட, ஹவறத் துறத்தனன்
றுறைவெனன் தவன்றிற, நோய்வதற அழப்பார்க ண்மிழ்தியோ"
(கலி. ௧௨௯: ௮ - ௧௦) என்பதும் இத் துறப்பக்கம் ௮௦௦: ௩-ஆம் குறிப்பும்
இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. "பலநினைந் தினையும் பைத னெஞ்சி, னலமா னோயு ளுழக்குவென்
றோழி" கலி. ௧௨௯: ௧௧ - ௨௦.

௩. "நடுக்கு நோய்" கலி ௧௨௯: ௭.

௪. இருதல் - தாழ்தல்; இற்றொழுகுதல், விழுதவென்னும் பெருளிலும்
வரும்.

௫. "குன்றுபோல் வாலெக்கர்" கலி. ௧௨௯: ௯.

(விதிபேதம்) * கொண்டுதன் மாறு, + நெடுக்கும் பளிக்காலம் தம்அறிவைத், † அப்
பொழுதே அய்யருத்தத்திலே, || விடுத்தலிற், X கையிசக்கையாற்றுவாழ்ந்து,

+ நடுக்குகின்ற நோயிலே உழந்து செயலறவிலே யான் அழுந்த மணற்குன்று
அதனை நோக்கித் தக்கலத்தை இழந்திருந்தேனது + தாழ்வனப்பாலே.

கக வையினர் நலனுண்டார் வாராமை நினைத்தலிற்
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்து ளாழ்ந்தாங்கே
மையல்கொ ணெஞ்சொடு மயக்கத்தான் மரணோக்கி
யெவ்வத்தா வியன்றபோ (க)லிலைகும்ப லெவன்கொலோ

௭-து: இறந்துபட்டு வருத்தத்திராமல் என்னை(உ)வைத்து, என்னவத்தை
உண்டவர் ஈண்டு வாராதபடியாலே என்னெஞ்ச அவரை நினைக்கையினாலே,
அதுகண்டு பணிக்காவம் வருத்த, அது * கண்டு அப்பொழுதே மயக்கத்தாலே
செயலற்ற நெஞ்சினேனாய்க் 'கலக்கத்திலே அழுந்த, மரம் அதனை நோக்கி
வருத்தத்தாற் செய்தவைபோலே மயக்கம்கொண்ட (க)நெஞ்சோடே இலைகள்
குவிதற்குக் காரணம் என்னோதான். ஏ - று.

† எனவாங்கு

௭ - து. என இவன் சொல்லாநிற்க. ஏ - று.
ஆங்கு, அரை.

உச (ச)கரைகாணப் பௌவத்துக் கலஞ்சிதைந் தாழ்ப்பவன்
நிரைதாப் புனைபெற்றுத் தீதின்றி யுய்ந்தாங்கு
விரைவனர் காதலர் புகுதர
நிரைதொடி துயர நீங்கின்றால் விரைந்தே

க. "மாமெல்லா மிலைகும்ப" கலி. ௧௨௦: ௬.

உ. "வையினர்" என்பதற்கு, 'வைத்து' என்றுஇங்கே பொருள்கொள்ளும்
இவ்வரைநகரர் இச்சொல்லுக்கு 'வஞ்சித்து' என்றும்(நோல். பொருளி.
௫. ௫௦.) பொருள்கொண்டு (அ) வஞ்சித்தமை கூறதலாகிய வைஇய
மொழிக்கு, "வையினர்.... நினைத்தலின்" என்பதை மேற்கோள்காட்டி
யிருக்கிறார். இச்சொற்கு அப்பொருளுமுண்மை, (ஆ) "வையாது" என்ப
தற்கு 'வஞ்சியாதே' என்று (பு - வெ. வெட்சி. ௧௮. கொளுவுரை.)
பொருளுெழுதியிருத்தலாலும் அறியப்படும்.

க. (அ) "கரிபொய்த்தான் கீழிருத்த மரம்போலக் கவின்வாடி" (கலி.
௧௪: ௧௦) என்பதன் விசேடவுரையில், "புல்லு மானுமோரறி வினவே,
பிறவு முனவே யங்கினைப் பிறப்பே' இதனுட் பிற அறிவும் உள
வென்ற கூறினார்; அதனாற் பாவத்திற்கு அஞ்சி மரம் கவின்வாடித்

நென்றார்" என இவ்வுரையாசிரியர் எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது. (ஜு) "கல்லோ மாணு மிரங்க" என்பது, சீவக. உககச.

ச. மணிமேகலையிலுள்ள சாதுவன் வரலாறும் சீவகசிந்தாமனியிலுள்ள வணிகனாகிய சேத்தன் வரலாறும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * ஈண்டபொழுதே, † எனவாங்கு ஆங்கு அசை.

ஐத்தாவது நெய்தல் கஅ.

அகள்

* எ - து: கரைகாணாத நடுக்கடலிலே மரக்கலம் செட்டு அழுந்துகின்ற வன் திரை கொண்டுவந்துதல் ஒரு தெப்பத்தைப் பெற்றப் பின்பு தீதில்லையாய்ப் பிழைத்தாற்போல இவன்காதலர் விரைந்து புருத இடம்பையாகவதும் விரைந்துபோயிற்று; அதனைக்காணரோன வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறினார். எ - து.

எனப்புருதாவென்க. ஆல், அசை.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சிபுவகை பிறித்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(கஎ)

(கஉரு.) துணைபுணர்ந் தெழுதருந் தூறி வலம்புரி

யிணைதிரண் மருப்பாக வெறிவளி பாகனா

வயிறிணி நெடுங்கத வமைத்தடைத் தணிகொண்ட

வெயிலிடு களிதேபோ விடுமண னெடுங்கோட்டைப்

பயிறிரை நடுநன்னாட் பாய்ந்துதூஉந் துறைவகைள்;

க கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றுளைத்

தொடிநெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்

குடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடலாதோ;

க ஆய்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் முணிகலந் தோற்றுளை

நோய்மலி நிலையளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்

வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ;

கஉ திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலந் தோற்றுளை

யிகழ்மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்

புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராசிக் கிடவாதோ;

எனவாங்கு;

கக சொல்லக் கேட்டனை யாயின் வல்லே

யணிகளார் நெடுவரை யலைக்குநின் எனலத்து

மணிகள ராரந் தாரொடு துயல்வர

வுயங்கின ஞாயிர்க்குமென் றோழிக்

கியங்கொளி நெடுந்திண்டேர் கடவுமதி விரைந்தே.

இது வரையாது வந்தொழுந் தலைவனைத் தோழி நெருங்கி வரைவு
கடையது.

(பிரதிபேதம்) * எ - த: எனவின் சொல்லாநிற்கக்கரை.

அக அ

கவிதொதுமை ககரு.

இதன் பொருள்.

துணைபுணர் தெழுதருந் * தூநிற (க)வலம்புரி
யிணைதிரண் மருப்பாக வெறிவளி பாகை

க. சங்கு, இடம்புரி வலம்புரி சலஞ்சலம் பாஞ்சரன்னியமென கால்வகைப் படுமென்றும் அவை முறையே ஆயிரம் இப்பி ஆயிரமிடம்புரி ஆயிரம் வலம்புரி ஆயிரஞ் சலஞ்சலம் இவற்றும் குழப்படுஞ் சிறப்பினவென்றும் சிகண்டிகள் கூறும். அவற்றுள் வலம்புரி (அ) “இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும், வலம்புரி யன்ன வகைசேங்கு சிறப்பின்” என்றும் (பெரும்பாண். ௩௪-௩௫) (ஆ) “வரிவளை குழும் வலம்புரி” என்றும் (சீவக. ௨௧௦௩) சிறப்பித்துக்கூறப்படுகின்றது. (இ) இது பரதவர்கனால் மூழ்கி எடுக்கப்படுவதென்பது “வலம்புரி மூழ்கிய வான்றியிற் பரதவர்” என்பதனாலும் (அகம். ௩௫௦: ௧௧.) துறையிடத்தே வந்து மேய்த்து மணலில் உழுதலும் உண்டென்பது. (ஈ) “துறைமேய் வலம்புரி தோய்த்து மணலுழுத தோற்றம்” என்பதனாலும் (சீலப். ௭: ௮.) வினங்கும். இது பதினாறு மங்கலப்பொருள்களுள் ஒன்றாக (உ) “வலம்புரி வட்டமு மிலங்கொளிச் சங்கும்” என்று (பெருங். ௨) ௫: ௨௮ கூறப்படுகின்றது. (ஊ) இது கடவுளை அப்டேகித்தற்குச் சிறந்த கருவியாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதன் வடிவான ரேகை ஆடவர்கையிலிருப்பது உத்தமவிலக்கானமெனப்படும். அது (எ) “வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை, நீர்செல நியிர்த்த மாஅல்” எனவும் (முல்லை. ௨-௩) (ஏ) “வலம்புரி பொறித்த வண்ணை மதவலி” (ஐ) “வலம்புரித் தடக்கையானே” எனவும் (சீவக. ௨௦௪, ௮௨௧.) (ஒ) “சங்க லேகையுஞ் சக்கர லேகையு, மங்கையுள்ளன வையற் காத்தலாற், சங்க பாண்யான் சக்க ராயுத, மங்கையேந்துமென் றவரயல் வேண்டுமே” (துளா. குமார. ௪௫) (ஓ) “சங்க நல்லீ ரேகையைத் தடக்கை காட்டு மாற், பங்கயலி ரேகையைப் பாதங் காட்டுமா, லிங்கிவ னேழுல கோம்பும்” எனவும் (பாக. ௩) பூரு. ௧௭.) வருவனவற்றுல் உணரத்தக்கது. பரததுறன் வலம்புரிக்கையென இதன் வடிவமாகக் காட்டி மையொன்று கூறப்படும்; அதனை (ஒள) “வலம்புரிக்கையே வாய்ந்த கனிட்ட, னலத்திகழ் பெருவிர னையமுத நீயிர்த்து, சுட்டுவிரன்

முடக்கிச் சிறுவர் னடுவியல், விட்டுநீயிற் திறைஞ்சும் விதியிற்
 மென்று, கூறுவர் தொன்னூற் குறிப்புணர்ந்தோரே” என்னும் சிலப்.
 மேற்கோனால் அறிக. பண்டைக்காலத்து இதன்வடிவமாக மகளிர்
 தலையணையொன்று இருந்ததென்பது (ஃ) “தெய்வ வுத்தியொடு
 வலம்புரி வயின் வைத்து” (முருகு. உரு.) (அஅ) “தெய்வவுத்தியொடு

செழுநீர் வலம்புரி... ..மையீரோதிக்கு மாண்புற வணிந்து”
 (சிலப்.க:௪௦௧-௪௦௮) என்பவற்றாலும், செப்புநூன் இருந்ததென்பது

(பிரதிபேதம்) * ஊய்சிற.

ஐந்தாவது நெய்தல் கஅ.

அருகுக

வயிறிணி செடுங்கத * வீணைத்தடைத் தணிகொண்ட

(க)†வெயிலிடு களிநேபோ (உ)இடுமண நெடுங்கோட்டைப்

பயிறிரை நடுகன்னாட் பாப்பந்து. நூஉந் துறைவகைகள்

எ - து: வேல் கைத்துச் செறிந்த செடிய கதவாகச் சமைத்து † அதனால்
 அடைத்து அழகு கொண்ட எயிலைக் (உ) குத்துங் களிநேபோலே (ஈ) இடுமணலி
 னது செடிய || சிகரத்தைப்பயின்றதிரை, அலைக்கின்ற காற்றுப்பாகனாகத், துணை
 யைக் கூடி எழுமின்ற (ரு) துயநிறத்தைபுடைய வலம்புரிகள் இணைந்த திரண்ட
 கொம்புகளாக, நடுகாட்டண்ணை எழுத்தி அவ்வியானேபோலே முழங்குந்
 துறைவனை! யான் கூறுகின்றதுனைக் கேள். எ - து.

“அயிந்தகவம்பாய்ந் துழக்கி” (ஈ) என்றார் பிறரும். + தன்னுற்பாதுகாக்கப்
 படுகின்ற மணற்குன்றைத் தானே நகரத்தாற்போல நின்னுற்பாதுகாக்கப்படுந்

(ஆஆ) “வலம்புரித் துலங்கு செப்பும்” (சிலப.உ௪௭௭) என்பதனாலும்
 அறியப்படுகின்றன.

க. (அ) “எயிறுபடையாக வெறிந்த விடாஅச், கயிறுபிணிக் கொண்ட கவிழ்மணி மருங்கிற், பெருங்கை யானே” (புறம். ௩: ௧-௧௧.) என்பதும் (ஆ) “கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழம்” (கலி. ௮௪: ௭) எனப் பொய்ம்மையானையைக் கூறியிருத்தலும் (இ) அதன் குறிப்பில் இங் விடத்துக்கு ஒத்தனவும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. “இவறுதிரை தினைக்கு மிடுமண னெடும்கோடு” ஐங். ௧௭௭.

௩. “இடுமருப் பியானே” (கலி. ௨௪: ௧௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௪. இடுமணல் - (அலை கொண்டுவந்து) இட்டமணல்; எக்கரென வழங்கும்; இஃது “இடுமண லெக்க ரகன்கானற் சேர்ப்பன்” (ஐங் - ௭௮: ௬.) என எக்கருக்கு அடைமொழியாயும் வரும்.

௫. தூய நிறம் - வெண்ணிறம்; தூய வலம்புரி என்றலுமாம்; தூய்மை - சுத்தம்; அது தூயதென்பது “வலம்புரி முத்தே” என்பதற்கு, ‘மரபின் தூய்மை கூறுவான் வலம்புரி முத்தென்றான்’ என்றும் (சீலப். ௨: ௭௩. அடியார்க்கு.) “வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்றும் (ஆத்திரையன்.) “சங்குடைர் ஸ்னைய வெண்டா மரைமலர்த் தடங்கள் போலு, நங்குடி” (சீவக. ௬௪௭) என்பதற்கு, ‘தடங்களிலே உடைத்த தன்மையவாகியமலரும் சங்கும்போலு நங்குடி; இது தூய்மைக்கு உவமை’ என்றும் தூயதற்கு உவமை கூறப்படுதலானும் துணியப்படும்.

௬. “அயிற்கதவம் பாய்த்துழக்கி யாற்றல்சான் மன்ன, ரெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் - பனிக்கடலுட், பாய்தோய்ந்த காவாய் போற்றோன்றமே யெங்கோமான், காய்சினவேற்கின்னி களிது” முத்.

(பிரதிபேதம்) “அடைத்தமைத்த. † எயிலே, ‡ அடைத்ததால் அழகு. || சாகாததை, † தான்பாது.

அசுரி

கவித்தொகை ககநி.

தலைவியை நீதானே வருத்தாநின்றாய் என உன்ளுறையுமங்கொன்க. களிதே போல் என்ற ஸ்னையுமம் கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது.

௧ கடிமலர்ப் புண்ணக்கிழ்க் காரிகை தோற்றானைத்

தொடிகெகிழ்த்த *தோளளாக் துறப்பாயான் மற்றுநின்

† குடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ

எ-து: மணத்தைபுடைத்தாகிய மலரினையுடைய புண்ணைக்கீழ் நினைப்ப புணர்ந்ததனால் தன்னழகு தோற்றவளைத்(க)தொடியுட்படவெழுகின்றதோள னாம்படி கைவிடுவாயிராநின்றாய்; அங்கனம் கைவிடுகின்றது பின்னை கின் குடிமையிடத்துப் பெரியதொரு குற்றமாய்க் தக்காதோ. எ - று.

(உ)குடிமை - ஒழுக்கம்.

க (ங)ஆய்மலர்ப் புண்ணைக்கீ முணிகலந் தோற்றுளே
நோய்மலி † நிலைபளாத் துறப்பரயான் மற்றுநின்
வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ

க. (அ) “தொடிபழி மறைத்தலிற் றோளாய்க் தனவே” (ஆ) “தோட்பழி மறைக்கு முதலிப், போக்கில் பொலந்தொடி” (நற். உரு. 6, கரு. 2-க) என்பவைகளும், (இ) “தோடேக விற்பாற், பார்செவச் செல்லச் சித்திப் பைந்தொடி சொரிந்த” (சீவக. ௪௬௬) என்பதன் விசேட லுரையில், ‘முன் விரைகழல நின்றார்க்கு வருத்தமிருநிலால் தொடியுங் கழன்றன’ என்று எழுதிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “பிறப்பே குடிமை” என்பதன் விசேடலுரையில் ‘குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றுமை என்னையெனின், பிறப்பென்பது குடிப்பிறத் தல்; அதற்குத்தக்க ஒழுக்கம் குடிமை எனப்படும்; குடிப்பிறந்தாது தன்மையைக் குடிமையென்றாரென்பது; அதனை ஊரண்மையென வுஞ் சொல்லுப. ஆண்மை புருடர்க்காம். அஃது ஆண்வினையெனப் படும். இது தலைமகட் கொப்பதன்றாலெனின், குடியாண்மை யென் புழி ஆண்மையென்பது இருபாற்றும்ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது’ என்று (தொல். மெய்ப். கு. ௨௫) போசிரியரும் (ஆ) ‘குடிமை:--

அஃதாவது உயர்ந்த குடியின்கட் பிறந்தாரது தன்மை” என்று (தருங். ௧௧-ஆம் அதிக. அவ) பரிமேலழகரும் (இ) “குடிமையாவது குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற ஒழுக்கம். அஃது ‘ஒழுக்கமுடைமை குடிமை’ என்றதனால் உணர்க. ‘மடிமை குடிமைக்கட்டங்கின்’ என உயர்நிலை யிருபாலையும் உணர்த்திற்று” என்று (தொல். ௧௭வி. ௫. ௧௭) இவ்வுரையாசிரியரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

௨. “ஆய்மலர்ப் புன்னை யணிநிழற் சீழால்” மணி. ௨௫: ௧௧௧.
(பிரதிபேதம்) * தோனானாய்த், † குடிமைக்கீட்பெரிய, ‡ தீயினாய்த்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧௮.

அசை

எ - து: நன்றென்று ஆய்ந்த மலரையுடைய புன்னைக்கீழ் நினைப்புணர்ந்ததனால் தன் அழகையுடையகலத்தோற்றவளைக் காமநோய் மிகுந்த நிலைமையளாகக் * கைவிவொயா யிராநின்றாய்; அங்ஙனங் கைவிடுகின்றது பின்னை நின் மெய்கூறுதற்கட் பெரியதோர் பொய்யாய்த்தங்காதோ. எ - து.

மெய், (௧)நின்னிற்பிரியேனெனத் தெளிவித்தது.

௧௨ திகழ்மலர்ப் (௨)புன்னைக்கீழ்த் திருநலத் தோற்றனை
† யிகழ்மலர்க் கண்ணாளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராசிக் கிடவாதோ

எ - து: விளங்குகின்ற மலரையுடைய புன்னைக்கீழ் நினைப்புணர்ந்ததனால் திருவினலம்போன்ற கலத்தைத்தோற்றவளை (௩)முன்புதோற்றமலர்கள் தாம் இகழ்கின்ற கண்ணையுடையளாம்படி கைவிவொயா யிராநின்றாய்; அங்ஙனங் கைவிடுகின்றது ‡ பின்னை நினைப்புதல்கூறல் தன்மையிடத்துப் பெரியதோர் குற்றமாய்த் தங்காதோ. எ - து.

எனவாங்கு, ஆங்கு அசை.

௧௧ சொல்லக் கேட்டனை யாயின் வல்லே

யணிகிளர் நெடுவரை யலைக்குநின் னகலத்து

(௪) மணிகிள ராரந் தாரொடு துயல்வர

(௫)வுயங்கின னுயிரிக்குமென் (௬)மீறழிக்

கியங்கொலி நெடுந்திண்டேர் கடவுளாதி விரைந்தே

௧. “நின்னிற் பிரியலே னஞ்சலோம் பென்னு, ஈன்னர் மொழியு நீமொ

ழிந்தனையே” கலி. உக: எ - அ.

உ. புண்ணையப்பற்றிய செய்திகள் அடுத்த செய்யுளில் கக-ஆம் அடிக் குறிப்பாகக் குறிக்கப்படும்.

க. “நறுமலர் நாணிய தண்” என்பதற்கு, ‘நின் தண்கள் ஒளியிழந்து முன் தமக்கு நாணிய நறுமலர்கட்கு இன்று தாம் நாணிவிட்டன’ என்று எழுதியிருக்கும் உரை ஈண்டறிதற்பாலது; துறன். கஉக. பரி.

ச. “தெண்மணி யார மார்பன் நிருநுகன் மகளிர் நெஞ்சத், துண்ணிறை பருகும் வண்டா ருருவமை திருவின் மிக்கான்” (வேக. ககடு) என்ப தன் உரைபார்க்க.

டு. “உயங்க மாலை புதவினன் வஞ்சித்தே” தில்லைக் கலம்பகம் கச.

உ. கலி. ௩௦: கஅ - கக, கஉ: கக - உக, கஉக: உ௦ - உஉ, ககக: கஅ-கக, ககக: உக - ஆம் அடிகளும் அனற்றிலுள்ள குறிப்புக்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கைவினையாய். † தசம்மலர், ‡ பின்னப்புகழ்த்து.

106

அசுஉ

கவித்தொகை ககக.

எ-து: என்று யான் வல்லே சொல்லக்கூடா யாயின், அழகு விளங்கு கின்ற செடிய மலையை வருத்தும் நின்மார்பிடத்தே மாணிக்கம் † விளங்கு கின்ற மூத்தவடம் பூமாலையோடு அசைதலுண்டாக அணிந்து வருத்தினளாய் கொட்டுவிர்ப்புக்கொள்ளும் என்றோழிபொருட்டு ஒகின்ற ஒலியிணையுடைய செடிதாசிய தேரை விரைந்து செலுத்துவாயென வரைவுகடையினான். எ - று.

“களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கித், காதன்மிருதி யுளப்படப் பிறவு, நாடு முரு மில்லுங் குடியும், பிறப்புஞ் சிறப்பு மிறப்ப கோக்கி, யவன் வயிற்றோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ, யணநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினும்” (க) என்பதனறிச் சிறப்பு என்பதனால் ஒழுக்கமும் வாய்மையும் புகழும் [பிறப்புங்] உரி வரைவுகடையினான்.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு தோன்றிற்று.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(கஅ)

(௧௩௩.) இலர்திமி லெறிதிரை யீண்டிவந் தலைத்தக்கா
 லுவறுநீ ருயரெக்க ரலவனா டனேவரித்
 தவலிறண் கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்பக்
 கவறுற்றி வடுவேபக்குங் காமர்ப்புங் கடற்சேர்ப்ப;

தி முத்துறழ் மணலெக்க ரளித்தக்கான் முன்னாயம்
 பத்துருவம் பெற்றவன் மனம்போல நந்தியா
 ளத்திறத்து நீநீங்க வணிவாடி பவ்வாயம்
 வித்தத்தாற் றோற்றான்போல் வெய்துய ருழப்பவோ;

க முடத்தாழை முடுக்கரு ளளித்தக்கால் வித்தாய
 மிடைத்தங்கக் கண்டவன் மனம்போல நந்தியாள்
 கொடைத்தக்காய் நீயாயி னெறியல்லாக் கதியோடி
 யுடைப்பொதி யிழந்தான்போ லுறுதுய ருழப்பவோ;

க. தோல். கன. கு. உக. இச்சுத்திரப்பகுதியி னுரையில், “கடிமலர்ப்
 .....புகாசிக் கிடவாதோ” என்னும்பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி,
 ஒழுக்கமும் வாய்மையும் புகழும் இறப்பக்கூறியனவென்று நச்சினூர்க்
 கினியரும் குடிமையும்வாய்மையும் புகழ்மாயி சிறப்புப்பற்றி வந்தன
 வென்று இனம்பூரணமும் நாற்கவி. கு. ககக். உரையில் இவற்றை
 மேற்கோள்காட்டி, மரபும் புகழும் வாய்மையும் கூறியன வென்று
 நாத்விராசரம்பியும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

(பாதிபதம்) * கேட்டாயாயி னனி அழகு, † விளக்கும் முத்தவடம்.

௧௩௩ அ

கலித்தொகை ௧௦௩ .

•இஃது ஆயர் ஏறுதழுவின்ஈறமையைத் தோழி தலைவிக்குத் தனித் தனியே காட்டிப் பின்னர் அவர் ஏறுதழுவிவிட்டுத் தூவையாடுகின்றமையுங் கூறி ஆண்டு யாழஞ்சென்று தின்னை ஏறுதழுவிக் தோடந்து நீர்கின்ற தலைவன் கேட்டு ஏறுதழுவிக்கொள்ளுமாறு நமக்குச் சுற்றத்தார் கூறிக் கிடக்கின்ற முறைமையைப் பாட்டிலே தோன்றப் பாடித் தூவையாடி வழிவழிகளென்று தெய்வம்பாவுதும்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (க)மெல்லிணர்க் (உ)கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்
புள்ளிலை வெட்சியும்(ங)பிடவுந் தளவுந்
குல்லையுங் ||குருந்துந் (ச)தோடலும் (ரு)பாங்கருங்
கல்லவுங் கடத்தவுங் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்
இ பல்லான் +பொதுவார் கதழ்விடை கோட்காண்மார்
(சு)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லர், பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

- க. தரவு சுற்றடி குறைந்து வருதலையு முடைத்தென்பதற்கு “மெல்
லிணர்க்.....மிடை” என்பது மேற். தோல். செய். கு. ககக. நச்.
உ. “அவிழ்தளவி னகன்றோன்றி, நகுமுல்லை யுருதேறுவீப், பொற்
கொன்றை மண்க்காயா, நற்புறவி னடைமுனையின்” பொருந்.
ககக -உ௦உ. என்பதனாலும் முல்லைநிலத்துவாழ்வார் பலமலர் குடி
மியல்பினர் என்பது அறியலாகும்.
ங. “பிடவுந் தளவுந்” தோல். உயிர்மயங்கு. கு. உள.
ச. இத்துற் பக்கம் ககக: சு-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
இ. (அ) “பாங்கரு, முல்லைபுக் தாய பாட்டங்கால்” (கலி. ககக: ங - ச.)
என்பதனால் பாங்கர், ஒரு பூங்கொடியென்று தோற்றுகிறது. (ஆ)
“வண்டு பாடு பாங்கரோடி” துரை. சேயவழைப். உகக. (இ) “குருந்து
பொற் கூவினம் குல்லி பாங்கரும்” காஞ்சீப். கழுவாய்ப். கடுங.
(ஈ) “வருள னெமையரை பாங்கர்” நிநவானைக்காப். சம்புமுனி. க.
(உ) “குத காகம்வழை பாங்கர் குருந்து” விநாயக. செகானனர்

திருவவ. ௭௯. என இது பயின் றவருதலும்காண்க. பால்கரென்பதை
ஞமையென்பாருமுள். அஃது ஒரு மாமென்று தெரிகிறது.

௧. (அ) “முல்லை முகையு முருத்து நிரைத்தன்ன, பல்லும்” கலி. ௧௦௮;
௧௭-௧௯. (ஆ) “முருந்தொடு முல்லைசாய்த்த முகிழ்கை யாயுர்மாதர்”

பாக. (௧௦) வேய்க்குழல். ௧௧. (இ) “முல்லைபு முருத்து நிரைத்தன

(பிரதிபேதம்) * இடையுள், † தோழியொரு தலைவிக்கு, ‡ கொண்டற்கு, || குருத்தகோட
தும், † பொதுயாதழ விடைக்கோட காண்குவார்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௩௯.

அச்சு

கந் நறுவீதாழ் புண்ணைக்கிழ் நயந்துநீ யளித்தக்கான்
மறுவித்த மிட்டவன் மணம்போல நந்தியா
ளறியித்து நீநீங்கக் கருதிபாய்க் கப்பொருள்
சிறுவித்த மிட்டான்போற் செறிதுய ருழப்பவோ;

ஆங்கு;

௧௮ கொண்டிபலர் தூற்றுங் கொளவை யஞ்சாய்
தீண்டற் கருளித் திறனறிந் தெழீஇப்
பாண்டியஞ் செய்வான் பொருளினு
மீண்டிக விவணல மேறுக தேரே.

இது வரைவிடை வைத்துப் பிரியக்கருதிய தலைவனைத் தோழி தலைவி
யாற்றமை கூறிச் செலவுநிலக்கி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) இவர்திமி லெறிதனை யிண்டிவந் தலைத்தக்கா
(உ) லுவறுநீ ருபரெக்க ரலவனா டனாவரித்
தவலிறன் கழுகத்துத் தவிராது வட்டிப்பக்
கவறுற்ற வடுவேய்க்குங் காமர்பூங் கடற்சேர்ப்ப

எ-து: பாக்கின்ற, மீன்பிடிக்குந் திமிலையுடைய, எறிபுந்திரைகள் திரண்டு
வந்து அலைக்க, ஊறுகின்ற நீரையுடைய உயர்ந்த இடுமணவிடத்து அனையி
னின்றும் போந்து விளையாடித் திரியும் புள்ளிகளையுடைய அலவன் (உ) மன

- க. இவர்தலென்பது இவறுதலெனவும் அருகிவழங்கும்; “இவறுதலை” என்பது ஐங். கஎஎ; ஒளிர் தல், ஒளிறுதலென வழங்குவதும் கோக்குக.
- உ. உவறுதல் - ஊறுதலென்னும் பொருட்டாய், (அ) “உவறுதல் ருழங்கி” என்று (கீவக. ௧௧௧.) செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையாய் வருதலன்றியும், (ஆ) ஊறச் ‘செய்தலென்னும் பொருட்டாய், “ஒன்செஞ் குருதி புவறிபுண்டி” என்று (அகம், ௩: ௮.) செயப்படுபொருள் குன்றி வினையாயும்வந்துள்ளது; உவறுதலென்பதே ஊறுதலென மருவிற்ப்போலும்.
- ங. (அ) “இழத்தொறுதல் காதலிக்குஞ் குதேபோல்” நள. ௧௪௦. (ஆ) “காமரு குதால்” (இ) “அண்டரும் விரும்பும் வன்கு தாதும்” (ஈ) “பார்க்கொடுத்து மாகடர்ப தன்கொடுத்து முரியதம், மூர்க்கொடுத்து மதனினுள்ள மொழிவுறும் லோடவே” வில்லி. குறுபேரார். ௨௧, ௨௮, ௧௭௮.

அசச

கலித்தொடர் ககங்.

வேட்கை கெடுத்தலில்லாத, (க) தண்ணீரென்று நீக்கின குதுபொருகின்ற இடத்தே வடிவுற்ற(உ)வற்றினை வேட்கை தவிராதே(ங)உருட்ட அக்கவற்றை ஒக்கும் விருப்பமருவின பொலிவினையுடைய கடற்சேர்ப்பனே! எ - று.

அனை - முறை; *வரி - புள்ளி. “புள்ளிக்களவன்” (ச)என்றார் பிறரும்.

- க. (அ) “அறத்தைவோர் கல்லு மருகாகிற் சேர்க்குந், திறத்தையே கொண் டருளைத் தேய்க்கு - மறத்தையே, பூண்டிவினோ தஞ்செய்யும் பொய்ச் சூதை மிக்கோர்க, டுண்டிவனோ வென்றார் தெரிந்து” (ஆ) “உரு வழிக்கு முண்மை புயர்வழிக்கும் வண்மைத், திருவழிக்கு மாணஞ் சிதைக்கு - மருவு, மொருவனோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல குது, பொருவனோ தன்கோர் புரிந்து” நள. கலிதொடர். ௩௮, ௩௯. (இ) “அடிபு மாண்மையும் வலிமையுஞ் சேனைபு மழுகும்வென் றியுந்தத், குடிபு மாணமுஞ் செல்வமும் பெருமையுந் குலமுமின் பழந் தேசம், படிபு மரமறை யொழுக்கமும் புகழுமுன் பயின்றகல் விபுந்

சேர, மடியு மான்மதி யுணர்ந்தவர் குதின்மேல் வைப்பரோ மனம்
வையார்" (ஈ) "மேதகத்தெரி ஞான நூற்புலவரும் வேத்துநா லறிந்
தோரும், பாதகத்திலொன் றென்னவே முன்னமே பலபடப் பழித்
திட்டார், தீதகப்படு புன்றெழிலிளஞரிற் சிந்தனை சிறிதின்றித், தோ
தகத்துட னென்னையோ ஈருளிதன் குதினுக் கெறிவென்றான்"
(உ) "கொடியவெஞ், குதெடுத்து விழைதலுற்ற ஞன்பிழைத்த லின்
னவே, தீதெடுத்த தூவின் முன்பு தீயவென்று செப்பினார்"
வில்லி. குத. ௪௫, ௬௭, ௬௬௨.

உ. கவறென்பது, குதாட்டத்திற் குலாக்கிப் போகடப்படுங் கருவி; பண
டைக்காலத்து லீட்டகக் கொட்டையையே இக்கருவி போகக்கொண்டு
முன்றைம்பது கொட்டைகளைக் குலாக்கிப்போகட்டு நீலத்திற் குழி
குழித்து அக்குழிகளில் நாயென்னும் வல்லுக்களை யிட்டு ஆடின
வென்றும் நான் தருமன் முதலியவர் ஆடியகாலத்து, சோகி அல்லது
சோழியென்றும் பரையலகு அல்லது பலகறையென்றும் கூடப்படும்
கடல்விளைபொருளையேகவறுகக்கொண்டு ஆறுகவறுகுட்டி ஆடிவந்தன
வென்றும், பிற்காலத்து அவற்றாலறியக்கூடிய எண்களை இரண்டு பாச்
சிகைகளால் அறியும்படி அமைத்துக்கொண்டு அப்பாச்சிகைகளால் ஆடி
வந்தனவென்றும் உறுவர். இச்செய்யுளினுரையில் ஈனார்த்து ஈரிரண்டு
இருபுன்று என்றவழக்கேகாணப்படுகிறது. இந்நாட்டில் சொக்கட்டா
னென்றும் தாயக்கட்டமென்றும் பத்துக்கட்டமென்றும் வழங்கும்
பலவகை யாட்டமும் இதன் வழி வந்தனவென்பர்.

ங. சீவக. ௧௨௭. விசேடவுரையில் 'உழக்கு - பிடித்துப்போகடாமற் கவ
றிட்டு உருட்டு முழக்கு' என்று எழுதியிருத்தலால், கவருடலில் கை
யாப்பிடித்துப் போகவிதனும் உழக்கிலிட்டு உருட்டலுமென இருவகை
முன்பிருத்தமை அறியப்படும்.

ச. களி. அடி: ௧௦.

(பிரதிபேதம்) * வரி புள்ளிக்களவென்றார்.

ஐத்தாவது நெய்தல் கக.

அசுடு

(க)தண்கழகம் சுண்டித் குளிர்ச்சியை உணர்த்தாது “தண்பொன்” என்ற ஞாற்போல இழிவை உணர்த்தியின்றது.

அத்துறைக்கு உரியவாய் இயல்பாகச் சிறப்பு நிகழும்படி ஆடித் திரியும் புள்ளியையுடைய அலவன் (2) கண்களையுடைய (3) உருண்ட கவற்றை உருட்ட அக்கவற்றை ஒக்கும் என்றதனால் உலகியல்வழக்காகப் பின்பு இல்லறம் நிகழும் களவொழுக்கம் இவ்வூரிலுள்ளார்க்கு இழிந்த தொழிலுமாய்த் தோன்றா நின்றதென உள்நுறைபுலமங்கொள்க. “பலகை செம்பொ னாகப் பளிங்கு நாயாப் பாப்பி, *யலவ ருடு மவைபோ லரும்பொற்சுவறம் குருளக், குலவும் பவழ வழக்கிற் கோதை புள்ளப் பாடி, யிலவம் போதேர் செவ்வா யினையோர் பொருவார்க் காண்மின்” என்றுஞ் (சு)சிந்தாமணியாலும் இதுவே பொருளாதல் உணர்க.

தி முத்துறழ் மணலெக்க ரளித்தக்காய் முன் (டு)புயம்

பத்துருயம் பெற்றலன் மனம்போல நந்தியா

வாத்திறுத்து நீநீங்க வனிவாடி யவ்வாயம்

வித்தத்தாற் றேற்றாண்டோல் (கூ)வெய்துய ருழர்போ

க. இக்கழகம் தூல்களும் படைக்கலமும் பயிவிடம்போலச் சிறந்ததன்றா தலின், ‘தண்கழகம்’ என்றார்; தண்ணென்பது இழிவை புணர்த்தி வருமென்பது (அ) “கழுடைக் கொழுமஞ்சிகைத், தாமுடைத் தண் பனியத்து” என்புழி, “தண்பனியத்து” என்பதற்கு, “செல்லப் போல் எனைப்பண்டங்கள் சிறந்தன அன்மையின், தாணிய பண்ட மென்றார்” என்று (பட். ௧௯௩ - ௧௯௪) எழுதியிருக்கும் விளக்கத் தாலும் (ஆ) “மாயிரும் நீலி மணிநிற மஞ்ஞைநின், சாயற் கிடைத்து தண்கா னடையவும்” என்புழி, “தண்கான்” என்பதற்கு, ‘இழிந்த காடு’ என்று (சீலா. ௨: ௫௩ - ௫௪. அடியார்க்கு) எழுதியிருக்கும் குறிப்பாலும் (இ) இழிந்த சமயத்தவன், “தண்ணிய சமயி” என்று கூரப்படுதலாலும் உணரப்படும்.

உ. சண்களால் இஃது அகமுென்று பெயர்பெற்றதென்பர்.

ங. (அ) “உருளாயம்” துறள். ௧௩௩; சீவக. ௨௮௭௩. (ஆ) “உருளாயச் சூதாடி” பெரிய. மூர்க்க. ௮. (இ) “தப்பிலாத சுவறுருண்ட தாயம்” வில்லி. குது. ௧௯௪.

ச. சீவக. ௧௨௭.

௫. (அ) “ஆயங்கொளின்” குறன். ௧௩௧. (ஆ) “ஆயம் பிடித்தாரும்” நள. கலிதொடர். ௪௦.

௬. வெய்துதாயர், வெய்துயரென மருவீற்று; (அ) “தழங்குரன் முரசு”, (ஆ) “குலையலம் காத்தன்” என்பவைபோல. வெய்துய ரெனற்பாலது (பிரதிபேதம்) * அலங்குடும்பகைபோல் என்பது அந்துவிதன் டபட்டி, † குலையலம்,

புறநாள்

கல்வித்தொதை ௧௩௬.

எ-து: (க) முத்தையொக்கும் எக்கராகிய மணலிலே நீகூட (உ)முற்பட்ட இடுகின்ற தாயம் முன்னே மனைகட்டலாம்படி கவற்றாலே (ங) ஈரைத்தைப் பெற்றவனுடைய மனம்போல ஆக்கம்பெருகினவன், அங்கனம் அளிக்கும் கூற்றினின்று நீ நீங்குகையினாலே அப்பெருத் தாயமின்றி ஈரிரண்டு இரு மூன்று என்னுஞ் சிறுதாயம் இடுதலால் தோற்றவினைப் போலே அழகுக்கெட்டு வெய்தாகிய வருத்தத்திலே அழுத்தவோ? எ - று.

உருவம் என்றது கவற்றை.

௬ முடத்தாழை முடுக்கரு ளளித்தக்கால் வித்தாய மிடைத்தங்கக் கண்டவன் மனம்போல நந்தியாள் கொடைத்தக்காய் நீயாயி நெறியல்லாக் கதியோடி யுடைப்பொதி ஈழிழந்தான்போ லுறுதுய ருழப்பவோ

எ-து: முடத்தையுடைய (ஈ)தாழை முடுக்குக்குள்ளே நீ கூடப் போரிடையிலேசிறுதாயம் (ரு) இடவேண்டின அளவிலேசிறுதாயம் தங்கக்கண்டவனுடைய மனம்போலே ஆக்கம்பெருகினவன், சுற்றத்தார்க்குப் பொருளைக் கொடுத்து

வெய்துயரென அருகி வந்ததெனினுமாம்; (து) “செய்த செய்தவன்” (ஈ) “செய்த செய்தவம்” (உ) “செய்த செய்தவர் செல்வன்” என்ற கம்பர் ஆட்சிகள் இதுபோல்வன.

௭. (அ) “முத்தவாரமணல்” பெரும்பாண். ௩௩௫; புறம். ௫௩: ௧. (ஆ) “முத்து மணல் வீதி” (இ) “முத்துமணற் பரந்த கற்பெருங் கோயின், முற்றச் தோறும்” பெருங். (உ) எ: ௧௪௨, (ஊ) ௧: ௪௧ - ௪௨.

௮. குதுபோரில் முற்பட ஒன்று விழுவதற்குத் தாயமென்று பெயரென்

றும் அது விழுத்தபின்பே காய் பெயர்த்து மனைகட்ட உரிமையுண்
டென்றும் கூறவர். இது, பின்பு இவ்வாட்டத்தில் வேண்டும் எண்
களைக் குறிப்பதாகவும் வழங்குகிறதுபோலும்.

௩. வடநாட்டில் ஹாரே(தோம்பன்) என்றும் ஜீதே (வெல்வேன்) என்றும்
கூறி அவ்வாறே . செய்பவர் எதிர்பொருளோர் வைத்த பந்தயப்
பொருளைப்பெறுவரென்ப. இஃது அவ்வழக்கானால் இங்கே கூறியது,
'வெல்வேன்' 'வெல்வேன்' என்று முரணிய இருவர் செய்தியாம்.
ஒற்றை விழுதல் தோல்வியென்றும் இரட்டை விழுதல் வெற்றி
யென்றும் கூறவர்.

௪. தாழையின் இயல்பை இந்துதப்பக்கம் அகக: ஏ - ஆம் குறிப்பிற்காண்க.

௫. "மாய முற்றி கவறு மத்த மீசுமன் வல்ல பத்திலே, தாய முற்றி டங்
கொ டது தரும னைச்ச தித்ததே" "இன்ன தாயம் வேண்டுமென்
றெறிந்த போது மற்றவன், சொன்ன தாய மேபுரண்டு சோர்விலாமல்
வருதலின்" வீலீலி. குதுபோர். ௧௮௮ - ௧௮௯.

(பிரதிபேதம்) *அவிழ்தவன்போல்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கக.

அசௌ

வரைந்துகோடற்குத் தக்கவனே | ௧ முன்பே பொருளைத் தேடாதே இப்
பொழுது பொருள்வயிற் பிரிவை ஆராய்ந்து பார்ப்பாயாயிற் சிறுதாயஞ்
சிறக இடவேண்மேனவில் இடாமற்பெருக இட்டு வெல்லும் நெறியல்லாத
நெறியிலே குதுபொருகையினாலே அதற்கென்று கட்டிவைத்த தன்னுடைய
(௧) பொருளை இழந்தவனைப் போலே மிக்க துயரிலே அழுந்தவோ. ஏ - று.

கக. நறுவிதாழ் (உ)புண்ணைக்கீழ் நயந்துநீ யளித்தக்கான்
மறுவித்த மிட்டவன் மனம்போல நந்தியா

௧. கவறாடிப் பொருளையிழந்தவன் துயருற்று அதனைப் பழித்த செய்தி
இருக்கு வேதமுதலியவற்றிலும் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர்.

உ. புன்னை, செய்தனிலத்திக்கு உரித்தாகவும் கடற்கரையாகிய மணலில் கடற்றிலையால் தழைத்து வளர்வதாகவும் கூறப்படுவதொரு மரம். இது பருத்ததும் வளைந்ததும் நீண்டதும் கரியதுமான அடியையும் கரியனவும் கெடியனவும் குரியனவுமான கொம்புகளையும் உடையதாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் கொம்பு பசுநிற முடையதென்றும் சொல்லப்படும். அக்கொம்பிற்கு இரும்பு உவமையாகச் சொல்லப்படுகிறது. இம்மரத்தில் பாதவர் அம்பி முதலியவற்றைக் கட்டி வைத்தலும் இம்மரத்தின்மேல் ஏறி கெடுத்தார்த்தே வரும் மரக்கலங்களைப் பார்ப்பதும் மீன் உண்ணவந்த பறவைகள் இதன்மேல் தங்கி இருப்பதும் இயல்பு. இது மகளிர் நறவு கொப்புளித்தலாற் பூப்பதென்றும் ஆடுதலாற் பூப்பதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இம்மரத்தொருதி பொழிலென்று கூறப்படும். இதன் இலை நீலநிறமும் அகலமும் உடையது. இது கொத்துக்கொத்தாகப்பூக்கும் இயல்பினது. இதன் அரும்பு நீண்ட காம்பும் உருண்ட தலையும் யங்கலான வெண்ணிறமு முள்ளது. இந்நிறத்தாலும் உருட்சியாலும் இதற்கு மண்ணு முத்தம் பல்லி முட்டையும் சங்குமணியும் விண்மீனும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவ்வரும்பு வெண்ணிறத்தையும் தன்னுட் பொன்னிறமும் செந்நிறமுமுள்ள உறப்புக்களையும் உடையதாயிருத்தலால் இது பொன்னையும் பலழத்தையும் உள்ளடக்கிய முத்தென்று புனைத்துரைக்கப்படுகிறது. இதன்மூலும் இவ்வாறே சொல்லப்படும். இப்பூவை மக்கள் அணிவதுண்டு. இப்பூ நறமணமுடைமையால் இதில் வண்டு மூன்று தாதுண்டிகொண்டிருக்கும். இதன் போதவிழ் நிலைக்கு ஊர்க்குருவியின் உடைந்த முட்டை உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் தாது பொன்னிறமுடையது; முப்பத்திருவகை ஜமாலிகைப் பொருள் களுள் ஒன்றாகவுள்ளது. இதனிலில் புகர்நிழலென்று பலவிடத்தும் கொழுநிழலென்று சிலவிடத்தும் கூறப்படுகிறது. கொழுநிழலுள்ள இம்மரத்தினடியில் மன்றம் அமைப்பர் போலும். இவையும் இம்மரத்தைப்பற்றிய வேறு சிலவும் அடியிலுள்ளவற்றாக அறியலாகும்;

எறிவித்து நீரிக்கக் கருதியாய்க் கப்பொருள்
 சிறுவித்த மிட்டான்போற் செறிதுய ருழப்பேவோ

- (1) “வெண்டிறை பொருத வேலை வாலுதத்துக், குண்டுரீ ரடைகரைக் குணவிரும்புன்னை” (2) “முதுரீர்ப், புணரிதினைக்கும் புள்ளியிழ்க்கான, லிணரவிழ் புன்னை யெக்கர் நீழல்” (3) “உாவுத்திறை பொருத தணி மண லடைகரை, நனைந்த புன்னை மாச்சினை” (4) “ஒங்கல் வெண் மணற் ருழந்த புன்னைத், தாதுசேர் கிசர்மலர்” (5) “வான்கடற் பரப் பிற் றாவற் கெதிரிய, மீன்கண் டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த, முடவு முதிர். புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப், புள்ளிறை கூரு மெல்லம் புலம்ப” (6) “பாரரைப் புன்னைச் சேரி” (7) “நரைபிதிர்ப் படுதிரைப், பாரரைப் புன்னை வாவ்குசினே” (8) “முடக்காத் புன்னைபும்” (9) “கொடுங்காத் புன்னை” (10) “கெடுங்காத் புன்னை கித்திலம் வைப்ப வும்” (11) “எல்லி யன்ன விருணிதப் புன்னை, கல்லரை முழுமுத லவ்வறிற் றெடுக்க, துங்க லம்பி” (12) “கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில்” (13) “கெடுஞ்சினைப் புன்னை” (14) “குறஞ்சினைப் புன்னை நறுத்தாது” (15) “பைக்கோட்டு மலர்ப் புன்னை” (16) “இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப்புன்னை, பொன்னினன்ன நண்டாதிதைக்குஞ் சிறுகுடி” (17) “பெருங்காத் புன்னைக் கருங்கோட் டனைத்த, காவாய்” (18) “கடலே, காறத்த கலவெண்ணுவோர், கானற் புன்னைச் சினை நிலைக் குந்து” (19) “குவவுமண லடைகரை, கின்ற புன்னை நிலந்தோய் படுசினே, வம்பகாரை சேக்குக், தண்கடற் சேர்ப்ப” (20) “புன்னை, யலங்குசினே யிருந்த வஞ்சிறை கானை” (21) “கன்னியம் புன்னைமே லன்னங்கான்” (22) “பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை, கருங்கோட்டுப் புன்னைக் தங்குந் துறைவற்கு” (23) “வதிகுரு குறங்கு மின்னிலைப் புன்னை” (24) “இறுதுசுப்பி னக்கலா ரேந்துவள்ளத்

தேசிய, நறவங்கொப்புளித்தலி னொரு புன்னை பூத்தன, சிறகர் வண்டு
செவ்வழி பாடமாடக் துடெலா, மிறைகொள்வானின் மீனென்”
(25) “அலம்புமணி மேகலையு மரிக்குற்திண் கிணியுமணிச் சிலம்பு
மார்ப்பக், கலம்படுபொற் குயமடவா நாடுதலு மாட்டமைதி கவினக்
கண்டு, கலம்படுபொற் பரிசிலெதிர் வீசுவபோ லினம்புன்னை நறிய
வீயின், குலம்புதிது பூத்துகுப்ப விம்மிதராய்ச் சிலரிவர்த்து குற்று
நின்றார்” (26) “பொன்னென நன்மலர் நறவீ தாஅம் புன்னை நறும்
பொழில்” (27) “பொங்கிரும் புன்னைப் பூம்பொழில்” (28) “எழிற்பூம்
புன்னைப் பொழில்” (29) “இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை,
நீலத்தன்ன பாசிலையகந்தொறும், வெள்ளியன்னவிளங்கிணர்நரப்பட்ட,
பொன்னி னன்ன நறுத்தா துதிர” (30) “அகலினைப் புன்னைப் புகரி
னீழல்” (31) “புன்னை, வாவிணர்ப் படுகினைக் குருகிறை கொள்ளு, மல்
குறு கானல்” (32) “மண்ணு முத்தமரும்பிய புன்னை” (33) “மண்ணுப்

ஐந்தாவது நெய்தல்: ௧௯.

அச்சு

எ-து: நறியநாகிய பூத்தன்கினை புன்னைக்கிழே நீ விரும்பிக்கட்ட இருகார்
(௧) சிறுநாயம் இடவேண்டின அளவிலே ஒருகாலன்றியே இருகாலாவதும்

பசுமுத்தேய்ப்பக் குவிவிணர்ப், புன்னை யரும்பிய புலவுநீர்ச் சேர்ப்ப”
(34) “பொரிப்புறப் பல்விச் சினையின்ற புன்னை” (35) “பல்வி, கெரித்த
கினைபோலு நீளிரும் புன்னைப், பொரிப்பூ விதழுறைக்கும் பொங்கு
நீர்ச் சேர்ப்ப” (36) “புன்னைய மலர்ப்பொழில் கனக்கிடுவனி காட்ட”
(37) “வெண்முத்தரும்பிப் பசும்பொன் மலர்த்து, கடைத்தசெம் பவனத்
தொத்துடன் காட்டு, மிரும்புகவைத் தன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை”
(38) “பவழமும் பொன்னுங் குவைஇய முத்திற், நிகழரும் பின்றது
புன்னை” (39) “முத்தரும்பிப் பைம்பொன் மலர்த்து முருகுயிர்த்துத்,
தொத்தலருங் கானற் றறையேம்” (40) “படுமுத்தம் புன்னை யரும்பும்
புகாஅர்” (41) “புன்னைகண் முத்தென வரும்ப” (42) “புன்னையின்
முனைநிதி பொதியவழி பொறிவண் புறவமே” (43) “புன்னைவெண்
கிழியிற் பவளம் புரை புந்தாய்” (44) “ஒள்ளொளிப் பவளத் துள்

னொளி யடக்கி, வெள்ளிப் பூந்தா ரென்றக் தோற்றத்துப், போது
 பொறை யாற்றாப் புன்னை யம் பொதும்பர்” (45) “புன்னை, பொன்
 னிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவீன” (46) “தாமலர்ப் புன்னை”
 (47) “துவற் கலித்தேம்பாய் புன்னை, மெல்லினர்க் கண்ணி மிலைத்
 மைந்தர்” (48) “கருங்கோட்டுப் புன்னை மலரிற் றுதருத்தி, யிருக்களிப்
 பிரச மூத” (49) “கருங்கோட்டு நறம்புன்னை மலர்சினை மிசை
 தொறுஞ், சுரும்பார்க்குங் குாலினே டிருந்தும்பி யியைபூத” (50)
 “உள்ளுநர்க்குரீஇக் கருவுடைத் தன்ன, பெரும்போதவிழ்த்த கருந்தாட்-
 புன்னை” (51) “புன்னை நுண்டா துறைக்கருகெய்கல், பொன்படு மணி
 யிற் பொற்புத் தோன்று, மெல்லம் புலம்பன்” (52) “பொன்னேர்
 நுண்டாது புன்னைகாடம்” (53) “பொன்னேர் தாதிற் புன்னையொடு”
 (54) “புன்னை பொன்றா துதிர்மல்கு மந்தண் புசலிக் ககர்” (55)
 “புன்னைகன்மாமலர் பொன்னுதிர்க்கும்புனவாயிலே” (56) “பொன்னி
 னன்ன புன்னை நுண்டாது” (57) “புன்னை நறுமலரின் பூந்தா திடை
 யொதுங்கும், கன்னி யினமேதிக் காற்றினம்பு - பொன்னுரைத்த, கல்
 லேய்க்கு நாடன்” (58) “புன்னை நறுத் தாது .....கதிர்க்கையா
 யோமாலி கை” (59) “இன்னிணர்ப் புன்னையம் புசர் கிழல்” (60)
 “கடன்மீன் றந்து கானற் குவைஇ, யோங்கிரும் புன்னை வரிசிழ
 விருந்து, தேங்கமழ் தேறல் கினையொடு மாந்திப், பெரிய மகிழுக
 துறைவன்” (61) “நீனிறப் புன்னைக் கொழுசிழ லகைஇ” (62)
 “மன்றப் புன்னை மாச்சினை நறவீ” (63) “மன்றத்துப் புன்னை போல”

௧. வித்தம் - சிறுநாயமென்னும் பொருளில் இச்செய்யுளில் முன்னும்
 வந்துள்ளது; இது கவரூடலின் வழி வந்த ஆட்டங்களில் ‘வருத்தம்’

107

அடு

கவித்தொகை கக.எ.

சிறுநாயம் இட்டவன் மனம்போலே ஆக்கம்பெருகினவன், கீ பிரிந்து வந்து
 வகையெனென்று எமக்கறிவித்துப் பிரியக் கருதின சின்பொருட்டு அக்கவறு
 இருகாத் சிறுநாயம் இட வேண்டின அளவிலே ஒருகாத் சிறுநாயம் இடப்
 பட்டவனைப்போலே செறித்த துயரிலே அழுந்தவோ? எ - று.

இது தகவாகாது காணெனக் கூறிப் பின்னும்.

ஆங்கு, அசை.

கஅ (க)கொண்டு புலர்தூற்றும் கொவை யஞ்சாய்
தீண்டற் கருளித் திறனறிந் தெழீஇப்
பாண்டியஞ் செய்வான் பொருளினு
மிண்டுக விவணல மேறுக தேரே

எ-து: நீ பலரும் மேற்கொண்டு தூற்றும் அலருக்கு அஞ்சாய்; இதனைக்
கைவிட்டு இவனை வரைந்துகொண்டு கூடுதற்கு அருள்பண்ணி, அதற்கார்
திறத்தை அறிந்து எழுந்திருந்து தேரை ஏறுவாயாக; அங்மனம் வரைந்தால்
||இவன்சுலம் உழவாடியாகி யிருப்பானி[ருவரி]டத்துப் பெரும்பொருளினும்
சுண்டிவதாக என வரைவுகடாவினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கவி.

(கக)

(கஉஎ.) அரிதே தோழிநா ணிறுப்பாமென் றுணர்தல்

பெரிதே காமமென் னுயிர்தவச் சிறிதே

பலவே யாமம் பையுளு முடைய

சிலவே நம்மோ சொவு மன்றி

லழலவிர் வயங்கிழை பொலிப்ப வுலமர்

தெழிலெஞ்ச மயிலி னடுங்கிச் சேக்கையி

னழலா கின்றவர் நக்கதன் பயனே;

அ மெல்லிய நெஞ்சு பையுள் கூர்த்தஞ்

சொல்லினு நெய்தமை யல்ல தவரநம்மை

வல்லவன் றைஇய வாக்கமை கடுவீசை

‘விருத்தம்’ என வழங்கும் சொல்லின் சிதைவுபோலும்; அன்றி
வித்தென்பது அம்சாரியை பெற்றுவந்ததெனினும் இயையும்; வித்
தாயமென இச்செய்யுளுள் வருதலும் நோக்குக.

க. ஏதுகை நோக்கி ‘கோண்டு’ எனக்கொள்ளின், தீட்டல் விகாரமாம்.

(பிரதிபேதம்) * பெருகினவண்ணியிர்த்த, † தாவகதாது, தாவாகாத, ‡ பழிதாத்தம், || இவ
ன்குழம் வடியாகி யிருப்பானிருவரிடத்தம்பெறும்பொருளிறுபின்வோதக.

வில்லினு நெய்தலோ விலர்ம னாயிழை
வில்லினுங் கடிதவர் சொல்லினுட் பிறந்தனோய்;

௧௩ நகைமுத லாக நட்பினு னெழுந்த
தகைமையி னளித லல்ல தவர்தம்மை
வகைமையி னெழுந்த தொன்முரண் முதலாகப்
பகைமையி னளிதலோ விலர்ம னாயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் தகைமையி னாயினோய்;
௧௪ நீயலே நென்றென்னை யன்பினுற் பிணித்துத்தஞ்
சாயலிற் சுடுத லல்ல தவர்தம்மைப்
பாயிரு ளறநீக்கு நோய்தபு நெடுஞ்சுடர்த்
தீயினுற் சுடுதலோ விலர்ம னாயிழை
தீயினுங் கடிதவர் சாயலிற் கனலுநோய்;
ஆங்கு;

௨௪ அன்னர் காதல ராக வவர்தமக்
கின்னுயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின்
யாங்கா வதுகொ ரோழி யெகையதூஉந்
தாங்குதல் வலித்தன் றாயி
னீங்கரி துற்றன்றவ ருநீஇய நோயே.

இது வலாவுநீட ஆற்றளாயின் இடத்துத் தலைவி யாற்றமையை
அவடன்னுனே தலைவந்த அறிவிக்கவற்ற நோய், தலைவன் சிறைப்புறத்
நானாகத் தலைவியை வற்புறுக்க, அவள் வண்புறை எதிரழிந்து கூறியது.

இதன் பொருள்.

அரிதே தோழிநா ணிறுப்பாமென் றுணர்தல்
(௧)பெரிதே காமமென் னுயிர்தவச் சிறிதே
(௨)பலவே யாமம் பையுளு முடைய
சிலவே தம்மோ சொவு (௩)மன்றி

க. "இவனாயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே" குறந். ௧௮.

உ. "ஊழி பலவோ ரிரவாயிற் றோவென்றும்" நள. சுயம். ௧௦௮.

ங. அன்றிலின் இயல்பு இன்றுறப்பக்கம் ௮௦௮: ௩-ஆம் குறிப்பால் அறிய
லாகும்.

(பிரதிபேதம்) * வன்பொறை. † எம்மோடு.

அந்நி

கவிதாநிகை கருள்.

லமுலவியர் வயங்கிழை யொலிப்ப வுலமந்
தெழிலெஞ்ச மயிலி னடுங்கிச் சேக்கையி
னமுலா கின்றவர் நக்கதன் பயனை

எ-து: தோழி! நம்முடைய(௩)நாளை நம்மிடத்தே நிறுத்துதலைச் செய்வா
மென்று உணர்ந்திருத்தல் அரிது; அதற்குச் காரணமென்னெனினில் வேட்கை
பெரிதாயிராநின்றது; அதனால் நேயந்த உயிர் மிகச் சிறிதாயிராநின்றது;
நமக்கு வருத்தத்தைத் தருதலையுடைய யாமங்களும் பலவாயிராநின்றன;
அவ்வியாமங்களிற் றுயிலாதபடி துணையைப் பிரித்து வருத்தி நம்மோடு உடா
வும் அன்றில்களும் சில உளவாயிராநின்றன; ஆதலான் அவ்வுயிர் தாங்குதல்
அரிது; முடிவில் அவர் நம்மோடு கூடியதனால் பெற்றபயன் (௨)வீலி உதிர்ந்த
மயில்போலே பொலிவழித்த நாணத்தால் நாம் நடுங்கச் சேக்கையிலேகிடத்து
||உடம்பு நெருப்பிலே ஓடவைத்த பொன்னாற்செய்த சிவம்புமுதலியன ஒலிக்
கும்படி உலமர நமக்குக் காமத்தி உண்டாகாநின்றதொன்றுமே. எ - று.

உலமர, நடுங்க எனத் + திரிக்க.

அ மெல்லிய நெஞ்சு பையுள் கூரத்தஞ்

சொல்லினு னெய்தமை -யல்ல தவரநம்மை

(௩)வல்லவன் னறைய வாக்கமை கடுவிறை

வில்லினு னெய்தலோ விலர்ம னாயிழை

வில்லினுங் X கடிதவர் சொல்லினுட் பிறந்தநோய்

எ-து: அவர் நெஞ்சுபோல் வலியுடைத்தன்றி நம்முடைய வலியில்லா
நெஞ்சு வருத்தம் மிகும்படி தாம் கன்னிப்பிரியே னென்று தெளிவித்த

சொல்லால் வருத்தினமையல்லவாது அவர் கம்மைப் பண்ணவல்லவனாலே பண்ணப்பட்ட(சு)வடிவமைந்த கடிய விசையையுடைய (நு)வில்லினால் எய்தற் றொழிவைச் செய்தலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயிழாய்! அவர் தெளி வித்த சொல்லாற் பிறந்தனோய் மிகவும் வில்லினாக் கடிதாயிராடின் றது. எ-று.

- க. “எழுந்த நாணு மிச்சையுக் தினம்போ ராடி, யகழ்தர நாணக் தோற்ற தாசையே வென்றதம்மா” திருக்குற்றலக். புராணவியல்பும். கக.
- உ. “காமர் பீலியாய் மயில்” அகம். கூடுதி. உ.
- கூ. “வல்லவன் றைஇய பாவைகொல்” கலி. இக. எ.
- ச. வடிவு-வார்த்தல்; “வேவ்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே” புறம். ககஉ: கூ.
- இ. வில், ஆகுபெயராய் அம்பை உணர்த்திற்றெனினும் ஆம்; “வில்லின் மாரியின் வீரன் விலக்கினான்” கம்ப. தாடகைவதை. கஎ.

(பிரதிபேதம்) * உமை யந்த, + சேக்கையன், † அயனக்கைன், || உடம்பு நிலம்பு முதலி யன, + திரிக்க, அழலவீர் யயக்கிழை - கொடுப்பிலே யோடவைத்த பொன் லும்செய்தவிழைமெல்லிய, + அல்லாதவர் கம்மை, x கொடிதவர்.

நான்காவது முல்லை கூ.

கூ.உ.கூ

சொல்லர் சுடருங் (க)களைங்குழைக் காதினார்
நல்லவர் கொண்டார் மிடை

எ - று: பலபசவையுடைய பொதுவர் கல்லிடத்தனவும் காட்டிடத்தனவு மாகிய மெல்லியகொத்தினையுடைய (உ)கொன்றைப்பூவாலும் மெல்லியமலரை யுடைய காயரம்பூவாலும் புல்லியஇலைபையுடைய வெட்சிப்பூவாலும் பிடவம் பூவாலும் முல்லைப்பூவாலும் (கூ) கஞ்சங்குல்லைப் பூவாலும் குருத்தம்பூவாலும் கேடற்பூவாலும் *பாங்கர்ப்பூவாலுஞ் செய்த கமழுக்கண்ணியைச் குடினராய் லினரத்தன்றைத்தழுவுதலைக்காணவேண்டிமுல்லைமுழையும்(சு)பீலிமுருந்தும் லினரத்தாலொத்த பல்லினையுடையராய்ப் பெரிய குளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய கண்ணினையுடையராய் மடப்பம் பொருந்தின சொல்லினையுடையராய் விளங் கும் பொன்றாற்செய்த மகர்க்குழையையணிந்த காதினராய் ஆயர்மகளிர் னுத்த பரணைக் கைக்கொண்டார். எ - று.

மிடை - பாண்.

க0 அவர்மிடைகொள்,

(டு)மணிவரை மருங்கி னருவி போல
வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு
மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசும்புபோல்
வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுங்

போன்று.....நகைக்குமென் னகையான்” கீற. துபுள்வத்துக்.
தகைக்கட்டியை. உரு.

க. இந்துப்பக்கம் ௪0௨: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “மன்றலம் கொன்றை மலர்மலைத்து ஃஃஃஃ, என்று திரியு மிடை.
மகனை” எனவும், (ஆ) “மணிநிறை யோம்பி நேரும் வல்விடை
தழுவித் தோய்ந்த, வணிகரை மகளிர் கூத்த லலங்கலங் கொன்றை
குட்டிப், பிணிதபு மாயர்செய்கை” எனவும், (இ) “வென்றி மழவிடை
பூர்ந்தாற் குரியனிக், கொன்றையம் பூக்குழ லான்” எனவும் வருஞ்
செய்யுட்களை நோக்குக.

௩. கஞ்சம் குல்லை - கஞ்சா; இச்சொல், கஞ்சம், குல்லையென இரண்
டாகவும் கொள்ளப்படும்.

௪. பீலிமுருத்து - மயிலிறதின் அடி.

டு. (அ) “மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி” நோல். செய். கு. எ.அ.
பேர். மேற்கோள். (ஆ) மணிவரை யென்பதற்கு, இங்கே எழுதியிருக்
கும் பொருளோடு “மணிதிகழ் விறன்மலை” (கனி. ௨0: டி.) என்பதும்
இத்தாற் பக்கம் உசக: ௪ - ஆம் குறிப்பில் பொருத்துவனவும் ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

(19திபேதம்) * பாக்கப்பூவானும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨0.

அடுந

கரு நகைமுத லாக நட்பினு ளெழுந்த
தகைமையி னனவித லல்ல தவநம்மை

†வகைமையி் னெழுந்த தொன்முரண் †முதலாகப்

பகைமையி் னவிதலோ விலர்ம னாயிழை

பகைமையிற் கடிதவர் †தகைமையி் னவியுறோய்

எ-து: (க) ரூபமதைத்தலென்னும் மெய்ப்பாடுகாரணமாக நாக் கொண்ட
கட்பிலே + தோன்றிய தமது தகுதிப்பாடுகளாலே வருத்துதலொழிய அவர்
கம்மைப் பொருள்களின் உறுபாட்டாலே தோன்றிய பழைதாகிய மாறுபாடு
காரணமாக வந்த பகையாலே வருத்துதலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயி
ழாம்! அவர் + தமது தகுதிப்பாடுகளாலே வருத்துதலொழிய அவர் கம்மை
வருத்துதலோய் பகைமையினும் கடிதாராரின்று. எ - று.

(2) முதல் - காரணம். பொருள்கள், என்஁ மனப்பொருள் முதலியன.
கஅ X நீயிலே னென்றென்னை * உயன்஁ னொற் பிணித்துத்தஞ்

சாயலிற் சுடுத லல்ல தவர்கம்மைப்

†பாயிரு னாறநீக்கு நோய்தபு நெடுஞ்சுடர்த்

தீயினற் †சுடுதலோ விலர்ம னாயிழை

தீயினுங் கடிதவர் சாயலிற் கனனுறோய்

எ - து: ஁ன்னிற் பிரியேனென்றுகொல்வி, என்னைத் தனக்குண்டாகிய
அன்பினாலே வயக்கப்படுத்தித் தமது மென்மையாலே சுடுதலொழிய அவர்
கம்மைப்பார்த் (உ) இருளே அவ்விடத்தினின்றும்போம்படி கீக்கும் செடியதாகிய
கொழுந்தினையுடைய கெருப்பாற் சுடுதற்ருழிலோ உடையரல்லர்; ஆயினும்

3. தொல். மெய்ப். ரூ. க௩.

உ. "இருமுதலின்" (தொல். பாயிரம்) என்பதற்கு 'இரண்டு காரணத்
தான்' என்று இளம்பூரணரும், 'பெரிய காரணத்தான்' என்று சிவ
ஞான முனிவரும் "நோய் முதல்" (குறள். ௧௪௮) என்பதற்கு, 'நோய்
வருத்தம் 'காரணம்' என்று பரிமேலழகரும் எழுதியிருக்கும் உரை
இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. "பகையிருட் பிழம்பு கீக்கும் பஸ்கட ருமிழும் வாளான்" ஐடநம்.
சுயம். ௧௧௪.

(9) தீபேதம்) * நலியதல்லது, + கைகமையுள், † முதலாய், ‡ தகையினியு, + தோன்றித்
தமது, + கமது தருதிப்பாடுகனாலே நம்மை வருத்தகோய், x நியலே மென்
றெம்மை, லீயலென்றென்னை, ** அன்பினிற் பினித்ததும், †† பாயிடு
னீக்கு, ‡‡ கலேதோ.

அஞ்சு

கலித்தொகை கக எ.

ஆயிழாய்! அவர் ஆண்டுச் * செய்த காமபோய் கெடுத்தற்குக் காரணமான
† மென்மையால்கின்று எரிபுங்காமகோய் தியிலுங்கடிதாயிராநின்றது. எ - று.
நேய்தபு சாயலென்க.

|| ஆங்கு, அசை.

உச அன்னர் காதல ராக வவர்நமக்
கின்னுயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின்
யாங்கா வதுகொ றேழி யெனையதூஉந்
தாங்குதல் வலித்தன் ருயி
னீங்கரி துற்றன்றவ ருமீஇய கோயே

எ-று: தோழி! கொஞ்ச அத்தன்மையவர் நம்மிடத்துக் காதலையுடையவ
ராகக் கருதி முன்பு நம்மை நீங்குதலருமையுற்ற அவ்வியற்கைப் புணர்ச்சியி
னன்று அவர் கம்மையுறுத்தின கோயைத் தான் பொறுத்தலைத்துணிந்த
துணியை ஆராய்ந்துபார்க்கில் அத்துணிவு எப்படியும் நம் இனிய உயிரைப்
போக்கும்; அவர் கமக்கு (க) உயிரைப் போகாமல்மீட்டும் மருத்துவராய்
இருப்பாராயின், அந்நிலை - எக்காலத்து அவர்க்கு உண்டாவது கொல்லென
+ வன்புற எதிரிழிந்து கூறினான். எ - று.

(2) வலித்தன்று என்பது வலித்ததன்றென்னும் மறைப்பொருள்
தாராமை உணர்க.

இதனால், நிலைவற்கு அசைவு பிறித்தது.

இஃது "இடைநிலைப்பாட்டு" (உ) என்றதனான் x தாழும்பட்ட ஓசையின்றி
ஐந்தடியான் இடைநிலைப்பாட்டுவெந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ0)

க. இத்துறப்பக்கம் சக: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. வலித்தன்று = வலித்தது - துணிந்தது; இஃது இங்கே வினையாலணை

யும் பெயராய் நின்றது. “காண்டல் வலித்தன்று” என்பது பு - வே. கைக்கிளை. பெண்பாற். கொளு. சு. இவ்வகை ஆட்சியை அந்தம் கொளுவில் மலிந்து விடக்கின்றது. இதனை விளைத்திரிசொல்லென்று முற்காலத்தவரும், அகாச்சாரியை பெருது அன்சாரியை பெற்று வந்த சொல்வென்று பகுபத முடிபு கூறும் இக்காலத்தவரும் வழங் குவர்.

க. தொல். செய். கு. ககச. இச்சுத்திரத்தின் உரையில் “கைமுத லாக,.....தகைமையி னலிபுகோய்” என்னும் பகுதியைப் பேரா சிரியரும், (தொல். செய். கு. ககச) இச்செய்யுள் முழுவதையும் நச்சினுர்த்திரியரும் இடைநிலைப்பாட்டு ஐந்தடியான் வந்ததற்கு மேற் கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * செய்தமென்மையால், †மென்மையால், கின்றது கோய்தபுராயல் - காம கோய் கெடுத்தற்குக் காரணமான சாபவென்ச சூழ்கு|| சூழ்க அகை. + எக் கிடைத்தே, + வன்பொறை, x தாழப்பட்ட.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

அநுநி

(ககஉஅ.) எழின்மருப் பெழிலிவேழ மிகுதரு கடாத்தாற்
 நொழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்
 கறிவுநம் மறிவாய்ந்த வடக்கழு நானொடு
 வறிதாகப் பிறரென்னை நகுபவு நகுபுடன்
 னு மின்னவிர் துடக்கமுங் கனவும்போன் மெய்காட்டி
 பென்னெஞ்ச மென்றோடு நில்லாமை நனிவெளவித்
 தன்னலங் கரந்தாளைத் தலைப்படுமா நெவன்கொலோ
 மணிப்பீலி சூட்டிய தூலொடு மற்றை
 யணிப்பூளை யசுவிரை யெருக்கொடு பிணித்தியாத்து
 க0 மல்லலூர் மறுகின்க ணிவட்பாடு மிஃதொத்த
 நெல்லீருங் கேட்டமி நென்று;
 கஉ படரும் பணையின்ற மாவுஞ் சுடரிழை

நல்கியா ணல்கி யனை;

கச பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூதுத் லீத்த
நிறையழி கா மனோய் நீத்தி யறையுற்ற
வுப்சியல் பாவை யுறையுற் றதுபோல
வுக்கு விடுமென் னுயிர்;

கஅ பூளை பொலமல ராவிரை வேய்வென்ற
தோளா னொமக்கீத்த பூ;

உ௦ உரிதென் வரைத்தன்றி யொள்ளிழை தந்த
பரிசுழி பைதனோய் முழுகி யெரிபரந்த
நெய்யுண் மெழுதி னிலையாது பைபயத்
தேயு மளித்தென் னுயிர்;

உ௧ இளையாரு மேதி லவரு முளையயா
னுற்ற துசாவுந் துணை;

உ௨ என்றியான் பாடக் கேட்டு
அன்புறு கிளையா ளருளிவந் தனித்தலிற்
றுன்பத்திற் றுணையாய மடலினி யிவட்பெற்
வின்பத்து ளிடம்படலென் றிரங்கின ளன்புற்
றடங்கருந் தோற்றத் தருந்தவ முயன்றோர்தம்
முடம்பொழித் துயருல கினிதுபெற் றுங்கே.

அதிசு கவித்தொகை கந அ.

இது (க)மடலுநீந்து தலைவியையிதீய் தலைவன் தான் மடலுநீந்த
வாரும் அவனை எய்தியவாரும் தனக்குப் பாங்காயினுக்கீதுக் கூறியது.
இதன் பொருள்.

(உ) எழின்மருப் பெழில்வேழ மிகுதரு கடாத்தாற்
 ரெழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்
 கறிவுநம் மறிவாய்ந்த வடக்கழு நானெறி
 வறிதாகப் பிறரென்னை நருபவு நருபுடன்
 (ஈ) மின்னவிர் துடக்கமுங் கனவும்போன் மெய்காட்டி
 பென்னெஞ்ச மென்னோடு நில்லாமை நனிவெனவித்
 தன்னலங் காந்தானைத் தலைப்படுமா * நெவன்கொலோ
 (ச) மணிப்பிலி சூட்டிய னாலொடு மற்றை
 யணிப்பூளை (ரு) யாவிரை பெருக்கொடு நிணித்தியாத்து

- க. புணர்ந்தபின் நிகழ்வதாகிய பெருந்திணைக் குறிப்புள் தலைமகர்கே
 யுரித்தாகிய ஏறிய மடற்றிறத்துக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தோல்.
 அகத். கு. ௫௪. இளம். கு. ௧௩. ௧௪.
- உ. “செய்துற்றிணையோடு பெருந்திணையும் மயங்கி வந்ததற்கு “எழின்
 மருப் பெழில்வேழம்.....கேட்டமினென்று” என்னும் பகுதி
 மேற்கோள்; இ - வி. கு. ௩௧௫.
௩. “துளியிடை மின்னுப்போற்றேன்றி யொருத்தி, யொளியோ ஒரு
 வென்னைக் காட்டி யளியனென், நெஞ்சாறு கொண்டா எதற்கொண்
 டித் துஞ்சே, னணியலங் காலினாப் பூவோ டெருக்கின், பிணையலங்
 கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப, லோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்
 தென் னெவ்வகோய், தாங்குத நேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக, வீங்
 கிழை மாதர் திறத்தொன்று நிற்காது, பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து”
 கலி. ௧௩. ௬: ௫ - ௧௩.
௪. (அ) “மணிநிற அருவின தோகையும்” (ஆ) “மரகதக் கதிர்தழைத்த
 கலாப மஞ்ஞை”
௫. (அ) “குனிகா யெருக்கின் குவிமுகிழ்விண்டலொடு. பனிவா ராலிரைப்
 பன்மலர் சேர்த்தித், தாருங் கண்ணியுந் தைஇத் தன்னிட, மீளு மட
 லோன் வாவென் கொல்லென, ‘நீர்த்துறைப் பெண்டிர் கெஞ்சழிந்
 திரங்கு.....றணிமடற் கலிமா மன்றத் தேறித்தன், னணிகலம்
 பாடினு மறியன்” துணநாற்பது.(ஆ) “மறவல் வாழிதோழி துறைவர்,
 கடல்புரை பெருங்கினை நாப்பண், மடல்புனைத் தேறிநிற் பாடும்

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

அதின

க0 மல்லலூர் மறுகின்க ணிவட்பாடு (க)மிஃதொத்த

னெல்லிருங் தேட்டமி *னென்று

எ-து: மின் விளங்குகின்ற துடக்கமும் கணவினது கோற்றமும்போலே தன்வடிவைத் காட்டி என்னுடனே முற்படக் கூடிப் பின்னர்ப் பிறர் என்னை (உ)இகழ்த்து சிரிப்பனவற்றையும் எனக்குத் காட்டி எனக்குரிய கெஞ்சம் என் னோடு கூடி சில்லாமல் அழகினைபுடைய மருப்பினையும் அழகினைபுமுடைய (ங)வேழம் சொரிதலைச்செய்யுமதத்தாலே பாகனுக்குச் செய்யுந்தொழில்களைத் தவிர்த்து தான்வேண்டியவாறொழுகாதபடி தன்னை விலக்குத் தோட்டியையுந் கைகடத்தாற்போலத் தன்மேற் சென்ற வேட்கையினாலே என்னேவலைச் செய்தலைத் தவிர்த்து தான் வேண்டியவாறொழுகாதபடி (ச) தனக்குத் காவ லாகிய அறிவுமரம்(ரு)அறிவாலேஆராய்ந்த அடக்கமும் இயல்பாகத்தோன்றிய (சு)காணுடனே வறுவிதாக அவற்றைக் கைகடக்கும்படி மிகவும் என்னெஞ் ணைக் கைக்கொண்டு தன்னவத்தை யான் காணாமல் மறைத்தவனைக் கூடும்வழி எவ்வழிதானென்றுஆராய்ந்துஇனி(எ)மடலேறதலே கூடும்வழியென்று கருதி

க. இந்துற்பக்கம் கூஅக: கூ-ஆங் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. "பல்லாரர்க் சென்னப் படுமடன் மாவேறி" கலி. சுச. உஉ.

உ. "பிறையெனு நுதலவன் பெண்மை யென்பரி, கறைகம ழலன்கலா னயன கோசர, மறைதலு மனமெனு மத்த யானையி, னிறையெனு மஞ்சு சிமிர்ந்து போயதே" கம்ப. மிநிலைக்காட்சி. ௪௦.

ச. "சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ, நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு" குறள். ௪௨௨.

இ. (அ) "கற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம்" பழ. உசக. (ஆ) "கற்றறிவு குலமென்மை கருணைபெரும் புகழ்செல்வன் கைம்மா நெண்ணு, துற்றுதவுங் கொடைசீர்மை யொழுக்கமருந் தவசியம முறவின்

கேண்மை, மற்றெதிரி லாத்திண்மை வாய்மைமிகுந் தாய்மைகுணம் வணப்பி யாவும், பெற்றிடினு மடக்கில்லாப் பெருமிதத்தன் வத் தனைக்கும் பிழையுண் டாமால்” பிரபோத. விவேகன்சேனை. ௩௩.

க. “கோளு வுடம்பு முயிரு மடலேறு, காண்கை நீக்கி நிறத்து” துறன். ௧௧௩௨.

எ. “மடலேறலாவது:—தலைவன் ஒவ்வாக் காமத்தால் பணங்கருக்கார் குதிரையும் பணத்தருவி லுள்ளனவற்றால் வண்டில் முதலானவற்று செய்து அஞ்ஞதிரையின்மேலேறவது; மடலேறவான் திகம்பரனாய்

உடலெங்கும் நீறபூசிக் (1) மிழி வலியங்கைப்படாது தானேநீட்டிக் கிழியின் தலைப்புறத்தில் அவன் பையரை வரைந்து கைப்பிடித்து

(மி.திருபதம்) * கின்று, † மிகவுமன்னெஞ்சம்.

108

ஆதி.அ

கவித்தொகை ௧௩.அ.

(௧) மடன்மாவிலே குட்டவேண்டி தூலாலேநீளமணிபோலும் நிறத்தையுடைய
(2) லீலையையும் மற்றை அழகையுடைய பூளைப்பூவையும் ஆவிரம்பூவையும்
எருக்கம்பூவோடே தொடுத்து அம்மடன்மாவிலே கட்டி வளப்பத்தையுடைய
ஊரின் மறுகின்கண்ணே இவ்வெருத்தன் (௩) இவளைப் பாடும்; பாட்டை
எல்லீருங் கேட்பீராக என்று சொல்லிப் பாடத் *தொடங்கி. எ -று.

ஊர்க்கேவோ காற்சந்தியில் ஆகார நித்திரையின்றி அக்திழ்மேற் பார்வை யுஞ் சிந்தையு மிருத்தி வேட்கையுத்தனாய் வேறுணர்வின்றி (2) ஆவூரி னும் அழன்மேற்படினும் அறிதலின்றி மழை வெயில் காற்றால் மயங்காதிருப்பழி, அவ்வூரிலுள்ளார் பலருங் கூடிவந்து, (3) ‘கீ மட லேறுதியோ, அவனைத்தருதும் சோதனைதருதியோ’ என்றவழி, இயைந் தானாயின் அரசனுக்கு அறிவித்து அவனைவலால் அவன் இணைந்து கையத்தத்து ‘மடலேறு’ என்றவழி, ஏறு முறைமை:—பூளை எலும்பு எருக்கு இவைகளைப் கட்டிய மாலையணிந்துகொண்டு அம்மாவில்

எற அவ்வடத்தை வீதியில் ஈரத்தலும் அவ்வுருளை உருண்டோடும் பொழுது, பனங்கருக்கு அறுத்தவிடமெல்லாம் இரத்தத் தோன்றது வீரியத்தோன்றின் அப்போது அவளை அலங்கரித்துக் கொடுப்பது. இரத்தங்கண்டுழி அவளைக் கொலைசெய்து விடுவது. இவை புலவரால் காட்டிய வழக்கென்றணர்க" என்பது திருநா. ௧௦௧. உரையில் உள்ளது. இது துலோத்துங்க. ௧௨௮. குறிப்பில் (1) தான் காமித்த தலைவியினுருவை ஒரு படத்தில் தன் கையாலெழுதி யென்றும் (2) ஆவுரிஞ்சினுமென்றும் (3) கீ மடவேறிச் சோதனைத்ததால் கீ

இச்சித்த பெண்ணைக் கொடுக்கச் செய்வோமென்று கூற அதற்கு அவ்வினைசுந்தானையி னென்றும் விளக்கத்தோடும் சிறிது சொல் வேறுபாட்டோடும் உளது. ஆவிரம்புவும் அனைவதுண்டு.

௧. சீலப். ௭௦ - ௭௧-ஆம் அடிகளும் அவற்றினுரையும் பார்க்க.
௨. "பூவல்லபுனை புழிஞையொடியாத்த, புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி, பிடியமை தூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி" கலி. ௧௪௦: ௪ - ௬.
௩. (அ) "கழிகின்ற வெண்ணையு நின்றநின் கார்மயி நன்னையும்யான், கிழியொன்ற நாடி யெழுதிக்கைக் கொண்டு" (கோவையாடீ. ௭௬.) என்பதன்விசேடவுரையில், 'தனக்கு' அவளையென்னுங்கருத்தினாலும், நின் கார்மயிலென்றான். என்னையும் நின் கார்மயிநன்னையும் மடவீடத்தெழுதுவேனென்றதென்னை? கார்மயிலே யெழுதுவதன்றித் தன்னையு மெழுதுமோவெனின், மடலெழுதிக்கையிற்கொண்டால் உரையாடுகையின்றி இவனும் ஒவியமாகவின், மடவின்றியையிலே தன்னுரையுந்தன்பேரையும் அவளுரையு மவன்பேரையும் எழுதுகையால் என்னையு மென்றான்' என்றுள்ள குறிப்பால் மடலுர்பவற்கு உரையாடாமை உண்டென்றறியப்படுமாயினும் (ஆ) "என்றியான் பாடக் கேட்டு" (ஈ) "பாடுவேன் பாய்மா நிறத்து" (ஈ) "பாடுஎன்றிற் பாடலும் பீரதிபேதம்) * தொடக்கியென்க கையனவற்றையும்.

நகுவனவந்தையுங்காட்டி என்றான், மடவேறுதல்(க)வரைபாய்தலாகிய இரண்டினையுந் தான் பின்புகருதாதவின். இவனொருத்தன் எனத் தன்னைப் பிறப்போற் கூறினான். அஃது உலகத்தார் பாடும் பாட்டன்மையுந் தோற்று வித்துகின்றது.

இவனென்று கூட்டிற்று, கையில் (2) எழுதிப்பிடித்த கிழியிலவனை.

க2 (ந)படரும் பணியின்ற மரவுந் கூடரிழை

(3)நல்கியா ணல்கி யவை

எ-து: விளங்குகின்ற இழையினையுடைய, என்னலே காமிக்கப்பட்டவன் எனக்குக் காதலித்துத் தத்தவை, வருத்தமும் வருத்தத்தாலுண்டான பணியின்ற மடலாற் செய்த குதிரையும். எ - று.

வல்லேன் சிறிதாங்கே, யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாசிகோ"

(உ) "அணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி, யணிரலம் பாடி வரற்கு" (௩) "வருத்தமா ஆர்ந்து மறகின்கட் பாட" (கலி. ௧௩௮: ௨௬, ௧௩௯: ௧௩, ௧௪௦: ௧௩ .. ௧௪, ௧௪௧: ௫ - ௧, ௨௨) என இத் துறாப் பலவிடத்தும் வருதலால், அவனைக் குறித்துப் பாடுதலாகிய ௨ரையாடலுண்டென்பது தெளிவாம். இந்துரப்பக்கம், அநுக்: ௫-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. (அ) "வினையூர் குழலியர் தந்தகிந் தாகுல வெள்ளிநிறைக், கரைபூர் பொழுதிளம் காவையர் தாங்கிழி வைப்பிடித்துக், தபையூர் தொறும் பெண்ணை மாமட லூர்வார், தவிர்த்துபின்னும், வரைபூர்வார் தஞ்சையர் கோன் வாணன் மாறையில் வாணுதலே" தஞ்சை. 40௨. (ஆ) "முன்னோன் நிருக்கொடி யேற்றத்தி னுண்முயல் காத்தொழிந்தறம், பின்னோன் மழைக்குடை வீழ்த்தொழி வார்..... வசதேவன் பெற்ற விருவாரிலே" (இ) "பாசன் சொரூப மெடுப்பது வோமலை பாய்ந்துகடன், முாசன் சொரூப மெடுப்பதுவோ.....அன்பர் பேரெண்ணமே" மாறார். ௧௨௧, ௧௫௪. (ஈ) "மடவார் காம வெள்ளத் தின் மோதலுந்நூர், கிழியொன்று கைப்பிடித் தேமட வேறுவர் கேண்மையற்றார், பழியொன்று மெண்ணில ராய்ப் பறம் பேறியும் பாய்வாரே" திருவாவடுதுறைக். ௧௧௧.

உ. இத்தூதர்பக்கம் அநிசு: ௪ - ஆம் குறிப்பில், முதலிலுள்ள செய்யுளானும்
 "திடும்பெற்ற காசினி யோர்யானு மங்கையரு சித்திரஞ்சேர், படம்
 பெற்றிருக்கிலன் றோதிரு மாலெனப்பாவிப்போ" (மயூரகிரி. ௧௪௧.)
 என்பதனாலும் தலைவனுருவும் எழுதுவதுண்டென்று தெரிகிறது.

௩. "தொடலைக் குறுத்தொடி, தந்தான் மடலொடு, மாலையுழக்குத் துயர்"
 துறன். ௧௩௩.

௪. (அ) "நல்கினு நல்கா னாயினும்" புறம். ௮௦: ௫; (ஆ) "நல்கினே
 கேளாய்" மணி. ௧௨: ௫௬. (இ) "நுமக்குரீர் நல்குநி ராயின்"

(பித்தபேதம்) * பிறன்போற்.

ஆகாச கவித்தொகை கங் அ.

௧௪ (க) பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூதுத லீத்த

(உ) நிறைமழி காமநோய் நீந்தி யறையுற்ற

(௩) வுப்பியல்*பாலை யுறையுற் றதுபோல

வுக்கு விடுமென் னுயிர்

து: என்னுடைய உயிர்தான் பொறுத்தல் என் எல்லைத்தன்னாகப்
 பொலவுபெற்ற துதலினையுடையாள் தந்த, நிறைஎன்னுள் குணம் அழிதற்குக்
 காரணமான காமநோயை நீந்தி உப்புப் பாத்தியிலே கிடந்த உப்பால்
 இயன்ற பாலை மழைத்துவியை உற்ற தன்மைபோலக் கரைத்துவிடா
 நின்றது. எ - து.

௧௮ பூனை (ச) பொலமே ராவிரை (ரு) வேய்வென்ற

தோளா னெ[ம](ன)க் கித்த பூ

எ - து: வேயை வென்ற தோளையுடையாள் எனக்குத் தந்த பூக்கள்
 பூனைப்பூவும் பொன்போன்ற பூவையுடைய ஆவிரம்பூவும். எ - து.

எனவே, தான் + கொடுத்தன நல்லபூ என்றான். + பொலமல ரென்னும்
 முடிவு "தொடரியலான" (சு) என்னும் இலேசான் முடித்தாம்.

௧. "இந்நோய், பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயின்" (கலி. ௫௮:
 ௨௦-௨௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் "பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய்"
 (கலி. ௧௪: ௧௧) என்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. (அ) “நிறைய முண்டோ காமக் காழ்கொளின்” மணி. கு: ௨௦. (ஆ) “நிறையென்ப தில்லைக் காம நேர்நின்ற நிறக்கு மாயின்” துளாமணி. கல்யாண. கடுகி.

௩. (அ) “வெடுவென் றூப்பி னிரம்பாக் குப்பை, பெரும்பெயர் குருங் யாஅக்கு” (ஆ) “யிருபெய, லுப்புச்சிறை நில்லா வென்னம் போல, நானுணர் நில்லாக் காம நண்ணி, நல்கினன்” அகம். ௨௦௧: ௧௪-௧௫. ௨௦௪: ௧௪ - ௨௧. (இ) “உப்பின் பெருங்குப்பை கீர்படியி னில்லாரும்” தி. ௧௩. (ஈ) “கெம்புன னெருங்க வுடைந்துநிலை யாற்றா, வுப்புச் சிறைபோ லுண்ணெகிழ்ந் தருகி” பெருங். (௩) ௨௦: ௧௨௦ - ௧௨௧.

௪. “பொன்னே ராவினைப் புதுமலர்” குறுத். ௧௪௩.

௫. வென்றவென்பது மாபுபற்றி உலமச்சொல்லாய் வருதற்கு, “வேய் வென்றதோன்” என்பது மேற்கோள்; நோல். உலம. கு. ௧௪. இளம்.

௬. நோல். புள்ளிய. கு. ௧௧. இச்சூத்திரத்தின் இளம். ௪௪. உரைகளிலும் ஒன்றின முடித்தலால் மென்கணம் வந்தவிடத்தும் பொன் என்பது (யாத்பேதம்) உபாடை, † பொறுத்ததென் னெல்லி, ‡ பொனமல ராவாம். || அளித்தது. †தொடுத்தன எல்ல, ‡பொனமலனென்றுமுடிபு ‘தொடரியல்’ ‘சூலினை’ என்று மிகுதல்முடித்தாம்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

அகத்

௨௦ (க) உரிதென் வரைத்தகீறி யொள்ளிழை தந்த

பரிசுழி (உ) பைதனோய் முழுகி (ங) யெரிபார்த

நெய்யுண் மெழுகி னிலையாது பைபயத்

(ச) தேயு மனித்தென் னுயிர்

ஏ - து: ஒள்ளிய இழையினைபுடையான் என்றொப் பொறுக்குமெல்லித் தன்றாக எளக்குரித்தாகத் தந்த, என்னியல்புகள் அழிதற்குக் காரணமான, வருத்தத்தையுடைய காமநோயிலே என்னுயிர் அழுகி, கெடுப்புப் பார்த நெய்யுள்ளே கிடந்த மெழுகு மெத்தென உருகித் தேயுமாறபோல †நிலையில். லாதே மெத்தென மெத்தெனத் தேயாநின்றது; இஃது எல்லாநீளும் அளிக்

ஞ் தன்மைபுடைத்து. ஏ - து.

உச இளையாரு மேதி லவரு †முனையயா

ஹற்ற துசாவுந் துணை

ஏ - து: யானுற்ற காமநோய்க்கு யான் உனையும்படி உசாவுந் துணை
இளையபிள்ளைகளும் இக் காமநோய்க்கு அயலானாருமே; பிறரில்லை. ஏ - து.
உசு என் றியான் பாடக் கேட்டு

அன்புறு கிளவியா ளருளிவந் தளித்தலிற்

துன்பத்திற் றுணையாய ||மடலினி யிவட்பெற

வின்பத்து விடம்படலென் றிரங்கின ளன்புற்

பொலமெனத் திரிந்து வருதலுண்டென்பதற்கு, "பொலமலராவிரை"
என்பது மேற்கோள்.

க. உரிது. அகம். க: எ; துளா. மந்திர. கூசு, அப்சியல். கூடுள்; கலீ.
எக: கள்; அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. "பைதலோய்" கலி. கூஉ:கச, ககூ: கஅ.

கூ. (அ) "அருநா ணனிய வழல்சேர் மெழுகொத் தழிகின்றதே" கோவை
யார். சச. (ஆ) "காதல ராயினுங் காதல் கையிகர், தேதில ராயின
மடிகட் கின்றென; ஆதுலை மெழுகினின் றருகினார்" துளா. முத்திச்.
கூச. (இ) "உண்ணஹை யழிய வுலையிடு மெழுகொத் தொருமொழி
தொழியர்க் குரைத்தான்" பிரமோத். பிரதோட. கூள. (ஈ) "அழல்படு
மெழுகே யென்னக், கொம்மென வருக வுள்ளங் குதகலித்து" (உ)
"தீசேர் மெழுகென வுள்ளம் வின்ன" உந்த. திருநகர். கஉஉமேரு. ச.
(ஊ) "உலையின் மீது மெழுகொத் தருகினான்" வரீச். மயான. சச.
(எ) "மெழுகா ரழலுற் றெனவினகி" (ஏ) "மெழு கொள்ளெரிக்கதுவி
யாங்குளகெகிழ்ந் தருகினான்" விநாயக. முக்கலர். இ; கிருச்சமதரு.உ

ச. "துழியிடைய், ரருளா தொழிய் னெழியா தழியுமென் னருயிரே"
கோவையார். எக.

பித்பேதம்) * பரிவழி, † கீகில்லாதே. ; உசையானுற்றதகாறுக், ||மடலினிவட்பெற

றடங்கருந் தோற்றத் தருந்(க)தவ ஸ்ரீமயன்றோர்தம்

முடம்பொழித் துயருல கினிதுபெற் றாங்கே

எ - து: இப்படி இப்படி யான்பாட அன்புறுகிவியாள் அதனைக்கேட்டு அருள்பண்ணி அதன் மேலே அன்புற்று வந்து என்னை அளிக்கையினாலே, மனவேட்கை அடங்கின அரிய வினக்கத்தையுடைய செய்தற்கரிய தவத்தை முயன்றோர் தம்முடம்பை இவ்வுலகிலேபோகட்டுச் சுவர்க்கத்தை + இனிதாகப் பெற்றாற்போல, துன்பத்திற்குத் துணையாய் நின்ற மடல் இனி + இவ்வாய் பெறப்படியாக இன்பத்துக்கு இடம்படக்கடவா (?) எனன்று இரக்கினு ||என்றான். எ - து.

இது பூனையாவிரை எனத் தனைவிரவின, பாட்டிடைமிடைந்த, ஐஞ்சீ ரடுக்கியும் ஆறமெய்பெற்றும் வாராது தாவும்போக்கும் வந்த, கலிவெண் பாட்டு. (உ.க)

(கரு.க.) சான்றவீர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்
பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாக் கடனாளு விவவிருந்த
சான்றி ருமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற
டு துளியிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி
யொளியோ டிருவென்னைக் காட்டி யளியனென்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டிந் துஞ்சே
னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்பா

- க. (அ) “உடம்பொழிய வேண்டி னுயர்தவ மாற்ற” (ஆ) “தவத்தாற்
சுவர்க்கமாய்” கீறுபஞ்ச. ௬; ந.க. (இ) “சுவர்க்கத் தவத்தால்” ஏலாதி.
எள. (ஈ) “ஒழுக்கிய வருத்தவத் துடம்பு நீக்கினு, ரழிப்பரும் பொன்
னுடம் படைந்த தொப்பலே” சீவக. ௩௨௫. (உ) “புண்ணியம் புரிந்
தோர் புருவது துறக்க மென்னுந் தருமறைப் பொருளே” கம்ப.
ககரப். ௫. என்பவையும் (ஊ) “தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் பிடாஅ,
ததன்பய மெய்திய வளவை மான” பொருந. ௧௧ - ௧௨. (எ) “உடம்
பொடி துறக்கக் குற்றவரை யொத்தார்” (ஏ) “உறையும் விண்ணை

முடலொடு மெய்தின ரொத்தார்” (ஐ) “துரந்த செல்வ னினையத்
துறக்கர்தான், பறந்து வந்து படித்தது பல்சனர், பிரந்து வேறொ
ருவகுபெற் றுரொன, மறந்து வைகினர் முன்னைத்தம் வாழ்வொலாம்”
(ஓ) “மொய்யி னோடருந் துறச்சமுற் றுரொன” கம்ப. கடிமணப். க.
மத்திய. எடு. கிளைகண்டு நீங்கு. எ. மீட்சி. கதிச. என்பனவையும் இங்கே
அறிதற்பாலன.

(பிழிபெய்தம்) * முயன்ருகுடம்,†இனிதாற்பெற்றும், ‡இவன் பெறும்படியாக, ||என்ருன்.

கசு0

கவித்தொகை ௧0௩.

கதி. (க)கொலைவன் சூடிய (உ)சுழவித் திங்கன்போல்

*வளையுபு பவிர்த கோடணி சேயும்

பொருமூரண் முன்பிற் (ங) புகலேறு பலபெய்

தரிமாவும் பரிமாவும் கனிறுங் கராமும்

(சு)பெருமலை விடாகத் தொருங்குடன் குழிஇப்

உ0 (ரு)படு(சு)மழை யாடும் வரையகம் போலுங்

கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுக

எ-து: அவர் தத்தம்மிடையைக் கைக்கொள்ள ஆயர்(எ)மணிகளையுடைய

(அ)மலையிடத்தினின்றும் வீழ்கின்ற அருவிகன்போல அழகினது எல்லையைப்

க. “எற்றுவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை, மாற்றருங் கணிச்சி மணி
‘மிடற்றோணும்..... ..நால்வ ருள்ளங், கூற்றொத் தீயே மாற்றருஞ்
சேற்றம்” புறம். ௫௬: ௧- ௧௧. என்புழி ‘மணிமிடற்றோனைக் கூற்றமென்
றது அழித்தற்றொழிவடைமையான்’ என்னும்விசேடவுரைப் பொரு
ளாட்சியும், “கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன்மற்றிவன்” புறம்.
௧௫௨: ௮. “கொலைவனல்லையோ ‘கொற்றவ னாயினே” மணி. ௨௫.
௧௪௪. என்னும் சொல்லாட்சியும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

உ. குழவி யென்பது குத்திரத்துக் கூறப்படாத பிறிதின்மேலும் வரு
மென்பதற்கு, “குழவித் திங்கன்” என்பது மேற்கோள்; நொல். மா.
கு. ௨௪. பேர்; மயிலைநாதர் குழவியென்பது மகிக்கும் உரித்தாய்வரு

மாபிற்றென்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதர்பாலது; நன்.
பொது. கு. க.எ.

க. “பேர்ப்புத லேற்றுப் பிணரொருத்தில்” கலி. ௧௦௩: ௩௪.

ச. (அ) “பெருமலை விடாகத்து” (ஆ) “பெருமலை விடாகத் தருமினை”
புறம். ௩௭: ௪; ௩௮: ௮.

இ. படுதல் என்பது பெய்தல் என்னும் பொருளில் வருதல், (அ)
“படுமழை யடுக்கத்த” (ஆ) “பாடுபெயல்” கலி. ௪௮: ௪; ௧௦: ௩.
என்பவற்றாலும் ‘பாட்டம்’ என இருவகைவழக்கினும் வழங்கும் சொல்
லாலும் அறியலாகும்.

க. “ஊர்பெரு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க” கலி. ௧௦௩: ௨௩.

எ. மண்வரை என்பதற்கு நீலமணி போன்றமலை யெனப் பொருள்
கொள்ளினும் பொருந்தும்.

அ. (அ) “அயமிழி யருவிய வணிமலை” (ஆ) “இலக்குதா ழருவியோ
டண்கொண்ட நின்மலை” (இ) “ஆமிழி யணிமலை” (ஈ) “அயனத்தி
யணிபெற வருவியார்த் திழிதரும், பயமழை தலைஇய பாசொல் விதல்

(பிரதிபேதம்) * வண்புமலித.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௨.

அ. ௧௩௩

௧௦ லோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தென் னெவ்வநோய்
தாங்குத நேற்று விடும்பைக் குறிப்பாக
விங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து;

௧௪ யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப
மாமேலே னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
நேமொழி மாத ருறாஅ துறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு;

௧௮ உய்யா வருநோய்க் குயவாகு மைய
ஹீஇயா ளீத்தவிம் மா;

௨௦ காணுக ரொள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தெ

னெண்பின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு
மாணிழை மாதரா ளேளரெனக் காமன
தாணையால் வந்த படை;

உ.சு காமக் கடும்பகையிற் றோன்றினேற் கேம
மெழிநுத லீத்தவிம் மா;

உ.க அகைபெரி யானுதென் னருயி செஞ்சம்
வகையின லுன்னஞ் சடுதரு மன்னே
முனையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்
தகையாற் றலைக்கொண்ட நெஞ்சு;

உ.௦ அழன்மன்ற காம வநநோய் நிழன்மன்ற
நேரிழை யீத்தவிம் மா;

ஆங்கதை;

உ.ங. அறிந்தனி ராயிற் சான்றவீர் தான்றவ
மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழிஇ யான்றோ
ருள்ளிடப் பட்ட வாசனைப் பெயர்த்தவ
ருபர்கிலை யுலக முறீஇ யாங்கென்
றுபர்கிலை தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே.

இது மடலெறுகின்ற தலைவன் சான்றோர்க்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)சான்றவீர் வாழியோ சான்றவீரென்றும்

(உ)பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி (ஈ)யறநறிதல்

சான்றவர்க் கெல்லாக் கடனா (ச)லீனவிருந்த

சான்றீ நுமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற

தி துளியிடை (நு)மின்னுப்போற் றேன்றி பொருத்தி

யொளியோ நெடுவெண்ணைக் காட்டி யளிப்பென்

னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டிந் துஞ்சே

னணியலக் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்

பிணையலக் கண்ணி மிலைந்து (கி)மணியார்ப்ப

க0 வோங்கிநும் பெண்ணை மடலூர்ந்தென் னெவ்வோய்

தாங்குத நேற்று விடும்பைக் குயிர்ப்பாக

வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது

(எ)பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து

எ - து: நற்குணங்கள் எல்லாம் அமைந்தீர்! நற்குணங்களெல்லாம் அமைந்தீர்! கீர் வாழ்வீராக! பிறகுடைய நோயும் தம்முடைய நோய்போலே எந்நாளும் பேணி அதனாற் பெறும் அறிவை அறிந்து போதுதல் உலகத்துள்ள சான்றவர்க்கெல்லாம் ந முறைமையானால், நமக்கும் அது முறைமையென்று கருதி நமக்கொரு காரியத்தினைக் கூறுவேன்; அஃதியாதெனின், ஒருத்தி

க. “சான்றவீர் வாழியோ சான்றவீரென்றும்” என்பது கண்டோர் கேட்பாராகத் தலைமகன் கூற்று நிகழ்த்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். செய். கு. ககசு. பேர்; கச்.

உ. “அறிவினா னாகவ துண்டோ பிரிதினோய், தந்நோய்போற் போற்றுக் கடை” துறள். ஈகதி.

ஈ. “தோன்றியாய்ந் துவக மூன்றிற் றயரெய்து முயிர்க டம்மை, யின்ற தாய் போல னோம்பி யின்பத்த னிருத்தி நாகன், மூன்றலகிற்கு மாக்கி முடிவிலாத் தன்மை நல்கு, மான்றநல் வறத்தைப்போலு மரிய தொன் றில்லை கண்டாய்”

ச. “அவ்வெதிர்” (கலி. கஉ: கக.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

தி. கலி. ககஅ: ௫ - கக - ஆம் அடிகள் ஒப்புமோக்குக.

க. "பிண்படு கவிமர்ப், பூண்மணி கமங்க வேறி" குறுந். கக௩.

எ. இந்துர்பக்கம் அடுஅ: ௨-ஆம் குறிப்பில் (௫) முதலியவை பார்க்க. ||
(பிரதிபேதம்) * முறைமையாதும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௨.

அகநா

மயங்கினமழைக்கு நடுவில் மின்போலே வந்துதோன்றித் தன்னொளியோடே
தன்னுருவையும் என்னைக் காணப்பண்ணி என்னை அளிக்குந்தன்மையளாய்
அளித்துப் *பின்னர் என்னெஞ்சைத் தான்வரும்வழியாகக்கொண்டுவட்டான்;
அதனை முதலாகக்கொண்டு துயில்கொள்ளேனாய் அசைகின்ற அழகினை
புடைய (௧)ஆவிரையினது பூவோடே எருக்கினது கட்டுதலையுடைய அழகினை
புடைய கண்ணியையுஞ் சூடி வளருங் கரிய பிணைமடலாற் செய்த குதிரையை
மணிகள் ஆரவாசிப்ப ஏறி அப்பாய்மாவை (௨)மனத்தே சிறுத்தியான் நீங்காம
னின்ற வருத்தத்தைத் தருகின்ற என் காமநோயைத் தாங்கமாட்டாமையால்
உண்டான மனவருத்தத்திற்கு இளைப்பாறுதலாக இறகின் பூணிணுபுடைய
மாதர் என்னை வருத்தின் கூற்றிலே ஒருகூற்றினைப் (௩) பாடுவேன்; அதனை
இவ்விடத்திருந்த சான்றீர்! கேளுமென்றான். எ - று.

பலராதலிற் சான்றீர் சான்றீரென்றான். ஈர் என்று வினியேலாது (௪)
குறுகிநின்றது. ஐ, அசை. பின்பு சான்றீர் என்றது தான் பின்பு கூறுகின்ற
தற்கு எதிர்முகமாக. 'கொண்டும் என்னும் உம்மை இசைநிறை. || "ஒருத்தி
யொளியோடுரு .....துஞ்சேன்" என்றது(௫)தன்கட்டோன்றிய அசைவு
பற்றி அவலம் பிரந்தது.

கச (௬)யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப

(௭) - மாமேலே நென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்

க. இந்துர்பக்கம் அடுஅ: ௭-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௨. (அ) "மன்றத்து மடலேறி, சிறுக்குவென் போவ்வல்யா னீடு பழியே"
கலி. ௫அ: ௨௨ - ௨௩. (ஆ) "மடற் கவிமா மன்றத் தேறித்தன், னணி
நலம் பாடினு மரியான்" தலை. என்பவற்றை கோக்க, 'மனத்தே'
என்பது 'மன்றத்தே' என்று இருக்கவேண்டியபென்று தோற்றுகிறது.

க. இந்நூற்பகுதும் அநிது: க - ஆம் குறிப்பில் (ஆ) முதலியவை பார்க்க.
 ச. 'அர்' ஈராய் விளியேற்கும்; தோல், விளி. கு. உக.
 ட. இச்செய்திகளே "துளிபிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி...
 ..... துஞ்சேன்" என்னும் அடிகள் மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்.
 கு. டி; நச்; இ - வி. கு. இஎஅ.

க. "யாமத்து மெல்லையும்" என்னும் பகுதி (தோல். அகத். கு. இச. நச்)
 சட்டி ஒருவர்பெயர்கொள்ளப் பெருத்திணைக்கும் "காம மேதகர் வார்
 தம காதலால், யாம மும்பக லும்மறி யாமையால்" (கீவக. ககடு.)
 என்புழி யாமம் இரவென்னும் பொருளில் வருமென்பதற்கும் மேற்.
 எ. "மாமேலெனென்று..... ..பட்டு" என வருதலின் இச்செய்யுள்
 ஏறியமடற்றிறமான பெருத்திணையென்பர் நச்சினார்க்கினியர்; தோல்.

(9)திபேதம்) * பின்னர் கொஞ்சம், † மனம் வருத்த, ‡ கொண்டும்: உம்மை, || ஒத்தி,
 + மாமேலி நின்று.

109

அகநா

கவித்தொகை ககக.

தேமொழி மாத ருராஅ துறீஇய "

(க)காமக் கடலகப் பட்டு

எ - து: தேன்போலும் மொழியினைபுடைய மாதர் கடான் காமுருதே
 என்னைக்காமுறுத்தின காமமாகிய கடலிலே அகப்பட்டு (உ)உசாத்துணை இல்
 லாத நடுவியாமத்தும் உசாத்துணையுள்ள பகலிடத்தும் † மனவருத்த மாகிய
 திரைகள் வந்து அலைக்கையினாலே மாவின்மேல் இருக்கின்றேனிருக்கின்றே
 னென்று மனத்தாற்கருதியிருந்து அம்(க)மடன்மாஒருதெப்பமாக அக்கடலை
 கீழ்துவைன்; அஃது என்னிலை; என்றான். எ - று.

கஅ (ச)உய்யா வருகோய்க் ‡ குயலாகு மைய

துறீஇயா ளீத்தவிம் மா

எ - து: என்னை மயக்கமுறுத்தினவன் அதற்கு மருந்தாகத் தந்த இம்
 மடன்மா யான் பிழையாமைக்குக் காரணமான அரிய காமகோய்க்குப் பிழைத்

கும்படிக்குச் செய்வதொன்றாய் இராகின்றதென்றான். எ - று.

௨௦ (௫) காணுந் ரெள்ளக் || கலங்கித் தலைவந்தெ

னொழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு

அகத். கு. ௧௩, கு. ௫௧. இ - வி நூலாரும் இச்செய்யுளை அதற்கே மேற்கோள் காட்டினர்; இ - வி. கு. ௫௧௪.

௧. (அ) “காமக் கடல்” (ஆ) “காமக் கடும்புனல்” துறள். ௧௧௧௪. ௧௧௧௪.

௨. (அ) “மன்னுயி ரெல்லாந் துயிற்றி யளித்திரா, வென்னல்ல நிலை துணை” துறள். ௧௧௧௪. என்பதும் (ஆ) “மடலூர்தல் யாமத்து முன் னுவேன் மன்ற” துறள். ௧௧௧௪. என்பதற்கு, ‘எல்லாரும் துயிலும் இடையாமத்தும் யானிருந்து மடலூர்தலையே கருதா நிற்பேன்’ என்று பரிமேலழகர் எழுதியிருக்கும் உரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. (அ) “துறைசையன்னார், கணையார் விழித்த காமக் கடலைக் கடக்க நெஞ்சே, புணையாகக் கோடன் மடலன்றி வேறு பொருளில்லையே” திருவாவடுதுறைக். ௧௧௧௪. (ஆ) “அடலான வேல்விழி யார்சை கொடாவிடி லாசைநெடுங், கடலானசோகச் சுழியூடகப்பட்ட காழுகர் தா, மடலான தோண்கொண் டேரீந்திச் சேர்வர் மணக்கரைக்கே” மாறன். ௧௨௫.

௪. (அ) “என்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக, நன்னுத லீத்த விம்மா” கலி. ௧௪௦: ௧௫ - ௧௬. (ஆ) “உயலாற்றா, வய்வினோய்” துறள். ௧௧௧௪.

௫. (அ) “பிற ரென்னத் தோன்றி, யொருநாண் மருங்கிற், பெருநா ணீக்கித், தெருவி னியலவுந் தருவது கொல்லோ” துறள். ௧௧௨. (ஆ) “பல்லாராகக் கென்னப் படுமடன் மாவேறி” கலி. ௧௧: ௨௨.

(பிரதிபேதம்) * தாக் காழுருதே † மனம் வருந்த ‡ உயலாகும் || கலக்கத்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௨.

அகநா

மாணியை மாதரா னேசுரெனக் காமன

* தாணையால் வந்த படை

எ - து: மாட்சிமைப்பட்ட இழையிணையுடைய மாதரான் ஏரால் வந்த வருத்தமென்று யான் உறும்படியாகக் (க) காமனுடைய ஏவலாலே வந்த காம

கோயாகிய படை என்னைக் கண்டார் இகழும்படி யான்கலங்க என்னிடத்தே வந்து என்னுடைய (உ) ஆண்டன்மையின் அழகாகிய மதிவைச் சூழவிட்டிருந்து புறத்தையெல்லாமுடைத்துப் பின்னர் உள்வாயை அழியாச் சிந்தாமென்றான். எ - று.

கலங்கி, கலங்க என்க.

உச (நு)காமக் கடும்பகையிற் றேன்றினேற் கேம

மெழினுத லீத்தவிம் மா

எ - து: காமமாகிய கடியபகை ஆண்மையை உள்ளும்புறம்பும் அழித்த வாலே இவ்வான்ம் வடிவுகொண்டு தோன்றினானைக்கு அழகையுடைத்தாகிய றுதலினைபுடையான் தந்த இம்மடன்மா, பரிசாரமாயிற்றென்றான். எ - று.

உச அகையெரி யானுதென் னை(சு)ருயி ரொஞ்சும்

||வகையின லுள்ளஞ் சுகிதரு மன்னே

முனையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்

தகையாற் றலைக்கொண்ட டுநெஞ்சு

எ - து: முல்லைமுனையை ஒக்கும் இலங்குகின்ற எயிற்றையும் இனிய தாகிய மகிழ்ச்சியையுமுடைய மாதருடைய அழகாலே அவனிடத்தைப்பற்றிச்

க. (அ) “பீழைமை பலவுஞ் செய்து வினரிப்படை பரப்பி வந்து, வாழியிற் பொழித்து வவ்வி வலிந்துயிர் வாங்கி புண்ணுவ், உழைமை பயின்ற கூற்றவாசனை” (தூள். துறவு. கஅ) என்பதும் (ஆ) “காலனைச் சூழ்த்த நோய்போ னபுலமா விபுலர் சூழ” (கீவக. ககசச) என்ப தற்கு, “காலன் எவின்விடத்தே சேறற்கு அவனைச் சூழ்த்த நோய் போல மாவின்மேலே நபுல விபுலர் சூழ்த்தவா” என்றெழுதியிருக்கும் உரையும் இதன் நிழலாக இருக்கின்றன.

உ. (அ) “நானொடுகல்லாண்மைபண்டிடையே னின் றுடையேன், காழுற்ற ரோறு மடல்” (ஆ) “காமக் கடும்புன லுய்க்குமே நானொடு, நல்லாண் மை யென்னும் புனை” தூள். ககநக. ககநச.

ந. “காம முழந்து வருத்தினாக் கேம, மடலல்ல தில்லை வலி” தூள். ககநக.

ச. “உயிரொஞ்சு துயர்செய்தல்” கலி. ௧௦: ௧.

(பித்தியேதம்) * ஆனியான். † சிந்தாமையென்றான். ‡ தோன்றினோர்க்கு, || வகையினான்,
+ கோய்.

அஃஅ

கவித்தொகை கங்கு.

கொண்ட என்னுடைய கொஞ்சிடத்து உள்ளத்தைச் சுடப்பட்டு எரிகின்ற
காமத்தீ என் அரிய உயிர் போக உற்றாலே அமையாதே நின்று (க)சுடுதலைச்
செய்யும்; ஐயோ! யான் என்னைம் ஆற்றுவேனென்றான். எ - று.

(உ)உறப்புடையதுபோலே கொஞ்சுக்கு உள்ளமுண்டென்றான்.

கூ. அழன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற

நேரிழை யீத்தனிம் மா

எ - று: காமமாகிய பொறுத்தற்கரியகோய் அறுதியாக கொடுப்பு; ஒத்த
இழையினைபுடையான் அதற்குப் பரிசாரமாகத்தந்த இம்மடன்மா அறுதியாக
அதற்கொரு நிழலாய் இருந்ததென்றான். எ - று.

ஆங்கதை

கூ. அறிந்தனி ராயிற் சான்றவிர் (கூ)*கான்றவ

மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழிஇ யான்றோ

ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ

க. “ஊர்தலைக்கொண்டு.....காமத்தீ, கிருட் புகினுஞ் சுடும்” (கவி.
கச்ச: ௫௬ - ௬௨) என்பதும் அதன் குறிப்புள் இவ்விடத்துக்குப்
பொருத்துவனவும் ஒப்புநோக்கற்பாவன.

உ. தோல் பொருளி. கு. உ.

கூ. இத்திரன், விண்ணுவகில் தன்பால் வந்த யயாதியரசனை நோக்கிப்
பலவும்வினவுங்கால், ‘தவத்தில் நீ யாருக்கு ஒப்பாயினை’ என்றதற்கு
அவன், ‘தவத்தில் எனக்கு ஒப்பானொருவனையும் நான் காணவில்லை’
என, இத்திரன், ‘பிறரை அவர் பெருமையை அறியாமலே அவமதித்த
இத்தவற்றால் நீ மேலுலக வாழ்வொழியக் கீழே விழுவாய்’ என,
‘அவ்வாறாயின் கல்லோரிடையே விழவேண்டுகிறேன்’ என்று அவ்

விந்திரன்பால் அவ்வாய்பெற்று விழுமாசன் சிலர் வேள்விசெய்யு
மிடத்துக்கு நேரே இறங்குகையில் அங்கிருந்த அவட்டன் மிகப் பல
செய்திவினாவ, அவற்றுக்குவிடைகளுக்கறிக்கீழேவீழ வினார்தபோது,
அவனும் பிரதர்த்தனனும் வஸுமனஸும் சிபியும் தமக்கு மேலுலக
முண்டென்று கேட்டறிந்து அவ்வுலகங்களை யயாதிக்குக் கொடுப்ப,
அவன் கொள்ளெனெனமறுத்துப் பின்பு அக்குவந்த தவமகளை அவன்
கூற்றால் தன்மகன் மாதவியென்றும் அவர்களை அவன்பெற்றீ பிள்ளைக
ளென்றும் தெளிந்து அவன் கூறிய நியாயத்தால் அவளும் அங்கால்வா
களும் அளித்த தலப்பயனைமாற்றவொண்ணாது என்று, மேலுலகினின்று
அக்குவந்த ஐந்து பொற்றேர்களில் தனித்தனியே அங்கால்வர்க
ளுடன் ஏறி மேலுலகடைத்தனென்று ஸ்ரீமஹாபாரதம். ஆதிபர்வம்.
பிரதிபேதம்) * தான்றய மொழி.

ஐந்தாவது தெய்தல் உக .

அகநக

(க)ருயர்நிலை யுலக முநீஇ யாங்கென்

றுயர்நிலை * தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே

எ - து: என்று கூறி என்னிடத்துச் செல்கின்ற வருத்தத்தை நீர் அறிக்
நீராயிற் சான்றீராயுள்ளீர்! அமைந்த சான்றோர் இவன் தவஞ்செய்தற்கு
உரியனென்று தவத்துள்ளே * கூட்டிக்கொள்ளப்பட்ட அரசனை, அவன் தான்
தவஞ்செய்தலின்கித் துறக்கத்திற் சேறலை வழுவுகையினாலே, அவ்வழுவு
தலை அவர் மீட்டுத், தவஞ் செய்வித்து, உயர்ந்த நிலைமையையுடைய சுவர்க்
கத்தேபோகவிட்டுத் துயர் * தீர்த்தாற்போல, (உ)என் துயரினதுதன்மையைப்
போக்குதலும் றும்மிடத்து முறைமை; எனச் சான்றோரைநோக்கிக்கூறினான்,
எ - து.

இது தன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறத்தது.

இது(ங)தரவும் போக்கும் || பாட்டிடைபிடைந்த கலிவெண்பாட்டு. (உஉ)

(கஃ0.) கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே

பண்டறியா தீர்போல நோக்குவீர் கொண்டது

மாவென் றுணர்மின் மடலன்று னற்றிவை
 பூவல்ல பூளே யுழிநெயோ டியாக்த
 ௫ புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி
 பிடியமை னுலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
 யடர்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி
 நெடியோன் மகனயந்து தந்தாங் கனைப
 வடிய வடிந்த வனப்பினென் னொஞ்ச
 ௧௦ மிடிய விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருக்திக்
 கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்மி
 னன்னே னொருவனென் யான்;

௮௦ - ௮௭-ஆம் அத்தியாயத்துள்ள செய்தி இம்மூலத்துக்கு ஒருவாறு பொருந்துமென்று தோற்றுகிறது.

௧. (அ) “உயர்நிலை யுலகம்” மது. ௧௬௭. (ஆ) “உயர்நிலை யுலகத்தி” புறம். ௫௦: ௧௫.

௨. “சீான்றோ ரிருந்த வவையத் துற்றோ, னுசாகென்னும் பூசல்போல, வல்லே களைமதி யத்தை” புறம். ௨௬௧: ௮ - ௧௦.

௩. தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைத்த கலிவெண்பாட்டி ஆசிரியச் சரிதகத்தான் வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்; தேவல். செய். கு. ௧௫௪. போர்; ௧௪.

(பாதிபேதம்) *திர்த்தஹந்தி, †உடிக்கொன், ‡திர்த்தாப்போல, ||பாட்டிடைமிடைத்த.

௮௭௦ கவித்தொகை ௧௪௦.

௧௩ என்னுனும், பாடெனிற் பாடவும் வல்லைன் சிறிதாங்கே
 யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ
 வென்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக
 நன்னுத லீத்தலிம் மா;

௧௪ திங்க ளரவுறிற் தீர்க்கலா ராயினுந்
 தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவ ரின்சாய

லொண்டொடி நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்
கண்டுங்கண் ணோடாதிவ் லூர்;

உக தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி யுயிர்செகுக்கும்
பாம்பு மவைப்படி லுய்யுமாம் பூங்கண்
வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தவிக் காட
முணர்ந்து முணராதிவ் லூர்;

உரு வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைநின்ற
ரஞ்சலென் றுலு முயிர்ப்புண்டா மஞ்சீர்ச்
செறிந்தோர் முறுவலாள் செய்தவிக் காம
மறிந்து மறியாதிவ் லூர்;
ஆங்க;

ரு0 என்க ணிடும்பை யறீஇயினே லுங்கட்
டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா லின்ன
மருளுறு நோயொடு மம்ம ரகல
வீருளுறு கூந்தலா ளென்னை
யருளுறச் செயினுமக் கறனுமா ரதுவே.

(க)இது மடலேறுவேனென்ற தலைவன் கண்டார்க்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(உ)*கண்டவி ரெல்லாம் †கதமென வந்தாங்கே
பண்டறியா தீர்போல ‡நோக்குவீர் கொண்டது

க. இச்செய்யுளையும் ஏறிய மடற்றிறமான பெருந்தினையென்றி (தோல்.
அகத். கு. கக. உரையில்) இவர் கூறியிருக்கிறார்.

உ. “கண்டவிரெல்லாம்.....நோக்குவீர்” என்பது எல்லாமென்னுஞ்
சொல் சிறுபான்மை முன்னிலைப் பன்மைக்கண் வருமென்பதற்கு
மேற்கோள்; தோல். பெயரி. கு. கக. இ - வி. கு. ககக.

(பிரதிபேதம்) * கண்டனீர், † கதமெனவாங்கே, ‡ நோக்குவீர்

- (க) மாவென றுணர்மின், மடலன்று மற்ற்லை
 பூவல்ல (உ) பூனே யுழிஞையோ டியாத்த
 ௫ புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி
 பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
 யடர்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி
 (௩) நெடியான் மக*னயந்து தத்தங் கனை ய
 வடிய வடிந்த வனப்பினென் னெஞ்ச
 ௧௦ மிடிய ிவிடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்திக்
 (௪) கடியுறை காட்டிய செல்வன் மடியன்மி
 னன்னே னெருவனென் யான்

எ - து: என்னைக்கண்ட நீங்கெல்லாம் (௩) கடுவந்து அங்வுரிடத்து
 என்னைப் பண்டு அறியாதீர்பேலப் பாராநின்றீர்; நாப்பெய்தமணியைக்கழுத்
 திலே கட்டிக் கையாற் பிடித்தலமைந்த வாய்க்கயிற்றோடே யான் கையிற்
 கொண்டது மடன்மாவன்று, ஏறுவார் ஏறப்படுங் குதிரையென்றும்
 பின்னைத் தலையினும் மாப்பினும் கிடக்கின்ற இவை தகடாகிய பொன்னினது
 விளக்கத்தைக்கும் ஆவிரம்புவாற்செய்த கண்ணியும்(௪) உழிஞைப் பூவோடே

- க. (அ) "மாவென மடலு முர்ப" துறந். கள. (ஆ) "மாவென றுரைத்து
 மடலேறுப மன்று தோறும்" வளையாபதி.
 உ. இந்நூற்பக்கம் அநி: எ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
 ஈ. (அ) : "மதனற்குமெழுத வொண்ணுத்; சிதையைத் தருதலாலே"
 (ஆ) "இத்தத் தோன்றலையெழுதலாக்கொலிம் மன்மதனாலென்றான்"
 கம்ப. மிதிலைக்காட்சி. ௫. உலாலியல். உடு. என்பவற்றால் காமன்,
 ஸ்வியத்துறை கைபோயவெனப்படுதலும் இங்கே கோக்கற்பாலது.
 ஈ. "அடியுறை" கலி. ௫௪: ௪. அகன் குறிப்பும் பார்க்க.
 ௫. (அ) "கதுமெனக் கண்டவர்க்கு" (ஆ) "கதுமென கோக்கன்மின்"
 கலி. ௧௦: ௫, ௧௪௭: ௧௭. (இ) "கதுமெனத் தானோக்கி" துறந்.
 ௧௧௭௩. (ஈ) இந்நூற்பக்கம் ௪௨௨: எ-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. (அ) 'உழிஞை - கொற்றான்; அது குடகாட்டார் வழக்கு' என்பது புறம். ௫௦. விசேடவுரை. (ஆ) இது கொடியை யுடையதென்று "கெடுக்கொடி புழிஞைப் பவரொடு" (புறம். எக: ௫, எள: ௩) என்பதனால் தெரிகிறது. (இ) இதன் பூ மதில்வளைப்பவருக்கு ருரித்தென்று சிலரும் (ஈ) அவருக்கும் மதில் காப்பவருக்கு முரித்தென்று சிலரும் கூறவர்; (உ) இது பூளையின்வகையு னொன்றென்றும் கூறப்படும். (யிதிபேதம்) * ஷர் தகத்தக்கு, † இடைகொள்ளும்.

அாஉ கவித்தாகை கச௦.

பூளையுடைய புனத்தையுடைய மலையிலே மயிலுதிர்ந்த பீலியும் விளங்குகின்ற [தனமல்ல,] (தாரல்ல) என் மனத்தாலே நன்றென்று கருதியான் கட்டின பூந்தாரென்றும் உணர்வீராக; திருமால் மகனாகிய காமன் என் தலைமையை அழித்தலை விரும்பிக்கொடுக்கப்பட்டுத் தன்மெய்யிடத்தே அத்தன்மையவாகிய நன்மைகளெல்லாம் தோன்றிய வணப்பாலும் சாயலாலும் வலுவிகிரின்றன் மையையுடைய கண்களாலும் என்னெஞ்சாகிய அரண் இடித்துபோம்படி கடுவேவந்து என்னைக் கைக்கொள்ளும் ஒப்பல்லாதவருக்கு யான் வழிபட்டு உறைதலை உலகத்தார்க்குக் காட்டவேண்டிச் செல்லா நின்றேன்; இதனைக் கண்டு கீர் மனத்தே வெறுத்துக் குவித்திராதேகொள்ளும்; யான் அத்தன்மையையுடையேன் ஒருவனென்றான். எ - று.

அன்னேனென்றது தான் இவ்வாறுதற்கு முன்செய்த தீவினையை. தூல் ஆகுபெயர். தந்தென்பது. "செவலினும் வாலினும்" என்னும் (க) குத்திரப் பொதுவிதியான் ஈண்டுக் கொடுத்தலை உணர்த்திற்று. அனைய என்றது கெஞ்சறி சட்டாய் நின்றது. வடிய என்றது வலுவிகிரின் தன்மையையுடைய கண்களை உணர்த்திற்று. அடியிலே யுறைதல் வழிபாடென்னும் பொருடாந் து கிற்றலின், அதனோடே ஒருத்திக்கு என்னும் நான்கனுருபு முடிந்தது.

க௩ என்னுளும், (உ) பாடெனிற்பாடவும் வல்லென் சிறிதாக்கே பாடெனிற லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ (௩) வென்னு ளிடுந்பை தணிக்கு மருந்தாக நன்னுத லீத்தலிம் மா

எ-து: நீ ஒன்றுபாடென்று கூறுவீராயில் எப்படியால் எப்படியாயினுஞ் சிறிது பாடவும் வல்லேன்; அம்மடன்மா மேலே இருந்து அஃது (சு)இடவாய் வலவாய் பெயரும்படி நின்மெய்யை(நு) அசைப்பாயென்றோயின் அத்தொழிலையான் ஆளுதலையும் வல்லேன்; இப்பொழுது என்னெஞ்சிடத்துக்காமகோயை வான் ஆற்றும் மருந்தாக என்னுதல் தந்த இக்குதலையினைப் பாடுவேனோ என்றான். எ - று.

அவர் பாடென்னுமையின், மேல் தன்னை வருத்தினமையைக் கூறுகின்றான்.

- க. நொல். கிளவி. கு. உஅ.
 உ. இத்தார்பக்கம் அகிஅ: கூ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
 கூ. "உய்யா வருகோய்க் குயலாகு மைய, லுறியுயா ளீத். விம்மா" கலி. கக.க: கஅ - கக.
 ச. 'இடவாய் வலவாயாகிய இடத்தை' புறம். ச: எ. உரை.
 டி. "சங்கர னாவ ரெருக்கண்க் தாடித் தனித்து நின்றே" என்று மடலேறு வாரக்கு ஆகிதலும் கூறப்படுதல் காண்க.
 (பிரதிபேதம்) *பாடதும் வல்லேன், † குதிலும்.

நான்காவது முல்லை கூ.

கூசகி

*போக்கின வெள்ளிய கால்களையுடைய காரியாகிய ஏற்றினையும் மீன் பொலிவு பெற்று விளங்குதல்வரும் அந்திக்காலத்து மேகத்தையுடைய சிவந்த ஆகாயம்போலே அழகிய ஒளிபார்த்த புள்ளிகள் வெள்ளையாயிருக்கின்ற சிவந்த ஏற்றையும் கொலைத் தொழிலையுடைய இறைவன் குடிய இளையதாகிய திண்ணைப்போல வளைந்து நிறைந்த கொம்பை அணிந்த சிவந்த ஏற்றையும் பொருகின்ற மாறபாட்டினையும் வலியினையுமுடைய கொண்டாடுகின்ற பிற ஏறுகள் பலவற்றையும் தொழுவிலுள்ளே விடுகையினாலே ஒழுங்குபட்ட புனைகுழந்த அத்தொழு, சிங்கமாகிய மாலும் குதிரையாகிய மாலும் களிறுகளும் (கு)முதலையிலொருசாதியாகிய காரமும் பெரிய மலையின் முழையிடத்திலே சேரத் திரளப்பட்டிப் பெய்கின்ற மழை ஒருங்குசிரியும் மலையிடத்தை யொக்கும். எ - று.

உஉ தொழுவினுள், (உ)புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்

(நு)தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு

எ - து: அத்தொழுவினுள்ளே அன்வேறுகளைத் தழுவுதற்கு விரும்பி விரும்பிக் குத்தித் பொதுவரைத் தெரிந்து தெரிந்து அன்வேறுகள் குத்தின. எ - று.

உச ஏற்றின், (சு)அரிபரி பறுப்பன சுற்றி

யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய நிறைக்க

வெற்ப" (கலி. சக: கூ. உடு; சஅ: க; இக: சு - எ) என்பவற்றால் மலையை அருவி அழகுறுத்துவதாகக் கூறதல் அறியப்படும்.

௪. (அ) "ஒடுங்கிருங் குட்டக் தருஞ்சுழி வழங்குங், கொடுந்தாண்முதலையு மிடங்கருங் கராமும்" (குறிஞ்சி. உடுக - உடுஎ.) என்பதனால், கராம் முதலிச்சாதி விசேடமென்பது அறியலாகும்.

உ. "எழுதி ரடியே முடுகிய னுடக்கும்" என்பதன் பின்னுள்ள 'முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்' என்னும் (தொல். செய். கூ) சூத்திரத்தி னுரையில் முதலீரடிக்குமென்ற வும்மை எச்சவும்மை யாதலால், காற் சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்ற கூறி, "புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத், தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு" என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். பேர்.

நு. 'செய்யு' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் தன் வினைமுதல் வினை கொண்டு முடித்ததற்கு, "தெரிபுதெரிபு குத்தினவேறு" என்பது மேற் கோள்; நன்.வினை. கு. உடு. மயிலை. விருத்தி: இரா. இ-வி. கு. உசக.

ச. கலிப்பாவுறப்பில் முதலடி முடுகியலாயும் முதலடியும் முன்றாமடியும் முச்சீராயும் வந்ததற்கு, "அரிபரிபு.....குடர்வலத்தன்" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. எ0. கச.

(பிரதிபேதம்) * பேர்களைவொள்ளிய. † மாறுபாட்டிணையுமுடைய.

தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவ நின்சாய

லொண்டொடி *நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்

கண்டுங்கண் ணோடாதிவ் லூர்

எ - து: சான்றோர் திங்களைப் பாம்புசென்று மறைக்குங்கால் அதனை வருத்தத்தைத் தீர்க்கமாட்டாராயினும் அதன்மேல் தமக்குள்ள சாதலைக் காட்டித் துன்புறுவர்; அதுபோல இனிய மென்மையிளையுடைய ஒன்டொடியது (உ)நோய்செய்யும் நோக்கிலே அகப்பட்ட என்னுடைய நெஞ்சிடத்துக் காமநோயைக் கண்ணாற் கண்டுவைத்தும் இவ்வுரிவன்னார் அதனைத் தீர்க்க மாட்டாராயினும் (ங)கண்ணோட்டமாயினுஞ் செய்தலிவர். எ - து.

உக தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி (ச)யுயிர்செருக்கும்

(ரு)பாம்பு மவைப்படி லுய்யுமார் பூங்கண்

(ஃ)வணர்ந்தொலி யைம்பாலான் செய்தவிக் காம

முணர்ந்து முணராதிவ் லூர்

க. (அ) “அங்கண்மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப், பூசல்வாயாப் புலம்பு மனைக் கலங்கி, யேகின்மாக்களு நோவர் தோழி, யொன்று நோ வாரில்லைத், தெண்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே” (தொல். அகத். கு. கூ. நச். மேற்கோள்.) என்பதும் (ஆ) “அமுலுடைக் கடவுளை யரவு சேர்ந்தென, விழவுடை முதுகைர் விலாவிக் கின்றதே” (கீவக. கங்கு.) என்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. “ஒருநோக்கு நோய்நோக்கு” துறள். கங்கு.

க. (அ) துறள். இகக - இகஎ - ஆம் செய்யுட்களும் (ஆ) “கண்ணாக் கணி கலந் கண்ணோட்டம்” தீரிகடுகம். இஉ. (இ) “தெற்றப் பகைவ ளிடர்ப்பாடு கண்டக்கான், மற்றுங்கண் ணோடுவர் மேன்மக்கள்” பழ. கூகக. (ஈ) “கண்வனப்புக் கண்ணோட்டம்” சிறுபஞ்ச. கூ. (உ) “ஒன்று நாம்பென்கோ லொன்றாத லென்பென்கோ, வின்றனை நான் னென்கோ யாதென்கோ - மென்றோடையாழ்ப், பண்ணோட்டி மின்

சொற் பண்ணத்தோளாய் சேர்த்தவர் பார்த், கண்ணோட்டியில்லாத கண்”
 (ஊ) “சாவார் வரினு மெதிரேற்குச் செய்வமடப், பாவையகத்திருத்தும்
 பாடின்றே-மேவினர்பாற்.....கண்ணோட்டியில்லாதகண்” பாரதம்.
 (எ) “கண்ணுக்குப் புனைமணிப்பூண் கண்ணோட்ட மென்பதெலாக்
 கருணையன்றோ” வில்லி. அருச்சுனன் தவம் சடங் என்பவையாகும்
 இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. “பரீஇ யுயிர்செருக்கும் பாம்பொடும்” நாலடி. ௨௨௦.

௧௦. “சான்றோ, ரவைப்படிற் சாவாதாம் பாம்பு” பழ. ௩௧௩.

(பிரதிபேதம்) * ஒர்ளோக்கிள்.

110

அரசு

கவித்தொகை கசு௦.

எ - து: பிறாற் றுக்கவொண்ணாத சினித்தோடே தன்வடிவைக்காட்டி
 அவருயிரைப்போக்கும் பாம்பும் பலரிடைப் பட்டாற் சாவாதென்னும்(க)உலக
 வழக்கிற்கேற்பச் சான்றோர் அவைப்படிற் பிழைக்கவுண்டும்; அத்தன்மையே
 எல்லாத் எனக்குப் பூப்போலும் கண்ணையும் (௨)கடைகுமுன்று தழைக்கின்ற
 ஐம்பாலினையுமுடையான் செய்த இக்காமநோயின் வருத்தத்தை அறிந்து
 வைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் தீர்ப்பதோர் உபாயம் அறிகின்றிலர். எ - து.

உ.கி வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைநின்ற

ரஞ்சலென் றுலு முயிர்ப்புண்டா *மஞ்சீர்ச்

செறித்தேர் முறுவலாள் செய்தவிக் காம

மறித்து மறியாதிவ் லூர்

எ - து: கடிய (௩)கீர்ச்சுழியிலே அகப்பட்டானொருமகனுக்குக் கரையில்
 நின்றோர் † சென்றெடாமல் அஞ்சாதேகொள்ளென்று கரையிலே நின்று
 உறிஞ்ஞும் அவனுக்கு(சு)வருத்தத் தீருதலுளதாம்; அதுபோல, அழகிய சீரை
 யுடைய செறிந்தஅழகினையுடைத்தாகிய முறுவிலையுடையான் செய்த இக்
 காமநோயை அறிந்துவைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்த்தலாற்றா
 ராயினும் ஒரு தண்ணளி செய்தலையும் அறிகின்றிலர். எ - து.

ஆங்க, அசை.

௩௦ என்க (௫)ணிடும்பை †யறீஇயினெ னுங்கட்

டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா ||லின்ன
மருளுற நோயொடு மம்ம ரகல

- க. "பலரிடை வீழுந்த பொல்வாப் பாம்புமா ருயிர்மா யாதென், துலகை
ருகாக்கும் வார்த்தை யுண்மையே போலும்"
- உ. (அ) "வண்ணொலி யைம்பாலார்" இன்னு. கடு; (ஆ) "வண்ணாம்பால்"
(கலி. ௫௮: ௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- ங. "கயஞ்சான் மறுகழி யழுந்தினனாக, முயங்கின னெடுத்த வண்ணலை"
தமிழ்தெறி. மேற்கோள்.
- ச. (அ) "உயிர்ப்பிடம் பெறு அது" (பொருந. ௧௧௬) என்பதற்கு, 'இளைப்பாற
இடம் பெறுதே' என்றும் (ஆ) "உயிர்ப்பாக" (கலி. ௧௩௬: ௧௧) என்ப
தற்கு, 'இளைப்பாறுதலாக' என்றும் எழுதியிருக்குமுரைகள் கோக்கற்
பாலன்.
- டு. "ஆருயிர் யாதொன் றிடருறு மாங்கதற், கோருயிர் போல வருகியுயக்
கொன்ன, கோரி னதுமுடி யாதெனி னெஞ்சுகத், தீரமுடைமை யருளி
னியல்பே" துணா. துறவு. ௧௭௦.

(பிரதிபேதம்) * மெச்சீர், இச்சீர். † செந்தாமல், ‡ உறியினேன், உணவியினன்,
இந்தம்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உச்.

அஎந்

(க) * விருளுறு கூந்தலா னென்னை

யருளுறச் செயினுமக் (உ) கறனுமா ரதுவே

எ-து: என்னிடத்து நிகழ்கின்றவருத்தத்தை யான் அறிவித்தேன்; இனி
இதனை நுமியிடத்தே தெளிதலுறப் பார்த்து ஆராயுந்தாலுத்து இத்தன்மை, ந
தாசிய மயக்கமுறுங் காமநோயாலுண்டாகிப் என்மயக்கம்நீங்கும்படி இருட்சி
புறகின்ற கூத்தலையுடையான் என்னை அருளுதலுறும்படி பண்ணுவீராயின்,
அது நுமக்கு அறனும் புகழ்மாமென்றான். எ - று.

இது தன்சட்டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

(உ) இது பாடெனில் ஆடெனில் என எதுவையெய்த அடி என்னாஹம்
என வேறுநின்ற சீரோடுங் கூடி ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டு. (உ௩)

(3சக) அரிதினிற் றேன்றிய யாக்கை புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டிமற் றுங்கே
யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி னென்றன்
நிறஞ்சேராச் செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன்
றணிவிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி
யணிநலம் பாடி வரற்கு;

வி ஓரொருகா லுள்வழிய ளாகி நிறைமதி
நீரு ணிழற்போற் கொளற்கரியர் போரு

- க. “இருளுறழிருங்கூத்த லிவண்மாட்டி” ௩௧.1சக: ௧௮.என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- உ. “அறனுமாரதுவே” ஐங். ௪௪.
- ங. தொல். செய. கு. ௧௫௪. உரையில் இவர் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, “இது, ‘பாடெனில்’ என்றும், ‘ஆடெனில்’ என்றும் எதுகையினைத் தவிர்த்து, ‘என்னொனும்’ என வேறுநின்ற சீரோடுங்கூடி ஐஞ்சீரடுக்கிற்று. இதனுள், ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல் வந்தது” என்று எழுதியிருப்பதும், பேராசிரியர் அதனுரையில் இதனை மேற்கோள் காட்டி, “இச்செய்யுள் தரவும்போக்கும் பாட்டிடைமிடைத் த கலிவெண்பாட்டி ஆசிரியச் சுரிதகத்தாலிற்றதாகலின், இதனுள், ‘என்னொனும்பாடெனில் பாடவும் வல்வேன் சிறிதாங்கே’ என்னும் அடி ஐஞ்சீரடுக்கினுள் வந்தது; என்னை? ‘பாடெனில்.....பாடுகோ’ என்னும் அவ்வடி யிரண்டும் எதுகையா யமைத்தவழி, ‘என்னொனும்’ என வேறுநின்ற சீரோடுங் கூடி ஐஞ்சீரடுக்கினமையின். இதனுள், ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல்வந்தது” என்று எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாஸன்.

(பிரதிபேதம்)*இருளுறழ்க்குதான், ஈன்று.

அஞ்சு க்வித்தொன்க கச்சு.

ளடன்மாமே லாற்றுவே னென்னை; மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவள்; வாழி சான்றீர்;

௧௧ பொய்தீ ருலக மெடுத்த கொடி.மிசை

மையறு மண்டிலம் வேட்டனள் மையம்

புரலுக்கு முன்னத்தே னென்னை யிரலுக்கு
மின்ன விடும்பைசெய் தான்; அம்ம சான்றிர்;
கடு கரந்தாங்கே யின்னோராய் செய்யுமற் றில்தோ
பரந்த சுணங்கிற் பண்ணத்தோளான் பண்பு;
கள இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போழுங்
கொடிமின்னுக் கொள்வேனென் றன்னன் வடிநாசின்
வல்லார்முற் சொல்வல்லீல னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவன்; வாழி சான்றிர்;

உக என்னுங்கே;

வருந்தமா லூர்ந்து மறுகின்கட் பாடத்
திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகைட் டாங்கே
பொருந்தாதார் போர்வல் வழதிக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்.

*இஃது இரந்துபின்னிற தலைவன் (க) மடலேறியவழி அவன் தமர்
அஞ்சித் தலைவியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தலைக் கண்டோர் கூறியது.

இதன் பொருள்.

அரிதினிற் றோன்றிய யாக்கை (உ) புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டிமற் றுங்கே
யறம்பொரு ளின்பமென் றம்முன்றி ட்னென்றன்
றிறஞ்சேரார் செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன்

க. ஏறிய மடற்றிரமான பெருந்திணைக்கே (தொல். அகந். கு. கந. கச்.
உரையிலும்) இச்செய்யுள் மேற்கோள்.

உ. புரிதலென்னுஞ்சொல், மனம் வேறுபடுதலென்னும் பொருளிலும்
வருமென்பது (அ) “புரிந்து” கலி. கந. உஎ. என்பதனுரையாலும்
துணியப்படும். (ஆ) “செறியறி செறிருறி புரிதிரி பறியா யறிவனை”
(யாதிபேதம்) * இது இரந்த, டுங்கேகாட்டிமற்றும்புறம், டுன்றின்றிமம்.

றணிகிலைப் (க)பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி
யணிகிலைம் (2.)பாடி வரற்கு

எ-து: (க) பெறுதற்கரிதாகத் தோன்றிய மக்கள் † யாக்கை முற்பிறப்பில்
தாம் மனம் வேறுபட்டு விரும்பின தீவினைகளைச்செய்து அறம்பொரு
ளின்பம் என்றசொல்லப்பட்ட அம்முன்றில் அறமாகிய ஒன்றன் கூற்றைச்
சாராதவர்கள் இப்பிறப்பிற்செய்து திரிபுச்சொழில்களில் ஒன்றாகிய அழகினை
புடைத்தாகிய நிலைமையின்புடைய பனைமடலையேறி அவ்வூரிடத்தே
எல்லார்க்கும்காட்டி ஒருத்திபுடைய அழகினைபுடைய கலத்தைப் பாடி
†வருவதற்கு நூல்[கள்] சாற்றிற்று; ஆதலால், யானும் அதுவேதுணிந்து மட
லேறிப்பாடுவேனென்றான். எ - று.

யாக்கை மடலூர்ந்து காட்டிப் பாடி || வருவதற்குச் (நூல்) சாற்றித்
தென்க. மற்று, அசை. ஆங்கு என்றது, முற்பிறப்பை.

எ ஓரொருநா லுள் டுவரிய ளாகி நிறைமதி
நீரு ணிழற்போற் கொளற்கரியள் (சு)பொரு
ளடன்மாவே லாற்றுவே னென்னை (ரு)மடன்மாவேன்
மன்றம் படர்வித் தவள் வாழி சான்றிர்

எ - து: சான்றிர்! வாழ்வோக; போரிடத்து வெற்றியின்புடைய குதிரை
யின்மேலே யிருந்து போர்த்தொழிலை நடத்துவேனாகிய என்னை அம்மா
வல்லாத மடன்மாவிலே ஏறி †அக்களத்தேயன்றி மன்றின்கண்ணே தன்னை

உள்ளுவித்தவன், ஒருகால் என் மனத்துள்ளே உள்ளாயிருந்து பின்னை நீருட்
டோன்றிய நிறைமதியிறுடைய நிழல் வாங்கிக்கோடற்கு அரியவாறுபோல
வாங்கிக்கோடற்கு அரியனாயிராநின்றானென்றான். எ - று.

(உலி. ந.உ. ச.சு.) என்புழி, 'புரி திரிபு' என்பதற்கு, 'வேறுபட்டுத்
தப்புதல்' என்று பொருளுெழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

4. இந்நூற்பக்கம் அருள்: எ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. இந்நூற்பக்கம் அருள்: உ-ஆம் குறிப்பில் (ஆ) முதலியவை பார்க்க.

௩. பெறுதற்கருமையில், "பரவைவெண்டிரை வடகடற் படுகுதத்துளை யுட், முரைசெய் தென்கட லிட்டதோர் நோன்வழி சிவணி, யரச வத்துளை யகவயிற் செறிந்தென வரிதாம், பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறலே" சீவக. ௨௪௪௬. என்பது முதலியன கோர்க்கு.
௪. "ஒண்ணுதற் கோடு வுடைந்ததே ஞாட்பிண, ணண்ணரு முட்குமென் பீடு" துறள். ௧௦௮௮.
௫. "நானொடு நல்லாண்மை பண்டுடையே னின் றுடையேன், காழுற்ற ரேறு மடல்" துறள். ௧௧௩௩.
- (பிரதிபேதம்) * அணிரலப்பெண்ணை. † யாக்கைகள் முற்பிறப்பில்லாத மனம், ‡ || வருதற்கு, + வழியானாடி. + அக்களத்தன்றி.

அள அ கலித்தொலை கச்ச ௩.

ஆற்றுவெண்ணை .....படர்வித்தவான்றது, (க) தறுகண்மை யென்னும் மெய்ப்பாடு. வாழிசான்நீரென்றது, ஒருமைப் பன்மைமயக்கம்.

கக (௨)பொய்தி ருலக மெடுத்த கொடியிசை
மையறு *மண்டிலம் வேட்டனள் (௩)வையம்
புரவூக்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரவூக்கு
மின்னு விடும்மைசெய் தாள் (௪)அம்ம சான்றீர்

எ - து: கேவீர் சான்றீர்! உலகத்தைவெல்லாம் பாதுகாத்தலை முயலும் உள்ளத்தையுடையோருகிய என்னை ஒருவர்பால் ஒன்றை(௫)இரத்தவேமுயலும் இன்னுதாகிய வருத்தத்தைச் செய்தவள் கீழைத் திசையிடத்துத் தோன்றின, பொய்யற்ற நன்மக்கள் உயர்த்துப் புகழ்ந்த, மாசற்ற ஞாயிறின் மண்டிலத் தை யான் வாங்கிக் கோடற்கு ிவரும்பின அத்தன்மையளாய இராநின்றாள்; என்றான். எ - து.

என்றது (௬)கொடையென்னும் மெய்ப்பாடு.

கரு கரந்தாங்கை யின்னானோய் செய்யுமற் றீநிஃதோ
பரந்த சுணங்கிற் பனைத்தோளாள் பண்பு

எ - து: பரந்த சுணங்கியையுடைய, பனைபோலுந்தோளினையுடையாள் தான் மறைந்தபொழுதே பொறுத்தற்கரிய கோயைச் செய்யாநிற்கும்; அவள் குணம் எக்காலமும் இத்தன்மைத்தோ கூறின் என்றான். எ - து.

- க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே (தோல். மெய்ப். கு. கூபேர். இ-வி. கு. இஎஅ. உரைகளிலும்) “ஆடன்மாமேல்... ..படர்வித்தவன்” என்னும் பகுதி மேற்கோள்.
- உ. “கொடிநிலை” என்பதற்கு, ‘கீழ்த்திசைக் கண்ணே நிலைபெற்றத்தோன்றும் வெஞ்சுடர் மண்டிலம்’ என்று பொருளும் ஆகுபெயரென்று இலக்கணமுகூறி, “பொய்தீ ருலக..... ..செய்தான்” என்பதனை மேற்கோள் காட்டினர், கச்சிஞார்க்கினியர்; தோல். புறத். கு. கூஉ. உலகவழக்கினும், ‘கொடி’ என்பது கீழ்த்திசைக்குப் பெயராய் வழங்குகின்றது.
- கூ. “இரப்பான்போ லெளிவார் தஞ் சொல்லு முலகம், புரப்பான் போல்வ தோர் மதுகையு முடையன்” கலி. சள: க - உ.
- ச. “ஆம்ம கேட்பிக்கும்” தோல். இடைச். கு. உஅ.
- இ. (அ) “இரவினை, யுள்ளுங்கா லுள்ள முருகுமால்” நாலடி. கூடு. (ஆ) “இரத்தலி னின்னாது” (இ) “இரவுள்ள வுள்ள முருகும்” நறன். உஉக, கடுகக.
- க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே (தோல். மெய்ப். கு. கூ. பேர். இ-வி. கு. இஎஅ. உரைகளில்) “வையம், புரவூக்கு.....செய்தான்” என்பது மேற்கோள். (பிரதிபேதம்) மண்டிலம், வீரும்பிளவனத்தன்மை, ிரதே. || உடையானதானதான்மறைத்த,

ஐந்தாவது நெய்தல் உ

அகை

கள (க)இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போமூங்

கொடியின்னுக் கொள்வேனென் றன்னள் (உ)வடிநாவின்
(ஈ)*வல்லார்புறச் சொல்லல்லே னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள் வாழி சான்நீர்

எ - து: பின்னும் வாழ்வீராக; சான்நீர்! வழுவின சொற்கள் சொல்
லாதபடி தென்மீய காவிலுலே வார்த்தைசொல்ல வல்லார்புமுன்னே சொல்லு
தல் வல்லேனாகிய என்னைப் பிறர்முன்னே ஒன்றையுங் கல்லாத தன்மைய
னாகக் காட்டியவள், இராக்காலத்து இடியை உமிழ்கின்ற மேகத்திவிருளைப்
போழும் ஒழுங்கினையுடைய மின்னை வாங்கிக்கொள்வேனென்று ஒருவன்
கருதிய தன்மையளாய் இராகின்றனென்றான். எ - று.

வல்லார்புறச்சொல்..... காட்டியவனென்றது(ஈ)கல்லிப்பற்றிய பெரு
மிதம்; என்னையும் கல்லாமை காட்டினான் என்றவின். வாழி சான்நீரென்று
அதனை முடிப்பாராக் கருதி வாழ்த்தினான்.

உ.க என்னுங்கீ

வருந்தமா வுந்தா மறகின்கட் பாடத்

நிருந்திழைத் தொத்த னினவிகட் டாங்கீ

பொருந்தாதார் +போர்வல் வழுதிக் கருந்திறை

போலக் கொடுத்தார் தமர்

எ - து: என்றசொல்லி அங்வுரித்து மறகின்கண்ணே கண்டார்
வருந்த மடன்மாலை எறிப்பாட, நிருந்தின இழையினையுடையானைத் தான்
பெறுதற்குப் பொருந்தின வார்த்தைகளைத் தான் கூறக்கேட்டு, படைவர்
போர்த்தொழிலைவல்லபாண்டியனுக்குஅஞ்சி அரியதிறைகொடுக்குமாறுபோல,

க. (அ) “இடியுமிழ் பிரங்கிப விரவுப்பெயல்” கலி. சக. ௫. என்பதும்
அதன் குறிப்பும் (ஆ) “இடியுமிழ் வானம்” அகம். எள: ௫. (இ) “இடி
யுமிழ் வானத் திடை” (தொல்.செய்.கு.கடுஉ. போர், கச். உரை.மேற்.
‘செஞ்சுடர்’) என்பவையும் ஒப்புக்காக்கற்பாலன.

உ. “வடியா காவின் வல்லாங்குப் பாடி” புறம். சள: ௩.

க. “தலைப்படு சால்பினுக் குத்தள ரோன்சித்தம் பித்தனென்று, மலைத்தறி
வாரிலிலை யாராயுந் தேற்றுவா னெத்துணையுங், கலைச்சிறு திண்கண்
மிலைத்தசிற் றம்பல வன்கயிலை, மலைச்சிறு மான்விழி யாலழி வுற்று
மயங்கினனே” கோவையார். உ.௫.

ச. இச்செய்திக் கே (தொல். மெய்ப். கு. ௧; பேர்; இ - வி. கு. ௭௭௮. உரைகளிலும்) “வல்லாரமுத்... ..காட்டியவன்” என்பதுமேற்கோள். (பிரதிபேதம்) * வல்லாருட் சொல். † போர்மேல்.

அஅ0

கலித்தொகை தசுஉ.

தமர் குடிப்பழுதாமென்று அஞ்சி அவனை அவ்விடத்தே கொடுத்தார்; ஈதோர் மகட்கொடை இருந்தவாமென்னெனக் கண்டார் வியத்துகறினார். எ - று.

இது கண்டார்க்குக் கொடைபற்றிய பெருமிதம் பிறந்தது.

இது “தரவும்போக்கும்” (௩) என்பதனுட்பாட்டினைப்போக்கின்பின்வைத்ததனும் போக்குப்பெற்ற, பண்பு என *நாற்சீரான் இயன்ற பாட்டு வந்தது.

(௨)வாழிசான்நீர் அம்மசான்நீர் என ஈற்றுக்கண் வந்த சீர்களை †முதல் அடிக்கு ஆண்டபொருண்முடிவுள் மாறுகட்டி அடுக்க அறுசீராய் ஆறுமெய் பெற்றமையிற் கலிவெண்பா. (௨௪)

(௩௪௨.) புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் (௩)புல்லாரா மாத்திரை

யருகுனித் தொருவரை யகற்றலிற் நெறிவார்கட்

(௪)செயநின்ற மண்ணினுட் செவிகவை கொள்ளாது

நயநின்ற பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்

இ பயனின்ற மன்றம்ம காம மிவண்மன்னு

௧. தொல். செய். கு.௧௩௪. இதனுரையில், “தரவும்போக்கும் பாட்டிடை மிடைத்தும்” என, “பாட்டினைப் போக்கின்பின் வைத்ததனும் போக்குப் போல நாற்சீரானிறுவனவும் அப்பாட்டுள் அமையுமென்பது; அது, ‘காந்தாம்கே... ..பண்பு’ என்றும்போல வரும்” என்று பேராசிரியரும் இதனையே தழுவி கச்சினார்க்கினியரும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

௨. இச்செய்யுளுள், ‘வாழிசான்நீர், அம்மசான்நீர், என ஐஞ்சீரடுக்கி யாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசீராயின. இதற்கும் ஐஞ்சீர் அடுக்கியு மென்றதுபோல அறுசீரடுக்கியுமென்று அடுக்குதற்குக் தொழில் கொள்ளப்படும். ஈண்டு இரண்டளவாடி தொடைப்படச் செய்தமையி னென்க. இதனுள் என்றாகே என்பது தனிச்சொல்’ என்று பேரா

சரியரும், இதனுள் 'வாழி சான்நீர், அம்ம சான்நீர், என் நம்மக்கண் வந்த சீர்களை முதலடிக்கட் பொருண்முடியுமாறு உட்டி ஐஞ்சீர்க்கி யாக் கடுக்க அறசோனவ்வாறு வந்ததாம். இதற்கும் அறசீரெடுக்கியும் எனக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. என்றாங்கு தனிச்சொல்' என்று நச்சினூர்க்கினியரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே அறிதற்பாலன; நோல். செய். கு. கடுச.

௩. "புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி" கலி. சது. ௧௦.

௪. "செய்தின்ற.....மன்றம்ம காமம்" என்பதை (நன். இடை- கு. கக. உரையில்) மேற்கோள்காட்டி அம்ம, உரையையென்று மயிலைகாதரும் இப்பகுதியையே (இ - வி. கு. உஎச 'உரையில்) மேற் கோள்காட்டி அம்ம, அசைசிலையென்று இ - வி. தாலாரும் உறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * காஞ்சோனின்றபாட்டு, † முதலடிக்காண்ட,

ஐந்தாவது நெய்தல் உரு.

அஅக

மொண்ணுத லாயத்தா (க)*ரோராங்குத் திளைப்பினு

(உ)முண்ணுனை †தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்

கண்ணினு முகத்தினு நகுபவள் பெண்ணினிற்

யாவருந் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பன்

௧௦ மீயுயர் தோன்ற நகாஅ நக்காங்கே

(௩)பூயிர்த் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்க

ணையிதழ் மல்க வமும்;

௧௩ ஒஹ! அழிதகப் பாராதே ‡யல்லல் குறுகினங்

காண்பாங் கணங்குழை ||பண்பு;

௧௫ என்று, (ச)ஈல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ

நல்ல நகாஅலீர் X மற்கொலோ யானுற்ற

வல்ல லுறீஇயான் மாய மலர்மாப்பு

புல்லிப் புணரப் பெறின்;

௧௬ எல்லாரீ, உற்ற நெவனேமற் + நென்றீரே லெற்சிறை

செய்தா னிவனென வுற்ற திதுவென

வெய்த வுரைக்கு **முரணகத் துண்டாயிற்
(ரு)பைதல வாகிப் பசுக்குவ மன்னோவென்
னெய்தன் மலரன்ன கண்;

- க. ஓராங்கு, ஒருகன்மைப் படவென்னும் பொருள்படுவதோர் இடைச் சொல்; பதிற். கக: கச. கலி. கட: கடி, கடி: எ, கட: கச. புறம். கக: கக. இச்சொல், “ஓராங்கு” என்றும் வரும்; பதிற். கக: உ. கலி. இ: எ. புறம். உகடி: கடு, கடுச: இ, கடுக: கக, கடு: உ.
- உ. “கைமொக்கு ஞன்னது” துறவி. கடஎச.
- ங. (அ) “போதெழி லுண்கண் புகழ்நல னிழப்ப” (ஆ) “பூக்கவின் கொண்ட புகழ்சா லெழிலுண்கண்” கலி. கடஉ: உ, கடுக: ச.
- ச. அறிவார்(?)கேட்பத் தலைமகள் கூற்றுவந்தற்கு, “எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ” என்பது மேற்;தொல். செய். கு. ககக. பேர்;நச்.
- இ. (அ) “பசுத்தகண் பைதல பனிமல்க” கலி. கக: க. (ஆ) “தெரித் துணரா நோக்கிய வுண்கண் பரித்துணராப், பைதலுழப்பதெவன்” (இ) “படலாற்றா பைத லுழக்குங் கடலாற்றாக், காமகோய் செய்தவென் கண்” துறவி. ககஎஉ; ககஎடு.

(பித்திபேதம்) * ஓராங்கு, † தோன்றும், ‡ அல்ல குறுகிலம்; || பண்பு எக்லீரு மென்செய்தீர், x மற்கொல்லோ, +என்றிரேல், ** முணைத்தது.

111

அடிபடி கவித்தொகை கசஉ.

உச (க)கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப்*பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
யாடையான் (உ)†மூஉ யகப்படுப்பேன் சூடிய
காணான் நிரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
‡மாண்மலர்க் (ங)கொன்றை வவன்; .

உக தெள்ளியே மென் லுரைத்துத் தேரா தொருநிலையே

வள்ளியை யாகென நெஞ்சை வலியுற்றி
யுள்ளி வருகுவர் ||கொல்லோ வுளைந்தியா
னெள்ளி யிருக்குவேன் மற்கொலோ ÷ நன்னிருண்
மாந்தர் கடிகொண்ட கங்குற் (ச)கனனிற்ற
றோன்றின னாகத் (ரு)தொடுத்தேன்மன் X யான்றன்னைப்
(சி)பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து;

- க. (அ) “கோடுவாய் கூடாப்.....கொன்றையவன்” என்னும் பகுதியைப் பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளுட் கலக்கமென்பது மனங்கலங்கி நிற்கு நிலையென்று கூறி அதற்கு மேற்கோள்காட்டினர், இளம்; தொல். மெய்ப். கு. உஉ. (ஆ) “கோடு கூடு மதியம்” பதிற். நக: கட. (இ) “கோடுகொ ளொண்மதியை” கன. உஉ. (ஈ) “நிற்கட் செல்வன், பைங்கதிர்க் கோடு கூடும் பக்கத்தில்” உத்தரகோச. கன. நடு.
- உ. “எங்கு, மூயிலங்கி யிறையவனார் முடியிசைமல் கியகோயில்” திரு வான்கீகா. செசாரணிய. உக.
- ங. (அ) “கொன்றை யலங்கலக் தெரியலான்” கலி. கடு: க. (ஆ) “கொன்றை வேய்த்த செல்வன்” (இ) “பிரணவத்திற் குரியபொருள்” பிறரென்று பேசியவோர், முரணவித்தற் காகமங்கண் முதலாய வேண் பிபலோ, காணவிதற் பங்கடத்தோய் காவதமெண் ணிலகமமுந், திரண்யிருத்த செழுங்கொன்றை மாலிகைசேர் தரக்கண்மும்”
- ச. (அ) “கனவின் வாரா நயனி லாணைக், கனவிற்கண்டியான் செய்தது கேளினி..... ..தொடுப்பேன் போலவும்” (கலி. கடஅ: அ - கக)

என்பதும் (ஆ) “தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற.....அற னில்வவன்” (கலி. கசச: இடு - இஅ) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

- இ. “தொடுத்தல்” இந்துத்பக்கம் எகச: உ-ஆம் குறிப்பில் (இ)(ஈ)பார்க்க.
உ. கலக்கமென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “பையெனக் காண்கு .....கரந்து” என்னும் அடிகள் மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. உஉ. கச.

(பிரதிபேதம்) * பிரிதென்று, † மூடியகப், ‡ மாண்மாணிக்கொன்றை || கொல்லோ வுளைந்தியன், ÷ கலங்குள், X யான்றனது.

ஊருய மாலை போலக்

குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன

எ-து: அவை குத்தின்பொழுது, எரி சுற்றிவினங்குகின்ற (க)ண்சிப் பட்டையையுடைய இறைவன்குடிய (உ) பிறையிடத்துக்கிடந்த (ங) சிலந்த நிறத்தையுடைய மாலைபோலப் பகையான ஏறகளை விரும்பிப் போக்குவன வாகிய எற்றினங்களின் குருதிதோய்ந்த கொம்புகளுடனே குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்தன. எ - று.

உஅ †கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்

ஊடின் (ச)றக்குடர் வாங்குவான் டிகொண்

(டு)செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற (ங)வந்நூலை

||முந்நூலாக் கொள்வானும் பேர்ன்ம்

எ - து: அங்கனம் கொம்புகளுடே சுற்றிக் குடர்கள் பிணித்த ஏற்றின் முன்னே கின்று ஆடி அக்குடரை இரண்டுகையாலும் வாங்கி வயிற்றிலே

க, கணிச்சியென்பது மழுவின் வேறுயதொரு படைக்கலத்துக்கும் பெயராயினும் 'எரிதிகழ்' என்னும் அடைமொழியை நோக்க இங்கே மழுவென்னும் பொருளில் வந்ததென்றே தோற்றுகிறது.

உ. இச்செய்யுள் ௧௫ - ௧௯. அடிகளிலும் ஏற்றின் கொம்புக்குப் பிறை உவமையாய் வந்திருத்தல் காண்க.

ங. "கணவிர மாலை கைக்கொண்டென்ன, கிண்கிடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி" மணி: இ: ௪௮-௪௯.

ச. "மாயா தவர்தலை வாவரங் காவட மாயமதுரை, மாயா தவரண்டர் வந்தடைந் தான்மழு வாளிபிர, மாயா தவச்செய்வர் முந்நூல்செந் நூல் கொண்ட வண்ணமொப்ப, மாயா தவரத் தனைக்குடல் கோத்ததுன் வாணகமே" திருவாரங்கத். அஎ.

டு. லகரந்திரித்த னகரத்தின்முன் மகரம் தன்மாத்திரைலிற் குறைத்து

வருமென்பதற்கு, “செந்துங்கழி.....போன்ம்” என்பது மேற்.
கோள்; இ - வி. கு. 22.

க. செய்யுட்ண் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறுதியில் னகாரம்
மகாரம் வந்து ஈரொற்றுட னிலையாய் நிற்குமென்பதற்கு, “அந்தலை
மூர்னலாக் கொள்வானும் போன்ம்” என்பது மேற்கோள்; நொல்.
மொழி. கு. 24. 33.

(பிழிபேதம்) * மாண்பாறபகையான, + ஏற்றினக்கனிதடைய குருதி. † கோடொடு, ||
முத்துலாற் கொள்வானும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உரு.

அ.அ.ந

௩௭ (க)கதிர்பகா ஞாயிறோகல்*சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென்னை நீட்டித்
தருகுவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ;

சக மையில் சுடரே மலை*சேர்தி நீயாயிற்
பெளவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு ட்மாத்திரை
வை(உ)விளக் காகக் கதிர்சில தாராயென்
றொய்யில் சிதைத்தாணைத் தேர்து;

௪௫ ÷ சிதைத்தாணைச் செய்வ தெவன்கொலோ வெம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான்;

௪௭ (ங)மன்றப் X பனைமேன் மலை(சு)மார் தனிரேநீ
தொன்றில் வுலகத்துக் கேட்டு மறிதியோ
(ஊ)+மென்றோண் னெகிழ்த்தான் றகையல்லால் யான்காணே
ன்னுதி தென்று பிற;

௫௧ நோயெரி யாகச் சுடினுஞ் சுழற்றிபென்
னுயித முள்ளே ட்டகரப்பன் கரந்தாங்கை

க. “கதிர்பகா ஞாயிறே.....மாட்டிய தீ” என்னும் பகுதி, ஞாயிற்
றைத் கேட்டுகபோலக் கூறியதற்கு மேற்கோள்; நொல். செய்; கு.

உருக. போ. கு. உரு. ௩௩.

- உ. "விட்டி வங்கொளி வெய்யவன் தனதுமெல் விரலாற், சுட்டி யெங்க ணுந் காட்டல்போற் சுடர்வன சுடர்கள்" னைடதும். மாலைப். ௧௨.
௩. ஞாயிறுமுதல் புள்ளிருகச் சொல்லப்பட்டவைகளைச் சொல்லுவனவுங் கேட்பனவும் போலக் கூறுதலல்லாமலும் பிறவுற்றையும் அவ்வாறு கூறுதலுண்டென்பதற்கு, "மன்றப் பனைமேன் மலைமார் தனிரே" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௧௦. இனம். 'ஞாயிறு'
௪. "மாதுத் தனிற்கொண்ட போழ்தினுள்" கலி. ௧௪௩. உள.
௫. "மென்றோண் ஞெழித்தான்.....தீதென்று பிற" என்பது, உறபெயர்கேட்டவென்னும் மெய்ப்பாட்டுக்கு மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. ௨௨.

(பிரதிபேதம்) * சேர்நி யோயிற். † சேர்நி யாயிற், ‡ மாநினைக்க. || தொககு. + இனத் தானை, x பனைமேல், + என்றோ ஞெழித்தான் நிறமல்லையான். *
சுற்றியென். †† காப்பென்.

அதிசு கவித்தொகை ௧௪௨.

நோயுறு (௧) வெந்நீர் தெளிப்பிற் றலைக்கொண்டு
வேவ தளித்திவ் வுலகு;

ஞிஞி மெலியப் பொறுத்தேன் * களைந்தியின் சான்றீர்
நலிதருங் (௨) காமமுங் கொளவையு மென்றிவ்
† வலிதி (௩) னுயிர்காவாத் தூங்கியாந் கென்னை
நலியும் விழும மிரண்டு;

எனப்பாடி;

௧௦ (௪) † இளைந்துநொந் தழுதன ணினைந்துநீ றுயிர்த்தன
ளெல்லையு மிரவுங் கழிந்தன || வென் றெண்ணி (௫) யெல்லிரா
+ நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற x மெல்ல
மணியுட் பரந்தநீர் போலத் + துணிவாங்
கலஞ்சிதை (௬) யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்

கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்றா
ணல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து

- க. ஸௌதாஸனென்னும் அரசன் தன் குலகுருவாகிய வசிட்டமுனியைச் சபித்தற்கு நீரைக் கைக்கொண்டபோது தன் மனைவியாகிய மதயந்தி கூற்றால் தடையுண்டு அந்நீரை மேலே வீசின் மழைவளமும் கீழே வீழ்த்தின் நிலவளமும் அறுமென்று தன்காலிப்பெய்து கன்மாட பாந னாயினனென்னும் வரலாறு இங்கே அறிதற்பாலது.
- உ. “செய்யா லெரிதுதுப்பே மென்றற்றாற் கெனவையாற், காம துதுப்பே மெனல்” குறள். ககசஅ.
- ஈ. (அ) “காமமு நானு முயர்காவாத் தூங்குமென், னேன வுடம்பி னகத்த” (ஆ) “ஒருதலையா னின்னாது காமங்காப் போல, விருதலையானு மினிது” குறள். கககஈ; கககஉ.
- ச. (அ) “இணைந்துகொர் தழுதனன்.....சார்ந்து” என்னும் பகுதி, பெருந்திணைக்கட் கண்டோர் கூறியதற்கு மேற்; நொல். அகத். கு. சடு. (ஆ) “இணைபேங்கி யழுதனை” கலி. கஉஉ: கு.
- டு. “எல்லிரா.....மெல்ல” என வென்னைச்சுரிதகத்துன் ஐஞ்சீரடி யும் வந்தது” என்பது நொல். செய். கு. கடுச. பேர்.
- க. (அ) “தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து, மாறுகொண் டோரந மனத்தின னாகி” மணி. உக: கசஉ-கசஈ. (ஆ) “இல்லின், பகொழ்ப் (பிழிபேதம்) * களைத்தபின், † கூந்திலயர். ‡ உணைத்துணைந்து. || என்மென்னி நல்கிய, + ஒல்கிய, x மெல்லியலமணிபிற், † துணிபாம். ** சார்ந்து. ஒஓ, இரக் கக்குறிப்பு. உருநிரோ.....ஒகரம், எதிர்மறை கேட்பீராக இயடந்துடனே.

மீர்தாவது தெய்தல் உரு.

அஅநி

இது “பொழுது தலைவலத்த கையறு காலை, யிறந்த போலக் கிளக்குங் கிணவி, மடனே வந்த மருட்கை மிதநீயோ, டவைநாற் பொருட்க னீகழு மென்ப”(க)இச்சுத்திரம் பின்னர் நான்தம் “பெருந்திணை பெறுமே”(உ)என்ற சிறப்புடைப்பெருந்திணையன்றிப்பெருந்திணைக்*தறிப் பாகக் கந்தநவத்துட்பட்டு வழவிவரும் ‘ஏறியமடற்றிறம்’(ங)முதலிய நான்க னுள் ஒன்றிய ிழன்னர் நிகழ்த்த கந்தநவம் பின்னர் வழவிவந்த ‘தெறுத லொழிந்த காமத்து மிதநிறம்’ (ஈ) ஆகிய பெருந்திணை வழுவமைக்கின்றது.

படுத்துத் தேய்வை யுதிஇத், கலழி நீக்குங் கம்மியர் போல, மகப் வீணையின் மனமாசு கழிஇ” பெருங். (க) ௩௫: ௨௧௫ - ௨௧௮. (இ) “நின்ற னுள்ளத் தேறுமைக்க நீத்தத் தெளிவ தெனத்தெளித்த” பிரமோத்தர. வஞ்சனைமுத்தி. ௧௧.

க. தொல். பொருள். கு. ௪௨. இச்சுத்திரத்திலுமையிலும் இது, ‘பின் னர் நான்கும.....கூறத்தகாதன கூறலும் பிறவுமாம்’ என்று இவ்வாறே பொருள்எழுதி இச்செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, ௮௧௨-ஆம் பத்தத்திலுள்ள ‘இதனுள் அந்திக்காலத்தே ..... மிகுதியிறத், க வாறுங் காண்க’ ‘எல்லிரா கல்கிய... ..வரைவு நிகழ்த்தவாறுங் காண்க’ என்ற குறிப்புக்களைபுமெழுதி, ‘இதற்குப் பொருளுரைக்கும் கால் கேட்டுராக இவள் நக்கு, நக்க அப்பொழுதே அழும். இவ்வனம் அமுமாறு காமத்தை *ஊழானது (*உயிரானது என்றும் பிரதிப்பதம்) அகற்றலின், அஃதறுதியாக நம்பினும் பயனின்றாயிருந்தது. ஒது இஃனையுற்ற இவள்! அல்லற்பண்ணைப் பாராதே அழிதக யாங்குறுதி னோம், குறுகிய யாம் இஃனை முடிவுபோகக் காண்பேமென்று வந்து எல்லீரும் என்செய்தீர்? என்னை இகழ்கின்றீரோ? இவ்வருத்தத்தை எனக்குறுத்தினவனது மாயஞ்செய்த மலர்ந்த மார்பை யான் முயங்கிக் கூடினும் இஃழ்ச்சியன்றும்; என்றற் ரொடக்கமாய் வரும்’ என்று இவ் வுரையாசிரியர் வரைந்திருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. தொல். ௪௪. கு. ௧௪.

௩. தொல். ௮௧த். கு. ௫௧.

௪. தொல். ௮௧த். ௫. ௫௪. (அ) இச்சுத்திரப் பகுதியிலுரையில் தேறுத லொழிந்தகாமத்துமிகுதிமென்பது பெரும்பாலும் தலைமகட்கேபுரித் தென்று கூறி, அதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்

பூணர்; (ஆ)தொல். அகத். கு. கக. உரையில், 'புரிவுண்ட புணர்ச்சி யென்றது முதலிய ஆறுபாட்டிற் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிய மாகிய பெருந்திணை. இவற்றை செய்தலுட் கோத்தார் சாக்காடு குறித்த இரங்கற் பொருட்டாகலின்' என்றும் (இ) தொல். அகத். கு. கக. உரையில், 'புரிவுண்ட புணர்ச்சியென்னும் செய்தற்பாட்டிற்

(பிரதிபேதம்) * குறிப்பாயக க்ஷிபுயத்துட். † முன்ன வழுவிவந்த. *

அ அ ஈ

கவித்தொர்கைக் கச்சு.

ஒதலந் தூதும் ஒழிந்த பகைவயிற்பிரிவாகிய வானானென்றும் பிரிவும் முடி யுடை *வேந்தர்க்கும் அவர் ஏவலிற் பிரியும் அரகர்க்கும் இன்றியமையா மையின் அப்பிரிவிற் பிரிகின்றன் 'வன்புறை குறித்த நவிரிச்சி யாதும்' (க) என்பதனும் கற்புப்போல நீ இவ்வாறெழுகியான் வநத்துணையும் †ஆற்றி யிருவேன ஆற்றுவித்துப் பிரிதல்' இலக்கணம்மையின், வானபிரியு மன்றே? அங்ஙனம் பிரிந்துழி அவன் கூறிய ||கூற்றினையேகொண்டு ஆற்று விக்குந் தோழிக்கும் ஆற்றுவித்தலரிதாகலின், அவட்து அன்பின்நி நீங்கினு னென்று ஆற்றமை மிக்து ஆண்டுப் பெருந்திணைப்பதந் திகழமென்று உணர்க. (இ-ள்) பொழுது - அந்நிக்காலத்தே, கையறுகாலை - 'புறஞ்செயற் xசீதைதல்'என்னும் (உ)தந்திரத்தில்தான் அதுகூறியகையறு வுரைத்தலென்னும் மெய்ப்பாடு எய்திய காலத்தே, தலைவைத்த - அந்த ஆற்றறுதியின் இகந்தனவாக முடிவிலே வைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், மிததியோடு மடனே வநத்தம் மருட்கை நாற்பொருட்கண்ணிகழும்-தன் வனப்பு மிததியுடனே மடப்பழம் ஆற்றமையும் வியப்புமாகிய நான்து பொருட்கண்ணே நடக்கும்; அவை இறந்தபோலக் கிளக்குங் கிளவி என்ப- அங்ஙனம் அவை*நடக்கின்ற நான்துபொருளும் கூற்றுநிகழங்கால்தன்னைக் கைகடந்தனபோலக் கூறுங் கூற்றிய நிகழமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று. தலைவைத்த மெய்ப்பாடாவன: -†ஆறும்அறுதியிலும் ஒப்பத்தோன்றாதற் தரிய மெய்ப்பாடுகளாய் ட்டமன்றத்திருந்த என்னோறியத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனோடு புணர்ந்தமையும் தோன்றக் |||| கூறியும் அழகும் அற்றியும் பொழுதோடு - - புலம்பியும் ஞாயிறு முதலியவற்றோடு

கூறத்தகாதன கூறுதலும் பிறவுமாம்? X X எனும் விதிபற்றி வரவிடைப்
பிரிந்து நீட்டித்துழித் தலைவி பிரிவாற்றக்கில்லாது நானு வனையற்றது
கலங்கி மொழிந்து அறிவழிந்துழி அவன்வந்து காரத் தெளிந்தமை கண்டார்
+ + கூறிற்றென்று கூறியது.

காமத்து யிருநிறம்; இதனைப் பொருளியலுட் காட்டுதும்; ஆண்டோ
தும் இலக்கணங்களுக் தோன்ற இதலுட் டெளிந்து கூறவனவும்
ஆண்டுக் காண்ட' என்றும் இவ்வுகையாசிரியர் கூறியுள்ளார். (ந)
இலக்கண வினக்க துலாசிரியரும் ஏறிய மடற்றிறத்துக்கே இச்செய
புனை மேற்கோள் காட்டினர்; கு - வி. கு. இக்க.

க. தொல். கம். கு. சச.

உ. தொல். மெய்ப். கு. கஅ.

(39 த்பேதம்) * யேந்தர்க்கு மகாசர்க்கும், † ஆற்றுகயென் ழூற்றுவித்த, ‡ இன்னையின்,
|| கூற்றை X கைத்தல்என்னுஞ் சூதிர்த்த இளனிறக்கின்று + அந்த ஆற்
ருமையின், + என யன்பு. ** நடக்கின்றமை காங்கு. †† சூருமையினும்
பாத்த தோன்று, ‡‡ மன்றத்தச் சான்றோர். ||| கூறியழுது மாற்றியும், + +
புகம்பிய X X இவ்விதி, இவ்விதி. + + கூறிற்றென்றுகவிக்கியபாறுணர்க.

ஐந்தாவது நெய்தல் உரு.

அஅஅ

குதன் பொதும்.

கேட்பீராக; இவன் தன்னுடனே பொருத்தி விளையாடும் ஒன்றிய
துதலினைபுடைய ஆயத்தார் எல்லாரும் * ஓரங்குக்கடி விளையாடும் அளவி
லும் முட்போலக் கூரிய தன் பல்லினுனி தோன்றாமல் முறவலித்தலைச்
கொண்டு, அதனை உன்னடக்கி, அக்கருதற்குறிப்புப் பிறாறியாமல் தன்கண்
னாலும் முகத்தாலும் நகுபவன்; இப்பொழுது பெண்டன்மையின்றிப் பிறர்
கேளாமல் மொழியும் (க)மெல்லியமொழியினை எல்லாருக்கேட்கும்படி கூறி,
நிரைத்த வெள்ளிய பல்வின் மேலெயிற தோன்றப் பெருகச் சிரித்து,
சிரித்த அப்பொழுதே பூ(2)வெடித்த கண்மையை ஒத்த புகழ்ச்சி அமைந்த
அழகினையுடைய கண்கள் அழகினைபுடைய இமை நீர்மல்கும்படி அழாநிற்கும்;

இவன் இங்ஙனம் அழுமாறு காமலின்பத்தை ஊழானது ஒருவர் மனம் ஒருவரிடத்தே புரிதலுண்ட கூட்டத்திற் புல்லுதலிறையாத அளவிலே இருவரில் ஒருவரை † அரியாரம்படி பண்ணி நீக்குகையினாலே இந்நிலையாமையை ஆராய்ந்து பார்ப்பாரிடத்து அஃதறுதியாக காமபை வீக்குதலைச் செய்ய அதனிடத்தே நின்ற பண்ணிஊட்டோன்றிய இனிமையைக் கேட்போர் செவி கொண்டு இன்புறுவதற்கு முன்னே விருப்பம் நின்ற இனிமையாகியபொருள் கெடமுறுக்குஅறம் (௩)கரம்பிலுங்காட்டிற் || பயனின்மூலிருந்தது; ஒஹ்! இக் + கனங்குழையது அல்லலையுடைய குணத்தை கம்மை வருத்தும் என்று பாராதே கம் கெஞ்சுழியும்படியாக வந்து குறுகினேம்; குறுகிய யாம் இதனை முடிவுபோகக் காண்பேம் என்று கருதிவந்த எல்லீரும் என்ன காரியஞ் செய்தீர்? இங்ஙனம் வந்த கீர்தாம் என்னை + இகழ்கின்றீரோ? இகழ்கின்றீராயின், யாஹற்ற வருத்தத்தினை எனக்குறுத்தினவனுடைய மாயத்தைச் செய்த மலர்ந்த மார்பை யான்முயங்கி அவனைக் கூடப்பெறினும் அஃ X இகழ்ச்சியன்றும்; இங்ஙனம் என்னைச் சிதைத்தலைச் செய்தான் இவனென்று யான் முற்கூறியதனைக் * கேட்ட கீர் பின்னை அவனொன்றதுதான் எத்தன்மைத்தோ

௧. தன்மை, மென்மை யென்னும் பொருளில் வருதல், “தண் குாவை” புறம். ௨௪: ௬. என்பதனுரையாலும் வலியுறும்.

௨. (அ) “அத்திவெடி மூல்லை யரும்பெடுத்தகான்வந்தேன்” தனிப்பாடல். (ஆ) “சூடா ததுமணம் வீசா ததுசரும் புய்விரும்பி, சூடா ததுவெடியாத்து பின்முதி ழாததுதான், வாடாது தோரலர் வந்தாலெவ் வாறய் வன் மன்னுயிரே” மாறன். ௨௪௧.

௩. “வீழூர்க் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிணைக்குங்கோ, லேழுந்தம் பயன் கெட விடைநின்ற கரம்பறுதும், யாழினுச் சிலையில்லாப் பொருளையு ஈச்சுபவோ” கலி. அ: ௧ - ௧௧.

(பிரதிபேதம்) * ஒருக்குடி. † மொழியுமென் மொழியினை, ‡ அரியாரம்படி. || பயனிலுயர்ந்தது, + கனங்குழைக்கல்லை, + இகழ்கின்றீரோ இகழ்கின்றீரோ இகழ்கின்றீராயின். X இகழ்ச்சியென்றேயிங்ஙனம், ** கேட்டோர் கீர் பின்னை.

என்று கேப்பீராயின், யானுற்றதிதவென (ங்) *எழுவகையாகிய அறத்தொடு
கிலைகளின் ஒன்றை நும்மனத்திற்குப் பொருந்தக் *கூடும் என்னறிவு என்
உன்னத்துண்டாயின் யான் இம்மனம் வருந்துவனோ? வருந்தேன்; அவ்வுறிவு
கெட்டமையால் யானுற்ற வருத்தம் இத்துணைய வருத்தமென யான் உமக்குக்
கூறவன், அதனைக் கூறக்கேண்மின்; சான்றீர்! என்று சான்றோரை
கோக்கிக் கூறுகின்றான்; என்னுடைய ‡ சிற்றிலுளுள்ளே (உ)கூடலிழைத்து

க. எழுவகை அறத்தொடு கிலை இவையென்பதை, நோல். பொருளீ.
கக-ஆம் குத்திரத்தால் உணர்க.

உ. கூடலிழைத்து அவனைக் கூடுவேனோ என்று ஆராய்தல்:—பெரிதாக
ஒரு வட்டங்கீறி அதற்குள்ளே சிறு சுழிகளைக் கணக்கிடாது சுற்றஞ்
சுழித்து அவற்றை இவ்விண்ணி சுழியாகக் கூட்டி இறுதியில் ஒன்று
எஞ்சாது கூடுகின்றனவா என்று பார்த்தல். அச்சுழிகளுள் ஒன்று
எஞ்சாது கூடுமாயின் தலைவன் விரைவில் வந்து கூடுவனென்றும்,
ஒன்று எஞ்சிக் கூடாதாயின் அவன் விரைவில் வந்து கூடானென்
றும் கோடல் மரபு; தலைன் வரவை அறிதற்கு அவனைப் பிரித்த
தலைவி இங்ளைச் செய்வதாகக் கூறல் பண்டைவழக்கென்பர். (அ)நாயகி
சியாரீதிருமோழியின் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியானத்து அரும்
பதத்தில், 'கூடலாவது - வட்டமாகக் கோட்டைக்கீறி அதுக்குள்ளே
சுழிசுழியாகச் சுற்றஞ்சுழித்து இவ்விண்ணி சுழியாகக் கூட்டினால்
இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப்பட்டால் கூடாமை என்று
சங்கேதம்' என்றன்ன செய்தி இங்கே அறியத்தக்கது. (ஆ) இவ்வா
றன்றிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நிலத்தில் வட்டமாக ஒரு கோட்
டைச் கீறிப் பின்பு கண்திறந்து பார்த்து. அக்கோடு தொடங்கிய
இடத்தில் தவறாமல் வந்து சேர்ந்திருப்பின் தலைவனும் தவறாமல்
வந்து சேருவானென்றும் அது வந்து சேராமல் விலகி யிருப்பின்
தலைவனும் வந்து சேராது விலகியிருப்பானென்றும் கொள்ளுகல்
மரபென்பாரும் உளர். இக்கூடலிழைத்தலைப்பற்றிய செய்திகளாகச்

செய்யுட்களில் (இ) “தாழ்கடற் தன்சேர்ப்பன் ரூரகல நல்குமே,
 லாழியாற் காணாமோ யாம்” ஐந் - ஐம். சக. (ஈ) “பாட லாக்கிடும்
 பண்ணொடு பெண்ணின், கூடலாக்கிடுங் குன்றி மண்டுகொடு,
 கோடல் பூத்தலர் கோழம்பத் துண்மகிழ்க், தாடுங் கூத்தலுக் கன்பு
 பட்டாளன்றே” (உ) “மாட நீண்மருகற் பெருமான்வரிற், கூடுகியென்று
 கூடலிழைக்குமே” தேவாரம். திருநா. கோழம்பம். ச, மருகல். அ;
 (ஊ) “இழைப்பன் திருக்கூடல் கூட” நாலா. நான்முகன். கூ.
 (எ) “சிதைத்தின்ற தாழியென் ருழி திருத்தித்தன் சேறடியா, லுதைத்
 (பிரதிபேதம்) * எழுயகையயாபி, † கூறுமறிவு என்னுன்னத், ‡ சிறிதுள்ளே.

ஐந்தாவது நெய்தல் உரு.

அசிக

அவனைக்கூடுவேனோ என்று ஆராய்கின்ற யான் அக்(க)கூடலில் ஒருபாகத்தை
 இழைத்த அளவிலே * அவ்வாராய்ச்சிக்குப் பிறிதொன்றாகிய வளைவு தன்
 கின்ற காயகர் தன்னொடு” நாலா. திருவிருத்தம். கூச. (ஏ) “சென்றார்
 வரைய கருமஞ் செருவேலான், பொன்றாக் கணியகலம் புல்லப்
 பொருத்துமேற், குன்றாது கூடுகெனக் கூறிமுத்த வார்மணன்மே,
 லன்றாக் கணியிழையா னாழி யிழைத்தானே” சீவக. ௧௦௩௭. (ஐ)
 “மெய்யி லணைத்துருகிப் பைய வகன்றவந்தா, மீன்வ - ரெனக்கருகிக்
 கூடல் வளைத்தறவே, கையி லணைத்தமணற் கண்பனி சோர்புனலிற்,
 கரைய விருத்தமுலீர் கடைதிற் மின்நிறமின்” கலிங்க. ௧௩. (ஐ)
 “குழைத்தபூக் கொம்பொ ளொருத்தி கூடலை, யிழைத்தன னவ்வவ
 ளிட்ட போதெலாம். பிழைத்தலு மணக்கவேன் பிழைப்பி லம்பொடு,
 முழைத்தன னாயிர்த்தன னாயிருண் டென்னவே” (ஐ) “மின்னகு மணி
 விரற் தேய வீழ்கணீர், துன்னரும்பெருஞ்சுழி யழிப்பச் சோர்வினோ,
 டின்னகை றுளைச்சிய ரிழைக்கு மாழிசால், புண்ணையம் பொதும்பரும்
 புக்கு கோக்கினான்” கம்ப. உண்டாட்டுப். கூட. வீட்டன். உஅ.
 (ஓ) “வளைத்துக் கிடந்த வரிமணற் கூடலும்” அம்பிகா. கூஉஉ.
 (ஊ) “நிலமே சுழித்தனை” தலோத். உருஅ. (அஅ) “சுழித்த கூடல்

கூடுறது கீரசொரிந்து காடொறு, மழித்த கண்கள்” நைடத். கைக். க.
 (ஆஆ) “சுழிக்குஞ் சுழிக்குத் தொகைவேறு வேறுறச் சோர்வளைபோ,
 வழிக்குங்கண் ணீர்பல காலுமங் தோவாள் மாமனைத்துஞ், செழிக்குத்
 தமிழ்க்குரு கடர்ச்சட கோபன் சிலம்பினிலென், விழிக்குங் கரத்துக்கு
 காணென்ன வோவெவ் வினைசெய்கதே” மாறன். உஅச. (இஇ) “ஆய்
 கூவைத்தேன், மொழிக்குங் குமமுலை யாள்விரல் கன்றவென் முத்த
 மணற், சுழிக்குங் சுழிக்கு மொழிக்குங்கண் ணீரென்ற. தன்புறமே”
 கீகாழித். ௩௦அ. என்று வருபவையும்(௪௪) நாலா. காச்சியார். ௪-வது
 ‘தென்னியார் பலர்’ என்னும் தலைப்பையுடைய கூடற் குறிப்பின்
 ௩௦ பாசுரங்களில் இச்செய்தியாக வருபவையும் (௨௨) “செய்குறி யாழி
 வைகரே நெண்ணி, யெழுது கூவர் நினைத்த வழுவார் மழைக்
 கண்” அகம். ௩௫௧: ௧௦-௧௧. என்பது இச்செய்தியைக் குறிப்பதாயின்
 அதுவும் இங்கே, அறிதற்பாலன. (ஊஊ) “ஆழி திருத்தும் புலியு
 ருடையா னருளினளித், தாழி திருத்து மணற்குன்றி வீத்தகண் றார்
 வருகென், குழிதிருத்திச் சுழிக்கணக் கோதினை யாமலைய, வாழி
 திருத்தித்தரக்கிற்றி யோவுள்ளம் வள்ளலையே” (கோவையார். ௧௮௪)
 என்னுஞ்செய்யுளாலும் அதற்கு முன் பின்னுள்ள குறிப்புரைகளாலும்
 இதற்குக் கூடற்செய்திவந்ததை வழிபடலுண்டென்பது விளங்கும்.
 அடுத்த குறிப்பும் பார்க்க. இது தமிழ்தூல் வழக்கு.

க. (அ) “பாகவரை வாங்கிப் பழுதாகிற் பாவியேற், கேருமா லாவி யென
 நினைப்ப” கீவக. ௧௦௩௮. (ஆ) “கூடற்பெருமானைக் கூடலார்கோமானைக்,
 (பிரதிபேதம்) * அயராறாய்ச்சிக்கு.

112

அக௦

கவித்தொகைக௪௨.

விடத்தின் முழுதுங் கூடாத இளம்பிறையைக் கண்டேன்; கண்டு அஃது
 அவ்விசம்பிடத்தே பின்பு நிறைமதியாய் வருத்துமெனக் கருதி யானுடுத்த
 துதிற்றலையாலே மூடி அகப்படுத்திக்கொள்கின்ற யான் அதனை அகப்படுத்தி
 னால் நிலமணிபோலும் திருமிடற்றையுடைய மாட்சிமையுடைக்காதிய மலரை
 யுடைய கொன்றைமாலையையுடையவன் அகரேடு குடிதற்குக் காணாய்த்

தேயக் திரியமோவென்று கொண்டு, * கொஞ்சே! இது பின் வருத்துதலைத் தோரகே இதனை அவற்குக் கொடுத்த ஒருபடிப்பட உபகாரியாவாய்; யாம் தெள்ளியெங்காணென்று கூறி செஞ்சை வலியுறுத்தி அகனைக் கைவிட்டு, பின்னரும் அவர் வநுவாரோ? வந்தால் யான் உடம்படாது அவரை மிகவும் இகழ்த்திருப்பேனோ? என்று உள்ளி வீளைத்திருந்த கள்ளிருளையுடைய(க) ஊர் காவலர் காத்தலைக் கொண்ட கங்குவிடத்துக் கணவிலே யான் உள்ளியவாரே வந்தா! கோன்றினாந் யான் அவனை வீளைத்து பிடித்துக்கொண்டேன்; அதனாற் பெற்றனென்? அங்நளம் பிடித்துக் காண்பேனாகப் பையென விழிக்க, யான் பிடித்த கையுள்ளே மறைத்து தோன்றாவினா; இனி யான் ஞாயிற்றைக் கொண்டே அவனைக் காண்பேனென்று கருதி இருந்து மற்றைநாள் அத்தியிலே ஞாயிற்றை கோக்கிக் கிரணங்களைப் பிறர்க்குப் பகுத்துக் கொடாத ஞாயிறே! அக்கிரங்களுடே நீ அத்தகிரியை அடை கின்றாயாயின் அவரை நினைத்துக் கேட்ப் பிடித்துக்கொண்டு என்முன்னே நிறத்தி என்கையிலே உன்சையை நீட்டிக் தப்பாமற் நருவையாயின் உயிர் திரியாக என்னெஞ்சாகிய அகலிலே கொஞ்சிய காமத்தி அவியும் என் றேன்; அதற்கு மறமொழி தாராது அத்தகிரியேபோகவின் அதனை நோக்கி, மறுவில்லாத 'சுடரே! அத்தகிரியைச் சேர்கின்றாயாயின் நீ கடலினீரிடத்தே மீண்டு வந்து தோன்றிப் பகற்பொழுதை உண்டாக்குமனவும்(உ)காணெழுதுந் தொய்யிலை எழுதாமற் செடுக்கவளை யான் தேடுவேன்; யான் தேடும்படி

கூடப் பெறுவேனெற் கூடென்று - கூட, விழைப்பான்போற் காட்டி விழையா திருக்கும், பிழைப்பிற் பிழைபாக் கறித்து" முத்தொள்.

க. (அ) "காவலர் கடுகினும்" தறிஞ்சி. உசு. (ஆ) "தஞ்சாக் கணணர் காவலர் கடுகுவர்" அகம். கஉஉ. க. (இ) யாமல் கொற்பவர் சுடர் சிழற் கதூஉல், கடுமுரண் முதலைய செடுகீரி யஞ்சி" புறம். கள: க-க. என்பவற்றாலும் பண்டைக்காலத்தே இராப்பொழுதில் ஊர்காவலர் துயிலாது விளக்கொடு விரைத்து சென்று ஊர்காத்தனரென்பது அறியலாகும்.

உ. (அ) "கரும்பும் வல்லியும் பெருத்தோ னெழுதி" என்பதன் விசே- டுரையில், 'கரும்பையும் வல்லியையும் தோளிலே எழுதியெனவே தொய்யிலொன்றையும் முலைமே லெழுதியென்பதாயிற்று' என்று

(சிலப். உ: உக. அடியார்க்கு) இருப்பதனால் தொய்யிலென்பது வல்லி
(பிரதிபேதம்) * கெஞ்சம் உற பின் யகுத்த, † தோனிமுறக.

ஐந்தாவது நெய்தல உரு

அங்க

எனக்குக்(க)கைவிளக்காகச் சிலீகிரணங்களைப் பகுத்துத் தாராய் என்று கூறி
ணைன்; அச்சுடரும் யாம் அதனைக் கொடுத்தால் அவனைக் கண்டு துனித்து
வருத்துவேனென்று உட்கொண்டு அதனைத்தாராது போடவாறுணர்ந்து அவன்
எம்மை முன்னர் விரும்பிப் பின்னர் நலத்தைச் * சிதைத்தானாயினான்; இங்
னஞ்சிதைத்தவனை எதிர்ப்பட்டால் யான்கூடாமல் வேறுசெய்வது எவன்கொ
லென்றுகருதி அத்தகிரியிலேவீழ்கின்ற காலத்து(2)மன்றத்தின் † பனைமேலே
தோன்றும் மலையிடத்து யாத்தனிர்போலும் சிறத்தைபுடைய வெயிலே! என்

யின் வேறென்பது அறியலாகும். (ஆ) “தொய்யில் முதலிய பத்தித்
கீற்று” என (சிலப். உ: உக. அடியார்க்கு) வருதலும்காண்க; தொய்யி
லென்பது ஒரு நீர்க்கொடி; இது (இ) “கெய்தலுறழக் காமர், துணைநீர்
மெல்லவா நெய்யிலொடு மலர்” என்பதனால். விளங்கும். இவற்றால்
தொய்யிலென்பது முதலில், தொய்யிற்கொடிபோன்ற கோலத்துக்கே
சிறப்புப்பெயராயிருந்துபிறகு கோலப்பொதுக்கு பெயராயிற்றென்று
தோற்றுகிறது. (ஈ) “கொழுது தேனியிர் தொடையலங் கோனவ
னழகு, முழுதுங் காண்ய தம்மெநிர் முன்னவெங் கனிற்றுக், கெழுது
தொய்யிலைக் கரும்பிதோவென்று காட்டுணர்போற், பழுதிலாமணிச்சு
சுகரிப்பர்கள் பல்லார்” காஞ்சி. ௩௦பேற்று. உகக. என்பதும் கோக்குக.
(உ) “ஐய விரும்பிநீ, யென்றோ கொழுதுய் தொய்யிலும்” (ஊ) “வரி
தேற்றாய் நியென வணங்கிதை யவன்பற்றித், தெரிவேய்த்தோட்
கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய் தனைத்தற்கோ” (எ) கெழுமென்றோட்,
பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னினமுலைமேற், நெய்யி லெழுதவும்
வல்லன்” (ஏ) “உதுக்காணந், தொய்யில் பொறித்தவழி” கலி. ௧௮:
உ - ௩௩, ௭௬: ௧௪ - ௧௫, ௧௪௩: ௩௧ - ௩௩, ௧௪௪: ௩௪. (உ) “சண்பக
மாலையேய்த்து ஈத்தனம் பளிதந் தீற்றி, விண்பு நாறு சாத்தின் விழு

முலைக் காம வல்லி, கொண்டெழுத் துருவு காட்டி முகத்தினைக் குளித்து, தோண்மேல், வண்டளி நீன்றுசுட்டி வாணுதல் பூப்ப வைத்தான்" சீவக. ௧௦௮௧. என்பவற்றால் தலைவன் தொய்யிலெழுத லுண்டென்பது அறியப்படும். இது சாதனம் தேவதாரம், அகில சூழ்நிலை முதலியவற்றின் சூழம்பால் எழுதப்படுமென்பர்.

௧. (அ) "இருளை நீங்கக் கைவிளக் கேந்தி யாங்கு" (ஆ) "காய்பொற் கடினைக் கதிர்க்கைவிளக் கேந்தி" (இ) "இருளை நீங்கக், காட்டினார் தேவ ராவர் கைவிளக் கதினை" சீவக. ௧௧௪௨, ௨௩௮௦, ௨௪௨௬. (ஈ) "இருளை யுலகத் தியற்கை யிருளகற்றும், கைவிளக்கே சுற்ற வறி வுடைமை" அறநெறி. ௧௪௧.

௨. (அ) "மன்றப் பெண்ணை" நற். ௩௦௩: ௪. (ஆ) "மன்றிரும் பெண்ணை" திருநீ. ௧௪௪.

பிழைபேதம் * கதைத்தாலுமி யிவ்வளவு. † பின்மேலே.

அகந்

கவித்தொடை ௧௪௨.

மென்றோளை மெலிவித்தானது வடிவழகின் மின்மை யான் விரும்பிக் காண்ப தல்லது அலன்செய்த னன்று தீதென்று உறுகின்ற பிறவற்றைக் காணேன்; என்னையொழியப் பழைநாக இவ்வுலகத்து மகனிரும் தத்தங்கணவரைக் கண்டாற் உடுவதன்றித் துனித்திருத்தாரென்று கேட்டும் அறிவையோ என்று ிகறினேன்; அங்ஙனம் கூறி, காமகோய் என் மனத்தைச் சுழலப் பண்ணி நெருப்பாக நின்ற சுட்டதாயினும் தோன்றாமல் மனத்துள்ளே மறைப்பேன்; அதனை, மறைத்தாற்போலே அழகிய இதழ்போலும் கண் மன்னிடத்தே கொண்டுகின்ற காமகோயை உறுகின்ற வெவ்வியகிரையும் மறைப்பேன்; அதற்குக் காரணம் அந்நிறைத் தெளிப்பின் அளிச்சுத்தக்க இவ்வுலகு வேல. தொன்றாய் இருத்தலின் என்று யான் ஆற்றிய அருமையும் கூறினேன்; இதுகாறும் யானுற்ற விரகுத்தம் இதுதானென்று நின்றகான்றோரைகோக்கிக் கூறி, பின்னரும் சான்றார்! கலியும் காமமும் கெளவைபுமென்று சொல்லப் படும் இரண்டு விழுமம் உயிர் (௧) || காவாக இரண்டிபுறத்துந் தாங்கி என்னை கலியும்; இகளை இங்ஙனம் உயிர்மெலியுமளவும் வலிதிற் பொறுத்தேன்;

இனி இறந்துபடுவதற்குமுன்னே இதனைக் கவியாக என்று கூறினான் ; என்று சொல்லி, பகலும் இரவும் கூட்டரின்றிக் கழிந்தன என்று எண்ணி வருத்தி அழுதான்; அழுது நீடுநினைத்து கொந்துயிர்த்தான்; அதன்பின்னர் வினக்கதையுடைய இராக்காலத்தே வந்து வரையுதுகொண்ட தேவன் இவன் (?) கல்ல அழகினையுடைய மார்பனைப் புணர்ந்து, தேய்க்கும் காலத்தே சிதைக்கின்ற(உ) தேற்றுவிலுடைய விதையைக்கொண்டு கலத்தே மெல்லத் தேற்றிக் கலங்கிய நீரிற் சிதைவு தெளிபுமாறுபோலத் தன் சிதைவு தெளிந்து பழைய கலத்தைப் பெற்றான்; ஆகலான், யாரும் இவர்களை அறுதியாக மணியும் அதனிற் பிறத்த — நீரும் போலே வேறல்லவென்று துணியக் கடலா மென்று கண்டார்கூறிற்றுக் + பொருளுரைக்க. எ - று.

சூது இரக்கக் குறிப்பு. கருதிரோ என்னும் சூகாரம் ஐயம். கல்ல ககாலி ரென்றது மிகவும் கல்ல சிரிப்பினையுடையாவீர், கல்லீர்கொல்லீரா? அது கல்ல சிரிப்பாகாதே என நினைந்து. 'எற்சிதை செய்தான் x இவனென' என்றது, முன் 'யானுற்ற அவ்வலர் இயான்' என்றதனையேயாகக்கொள்க. உரன் - அறிவு, "உரவோ ரெண்ணினும்" (ங) என்றார் பிறரும். என்னுடைய

க. கா - இரண்டு பக்கங்களிலும் பண்டங்களைக் கட்டி தோளிற் சுமத்தப் படும் மரம்; காவடித் தண்டு என்று கூறப்படும்.

உ. இம்மரம் துல்களில், 'தேறு' என்றும் வழங்கும்.

ங. பதிற். எக: க.

(பிரதிபேதம்) * செய்த திதென்று. † கூறினெய்வனம், ‡ வருத்தமென்றுநின்ற, || காவலாக வய்விரண்டு புறத்தாந்துக்கி, + நீர்மையைப்போல, + பொருளுரைக்க "சொல்லு ரொடும், x இவனென நினைந்து,

நான்காவது முல்லை ௩.

கூசாந

இடுகின்றவன், சிவந்த துறக்கழியை ஒருவன் இரண்டுகையிலும் கோத்துப் பிடித்திருக்க அத்துலை மூன்று தூலாகக் கொள்கின்றவனையும் ஒக்கும்; இவ னுடைய பெருமையைப் பாராயென்று தோழிதலைவிக்குக் காட்டினான். எ-று.

௩௨. (க) இருளை யிஃதொன்று கண்டை (உ) யிஃதொத்தன்
கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்
போர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழிஇ யவன்

எ - து: போரைக்கொண்டாகென்ற ஏற்றினது + சர்ச்சரையையுடைய
கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு இட்ட மாலைபோலே அதனைத் தழுவினவன்
எருமைத்திரளையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலான் இனி அதன்வலியை
மீளப்பண்ணி அதனை நீங்கான்; இளையோனே! இஃதொரு வலியைப்
பாராய்; இவனெருத்தன்கானென்று காட்டினான். எ - து.

இவனெருத்தனென்றது, ! வியந்தது.

௩௩. (௩) இருளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந்தாடித் துறை(ச)யம்பி
யூர்வான்போற் றோன்று மவன்

எ - து: (௩) மறுவினையுடைய ஏற்றின்மேலேயிருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர்
நீர்த்துறையிடத்துத் தெப்பத்தின்மேற் கிடந்து அதனைத் தள்ளுகின்றவனைப்

௧. “தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரோ” என்புழி, இன்னன
வெண்பதனாலே இருளை பெண்பது உயர்திணைப் பெண்பாற் சொல்
வென்று நன். பெயரி. கு. உ௦. மயிலை. விருத்தி. இரா. இ - வி. கு.
௧௪௮. உரைகளிலும், தோழியை இருளை என்பது மலாடார் சொல்
வென்று (நன்) பெயரி. கு. ௧௬) மயிலை. உரையிலும், சீதாட்டார் சொல்
வென்று விருத்தி. இரா. உரைகளிலும் காணப்படுபவை இங்கே அறி
தற் பாலன.

௨. இத்தூற்பக்கம் ௩௮௯: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. இச்செய்யுளில் ௩௨, ௪௧-ஆம் அடிகளும் இப்படியே அமைந்துள்ளன.

௪. “தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதன, ரம்பியூர் தாமகூர்த்தா ரேறு”
கலி. ௧௦௯: ௨௨ - ௨௩.

டு. மறையென்பது மறவென்னும் பொருளில் வருதல், “செவியறை
 நேர்மின்னு தண்பொறி வெள்ளை” (கலி. 40: ௨௭) என்புழி ‘மறை’
 என்பதற்கு எழுதியிருக்கும், உரையாலும் அறியலாகும்
 (பிரதிபேதம்) * ஆய மகனென்றே விட்டொரான். † சான்றபுடைய, ‡ ளியந்த இருள்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௫.

அகநா.

(க) செய்தன் மலரன்னகண்கள் இம்மனம் * வருத்தத்தையுடையனவாகி
 மிகப் பசப்பனவோ பசுவாவே என சூகாரம் எதிர்மறை.

“சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை, புல்லிய கிணவி
 யெச்ச மாகும்” (௨) என்பதனாற் சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பே
 ரறிவுதோன்ற ஆசிரியர் † கவ்வந்துவனாற் செய்யுட்செய்தார்.

‡ எல்லிர் நல்கியவென்றும் பாடம். மென்றோ ணெகிழ்த்தான் றிறமல்
 லாலென்பதும் பாடம்.

இதனுள் அந்திக்காலத்தே கையறவொய்திப் பின்னார்ச் சான்றோரை
 நோக்கித் கூறுகின்றவன் புல்லாராமாத்திரை என்று அவ்வேடு புணர்ச்சி
 நிகழ்ந்தமையுங் கூறி யாவரும் கேட்ப நக்கமுது அல்லலுற்றியானெனப்
 பெயரும் பெற்றியும் கூறிப் புல்லிப் புணரப்பெறின் இகழ்ச்சியன்றாமெனக்
 கூறத்தகாதன கூறலின் மடந்தன்னை இறந்தவாறும் தென்னியேமென்றதனா
 லும் எள்ளியிருக்குவே னென்றதனாலும் வருத்தயிறந்தவாறும் “கோடுவாய்
 கூடா .... கொன்றையவன்” என்றதனால்தான், தான்செய்ததனை வியவாமையின்
 மருட்கையிறந்தவாறும் செய்தன்மலரன்ன கண்ணெனத் தன்வணப்பு மிகுதி
 கூறலின் மிகுதி || யிறந்தவாறும் காண்க.

இதனுறுப்புக்களுட் தலைவிக்குச் (௬) — கலக்கமென்னும் மெய்ப்பாடு
 பிறந்தது.

எல்லிர் நல்கிய கேள்வ னிவ னெனவே ∴ கந்தருவத்தின் வாழ்விப்
 பெருந்தனை நிகழ்ந்தவாறும் பின்னர் வண்பு நிகழ்ந்தவாறுங் காண்க. அது
 புல்லாரா மாத்திரை என்றதனானுமுணர்க.

(4) இது புரிவுண்டபுணர்ச்சினனக் + கலித்தனாவத்தும் ‘புல்லாராமாத்திரை
 யருகுவித் தொருவரை யகற்றலின்’ எனவும், † ‘இனந்துகொந் தழுதன

க. (அ) “தண்ணை ரொப்பின் கமழ்ந்து நெய்தல்” நற். உஅரு. உ. (ஆ) “நெய்தற், உம்புலிவி நீசர்மல ரன்ன, வேந்தெழின் மழைக்கணைங் காதலி” அகம். அரு. கஉ - கச. (இ) “நெய்தற் போதனைய வுண்க ணேரிழை” திருவிளை. மாபாதகர். கச.

உ. தொல். செய். கு. உ௦௬.

ங. இந்துறப்பக்கம் அஅஉ: க, க - ஆம் குறிப்புக்கள் பார்த்து.

ச. (அ) “புரிவுண்ட . . . . . செவிகவை கொள்ளாது என்பதனுள், ‘இணைந்துநொந் தழுதண ணிணைந்துநீ யெயிர்த்தனன்’ என இயற்சீர் நிரையொன்றியும் பாவேறுபடாமையின் அது கலிவெண்பாட்டாயிற் (பிரதிபேதம்) * உருந்த மிகப். † எல்லத்துவனா, ‡ எல்லீரு எல்கியென்றே பாடம். || இறந்தயாறு கூறியயாறுங் காண்க, ÷ எலக்க மெய்ப்பாடு எல்லீர் எல்கிய, ∴ கந்திருவத்தின், † கலித்தனையும் வந்த புல்லாறா.

அகசு கலித்தொண்க கசரு :

ணிணைந்துநீ யெயிர்த்தனன், எனவும் இயற்சீர் ஈரை ஒன்றியும் * பாவேறுபட்டு ‘எல்லையுமிரவுங் கழிந்தனவென்றெண்ணி † யெல்லீரா’ என ஐஞ்சீரடிவந்த வென்னைச் ‡ சுரிதகம்பெற்ற கலிவெண்பாட்டு. (உதி)

(கசரு.) அகலாங்க ணிருணீங்கி யணிநிலாத் திகழ்ந்தபிற்

பகலாங்கட் பையென்ற மதியம்போ னகலின்று

நன்னுத னீத்த திலகத்தண் மின்னி

மணிபொரு பசம்பொன்கொன் மாவீன்ற தவிரின்மேற்

தி கணிகாரங் கொட்டுங்கொ லென்றங் கணிசெல

மேனி மறைத்த பசலைய ளானது

நெஞ்சம் வெறியா நினைபா நிலனோக்கா

வஞ்சா வழா அ வறற்று விஃதொத்தி

யென்செய்தாள் கொல்லென்பீர் கேட்டெயின் பொன்செய்தைன்;

க0 மறையிற்றன் யாழ்கேட்ட மாணை யருளா

தறைகொன்று மற்றத னாருயி ரெஞ்சப்

பறையறைந் தாங்கொருவ னீத்தா னவனை

யறைநவ நாட்டினீர் கொண்டதெனின் யானு

நிறையுடையே னாகுவேன் மன்ற மறையினென்
மென்றோ னென்கிழத்தானே மேள யவனுங்கட்
சென்றுசேட் பட்டதென் னெஞ்சு;

௧௭ ஒன்றி முயங்குமென் நெய்யின் வருதிர்பற் றுக்கி
யுயங்கினு ளென்றாக் குசாதிர்பற் றந்தோ
மயங்கினு ளென்று மருடிக் கலங்கன்மி

நென்பது ளொள்க” என்று பேராசிரியருரையிலும் (ஆ) “புரி
வுண்ட என்னும் நெய்தற்கலி[யுள்,] ‘புரிவுண்ட, புணர்ச்சியுள்’ எனக்
கலித்தனையும்வந்து ‘புல்லாரா மாத்திரை, யருகுவித் தொருவரை
யகற்றலிற் நெரிவாரகன்’ எனவும், ‘இணந்துகொத்தமுதனண்ணீந்து
நீடுவிர்த்-தனன்’ எனவும் இயற்சீர் நிரையாயன்றியும் பாவேறுபட்டு,
‘எல்லையு மிரவுங் கழித்தனவென் நெண்ணி யெல்லிரா, எல்லிய
கேள்வனினவன்மன்ற மெல்ல’ என ஐஞ்சேரடிவந்த வெள்ளைச்சரிதகமும்
பெற்ற கலிவெண்பாட்டு” என்று கச்சினூர்க்கினியருரையிலும் உள்ள
குறிப்புக்கள் இங்கே ஆராய்தற்பாலன; தொல்.செய். கு. ௧௮௪. ௧௪.

(பதிபேதம்) * பா வேறுபடையின் எல்லையு, † எல்லையென, ‡ கரிதகமும் பெற்ற.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௬.

அகநி

னின்னுயி ரன்னாற் கெனைத்தொன்றுந் தீதின்மை
யென்னுயிர் காட்டாதோ மற்று;

௨௨ பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிாக்குவேன் வந்தேனென் னெஞ்சு
மழியத் துறந்தானைச் சேறுங்கா லென்னை
யொழிய விடாதிமோ வென்று;

௨௭ அழிதக, மாஅந் தளிர்கொண்ட போழ்தினு னிவ்வாரா
தாஅந் தளிர்குடித் தந்நலம் பாடுப

வாஅந் தனிரக்கு மிடைச்சென்றார் மீடரின்
யாஅந் தனிரக்குவே மன்;

௩௧ நெய்த நெறிக்கவும் வல்ல நெடுமென்றோட்
பெய்கரும் பிர்க்கவும் வல்ல னிளமுலைமேற்
றெய்யி லெழுதவும் வல்லன் றன் கையிற்
சிலைவல்லான் போலுஞ் செந்நிலை னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்;

௩௨ நினையுமென் னுள்ளம்போ நெடுங்கழி மலர்கும்ப
வினையுமென்னெஞ்சம்போ வினங்காப்பார்குமுறேன்றச்
சாயவென் னிளவிபோற் செவ்வழியா ழிசைநிற்பப்
போபவென் னொளியேபோ லொருநிலையே பகன்மாயக்
காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோ டென்றலை
மோகியும் வந்தன் றினி;

௪௨ இருளொடியா னீங்குழப்ப வென்னின்றிப் பட்டா
யருளிலை வாழி ஈடர்;

௪௪ ஈண்டுநீர் ஞாலத்து ளெங்கேள்வ ரில்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றார் மாசி றுறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துதல் வாயெனின்
யாண்டு முடையே னிசை;

௪௮ ஊலர் தூற்றய்வ வுயயா ன்முமத்துப்
பிரலர் போலப் பெரிய பசந்தன

அகநா கலித்தொகை ௧௪௩.

நீரலர் நீல மெனவவர்க் கஞ்ஞான்று
பேரஞர் செய்தவென் கண்;

௫௨ தன்னுயிர் போலத் தழீஇ யுலகத்து
ன்னுயிர் காக்குமிம் மன்னனு மென்கொலோ
வின்னுயி ரன்னனைக் காட்டி யெனைத்தொன்று
மென்னுயிர் காவா தது;

எனவாங்கு;

தின மன்னிய நோயொடு மருள்கொண்ட மனத்தவன்
பன்மலை யிறந்தவன் பணிந்துவந் தடிசோத்
தென்னவற் றெளிந்த தேளம்போல
ளின்னகை பெய்தின ளிழந்ததன் னலனே.

(க) இதுவுமது. இதற்கும் (உ)முற்குரிய உரைகளைக் கூறிக்கொண்டு
பொருளுரைக்க.

இதன் பொருள்.

(ங) அகலாங்க ணி நுணிக் கி யணிநிலாந் திகழ்ந்தாழிற்
பகலங்கட் பைபொன்ற மதியம்போ னகலின்று
நன்னுத னீத்த திலகத்தன் மின்னி
மணிபொரு பசும்பொன்கொன் (சு) மாவீன்ற தளிரின்மேற்
தி கணிதாரங் கொட்டுங்கொ லென்றங் கணிசெல
(ரு) மேனி மறைத்த பசுலைப ளானாது
நெஞ்சம் வெறியா நினைபா நிலனோக்கா
வஞ்சா வழாஅ வரற்று ினிஓதொத்தி
பென்செய்தாள் கொல்லென்றிர் கேட்டியின் பொன்செய்தீதன்

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிற்றமாகிய பெருங்
திணைக்கு மேற்கோள்; தோல். அகத். கு. கரு. ௪௪.

உ. இந்நூற்பக்கம் அஅரு - அஅக. பார்க்க.

ங. அ) “முழுவியிழு மகலாங்கண்” மது. ௩௨௪. (ஆ) “அகல ளாங்
கண்” குறிஞ்சி. ௪.

ச. “மாவீன்ற தளிரியிசை மாயவ டிதலைபோ, லாயிதழ்ப் பன்மல ரைய
கொங் குறைத்தா” கலி. ௨௬: ௪ - ௮. என்பதும் இந்நூற்பக்கம் கருஅ:
௩ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ரு. “பசந்த மேனியன் படர்நோயுற்ற” சீலப். ௧௩: ௧௮.

(பிரதிபேதம்) * கண்ணு. † ஓங்குதொத்தி.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௬.

அகல

எ - து: அகன்ற ஊரிடத்தேயிருந்து களவின்சன் அவனோடு கூடி இன்புற்ற காலத்து (க) இராக்காலத்து நிருணீங்க விளங்கின அணிநிலாவை யுடைய மதியம்போலே விளக்கம் அமைந்து அவன்விளங்கினபின்பு பகற்பொழு திடத்து ஒளி பாழ்பட்ட மதிபோலே ஒளிகொட்டு நன்றாகிய நுதலினின்றும் போன நிலைகத்தையுடையனாய் (உ) நீலமணியைத் தானொளிவிட்டு மாறுபடும் பசிய பொன்னொளிகொல்லோ! மாவீன்ற பசிய + கொழுத்தின்மேலே கோங்கம் பூவிற்குதுபார்க்க ஒளிகொல்லோ! என்று பிறர்கூறுந் தன்னணி தன் னரிடத்தினின்றும்போம்படி தன்மேனியையழைத்த பசியையனாய் அமையாமை தன்னெஞ்சம் இன்பத்தைத் தரும் பொருள்களோடே வெருவி அவ்வின்பம் கழிந்தபடியையநினைத்து (ச) காணுந் பிறரெதிர்முன்னோக்காது நிலத்தையோக்கி அந்நான் மேற்போகின்றதற்கு அஞ்சி அழுது அழாதே பலவுஞ் சொல்லித் தன்குறை கூறி இவனொருத்தி என்ன வருத்தமுற்றான் கொல்லோ என்று கூறுகின்றவர்களே! யான் பொன்செய்தேன்; யானுற்றதனைக் கேட்பீராக என்று கூறினான். எ - து.

க0 மறையிற்தன் பாழ்கேட்ட மாணை யருளா

தறைகொன்று மற்றத னுருவி ரொஞ்சப்

க. (அ) “நண்பகன் மதியம்போனலஞ்சாய்க்த வணியாட்டு” கலி. ௧௨௧: ௧௮. (ஆ) “மாலை மணந்து காலைப் பிரியுந், காதல ருடையையோ கறைநீங்கு மசிய, மிரவோயாடி னவ்வை பதலே, மெல்லியற் கொடிச்சி நுதலினும், புல்லென் றனையா னோகோ யானே” தமிழ்நெறி. மேற். (இ) “பார்குலாமுழுமெண்டிங்கள் பகல்வந்தபடிவம்போலு, மேர்குலா முகத்தி னுள்” கம்ப. கிட்கித்தைப். இசு. (ஈ) “விரிகதிர்ப் பரிதி முன் னர் வெண்மதி மழுங்கும்” நைடத. போர்புரி. உ.

உ. “நிறந்திகழ் பாசிழையென்றது தன்னின் அழுத்திய மணியினும் தன் னிறத்திகழும் பசும்பொன்னிழை யென்றவாறு. இச்சிறப்பானே, இதற்கு, ‘நிறந்திகழ் பாசிழை’ என்று பெயராயிற்று” என்பது, பதிற். எக. உரை.

க. (அ) “நீயுந் தாழையிவற்கென யான்றம், கரையவந்து விரைவெனன் கவைஇக், களவுடம் படுகிந் கவிழ்த்துகிலன் கிளையா, நானி நின்றோ ண்ணிகண்டு” அகம். ௧௪: ௧௩ - ௧௬. (ஆ) “காணும் பொழுதி னோக்கல் செல்லாது, நானி யிறைஞ்சும்” கலி. ௪௧: ௮ - ௧. (இ)

“அன்மை தனது நாணிச், சோலை நோக்கி நடக்கும்” சீவக. ௧௧௧.
 (சு) “மாதிரி மெனையு நோக்கான் வளநகர் நோக்கான் ஊந்த, காதலர்
 தம்மை நோக்கான் கடற்பெருஞ் சேனை நோக்கான், ருதவிழ் கடத்தன்
 மாதர் தனித்தனி நோக்கத் தானப், புகல மென்னு மங்கை தன்னையே
 நோக்கிப் புக்கான்” கம்ப. கும்ப. ௩.

(பிரதிபேதம்) * நிலத்தை, † கொம்பின்மேலே, ‡ மெருவியவின்பம்.*

113

அக.அ

கவித் தொகை கசந்.

பறையறைந் தாங்கொருவ னீத்தா(க)னவனை
 *யறைநவ நாட்டினீர் கொண்டுதிரின் யானு
 நிறையுடையே னாகுவான் மன்ற மறைநினென்
 மென்றோ ட்ணெகிழ்த்தானே மேள யவனாகத்
 சென்றசேட் பட்டதென் னெஞ்சு

எ - து: அங்கனம் கூறுகின்றவன் வஞ்சனையாலே நான் வாசித்த
 யாழிசையைக் கேட்ட (உ) அசுணமாலை இவ்வீன்பமுற்றதென்று அருள்
 பண்ணாதே முன்பு செய்த வஞ்சனையைக் கெடுத்துப் பின்னை அதன் அரிய
 உயிர் போம்படி பறையைத் தட்டினாற் போலே ஒருவன் முன்னர் வஞ்சித்து

க. “அவனை ..... மன்ற” என்னும் பகுதிக்கு உரை பின்பு உள்ளது.

உ. அசுணமென்பது விலங்குகளுள் ஒன்றென்று பலவிடத்தும் பறவைக
 ளுள் ஒன்றென்றசிலவிடத்தும் வழங்கப்படுகிறது. இதற்கு யாமொலி
 (குழலொலி வண்டொலி பாட்டொலி) முதலிய மெல்லிசையால் இன்
 புறுதல் முதலியவையும் பறையொலி (மூர்சொலி வெடியொலி)
 முதலிய வல்லிசையால் துன்புறுதல் முதலியவையும் இயல்பு. இத
 னைக் குறிஞ்சி நிலத்துக் குரியதென்றும். புனைபோன்ற மேனி
 யுடையதென்றும் அச்சப்பொருள்சொன் ஒன்றென்றும் சுவையொளிபூ
 ரேசை நூற்றமென்ற ஐந்தனுள் ஐசையிலிபெட்டு உயிரையுமிழ்ப
 தென்றும் கூறுவர். இவற்றுள் ஒவ்வொரு சொந்தியே தனித்தும் பல
 செய்திகள் சேர்ந்தும் செய்யுட்களிற் பயின்று வருதலும் பிறவும்

(அ) “மாதா வண்டி னயம்வருந் திங்குரன், மனகாறு சிலம்பி னகண்
மோர்க்கு, முயர்வரை நாடன்” (ஆ) “அசுணம் கொல்பவர் கைபோ
னன்று, மின்பமுந் தன்பமுமுடைத்தே” நங். உசச: ௩-௫; ௩௦ச: ௮-௯.

(இ) “இருஞ்சிறைத் தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செந், திருங்கல் விடாநீ
யசுண மோர்க்குந், காம்பம விறுப்பின்” அகநி. அஅ: ௧௧ - ௧௩.

(ஈ) “பறைபட வாழா வசுணமா” நான்மணி. ச. (உ) “இன்ன ளிக்
குரல் கேட்ட வசுணமா, வசுணமாய்” சீவக. ௧௪௦௨. (ஊ) “கோவலர்

கொன்றைத் திங்குழ, லுலவுநீ ளசுணமா வுறங்கு மென்பவே” துளா
நாட்சி. உஅ. (எ) “இசைகொள் சிறியா ழின்னிசை கேட்ட, வசுண

நன்மா வந்திலைக் கண்ணே, பறையொலி .கேட்டுத்தன் படிமறந் தது
போல்” பெருங். (க) சள. உச௧ - உச௩. (ங) “அச்சப்பொருளாவன,

“வள்ளெயிற்றரிமா..... .. குன்றுறை யசுணம்” என்று சொல்லப்
பட்டன போல்வன” நொல். மெய்ப். கு. க. ௧௪. உரை. (ஐ) “இசை

கேட்ட வசுணமாத் தாழ்ச்சிபோல்” மேநு. வைசயந்த. ௪௪. (ஒ) “துறை
யடுத்த வீருத்தத் தொகைக்கவிக், குறையடுத்த செவிகளுக் கோதில்

(பிரதிபேதம்) * பறைகல நாட்டினர், † குருபித்தனை. ‡ பன்னுதென்றருள்பன்னுதே

ஐந்தாவது நெய்தல் உன்.

அக்கல்

இன்பத்தை உண்டாக்கிப் பின்னர் அல்வன்பம் போம்படி என்னைக் கைவிட்
டான்; அக்களவொழுக்கத்தாலே என் மெல்லிய தோளை *மெலிவித்தவனை
(என்) ரெஞ்ச பொருந்தி அவனுறைகின்ற இடத்தே சென்று வருதற்கு
கெடுகாலத்த[வ](அ)யிற்று என்று கூறினான்.

கள ஒன்றி, † முயங்குமென் நென்றின் வருதிர்தற் றுங்கை

‡ யுயங்கினு னொன்றங் குசா திர்தற் (க)றத்தே

யாழ், நறையடுத்த வசுணநன் மாச்செவிப், பறையடுத்தது போலு
மென் பாவரோ” (ஔ) “குனிந்த யூசலிற் கொடிச்சிய ரெடுத்தவின்
குறிஞ்சி, கனிந்த பாடல்கேட் டசுணமா வருவன காணாய்” (ஒள)
“வாம மேகலை வானா மங்கையர், நாமப் பூசற் கனியிசைக் கள்ளிறற்,

ஹம் மேனி யகண்ணுத் துயில்வுறு, மேம கூட மெனுமலை யெய்துவீர்”
கூடப். பாயி. அ; சித்திரகூடப். உச; நாடவிட்ட.கச.(%) “வாண்டியா,
மென்மு வகண்ண மிதைக்கொள்ளு நாடர்” தஞ்சை. உஉடு. (அஅ) “திவ
வியா முரமகீரர் தடவந்த வொலிசீளாக, செம்மார்துள்ள, நவையின்
மணிக் குயிமிதொறு மகண்ணமுறை புட்பகமா களிவான் குன்றம்”
(அலிங்க. நவையுட. சஅ. (ஆஆ) “முரசொலி கேட்ட வகண்ணமென்
புள்ளின் மூச்சுவீர் தொருவழி தேறி” கூடம். இராமன்வனம். க.
(அஅ) “வகை படு மன்னவன் வாய்மை யாலவதை, விசிமுழு வொலிசெவி
வெதும்பச் சீகட்டலு, மிகைபடு மன்னவன் கிரங்கி லோரெலா, மகண்ண
மென் புள்ளொன் வலமச் தேய்க்கினார்” ஸந்தத. நகர்நிக்கு. கூச. (அஅ)
“தாமுடைப்புறக் கழைகனின் றுள்தொறுங் கால்பரந் திசைக்கின்ற,
வெழிசைக்குள முருகிமெய் புளகெழ விறைகொளு மகண்ணங்க, டா
முழந்தூர் கூடர் கூட வெடித்தெழு சடுவலோ சையின்மாயந்த” (உஉ)
“பண்ணைக் குருகிப் பதையாலகப் பட்ட மான்போல்” வில்லி.காண்ட.
ப. வெளிப்பாட்டி. கூச. (ஊஊ) “எந்தித்தா ரிசையினுலே யிறக்குமா
லகண்ண” பாசுவதம். (கக) உத்தவர். க. (எஎ) “மறக்கும்ப தந்த்புஞ்
சேலு மகண்ணமும் வண்டினமும், பறக்கும்பதங்கமும் போலைவ ராற்
கெடும் பரமகீர” திருவேங்கடந். உஅ. (ஏஏ) “குழலிசைகேட்டருக
ணையு மகண்ணமென” காஞ்சிப். அந்தகேச. அ. (ஐஐ) “பேரிகை முழக்
கிய பிறங்கு மோசையா, வாரிட ருழத்துவீ முகண்ண மாவென”
விநாயக. பகோற்கடர். உகஉ. என்ற தமிழ்தூற் பகுதிகளாலும்(ஓஓ)
“வாழ்பு கொழீத கொழைந றுமொ றுமயதெ வயழா”
சுக்கிரநீதி. க: க௦உ. என்ற வடதூற் பகுதியாலும் அறியவாகும்.

க. அந்தோவென்பது, ‘இரக்கத்தின்சுட்டுரிப்பு’ கோவையாடி.எஉ.உரை.
‘இரக்கக்குறிப்பு’ சீவக. க௦கஉ. உரை. ‘இரக்கக்குறித்து வருவதோ
ரிடைச்சொல்’ நன். இடை. கு. உ. மயிலை. சங்கர. விருத்தி. இரா.
(பிரதிபேதம்) * மெலிவித்தவன் கெஞ்ச, † முயங்குவெமென்று, ‡ உய்க்கிற சென்றும்

யென்னுயிரா காட்டாதோ மற்று

உஉ (உ)பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிரக்குவேன் †வந்தேனென் னெஞ்சு
மழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கா லென்னை
யொழிய விடாதிமோ வென்று

உஎ அழிதக, (஁)மாஅந் தளிர்கொண்ட ‡பொழிதின னில்லுரார்
தாஅந் தளிர்குடித் தந்நலம் பாடுப
வாஅந் || தளிர்க்கு மிடைச்சென்றார் மீடரின்
பாஅந் ÷ தளிர்க்குவை மன்

கக நெய்த னெறிக்கவும் வல்ல னெடுமென்(சு)றோட்
பெய்கரும் பிரக்கவும் வல்ல X னிவ(ரு)முலைமேற்
றொப்பி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற்

க. “மதுமுகத் தலர்ந்த கோதை மாற்றமைத் தற்குரைப்பான், கொதிமுகக்
குருதி வைவேற் குரிசிலை கம்மை புன்னான், விதிமுக மணங்க
னெய்தி வீற்றிருந் தின்ப மும்ப, மதிமுக மறிபு காமே வரவெ
தென்னை யென்றான்” கீவக. ௧௪௦௮.

உ. (அ) ஆங்கு ஞாஞ்சுழிதல் என்னும் மெய்ப்பாட்டுக்கு, “பழிதபு ஞாயிறே
.....லிடா தீமோ வென்று” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; நொல்.
மெய்ப்பாட். கு. உஉ; இ - வி. கு. ௫௮௦. (ஆ) ஞாயிறு முதுவிய சில
பொருள்கள் சொல்லுவனபோலவும் கேட்டுப்போலவும் சொல்லப்படு
மென்று கூறி, “பழிதபுஞாயிறே பாடறியாதார்கண்” என்னும் அடியை
ஞாயிறு அவ்வாறே சொல்லப்படுவதற்கு மேற்கோள்காட்டினர், இளம்
பூரணர்; நொல். செய். கு. ௧௧௦. ‘ஞாயிறு’

கூ. “மலைமாத் தளிரே” கலி. ௧௪௨: ௪௪.

சு. (அ) “நற்றே ளிழைத்த கரும்புக்கு” (ஆ) “தானீர்த்த கரும்பணி வரட
வென், மென்றே னெகிழ்த்தான்” கலி. ௧௪: ௧௧, ௧௧௧: ௨௧ - ௩௦.

டு. இத்துறப்பக்கம் ௮௧௦: ௨-ஆம் குறிப்புப் பரர்க்க.

(பிரதிபேதம்) * மருமர் கயக்கன்மின், † வந்தனென்னெஞ் சூழிய, ‡ பொழுதினன், || தளி

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

கூடுக

(க) சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினா னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்

கூ. நினைபு(உ)மென் னுள்ளம்போ னெடுங்கழி மலர்கூம்ப
வினையுமென்(நு)னெஞ்சம்மேலா வினங்காப்பார் குழிறோன்றச்
சாயவென் (சு)கிளவிமேலாற் செவ்வழியா றிசைசிறிப்பர்
மேயவென் னொளியே போ லொருநிலையே பகன்மாயக
(ரு)கா லன்மேலால் வந்த கலக்கத்தீதா டென்றலை
மாலையுள் வந்தன் றினி

சஉ இருநொடியா னீங்குழாய் வென்னின்றிப் பாட்டா
யருளிலை வாழி கூடர்

- க. (அ) “அரிவையை யரம்பை நாண் வணிக்தன னனங்க னன்னான்”
(சீவக. ௬௪௪) என்புழி, ‘அனங்க னன்னான்’ என்பதற்கு, ‘இவளைத்
தீண்டவும் வேட்கை நிகழாமையின் அனங்க னன்னான் என்றார்’
என்று விசேடவுரை கூறி, ‘சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினான்’
என்பதனைமேற்கோள்காட்டினார் இவ்வுரையாசிரியர். (ஆ) “வில்லாண்
மையினால் வெண்கருப்பு வில்லோன்றனக்கே நிகரென்ன” வில்லி.
நிரௌபதிமாலையிட்ட. சக. (இ) “வேயெனத் தகைய தோளி யிரா
கவன் மேனி கோக்கித், தீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை
கண்டா; ஞெயெனத் தகுதமுன்றே காமனு நாழு மெல்லாம்” கம்ப.
கும்ப. ௩௦. (ஈ) “திருவி கருப்புவென்றிச் சிலையின லுலகமெல்லாம்,
பொருதுசெங் கோன டாத்திப் புகழ்வினை பேச விரன்” எனவும்
(உ) “காமனும் விழையும் காமர் காரிகைக், கலையுணர் மகளிர்” பெருங்.
(ச) சர: ௧௩௩ - ௧௩௪. (ஊ) “காமனும்..... ..காமுறு மொப்பில்
வணப்பினான்” திருவினை. மாபாதகக். உ. எனவும் வருவான கோக்குக.
உ. “இம்மாலே, இருங்கழி மாமலர் கூம்ப விரோவென், னரும்படர்கெஞ்ச

மழிவொடு கூம்பும்" கலி. ௧௩௦: ௧௧ - ௧௩.

௩. "இம்மாலை, கோவலர் தீங்குழ வினைய விரோவென், புவெழி லுண்
கண் புலம்புகொண் டினையும்" கலி. ௧௩௦: ௧௪ - ௧௬.
- ௪ (அ) "செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார்" கலி. ௧௩௮: ௧௫; (ஆ)
"செவ்வழி நல்யா, ழிசையோர்த் தன்ன வின்றிற் கிளவி, யணற்குசா
லரிவையை" அகம். ௨௧௨: ௪ - ௮.
௫. "பிறைறுதி யெயிறாக, நரற்றிசையு நடுக்குறூஉ மடங்கற் காலைக்,
கூற்றாக் கதுபோலு முட்குவரு கமொலை" (கலி. ௧௨௮: ௭ - ௯)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

கூர்டு கவித்தொன்க கச்சு.

- ௪௪ (க)சுண்டிநீர் ஞாலத்து னெங்கேள்வ ரில்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றார் மாசி றுறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துதல் வாயெனின்
யாண்டு முடையே னிசை
- ௪௮ ஊரலர் தூற்றும்பு வய்யா விழுமத்துப்
(௨)பிரலர் போலப் பெரிய பசந்தன
(௩)நீரலர் (௪)நீல மெனவவர்க் கஞ்ஞான்று
பேரஞர் செய்தவென் கண்
- ௫௨ (௫)தன்னுயிர் போலத் தழீஇ *யுலகத்து
மென்னுயிர் காக்குமீம் மன்னனு டொன்கொலை
வின்னுயி ரன்னுனைக் காட்டி பெனைத்தொன்று
மென்னுயிர் காவா தது
எனவாங்கு

௧. "சுண்டிநீர் மினை" கலி. ௧௦௦: ௧.

௨. இந்நூற்பக்கம் ௨௭௯: ௫, ௩௨௨: ௩ - ஆம் குறிப்புக்கள் இங்கே
அறிதற்பாலன.

௩. "நீர்கால் யாத்த நீயைத்தழிக் குவகோ, கோடை யெற்றினும் வாடா
தாகும்" தறுந். ௩௮௮.

ச. (அ) “நீலத் தலர்வென்ற வமருண்கண், ... வேலிற், சேந்து
நீ யினையையா லொத்ததோ சின்மொழி ..... ணையினு கோய்
செய்தல் கடப்பன்றோ கனங்குழாய்” கலி. இள: கூ-கரு. (ஆ) “பூவொத்
தவமருந்தகைய வேவொத்; தெல்லாரு மறிய நோயசெய் தனவே”
குறுந். எஉ.

ரு. (அ) “அறனிழ வெனக்கொண்டா யாய்குடையக்குடைப், புறநிழற்கீழ்ப்
பட்டாளோர விவனிவட் காண்டிகா, பிறைநுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப்
புற்றானை” கலி. கூ: அ - ௧௦. என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ)
“நின்று பல்லுயிர் காத்தற்கு நோக்தைய, வென்றிணைக்குலமங்கையொ
ரோத்திழை, தன்றுயர்க்குத் தகவிலெனாயினே, னன்று கன்றென் வலி
யென நானுமால்” கம்ப. அயோமுதி. ௧௬. (ஈ) “தன்னுயிர்போல
மன்னுயிர்க் கிரக்குத் தயவினோன்” மகிச. பிரயாகையிற் பலசொருப
கதன். ௧௨.

(பிரதிபேதம்) * புலத்த, † என் கொலெம்முன் துயிரென்.

கூச்சு

கவித்தொகை ௧௦௩.

போலே தோன்றுகின்றவன் பசுத்தினைபுடைய ஆயர்மகனல்லவோ?
ஆதலால், இவன் இங்ஙனம் செலுத்தற் தொழிலை ஒழியான்; இனையோனே!
இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன் காணென்று காட்டினான்.

எ - து: காண்டற் குறுழிலை புடையவனே. எ-ழ.

இஃது “அளபெடை மிகுஉ மிகாவிறுபெயர்”. (க);

(உ) காற்றுப்போல் வந்த † கதழ்விடைக் காரியை

பூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண்டட்டதன்

மேற்றோன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை

(ஈ) யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்

க. தொல்' விளி. கு. அ. இச்சூத்திர வுரையில் 'இவ்வளபெடைப் பெயர் விளியேற்றும்போது நன்னியல்பு மாத்திரையின் மிக்கு நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரைபெற்று நிற்கும்; என்றது முகர வீகாரத்தின் பின் இரண்டு இகரவுயிரும் மூன்று இகரவுயிரு மெழுதப்படவேண்டுமென்பதை' என்று கூறுவர், சே. கல். நச். இச்சொல்லுக்குத் தொழில் செய்கின்றவனையெனப் பொருளும் எழுதுவர் நச்சினர்க்கினியரும் இ-வ். உரையாசிரியரும். இ - வி கு. உ௦௭. இச்சூத்திரத்தினுரையும் மேற்கோளும் எழுதுவோராலும் அவற்றை ஊன்றிப்பாராது அச்சிடுவோராலும் எளிதின் உண்மையறிய இயலாதவாறிருக்கின்றன. இச்சூத்திர வுரையில் "தொழீஇ என்பது பெயர்; விளிப்பு மஃதே யெனக்கொள்க. இஃதெயில்பு. இயற்கைய வென்று பன்மை கூறிய வதனால், இவ்வளபெடை மூன்று மாத்திரையின் நிரிந்து நிற்கு மென்பது கொள்ளப்படும். செயற்கையவென்றதனால் இவ்வளபெடைப்பெயர் எழுதும்பு ஐந்தெழுத்திட்டும் எழுதுப" என்பர் கல்லாடர். எனைய உரைகள் அச்சிடப் பட்டிவ்னன. "தொழீஇஇ" கலி. ௧௦௪: ௬௮. "தொழீஇ புடனுண்ணார்" சிறுபஞ்ச. ௩௮. என இச்சொல் பிறவிடத்து வருதலும் காண்க.

உ. "ஏற்று மருப்பு யிலங்கிழையாகத் திபமருப்புங், கூற்று மருப்பெழுங் கோலத்த் தாட்கொரு கோடிசரும், பாற்று மருப்பொலி தாரண்ண லார்முன் னணிந்து விட்டார், காற்று நெருப்புங் கலந்த தென் னவருங் சாரிகைத்தே" அம்பிகா. ௨௮௭.

௩. (அ) ஒருமைச்சாதியின் ஆண் ஏறெனப்படுமென்பதற்கு "ஏற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடத்திட்டு" என்பதுமேற்கோள்; தொல். மாபு. கு. ௩௬. பேர். கு. ௩௮. நச். (ஆ) இன்றுர்பக்கம் ௬௨௩: ௪-ஆக குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தொழிலீஇ (என்பது முன்பறிப்பு), † எழுவிடை.

இன் மன்னிய கோயொடு மருள்கொண்ட மனத்தவன்
பன்மலை யிறந்தவன் பணிந்துவந் தடிசேரத்
*தென்னவற் றெளித்த தேளம்போல
வின்னகை பெய்தின ளிழந்ததன் னலனே

எ - து: அங்கனம் கூரியவன் அது கொண்டுவருதலுங் கூடும்; அதனோடே நீருங் கூடி (க) நவகண்டமெனக் கூறுபடுத்தின டீலகத்தின் கண்ணே அவனை ஆராய்ந்து நீர் பிடித்துக்கொண்டு எனக்குத் தரப்பெறில் யானும் ||பிறமகளிரைப் போல அறுதிபாடி(அ)||நிறையெண்ணுங்குணமுடையே னானே - என்றங் கூறினான்; அதுகேட்டவர்கள் அகற்கு மறுமொழி கொடாமற் பின்னே வர்கமையின், இவன் ஒருகாளிலேயாயினும் அவனைப் பொருந்தி + முயங்குமென்று கருதி. எவ்பின்னே வாராநின்றீர்; பின்னே இவன் அப்பொழுதே முன்புபோலன்றி மிகவும் வருத்தினான் என்று கருதி அவ்விடத்தே நின்ற அவனுக்கு ஓர் சீங்கு நிகழ்த்தவேண்டு என்று உசாவா நின்றீர்; அவ்வருத்தமையன்றி ஐயோ இவன் கைபறவு எய்தினுளென்று மருளாநின்றீர்; இங்ஙனம் அண்மையுணராமற் கலங்காதேகொள்ளும்; பின்னே என் இளிய உயிரை ஒப்பாணக் கியாகொன்றுத் தீநின்றி அவனுள னாயிருக்கின்றமையை (ங) அவனுயிரோடு ஒன்றுகிய என்னுயிர் என்னுக் காட்டாகொழியுமோ? அதுகான் இறந்துபடாது அவனிருத்தமை காட்டிற் றில்லையோ என்றான்; அதுகேட்டவர்கள் அனக்கு ஓரோதவின்றி நின்ற நின்னே இங்ஙனம் வருத்தினவனை நவிவாக நோக்கி நின்ற ஞாயிறு தான் வருத்துங்காண் என்றார்; அது கேட்டு நவிவசிலவெய்யாமல் உண்டாம்பழி நீங்கும் ஞாயிறே! உலகியல் அறியாதாரிடத்துக் கழிபச்சிறுத்தற்கு வினைத்து x செல்வையென்று இவர்கள் கூறக்கேட்டு நின்னே வழிபட்டு நீ அவரை மிகச் சிறுதபடி இந்துகொள்வேனாக வந்தேன்; நீ என்னெஞ்சங் கெடும்படி என்னைக்கைவிட்டவனாக. ∴ கண்டுசிறுமிடத்து என்னை நீங்கவிடாதே கொள்;

க. (அ) “வடபால்விதேகத் தென்பால்விதேகங், கீழ்பால்விதேக மேல்பால் விதேகம், வடபாலிரேவாதத் தென்பாலிரேவாதம், வடபாற்பராதத் தென் பாற்பராத, மத்திமகண்டமென் றித்திற மென்ப, நாவலக் தீவி னவ கண்டப்பெயயே” கேந்த்ரன்றிவாகா. (ஆ) “நவத்தாரணி யாநிகட்கு” திருவாணக்காபி. திருநீற்றுத்திருமதிற். அ.

உ. இந்துப்பக்கம் சகக: சு-ஆம் குறிப்புப் பார்த்து.

ஈ. "காவியோற் கண்ணிக்குற் கண்ணியந்தோட் காளைக்கு, மாவியோ
லாடையுமொன் றானதே" நள கலிதொடர். அச.

(பிரகிபேதம்) * தென்னயர்த தெளிந்த. † கூறியவர் கொண்டு, ‡ உலத்திங்கண்ணை.

|| பிறர்க்களிறை, ÷ என்று கூறினான். + முயங்குமென்று. x செல்வைய
பன்றியவாகன; செல்வையென்றவர்கன், ∴ கண்டு கீழேயிட்த்து.

கூடுசு

கலித்தொகை தசக.

* அஃது என்னெனில் கீ அக்காலத்து அவனை † யிகச்சீரில் யான் இறக்கும்படி
றேரும் ‡ என்றக் கூறினான்; அங்ஙனம் கூறின அளவிலே ஞாயிறு படுகின்ற
மையைக் கண்டு பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தரும்படியாக மாந்தளிர் போலும் நிறத்
தைக்கொண்ட மாலைக்குமுன்னாயி இக்காலத்தே இவ்வூரின் மகளிர் தாம்
(க)தளிர்விரவின மாலைகளைச் சூடி ஆடவர்மேல் தாம் வைத்த நலத்தைப் பாடி
இன்புறுவார்கள்; அவர்களைப்போல ஆச்சாமரத்தளிர்க்குள் காட்டிடைச்சென்ற
வர் || மீனவிரின் டாம் மனமகிழுமேம்; அதனும் பெற்றதென்? அவர்வரக்
கண்டிலேம் என்றுக் கூறினான்; கூறி, யாம் தளிர்க்குமாறு எங்ஙனே என்பீ
ராயின், என்றோனைக் தொழில் கொள்கின்ற அவன் செய்தற் பூணைப் புறவித
மொடித்து மாலை கட்டிச் சூடவும் வல்லன்; நெடிதானிய மென்றோனிலே
காமன்சிலையாகிய எழுதுகரும்பை நுழைவல்லன்; இளமுலைமேல் தொய்பிற்
குழம்பாற் கொடி எழுதவுவல்லன்; இவையொழிந்து நீங்கியிருந்து மனம்
வேட்கையடக்கியிருக்குமிடத்துத் தன்னைவில் விவ்லைத் தொழில் கொள்ள
வல்ல காமனை ஒக்கும்; அதுவன்றி, வேட்கை நிகழ்த்து கூடுங்காலத்து ஆண்டு
நிகழ்த்தும் நல்ல தொழில்கள் பலவற்றையும் வல்லன்; இவ்வாற்றான் என்
மனந் தளிர்க்குமென்றுகூறினான்; அங்ஙனம் கூறின அளவிலே மாலைக்
காலம் வருகின்றதனைக் கண்டு அவனை நினைபும் என்னுள்ளவ் குவியுமாறு
போல நெடிய கழியின் மலர்கள் குவிய, இரங்கும் என்னெஞ்சுபோலே
கோவலர் குழலோசைதோன்ற, அலைவுபெற்றனன் மொழிகள்போல(உ)வண்டு
களின்(ஈ)செவ்வழிப்பாட்டு அடங்க, கெட்டுப்போன என் அழகுபோலப் பகற்

க. (அ) "தாமரைக் கொழுமுறித் தாதுபடு செழு மலர்க், காமரு
குவினைக் கழுநீர்மாமலர்ப், பைந்தளிர்ப்படலை" சிலப் ச:ஈ.க-சக.(ஆ)

“முறி மிடை படலை மாலை” சிலக. சஅக, சஅஅக. (இ) “பைத் தளிர்ப்படலை” பெருங். (ங) உள: கச. (ஈ) “கொத்தளிர் தண்படலை” (உ) இது யடலை மாலை எனவும் இலை மாலை எனவும் வரங்கும்.

உ. (அ) “செவ்வழிப் பண்ணிற் சிறைவண்டாரற்றர், தடந்தாழ் வயலொடு” சிலப். கக: அஅ-அக. (ஆ) “பறவைபாட் டடங்கினவோ பகல்செய்வான் மறைத்தனனே,..... துறத்தார்தாட் டினதாங்கொன், மறவையா யென்னுயிர்மேல் வந்தவிம் மருண்மாலை” சிலப். எ: சஉ.

உ. (அ) “இருள்வரசு, சிறியாழ் செவ்வழி பண்ணி” (ஆ) “மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக், கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி, வரவெமர் மறத்தன்” (புறம். கசச: க-உ., கசக: உ-ச) என்பவற்றால், செவ்வழிப் பண் மாலைக்குறித்தென்ற கூறப்படுதலால் செவ்வழியா பிசைநிற்ப வென்பதற்கு, யாழிற் செவ்வழிப்பண்ணை வாசிப்பனற்றலுமாம். இஃது இரங்கற்பண்ணுதலின், சாயகிளவிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது;

(பிழிபேதம்) * அலயென்னெனில், † மிகச் சீருமல் யானிறங்கும்படி, ின்று கூறினாள்,
|| மீன்மேரின் மனமகிழுவோம், அதனல்.

ஐந்தாவது நெய்தல்-உக.

கடுகு

காலத்தின் ஒளி மழுங்க, கலக்கத்தோடேவந்த காலனைப்போலே என்மேலே மாலைக் காலமும் வந்தது; இனி எங்ஙனம் ஆற்றவேனென்று கூறினாள்; கூறி, அம்மாலையை வரவிட்ட ஞாயிற்றை கோக்கி, சுடரே! யானென்ப தொரு தன்மையின்றி யான் இவ்விடத்தே இராக் காலத்தாலே வருத்தும்படி கீ போனாய்; அருளுடையயல்பையாயிருந்தாய்; * இத்தன்மையால் நீவாழ்வா யாக என்று கூறினாள்; கூறி, இவ்விரவால் இறந்துபட்டேனாயினும் நீயின் ஞாயிருத்தென்று கருதி, மிகுநேற நீரையுடைய உலகத்துள் உறைகின்ற கேள்வருளால்லாராயின், (ச)தங்கணவரமேலுள்ள வேட்டையோடே இறந்து படும் மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தைப்பெற்றவர்கள் குற்றமில்லாத சுவர்க்கத்தே சென்று அவர்கள் நுகர விரும்பியவற்றைத் தாம் விரும்பியபடியே பெறுதல் மெய்யென்று நூல்கள் கூறியவென்னின் யாலும் அங்ஙனம் அவன்மேல்

விரும்பத்தோடே உயிர்போய் அவனைப் பெற்று எவ்விடத்தும் புகழுண்டியே லாவேன்; இனி† வருத்தமின்று; என்றவகூறினான்; கூறி (2) “முற்பகற்செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டு விடும்” என்றவகூறிய பழமொழி உளதாகலின், அவ்வாறே ரீரில் அலர்த்த ரீலமென்று அவர் புகழ் அவர்க்கு அங்காளிற் பெரியவருத்தத்தைச் செய்து எண்கண்கள் இப்பொழுது போலப் போலப் பெரியவாகப் பசுத்தன; † அதனையும் என் வருத்தத்தையும் கண்டும் அருளின்மையின் அவனை எண்க்குக் காட்டாமல் இவ்வூர் நின்று அலர் தூற்றி நிற்கும்; இனி இவ்(௩)வய்யா விடும்பையிடத்து உயிர்களைக் காத்தற்கு யான்

இஃது இரங்கற்பண்ணென்பது (இ) “ஐயு ணல்லியாழ் செவ்வழி பிறப்ப” அகம். ௩௧௪: ௧௨ என்பதனாலும் (ஈ) இக்குறிப்பில் முதலாவ தற்கு, மாலையாலும் வந்தவளவிலே சிறிய யாழை இரங்கற்பண்ணாகிய செவ்வழியென்னும் பண்ணிலே வாசிக்கும் பரிசுபண்ணி என்ற எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்.

௧. ‘அதுவன்றிப் புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சுவர்க்கம் புகுவரென்னும் உரையோடு அதுவேட்கையாலும் சாம்; அப்பரிசுன்றி அன்பினாலும் சாம்’ என்பது இறை. கு. ௧. உரை.

௨. (அ) “பிறர்க்கின்ற முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்ற, பிற்பகற் றுமே வரும்” துறன். ௩௧௧. (ஆ) “முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் காண்குறையம் பெற்றியகாண்” சிலப். ௨௩: ௩-௪. (இ) “முற்பகற்செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்” கொள்ளையேந்தன். (ஈ) “முற்பகற் செய்வனை பிற்பக லுறாரின்” பெருங். (ச) ௧௧: ௨௫௧. (உ) “முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மற்றது, பிற்பக தமக்குறம் பெற்றி யென்னவே” கந்த. இரண்டாகாட்டுர. ௩௧௧.

௩. உய்யா இடும்பை - பிழையாமைக்குக் காரணமான துன்பம்; ௩௧. ௧௩௧: ௧௫. கடக்க முடியாத துன்பம்; துறன். ௩௧௩. பரி. ஒழியாத துன்பம்; பு. வே. உழிஞை. ௨௫. போக்க முடியாத துன்பம்; சிலப். ௭: ௫. (பிரதிபேதம்) “இத்தன்மைமான், † வருத்தமென்றென்றக். இதனையும் வருத்தத்தையும்,

கஅல்து என்னெனில் நீ அக்காலத்து அவனை நிகச்சீரில் யான் இறக்கும்படி
 ரோகம் † என்றும் கூறினான்; அவனைக் கூறின அளவிலே ஞாயிறு படுகின்ற
 மையைக் கண்டு பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தகும்படியாக மாத்தளிர் போலும் நிறத்
 தைக்கொண்ட மாலைக்குமுன்னாகிய இக்காலத்தே இவ்வுரின் மகளிர் தாம்
 (க)தளிர்விரவின மாலைகளைச் சூடி ஆடவர்கேல் தாம் வைத்தாலத்தைப் பாடி
 இன்புறவார்கள்; அவர்களைப்போல ஆச்சாமரத்தளிர்க்குள் காட்டிடைச்சென்ற
 வர் || மீண்டுவரின் டாம் மனமகிழுவோம்; அதனும்பெற்றவென? அவர்வரக்
 கண்டிலேம் என்றும் கூறினான்; கூறி, யாம் தளிர்க்குமாறு எவ்வளவு என்பீ
 ராயின், என்றோனைத் தொழில் கொள்கின்ற அவன் செய்தற் பூவைப் புறவித
 தொடித்து மாலை கட்டிச் சூடவும் வல்லன்; (பொடிதாசிய மென்றோனிலே
 காமன்சிலையாகிய எழுதுகரும்பைஎழுதவும்வல்லன்; இளமுலைமேல் தொய்யிற்
 குழம்பாற் கொடி எழுதவும்வல்லன்; இவையொழிந்து நீங்கியிருந்து மனம்
 வேட்கையடக்கியிருக்குமிடத்துத் தன்னைவில் வில்லைத் தொழில்கொள்ள
 வல்ல காமனை ஒக்கும்; அதுவன்றி, வேட்கை நிகழ்த்து கூடுங்காலத்து ஆண்டு
 நிகழ்த்தும் கல்ல தொழில்கள் பலவற்றையும் வல்லன்; இவ்வாற்றான் என்
 மனத் தளிர்க்குமென்றுகூறினான்; அவனைக் கூறின அளவிலே மாலைக்
 காலம் வருகின்றதனைக் கண்டு அவனை நினைபும் எண்ணுள்ளம் குவியுமாறு
 போல செயடி கழியின் மலர்கள் குவிய, இரங்கும் என்னெஞ்சுபோலே

கோவலர் குழலோகைதோன்ற, அலைவுபெற்றஎன்மொழிகள்போல(உ)வண்டு
 களின்(ங)செவ்வழிப்பாட்டு அடங்க, கெட்டுப்போன என் அழகுபோலப் பகற்

- க. (அ) “தாமரைக் கொழுமுறித் தாதுபடு செழு மலர்க், காமரு
 குவளைக் கழுநீர்மாமலர்ப், பைந்தளிர்ப்படலை” சிலப் ச:௩௬-௪௧. (ஆ)
 “முறி யிடை படலை மாலை” கீவாக. ௪௮௩, ௪௮௮௬. (இ) “பைந்
 தளிர்ப்படலை” பெருங். (௩) உள்: ௧௪. (ஈ) “கொய்தளிர்த் தண்படலை”
 (உ) இது படலை மாலை எனவும் இலை மாலை எனவும் வழங்கும்.

- உ. (அ) “செவ்வழிப் பண்ணிற் சிறைவண்டேற்றந், தடந்தாழ் வயலொடு”
 சிலப். ௧௧:௮௮-௮௯. (ஆ) “பறவைபாட் படங்கினவோ பகல்செய்வான்

மறைத்தனனே;.....துறத்தார்தாட் னெதாங்கொன், மறவையா
யென்னுயிர்மேல் வந்தவம் மருண்மலை” சீலப். எ: ௪௨.

௩. (அ) “இருள்வரசு, சேரியாழ் செவ்வழி பண்ணி” (ஆ) “மலை மருதம்
பண்ணிக் காலைத், கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி, வரவெயர்
மறத்தனர்” (புறம். ௧௦௪௧-௨, ௧௪௧: ௨-௪) என்பவற்றால், செவ்வழிப்
பண் மால்க்குரித்தென்ற கூறப்படுதலால் செவ்வழியா ழிசைநிற்
பென்பதற்கு, யாழிற் செவ்வழிப்பண்ணைவாசிப்பன்தலுமாம். இஃது
இறங்கற்பண்ணாகலின், சாயகிளவிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது;
(193திபேதம்) * அறவென்னெனில், + மிகச் சேருமல் யானிதற்கும்படி, என்று கூறினான்,
|| மீனியெரிந் மனப்பெழுமோம், அதனால்.

ஐந்தாவது தெய்தல்-௨௬.

கடுநி

காலத்தின் ஒளி மழுங்க, கலக்கத்தோடேவந்த காலிணப்போலே என்மேலே
மாலிக் காலமும் வந்தது; இனி எவ்வனம் ஆற்றவேனென்று கூறினான்;
கூறி, அம்மாலையை வரவிட்ட ஞாயிற்றை கோக்கி, சடரோ! யானென்ப
தொரு தன்மையின்றி யான் இவ்விடத்தே இராக் காலத்தாலே வருத்தும்படி
நீ போனாய்; அருளுடையயல்பாயிருந்தாய்; * இத்தன்மையால் நீவாழ்க்க
யாக என்று கூறினான்; கூறி, இவ்விரவால் இறந்துபட்டேனாயினும் நீங்கின்
றாயிருத்தென்று கருதி, மிகுகின்ற நீரைபுடைய உலகத்துள் உறைகின்ற
செவ்வருளால்லாசாயின், (௧)தங்கணவர்மேலுள்ள வேட்டையோடே இறந்த
படம் மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தைப்பெற்றவர்கள் குற்றமில்லாத சுவர்க்கத்தே
சென்று அவர்கள் துரை விரும்பியவற்றைத் தாம் விரும்பியபடியே பெறுதல்
மெய்யென்று தூல்கள் கூறியவென்னின் யாலும் அவ்வனம் அவன்மேல்
விரும்பத்தோடே உயிர்போய் அவனைப் பெற்று எவ்விடத்தும் புகழுடையே
னாவென்; இனி+ வருத்தமின்று; என் றங்கூறினான்; கூறி (௨) “முற்பகற் செய்
தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டு விடும்” என்றகூறிய பழமொழி
உளதாகலின், அவ்வாதே நீரில் அலர்ந்த நீலமென்று அவர் புகழ் அவர்க்கு

அங்காளிற் பெரியவருத்தத்தைச் செய்த 'என்கண்கள் இப்பொழுது போலர் போலப் பெரியவாகப் பசுத்தன; † அதனையும் என் வருத்தத்தையும் கண்டும் அருளின்மையின் அவனை எனக்குக் காட்டாமல் இவ்வூர் நின்று அவர் தூற்றி நிற்கும்; இனி இவ்(௬)வய்பா விடுமையிடத்து உயிர்களைக் காத்தற்கு யான்

இஃது இரங்கற்பண்ணென்பது (இ) "பையு ணல்விபாழ் செவ்வழி பிறப்ப" அகம். ௬௧௪: ௧௨ என்பதனாலும் (ஈ) இக்குறிப்பில் முதலாவ தற்கு, 'மாலைக்காலம் வந்தவனவிலே சிறிய யாழை இரங்கற்பண்ணாகிய செவ்வழியென்னும் பண்ணிலே வாசிக்கும் பரிசுபண்ணி' என்று எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்.

௧. 'அதுவன்றிப் புதழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சுவர்க்கம் புருவொன்னும் உரைகேட்டு அதுவேட்கையாலும் சாம்; அப்பரி சன்றி அன்பினாலும் சாம்' என்பது இறை. சூ. ௧. உரை.

உ. (அ) "பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்னா, பிற்பகற் றுமே வரும்" துறன். ௬௧௬. (ஆ) "முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன் கேடு, பிற்பகற் காண்குறாடும் பெற்றியகாண்" சிலப். ௨௧: ௩-௪. (இ) "முற்பகற்செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்" கொன்றைவேந்தன். (ஈ) "முற்பகற் செய்வின பிற்பக லுறுநரின்" பெருந். (ச) ௧௧: ௨௫௬. (உ) "முற்பக லோர்ப்பழி முடிக்கின் மந்தறு, பிற்பக தமக்குறம் பெற்றி யென்னவே" கந்த. இரண்டாகாட்குர. ௬௧௮.

௩. உய்யா இடுமபை - பிழையாமைக்குக் காரணமான துன்பம்; கலி. ௧௩௬:௧௪. கடக்க முடியாததுன்பம்; துறன். ௬௧௩. பரி. ஒழியாததுன் பம்; பு-வே. உழிஞை. ௨௫. போக்க முடியாத துன்பம்; சிலப். ௭: ௮. (பிரதிபேதம்) "இத்தன்மையான நீ, † வருத்தமென்றென்றும், இதனையும் வருத்தத்தையும்.

114

கூடுக

கவித்தொகை ௧௪௪.

அரசனே என்று கருதித் தன்னுயிரைப் பாஞ்சாக் குமாறு போல உலகத்துப் (௧)பெரிய உயிர்களை எல்லாம் தழீஇப்பாதுகாக்கும் இம்மன்னனும் எனக்கினிய உயிரை ஒப்பாணிக் காட்டி என்னுயிரைச் சிறிதொன்றும் காவாதிருக்கின்ற தன்மை என்னபயனைக் கருதியோ வென்றும் கூறினானென்று கூறும்படியாக சிலப்பெற்றகாமகேசராலே† அங்கனம் மயக்கக்கொண்ட மனத்தையுடையவன் பலமலைகளைக் கடத்துபோனவன் வரையொடுவந்து பணிந்து தன்னடியைச்

சேர்கையினாலே பாண்டியனை உறவாக அவன் மனத்தைத் தெளிவித்த
தேயத்திலுள்ளவர் இன்பமுற்ற வாழ்மாறுபோல அவனால் இழந்த கலத்தை
இனிய அகமகிழ்ச்சியோடு எய்தினன்; இஃதென்னவியப்போனைக் கண்டார்
கொண்டு உறிற்றாக உரைக்க. எ - று.

‘சென்றசேட்பட்ட தென்னெஞ்சு’ என்னுந் துணையும் உறத்தகாதன
உறவின் மடனிறத்தவாறும் ‘செடுமென்றோன்’ ‘நீரலர் நீலம்’ ‘இளமுலை’
என்பனவற்றான் மிகுதியிறத்தவாறும் ‘வழிபட் டிரக்குவேன் வந்தேன்’ என்
(பதனால்)வருத்திறத்தவாறும் ‘யாண்டுமுடையே னினை’ என்பதனால் வியவா
மையின் மருட்கையிறத்தவாறும் உணர்க.

இது கண்டார்க்கு ||அவனாக்கங்கண்டு மருட்கை பிறத்தது.

செய்தனெறித்தல் முதலியன (2)திருவினாற் காமக்குறிப்புப்பிறந்த ஒப்பு;
இவை குடிப்பிறப்பினை அறிவித்துக் காமக் குறிப்பினை நிகழ்த்தலின்.

இஃது ஐஞ்சீரெகிவந்த கவிவெண்பாட்டு.

(உ.க)

(கசச.) கன்னுதால் காண்டை நினையா நெடிதுயிரா
வென்னுற்றான் கொல்லோ விஃதொத்தி புன்மா
ணகுதருந் தன்னாணுக் கைவிட் டுகுதருங்
கண்ணீர் துடையாக் கவிழ்ந்து நில்லோக்கி
நி. யன்ன விடும்பை பலசெய்து தன்னை
வினவுவார்க் கேதில சொல்லிக் கனவுபோற்
நெருளு மருளு மயங்கி வருபவன்
கூறுப கேளாமோ சென்று;

க. “பெரியத னாவி பெரிது” பழமொழி. க.

உ. “செய்தனெறிக்கவும்... ..சேனான் பல வென்பது திருவி
னாற் காமக்குறிப்புப் பிறத்தவாறு; என்னை? இனையன வல்லனாதல்
செல்வக்குடிப்பிறத்தாரை அறிவிக்குமாகலின்; அது காமக்குறிப்பினை
நிகழ்த்துமென்பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும்” என்பது தொல்.
மெய்ப். கு. உடு. பேராசிரிய ருரையிலும் காணப் படுகின்றது.

(பித்திபெதம்) * என்று கூற்றான், † இஃதெனம். ‡ இனியமகிட்சி, || அயராக்கம் பிறத்தது
மருட்கை,

௧௧ எல்லாரீ, என்னணங் குற்றனை யார்நின் னிதுசெய்தார்
நின்னுற்ற வல்ல லுரையென வென்னை
வினவுவீர் தெற்றெனக் கேண்மி நெருவன்
சூழ்கூந்தா லென்னுற்ற வெவ்வ நினக்கிபா
னுரைப்பனைத் தங்கிற்றெ னின்னுயி ரென்று
மருவூட்டி. மாறி யதற்கொண் டெனக்கு
மருவுழிப் பட்டதென் னெஞ்சு;

௧௧௧ எங்குந் தெரிந்தது கொள்வே னவனுள் வழி;
௧௧௨ பொங்கிரு முந்நீ சகமெல்லா கோக்கினை
திங்களுட் டோன்றி யிருந்த குறுமுயா
லெங்கே னிதனகத் துள்வழிக் காட்டீமோ
காட்டியா யாயிற் கதநாய் கொளுவுவேன்
வேட்டுவ ருள்வழிச் செப்புவே னாட்டி
மதியொடு மாம்பு மடுப்பேன் மதிதிரிந்த
வென்னல்ல நீரா யெனின்;

௨௧௧ என்னுங்கே, உண்ணின்ற வெவ்வ முரைப்ப மதியொடு
வெண்மறை யோடிப் புகுதி சிறிதென்னைக்
கண்ணோடி னாய்போறி நீ;

௨௧௨ நீடிலைத் தாழைத் துவர்மணற் கானலு
ளோடுவே னோடி பொளிப்பேன் பொழிநெறு
நாடுவேன் கள்வன் கரந்திருக்கற் பாலன்கொ
லாய்பூ வடுமிட னலர்கொண் டுதுக்காணெங்
கோதை புனைந்த வழி;

௧௧௩ உதுக்காண், சாழைய் மலர்காட்டிச் சாஸ்திலன் யாமாடும்
பாவைகொண் டோடி யுழி;

௩௩ உதுக்கா[ணர்](ண்) தொய்யில் பொறித்த வழி;
௩௩ உதுக்காண், தையா நேறெனத் தேற்றி பறனில்லான்
பைய முயங்கி யுழி;

௩௪ அனியவென் னுள்ளத் துயவுத்தே ஞாந்து
வினியானோய் செய்திறந்த வன் டி லவனைத்

கூடுது கனித்தொகை கசசு.

தெனிய விசும்பினு ஞாலத் தகத்தும்
வனியே யெதுர்போம் பலகதிர் ஞாயிற்
ஞெனியுள் வழியெல்லாஞ் சென்று முனிபெம்மை
யுண்மை நலனுண் டொளித்தானைக் காட்டிமோ
காட்டாபேன், மண்ணக மெல்லா மொருங்கு சுடுவேனென்
கண்ணீ ருழலாற் றெளித்து;

௪௩ பேனான், துறந்தானை நாடு மிடம்விடா யாயிற்
பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமண லாகப்
புறங்காலிற் போக விறைப்பேன் முயலி
னறம்புனை யாகலு முண்டு;

௪௪ துறந்தானை, நாடித் தருகிற்பா யாயி னினக்கொன்று
பாடுவே னென்றோ யுரைத்து;

௫௧ புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதுணரே
னெல்லியா கெல்லையென் றுங்கே பகன்முனிவ
னெல்லிய காலை யிராமுனிவன் யானுற்ற
வல்லல் களைவா ரிலேன்;

௫௫ ஒலுகடலே, தெற்றெனக்கண் ணுள்ளோதோ ன்றவினையெடுத்துப்
பற்றுவே னென்றியான் விழிக்குங்கான் மற்றுமென்
னெஞ்சத்து னோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சானோய்
செய்யு மறனில் லவன்;

௫௬ ஒலுகடலே, ஊர்தலைக் கொண்டு கனலுங் கடுந்தீயு

ணீர்பெய்தக காலே சி னந்தணிபு மற்றிஃதோ
வீரயில் கேள்வ னுநீஇய காமத்தீ
நீருட் புகினுஞ் சுநிம்;

கூஉ ஒலகடலே, எற்றமி லாட்டியென் னேமுற்றா னென்றிந்நோ
யுற்றறியா தாரோ நருக நயந்தாங்கே
யிற்றா வறியின் முயங்கலேன் மற்றென்னை
யற்றத்திட் டாற்றறுத்தான் மார்பு;

ஆங்கு;

ஐத்தாவது தெய்தல் உள்.

கூ0க

கூஅ கடலொடு புலம்புவோள் கலங்களுர் தீரக்
கெடலருங் காதலர் துணைதாப் டிணிரீங்கி
யறனநிந் தொழுது மங்க ணுளைநைத்
திறனிலா ரெடுத்த தீமொழி யெல்லா
நல்லவை யுட்படக் கெட்டாங்
கில்லா கின்றவ ளாய், நதற் பசப்பே.
(க)இதுவுமது. இதற்கும் (உ)அவ்வுரை கூறிக்கொள்க.

இதன் பொருள்.

நன்னுதால் காண்டை நினைபா நெடிதுயிரா
வென்னுற்றாள் கொல்லோ (ந.) விஃதொத்தி (ச)பன்மா
ணகுதருந் தன்னுணைக் கைவிட் டிருதருங்
கண்ணீர் துடையாக் கவிழ்ந்து நிலிநோக்கி
(ந) யன்ன விடும்பை பலசொத்து தன்னை
வினவுவார்க் கேதில சொல்லிக் கனவுபோற்
நெருளு மருளு மயங்கி வருபவள்
கூறுப கேளா மீமா மென்று

எ - து: நன்றாகிய துதலினைபுடையாள்! இவனொருத்தி ((ந))கனக்குரிய

நாணனைக் கைவிட்டுத் * தன் மனத்தே ஒன்றை சினைத்து செட்டியிப்புக்
கொண்டு வீழ்கின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துப் பிறரை நோக்காது சிலக்கைத்
கவிழ்த்து நோக்கித் தன்னை நீ உற்றது என்னென்பார்க்குக் கனவின்கண்
வாய்வெருவிக் கூறுவாரைப்போலே உத்தாமவல்லாதன சில சொல்லிப் பல
காலும் நகுதலைச் செய்யும்; இங்ஙனம் தெளிவும் மயக்கமுமாய் மயங்கி வேறாம்
அத்தன்மையவாகிய இயம்பைகள் பலவற்றையுந் தன்னிடத்தே உண்டாகக்
கொண்டு வருகின்றவன் என்ன துன்பமுற்றானோதான்? இவனைக் காண்பா

க. இச்செய்யுளும் தேறதலொழித்த காமத்து மிகுதிறமாகிய பெருக்
திணைக்கு மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. கந. ௩௪.

உ. இத்தூற் பக்கம் ௮௮௫-௮௮௬. பார்க்க.

௩. "இஃதொத்தி" கலி. ௧௪௩: ௮; "இஃதொத்தன்" (கலி. ௧௪: ௮)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௪. இத்தூற்பக்கம் ௨௮௮: ௩-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௫. "சிறத்தன் னானும்" (கலி. ௧௪௫: ௧௦.) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
பார்க்க.

(புதிதேதம்) * தன் மனத்தே.

கூக0 கலித் தொகை ௧௪௪.

யாக; யாஞ் சென்று இவன்கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டலைச் *செய்யாமோ
என்றாரென்று கூறினான். ஏ - று.

கூ எல்லாநீ, என்னணங் குற்றனை யார்தின் னிதுசெய்தார்
நின்னுற்ற வல்ல லுரையென வென்னை
வினவுவீர் தெற்றெனக் கேண்மி நெருவன்
(க)†குரற்கூந்தா லென்னுற்ற வெவ்வ நினக்கியா
னுரைப்பனைத் தங்கிற்றெ னின்னுமி ரென்று
மருவூட்டி மாறி யதற்கொண் டெனக்கு
மருவழிப் பட்டதென் டனெஞ்சு

க * எங்குந் தெரிந்தது கொள்வே னவனுள் வழி

ஏ - று. அங்ஙனம் ||கூறியவன், கேட்கக் கடவேமென்று நம்மிலே
கூறி வந்து, எஃ! நீ என்ன வருத்தமுற்றாய்? யார்தான் நினக்கு இவ்வருத்

தஞ் செய்தார்? சினக்கு உற்ற வருத்தத்தை எங்கட்கு உரையென்று சொல்லி என்னைக் கேட்கின்றவர்களே! அது வந்தவாற்றை என்பக்கலிலே தெளியக் கேண்மின்; ஒருவன் கொத்தான கூத்தலையுடையாய்! எனக்கு உற்ற வருத்தத்தை யான் சினக்கு வந்துஉரைக்குமளவும் என் இன்னுயிர் போகாமற் தங்கிற்றுக்காண் என்று இங்ஙனம் தன்னோடு யான் மருவுதலை உறுத்தி அம்மருவுதலை அவன்மாறிப்போன அக்காலந்தொடங்கி என்னெஞ்சு + எனக்கு அவன் மருவின இடத்தே அகப்பட்டு சின்றுவிட்டது; இனி அவனுள்ள இடமெஞ்சு தேடித் தெரிந்து என்னெஞ்சினைக் கூட்டிக்கொள்வேன் என்று கூறினான். எ - று.

உரைப்பனை, திசைச்சொல்.

௮௭ (உ) பொங்கிரு முந்நீ ரகமெல்லா X நோக்கினை

௧. “குரற் கூத்தல்” கலி. எஉ: ௨௦, கூஉ: ௨௨; என இத்தாலுள் வருதல் காண்க; குரலென்பது கூத்தற்கு அடையாய் வருதலன்றியும் மயிர் (கூத்தல்) என்னும் பொருட்டாயும், “குரனற்றத் துற்ற, முடியுநிர் பூத்தாது” (கலி. அஅ: ௧ - ௨.) என்புழி வருதல் காண்க.

௨. (அ) கலக்கம்-மனங்கலங்குதல்; மேலே கலங்கி மொழிதலென்பது ஒரு காற் சொல்லின்வண் வந்து பெயர்வது; இது மனங்கலங்கி நிற்கு நிலையென்று கூறி, “பொங்கிரு முந்நீர் ..... நீராயெனின்” என்னும் பகுதியைப் பெருந்திணைக்குரிய கலக்கமென்னு மெய்ப்பாட்டுக்கு (நோல். மெய்ப்ப. கு. ௨௨. ‘இன்பத்தை’) மேற்கோண்காட்டினர் இனம் பூரணர் (ஆ) நச்சினார்க்கினியர் “பொங்கிரு முந்நீர்.....காட்டமோ” (பிரதிபேதம்) & செய்யாமோலென்று கூறினா, † குரற் கூத்தல், ‡ கெஞ்ச தெரிந்தது || கூறியவர், + எனக்குத்தான் மருவின X நோக்குபு.

நான்காவது முல்லை ௩.

௮௮௫

சிற்றமோ டாருயிர் கொண்டனான் நின்னன்னொல்

கூற்றென வுட்கிற்றென் னெஞ்சு

எ - து: ஏறாது ஒருமையையேறுவின்ற கூற்றுவனுடைய கெஞ்சை

(க) வடிம்பாலே பிளந்துபோகட்டுச் சினத்தோடே அரிய உயிரை வாகவின்

அஞ்ஞான்றை, இறைவன் இத்தன்மையையுடையவன்கொலென்று கூறும் படியாகக் காற்றின் விசைபோல சூடிவந்த விரைந்த ஏரூகிய காரியதனைப் பலரும்வந்து சேர்தலையுடைய களத்தே வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி அதன்மேலே தோன்றிநின்ற பொதுவனது அழகைப் பாராய்; அதனைக் கண்டு என் கொஞ்சு உட்கிற்றுக்கொணென்றான் - று.

சுசு இசுதுளே *யிஓதொன்று கண்டை யிஓதொத்தன்

(உ)புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி

வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்

மறுப்போற் பொருந்தி யவன்

எ - து: மற்றைப் புள்ளிகள் செறிந்த[†]வலியையுடைய வெள்ளேற்றினது அழகையுடைய பக்கத்தே திங்களிற் கிடக்கின்ற மறுப்போலே பொருந்திக் கிடந்தவன் ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலால் இவ் வெருத்தன்காண்; இஃகையோளே! [‡] இஓதொரு வலியைப் பாராயெனக் காட்டினான். எ - று.

ரு0 ஓவா வேகமோ இருத்துத்தன் மேற்சென்ற

||சேஎச் செனிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்

(ரு)காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை

மேலார் விடுத்தந்த(சு)கூந்தற் குதிரையை

க. வடிம்பு - கால் வினிம்பு; (அ) “மா வுடற்றிய வடிம்பு,” (ஆ) கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிம்பின்” (இ) “ஆழி வடிம்பலம்ப நின்றாலும்” (ஈ) “வேலைவடிம்பலம்ப நின்றான்” (உ) “கடல்வடிம்பலம்ப நின்ற கைதவன்” என வருவனனோக்குக.

க. (அ) “புல்லினத் தார்க்கும்” (ஆ) “புல்லினத் தாயர் மகளிரோடு” (இ) “புல்லினத் தாயர் மகனேன்” (ஈ) “புல்லினத் தாயனை” கலி. ௧௦௭: ௨; ௧௧௧: ௫; ௧௧௩: ௭, ௮.

௩. “காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை” கலி. ௧௦௮: ௧௦.

ச. “கூந்த லென்னும் பெயரொடு கூந்த, லெரிசினங் கொன்றோய்” (பரி. ௩: ௩௧-௩௨.) என்பதும் “கூந்தன்மா என்றுகண்டாற்சொல்லும் வடிவொடு வந்த கேசியது கனல்கின்ற சினத்தை யழித்தோய்; (யிரதிபேதம்) *முகுதொன்று, [†]வலியையுடையவெற்றினதழகை, [‡]இஓதொரு.||சேஎசெவி.

(க) திங்களுட் டோன்றி யிருந்த குறுமுயா
லெங்கே ளிதனகத் துள்வழிக் காட்டமேர்
காட்டயா யாயிற் கதநாய் கொளுவுவேன்
வேட்டுவ ருள்வழிச் செப்புவே னாட்டி
மதியொடு பாம்பு மடுப்பேன் மதிதிரிந்த
வென்னல்ல நீரா யெனின்

௨௪ என்றன்கே, உண்ணின்ற வெவ்வ முரைப்ப மதியொடு
வெண்மழை யோடிப் புருதி சிறிதென்னைக்
கண்ணோடி னாய்போறி நீ

எ - து: அங்ஙனம் கூறி, அத்திக்காலத்தே கையறவெய்தி உரைத்
தவன் இனி இக்காலத்துத் தன்னாற்றேதெல் அரிதென்று கருதி, திங்களைக்
கண்டு இதனோடு செறிந்த முயல் தேடித் தருமெனக் கருதி, யிக்கு எழுமின்ற
கரிதாகிய கடல்குழிந்த உலகமெல்லாம் பார்த்துத் திங்கனிநள்ளே விளங்கி
இருத்த குறிய முயலே! அறிவு வேறப்பட்ட என்னுடைய கொஞ்ச யான்
தேடிக் கூட்டிக்கொன்னக் கருதின வருத்தத்தை நீ அதனைக் கூட்டித் தீரா
யாயின் யான் வாங்கிக் கொள்ளும்படி இவ்வுலகத்தில் எங்கேவான் இருக்
கின்ற இடத்தைக் காட்டுவாய்; அவனிருக்கின்ற இடத்தைக் காட்டாயாயின்,
நினக்குப் பகையாகிய கோபத்தைபுடைய காபை நின்னிடத்தே கொளுத்து
வேன்; அதுவன்றி வேட்டுவருள்ள இடத்தேசென்று ஒருமுயல் உண்டென்று
கூறுவேன்; அதுவேயன்றி நீ அந்நாற் றுறகின்ற திங்களோடே நின்னை
அலைத்துவிழுகும்படி மதிக்குப் பகையாகிய பாம்பைச் செலுத்துவேனென்று
அவ்வத்திக்காலஞ் செல்கின்ற காலத்தே தன்னொஞ்சினின்ற வருத்தத்தைச்

என்னும் அடிசளை ஞாயிறமுதல் கொஞ்சிராக் கூறியவையேயன்றி,
பிறவும் கூறவானபோலவும் கேட்பனபோலவும் கூறமா றமையுமென்
பதற்கு மேற்கோள் காட்டினா; தெவல். செய் கு. ௨௦௦.

க. (அ) முயல் என்பது முயால் என விளியேற்றதற்கு, "திங்களுட்
 டோன்றி யிருத்த குறமுயால்" என்பது மேற்கோள்; தோல். விளி
 மரபு. கு. ந.ச. ௩. இ-வி. கு. ௨௧௪. (ஆ) இத்திரன் புத்தன்மேலுள்ள
 சன்பிறை சந்திரமண்டலத்து முயல்பொறித்தாவினன்பதுபலத்ததற்
 றுண்பு. (இ) "குடைப்பறந் தஞ்ச மிகல - னிடைப்பொ லிந்த,
 திங்களிற் றோன்றும் குறமுயல்பேற் செம்பியன், செங்கண் சிவந்த
 கனத்து" கள. (ஈ) "குறமுய லொளிக்கு மரணனை, யிரவிரு ளகற்று
 நிலவினை" சிலப். க: ந.எ. உரை மேற்கோள். (உ) "நிலவு பொழிபு
 முயற்குடி" உத்தரகோச. பாயிரம். ௨௭.

(பிரதிபேதம்) * தோன்றவிருத்த. + உன்மழி காட்டமோ, காட்டிகையின், இக்
 காலத்தென்றும்.

கூத௨

கவித்தொகை கசச.

சொல்ல, அது வெண்மேகத்தே மறைந்ததனைக்கண்டு, நீ மதியோடே வெண்
 மேகத்தே ஒடிச் சென்று புகாநின்றாய்; ஆகையினாலே சிறிதென்னைக் கண்
 னோட்டஞ் செய்து நீ என்னைத் தேடிப்போகின்றாய்போலே இராகின்ற
 யென்று கூறினான். எ - று.

௨௭ நீடிலைத் தாழைத் (க)துவர்மணற் காணது

னோடுவே னோடி மொளிப்பேன் பொழிற்றோறு

நாடுவேன் கள்வன் கரந்திருக்கற் பாலன்கொ

லாய்ப்பு (௨)*வடுமீறி னலர்கொண் டுதுக்காணெங்

கோதை புனைந்த வாழி

க. "துவர்மணல்" என்ற தொடர் (கலி. ந.உ. ௨) வந்துள்ளது.

உ. அடம்பென்பது அடம்பென்றும் சிலவிடத்து வழங்கப்படுகிறது; இது
 நெய்கனிலத்துக்கு உரியதொரு வார்த்தையாக; இங்கொடியிற் சென்ற
 முடையதும் கருகிறமுடையது முன; இதன் இலை கவிநிடைமையால்
 அதற்கு மானடி உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் பூ வெண்ணிற

முடையதென்று செய்யுளால் அறியப்படுகிறது. அப்படிக்குத் தார் மணியும் கொட்டகமும் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை மகளிர் கொழுதி வீளையாவதும் வேறு மலரொடு விராக்கட்டிச் சூடுவது முண்டு. இதன்கொடியைத்தலைவன்கேருருளை துளிப்பதாகக்கூறுவது பெருவழக்கு; இவையும் பிறவும் (அ) “கருங்கொடி யடம்பு” கல். கக: கச. (ஆ) “ஆங்குதிரை விரைபுதன், கரையம லகிம்பளித் தாஅங்கு” (இ) “அகிம்பிவ ரணியெக்கர்” கலி. கஉஎ, உஉ-உச, ககஉ: கக. (ஈ) “அகிம்பாரணி காணற் சேர்ப்ப” (உ) “எக்க, ரகிம்பலருஞ் சேர்ப்ப” பழ. ககச, உஉ. (ஊ) “முதுநீ ரடைகரை, யொண்பன் மலர கவட்டிலை யகிம்பின், செங்கேழ் மென்கொடி யாழியறுப்ப, வினமணிப் புரவி கெடுத்தேர் கடைஇ” அகம். அ: எ-க: (எ) “எர்கொடிப் பா சகிம்பு” ஐங். கக. (ஏ) “ஆய்கொடிப் பாசகிம்பு” அகம். ககஉ: கச. (ஐ) “காண லடம்பின் கவட்டிலைகண் - மாணின், குளம்பேய்க்கு கண் டாண்” நள. கலிதொடர். அஅ. (ஓ) “மானடியன்ன கவட்டிலையகிம் பின், ருர்மணி யன்ன வெண்பூக் கொழுதி, யொண்டொடி மகளிர் வண்ட லயரும்” துறந். உசக. (ஔ) “கொட்டக மலர்ந்த கொழும் கொடி யகிம்பி, னற்றுறை யண்கீர்ச் சேர்ப்ப” தொல். அகத். கு. உச. இளம். மேற். (ஐ) “இருங்கழி பொருத வீர வெண்மணன், மாக் கொடி யகிம்பின் மாயிதழுவரி, கடந்தன் மகளிர் கோதைக் கூட்டுங், காமர் கொண்டகன்” நற். கசதி: க-ச. (ஃ) “அகிம்பி னாய்மலர் விரைஇ

(பிரதிபேதம்) * அடம்பின்.

ஐந்தாவது நெய்தல்-உஎ.

கககந்

கஉ உதுக்காண், சா அய் மலர்காட்டிச் சால்பிலான் யாமார்டும்.

(க) பாவைகொண் டோடி யுழி

கச உதுக்கா[ணர்](ண்), தொய்யில் பொறித்த வழி

கரு உதுக்காண், தையா நேறெனத் தேற்றி யறனில்லான்

பைய முயங்கி யுழி

கஎ அளியவென் னுள்ளத் துயவுத்தே ரூர்ந்து

விளியானோய் செய்திறந்த வன்டி லவனைத்

தெனிய விசும்பினு ஞாலத் தகத்தும்

வளியே பெதிர்போம் பலகதிர் ஞாயிற்

றொளியுள் வழியெல்லாஞ் சென்று முனிபெம்மை

யுண்மை நலனுண் டொளித்தானைக் காட்டமோ

காட்டாயேன், மண்ணக மெல்லா மொருங்கு சுடுவெனென்

கண்ணீ ரழலாற் றெளித்து

சுரு பேணுன், துறந்தானை நாடு மிடம்விடா யாயிற்

(உ)பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமண லாகப்

செய்த, செருந்தொடை வேய்க்த நீர்வார் கூந்த, லோரை மகளிர்”
தருந். ௪௦௧. (அஅ) “அரும்புகொடி துமிய வாழி போழ்த்தவர், செருந்
தே ரின்னொலி யிரவுச் சோன்று” நற். ௩௩௮: ௨ - ௩. (ஆஆ) “படிவ
மகளிர் கொடிகொய் தழித்த, பொம்ம லெம்பின்” நற். ௨௪௨: ௨ - ௩.
என்பவற்றால் அறியலாகும். ஞந்தானியென்று வழங்கும் கொடிக்கு
இங்கே கூறிய இயல்புகளெல்லாம் இருத்தலால் இஃது அக்கொடி
போலும்; அதிற் செம்பூவும் காணப்படுகிறது. (இஇ) “சுள்ளி சுளை
நீலஞ் சோபா லினைசெயலை, யள்ளி யனகத்தின் மேலாய்ந்து”
(திணைமாலை. ௨) என்புழி, சோபாலினை யென்பதற்கு, அடிப்பவர்
என்று கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் பொருள் காணப்படுதலால்,
சோபாலினையென்பதும் இதன் பெயரேயாம். இதற்கு அடிப்பென்று
காணப்படும் பொருள் தவறென்று தோற்றுகிறது.

க. (அ) “வரிப்பந்து கொண்டொளித்தாய்” பு - வெ. பாடாண். ௫௦.
(ஆ) “முற்றிலைப் பந்தைக் கழற்கைக்கொண் டோடினை” திருவேய்
கடத்தந்தாதி. ௧௪. என வருபவை இதுபோல்வன.

௨. கலக்கமென்பது சொல்லத்தகாதன சொல்லாதலென்று கூறி அதற்கு,
“பிறங்கிரு முந்நீர்.....யாகலுமுண்டு” என்பதனை (தொல்.மெய்ய்.
கு. ௨௨) மேற்கோண்காட்டினர் பேராசிரியரும்; (இ - வி: கு. ௧௮௦):

கூசு

கவித்தொதை கசுசு.

புறங்காவிற் போக விறைப்பேன் ஃமுயலி
(க)னறம்புணை யாகலு முண்டு

சக துறந்தாணை, நாடித் தருகிற்பா யாயி னினக்கொன்று
பாடுவே ினென்னே யுரைத்து

திச (உ)புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதுணரே
ினெல்லியா கெல்லையென் றுங்கே பகன்||முனிவ
னெல்லிய காலே யிரா ிமுனிவன் யானுற்ற
வல்லல் களைவா ரிலேன்

[துப்

திரு ஒலகடலே, தெற்றெனக்(ரு)கண் ணுள்ளேதோன்றவியையெடுத்
பற்றுவே னென்றியான் விழிக்குங்கான் மற்றுமென்
னெஞ்சத்து ளோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சாரோய்
செய்யு (சு)மறனில் லவன்

திசு ஒலகடலே, (ரு)ஊர்தலைக் கொண்டு கனலுங் கநிந்தியு
ணீர்பெய்தக் காலே சினந்தணியு மற்றிஃதோ

இ - வி. நூலாரும் அவ்வாதே கூறினர். தலைவியின் கலக்கங் கூறு
தற்கு, “பிறங்கிரு முந்தீர்.....விறைப்பேன்” என்பதனை (கீவக.
ககஅ உரையில்) மேற்கோள்காட்டினர் இவ்வரையாசிரியரும்.

க. (அ) அறசெறியே வெற்றிக்கு முதலென்றும் (ஆ) அறம் பொருந்தாத
முயற்சி பயன்படாது தொலையுமென்றும் (இ) அறந்தலை நின்றார்க்கழி
வில்லை யென்றும் (ஈ) அறம் வெல்லும் பாவத்தோர்கு மென்றும் (உ)
அறத்தினாலன்றி வெல்லலரி தென்றும் பெரியோர் கூறுவன இங்கே
அறிதற்பாலன.

உ. அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்களுள் பொழுது மறப்பாதலென்
பதற்கு, “புல்லிய கேளிர் .....களைவா ரிலேன்” என்னும் பகுதி
மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். சூ. உச. ‘தெய்வமஞ்சல்’ இனம்.

- க. (அ) "கனலினும், ரேன்றின னாகத் தொடுத்தேன்மன் யான்றன் னைப், பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய, கையுளே மாயந்தான் கரந்து" கலி. ௧௪௨: ௩௩ - ௩௪. (ஆ) "துஞ்சுங்காற் ரேண்மேவ ராகி விழிக்குங்கா, வெஞ்சுத்த ராவர் விராந்து" துறள். ௧௨௧௮.
- ச. (அ) "அறனிவி" (ஆ) "அறனில்லா வன்பிலி" கலி. ௪௨: ௪, ௮௯: ௩, ௩-௩௪.
- இ. (அ) "ஊரு னெழுந்த வருகெழு செந்தீக்கு, நீருட் குளித்து முயலாரு- நீருட், குளிப்பினும் காமஞ் சுடுமேகுன் தேறி, யொளிப்பினும் காமஞ் (பித்தபேதம்) * முயலின், † என் லெழுந்தது. ‡ அன்னியாகென்க. || + முனிசேன்,

ஐந்தாவது நெய்தல் உள்.

கூங்கு

விசயில் கேள்வ னுற்றிய காமத்தீ

நீருட் புகினுஞ் சுடும்

௧௩ ஒலகடலே, (௩) எற்றமி லாட்டியென் னேமுற்று னொன்றிந்நோ

யுற்றறியா தாரோ நஞக நயந்தாங்கே

யிற்றா வறியின் முயங்கலேன் மற்றென்னை

யற்றத்திட் (௨) டாற்றறுத்தான் * மார்பு

எ - து: அங்ஙனம் கூறி, அது சரிய மேகத்தே மறைத்து விடுதலின் அப்போ நோக்கித் தேயுமாறு அதற்குக் கூறக் கருதி, அக்கள்வனானவன் மறைத்திருக்கக்கடவனோ என்று (காட்டிம்படி, யான் கீண்ட இலையினையுடைய தாழை நிற்கின்ற சிவந்த மணலையுடைய கானலிற் பொழில்கடோறும் ஒடிச்

சுடும்" நாலடி. ௧௦. (ஆ) "அளிக்கு மெய்யுயிர் கான்றழ வஞ்சினன், குளிக்கு நீருங் கொதித்தெழக் கூசுமால், விளிக்கும் வேலையை வெங்க ணனங்களை, பொளிங்க லாயிடம் யாதெனவுன்னுமால்" கம்ப. சூர்ப்ப. ௭௧. (இ) "உன்னிலுஞ் சுட்டிடு முணருங் கேள்வியிற், கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் குறுகி மற்றதைத், தன்னினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யீதினும், என்னினும் கொடியது காமத் தீயதே" கந்த. மாயைநீங்கு. ௧௧.

(ஈ) “கடவின் முழ்கினுக் குன்றிடை யொளிப்பினுக் காம, முடல் விராயுயிர சுவேதே போலும்” விநாயக. இந்நிரன் சரபம், ௩௪.

- க. (அ) எற்றமென்னு முரிச்சொல் துணீவாகிய குறிப்புணர்த்தற்கு, “எற்றமி லாட்டியென் னேமுற்றாள்” என்பது மேற்கோள்; தொல். உரிச். கு. ௩௩௩ச். ௩ன். உரி. கு. ௧௮. இரா. மேற்கூறிய இடங்களி லெல்லாம் இச்சொல், எற்றமென்று பதிப்பிக்கப்பெற் றிருத்தல் பிழையே. அது பிழையென்பதும் எற்றமென்றலே திருத்தமென்ப தும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை உய்த்துணர்வார்க்குப் புலனும். இதுனை இங்கே காட்டப்படும் சான்றோர்கள் ஆட்சியும் வலியுறுத்தும். (ஆ) “எற்றிவரைத்தாளை” கலி. ௧௪௯: ௧௧. (இ) “எற்ற முடைமை யெதிர்கோளி னறிப” முதுமொழி. ௧௫. (ஈ) “எற்றமி லாள் ராகி” திரு வாணக்காப். கைமிசப். ௨௧.

- உ. (அ) “அரும்பிடி நம்மை யாற்றறுத் தன்றால்” (பெருங். (ச) ௫௩: ௪) என்பதும் (ஆ) “ஆற்றறுப்பார்” (குறள். ௭௧௮) என்பதன் விடையுரை யில், “ஆற்றென்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; முன்னெல்லாம் வலியராவார் போன்று ஒழிதலின் வலியறுப்பாரென்றார்” என்று பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(புரதிபேதம்) * டார். ஆங்கு கடலெடு.....பசப்பே. எ-து: அம்மனம் உறி அந் கரிய, † காட்டக்கருதி யான்.

கேக்கி

கலித்தொகை ௧௪௯.

சென்று பார்ப்பேன்; அம்மனஞ் சென்று டார்த்தக் காணாமையின், ஒடிச் சென்று அவனை ஒளித்திருத்து காணக் கடவேனென்று கருதி ஒளித்திருப் பேன்; நீயும் இம்மனம் ஒளித்திருத்தே தேடென்று கூறினான்; அம்மனம் உறிப் பின்பு அவனிருக்கும் இடங்களுங் கூறக்கருதி, பூவினையுடைய * அடும்பின்மலரைக்கொண்டு எமக்குத்தரும் கோதையைக் கட்டின இடத்தை உவ்விடத்தே பாராய்; அமைதியில்லாதான் யாங் கொண்டு விளையாடுஞ் (க) சாய்ப்பாவையையும் மலர்களையும் கொண்டுவந்து எமக்குக் காட்டி யான் தன்பின்னே செல்லும்படி அவற்றைக் கொண்டோடிய இடத்தை உவ்விடத்தே பாராய்; எமக்குத் தானெழுதுத் தொய்யிலை எழுதிய அவ்விடத்தை உவ்விடத்

தேவாராய்; மனத்தில் அறனில்லாதவன், தையால்! நீன்னைப் பிரியேன்; நீ தெனியென்று தெளிவித்துப் பின்னர் மெல்ல முயங்கிய அவ்விடத்தை உன் விடத்தே பாராயென்று கூறினான்; அங்ஙனங் கூறின அளவிலே அம்முயல் கருமேகத்து மறைந்தேபோதலின் அதனைக் கைவிட்டு இடையே தன்மேல் வந்துற்ற வளியை நோக்கி, வளியாகிய தெய்வமே! [கீ] திங்களின் ஒளி போலன்றி விசும்பிடத்தும் ஞாலத்திடத்தும் பரக்கும் பல கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றின் ஒளியுள்ள இடமெல்லாஞ்சென்று நாமதற்குரிய நீ || உயவுத்தேரை ஊர்த்துவந்து தன்னால் அளிக்கத்தக்க என்னுள்ளத்திடத்தே கெடாத காம நோயைச்செய்து என்னைக் கைவிட்டுப்போன அன்பிலாதவனை அந்நோய் நீங்கி என்மனம் தெளியும்படியாக எதிர்ப்படுவாய்; அங்ஙனம் எதிர்ப்பட்டு வேட்கை மிகுதியான் எம்முடைய இயற்கை நலத்தை நுகர்ந்து பின்பு எம்மை ஒரு காரணமின்றி வெறுத்து அவ்வியற்கை நலத்தைக்கொண்டு இம்மண்ணகத்தே ஒளித்தவனைக் கொண்டுவந்து காட்டுவாய்; காட்டாயாகில் என்கண்ணிரைத் தெளித்து அதன்கண் எழுகின்ற அழலாலே நின் மேனியெல்லாஞ் சோச் சுடுவேனென்றுங் கூறினான்; அங்ஙனங் கூறி அதனைப் பின்னர்க் காணுமையின், தான் அவனைத் தேட்கருதி, கடலை நோக்கி, மிகு வருகின்ற கரிய கடற் றெய்வமே! என்னைப் பாதுகாவாளுய்த்துறந்தவனை யான் தேடிச் காணுமிடத்தை நீ விட்டுப் போகாமல் ஏறவாயாயின் நீன்னிடமெல்லாம் வெறுமணலாம்படி என் காற்புறத்தாலே நீன்னுடைய நீரெல்லாம் போம்படி இறைப்பேன்; அது முடியுமோவெனின், அங்ஙனம் + முயலின் அதற்கு அறக்கடவுள் உதவியாதலு முண்டாயிருக்குமென்றுங் கூறினான்; அங்ஙனங் கூறி, ஏதம் வடித்தனைக் கண்டு என்னைக் கைவிட்டுப்போனவனை நீ தேடிச் கொண்டு வந்து தருவையாயின் அதற்குக் கைம்மாருக என் னோையைச்சொல்லி

க. சாய்ப்பாலை - தண்டான் கோரையைக் கிழித்துச்செய்த பொய்யம்மை;
 (அ) "சாய்க்கொழுதிப் பாலைதத் தனைத்தற்கோ" (கலி. எசு: ௪)
 என்பதும் அதனுரையும் (ஆ) "பைஞ்சாய்ப் பாலை யின்றனென் யானே" (ஐங். கஞ்சி) என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.
 (திரிதிபேதம்) * அடம்பின், † கொண்டாடியவயிற்றை உய்விடத்தே, ‡ கருத்தமேகத்து,
 || உயவுத்தேரை, + முயலென அதற்குக் கடவுள்.

நினக்கு ஒரு பாட்டினப் பாடுவேனென்றும் கூறினான்; அங்ஙனம் கூறிப் பாடுகின்றவன் என்னைக் கூடின கேளீர் வந்து கூடும் காலம் இரவோ பகலோ என்றறியேன்; ஆதலால் என்னை வருத்தும் பகற்பொழுதுபோய் இராய் பொழுதாவதாக என்று கருதிப் பகற் பொழுதை வெறுப்பேன்; அதுபோய் இராவான காலத்திடுத்து அவ்விராக்காலத்தை * அப்பொழுதேவெறுப்பேன்; அப்படியே ஒஹ! யான் உற்ற வருத்தத்தைக் கடவே! நன்னை ஒழியப் போக்கு வானா வேறுடையெனவ்வேனென்றும் † கூறினான்; அங்ஙனம் கூறிப் பின்னும், கடவே! அறனில்லாதவன் தெளிய என் கண்ணுள்ளேவந்து தோன்றுகையினாலே கூடின இமையை விழித்துப் பிடித்துக் கொள்ளேனென்று கருதி யான்விழிக்கப் பின்னையும் ஒடிப்போய் என்னெஞ்சத்தன்னே மறைத்துகின்று அப்பொழுதே யான் துயிலாத காமநோயைத் தாராநிற்கும்; கடவே! ஊபையெல்லாம் தனக்குள்ளாக்கிக்கொண்டு காத்துக் கடியநெருப்புத் தன்னை அவிக்குநீரைச் சொரியச் (க) ‡ சினமாரும்; அதுபோலன்றி அருளில்லாத என்னைவன் என்னை உறுத்திய இத்தக் காமமாகிய நெருப்புத் தனக்குப் பகையாகிய நீருள்ளே புகினுமோ வேமாயு ஈடாநிற்கும்; கடவே! தன் மனத்து ஒரு துணியில்லாதான் என்ன பித்தேறினானென்று கூறி, இக்காம நோயுற்றறியாதவர்களோ என்னை இகழ்ந்து சிரிக்க; இக்காமநோய்க்குத்துணை யாவதோர் ஆளறுதியிலே பின்னை என்னை யிட்டுவைத்து என்வலியை அறுத் தவன் ||மார்||னை யான் விரும்பின அக்காலத்தே பின்பு இத்தன்மைத்தாக வருத்துமென்று அறியின் முயங்கேன்; அக்காலத்து அறிகவேன்காணென்றும் + கூறினான். எ - று.

ஒஹ, வருத்தக்குறிப்பு. ஓகாரம், பிரிநிலை. ஆற்றல், ஆற்றென விகார மாயிற்று.

ஆங்கு, அரை.

சுஅ கடலொடு புலம்புவோள் கலங்களுர் தீரக்
கெடலருங் காதலர் துணைதரர் பிணிநீங்கி
பறனறிக் தொழுரு மங்க ணுணைத்
(உ)திறநிலா ரெடுத்த தீமொழி யெல்லா
நல்லவை யுட்படக் கெட்டாங்
கில்லா கின்றவ ளாய்நுதற் பசப்பே

க. சினம் - வெம்மை. இத்தூத்பக்கம் ௧௦௨: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. "ஐயற் காங்கினங் கோளரி யறிவிலா னடைத்த, பொய்யிற் போம்படி
போக்கினன் கடிதிறிற் புக்கான்" கம்ப. பிரமாத்திர. ௭௦.

(பிரதிபேதம்) * அப்பொழுதென்றுயெறுப்பேன். † கூறினான். ஒஹ், வருத்தக்குறிப்பு. அம்ம
னம் கூறி. ‡ னாமாறுயதபோலன்றி, || மார்பினயனை யான், + கூறினான்.
ஓகாரம் பிரிநிலை. சூற்றல் விசாரம் 'ஆங்கை, அங்கனம்' கட்டுவோடே.

சுஅ

கலித்தொகை ௧௪௩.

எ - து: அம்மனம் கட்டுவோடே வருந்திக் கூறினவளுடைய மனங்கலங்
கும் வருத்தத்தீருட்படி அவன் காதலர் விரைந்து வரக் கெடுதலரிய காமநோய்
நீங்கி, இவளுடைய அழகிய நுதலிற் பசப்பு, அறநெறியறிந்து நடக்கும் கண்
னோட்டமுடையவனை அத்திறமில்லாதார்டுண்டாக்கிச்சொன்ன * தீயமொழிக
னெல்லாம் அன்மக்கள் இருக்கின்ற அவைக்குள்ளே ஆராய்ச்சிப்பட அவை
கெட்டாற் போல, இல்லையாகாநின்றது; என்னவியப்போவெனக் கண்டார்
கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க. எ - நு.

இது கண்டார்க்கு அவராக்கக் கண்டு மருட்கை பிடித்தது.

† 'மருவழிப் பட்டதென் னெஞ்சு' என்னுந்துணையும் கூறத்தக்கதன்
கூறலின் மடனிறந்தவாறும் 'அறம்புணை யாகலு முன்' || எனத் தன்னுடம்பும்
உயிரும் வருத்திய நிலைதோன்றக் கூறுகலாற் கலங்கமெய்தியவாறுங் காண்க.

இஃது 'எங்குந் தெரிந்தது கொன்னை னவனுள் வழி' என ஐஞ்சீரான்
ஒன்றும் † 'உதுக்காண், தொய்யில் பொறித்த வழி' என ஓரடியான் ஒன்றும்
வருதலிற் கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட பாடிவைகைக் கொச்சகம். (உ௭)

(கசுரு.) துணையுநர் விழைதக்க சிறப்புப்போற் கண்டார்க்கு

நனவினு னுதவாது நள்ளிருள் வேறுகுங்
கணவி னிலையின்றும் காம மொருத்தி
யுயிர்க்கு முசாஅ முலம்வரு நோவான்

ரு கயல்புரை யுண்க ணரிப்ப வரிவரப்
பெயல்சேர் மதிபோல வாண்முகந் தோன்றப்
பலவொலி கூந்தலாள் பண்பெல்லாந் துய்த்துத்
துறந்தாணை யுள்ளி யமுஉ மவனை
மறந்தாள்போ லாலி நகூஉ மருளுஞ்

க0 சிறந்ததன் னானு நலனு நினையாது
காம முனைஇயா ளலந்தாளென் றெனைக்காண
நகான்மின் கூறுவேன் மாக்காள் மிகாஅது
மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூட நீத்தலு
நீன்குசம் போகியார் வல்லைவர் தளித்தலு

கரு முழ்செய் திரவும் பதனும்போல் வேறுகி
வீழ்வார்கட் டோன்றந் தடுமாற்ற ஞாலத்துள்
வாழ்வார்கட் கெல்லாம் வரும்;

கௌ தாழ்பு, துறந்து தொடிநெகிழ்த்தான் போகிய கான
யிறந்தெரி நையாமற் பாஅய் முழங்கி

(பாதிபேதம்) * திமொழிகள். † அருமழிப், ‡ உதக்காணத்தொயில்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உஅ.

கூகக

வறந்தென்னை செய்திபோ வானஞ் சிறந்தவென்
கண்ணீர்க் கடலாற் கணதுளி வீசாயோ
கொண்முக குழீஇ முகந்து;

உரு துமக்கெவன் போலுமோ லுர் மொக்குமென
கண்பாயல் கொண்மிள்ளாக் காத லவன்செய்த
பண்பு தரவந்த வென்றொடர் நோய்வேது

கொள்வது போலும் கடுப்பகன் ஞாயிறே
 யெல்லாக் கதிரும் பார்ப்பிப் பகலொடு
 செல்லாது நின்றீயல் வேண்டுவ னீசெல்லிற்
 புல்லென் மருண்மலைப் போழ்தின் று வந்தென்னைக்
 கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான்
 செல்லாது நின்ற லிலேன்;

௩௨ ஒல்லையெங், காதலர்க் கொண்டு கடலூர்த்து காலநாட
 போதநிற் காண்குவேன் மன்னோ பனியொடு
 மாலைப் பகைதாங்கி யான்;

௩௩ இனியனென், றேம்படுப்பன் ஞாயி நினி;

௩௪ ஒன்வளை யோடத் துறந்து துயர்செய்த
 கள்வன்பாற் பட்டன் மொளித்தென்னை யுள்ளிப்
 பெருங்கடல் புல்லெனக் கானல் புலம்ப
 விருங்கழி நெய்த லிதழ்பொதிந்து தோன்ற
 விரிந்திலங்கு வெண்ணிலா வீசும் பொழுதினான்
 யான்வேண் டொருவனென் னல்ல ஹ்இயான்
 முன்வேண்டு பவரோடு தஞ்சுங்கொ றஞ்சாது
 வாணு நிலனுந் திசையுந் துழாவுமென்
 னாபுப் படர்மிக்கீ நெஞ்சு;

௩௫ ஊரவர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகியென்
 னொருயி ரெஞ்சும னங்குநீ சென்றி
 நிலவுமிழ் வான்றிங்கா ளாய்தொடி கொட்ப
 வளிபுற மாறி யருளான் றறந்தவக்
 காதலன் செய்த கலக்குறுநோய்க் கேதிலா
 ரெல்லாருந் தேற்றார் மருந்து;

திரு வினைக்கொண்டென காமதோய் நீக்கிய லுர்
 ரெனைத்தானு மெள்ளினு மெள்ளலன் கேள்வ
 னினைப்பினுங் கண்ணுள்ளே தோன்று மனைத்தற்கே
 யேமரா தேமரா வாறு;

திரு கணையிருள் வானங் கடன்முகந் தென்மே
 லுறையொடு நின்றியல் வேண்டு மொருங்கே
 நிறைவனை கொட்பித்தான் செய்த துயரா
 லிறையிறை பொத்திற்றுத் தீ;

திரு எனப்பாடி;
 நோயுடை நெஞ்சத் தெறியா வினைபேங்கி
 யாவரு மெங்கேள்வற் காணீரோ வென்பவட்
 கார்வுற்ற பூசற் கறம்போல வெய்தர்தார்
 பாயல்கொண் டெள்ளா தவரை வரக்கண்டு
 மாயவன் மார்பிற் றிருப்போல் பவள்சோ
 ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல மாயந்ததென்
 னையிழை யுற்ற துயர்.

(க)இதுவுமது. இதற்கும் (உ) முன்னிக் கூறிய உரையைக் கூறிக்
 கொள்க.

இதன் பொருள்.

துணையுநர் விழைதக்க சிறப்புப்போற் கண்டார்க்கு

*நனவினு னுதவாது நள்ளிருள் வேறுகுங்

(நு)கனனி னிலையின்றும் காம மொருக்தி

யுயிர்க்கு முசாஅ முலம்வரு மோவளர்

தி கயல்புரை யுண்க ணரிப்ப வரிவாரப்

பெயல்சேர் மதிபோல வரண்முகந் தோன்றப்

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிமாகிய பெருங்
 தினைக்கு மேற்கோள்; நோல். அகத். கு. கந. ௪௪.

உ. இத்துற்பக்கம் அஅதி-அஅச. பார்க்க.

கூ. “கனவினா நெய்திய செல்வத்தினையதே” (கலி. ௧௮: ௨௪) என்பதும் அதன்குறிப்பும் “கண்படைகொண் டமர்வாழ்வும் பொய்யாகிக்கனவு கண்ட கதையாயிற்றே” கந்த. காமதகன. ௧௦௬. என்பதும் கோக்குக. (பிரதிபேதம்) * ஷ்விஹதயாத. † உயாஅம்.

கூசக

கலித்தொர்கை ௧0௩.

,வாய்பகுத் திட்டுப் புடைத்தஞான்*நின்னன்கொண்
மாயோனென் றுட்சிற்றென் னெஞ்சு

எ - து: கஞ்சன்முதலியோர் வாலிட்ட கழுத்தின்மயிரினையுடைய குவிரையை வாயைப் பிளந்துபோகட்டுக் கையால் † அடித்த அஞ்ஞான்றைக் கண்ணன் இத்தன்மையன்கொல்லென்று கூறும்படியாக ஒழியாத கோபத் தோடே வெவ்விதாய்த் தன்மையலே சென்ற சிவந்த ஏற்றைச் செவியடியிற் கொம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்வலியை மீட்டுத் தழுவும், காயாம் பூவாற் செய்த கண்ணியையுடைய பொதுவன் அழகைப்பாராய்; †அவனைக் கண்டு என்னெஞ்சு உட்சிற்றுக்காணென்றான். எ - று.

கூச ஆங்கு, (௧)இரும்புலித் தொழுதியும் (௨)பெருங்கனிற் தினமு
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறழணி மணிநிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்
மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
(௩)தாதெரு மன்றத் தயர்வர் (௪)தழுஉ
கூக (௫)கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லாளே ||பாய மகள்

கூந்தலையுடைய மாலைக் கூந்தலென்றும் பெயரினையுடையவடிவைப் பெயரென்றற்கூறினார்; ஆகுபெயரான். கேசி-குதிரையாய்வந்துபொருதானோ ரகரன், இப்பெயர் கேசமென்னும் வடமொழி முதனிலையாக முடிந்தமையின் அதன்பொருண்மைப்பற்றிக் கூந்தலென்றார்' என்னும் அதனுரையும்; "கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலனாய்" (முத்தொன்.) "கூந்தல்வாய் கீண்டாணை" (நாலாயிர. இயற்பா. உ-ஆம் திருவந்தாதி. கூட.) என்பவையுடனும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

- க. சிறுத்தைப்புலியும் உண்மையின் வேங்கைப்புலியை இரும்புலியென்றார்.
உ. பன்றியும் களிமெனப்பெயர்தலின் வானையைப் பெருங்களிமென்றார்.
ங. "தாதெருமன் தத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே" சீலப். கள. 'மாயவன் தன்'

ச. "தழுவப் பிணையுட, மன்றுதொறு நின்ற குரவை" மது. சுசுச-சுகதி. என்பவரதலால், குரவைக்குத் தழுவென்று ஒரு பெயரிட்டார்.

- டு. "கொல்லேற்று ..... ஆயமகள்", "வளியா வறியா ..... ஆய மகடோன்" என்னும்-பகுதிகள் எதுதழுவினார்கு உரியளியெனவந்த கைக்கிளைகட்டு மேத்கோள்; தொல். அதற். கு. கூட நச்.

(பித்திபேதம்) * இன்னகொன், † அடித்தயன்மைநாள்மை. ‡ அதன், || ஆயர்மகள்.

ஐத்தாவது தெய்தல் உஅ.

கூஉக

பலவொலி கூந்தலாள் பின்பெல்லார் துப்த்துத்
துறந்தாணை யுள்ளி யமுட மவனை
மறந்தாள்போ லாலி நகூஉ (க)மருளுஞ்

- க0 (உ)சிறந்ததன் னுணு நலனு நினையாது
காம முனைஇயா * ளலந்தாளென் (நு)றெணக்காண
நகான்மின் கூறுவேன் மாக்காண் † மிகாஅது
மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூட (சு)நீத்தலு
நீள்காரம் போகியார் ‡ வல்லிவந் தளித்தலு

கரு மூழ்செய் (நீ)திரவும் பதலும்போல் வேறுகி
விழ்வார்கட் டோன்றுந் தமொற்ற ஞாலத்துள்
வாழ்வார்கட் செல்லாம் || வரும்

எ - து: மக்கள் விரைந்தனராய் விரும்புதல் தக்கதொரு தலைமைபோலே.
இருக்கின்ற காமமானது நன்யிருட்கண்ணே கண்டவர்களுக்கு நனவின்சண்
உதவாதே வேறுபட்டுப் போன் கனவிலும் நிலைபெறுதல் இன்னுயிருத்தது ;
எவ்வாறென்றிற் பலவாய்த் ததழைக்கின்ற உந்தலையுடையாளாகிய ஒருத்தி தன்
குணங்களை யெல்லாம் றுதர்த்து தன்னைக் கைவிட்டவனை நினைத்து செட்

க. மருளுமென்பதற்கு உரை காணப்படவில்லை.

உ. (அ) “உயிரினுஞ் சிரத்தன்று காணே” நொல். கன. கு. உஉ. (ஆ)
“உயிரினுஞ் சிறத்தன், ஞாய்ந்து மிலனாகி” கலி. கசள; அ - கூ.
(இ) “காணுக் குறையில ணங்கைமற் றென்மரும்” பரி. கஉ: சக.
(ஈ) “நாண்முதற் பாசத் தட்ப” (உ) “நாண்சுமத் கலாத கங்கை” கீவக.
சஎ௦, உசசக. (ஊ) “எண்பாலோவா நாண்.....தம், பூண்பாலாகக்
காண்பவர் கல்லார்” கம்ப. கைகேயி. கூக.

கூ. “யாங்கண்ணிற் காண நகுப வறிவில்லார், யாம்பட்ட காம்படா
வாறு” குறள். ககச௦.

ச. (அ) “புணர்வுமயிரிவு, நன்பக லமையமு மிசவும் போல, வேறுவே
றியல வாகி மாறெதிர், துளவென புணர்க்கனை யாயின்” என்
பது ஒப்புநோக்கற்பாலது ; அகம். உஉஎ: க-ச.

இ. “உவக்காணெம் காதலர்” என்பதன் உரையில் (குறள் ககஅஇ) ‘அவர்
செலவும் பசப்பினது வரவும் பகலிரவுகளின் செலவும் வரவும்தோல்வ
தறிந்து வைத்து அறியாதாய் போல நீ சொல்லுகின்ற தென்னை
யென்பதாம்’ என்ற பரிமேலழகர்எழுதியிருப்பது சுண்டறிதற்பாலது.

(மீதிலேயுதம்) * அல்லல்தான், † மிகை அது தோள்சேர்த்தமர்த்தார்த்தமர், ‡ அல்லல்தனிற்
ததம், || வரும் தாழ்பு எ - து: மக்கள், + ததழைக்கின்ற.

116

கூஉஉ

கலித்தொகை கசரு.

மேர்ப்புக் கொள்ளும்; அவனோடு உமொற்றினைச் சிலரோடுசாவும்; நெஞ்சு

* சுழலும்; பெய்கின்ற மழையைச் சேர்த்த மநிபோலே தன்முகர் தோன்றும் படியாகக் கயலையொத்தித் தன்கண்களினின்றும் † அரித்துவிழுகின்ற நீர் முகத் தே வடியும்படி ஒழியாளாய் அழாநிற்கும்; அவனை மறந்தானப்போலே ஆர வாரித்து இடையே நடுவதுஞ் செய்யும்; ஆகையினாலே தனக்குச் சிறந்த தன் (க) நானையும் மீற்றமுள்ளான்மைக்குணங்களையும் நிலைபெறுநினையாதே காம மொன்றையுமே (உ) நினத்தவன் அலமந்தானென்று இங்மனம் இகழ்ந்துகூறி, எல்லாரும் காணவண்ணச் சிரியாதே கொள்ளும்; (ங) ஐயறிவினையுடையவர்களே! சுருங்க யான் அதன்றன்மை கூறுவேன்; கேண்மினென்று கூறுகின்றவன், மகளிர் தோனைச் சேர்த்த ஆடவர் அவர்கள் வருத்தம்மிகும்படி பிரிதலும் பின்னர் நீண்ட சரத்தைப்போனவர்கள் விரையவந்து அருள்செய்தலுமாயி னூரண்டும் இரவும் பகலும் போலே முறைமைசெய்து வேறாய் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பு வாரிடத்துத் தோன்றும்; இன்பம் நிலைபில்லாமையான தடுமாற்றமா யிருக்குமது தனக்கேயன்றி உலகத்துக்கூடியிருந்து வாழ்வார்களுக்கெல்லாம் வருவதுஞ் செய்யுமென்று || அதன்றன்மை கூறினான். எ - று.

க. “நானாவரை நில்லாக் காமம்” அகம். ௨௦௮: ௨௦.

உ. முனைதலென்பதற்கு நினதலென்னும் பொருள் வேறெங்கும் காணப் பட வில்லை.

ங. (அ) “மாவு மாக்களு ளையறி வினவே” (ஆ) “மாக்க டாமே யாறறி வுயிரே” தொல் மாபு. கு. ௩௨, ௩௩ (இ) “அவமதிப்பு மான்ற மசிப்பு மிரண்டும், மிகைமக்க ளான்மதிக்கற் பால-நயமுணராத், கையறியா மாக்க ளிழிப்பு மெடுத்தேத்தும், வையார் வாடித்தன லார்” நாலடி. ௧௬௩ (ஈ) “செவியிற் சுணையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்” (குறள் ௪௨௦) என்பவைகளும் (உ) “தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் பிடாஅ, ததன்பய மெய்திய வளவை மான” (பொருந. ௧௧. ௧௨) என்புழி, மாக்களென்பதற்கு, ‘மாக்களென்றது மாக்களென்றார்; வீடு பேறு குறியாது செல்வத்தைக் குறித்தவின்’ என்றும் (ஊ) “பொழு தளச் தறியும் பொய்யா மாக்கள்” (முல்லை. ௧௫) என்புழி, மாக்களென் பதற்கு, ‘அறிவில்லாதோர்’ என்றும் (எ) “மூவறு பாடை மாக்களால்” (கிவக. ௧௩) என்புழி, மாக்க ளென்பதற்கு, ‘மிலேச்சராதவின் ஐயறி விற் குறிய மாக்களென்னும் பெயராற் கூறினார்’ என்றும் (ஏ) “மைய லன் கோயின் மாக்கள்” (கிவக. ௧௨௭௮) என்புழி, மாக்களென்பதற்கு,

‘மக்கட்ஞாய மனனின் அறிவு கெட்டமையின், ஐயறிவுடையா
 ரென்று மாக்களென்றார்’ என்றும் இவ்வுரையாகிரியர் எழுதியிருக்கும்
 வினக்கத்தனும் (இ) “நடவாமடி” என்னுஞ் சூத்திரத்தின் விசேட
 வுரையில் ‘கையறியா மாக்கட்கன்றி தூவியற்றம் அறிவினையுடைய
 (பிரதிபேதம்) * பூமனம் † மறித்த; ‡ மற்றுன்ன, || அதனத கன்மை ஐறிஞன்.
 தமத்த.

ஐந்தாவது நெய்தல் உஅ.

கஉ.

கஅ தாழ்பு; துறந்து தொழுகிழ்த்தான் போகிய கான

(க)மிறர்(உ)தெரி நையாமற் பாஅய் முழங்கி
 வறந்தென்னை செய்தியோ வானஞ் சிறந்தவென்
 கண்ணீர்க் கடலாற் (ந)கனைதுளி விசாயோ
 கொண்முகக் குழிஇ முகந்து

எ - று: அந்நன் கூறி அவர் கக்கதனால் யாம் இங்கனமாயினே
 மென்று கருதி அழுகின்றவன் ஆண்டெழுந்த வெண்மேகத்தைகோக்கி, வான
 மே! நீ பெய்யாதே வறந்து என்னாகாரியஞ் செய்கின்றாய்? நின் இனத்
 தோடே கூடி என் கண்ணீர்த் சிறந்த கடலிலே முகந்து பரந்து முழங்கி
 முன்னர் என்னிடத்தே தாழ்ந்து பின்னர் என்னைத் துறந்து * செருகுச்
 (ச)தொடியை உட்பட நெகிழ்த்தவன் போகிய கானத்தினை நெருப்பு மிக்குச்
 சுடாமற் செறிந்த துளியை விசாயோ? வீசென்று மழையை கோக்கிக் கூறி
 னான். எ - று.

உஉ துமக்கெவன் போலுமோ ஐநீ ரொமக்குமெய்

(ந)கண்பாயல் கொண்டுள்ளாக் † காத லவன்செய்த

மக்கட்குப் பலகலைக்குரியில் பவுணத்தியென்னும் புலவர் பெருமான்
 புகழ்போல வினங்கி நின்றலான் உலகமலையாமை யுன்னிட்ட பத்தழ்
 கோமெ் பிரந்து நின்றது இச் சூத்திரமென்று உணர்க் என்று (நன்.

பத. கு. ௧௦.சங்க: 1. விருத்தி) காணப்படுவதும்(ஓ) “தக்கவின்ன தகாதன வின்னவென், றெருக்க வுன்னல ராயி னுயர்ந்துள, மக்களும் விலங்கே” (தம்ப. வாலி. ௧௧௨) என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “வியப்பிறத்தன்மே” புறம். ௨௧௭: ௧. (ஆ) “இறப்பச் சிறிதென் னது” (இ) “இறப்ப ினையுங்கால்” (ஈ) “இறப்பகே நிய செயிலும்” நாலடி. ௧௧; ௧௭௪; ௨௨௩. (உ) “இன்ப மிறத்தே” கீவந. ௧௭௦. (ஊ) “இறப்பப் புகழ்த்தன்று” பு - வே. ௧௧௧. ஆண். ஏ. என்பவற் றிலும் இறத்தலென்பது, மிகுதலென்ற பொருளில் வருதல் காண்க.
௨. (அ) “கோடெரி, கைப்பவும்” பொருந. ௨௩௪. (ஆ) “எரிதானகைப்ப” நற். ௧௭௭: ௧. (இ) “ஒன்னெரி கைப்ப” புறம். ௨௪௦: ௧௦.
௩. (அ) “கனைதுளி” (ஆ) “கனைபெயற் றன்னெளி” கலி. ௧௧; ௭; ௧௦: ௨௨.
௪. இந்நூற்பக்கம் ௮௪௦: ௧-ஆம் குறிப்பும் இச்செய்யுள் ௪௭-ஆம் அடியும் இங்கே அறிதற்பாலன.
௫. (அ) “கண்பாயல் கொண்டு” (ஆ) “கண் பாயல் கொண்டு” (இ) “கண் பாயல் பெற்றேபோல்” கலி. ௭௦: ௮; ௮௭: ௧௧; ௧௧௧: ௫.

(பிரதிபேதம்) “கெருக்குத் தொடியை, † காதலன் செய்பண்பு.

௧௨௪

கவித்தொகை ௧௪௫.

பண்பு தாவந்த வென்றொடர் நோழ்(௧)வேது
கொள்வது போலுங் (௨) கடுப்பகன் ஞாயிறே
யெல்லாக் கதிரும் பரப்பிப் பகலொடு
செல்லாது கின்றியல் வேண்டுவ னீசெல்லிற்
(௩) புல்லென் மருண்மலைப் போழ்தின் னு வந்தென்னைக்
கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான்
செல்லாது நின்ற விலேன்

௩௨ ஓல்லையெங், காதலர்க் கொண்டு கடலுர்த்து காலேநாட்
போதநிற் (௪) காண்குவேன் மன்னோ பனியொடு
மலைப் பகைதாங்கி †யான்

இனியனென், நோம்படுப்பன் ஞாயி நிரி

எ-து: அங்ஙனம் கூறி, மீண்டும் அவ்வுரிலுள்ளாரை நோக்கி, ஊர்லுள்ளார்! இக்கடும்பகல் எமக்கு எங்கண் (௫) னுறக்கத்தைக் கைக்கொண்டு எம்மை கிணையாத சாதலையுடையவன் என்னிடத்துச் செய்த குணங்கள் தருகையிலே வந்த என்னுடைய இடையருத நோயான் வருவ் குளிரா! வேது கொள்வதுபோலே இராரின்றது; இது நுடக்கு என்போலே இருக்கின்றது || கூறுமினென்றான்; அங்ஙனம் கூறி, இங்ஙனம் வேதுகொண்டு என்னைக் காக்குவ் + கடும்பகல் ஞாயிறே! கீ எல்லாக் கதிர்களையும் பரப்பி இப்பகற் பொழுதோடே போகாது சிற்றலை விரும்பாரின்றோன்; அதற்குக் காரணம் என்னெனில், கீ போகிற் புற்கேன்ற மயக்கத்தைத் தரும் மாலைக்காலம் இன்று வந்து என்னைக்கொல்லாமற்போத வரிது; அதனோடே யான் உயிர் போர்காரிற்குத் தன்மையைபுடையேனல்லேன்; ஆதலாற் X காணென்றான்; என்றுபின்னும் ஞாயிறே! கீ எங்காதலரை விரையக் கொண்டு கடன்மேலே வந்து காட்காலையிலே இவ்வுலகிலே போதுவாயாயின், யான் என்னோயின் கடுக்கத்தோடே மாலைபாகிய பணையையும் பொறுத்து, நின்னிடத்து அவன்

௧. "வேதுகொண் டொற்றியே" கலிங்க. கடை. கௌ.

௨. கடியென்னு முரிச்சொல் விளக்கமென்னு வ் குறிப்புணர்த்தி வருதற்கு, "கடும்பகன் ஞாயிறு" என்பது ஈ. உரையிலும் "கடும்பகல்" என்பது சேனா. உரையிலும் மேற்கோள்; நெல். உரிச். கு. அள.

௩. "புற்கண்ணை வாழி மருண்மலை பெய்கேள்போல், வன்கண்ணை நோ கின்றினை" துறன். கஉஉஉ.

௪. 'காண்குவேன் கொல்லோ' என்று உரையிலுள்ளது.

௫. இத்தாற்பகம் ௧௫௬: ௩-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேரம்) * கிற்றீதல் மேண்டு கேள் செல்லிற், + யான். எ - து. அங்ஙனம் கூறி, + வேதுகொண்ட போலே, || கூறுமினென்றான். உம்மை பிழை கிடை, அங்ஙனம் கூறி, + கடும்பகலையுடைய ஞாயிறே, X காணென்றான்.

ஐத்தாவது மெய்தல் உ.அ.

கஉரு

இனியன்; அவனை நீ துணித்திராத்தேகொள்ளென நெஞ்சினெப்பாதுகாப்பதுஞ் செய்வேன்; அங்ஙனம் பாதுகாத்துப் பின்னர் அவனைக் காண்பேன்கொல் லோ; என்றுகூறினான். எ - று.

உம்மை, இசைநிறை. நின்றீயல், தொழிற்பெயர்த்திரிசொல்.

௩௬ ஒள்வளை யோடத் துறந்து துயர்செய்த
கள்வன்பாற் பட்டன் மெளனத்தென்னை யுள்ளிப்
பெருங்கடல் புல்லெனக் காணல் புலம்ப
விருங்கழி (க)றெய்த விதழ்பொதிந்து தோன்ற
விரிந்திலங்கு வெண்ணிலா வீசும் பொழுதினான்

க. நெய்தலென்பது ஒரு நீர்ப்பூங்கொடி; இதனானே கடல் சார்ந்த நிலம் நெய்தனிலமெனப்பட்ட தென்பார் ஒருசாரார். (தொல் அகத். கு. ௮. இள. நச். நாங்கயி. அகத். கு. ௬. உரைபார்க்க.) இக்கொடி நிரண்ட தாளையும்பசிய இலையையும் நறுமணமுள்ள பூவையுமுடையது; இதன் இலை யானைக்கன்றின் காதிற்கும், இதன்முகிழ் மாணாக்கர்க்குமிக்கும், இதன் பூவீதழ் வேலுக்கும் உவமையாய் வந்துள்ளன. இதற்கு விடியற்காலத்தில் மலர்தலும் மாலைக்காலத்திற் குவிதலும் இயல்பாம். இம்மலரால் நெய்தனிலமகளிர் தழையும் மாலைமுதலியனவும் செய் தணிதலும் சிற்றில் முதலியவற்றுக்குப் புனைதலும் உண்டென்று பண்டைநூல்கள் கூறும். இம்மலரிற் கருநிறமுடைய சாதி கருநெய்த லென்றும் வெண்ணிறமுடையசாதிவெண்ணெய்தலென்றும் வழங்கப் பெறும். இவற்றுட் கருநெய்தற் பூவுக்கு நீலமணியும் அதனிதழுக்கு மகளிர் கண்ணும் உவமையாக வருகின்றன. மகளிர் கண்ணுக்கு இவ் விதழும் உவமையாம். (இந் நூற்பக்கம் அகநா. ௩ ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.) இவையும் பிதவும் (அ) “கண்ணகா நெய்தல்” பெரும்பா. உகந; நற். ௧௧௮: ௬; குறுந். ௬; அகநா. ௩௯௦: ௪. (ஆ) “சிறுபா சடைய நெய்தல்” நற். ௨௭: ௧௧. (இ) “சமழ்நறு நெய்தல்” நற்.

உ.அ.க: உ. (ந) "செய்தல், கட்கமழ்ந் தானுத் துறைவற்கு" ஐங். கடுக.
 (உ) "இரும்பிடி.....செய்தலம் பாசடை புரையு மஞ்செவிப்,
 பைதலம் குழவி நீழ்இ" நற். ச.எ: க - ச. (ஊ) "செய்தன் முகிழ்த்
 துணைய வாய்குடியி" சிறுபஞ்ச. ௩௦. {௩} "செய்த லிடைபிடை வானை
 பிறழ்வனபோ, லைநிலம் கெஃகி னலி ரொளிவா டாயினவே"
 கலவழி. ௩௩. (ஏ) "வைகறைக், கட்கமழ் செய்த லுதி யெற்படக்,
 கண்போன் மலர்ந்த காமர் சனைமல, ரஞ்சிறை வண்டி னரிக்கண்
 மொலிக்குங், குன்று" முருகு. எங்-எங். (ஐ) "வைகறை மலரு செய்தல்
 போலத், தகைபெரி துடைய காதலி கண்ணே" ஐங்குறு. க.அ.௩.

(பிரதிபேதம்) * உறிஞன் கிழியல், | சொல். இனியனென்றேய்ப்பட்டன் குயிறினி
 யொன்வண்.

கூஉக் கவித்தொலைக் கசநி.

யான்வேண் டொருவனென் னல்ல, லுறீஇயான்
 முன்வேண்டு பலதோடு தஞ்சங்கொ றுஞ்சாது
 வாறு நிலனுந் திசையுந் *துழாவுமென்
 னுனப் படர்மிக்க நெஞ்சு

(ஓ) "வள்ளிதழ் செய்தல் கூம்ப.....புலம்பொடு வந்த புன்கண்
 மாலை" (ஓ) "செய்தல் கூம்ப நிழல்குணக் கொழுக்" நற். க.க.எ: ௩-௪;
 க.அ.எ: க. (ஓ) "தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரித்தெனப் பண்டையிற்,
 கடும்பகல் வருதி கையறு மாலை, கொடுங்கழி செய்தலுங் கூம்பக்,
 காலை வரினுங் களைஞரோ விலரோ" ஐங். க.அ.௩. (ஓ) "செய்த,
 லுண்டா துண்டு வண்டினக் துறப்ப,.....வந்தமாலை" அகம்.
 ௩௩௦: ௪ - ௬. (அ) "புன்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணே
 போற், துன்ப முழுவாய் துயிலப் பெறுதியா, லின்கள்வாய் செய்தானீ
 யெய்துவ் கனவினுள், வன்கணர் கானல் வரக்கண் டறிதியோ"
 சீலப். எ: ௩௩. (ஆ) "கெடுங்கர னெய்த, லம்பகை நெறித்தழையணி
 பெறத்தை இ" நற். க.க: எ-அ. (இ) "செய்தற், பூவுட னெறித்தருஉத்
 தொடலை தைஇ" நற்க.அ: ௬-௪, (ஈ) "செய்தலம் பகைத்தழைப்

பாலை புனையா, ருடலகம் கொள்வோ ரின்மைபிற, ரெடலைக் குற்ற
 சிலபு வினரோ” ஐங். கஅஎ. (உஉ) “செய்த, நெடுக்தொடை வேய்த்த
 நீர்வார் உந்தல்” நறுந். சஃக. (ஊஊ) “ஒண்ணுதன் மகளிர்.....
 செய்த, லகல்வரிச் சிறுமனை யணியுத் துறைவ” நற். உஅந: க - ந.
 (எஎ) “மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் செய்தம், பாசடைப் பனிக்கழி”
 பதிற். நஃ. உ-ந. (எஎ) “மணிநிற செய்தல்” ஐந்திணை யெழு. கூ. (ஐஐ)
 “தண்ணை ரொப்பின் கமழ்தறு செய்தல்” நற். உஅந: உ. என்ப
 வற்றால் அறியலாகும். பிங்கல முதலிய நிகண்டுகளையும் உரைகளையும்
 நோக்க, கருசெய்தலும் நிலமும் ஒன்றே வென்ற ஐயமுறமாயினும்,
 (ஒஒ) “கட்கமழு தறுசெய்தல், வள்ளிதழ்விழ்நிலம்” மது. உஐ௦-உஐக.

(ஐஐ) “பல்விதழ் நிலமொடு செய்த னிகர்க்குத், தண்ணை யூரன்” ஐங்.
 உ. என்பவற்றால் இவை வேறவேறென்பது வினக்கமாகும். இங்கே
 கூறிய ஐக்குறுதூற்றுச் செய்யுளின் விசேடவுரையில், (ஒஒஒ) “சிறப்
 புடைய தருக் குவளையுடனே சிறப்பில்லாத செய்தல் நிகர்க்கும் ஊர
 னென்றது, குலமகளிருடனே பொதுமகளிர் இகலுமூரன்” என்று
 எழுதியிருப்பதும் உற்றநோக்கற் பாலது. (ஃஃ) “சிறுமா னெய்தல்”
 பறம். கக: உ. எனவருவதும் நோக்குக. (அஅஅ) “நீணறு செய்தல்”

நறிநீசி. எக. (ஆஆஆ) “தண்ணறு செய்தற் றளையவிழ் வான்பு” ஐங்.
 கக௦. என வெண்ணெய்தலும் சிலவிடத்துக் கூறப்படுகிறது. வெண்
 னெய்தலும் ஆம்பலும்ஒன்றாயின் அதுவுமப்பின் வருவதென்னலாம்.

(பித்திபேதம்) கழவு மேன்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உஅ.

கூஉஎ

எ - து: அங்நனம் ஞாயிற்றை நோக்கிக் கூறின அளவிலே மாலைக்கால
 முத் திங்களும் * வந்தன; அவற்றான் வருத்தம்மிக்கு, என்னுடைய அமையாத
 வருத்தமிக்க நெஞ்ச முன்பே ஒள்ளிய வளை கழலும்படி என்னைச் சைவிட்டுப்

பின்பு வருத்தஞ்செய்த கன்வளை உள்ளி என்னை ஒளித்துப்போய் அவன்பாற் பட்டது; அது தான் மீண்டுவந்து பெருங்கடல் தன்னிறத் தோன்றும் புற் கெனக் கானல் பறவைகள் முதலியனவின்றித் தனிப்பக் கழிவின்கெய்தல் இதழ்குவிந்துதோன்ற வந்த மாலைப் பின்னர் விளங்குகின்ற வெண்ணிலாப் பரக்கும்பொழுதின் கண்ணே விசும்பையும் நிலத்தைபுக் திசைகளையும் அவ னைத் தேடித் (க)துழாவாறிற்கும்; இங்ஙனம் என்னை அல்லலுறீஇயினவன், தான் விரும்பாமல் யான் விரும்பப்பட்டான் ஒருவன்; அவன் தன்னை விரும்பு கின்ற என்னோடே துயிலாது தனியே துயில்கொள்ளுமோ கொள்ளானோ என்று கூறினான். எ - று.

வேண்பெவர் என்றான், தன்னைப் பிறர்போல.

சுரு (உ) ஊரவர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகியென்

(ஈ) ஞாயி ரொஞ்சும னங்குநீ சென்றீ

நிலவுமிழ் வான்நிற்கா ளாய்தொடி கொட்ப

வளிபுற மாறி யருளான் றுறந்தவக்

காதலன் செய்க கலக்குறுநோய்க் கேநிலா

ரெல்லாருந் தேற்றார் மருந்து

எ - று. அங்ஙனங் கூறி, எழுந்த திங்களே கோக்கி, நிலவைக் காணற் திங்களே! தோள்மெலிந்தகாலத்துச் செருகலாமென்று ஆராய்ந்த தொடி உட்படச்சுழலும்படி அளித்தலை என்னிடத்து மாறி, பின்னர் என்னை || அருள் செய்யாதே கைவிட்ட அக்காதலன் செய்த, மணக்கலக்கம் உறுகின்ற காம நோய்க்கு நினை ஒழிய அயலிலுள்ளார் எல்லாரும் [அதற்கு] ஒருமருந்தைத் தெளிவித்துக் கூறார்; ஆதலால் ஊரவர்க்கெல்லாம் பெரியதோ-ரிசழ்ச்சி புண்டாம்படி என் அரிய உயிர் போகாநிற்கும்; இதனை கோக்கித் திங்களாய

க. “கவிழ்ந்து, நிழிறுழாம் யானை” தண்டி. கு. உக: மேற்கோள்; “சிறு குரங்கின் கையாற் றுழா” பழ. 10க.

உ. “ஊர்க் கெல்லாஞ் சாலும், பெருநகை யல்க னிகழ்த்தது” கலி. சுரு. க - உ.

ஈ. (அ) “ஆருயி ரொஞ்சும், ஹகையிலல்” (ஆ) “ஆருயி ரொஞ்ச” கலி.

(பிரதிபேதம்) * வந்தென அவற்றான், † மாலைபின்னர், ‡ திக்களாய்தொடி. || அருளே
செய்யாதே, + இகட்டி.

கூஉஅ

கவித்தொகை கசகி.

புத்தேளே! நீ (க) அவன்பாற் * சென்று என் குறை முடிப்பாயாக என்று
கூறினான். ஏ - று.

ஆகி, ஆக.

நுத வினைக்கொண்டென் காமநோய் நீக்கிய லூர்
ரெனைத்தானு † மெள்ளினு மெள்ளலன் தேள்வ
வினைப்பினும் கண்ணுள்ளே தோன்று மனைத் தற்கே
யேமரா தேமரா வாறு

ஏ - து; அங்கனம் கூறிய திங்கள் போகா நின்றவின் அதனைக் கைவிட்டு
இன்னும் நம் வருத்தமுணர்ந்து வினவிய ‡ ஊரிலுள்ளாரே நம் வருத்தந்
தீர்த்தற்குரியவென்று கருதி, ஊர்! நீர் என்னை இகழ்த்திருக்கிறும்
என்கேள்வன் சிறிதும்என்னை இகழ்த்திரான்; அதற்குக் காரணமென்னெனில்,
மெய்புற்றுப்புணர்ந்து யான் பரிகாரப்படாததொரு நெறியிலே நின்று நெஞ்
சால் நினைப்பிடத்துத்தோன்றுதலினால் காட்டித் || கண்ணினிடத்தேதோன்றும்;
அவ்வளவு அருள்செய்தற்கு என்னெஞ்சு தான் பரிகாரப்படுகின்றதில்லை;
இகனை நம்முடையதோர் தொழிலாக ஏறட்டுக்கொண்டு எனது காம
நோயை நீக்குதற்கு எல்ல X காலமென்று கூறினான். ஏ - று.

நுநு கணையிருள் (உ)வானம் கடன்முகம் தென்மே

லுறையொடு நின்றீயல் வேண்டு மொருங்கே

நிறைவளை கொட்டித்தான் செய்த துயரா

நிறையிறை (ந) பொத்திற்றுத் தீ

ஏ - து; அங்கனம் கூறி, அவனைத் தந்து + இவர் இந்நோயை நீக்கு
மளவும் செறிந்த இருளையுடைய மேகமே! நிறைந்த வளை சுழலப் பண்ணின
வன் செய்த வருத்தத்தாலே எனக்குச் சந்துதொறுஞ் சந்துதொறும் காமத்தி
மூண்டது; இதன் வெம்மை ஆறும்படி கடலிலே முகந்து என்மேலே சேர

இடைவிடாமற்பெய்யுச் துனியோடே நிற்கலைச் செய்தல் ∴ வெண்டும்; என்று உரிஞன். எ - று.

க. 'ஈங்கு முதலியன தன்மைக்கண்ணும் ஆங்கு' முதலியன படர்க்கைக் கண்ணும் அடக்கப்பட்டன' (தொல். கிளவி. கு. உஅ. ௩) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. "கார்தலைக் கொண்டு பொழியினார் தீர்வது, போலாதென் மெய்க் கனலு நோய்" கலி. ௧௦௩: ௪௪-௪௫.

உ. "எரிபொத்தி" (கலி. ௩௪. ௧௩) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * சென்றேதனை, † என்னிறமென்னின், ‡ ஊரினுள்ளோ அங்னே நம் வகுத்தத் தீர்த்தந்திரியானென்று கருதினார்? § ரென்ன, || கண்ணிடத்தே, x காணமென்று † அவன் இக்கோவை, ∴ வேணமென்று.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக,

கஉக

ருக எனப்பாடி

கோயுடை நெஞ்சத் தெறியா வினைபேங்கி

யாவிரு மெங்கேள்வற் காணரோ வெண்பவட்

கார்வுற்ற பூசற் கறம்போல வெய்தந்தார்

பாயல்கொண் டெள்ள தவரை வரக்கண்டு

மாயவன் மாப்பிற் * நிருப் போல் பவன்சேர

(க)ஞாயிற்று முன்ன நிருள்போல மாயந்ததென்

னாயிழை யுற்ற துயர்

எ - று: 'என்று அங்கு அங்கனஞ்சொல்லிக் காமகோபையுடைய நெஞ்சி லே அடித்துக்கொண்டு வருத்தி அழுது, நீங்கள் எல்லீருக் தேடிச்' சென்றும் எக்கணவரைக் காணப் பெற்றிலீரோ என்று கூறுகின்றவட்கு உற்ற வருத்த மானது, தன் துயிலைவாங்கிக்கொண்டு தன்னையினையாதவரைத் தன்னிடத்தே ஞாக்கண்டு அவர் மாப்பிடத்தே மாயவன் மாப்பில் திருச்சேர்த்தாற்போலே அவன்சேர ஞாயிற்றின்முன் இருள் கெடுமாறு போலக் கெட்டது; ஆதலால், இவ்வாயிழை பசப்புற்ற வருத்தத்திற்கு (அறக்)கடவுள் உதவித் தீர்த்தாற்போல

அவரும் உதவித் தீர்த்தாரென்று கண்டார் வியத்து தம்மிந் கொண்டு கூற்றிருக உரைக்க. எ - று.

இது கண்டார்க்கு அவாக்கள் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

‘நோய்வேது கொள்வதுபோலும் கடும்கை’ என்னுந் துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின், மடனிந்தவாறும் ‘பனியொடு மாலேப்பகை தாங்கியான்’ எனத் தன் வருத்தத் தோன்றாமற் கூறலின் வருத்தமிந்தவாறும் ‘கண்ணீர்க் கடலால்’ என்றதனையும் ‘வானுள்வனுத் திசையுந் துழாவுமென்... ..னெஞ்சு’ என்றதனையும் தான் வியவாமையின் || மருட்கையிந்தவாறும் ‘எக்கண்பாயல் கொண்டு’ என்றும் ‘ஒன்வையோட’ என்றும் வனப்பு மிகுதி கூறலின் மிகுதி யிந்தவாறும் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடிவந்த தாவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் ஓரடியா னென்றும் பெற்றுத் கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட பாகிலைவகைக் கொச்சதம். (கசக) உரைசெல வுயர்ந்தோங்கிச் சேர்ந்தாரை யொருநிலையே வகையில்லா விழுமமுறீஇ நடுக்குரைத்துத் தெறன்மலை யரைசினு மன்பின்றாக் காமம் புரைதீர

க. “ஞாயிற்று முன்ன றிருன்போல மாய்ந்ததென், னுயிறை மேனிப் பசப்பு” (கலி. சஉ: ௩௧-௩௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்பு கோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நிரூபேலையன்சே † எந்தம்வனம் ‡ மதனிந்தவாறும் || மருட்கை பிந்தவாறும்.

117

கூரு

கலித்தொகை கசகா.

வண்ணமென் சேக்கையு ளாரா தனித்தவன்

ஐ றுன்னி யகலத் துறந்த வணியளாய்
நாணு நிறைய முணர்கல்லா டோண்னெகிழ்பு
பேரம ருண்க ணிறைமல்க வந்நீர்தன்
கூரெயி ருடிக் குவிமுலைமேல் வார்தாத்
தேர்வழி நின்று தெருமரு மாயிறை

கூறுப கேளாமோ சென்று;

கக எல்லிழாய், எற்றி வரைந்தானே நானு மறந்தாளென்
றுற்றனிர் போல வினவுதிர் மற்றிது
கேட்டமி நெல்லீரும் வந்து;

கச வறந்தெற மாற்றிய வானமும் போலு
நிறைந்தென்னை மாய்ப்பதோர் வெள்ளமும் போலுஞ்
சிறந்தவன் நாவற நீப்பப் பிறங்கிவர்
தென்மே நிலைஇய நோய்;

கஅ நக்கு நலனு மிழந்தா ளிவளென்னுந்
தக்கவிர் போலு மிழந்திலேன் மன்னோ
மிக்கவென் னானு நலனுமென் னுள்ளமு
மக்கா லவனுழை யாங்கே யொழிந்தன
வுக்கா ணிஃதோ வுடம்புயிர்க் கூற்றாகச்
செக்கரம் புள்ளித் திகிரி யலவனொடியா
னக்கது பன்மா ணினைந்து;

உதி கரைகாணு நோயு ளமுந்தா தவனைப்
புரைதவக் கூறிக் கொடுமை நுவல்விர்
வரைபவ நென்னி. எனகலா னவனைத்
திரைதரு. முந்நீர் வளாடிக மெல்லா
நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன் யானு
முரைகேட் புழியெல்லாஞ் செல்வேன் புரைதீர்ந்தான்
யாண்டொளிப் பான்கொல்லோ மற்று;

கஉ மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்கவெந் நோய்செய்யு
மாலையும் வந்து மயங்கி யெரிநுதி
யாமந் தலைவந்தன் றாயி னதற்கென்னோய்
பாடுவேன் பல்லாருட் சென்று;

௬௫ அஞ்சார் கொலையேறு கொளபவரலலதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
நைவாரா வாயமக டோள்

௬௮ வனியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளியாய் மருப்பஞ்ச நெஞ்சினர் தோய்தற்
கெனியவோ வாயமக டோள்

௭௧ விலைவேண்டா ரெய்யினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்பீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின்

௭௪ ஆங்கு

(க) குரவை தழீஇயா மாபுளி பாடித்
†தேயா(உ) விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர் பாந்த தொன்னில
மாளுங் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்கலை யுலகே.

௭ - து: அவ்விடத்தே அப்படிக்காட்டி (௩) மயிலினது கழுத்தை மாறபடு
கின்ற அணியப்பட்ட காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணிகள் பவனம்போலும்
நிறத்தைபுண்டய சிவந்தநிலத்தே மாறபட்டுக்கிடக்கும் பொதுவரும் பெரிய
புலித்திரளும் பெரிய களிற்றுத்திரளும் தம்முண் மாறுமானாய்ப் பொருததாற்

௧. “முல்லை நிலத்துக் கோவலர், பல்லா பயன்றருதற்கு மாயோன்
ஆருதிபயக்கும் ஆபல காக்கவேனக் குரவை தழீஇ மடைபல கொடுத்த
தலின் ஆண்டு அவன் வெளிப்படுமென்றார்” (தொல். அகத். கு.
௫. ௩௪.) என்பது ஈண்டு அறிதற் பாலது.

௨. (அ) “புகழோத் தியே யிகழுந ரடுகனை” (ஆ) “புகழ்த் லற்றோர்க்கு
மாயோ னன்ன, வுரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற” புறம். ௫௧:
௧௩, ௫௭:௨-௩; (இ) “ரைசால் சிறப்பி னெடியோன்” சீலப். ௨௨:௧௦,

௩. (அ) “கருநனைக் காயா கணமயி லவிழவும்” கீறுபாண். ௧௧௫. (ஆ)
“புல்வென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை, மென்மயி வெருத்திற்
றோன்றும்” தறுந். ௧௮௩. (இ) “கலவ மாமயி வெருத்திற் கடிமல

ரவிழ்தன காயா" சேவக. கடுகெ. எனவும், (௩) "பூவை மலர்புரை
யெருத்த மஞ்ஞை" காஞ்சிப். கழுவாய்ப். கஅடு.(உ) "பறவாப்பூவை
(பிரதிபேதம்) * யேன்பாரமேயினதாய், † தொய்யவிரூப்புசுழ்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

கூகக்

௩௬ யானுற்ற வெவ்வ முரைய்பிற் பலர்த்துயிற்றும்
யாமரீ துஞ்சலை மன்;

௩௮ க. திர்கொள்ளு ஞாலந் துயிலாரா தாங்கண்
முதிர்பென்மேன் முற்றிய வெந்நோ யுரைப்பிற்
கதிர்கண் மழுங்கி மதியு மதிர்வதுபோ
லோடிச் சுழல்வது மன்;

௪௨ பேரூர் மறுகிற் பெருந்துயிற் சான்றீரே
நீரைச் செறுத்து விறைவுற வோம்புயின்
கார்தலைக் கொண்டு பொழியினுந் தீர்வது
போலாதென் மெய்க்கன லு நோய்;

௪௬ இருப்பினு நெஞ்சங் கன லுஞ் செலினே
வருத்தறும் யாக்கை வருந்துத லாற்றே
னருப்ப முடைத்தென்னு ளெவ்வம் பொருத்திப்
பொறிசெய் புனைபாவை போல வறிதுயங்கிச்
செல்வேன் விழும முழந்து;

௫௧ எனவாங்குப் பாட வருளுற்று;
வறங்கூர் வானத்து வள்ளுறைக் கலமந்ம்
புள்ளிற் கதுபொழிந் தாங்கு மற்றுந்தன்
னல்லெழின் மார்பன் முயங்கலி
னல்ல நீர்ந்தன் றுயிழை பண்பே.

(க) இதுவுமது. இதற்கும் (உ) முன்னங் கூறிய உரையைக் கூறிக்கொள்க.

இதன் பொருள்.

உரைசெல வுயர்ந்தோங்கிச் சேர்ந்தாரை யொருநிலையே

வரைவில்லா விழுமமுநீஇ நடுக்குரைத்துத் தெறன்மலை
யரைசினு மன்பிள்ளுங் காமம் புரைதீர
(நு)வன்னமென் சேக்கையு ளாரா தளித்தவன்

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிநமாகிய பெருங்
திணைக்கு மேற்கோள்; தோல். அதன். கு. கந. ௩௪.

உ. இந்துற்பக்கம் அஅதி-அஅச. பார்க்க.

நு. (அ)“துவியன்னமென் சேக்கையுள்” (கலி. கந: கடு) என்பதும் (ஆ)
“இதுபட.....துண்புண ரன்னத்தின் துவிமெல் லணை” (கலி.
௪௨: க-உ) என்பதும் (இ) அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

கூங் உ

கலித்தொர்கை கச்சு.

ரு துன்னி யகலத் துறந்த வணியளாய்
நாணு நிறையு முணர்கல்லா டோன்னெகிழ்பு
(க)பேரம நுண்க ணிறைமல்க வநீர்தன்
கூரெயி(உ)றடிக் குவிமுலைமேல் *வார்தரத்
தேர்வழி நின்று தெருமரு மாயிழை
கூறுப கோளமோர் சென்று

கக எல்லிழாய்,(நு)எற்றி வரைந்தாணை நாணு மறந்தாளென்
துற்றனிர் போல வினவுதிர் மற்றிது
கேட்டமி னெல்லீரும் வந்து

கச வறந்தெற மாற்றிய வானமும் போலு
நிறைந்தென்னை மாய்ப்பதோர் வெள்ளமும் போலுஞ்
சிறந்தவன்(சு)தூவற நீப்பப் பிறங்கிவர்
தென்மே னிலைஇய நோய்

எ-து: ||அரசன் தனக்குப் புகழ் உயர்ந்து நடக்கும்படியாகத் தம்மறிவான்
மிக்குச் சேர்ந்த (நு) அமைச்சரை முன்னர் நடுக்கமான மொழிகளைக் கூறிப்
பின்னர் ஒரு படியிலே எல்லையில்லாத இடும்பைகளை உறுவித்துக் கொல்லுதலை
இயல்பாகவுடைய கொடுங்கோலரசனிலுங்காட்டில், x கணவர்க்கு மகளிர்க்
குண்டாகிய காமத்தாலும் அவர்மேல் நிகழும் அன்பு இல்லையாமாயிருந்தது ;

எவ்வளவென்னில் அவ்வாயிழை தன்றிலைவன் அன்னத் துவியாத்
செய்த மெல்லிதாகிய சேக்கையிலே அளித்து இராக்காலத்தேவந்து துன்னிக்
கூரிய எயிற்றிவீரை நுகர்ந்து குற்றம் தீரத் தலையளிசெய்து நீங்குகையினாலே
அத் தலையளியால் ஆராமல் தன்னை நீங்கின அணிகளை யுடையளாய்த்
தனக்கியல்பாகிய நாணையும் நிறையென்னும் குணத்தையும் தாங்குதல்
+ வேண்டுமென்று அறியாளாய்த் தன் தோள் மெலித்து பெரிய அமர்த்த

க. “பேரம குண்கணின் ரேழி” கலி. ௧௦: ௧௧.

உ. ஆதெலென்பதற்கு நுகர்தலென்னும் பொருள், “நெய்தற்றா தமர்ந்
தாடி” (கலி. எச: ௨) என்றவிடத்தும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

௩. இத்தூற் பக்கம் ௧௧௫: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௪. இத்தூற் பக்கம் எசஎ: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. “புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரா, வரைவீன்றிச்
செறும்பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வெனவு, மரைகிணர் நிலையில்லாப்
பொருளாய் நச்சுபவோ” (கலி. ௮: ௧௫-௧௭) என்பதும் இத்தூற்
பக்கம் ௫௪: ௧-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * வாராகத்தோய்ழி, † சென்று ஏற்றி, ‡ உற்றறிநீர்போல, || அன்கண்
x மகனிர்துண்டாகிய காமத்தானும் கணவர்க் கவர்மே னிகழுமன்பு
+ வேண்டுமென்று.

ஐத்தாவது நெய்தல உகி.

கூகூகூ

உன்கண் நீர்நிறைகையினாலே அந்நீர் தன் குவிர்த முலைமேலே வடியாநிற்க
அவனைத் தேவெதோர்கூற்றிலே நின்று மனம் சுழலாநிற்கும்; இனி யாம்
இவனிடத்தே சென்று இவன் கூறுவனவற்றைக் கேளாது * இருப்பேமோ?
கேட்கக்கடவேமென்று நும்மிலே கூறி என்னிடத்தே வந்து எல்லிழாயென்று
என்னை விளித்து, பிரியேன் என்று பிரிதலை வரைந்தவனைப் பிரியானெனத்
துணிந்து அவன் பிரிதலின் நாணையும் மறந்தான் என்று கூறி எனக்கு அன்
புற்றீர்போல நீ என்னுற்றனை என்று வினவுகின்றவர்களே! பின்னை இவ்
வருத்தத்தை எல்லீருங் கேட்டோக என்று கூறுகின்றவள், (க) எனக்குச் சிறந்
தவன் என்வலியுறும்படி என்னைக் கைவிடுகையினாலே பெருகிவந்து என்மேல்
நிலைபெற்ற இக் காமகோய். கோடை(உ)உலகத்தைச் சுழம்படியாகப் (ரு)பெய்

யாமற்போன மேகம் வருத்துமாற்றையும்போலும்; பெருகி என்னுயிரைப்
(சு) போக்குவதோர் நீர் வெள்ளம் வருத்துமாற்றையும் போலும்; என்றுஉறி
ஞன். எ - று.

கஅ நக்கு நலனு மிழந்தா னிவனென்னும்
தக்கவிர் போலு மிழந்திலேன் மன்னே
† மிக்கவென் னுணு நலனுமென் னுள்ளமு
மக்கா லவனுழை யாங்கே பொழிந்தன
(ரு)வுக்தா ணிலிதோ வுடம்புயிர்க் கூற்றாகச்
(சு)செக்கரம் புள்ளித் திகிரி யலவனெய்யா
னக்கது † பன்ம: ணினைந்து

க. “செந்தானை வழிபடஇ” (கலி. க: ௨௩) என்பதும் அதன் உரையும்
அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “வானச், துளிமாறு பொழுதினிவ் வுலகம் போலுநின், னளிமாறு
பொழுதினிவ் வாயிழை கவினே” (கலி. உரு: ௨௭-௨௯) என்பதும்,
(ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ) “விண்ணின்னு பொய்ப்பின் விரிநீர் விய
னுலகத், துண்ணின் றுடற்றும் பசி” (குறள். க௩-) என்பதும் கோக்குக.

௩. (அ) “கழித்தது பொழிந்தென வான்கண் மாறினும்.....எல்லா
வுயிர்க்கு மில்லால் வாழ்க்கை” புறம். ௨௦௩: ௧-௩; (ஆ) “பெயற்பான்
மழைபெய்யாக் கண்ணும்.....என்னையுலகுய்யுமாறு” நாலடி. ௧௭.

௪. (அ) “நீர்மிகிற் சிறையு மில்லை” புறம். ௫௧: ௧; (ஆ) “நீர்மிகி னில்லை
சிறை” பழ. ௧௯௦; (இ) “சிறையு முண்டோ செழுமபுனன் மிக்குழீஇ”
மணி. ௫: ௧௧; (ஈ) “சிறையென்ப தில்லை செவ்வே செம்புனல் பெருகு
மாயின்” துரை. கல்யாண. ௧௫௫.

௫. இத்தூதர் பக்கம் ௫௩௮: ௫-ஆம் குறிப்பும் “இவ்விருத்த சரண்தீர்” கலி.
௧௩௧: ௩-௪ என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௬. “செக்கர் கொண்டின்” அகம். ௨௦: ௪.

பிரதிபேதம்) * இகுப்போமோ, † மிக்கவே எனும், ‡ பன்மானினைத்து.

எ - து: அங்கனங்கூறி, அவன் அன்பிலுறாதலை அறியாதே அவனோடே புணர்ந்து தன் அழகினைபும் காணினைபும் உன்னத்தினைபும் இவன் இழந்தான் என்னுந் தகுதிப்பாட்டினை புடையீர்போலே இருத்தீர்; அவன் அன்பில னல்லன்; அஃதென்னையெனில், அவன் இந்த * உடம்பினின்று போகின்ற உயிர்க்கு உறுதியாம்படி, சிவந்தநிறத்தினைபும் புள்ளிகளையுமுடைய தேருருள் போன்ற ஆண்பால் அலவன் பெண்பால் அலவனோடே நிகழ்த்துகின்ற பல மாட்சிமைகளையும் யான் நின்னிடத்தே நிகழ்த்தும்படி நின்னெஞ்சாலே நினைந்து அவை நிகழ்த்துகின்றவற்றையும் அவ்விடத்தே பாராய் என்றான்; அதனால், அவனன்புடமை யறிந்தே யான் அவனோடு(க)†நக்கது; அக்காலத்தே என்னொணும் என்னலமும் என்னுள்ளமும் புணர்ச்சியான் மிகுதியைப் பெற்றன; அவை அவன் சீங்கிய அப்பொழுதே அவனிடத்தே நின்று விட்டன; ‡ ஆதலாற்றான் நோயும் மிகவுறும்; அவற்றை இகந்த தன்மை புடையேனல்வேனென்று கூறினான். எ - து.

உரு கரைகாணு நோயு ளமுந்தா தவனைப்
புரைதவக் கூறிக் கொடுமை துவல்வீர்
வரைபவ ||னென்னி னகலா (உ)னவனைத்
திரைதரு X முந்நீர் (ந)வளா அக மெல்லா
நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன் யானு
முரைகேட் புழியெல்லாஞ் செல்வேன் புரைதீர்ந்தான்
யாண்டொளிப் பாண்கொல்லோ மற்று

எ-து: அங்கனங் கூறி என்னைப்போல ஓர் எல்லைகாணாத காமகோயிலே முழுகாதவனை உயர்ச்சி கெடும்படி அவன் பிரிந்து காண்முதலியவற்றைத் தாராத கொடுமையை நாடி அவன் வந்த +காலத்தன்றே நீ இவை பெறுவது என்று கூறுகின்றவர்களே! யான் நிரைத்த கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றை ரோக்கித் திரையைத் தருகின்ற கடல்குழந்த உலகமெல்லாம் தேடி அவனைக் கொண்டு வா என்றுஞ் சொல்லிவிட்டேன்; அதுவேயன்றி யானும் அவன்

நக்கதன் பயனை" "நக்கு நலனுமிழந்தான்" (கூலி. கருள்: எ; கசக: கஅ)
என்பவற்றினுரையாலும் துணியலாகும்.

உ. "ஆங்கெதிர் கோக்குவன் ஞாயிறே யெங்கேள்வன், யாங்குள ஞாயினும்
காட்டமோ" கலி. கசஎ: உஎ-உஅ.

க. (அ) "தென்கடல் வளாகம்" புறம். கஅக. க; (ஆ) "கொங்கை முன்
றிற் குங்கும வளாகத்து" சிலப். அ: உக; (இ) "நாமநீர் வரைப்பி
னானில வளாகமும்" சிதம்பர மும்மணிக். க: உ.

(பிரதிபேதம்) *, உடம்பினின்றும் போகின்று † நக்கவக்காலத்தே, ‡ சூதலாலதேயும்
|| என்னிலகலான், x முன்னீர்வளாகமெல்லா, + காலத்ததன்றே.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

காநடு

இவ்விடத்தான் என்னும் வார்த்தை கேட்கலாம் இடமெல்லாஞ் சென்று
தேடுவேன்; இங்ஙனம் தேடுமளவின் உயர்ச்சிநீர்த்தவன் பின்னை எவ்விடத்தே
ஒளித்திருப்பான்? அவனை அகப்படுத்திக் கொண்டு அந்நான் முதலியன
வாங்கியே விடுவேன்; என்னை கெஞ்சாலே வரைத்திருக்கின்றவன் என்
னிடத்தினின்றாகிங்கான்; என்றுங் கூறினான். எ - று.

கொல்லும் ஓவும், அசை.

கஉ மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்கவெந் நோய்செய்யு
மாலையும் வந்து மயங்கி யெரிநாதி
யாமல் தலைவந்தன் றாயி னதற்கென்னோய்
பாடுவேன் பல்லாநுட் சென்று

கக யானுற்ற வெவ்வ முறைப்பிற் (க)பலர்த்துயிற்றும்
யாமநீ துஞ்சலை மன்

எ - று: அங்கனம் † கூறிய அளவிலே மாலையும் இரவும் வருகின்றதனை
உணர்ந்து, மயங்கமிக்க மான்பிணைபோல யான் மயங்கும்படி வெவ்விய காம

கோயை உண்டாக்கும் மாலிக் காலமும் † வந்து அதனோடே மயங்கி எரியின் கொழுந்துபோற் கொடிய இராக்காலமும் || அவ்விடத்தே வந்ததாயின், அத விடத்தே யான் பட்ட வருத்தத்தை எண்ணப்போல வருத்தம் பலமகனிருக் குள்ளே சென்றுகூறவேன்; நினக்கு முறைப்பட்டிடுக்கறிற் பலரையும் துயில்வப் பண்ணும் இராக்காலமே! ‡ தானும் மிகவும் வருந்தித் X துயில்கொன்னாய்; ஆதலால் என்னோயை நினக்குச் சொல்லெனன்றேனென்றும் கொடுமை துவல்கின்றவர்களை கோக்கித் கூறினான். ஏ - று.

௩௮ எதிர்கொள்ளு ஞாலத் + துயிலாரா தாங்கண்
முதிர்பென்மேன் முற்றிய வெந்நோ யுரைப்பிற்
கதிர்கண் மழுங்கி மதியு மதிர்வதுபோ
லோடிச் சமுல்வது மன்

ஏ - து: அங்ஙனம் கூறியபின்னர்த் திங்கள் வருத்துமென் றுணர்ந்து ஞாலத்தி + லுள்ளாரால் அவ்விசம்பிடத்தே (௨) பிறையான் பருவத்தே எதிர்

௧. “மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருங்கக்குல்” (கலி. ௧௫; ௩) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௨. (அ) “தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி” (பு) “பலர் தொழுச், செவ்வாய் வானத் தையெனத் தோன்றி யின்னம் பிறத்தன்று பிறையே” துறந். ௧௭௮; ௩௦௭. (இ) “அப்பிறை, பதினெண் கணனு

(பிரதிபேதம்) * எவ்வமுறைப்பிற். + கூறினவனவிலே. † வந்தது; அதனோடே. || இவ் விடத்தே வந்ததால் யான் தன்னிடத்தே பட்ட, X துயில்கொன்னபென்று என்னோயைச் சொல்லுவேனென்றும், + துயிலாதார் தாம், + உன்னார் அவ்.

கூறு

கவித்தொனக கசகசு.

கொள்ளப்பட்டுப் பின்பு முதிர்ந்து யான் துயிலாராமல் என்மேல் வந்து விரைந்த மதியும் யானுற்ற வெவ்வியகோயை முறைப்பட்டிடுக்கறிந் தன்கதிர்கள் ஒளி மழுங்கி நெக்குவதுபோலே ஓடி மிகவுஞ் சமுன்று திரியும்; ஆதலான் றமக்

கன்றி அதற்கும் என்னோயைக் கூறேனென்றும் கூறினான். எ - று.

சஉ பேரூர் மறுகிற் பெருந்துயிற் சான்றிரே

நீரைச் (க்)செறுத்து நிறைவுற வோம்புமின்

(உ)கார்தலைக் கொண்டு பொழியினுந் தீர்வது

போலாதென் மெய்க்கனனு நோய்

எ - று: அங்ஙனங் கூறி, பெரிய ஊரில் தெருவிலே யான் உறுகின்ற வருத்தத்திற்குப் பரிகாரஞ் செய்யாமற் பெரிய உறக்கத்தைக் கொள்ளக் கருதிய சான்றிரே! என்மெய்க்கண் நின்று எரியுங் காமநோய் மழையெல்லாம் என்னிடத்தே நின்று பெய்யினும் ஆறுவது * போல இருக்கின்றதில்லை; இது தணியும்படி உலகத்துள்ள நீரை என்னிடத்தே நிறையும்படி அடைத்து வைத்து என்னுயிரைப் பாதுகாப்பீராக என்றும் கூறினான். எ - று.

சஉ இருப்பினு நெஞ்சங் கனனுஞ் செவினே

வருத்தறும் யாக்கை வருந்துத லாற்றே

(ங்)னருப்ப முடைத்தென்னு னெவ்வம் பொருத்திப்

பொறிசெய் புனைபாவை போல வறிதுயங்கிச்

செல்வேன் விழும முழந்து

மேத்தவும் படுமே” புறம். க: க-க௦. (ஈ) “ஒள்ளிழை மகளி ருயர்பிறை தொழுதம், புல்லென் மாலை” அகம். உகக: க-க௦.

க. “செறுத்தோ றுடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டோர்” நாலடி. உஉஉ.

உ. “கனையிருள் வானங் கடன்முகற் தென்மே, ஓறையொடு நின்றியல் வேண்டு மொருங்கே, நிறைவளை கொட்பித்தான் செய்த துயரா, விறையிறை பொத்திற்றுத் தீ” கலீ. கசடு: இடு-இடி.

ங. அருப்பம் - அருமை; இது பண்பாகு பெயராப் அரிய அரணை உணர்த்திற்று; இது (அ) “வேட்டுப் புழை யருப்ப மாட்டி” ழல்லை. உச. (ஆ) “அம்புமி ழுயிலருப்பம்” மது. சுஎ. (இ) “அரகநிலை தனர்க்கு மருப்பமு முடைய” மலை. ஈஎடி. (ஈ) “வீங்கு சிறை வியலருப்பம்” (உ) “அருப்பம் பேணு தமர்கடர்த்ததூஉம்” புறம். சுஎ: உஅ; உஉச: க. என்புழியும் இப்பொருளில் வருதல் காண்க. இச்சொல்லை, திட்பம், ஒட்பம், துட்பம், செப்பம், வெப்பம், தறுகட்பம் என்பவற்றொடு ஒப்பு நோக்குக. அருப்பம், திண்மை யென்பாருமுளர்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

கூடெ

எ-து: அங்ஙனம் கூறிப் பின்னர்த் தன் னேயின் செய்தி உறுகின்றவன், அவன் என்னெஞ்சிடத்தே விடாமலிருப்பிலும் அதனால் அமையாது தான் காந்தா நிற்கும்; அவன் ஒருகாற்போலின் தான் அதற்கு வருத்தமுறாநிற்கும்; * அங்ஙனம் என்னெஞ்சு வருத்தத்தை ஆற்றேனாய்ப் (க) பலவுறுப்புக்களையுங் கூட்டி இயங்குவதோர் பொறியாகச் செய்த புனைந்த பாலைபோல, இடம்பையிலே அழுந்தி மயங்கிய யாக்கையோடே † சிறிதுசெல்வேன்; அதனால் தணியாத என்னிடத்து உண்டாகிய எவ்வமானது பிறரால் அழித்தற்கு அரிய அரணின் தன்மையையுடைத்து; இவ்வாணை அழிக்கலாவதோர் உபாயம் காணேராக; என்றும் கூறினான். எ - று.

நிக எனவாங்குப் பாட வருளுற்று

வறங்கூர் வானத்து(உ)வள்ளுறைக் || கலமரும்

- க. “பல்கிழி யுழ்பயி னுந்துகி னூலொடு, கல்லாக் கும்மெழு குக்கலஞ் சான்றன, வல்லன வும்மமைத் தாங்கெழு நாளிடைச், செவ்வதோர் மாமயில் செய்தன னன்றே.” என்பது நோக்கு; கீவாக. உகடு.
- உ. வானம்பாடியின் இயல்பை (அ) “துளிநனை வேட்டையான் மிசை பாடும் புள்ளிற்றன், னளிநனை இ யார்வுற்ற வன்பினேன் யானா” (கலி. ௪௨ : ௨௦-௨௧) என்பதனாலும் (ஆ) அதன் குறிப்பாலும் (இ) “வானம் பாடி வறங்களைத் தானா, தழிதுளி தலைஇய புறவில்” ஐங். ௪௧௮. (ஈ) “பொறிவரி, வானம் வாழ்த்தி பாடவு மருளா, துறை துறத் தெழிலி நீங்கலின்” அகம். ௧௭: ௧-௩. (உ) “சீரிடம்பை, புள்ளி னு னோங்க லரியும்” நான்மணி. ௩௬.(௩௩) “துளியுண் பரவைபேரற் செவ்வனோர்ப் பாடும்” பழ. ௨௮௭; (எ) “தற்பாடு பறவை பசிப்பப் பசையற, கீர்குல் கொள்ளாது மாரிக் கால்பொரச், சீரை வெண் டலைச் சிறுபுன் கொண்மூ, மழைநா லுண்டு.....கொடுக்கோல் வேந்தன் காக்கு நாடே” ஆசிரியமலை. (ஏ) “சாதக முரல் குரல்

வாய்மடை திறப்ப... எழுந்தார்" கல். ௧௮: ௧௭-௩௦. (ஐ)
 "வானத்தின் றுள்ளி யல்லால் வருந்தினும் விரும்பல் செல்லா,
 மானத்தை யுடைய புள்ளின்" மேநு. ௧௨௧. (ஒ) "கொண்டல்பே
 ரொலியினர், ஸூலீலா மகிழ் வுறுஞ் சாதகத் தன்மையாய்" (ஒ)
 "கொண்டல் கண்டிடு சாதகம் போலுணங் குளிர்த்தார்" கந்த. திருவவ
 தார. ௩௦; அக்கினிமுகா. ௨௨௪. (ஒ) "துன்னிய சாத கம்போற்
 குழ்துறோக் குளர்கட் கெல்லாக், கன்னியர் துழாய்மி லைந்த கரு
 முகிவ் கடைக்க ணோக்கான், மன்னிய கருணை வெள்ள மழைநனி
 வழங்கு மென்பார்" பாகவதம். (க) கண்ணபிரான் றுவரை. ௩௦.
 (ஃ) "மழையை நோக்கிய, சாதக மெனத்தரை யானு மன்னவன்,
 போதன தடிமலர் புந்தி நாடுபு, சாதலிற் பூசையுங் கண்டி வந்தனன்"
 (பிரதிபேதம்) * இங்ஙனம், † வருத்தனை, ‡ நெதேரிப்பேன், || அலங்காரம்.

118

௧௩௮ கவித்தொகை ௧௪௭.

புள்ளிற் கதுபொழிந் தாஅங்கு மற்றுத்தன்
 னல்லெழின் மார்பன் முயங்கலி
 னல்ல நீர்த்தன் றுயிழை பண்பே

எ - து: என்று அவ்விடத்தே சொல்லாநிற்க, கோடைக்கால மிக்க
 வானத்திடத்தே மேகத்தினது வளவிய துளியைப் பெறதற்குச் சூழன்று
 திரியும் வானம்பாடிக்கு அம்மேகம் பெய்தாற்போலத் தன்னுடைய கல்ல
 அழகையுடைய மார்பன் அருளுதலுற்ற வந்து முயங்குகையினாலே ஆயிழை
 யுடைய அல்லலாகியருணம் போயிற்று; என்று கண்டார் வியந்து தம்மிற்
 கொண்டுகுறிற்றாக உரைக்க.

இது, கண்டார்க்கு அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறத்தது.

‘என்மே னிலையு நோய்’ என்னுந் துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின்
 மடனிற்ந்தவாறும், * ‘இழந்திலென்மன்னே’ என வருத்தத் தோன்றாமற் கூற
 லின் வருத்தமிற்ந்தவாறும் ‘ஞாயிற்றை நாடென்றேன்’ என்றதனைத் தான்
 லியவாழையின் மருட்கையிற்ந்தவாறும் ‘என்னுணு நலனும்’ என்றும் மான்
 பிண்போன்ற யான் இப்பொழுது ‘மருள்கூர் பிண்போன் மயங்க’ என்றும்
 வணப்புமிருதி கூறலின் மிகுதியிற்ந்தவாறும் காண்க.

இஃது ஐஞ்சேரடிவந்ததரவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய இடைநிலைப்பாட்டும் ‘என

வாங்குப்பாடவருளுந்து' என முச்சீரான் வந்த சொற்சீரடியும் வந்து ஆசிரியர்
சுரிதகத்தால் இற்ற கலிவெண்பாட்டு. (உக)

(கசஎ). ஆதல் மொழிதோற்றி யறவினை கலக்கிய

தேறுக ணறவுண்டார் மயக்கம்போற் காடம்

வேறொருபாற் றுனது கொல்லோ சீறடிச்

சிலம்பார்ப்ப வியவியா விவண்மன்னோ வினிமன்னும்

புலம்பூர்ப் புல்லென்ற வனப்பினுள் விலங்காக

வேனுதி யுறநோக்கி வெயிலுற வருநூற்கன்

றோணல முண்டாணைக் கெடுத்தாள்போற் நெருவிற்பட்

னையாது மிலளாகி யுயிரினுஞ் சிறந்ததன்

னையாது மிலளாகி நகுதலு நகட மாங்கே

பெண்மையு மிலளாகி யழுதலு மழுஉந் தோழியோ

ரொண்ணுத லுற்ற துழைச்சென்று கேளாமோ;

விநாயக. மகோற் கடர். எகக. (அஅ) "மழைமுடி லடுப்பச் சாதகக்
குருகு வாஞ்சையிற் றனிமித்தாய்து" திருவாணக்காப். தீர்த்த. ௩௦.
என்பவற்றுளும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * இழிநிலை.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௩௦.

௯௩௯

கஉ இவரயாவ ரேமுற்றார் கண்டரே யோலு

வமையுந் தவறினீர் மற்கொலோ நகையின்

மிக்கதன் காமமு மொன்றென்ப வம்மா

புதுநலம் பூவாடி யற்றுத்தாம் வீழ்வார்

மதிமருள நீத்தக் கடை;

கஎ என்னையே முசிக் கதுமென நோக்கன்யின் வந்து;

கஅ கலைஇய கண்புருவந் தோணுகப் பேளர்

சிலமழைபோ றுழந்திருண்ட கூந்த லவற்றை

விலைவா மாற வறியா தொருவன்

வலையகப் பட்டதென் னெஞ்சு;

உஉ வாழிய கேளிர்;

உ௩ பலவுஞ்சு டேற்றித் தெளித்தவ னென்னை
முலையிடை வாங்கி முயங்கின னீத்த
கொலைவனைக் காணென்கொல் யான்;

உ௪ காணிது மென்னை யறிதிர் கதிர்பற்றி
யாங்கெதிர் நோக்குவன் ஞாயிறே யெங்கேவ்வான்
யாங்குள ஞாயினும் காட்டிலே காட்டாயெல்
வானத் தெவன்செய்தி நீ;

௩௦ ஆரிரு ணீக்கும் விசும்பின் மதிபோல
நீருள்ளுந் தோன்றுதி ஞாயிறே யவ்வழித்
தேரை தினப்பட லோம்பு;

௩௩ நல்கா பொருவனை நாடியான் கொள்வனைப்
பல்கதிர் சாம்பிப் பகலொழியப் பட்டிலோ
செல்கதிர் ஞாயிறே நீ;

௩௬ அருஅ வின்றரி முன்கைக் கொட்டும்
பருஅப் பருந்தின்கட் பற்றிப் புணர்ந்தான்
கருஅ வெருமைய காடிற்றந்தான் கொல்லோ
வருஅத் தகைசெய்திவ் வருள்வான் கொல்லோ
செருஅ துளனாயிற் கொள்வே னவனைப்
பெருஅதியா னேவே னவனையெற் காட்டிச்
சுருஅக் கொடியான் கொடுமையை நீயு
முருஅ வரைசநின் னேலைக்கட் சொண்ட

௩௪௦ க்லித்தெந்நக கசுள்

மருஅ வரைசநின் மாலையும் வந்தன்
றருஅ தணிகவிந் நோய்;

௪௪ தன்னெஞ் சொருவற் கிணைவித்தல் யாவர்க்கு
மன்னவோ காடநின் னம்பு;

ச.அ. கையாறு செய்தானைக் காணிற் கலுழ்கண்ணற்
பையென நோக்குவேன் ருழ்தானை பற்றுவே
ணையங்கொண் டென்னை யறியான் விடுவானே
லொப்பெனப் பூச விடுவேன்மன் பானவனை
மெய்யாகக் கள்வனோ வென்று;

தி.க. வினவன்மி னூரவி ரென்னையெஞ் ஞான்று
மடாஅ நறவுண்டார் போல மருள்
விடாஅ துயிரொடு கூடிற்றென் னுண்கண்
படாஅமை செய்தான் றொடர்பு;

தி.எ. கனவினாற் காணிய கண்படா வாயி
னனவினாண் ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயிற்
பனையின்ற மாவூர்ந் தவன்வரக் காமன்
கணையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு;
எனவாங்கு;

ச.உ. கண்ணினைப் புகழ்ப்பேங்கின
டோண்னெகிழ்பு வளைநெகிழ்ந்தன
ளன்னையோ வெல்லிருங் காண்மின் மடவான்
மென்னடைப் பேடை துணைதரத் தற்சேர்ந்த
வன்னவான் சேவற் புணர்ச்சிபோ லொண்ணுதல்
காதலன் மன்ற வவனை வாக்கண்டாங்
காழ்துயர மெல்லா மறந்தனைப் பேதை
நகையொழிந்து நாணுமெய் நிற்ப விறைஞ்சித்
தகையாகத் தையலாள் சேர்ந்தா ணகையாக
நல்லெழின் மார்ப் பனகத்து.

(க) இதுவுமது. இதற்கும் (உ) முன்னங் கூறிய உரையைக் கூறிக்கொள்க.

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிமாயிய பெருங்
திணைக்கு மேற்கோள்; நொல். அகத். கு. கக. ரச.

உ. இத்தூத்பக்கம் அஅஅ-அஅஅ. பார்க்க.

போலப் பொருது ஏற்றைத் தழுவிக்கொண்டு சேரத் தொழுவை விட்டிப்
போனார்; அவர் போன அப்பொழுதே கெருங்கிய இத்தக்கையுடைய
மலர்போலும் உண்கண்ணினையுடைய காதலையுடைய மகளிரும் அவர்
கணவரும் வலியுற்றுத் தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திலே குரவைக்
கூத்தை ஆடுவார்கள்; ஆண்டு யாமுஞ் சென்று அக்குரவைக் கூத்தின்
கண்ணே கூடிக்கொல்லுகின்ற எற்றினுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொது
வனை மறுபிறப்பினும் ஆயர்மகள் தழுவாளென்றும், ஆயர்மகள் தோள், அஞ்
சாராய் உயிரைத் துறந்து கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றைக்கொன்பவர்
*செறியுமவையல்லது வருந்துகல்வந்து தழுவதற்கு கெஞ்சில்லாதவர்கள்
செறிதற்கரியவென்றும், உயிராவது ஒரு காற்றாக உணராதே அதனைக்
காவல்கொண்டு †அதனுடைய ஒரு செறிவாயேற்றின் மருப்பினை அஞ்சும்
கெஞ்சினையுடையார் செறிதற்கு ஆயர்மகளிருடைய தோள் எளியவாயிருக்கு.
மோவென்றும், கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றினது கொம்பினிடை
யிலே தாம்விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலையிடையிலே விழுமாறு
போல வீழில், எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு ‡முலைவிலே
வேண்டாரென்றும், யாம் சுற்றத்தார்கூறும் முறைமையைப் பாடிச் குரவைக்
||கூத்தாடி அவ்விடத்துக் குற்றமில்லாத அழகையுடைய கடவிடத்தே பரந்து
கிடக்கின்ற பழைய நிலத்தையாளும் உரிமையோடே பொருத்தின எம்
முடைய பாண்டியன் இந்த அகன்ற இடத்தை யுடைய உலகின்கண்ணே
வாழ்வாளுவென்று அவ்விடத்துக் +கொடாத சீரிய புகழையுடைய தெய்வத்
தைப் பாவுவோம்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவென்றான்.எ-று.

“மரபுநிலையியா”என்னும் (க)குத்திரத்து “விரவும்பொருளும் விரவும்”
என்றதனால், குரவையாடல் ஏறுகோடர்கைக்கிளையுள் விராய்வருமென்றும்
தெய்வத்தை யன்றி அரசரை வாழ்த்திய வாழ்த்தும் விராய்வருமென்றும்
+கூடலின் இவ்வணக்கறினார். இவ்விதி இவ்வாறே மேல் X வருவனவற்றிற்கும்
கொங்க.

இதனால், தலைவிக்கு ** நினைதல் பிறத்தது.

இது “குட்ட மெருத்தடி††யுடைத்து மாறும்”(2.)என்பதனாற்குட்டம்பட்ட

மலர்ந்தனைய பசியகழுத்து மயில்" உத்தராகோச. தீர்த்தச்சிறப்பு. நட
எனவும் வருவன இங்கே நோக்கற்பாலன.

க. தோல். அகத். கு. சதி. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையில் இக்குறிப்பி
லுள்ள செய்திகளோடு 'விரவும் பொருள் விரவும்' எனவே ஆய்ச்சியர்
குணவகடத் தல்லது வேட்டுவவரிக்குரிய வெறியாட்டு விரவாதென்
றுணர்க' என்னுஞ் செய்தியும் காணப்படுகின்றது.

உ. தோல். செய். கு. ககச.

(பிரதிபேதம்): * செய்யுமதல்லது + அந்தடனே. முகியிலே யேண்டார், || உத்தரயாடி
யங்விடத்து + கொடாத சீரிய, x உதரிக்லனங் உதிரார், + யருவ
யற்றிற்கும், ** நினைத்தல். + டுடத்துமென்றதனால், குட்டம் தாவும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧0.

கூசு க்

இதன் பொருள்.

ஆறல்ல மொழி. தோற்றி யறவினை கலக்கிய
தேறுக னாறவுண்டார் மயக்கம்போற் காமம்
வேறொரு பாத் றுணது கொல்லோ சீறடிச்
சிலம்பார்ப்ப வியளியா ளிவண்மன்னோ வினிமன்னும்

நு புலம்பூரப் புல்லென்ற வனப்பினுள் விலங்காக
வேணுதி யுறநோக்கி வெயிலுற வருகுந்தன்
(க) றோணல முண்டானைக் கெடுத்தாள் போற் † நெருவிற்பட்
னையாது மிலளாகி (உ) யுயிரினுள் சிறத்தன்
னையாது மிலளாகி (ங) நகுதலு நடைய மாங்கே

௧0 பெண்மையு மிலளாகி யழுதலு மழுதந் தோழியோ
ரொண்ணுத லுற்ற னுழைச்சென்று ிகனாமோ

௧௨ இவர்பாவ ரேழுற்றார் கண்டாரே யோல
வமையுந் தவறினீர் மற்கொலோ நகையின்
மிக்கதன் காமமு மொன்றென்ப வல்லா

புதுநலம் பூவாடி யற்றுத்தாம் வீழ்வார்

மதிமருள நீத்தக் கடை

கன என்னையே முசிக் (சு) கதுமென நோக்கனியின் வந்து

எ-து: தோழி! அரகெறியல்லாத தீமொழிகளைத் தம்மிடத்தே தோற்று வித்து அறமாகிய தொழில்களைத் தம்மிடத்துத் தோன்றாமற் கலக்கவேண்டித் தெனியுந்(டு)களையும் ஈரவையும் உண்டவர்களுடைய உலகியல் கெட்ட மயக்கம் போல (சு) நன்மக்கள் ஆற்றுகின்ற காமம் உலகியல் தப்பி வேரோர்

க. “தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்” (கலி. உரு. ௮) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்பு நோக்குக.

உ. (அ) “சிறத்தன் னானும்” (கலி. ௧௪௫: ௧௦) என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ) “உயிரினுஞ் சிறந்த நானு நனிமற்து” நற். ௧௭: ௮ என்பதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

உ. “உண்ணு முண்ணேன்” (கலி. உரு. ௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. இத்தாற் பக்கம் சஉஉ: எ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

இ. “கையறி யாமை யுடைத்தே பொருள்கொடுத்து, மெய்யறி யாமை கொளல்” துறந். ௧௨௫.

க. “காமநீ ராழி, யடக்குமா றுள்ளத் தவன்” நள. சயம். ௭௮.

(பிரதிபேதம்) * தேற்றி யறவினக்கலக்கிய. † பாலாற்றினது, ‡ நெருங்கப்பட்டு.

கூசுஉ:

கவித்தொகை கச்சிள்.

பகுதியாய் விட்டதோ? அதற்குக் காரணமென்னெனில் இப்பொழுது மிகவும் தன் கணவனில்லாத தனிமைபுரக்கையினாலே பொலிவுழிந்த அழகியொருபுடைய ளாகிய இவள் வேலுதி செய்யுந் கொடுமையைப் புறம்படி எதிரேநோக்காதே விலங்குதலுண்டாக நோக்குகையினாலே நெஞ்சுருகுந் கணவனைக் கெடுத்தாள் போலே தெருவிலே புறப்பட்டு வெயில் தன்மேலே உறும்படி தன் சிறிய அடியிற் சிலம்பு ஒலிப்ப எங்குந் திரிதரும் நிலைமையாளாயினாள்; அதுவேயன்றி ஊண்சிறிதுமில்லாய் மேனி மெலிந்து உயிரினுஞ் சிறந்த நானும் சிறிதுமில் ளாய் நகுதலையுஞ் செய்யாசிதும்; அப்பொழுதே பெண்டன்மையுமில்லாய்

அமுதலையுஞ் செய்யா நிற்கும்; இதனை நெஞ்சாலே சூர்த்துபார்; அங்மனம் சூர்த்து பார்த்து இவனற்ற வறுத்தத்தை யாம் இவ்விடத்தே சென்று கேளாமோ? கேட்போம் என்று கூறி மொய்த்துக் கடுகவந்து என்னைப் (க) பாராதே கொள்ளும்கோள்; துமக்கு முன்னே வந்து என்னைச் சூழ்த்துநின்ற இவரைக் கண்டோ; ஒஹ! இவரே சூழ்த்துநிற்க அமையும்; நீர்தாம் இதற்கு முன்பு *மிகவும் யானுற்ற தவறடையீரல்லீர்போலேயிருந்தது, துமக்கும் ஒருகாலத்தே உண்டாம்; இனி யான் கூறுவதுனைக் கேட்டீராக; தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிமும் ஒருகாமம் என்று (2) நூல்களிலே கூறுவார்கள்; ஆதலால் அதனை யுற்றுநின்ற என்னை இஃமாதே கொள்ளும்கோள்; ஈண்டு எழுற்றாரியார் யாரீதேமுற்றதென்று தாம் விரும்பப்பட்ட ஆடவர் தம்மதி மயங்கும்படி கைவிட்டவிடத்து அவர்பெற்ற நலம் கெடுகின்ற தன்மை (3) பூ வண்டு நுகர்ந்து தன் புதிய நலம் மீறிது கெட்ட நிலைமைத்து; காணும்கோளென்று கூறினான். எ - று.

(ஈ) நறவு; தேறாற் றமைத்தமைத்தது. ஆற்றுதல் - நடத்துதல்.

நோக்கி என்ற எச்சம், காரண காரியப்பொருட்டு. தோள் நலத்தைப் டு புணர்ந்தவன், ஒருபெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. இவரை என்னும் இரண்டாவது || “ஒழியாது வருதலும்” (ந்) என்பதனான் ஒழிந்தும் நின்றது ஒஹ, இரக்கக் குறிப்பு.

க. “புறப்பற்றுத், தன்னுக்கோ ஞ்ராவிற் றுமோ தான் பன்னி, கொள்ளும்கோ ஞ்ராமருவுக் கோள்” நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி. ௩௮.

உ. “தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதி, மிக் காமத்து மிடலொடு தொகைஇச், செப்பிய நான்கும் பெருந்தினைக் குறிப்பே” தோல். அகத். ௫. ௫௧.

ங. இந்துத்பக்கம், உகச: ௪-ஆம் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து பவை ஒப்பு கோக்கற்பாலன.

ச. நறவென்பது கன்னின் பொதுப் பெயராயும் வரும்.

ஈ. தோல். தொகைமாபு. ௫. ௧௫.

ஐந்தாவது தெய்தல் ௩௦

கூசக

௧௮ கலைஇய கண்புருவந் தோணுசுப் பேளர்

சிலமழைபோ முழந்திருண்ட கூந்த லவற்றை

விலைவள மாற வறியா தொருவன்

வலையகப் பட்ட தென் னெஞ்சு

௨௨ வாழிய கேளீர்

௨௩ பலவுஞ்சு டேற்றித் தெளித்தவ னென்னை

முலைபிடை வாங்கி முயங்கின னீத்த

(க) கொலைவகைக் காணென்கொல் யான்

௨௪ காணினு மென்னை யறிதிர் கதிர்பற்றி

யாங்கெதிர் நோக்குவன் (உ) ஞாயிறே பெங்கேள்வன்

யாங்குள னுயினுங் காட்டமோ காட்டாமேயல்

வானத் தெவன்செய்தி நீ

௩௦ ஆரிரு னீக்கும் விசம்பின் மதிபோல

நீருள்ளந் தோன்றுதி ஞாயிறே யவ்வழித்

தேரை தினப்பட லோம்பு

௩௩ நல்கா வொருவனை நடியான் (௩) கொள்வனைப்

பல்கதிர் சாம்பிப் பகலொழியப் பட்டமோ

செல்கதிர் ஞாயிறே நீ

எ-து: அங்ஙனங் கூறி, அவனோடே கலந்த கண் புருவம் தோள் றுசப்புச் சிலமழைபோலே நீண்டிருண்ட கூந்தல் என்னைவற்றின் அழகைப்பெறும் விஷயின் வளப்பத்தை அறிந்து கொடுத்தவனிடத்து உள்ளவற்றைக் கொள் றதல் அறியாதே ஒருவன் கூறிய (ச) பொய்யாகிய விலையே என் கொஞ்ச அடப்பட்டுவிட்டது ; என்றகூறி, பின்னும் (௩) கேளீர்! வாழ்வீராக; என

க. “கொலைவன் குழி” (கலி. ௧௦௩: ௧௩.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. "அவனைத், திரைதரு முக்கீர் வளர் அக மெல்லா, நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன்" கலி. ௧௪௯ : ௨௭ - ௨௯.

ங. 'உரைப்பனை' என்பதற்கு, 'உரைக்கும் அளவும்' என்று பொருளும், 'உரைப்பனை, திசைச்சொல்' என்று விசேடக் குறிப்பும் எழுதியிருப்பதை நோக்குக; கலி. ௧௪௯: ௧௩.

ச. "பொய்வலைப் பரீஉம் பெண்ணி" ஐங்குறு. ௨௮௩.

இ. 'இர்' ஈறு ஈராய் விளியேற்கு மென்பது, நோல். விளி. கு. ௧௨. ௧௪. உரையால் அறியலாகும்.

கூசாசு

கவித்தொகை ௧௪௭.

அவர்க்கு முகமன்கூறி அவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியிலும் பல ஞாநவாஹம் என்மனத்தைத் தேற்றிப் * பின்னுத் தெளிவித்தவன் என்னை அனைத்து முலை யிடத்தே முயங்கினான்; அங்ஙனம்(௧)முயங்கிப் பின்னர்க் தெளிவு பொய்யாம் படி கைவிட்ட கொலைத்தொழிலை வல்லவனை யான் தேடிச் காணேனோ? அவன் என்னைக் கண்டானாயினும் அவனால் யான் பெறும் பொலிவை அறியமாட்டீர்; என அவரை நோக்கிக் கூறி, அவர் மறுமொழி கொடாமையின், ஞாயிற்றை நோக்கி, ஞாயிறே! போக்கற்கு அரிய இருளைப்போக்கும் விசம்பிடத்து † மதி தோன்றமாறுபோல நீயும் நீருள்ளேயுக் தோன்றுவை; அங்ஙனக் தோன்றின் விடத்து ஆண்டு வாழுந் தேரை இரை என்று தின்னப்படுதலைப் பரிகரித்துக் கொள்; என அதற்கு முகமன்கூறி, ஞாயிற்றை வானிடத்தே இருந்து எவ்விட முக் காண்கின்ற நீ எனக்கு என்ன காரியஞ் செய்வை? ஒன்றுஞ் செய்யா யாயினும் இப்பொழுது எக்கேள்வன் யாதோரிடத்தே இருந்தானாயினும் எனக்குக் ‡ கொண்டுவந்து காட்டுவாய்; நீ காட்டாயாயின், யான் நின் கதிர் களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்விசம்பிலே ஏறி அவனைப் பார்ப்பேன்; அதற்கு நீ செய்யுங்காரியம் எனக்கு அருளாத ஒப்பிலாதானை நாடி யான் பிடித்துக் கொள்ளுமளவும் ஞாயிறே! நீ குவிந்துசெல்லும் பலகதிர் பகற்காலத்தோடே இவ்விடத்தே நிற்கச் சிலகதிரோடே பவையாக; என்றகூறினான். ஏ - று.

அறிதி ரென்றது, அறியமாட்டீர் என்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

௧௪௭ அரு.அ லின் (௨) றரி (௩) முன்கைக் கொட்டும்
ப.று அப் பருத்தினகட் பற்றிப் புணர்ந்தான்
கரு.அ வெருமைய காடிற்றதான் கொல்லோ

|| வுருஅத் தகைசெய்திவ் லுருள்ளான் கொல்லோ
 செருஅ துானாயிற் கொள்வே னவலைப்
 பெருஅதிபா னோவே னவனையெற் காட்டிச்
 சுருஅக் + கொடியான் கொடுமையை நீயு
 முருஅ X வரைசநின் னோலைக்கட் கொண்ட

- க. (அ) "கொலையொக்கும் கொண்டுண் மாறல்" நான்மணி. அ; (ஆ) "கொண்டுண் மாறல் கொடுமையிற் றவ்வாறு" முதுமொழிக். கூ.
 உ. 'அரிமுன்னை' என்பதற்கு இவ்வுரையாசிரியர் (அ) 'அழகினைபுடைய முன்னை' என்றும் (ஆ) 'மெல்லிய முன்னை' என்றும் முன்பு (கலி. இச: உ, இக: ச.) பொருள் கூறியிருக்கிறார்; சுண்டு அத்தொடரில் அரியென்பதைப் பண்பாகு பெயராகக் கொண்டு 'ஐதாசிய மயிர்' என்று பொருள் கூறுகிறார் போலும். (இ) "அரிமயிர் முன்னை" (பொருந. கூஉ.) (ஈ) "அரிமயிர்த் திரண் முன்னை" (புறம் கக: க) என வருதல் இப்பொருளோடு ஒப்பு நோக்கற்பாலன.
 ஊ. "வளைமுன்னை பற்றி கவிய" கலி. இச: க௦.
 (பேதிபதம்) * பித்தும் என்னைத் தெளிவித்தவன் என்னை, † சிங்கனிருட்டோன்றுமாறு போல, ‡ கொடியந்த, || அருத்தகை, + கொடியாய் கொடுமையை, x அசாசின்.

ஐந்தாவது தெய்தல் கூ.௦.

கூசுநி

மருஅ * வரைசநின் மாடையும் வந்தன்

றருஅ தணிகலிந் நோய்

சக தன்னெஞ் சொருவற் கினைவித்தல் யாவர்க்கு

மன்னவோ காம நின் † னம்பு

எ - து: உலகத்தார் வேண்டிக்கொண்ட காரியங்களை மருத ஞாயிறே! என் கையினின்று நீக்குதவினாய் ஐதாசிய மயிரினைபுடைய என் முன் கையிலேகிட்டு சுழலும் வளையிடத்தைப் பிடித்துத் தெளிவித்துக் கூடினவன், பாற்பயன் கோடற்குச் சிலகாட்டிக் கறக்கப்படாத காட்டெருமைகளை யுடையவாகிய காட்டைக் கடந்துபோயினானோ? அன்றியே என்னோடு அன்

புருததோர் தகைமையை எனக்குச் செய்து இவ்வுரித்தே இருந்தானோ? இரண்டும் அறிகின்றிலேன்; † அவனைக் கூடப்பெருதே நோவா நின்றேன்; அதற்குமேலே ‡ உண்டாக்கும் மாலைக்காலமும் வந்தது; இனி இந்நோய் என்விடத்தினின்று லீங்காது; அவன் இவ்விடத்துளானாயின் அவனை எனக்குக் காட்டுவாய்; காட்டினால் அவனைக் கோபியாதே மனத்தாலே கைக்கொள்வேன் என்றான்; அது காட்டாமற்படுதலின் அதனைக்கைவிட்டு (ச)நடுவுநிலைமை செய்தலன்றி ஒருபாலுருத கூற்றமே! சுருக்கொடியையுடைய இக்காமன் செய்கின்ற கொடுமைகளை நீயும் நின் ஞாயித்தே || எழுதிவைத்துக்கொண்டு தண்டிப்பை; அவன் + எமக்கு(உ)வழிப்படுதெய்வமாதலின் அவனைத் தண்டியாமற் றணிவாயாக என்று கூறினான்; அங்ஙனங் கூறி, காமனை எதிர்பெய்து கொண்டு, காமா! நின்னுடைய அம்புகள் தனக்கு உரியதாகிய செஞ்சினைத் தன்மேல் அன்பிலாதானொருவன் பொருட்டு வருத்துவித்தல் சிலர்க்கே யன்றி எல்லார்க்கு X மாநீ தன்மையைபுடையவோ அல்லவோ? என்றுக் கூறினான். எ - று.

க. இத்தூற் பக்கம் சுசு: உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) நாலாயிர. காச்சியார் திருமொழி. க-ஆவது 'தையொரு திங்கள்' என்பதிலுள்ள ௧௦ பாசாங்களும் (ஆ) "காமவேன் கோட்டச் தொழு தார் கணவரொடு, தாயின் புறவர்" சீலப். ௧: ௧௦-௧௧; (இ) "தாமரைச் செங்கட் செவ்வாய்த் தமனியத் குழையினுயோர், காமமிக் குடையேன் காண் சீவக னகலஞ் சேர்த்தின், மாமணி மகர மம்பு வன் சிலைக் கரும்பு மான்தேர், பூமலி மார்ப லீவ லாரொடும் பொலிய வென் றுள்" சீவக. ௨௦௫௭; (ஈ) "பதுமா பதியெனும் பைத்தொடிக் கோமகள், கன்னி யாயர் துன்னுபுகழு, மதிப்புறங் கவைஇய புதுப்பூக் காலின், மகர வெல்கொடி மலிழ்கனைக் காமற்கு, நகரங் கொண்ட நானணி விழவினு, னெழுரா டோறங் கழுமிய காதலொடு, வழிபா டாற்றிய போதரும்" பெருங். (ங) ௫: ௨௭-௩௩ என்பவைகளும் ‡ அறிதற்பாலன.

(97திபேரம்) * அகாசரின், † மாப்பு, ‡ யான் அயனை, || எழுதிக்கொண்டு வைத்துத் தண்டிப்பை, + எமக்கு வழி, X அத்தன்மையை.

ஒகாரம், எதிர்மறை. பருப்பருத் து, ஈன்மிகு(க)குருகென்பதனை உணர்த்தி
நின்றது. மருவரைசன், *வரோதயனென்னும் பொருட்டு. (?)

ச அ கையாறு செய்தானைக் காணிற் றகலுழ்கண்ணாற்

(உ) பையென நோக்குவேன் ருழ்(நு)தானை பற்றுவே

னையன்கொண் டென்னை யறியான் ியிடுவனே

(ச) லொய்யெனப் பூச ளிடுவேன்மன் ியானவனை

மெய்யாகக் கள்வனோ வென்று

எ - து: அங்கனம் கூறி, இனி வருகின்ற இராகாலத்து நின் அம்புகள்
இதர்துபடுவியாமல் யான் உயிர்கொண்டிருக்கும்படி அருளுமாயின், அவசத்
தாற் சிறிது துயிலேற்றுக் கலங்கின் கண்ணாலே எனக்குக் கையாற்றைச்
செய்தவனைக் கனவிலே கண்டேனாயின், அக்கண்ணைக் கடுக விழித்துப்
பாராதே மெத்தெனப் பார்ப்பேன்; ஈபார்த்தயின் தப்பிப்போகாதபடி நாமுத்
கிடந்த துகிலைப் பிடித்துக்கொள்வேன்; பிடித்துக்கொண்டு என் (ரு) மேனி
வேறு பாட்டினைக் கண்டு இவள் நத்திலையியோ x அல்லனோ வென்று ஐயத்தை
கொஞ் சிடத்தே கொண்டு என்னை அறியாதே கைவிடுவனாயின் என் (சு) நான்
முதலிய குணங்களை யும் மேனிலைத்திணையும் மெய்யாகக்கைக்கொண்டு: போன
கள்வனென்று எல்லாரும் கேட்கும்படி ி விரைபக் கூப்பிடுவேன் என்று
காமனை நோக்கிக் கூறினாள். எ - து.

ஒ, அகை.

க. குருகு - வனையல்.

உ. “பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய. கையுளே மாய்த்தான்
காந்து” கலி. ௧௪௨: ௩௫-௩௬.

க. “அரிவே யுண்க ணவன்பெண்டிர் காணத், தாருத் தானையும் பற்றி”
அகம். ௨௭௬: ௮-௯.

ச. ஒய்யென வென்பது விரைய வென்னும் பொருளில் வருவதோர்
ஐடைச்சொல்; கலி. ௩௭: ௧௮, ௧௨௬: ௬; சீவக. ௮௦௦, ௮௬௬, ௯௫௨,
௧௮௬௩, ௧௮௬௮. இவற்றில், ‘ஒய்யென’ என்பதன் உரை நோக்குக.

டு. “செஞ்சம்.....தொன்னல னிழந்தவென் பொன்னிறி கோக்கி,
 யேதி லாட்டி யிலனென்ப, போயின்று கொல்லோ” நற். இசு: ௫-௧௦.
 கூ. “உன்னங் கொண்டா ரிவரென் றுணர்த்திடப், புன்ன வாக்கணை வே
 னிடைப் போதல்போ, லன்னி லைச்செழுஞ் சோலையி லன்பரைக்,
 கள்ளுண் கோதையர் கைப்பிடித் தேகினா” கைடத. போதுகொய். உ.
 (பிரதிபேதம்). * உரோகையன், † கலிகன், ‡ கிலோனென், || யான்மன்ன, † அப்
 பார்த்தயன். தப்பி. x அல்லலோ, ∴ போனவென கன்வன், ‡ வினாவாய்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௩௦.

கூசை

௫௩ வினவன்மி * னூரவி நென்னையெஞ் ஞான்று
 மடாஅ (க) நறவுண்டார் போல மருள
 விடாஅ துயிரொடு கூடிற்றென் னுண்கண்
 படாஅமை செய்தான் றொடர்பு

எ - து: அங்கனங் கூறி, ஊரிலுள்ளீர்! எங்களைநோக்கித் கூறுகின்ற நீர்
 ஞாயிற்றையுங் காமனையுங் கோக்கித் கூறியதற்கு அவை என்செய்யுமென்று
 என்னைக் கேளெனின்; எந்நாளும் எங்கண் துயிலாமையைச் செய்தவன் தந்த
 நட்பின் உண்டான நோய் மடாநறவை யுண்டாரைப்போல மயங்கும்படி
 விடாதே உயிரைப்பொருத்துத் தன்மையோடே கூடிவிட்டது; இனி இவ்
 வுயிரைத் † காக்கும்வழி உண்டாயிற் காப்பீராக என்றுங் கூறினான். எ - து.

௫௪ (உ) கனவினாற் காணிய † கண்படா வாயி
 னானவினா ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயிற்
 (௩) பணியின்ற மாலூர்ந் தவன்வரக் காமன்
 கணையிரப்பென் கால்புல்லிக் கொண்டு

எ - து: அதற்கு அவர் மறுமொழி கொடாதுநின்றலின், முந்கூறிய
 ஞாயிற்றையுங் காமனையுமே பின்னும் நினைந்து, வருகின்ற இராக்காலத்துக்
 கனவின்கண்ணே அவனைக் கண்டு ஆற்றாததற்குக் காமன்களை செய்கின்ற
 கொடுமையாலே கண் துயிலாவாயின், || ஞாயிறே! (சு) எப்பொருளையுங்
 காட்டுகின்ற நீ கனவின்கண் வந்தாகிலும் அவனைக் காட்டாயாயில், இவ்வாறே

வருத்தமுற்றுப் பனையின்ற குதிவாயையேறி (நு) அவன் என்பால் தானே வரும்படியாக அக்காமன்காலேக் கட்டிக்கொண்டு நின் அம்புகளை எனக்குத் தர + வேண்டிமென்று காமனை இன்னும் இரந்துகொள்வேன்; என்றும் X கூறினான். எ - று.

க. "நறவுண்டார் மயக்கம் போல்" கலி. ௧௪௭: ௨.

உ. (அ) "கயலுண்கண் யாளிரப்பத் துஞ்சிற் கலத்தார்க், குயலுண்மை சாற்றுவேன் மன்" (ஆ) "கனவினா னல்கா தலரைக் கனவினாற், காண்டலி னுண்டென் னுயிர்" (இ) "கனவென வொன்றில்லை யாயிற் கனவினாற், காத்தலர் நீங்கலர் மன்" குறள். ௧௨௧௨, ௧௨௧௩, ௧௨௧௪.

ங. "பனையின்ற மாவும்" கலி. ௧௩௮: ௧௨.

ச. "கண்பயங் கெடப் பெயா" (கலி. ௧௪௮: ௩) என்பதும் அதன் குறிப் புய் பார்த்து.

ஞ. "சொற், சூற்று வந்தென் சிலம்படி கைதொழ, சோற்பன்" சீவக. ௮௧௧.

(பிரதிபேதம்) * ஊரென்றோ, † காக்கலாம் யழி, ‡ கண்படாயாயின், || ஞாயிறே! நீ வந்ததும் எப்பொருளையும் காட்டுகின்ற கணவின் கண் அகல்க, + வேண்டிமென்று, X கூறினான் ஆங்ககை.

கூசுதி கவித்தொகை கசுள்.

எனவாங்கு

எ - று: எனச்சொல்லீ. எ - று.

ஆங்கு, அகை.

௧௨ கண்ணினை பு * கலுழ்பேங்கின

டோண்டொகிழ்பு வளைநெகிழ்ந்தன

என்றையோ வெல்லீருங் காண்மின் மடவான்

மென்னடைப் (க)பேடை †துணைதரத் தற்சேர்ந்த

வன்னவான் சேவற் புணர்ச்சிபோ லொண் றுறுதல்

காதலன் மன்ற வவனை வரக்கண்டாங்

காழ்துயர மெல்லா மறந்தனள் பேதை
நகையொழிந்து நாணுமெய் நிற்ப விற்றைஞ்சித்
தகையாகத் தையலாள் சேர்ந்தா ணகையாக
நல்லெழின் மார்ப னகத்து.

†௭ - து: இவ்வொண்ணுதல் (௨) அன்னையோ || என்று இணந்து கண்
கலங்கி அழுதாள்; தோண்மெலிந்து வளைநெ கிழந்தாள்; இப்பேதை, மடப்பம்
வருதலினையும் மெல்லிய நடையினையுமுடைய அன்னப்பெடை விரைந்து
செல்ல, அதனைச்சேர்ந்த அன்னச்சேவலின் கூட்டம்போலே, பின் தன் காத
லன்வா || அங்கே அவினக்கண்டு தான் அழுத்தின துயாமெல்லாம் அறுதியாக
+ மறந்தாள்; மறந்து, இத்தையலாள் பின்னர் ஈரிவள்ளார் நகைத்தநகையையும்

க. (அ) “அன்னத் தன்ன மென்னடையன்னத்துப், புணர்வி னன்ன
தண்டாக் காதல” பெருங். (ச) கக: ௮௦-௮௧. (ஆ) “ஆதாம் பெருகு
கின்ற வன்பினு லன்ன மொத்தும்” சீவக. ௧௮௧. (இ) “தாவியான்
பெடைதுணை துறந்த கொல்லென, வாவியா யினவன மயங்கு மென்ப
வே” துளா. ௧௧௧. ௧௧. (ஈ) “நானுயி ருறத்தனி தழுவும் பேடையை,
பூனுயிர் பிரித்தெனப் பிரிந்த வோதமம்” கம்ப. பம்பை. ௧௫. (உ)
“அஞ்சியோடின ஈன்னமுஞ் சேவலு மென்ன” பரமோத்தா. உருத்தி
ராக். ௪௨.

உ. ‘அன்னையோ’ என்பது ஈண்டு வருத்தத்தைக் காட்டி வந்ததோர்
இடைச் சொல்; (அ) “அம்மனை யோவென் றஞ்சிப், பணிக்குநண்
னுசப்பிற் பாவை” (ஆ) “அம்மனை யோவெனாத, துண்ணெ னெஞ்
சின் னாய்” சீவக. ௭௪௫, ௭௪௦. என்பழி, ‘அம்மனையோ’ என வருத
லுங் காண்க; இஃது அச்சம் காட்டி வந்ததென்றலுமாம்.

(பிரதியேதம்) * ஈழிழி, † துணைதா, ‡ ௭ - து: எனச்சொல்லி இவ்வொண்ணுதல்,
|| குங்கே. + முன்னா மறந்தாள்.

போக்கி, போன (க) நாளும் தன் மெய்யிடத்தே வந்து நிதிகையாலே தலையிறைஞ்சி, தன்மெய்யிடத்தே அழகுண்டாக மனத்திடத்தே நகையுண்டாக அக்நல்லெழின் மார்பனிடத்தே சேர்ந்தான்; இம்மெழிச்சியையும் எல்லீருங் காண்பீராகவெனக் கண்டார்வியந் துதம்யிற்கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க.எ-று.

இது, கண்டார்க்கு * அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறத்தது.

‘தொலைவனைக் காணேன்கொல் யான்’ என்னுந்துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின் மடனிந்தவாறும் ‘செருஅ துளையிற் கொள்வேன்’ என்றதனால், தன் வருத்தத் தோன்றாமற் கூறலின் வருத்தமிந்தவாறும் ‘காமன்கணையிரப்பேன்’[†] என்றதனால் அவனை வருத்துவேன் என்று அவனைவியவாமையின் மருட்கையிந்தவாறும் ‘கலையிய.....புருவம்’ || என்று உறுப்பான் வனப்பு மிகுதி கூறலின் மிகுதியிந்தவாறும் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த தாவும் நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரான் வந்த ஞ்சீரடியானொன்றும் நெடுவெண்பாட்டும் இருசீரானொன்றும் குறுவெண்பாட்டும் x நெடுவெண்பாட்டும் இரண்டு குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் மூன்று நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் வஞ்சியடியிரண்டுமூன்னர்விரவி யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவெண்பாவும் பெற்ற கொச்சகக்கவி. (கூ0)

(கசஅ.) தொல்லியன் ஞாலத்துத் தொழிலாற்றி ஞாயிறு

புல்லவன் கூறிய வினைதலை வைத்தான்போற்
கல்லடைபு கதிருன்றிக் கண்பயங் கெடப்பெயர
வல்லது கெடுப்பவ னருள்கொண்ட முகம்போல
மல்லனீர்த் திரையூர்பு மாவிருண் மதிசீப்ப
வில்லவ ரொழுக்கம்போ விருங்கழி மலர் கூம்பச்
செல்லுமென் னுயிர்ப்புறத் திறுத்தந்த மருண்மலை;

அ மாலை நீ;

இன்புற்றார்க் கிறைச்சியா யியையாதே செய்தாப்ம
னன்புற்று ரழநீத்த வல்லலுட் கலங்கிய
துன்புற்றாற் துயர்செய்த றக்கதோ றினக்கு;

க. (அ) “வதுவை யயர்தல் வேண்டுவல்.....இவள், வதுவைநாடுநெடுக்
கமுல் காண்குவல் யானே” (கலி. ௫௨: ௨௩-௨௫) என்பதும் (ஆ)
அதன் குறிப்பும் (இ) “வதுவைநாட் கலிங்கத்து ளொடுங்கிய.....
மடந்தை” (கலி. ௯௧: ௩-௪) என்பதும் (ஈ) அதன் குறிப்பும் (உ) இந்
தூறியக்கம் அக: ௩-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) “அயர்கணக்கம், † எந்தனை. என்னுளவின். ‡ அதனைவிய. || என்
முறுப்பாக. X செடுவென்பாட்டியின்கீழ் இவ்வுருறு.

௧௫௦

கலித்தொகை ௧௪௮.

௧௨ மாலை நீ;

கலந்தவர் காமந்தைக் களற்றலோ செய்தாய்ம
னலங்கொண்டு நல்காதார் நனிநீத்த புலம்பின்

னலந்தவர்க் கணங்காத றக்கதோ நினக்கு ;

௧௩ மாலை நீ;

எங்கேள்வற் றருதலுந் தருகல்லாய் துணைபல்லை
பிரிந்தவர்க்கு நோயாகிப் புணர்ந்தவர்க்குப் புணையாகித்
திருந்தாத செயினல்லா லில்லையோ நினக்கு ;
எனவாங்கு;

௨௧ ஆயிழை மடவர ல்வல மகலப்

பாயிருட் பரப்பினைப் பகல்களைந் ததுபோலப்

போயவர் மண்வெளவி வந்தனர்

சேயுறை காதலர் செய்வினை முடித்தே.

இது “வேளிப்படை தானே கற்பினோ டொப்பினு, ஞாங்கர்க்
கிளந்த ழன்றுபோநு னாக, வரையாது பிரிதல் * கிழவோற் கில்லை” (௧)
என்பதனுள் அரகன் மண்கோடந்த ஏவுதலின் வானாணாதிரும் பிரிவின்
கண், தலைவன் வரைவிடைவைத்து வேந்தந்தற்றழிப் பிரிந்துழி அவன்
வருத்தியிதழி கண்டார் கூறியது.

இதன்போருள்.

தொல்லியன் ஞாலத்துத் தொழிலாற்றி ஞாயிறு

வல்லவன் கூறிய வினாதலை வைத்தான்போற்
கல்லடைபு கதிருன்றிக் (உ) கண்பயங் கெடப்பெயர
(ங) வல்லது கெடுப்பவ னருள்கொண்ட முகம்போல
மல்லனீர்த் திரையூர்பு மாவிருண் மதிசீப்ப

க. தோல். கன. கு. ௫௦.

உ. (அ) "மலர்தலை யுலகத் திருளெறி விளக்கு , மன்னுயிர் விழிக்கக்
கண்ணிய கண்ணும்.....பரிதிவா னவ்வே" கல்.௩௩:௨௩-௩௪; (ஆ)
" இருவிழிகள் வாண்முகத்தி விருத்தாலும் வானிரவி யெழுந்தா
வன்றிக், கருதுநிலப் பல்பொருளுங் காண்டலரிதாம்" திருக்குறற் றலப்.
தூற்பயன். க.

ங. "குட்டுகன், குடிபுறத் தருங்காற் றிருமுகம் போல, வுலகுதொழத்
தோன்றிய மலர்கதிர் மதியம்" சீலப். ௨௮: ௩௭-௩௯.

(பித்திபேதம்)*மெய்யம்மில்லை.

நான் காவது முல்லை ச.

கூசக

பறப்பனசுற்றி' எனவும் 'உருவமாவேபோல' எனவும் முச்சீரான்வந்த சொற்
சேடிபெற்ற கொச்சகமும், ஓரடியான்வந்த அம்போதாநகங்களும் *பயிவிதழ்
மலருண்கண்' எனச் சொற்சேடிபெற்ற கொச்சகமும் வந்து கலிவெண்பா
வுறப்பின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. "முச்சீர் முரங்கையு னிறை
யவு நிற்கும்" (க)என்பதனான் முச்சீரடியும் வந்தன. (ங)

(க0௪.) மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின் றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புளியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்

௫ நெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
வாணுற வேங்கிய வயங்கொளிர் பிணக்கொடிப்

பாணிற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்
பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்

கௌ திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
மிக் கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைறுதன்
முக்கண்ண னுருவேபோன் முரண்மிது குராலு
மாகடல் கலக்குற மாகெர்ன்ற மடங்காப்போர்
வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த சேயு மாங்கப்

கதி பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் பிறவு
முருவப்பல் கொண்முக் குழீஇயவை போலப்
புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுஉ ;

கஅ அவ்வழி, முள்ளொயிற் நேள ரிவளைப் பெறுமிதோர்
வெள்ளோற் நெருத்தடங்கு வான் ;

உ௦ ஒள்ளிழை, வாருறு கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்
காரி கதனஞ்சான் கொள்பவ னீரரி
வெருஉப்பினை மாணுக்கி னல்லாட் பெறுஉமிக்
குழுஉக்கட் கொலையெறு கொள்வான் வரிக்குழை

க. நொல். செய். கு. எ௦.

ராதிபேதம்) * பயிதழமருக்கன்.

82

ஐந்தாவது நெய்தல் நடக.

கூடுக

வில்லவ ரொழுக்கம்பேடு(க) லிருங்கழி மலர்கூம்பச்

(உ) செல்லுமென் னுயிர்ப்புறத் * திறுத்தந்த மருண்மலை

எ - து: ஞாயிறு தங்கதிரர்களாலே ஞாலத்திடத்துப் பழைய இயல்பினை
புடைத்தாய்த் தான்செய்தபோதும் பொருள்களை விளக்குந் தொழிலிலே
ஊன்றி நடத்தி, பின்னர்க் காமன் தனக்கு யான் பிரிந்திருந்தாரை வருந்து
தற்கு நீ போவாயாக என்று கூறியகாரியத்தினைத் தன்றலையிலே ஏறட்டுக்

கொண்டபோவானபோலே அத்தகிரியைச் சேர்ந்து, பல்லுயிரும் தங்கன்களாற்
கொள்ளும் பயன்கெடுப்படி போக, நீவினையைப் போக்குகின்றவனுடைய
அருளைக்கொண்ட மூலம்போலத் திங்கள் வளப்பத்தையுடைய கடலிற் நினை
மேலே தோன்றி அம்மயக்கத்தையுடைய இருளைப் போக்க, பொருளில்லா
தார் நிகழ்த்தும் இவ்வறம்போலக் கரிய கழியின் மலர்கள் ஒழுக்கக் குவிய,
தேய்கின்ற என்னுயிரின் புறத்தே வந்துவிட்ட மாலாய்! நீ அறிவு மயங்கு
தலையுடைய மாலையாய் இருந்தாய்; என்றங் கூறினான். எ - று.

அ மாலைநீ

(நு) இன்புற்றார்க் கிறைச்சியா யினைவதே செய்தாய்ந

னன்புற்று ராழித்த வல்லலுட் கலங்கிய

† துன்புற்றார்க் துயர்செய்த நக்கதோ நினக்கு

எ - று: அந்நனங் கூறியவன், அதற்குக் காரணமென்னெனின், கூடி
இன்பமுற்றவர்களுக்கு சேய்மாய் அவர்கள் தம்மிற் கூடும் நிலைமையையோ
மிகவும் முன்பு செய்துபோந்தாய்; இப்பொழுது ஆடவர் தம்மேல் அன்புற்ற
மகளிர் அழுப்படி தம்மைக் கைவிட்டதனால் உண்டான அவ்லலிடத்தே நின்று
கலங்கிய துன்பமுற்ற மகளிரை வருத்தஞ் செய்தல் நினக்குத் தக்கதன்றே;
என்றான். எ - று.

மேல் வருகின்றவற்றிற்கும் இத்தனங் கூட்டி உரைக்க.

க. “இம்மாலை, இருங்கழி யாமலர் கூம்ப” கலி. ககஉ: கக-கஉ.

உ. புறம் இடப்பொருளைக் காட்டிகளும் உருபாய் வருதற்கு, இவ்வடி
மேற்கோள்; நன். பெயரி. கு. சடு. மயிலை. சங்கர. வி. இரா.

ஈ. “மாலைநீ, துவறத் துறந்தாரை நினைத்தலிற் சயம்பூத்த, போதுபோற்
குவிந்தவென் னெழினல மென்னுவா, யாய்கிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்
பூப்போற் றினைவிட்ட, காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கரிகை கடிக்கல்லாய்”
கலி. ககஅ: க-கஉ.

(பிரதிபேதம்) * ஹத்தமருள், † துன்புற்று துயர்செய்தல்.

கஉ. மாலைநீ

கலந்தவர் காமத்தைக் * கனற்றலோ செய்தாய்ம
னலங்கொண்டு நல்காதார் நனிநீத்த புலம்பின்க
ணலந்தவர்க் கணங்காத றக்கதோ நினக்கு

எ - து: மகளிரைக் கூடிய கணவருடைய மனவேட்கையை அம்மக
ளிர்க்குத் துணையாய் நின்று அவர் மனத்தினின்று நீங்காது † கனன்றெரியுந்
தன்மையையோ முன்பு ‡ மிகவுஞ் செய்தாய்; இப்பொழுது அம்மகளிர் || கலத்
தைக் கைக்கொண்டு பின்பு அவர்க்குக் கொடாத ஆடவராலே தக்கலம் போன
தனிமையிடத்தே நின்று அலந்த மகளிர்க்குத் துணையாகாதே வருத்தமாகல்
நினக்குத் தக்கதன்றே; என்றான். எ - று.

கங். மாலைநீ

எங்கேள்வற் (க) றருதலுந் தருதல்லாய் துணையல்லே
பிரிந்தவர்க்கு நோயாகிப் புணர்ந்தவர்க்குப் புணையாகித்
திருந்தாத செயினல்லா வில்லையோ நினக்கு

எ - து: எம்முடைய கேள்வரை x முன்புபோல மனத்தைக் கனலப்
பண்ணி ஈண்டுத் தருதலுஞ் செய்திலை; ஆதலால் நீ எமக்குத் துணையல்லே;
தான் பிரிந்திருந்த மகளிர்க்கு அப்பிரிவாற்றோன்றிய நோயின்வடிவு கீதானே
யாய்க் கூடியவர்களுக்கு அவர் பெறும் இன்பத்திற்கோர் தெப்பமாய், இங்
னம் நன்மையாகாத காரியங்களைச் செய்தொழுகுமதல்லது நினக்கு நன்மை
யாகச் செய்யுங் காரியங்கள் இல்லையோ; என்றான். எ - று.

இது, கலக்கம் என்னும் மெய்ப்பாடு.

+ எனவாங்கு

எ - து: என்று சொல்லி. எ - று.

ஆய்கு, அசை.

௨க ஆயிழை மடவா லவல மகலப்

பா(உ)யிருப் பார்பினைப் பகல்களைத் ததுபோலப்
போயவர் (ங்) மண்வெள்ளி வந்தனர்
சேயுறை காதலர் செய்வினை முடித்தே.

க. “உண்ணு முண்ணேன்” (கலி. ௨௩: ௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் நோக்குக.

உ. “ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல் மாய்ந்தது” (கலி. ௪௨: ௩௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “மண் வெனவி வருபவர்” கலி. ௩௧: ௧.

(பிரதிபேதம்) * கனறலோ, † நீந்தெரியும், ‡ மிகச் செய்தாய், || லைத்தைக் கொண்டு, x முன்பு போன் மனத்தை, + எவ்வாறு ஆக்கலா.

திருவது தெய்தல் ௩௨.

கருட

* ஏ - து: திருத்தின இழையினைபுடைய மடப்பம் வருதலுபுடையவர் வருத்தியவிடத்தே துரிய நிலத்தே உறைகின்ற காதலர் பண்புரிடத்துச் செய்யும் போர்த்தொழில்களைப் போய் முடித்து அவர்மண்ணைக் கைக் கொண்டு பார்த்த இருட்புரப்பினை ஞாயிறு போக்கினுற்போல் அவன் வருத்தம் நீங்கவந்தார்; இஃது என்னவியப்போ எனக் கண்டார்கூறியதாக உரைக்க. ௭ - து.

இது, கண்டார்க்கு † அவர் ஆக்கங்கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

“தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவனிய, வேனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே” (க) என்பதனால், முடிபுடைவேந்தன் தன் பகைமேற் சென்று மண்கோடல் உரித்து என்றதனாலும், வானொனெதிரும் பிரிவு முடிபுடை வேந்தர்க்குச் சிறுபான்மையென்றும் அவர் எவப்பிரியும் அரசர்க்குப் பெரும் பான்மையென்றும் கூறலானும், “வெளிப்படை தானே கற்பினொடு செப்பினு, ஞாய்க்கார் † கிளந்த மூன்றுபொருளாக, வரையாது பிரிதல், || கிழவோற் கில்லை” (உ) என்றதனானவரைவிடைவைத்து மண்கோடற்ருப்பிரிதலிலையென்று அதனை விலக்கினமையானும் கண்டார் களவிற்குறுதலின்மையானும், இப்பாட்டிம் x அவன் மிகவும் வருத்தம் எய்தின நிலைமையைக்கண்டு வருத்தினோர் அவன் வந்து கூட வருத்தம் நீக்கினமை கண்டு வியந்து கூறிய பெருத்தினையாம்.

இதாவும் இடையிடை சொற்றேடிவந்து எண்ணிடையிட்டுச் சின்னம் குன்றிய கொச்சகம். (௩௧)

(கசு௧) நிரைதியில் களிறுகத் திரையொலி பறையாகக்

கரைசேர் புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக
வரைசகால் கிளர்ந்தன்ன வுரவுநீர்ச் சேர்ப்புகேள் ;
ச கற்பித்தா னெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணுன் விச்சைக்கட்
டப்பித்தான் பொருளேபோற் றமியவே தேயுமா
லொற்கத்து னுதனியார்க் குதவாதான் மற்றவ
னெச்சத்து ளாயினுமலி தெறியாது விடாதேகாண் ;
அ கேளிர்க னெஞ்சமுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்க
டாளிலான் குடியேபோற் றமியவே தேயுமாற்
சூள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைபொய்ப்பின் மற்றவன்
வாள்வாய்தன் றுயினுமலி தெறியாது விடாதேகாண் ;
ஆங்கு;

க. தோல். அகத். சூ. ௨௭.

உ. தோல். களவியல். சூ. ௧௦.

(பிரதிபேதம்) * எ - த : என்று சொல்வித் திருந்தின, † அவனாகவ, ‡ சொந்தி. சிற்
வந்தினை, x இவன் மிகவும்.

கருசு

கவித்தொடைக கசுசு.

அனைத்தினிப் பெரும வதனிகை நினைத்துக்காண்
சினையு வேந்த னெயிற்புறத் திறுத்த
வினைவரு பருவால் போலத்
துனைவரு நெஞ்சமொடு வருந்தினள் பெரிதே.

இது வவரவு நீட்டித்துழிக் தலைவியது ஆற்றமை கூறிக் தலைவனை
வவரவு கடாயது.

இதன் பொருள்.

நிறை (க) திமில் களிஞ்சுத் (உ) திறையொலி பறையாகக்
கரைசேர் (ங) புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக
வரைசுகால் கிளர்ந்தன்ன (ச) வுரவுநீர்ச் சேர்ப்புகள்

எ - து: நிறைத்த திமில்கள் களிஞ்சுத் திறையொலிக்கின்ற ஓசை பறையாக இனத்தினையும் அழகிய சிறகினையுமுடைய கரையைச் சேர்ந்த புட்கள் காலாட்படையாகப் பாண்டியன் (இ) பகைவர்மேற் படையெழுச்சியாய்ச் சென்றாலொத்த செலவினையுடைத்தாகிய வலியினையுடைய கடலைச் சேர்ந்த நிலத்தை யுடையவனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள். எ - று.

(சு) தான் பாதுகாக்கின்ற கரையை அரசனைப் போலே சென்று அழிகின்ற கடற்சேர்ப்பெனன்றதனால், தான் பாதுகாக்கப் படுகின்ற நம்மை

க. இந்நூற்பக்கம் ௮௨௨: க.ஆம் குறிப்பு நோக்கற்பாலது.

உ. “குணில்பொரக் குளிறின முாசம்.....முணையினுற் கடலக முழக்க மொத்தவே” சேவக. ௨௨௨௨.

ங. “கம்புட் கோழியுந் கனைகுர னுரையுஞ், செங்கா வன்னமும் பைங்காற் கொக்குந், காணக் கோழியு நீர்நிறக் காக்கையு, முன்னு முாலும் புள்ளும் புதாவும், வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போலப், பல்வேறு குழுஉக்குரல் பரந்த வோதையும்” சீலப். ௧௦: ௧௧௪-௧௧௬.

ச. “உரவுநீர்ச்சேர்ப்பு” (கலி. ௧௨௪: ௨௨) என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்க.

இ. “முடிமன ரொழுதரு பருதி மொய்களி, றுடைதிறை மாக்கல மொளிறு வாட்படை, யடுதிற வெறிகுரு வாகக் காய்ந்தன், கடலிரண் டெதிர்ந்த தோர் கால மொத்ததே.” சேவக. ௨௨௨௩.

க. (அ) கலி. ௧௨௫. தரவின்விசேடவுரையில், ‘தன்னுற் பாதுகாக்கப் படுகின்ற மணற்குன்றைத் தானே கரைத்தாற்போல நின்னும் பாதுகாக்கப்படுத்தலையியை நீதானே வருத்தாநின்றாய் என உன்னுறையுல மங்கொள்க’ என்றும் (ஆ) சேவக. ௨௮௦-ஆம் செய்யுளின் முன்குறிப்பில், ‘தனக்குவேலியாகிய கரையைக் கடல் தானே கொல்லுகின்ற போல்த் ‘தமக்குக்காவலாகிய அரசனைப் படை தாமே கொல்லுகின்ற தென்றார்’ என்றும் இவர் எழுதியிருப்பவை ஈண்டு அறிதற் பாலன.

வணர்துகொண்டு பாதுகாவாமல் அழிக்கின்றன. உன்னுறையுழர் தந்தவாறுணர்க. இனிப் பகையின்றி இருக்கின்ற கடல் பகைபோற் றேன்றி னுற்போல, அயலார் பகைபோல அலர்கூறி வருத்துகின்றாரென்றலும்ஒன்று.

ச (௧) † கற்பித்தாரீனெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணுன் † விச்சைக்கட் டப்பித்தான் பொருளேபோற் றமியவே தேயுமா

(௨).லொற்கத்து || ஞாதவியார்க் குதவாதான் மற்றவ

னெச்சத்து ளாயினு X மஃ தெறியாது விடாதேகாண்

எ - து: தனக்கோர் வருத்தமுற்றவிடத்து உதவினவர்கட்கு ஓர் வருத்தம் வந்தால் உதவாதவன், தன்னை தான்முதலிய கற்பித்த ஆசிரியன் தன்பால் ஒன்றுபெறாமல் மனம்வருத்த, தன்னைப்பொருளை அக்கல்விப்பொருட்டுக் கைம்மாறாகக் கொடுத்துண்ணுனாய், தான்கற்ற விச்சையிடத்தே தப்புப் பண்ணிக்கொண்டவனுடைய கல்விப்பொருள் நாடோறுத் தேயுமாறுபோல, தானே தானாகத் தேயாரிற்பன் ; அதுவையன்றிப் பின்பு (௩) அச்செய்கன்றிக் கேடாகிய அது தன்னுடம்பினை ஒழித்து உயிர்போனவிடத்தே யாயினும் நுகர்வியாமற் போகாதுகாண். எ - று.

௧. “குரவர் தக்கிணை காத லோடி வழங்கிலார், தீப்ப வங்கனும்” சேது. சங்கதீர்த்த. ௨௦.

௨. (அ) “செல்வத்துட்சேர்ந்தவர் வளனுண்மிற்பவ, ரொல்கத்து கல்கிலா வுணர்விலார்” (ஆ) “முன்னொன்றுதமக்காற்றி முயன்றவரி றுதிக்கட், பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடையாளர்” (கலி. ௨௫: ௧௧ - ௨௦, ௩௪: ௪-௫) என்பவையும் அவற்றின்குறிப்புக்களும்இங்குஅறிதற்பாலன.

௩. (அ) “நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன், செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென, வறம்பா டிற்தே” புறம். ௩௪: ௫-௭. (ஆ) “நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, தன்றே மறப்பது நன்று” (ஐ) “என்

நன்றி கொன்றார்க்கு முய்யுண்டா முய்வில்லை, செய்கின்றி கொன்ற
மகற்கு" குறள். ௧௦௮, ௧௧௦. (11) "நன்றி, செய்குநர்ப் பிழைத்தோர்க்
குய்வில வென்னும், குன்ற வாய்மை நின்றநிலை காட்டி." கல் ௪:
௧௧-௧௩. (௨) * ஒன்றொரு பயன்றனை புதவி னோர்மனம், கன்றிட
வொருவினை கருதிச் செய்வோம், புன்றொழி வவர்க்குமுன் புரிந்த
நன்றியே, கொன்றிடு மல்லது கூற்றும்வேண்டுகோ" கந்த. இரணியன்
புத்த. ௧௩. (௩) "உதவிகொன் றார்க்கென் றேனு மொழிக்கலா
முபாய முண்டோ" கம்ப. கிடகித்தை. ௧௨. (௪) "எந்நன்றி கொன்
றார்க்கு முய்யுண்டா. முய்வதிலை யிருமையான, செய்கின்றி கொன்ற
மகற் கென்றாராக்கு தால்" சேது. சேதுபலச். ௮௩.

(பிரதிபேதம்) * அழிகின்றபென், † சுற்றித்தார்பெருக ‡ விச்சகூடப்பித்தன், || உதவி
பூம் குதவாத மத்தன், x அஞ்சுதெரியாத,

கூறிக்

கூலித்தொன்க லிதும்.

கீளரிக்க கெஞ்சுமுங்கக் கெழுவிற்ற செல்வங்க

(க) * டாளிலான் குடியேபோற் றமியவே தேயுமாற்

† குள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைபொய்ப்பின் மற்றவன்
வாள்வாய்நன் றுயினுமஃ தெறியது விடர்தேகான்

எ - து: தான் குளுதகின்ற குளுறவினைக் காண்கின்றவர் மனங்கொள்
ளம்படி குளுற்ற மனத்தைபுடையவன் தான் குளுற்ற காரியத்தினை முடிவு
போக்காது பொய்த்துவிவெனாயின், தன்னைச் சேர்த்து வாழுஞ் (௨) சுற்றத்தா
ருடையகெஞ்சு தான் ஒன்றை அறியாமையால் வருந்தும்படி தன்னோடே
கெழுமுதலுற்ற செல்வத்திடத்தே தானின்று அச்செல்வத்தை மேலே மேலே
வளர்க்கும் முயற்சிடானும் இல்லாதவனுடைய குடி நாடோறுந் தேயுமாறு
போலத் தானே தானாகத் தேயாகிற்பன்; அதுவேயன்றிப்பின்னர் அக்குளுற
வினைப் பொய்த்த (௩) தீவினை மறுமையில் விரவின் அது வாளின் வாய்கூரி
தாய்ச் சுவர்க்கம் பெற்றொனினும் நுகர்வியாமற் போகாதுகாண். எ - று.

இது உரைத்துகொள்வல் எனச் குளுற்றதனைப் பொய்த்தாயென்றான்.

ஆறகு அசை.

கக || அனைத்தினிப் பெரும வதனிலே நினைத்துக்கான்
சினைய வேந்த னெயிற்புறத் திறுத்த
வினைவரு பருவால் போலக்

துனைவரு நெஞ்சமொடு வருந்தினள் பெரிதே.

எ - து: பெருமா! செய்க்கன்றிக்கேடு பொய்ச்சுருளுறவாகிய தீவினையின்
தன்மை யாம்முற்கூறிய அத்தன்மைத்து; இனிதான் + அத்தன்மைத்தாதலை

க. (அ) “குடியென்னுங் குன்று வினக்க மடியென்னு, மாசூர மாபந்து
செயும்” (ஆ) “மடியை மடியா வொழுக்கல் குடியைக், குடியாக வேண்டு
பவர்” (இ) “மடிமடிக் கொண்டொழுகும் பேடை பிறத்த. குடிமடியுந்
தன்னினு முத்து” (ஈ) “குடிமடித்து குற்றம் பெருகு மடிமடித்து,
மாண்ட வுளுற்றி வவர்க்கு” துறள். சு௦௩, சு௦௨, சு௦௩, சு௦௪.

உ. (அ) “சிறியவன் செல்வம்போற் சேர்த்தார்க்கு நிறுவின்” (ஆ) “கிளை
யழிய வாழ்பவ னுக்கம்போற் புல்லென்று” (கவி. க௦: உ, ஈச: கஅ.)
என்பவையும் அவற்றின் குறிப்புக்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ஈ. (அ) “எனைப்பகை புற்றரு முய்வர் வினைப்பகை, வியாது பின்சென்
றயிம்” துறள். உ௦௭. (ஆ) “ஊழ்வினை யுருத்துவக் தூட்டு மென்ப
தூஉம்” சிலப். பதி. இவ. (இ) “ஒளிப்பினு மூழ்வினை யூட்டாது கழி
யாது” இறை. கு. உ. மேற்கோள். (ஈ) “உயிர்புகுஞ் சட்டக வழி
தொறு முழிதொறும், பழவினை புகுந்த பாடகம் போவு”
கல். கக: க-உ.

(பிரதிபேதம்) * ஆலிவன் + குன்பொய்த மனத்தவன் வினைவர்பின், + பின்னக்குஞ்
வினை, || அனைத்தி. .x அத்தன்மைத்தினிததுகை.

ஐ.த.கா.வி.து.தெய்தல்.பெ.உ.

கருள

ரின் மனத்தால் நினைந்துபார்; இவன் தான் தன்னைக்கவனமுடன் * சினந்த திர
சன் அவன் எயிற்புறத்தே சென்றுவிட்டவினையால் (க) உழிஞையானுக்குந்த
வருத்தம்போலே வரைவு கடிதின்முடிதற்கு விரைதல் வரும் செஞ்சத்தாலே
பெரிதும் வருத்தினான்; இனி அவ்வருத்தம் நீங்கும்படி கடிதின் வரைவாயாக
என் வரைவுகடாயினன். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறத்தது.

(2) இது சிறுமைக்கு எல்லையுடைய நான்கடியாயின்றி மூன்றடியான்வந்த
தரவும் நான்கடிக்கொழினை இரண்டும் + ஆசிரியசுகரிதரும் வந்தமையால்
யாப்பின் லேறப்பட்ட + பானிலவனைக் கொச்சகம். (௬௨)

(கரு) அயந்திகழ் நறுங்கொன்றை யலங்கலக் தெரியலா

னியக்கெயி லெயப்றந்த வெரிபோல வெவ்வாயுட
கனைகதிர் தெறுதலிற் கடுக்கெழுங்க காம்புத்தீ
மலைபாந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குழன்
மயங்கதர் மறுகலின் மலைதலைக் கொண்டென
விசம்புற நிவந்தழலூர் விலங்கரு வெஞ்சரம்;

ஊ இறந்துதா மெண்ணிப வெய ததல் மீட்டையா
லறந்துறந் தாயிழா பாக்கததிற் டிரிந்தவா
பிறங்குநீர் சடைக்கரத்தா னனரியன்ன நினனிநா
மசந்துநீ யினையையா நீந்தது நீப்பலோ;

கக. கரிகாய்ந்த கலலைத்தாய்க் கலகாப்றக் காட்டகம்
வெருய்த வாறென்றோ கிழுப்பொருட் ககன்றவ
ருருவவேற் றாதினா னொலிணிநக் கன்னநின்
னுருவிழ் தினைபையா புள்ளு ருள்ளுபலோ;

கரு கொதித்துராய்க் குன்றிவார் ந கொடுக்கொண்ட கைடையா
லொதுக்கிய தெறிபென்ன ரொன்பொருட் ககன்றவர்

க. இன்றுற்பக்கம் அளக: சு-ஆட குறிப்புப்பார்க்க

உ. இச்செய்யுளை இளம்பூரணர் தவ்வின்ருகித தாழிசைபெற்றவரும்
கொச்சகவொருபோ கென்றுகூற்த், 'நிரைதியில் ... ..சோப்பகேன்' இது
நான்கடியாகி வாராமையிற்ருழிசையாயிற்று. 'கற்பித்தான் .....
விடாதேகாண்' 'கேளிர்தன் .. ..விடாதே காண்' இவையிரண்டும்
தாழிசை. 'ஆவரு, ...பெரிதே' இது சுரிதகம்" என்று வினக்குவார்;
தொல். செய். கு.கசக. 'தரவின் ருகித'
(பித்திபேதம்) * சிவததஅசுதர், தவ்வின்ருகிதகமம், பாவகைகளைகொச்சகம்.

கருவு கவித்தொகை கருடு.

புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொற்புண்ணொன் றன்னநின்
கதுப்புலறங் கவினையாய்க் காண்டலங் காண்பவோ;
ஆங்கு;

உ. அரும்பெற லாதிரையா னணிபெற மலர்ந்த
பெருந்தண் சண்பகம் போல வொருங்கவர்
பொய்யா ராகுத றெளிந்தன
மையீ ரோதி மடமொழி யோயே.

இது பொருளையிற் பிரிந்த தலைவனை நினைந்து ஆற்றாத தலைவியைத்
தோழி ஆற்றுவித்தது.

இதன்பொருள்.

* அயந்திகழ் நறுங் (க) கொன்றை யலங்கலக் தெரியலா
† னியங்கெயி லெயப்பிறந்த வெரிபோல வெவ்வாயுங்
(உ) கண்கதிர் தெறுதலிற் கடுத்தெழுந்த கம்புதளி
மலைபாந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குமன்
மயங்கதர் மறுகலின் மலைதலைக் கொண்டென்
விசம்புற நிவந்தழலும் விலங்கரு வெஞ்சுரம்

எ - து: நீர்நிலைக்கருகே விளங்குகின்ற அலங்கலையுடைய கொன்றை
மாலையையுடைய(உ)இறைவன் திரிபுரத்தை எய்கைவெலேதோன்றின முழங்கும்

க. (அ) "கண்ணி கார்தழங் கொன்றை" புறம். க: க; (ஆ) "கொன்றைத்
தார் சுவற்புரள" கலி. க: கக. என்பவற்றால், கொன்றைப்பு

இறைவனுக்குக் கண்ணியம் தாருமாதல் அறியப்படும்; அஃதன்றி மாஸையுமாதல் “கொன்றை யவன்” (கல். கசஉ: ௨௮) என்பதன் குறிப் பால் அறியலாகும்; (௩) “கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த், தாரன் மாஸையன் மலைத்த கண்ணாயன்” (அகம். கடவுள்.) என மூன்றுமாகக் கூறப்படுதல்காண்க.

௨. “கணைகதிர் தெறுதலால்” (கல். கச: ௧௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. “மட்டன்மூதர் மலை தொறு மர்இய, கட்டன் கூத்தற் கள்ள மங்கைய, பட்டிற் மறையும் விட்டெரி கொளுவலி, னெட்டெனக் கழிய திசை திசை தொறு, மைந்தலை யுத்தி யரவுகா னாக, மந்தர வில்லி னந்தணன் விட்ட, தீவா யம்பு திரிநரு நகரி, னோவா தெழு மடங் குக்கு வாத் தோன்றி” பெருங். (க) சங: ௧௧௫-௧௨௧.

(பீதிபேதம்) * கண்ணியம், + இவ்வுயில்.

ஐந்தாவது நெய்தல் நட்பு.

கருக

வெம்மையையுடைய நெருப்பு விசம்புற நிவந்து அழலுமாறு போல, செறித்த கிரணங்களை யுடைய ஞாயிறு எவ்வாயுஞ் சுருகைகளே முனிந்த (௧) மூங்கில் தம்மிலே இழைதலைக் கொண்டதாக அதனிடத்தே கடுத்தெழுந்த முழங்கிய காட்டுத்தி அவ்விடத்தைச் சைக்கொண்டு விசம்பிலே உறஷ்கி வெம்மையைச் * செய்யும், (௨) விலங்குகள் பலகாலும் திரிகையினுலே மயங்கின அதனா யுடைய, மலைகள் பந்துகுறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் போதற்கரியசுரத்தை. எ - று. செய்யுஞ்சாம். அதனாயுடையசரம், போதற்கரியசரம்; என்க.

விலங்கு, வருவிக்க. அலங்கலையுடைய கொன்றை என்றார், (௩) தாராகப் பூத்தலின். அலங்கல், அசைவுமாம்.

எ இறந்துதா மெண்ணிய வெய்துதல் வேட்கையா லறந்துறத் தாயிழா யாக்கத்திற் றிரிந்தவர்

௧. (அ) “ஞெவின்றை முழங்கழல் வயமா வெருஉங், குன்றடை யருஞ் சுரம்” (ஆ) “முனிவர்ப் பிறத்த வனிவனர் கூடுரிச், சடர்விடு நெடுக்கொடி விடர்முகை முழங்கு, மின்னா வருஞ்சுரம்” ஐய்து.

கூட, கூடு. (இ) “கைப்பொருத வோசையாற் கண்ணுமிழ்ந்த செந்தி யான், மெய்ப்பொருது மீதெழுந்த ஹெம்புகையா-னைப்ப, வெதிர்வேங் கடுங்கானம் போன்றதே வெம்போ, ரெதிர்வேந்தர் செய்த விடம்” பாரதம். (ஈ) “வயிமெனக் கடுகெருப்பை மிகழுட்டி வளர்க்கினுயர் வரைக்கா டென்னச், செயிரமரில் வெருளிபொரச் சேரவிரு திறத்தே முஞ் சென்று மான்வோம்” வில்லி. கிருட்டினன். கூ.

உ. (அ) “மாநிரை, மாஆல் யானை யொடு மறவர் மயங்கித், துறதர் பட்ட வாறுமயங் கருஞ்சாம்” கவி. இ.; க-கூ, (ஆ) “மாமறுகலின் மயக்குந்தன வழி”.....(இ) “மானதர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுகெறி” நூற். கு. ககக. மேற் கோள்.

கூ. (அ) “எதில பெய்ம்மழை காரென மயங்கிய, பேதையங் கொன்றைக் கோதைநிலை கோக்கி” (ஆ) “குறும்பல் கோதை கொன்றை மலர” ஐங்குறு. சகஉ. சகஎ. (இ) “நாண்மலர்க் கொன்றையும் பொலந்தார் போன்றன” பரி. கச: க௦. (ஈ) “பொன்போருர் கொன்றை புரித் தன” திணைமாலே. க௦க. (உ) “தாரி னூர்விரி கொன்றையாய்” (ஊ) “தொடைநலில் கொன்றையந் தாரினுனும்” (எ) “தொடை மலி பிதழியும்” (ஏ) “தொடைய லாநறங் கொன்றையான்” (ஐ) “தொடைநலில் கொன்றை யொடு” (ஒ) “தாரண கொன்றை யும்” (ஓ) “தாநுறு கொன்றை தம்முடி வைத்த சைவனா” (ஔ) “கணிவளர்தார்ப் பொன்னிதழிக் கமழ்தார்கொண்டார்” தேவாரம் (ஐ) “கொன்றைகண்மேற், னாங்குபொன் மாலேக னோடு” நாலா யிர. நாச்சியார். கூ. கூ.

(பிரதிபேதம்) * செய்யுட் காதையெனக் ஸுலகன்பந்த.....போற்றுகரியகரம்
...கிலகன்.....கரையடைய சமீ திலகனகிலி.

கூகூ

கவித்தொகை கருடு.

(க) “பிறங்குநீர் சடைக்கரந்தா னணியன்ன நின்னிறம்
பசந்துநீ யினையையாய் * நீத்தலு நீப்பவோ

எ - து: ஆயிழாய்! தாம் எண்ணிய காரியங்களைப் பெறுதலானுள்ள
விரும்பத்தாலே அறத்தினைக் கைவிட்டு வெஞ்சாத்தையிறந்து பிறங்குகின்ற

கீரைச் சடையிலே மறைத்தவனை ஒத்த பொருளாக்கத்திலே பிரிந்தவர் அழகினை யுடைய நின்னிறம் பசந்து நீ இத்தன்மையையாக நினைக்கை விடுத்தலுக்கு செய்வரோ? அங்ஙனஞ் செய்யார்களாண். எ - று.

(2) இறைவனை ஒத்தபொருள் என்றார், பொருள் நின்றழிவில்லாது பல சித்தத்துஞ் சென்றதேனும் ஒன்றானும் தனக்குக் கேடின்றி யிருத்தவின்.

அணி-அழகு.

கக கரிதாய்ந்த கவலைத்தாய்க் (நு) கல்காய்ந்த காட்டகம்

வெருவந்த வாறென்னார் விழுப்பொருட் ககன்றவ

ருநவவேற் றூர்தியா † நெள்ளணிநக் கன்னநின்

† னுருவிழந் தினையையா புள்ளலு முள்ளுபவோ

எ - து: வெந்த கரியினையுடைய பல வழியினையுடைத்தாய்க் கற்கள் காய்ந்த காட்டகத்தை வெருவுதல் வந்த வழியென்று கருதாராய் வடிவையுடைய ஏறாகிய ஊர்தியையுடையானே ஒத்த விழுப்பொருட்டு அகன்றவர் || கக்கஒள்ளிகாகிய அணியினையுடைய நின்னிருவை இழந்து நீ + இத்தன்மையையாக அப்பொருளையே நினைத்தலையுஞ் செய்வாரோ? அங்ஙனஞ்செய்யார்களாண். எ - று.

∴ நக்கு என்னும் எச்சம் ஒள்ளிதாகிய என்னும் வினை கொண்டது.

க. “தேறுநீர் சடைக்கரந்து” கலி. க: உ.

உ. “அருவிதாழ்ந்த” (புறம். ககஅ: க) என்னும் செய்யுளில் ‘ஆலமர் கடவுளன்னநின்’ என்றதற்கு ஆலின்கீழமர்ந்த முக்கட் செல்வருகிய கடவுளையொப்ப என்றாம் நிலைபெற் நிருப்பெனென் நிருக்கின்ற நின் னென்று ரைப்பினுமமைபும்’ என்று எழுதியிருக்கும் பின்னூரையும் “வீதலறியா விழுப்பொருள்” (கலி. அக: உக) என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரையும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

ங. (அ) “மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சரம்” (கலி. அ: க) என்பதும் (ஆ) “மலைவெம்ப” (கலி கக: ஓ) என்பதும் (இ) அதன் குறையும் ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நீக்கலுக்கேலோ. † ஒண்ணக்க வளையனநின், ‡ வெருவிழந்து || கமக்கு இடையிலுடைய, + இத்தன்மையாக, ∴ விண்ணும்.

வேயுறழ் மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்
 உடு சேளய் சிவனஞ்சான் சார்பவ னென்றும்
 கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையினு
 னுண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடைமிசைப்
 பேணி நிறுத்தா ரணி ;
 ௨௩ அவ்வழிப், பறைபெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பத்
 குறையா மைந்தக் கே னெதி ரெடுத்த
 நறைவலஞ் செயலிடா நிறுத்தன வேறு;

௩௨ அவ்வேற்றின்,
 மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று
 வேணுதி புரைவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்
 பானிற வெள்ளை யெடுத்தத்துப் பாய்ந்தானை
 நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
 பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் கேள்விடுக்கு
 நீனிற வண்ணனும் போன்ம் ;

௩௩ இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
 வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
 கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
 வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிடுதொன்று
 வெருவரு தூம மெடுப்ப வெகுண்டு
 திரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம் ;

௪௮ தாளொழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றித் தலைச்சென்று
 தோள்வலி துணிபிணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து

கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
மீனும் புகரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்
வாளகப் பட்டாணை யொவ்வா னெனப்பெயரு
மீனி மறவனும் போன்ம் ;

ருக ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி யேற்றெதிர் நிற்ப
மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்
தடிசுறை யிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப
விடியுற ழிசையி னியமெழுந் தார்ப்ப

ஐந்தாவது நெய்தல் ௩௩.

கூங்க

கொதித்தராய்க் குன்றிலுந்து (க) கொடிக்கொண்ட கோடையா
லொதுக்கரிய நெறியென்னு ரொண்பொருட் ககன்றவர்

(உ) புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொற்பூண்டுான் றன்னநின்

* கதுப்புலறுங் கவினையாய்க் காண்டலுங் காண்பவோ

எ - து: ஞாயிறு கீழ்த்திசையிடத்து உதயகிரியிலே வந்து தோன்றிப்
பின்பு கொதித்துப் பரந்து நான்கொண்ட கோடைச் சாலத்தாலே போதற்கு

அரிய வழியென்று கருதாராய்ப் புதிய நிக்களாகிய கண்ணியையுடையாணை
யொத்த ஒள்ளியபொருட்கு அகன்றவர் பொன்னுற்செய்த சூலைக்கோலங்கள்
தாழ்த்து விளங்கின நின்மயிர் அவ்வாறன்றிச் சாய்கின்ற அழகை நீ யுடையை
யாக அப்பொருள் வேட்டையை மனத்தாற் காணுதலையுஞ் செய்வோ?
அவ்வனஞ் செய்யார்காண், எ - று.

ஆங்கு, அசை.

20 அரும்பெற (௩) லாடிரையா னணிபெற மலர்ந்த

பெருந்தண் சண்பகம் போல வொருங்கவர்

பொய்யா ராகுத நெளிந்தன

மையீ ரோதி மடமொழி யோயே

எ - து: கருமையினையும் செயப்பினையுமுடைய † ஓதியினையும் மடப்பத்
தையுடைய மொழியினையுமுடையாய்! பெறுதற்கு அரிய ஆதிரைகளை
புடைய(உ)இறைவன் திருமேனி அழகைப்பெறும்படி மலர்க்குப் பெரியகுளிர்த்
இச்சண்பகம் பருவம்பெய்யாதவாறுபோல அவர் தாம் கூறிய பருவத்தைப்
பெய்யாராய்வருதலை அவர்கூறியகூற்றூல்கீழும்யானோம் ஒருங்கு தெளிந்தோம்;

க. “கொடியினை மையறு மண்டிலம்” கலி. ௧௪௧: ௧௧-௧௨.

உ. (அ) “திங்கட் புதுமுகிழ் குடிஞரே” தேவாரம். (ஆ) “குளிர் மதிக்
கண்ணியாற்கு” கீவக. ௨௦௮. (இ) “அக்கெடு வேனியிற் கண்ணியென
விருந்து, தூற்றுபது பொழிந்த வேற்றத் தானும்” கல். ௨௩:
௩௨-௩௩; (ஈ) “திங்கட் கண்ணி முழுமுலை” கூர்ம. தக்கனைச்.
௧௧. (உ) “மாசூழ மிளமதிக் கண்ணி வார்சடை, பீசன்மேல்” காசி.
காசியின் சிறப்பு. ௨௭. (ஊ) “திங்களம் கண்ணியானே” சேது. சேத
குண்டச். ௪௩. (ஏ) “ஆறுமிய வேனியின் மீயினைமிக் கமிழ்தாடிய
வெண்மதிக் கண்ணியனே” (ஐ) “நாண்மதிக் கண்ணி யார்தாம்”
திருவானைக்காப். பராசரன். ௪௧, கவுதமப். ௬௩. (ஐ) “வெண்பு மா
மதிக் கண்ணியான்” விநாயக. கணபதி. ௧௪. (ஒ) “உருவவெண்
மங்கட் கண்ணி யொண் சுடர்க்கு” உத்தரகோக. ஐந்தெழுத்து. ௧௬.

ஈ. “பின்னரு, மாதிரையா னாதிரையா னென்றென் ரயர்வுறமா, ஹர்
திரைநீர் வேலி யுலகு” முத்தொள். கடவுள் வாழ்த்து.

ஈ. “செண்பக மலரெனச் சிவந்த மேனியான்”

(பிரதிபேதம்) * தபப்புவரும் கவினே, † ஓதியினையுடைய மடப்பத்தா.

121

௧௧௧௨

கவித்தொகை கடுப.

அத்தனைத் தெளிந்த பருவம் கழிவதற்கு முன்னே வருவர்; அவர் மொழியைத்
தெளிவாயாக என ஆற்றுவித்தான். எ - து.

இது ஷகம்மிகலென்னும் மெய்ப்பாடி எய்திநின்ற தலைவிக்குப் பின்னர்
குழ்ச்சி பிறந்தது.

(க) இஃது இளவேனிற் பருவங்குறித்து வற்புறுத்திப் பிரிய ஆற்றி
யிருந்து அப்பருவம் வந்தபின்னர் ஆற்றாளாய் இரங்குகின்ற தலைவியைத்
தோழி ஆற்றுவித்தலான் இரக்கமாகிய உரிப்பொருள் சிறத்தலின், அந்

வுரிப்பொருள் முதலிலும் கருவிலுஞ் சிறந்ததென்று இரக்கத்திற்கு உரிய நெய்தலிற் கோத்தார்; “முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற * மூன்றி, னுவலும் காலை முறைசிறந் தனவே, பாடலுட் பயின்றவை நாமெங் காலை” (2) என்றாகலின். இது பாலைக்கு உரிய முதலும் கருவும் † வந்து அதற்கு உரிய உரிப்பொருள் சிறவாமல் நெய்தற்கு உரிய உரிப்பொருள் சிறந்ததாயிற்று.

இது தரவியல் ஒவ்வாது ‡ அதனகப்பட்டுவந்த சுரிதகத்தாணிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௧௩)

“முல்லை || குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச், சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (௩) என்புழி; சொல்லாதமுறையாற் சொல்லவும் படுமென்றலின் இத்தொகையைப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலென இடமுறையே X கோத்தார் + நவவந்துவனார்.

நெய்தற்கலி முற்றும்.

கலித்தொகை முற்றும்.

நெய்தற்கு ஆசிரியன் பாரத்துவாசி

நச்சினூக்கினியன் செய்த

உரை முற்றும்.

௧. “தினமயக் குறதலும்” என்றுஞ் சூத்திரவுரையில் ‘மயக்குறதலும்’ என்றதனால் அவ்வவ நிலங்கட்கு உரிய முதலுங்கருவும் வந்து உரிப்பொருள் வேறுதலன்றி அவ்வநிலங்கட்கு உரித்தல்லாத முதலுங்கருவும் வந்து உரிப்பொருண் மயங்குவனவுங் கொள்க வென்றும், ‘தெய்வமுனாவே’ என்றுஞ்சூத்திரத்தினுரையில் ‘எந்நில மருங்கின்’ என்பதனால் பூவும் புள்ளும் வரையின்றி மயங்கு மெனவே ஒழிந்த கருவும் மயங்கு மென்பது ‘சூத்திரத்திப் பொருளன்றியும்’ என்பதனால் உரையிற் கொள்க வென்றும் கூறி இச்செய்யுளை மேற் கோள் காட்டினர் நச்சினூக்கினியர்; நோல். அகத். கு. ௧௨; ௧௩.

௨. நோல். அகத். கு. ௩.

௩. நோல். அகத். கு. ௩.

(பிரதிபேதம்) * மூன்றென, † வந்துவாழ்க்குரிய, ‡ அதன்கனகப்பட்டு. || குறஞ்சி. X கோத்தார் கலித்தொகைக்கு ஆசிரியன்பார்த்தவாழி நச்சினூக்கினி யான் செய்த உரைமுற்றும், + எல்லாதையுரை.

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

- பாற்கடல் போலப் பரந்த நன்னெறி
தூற்படு வரன்பொரு ணுண்ணிதி : ணுணர்ந்து
போக்கறு கேள்விப் புலவோர் புலத்தி
னாற்பொருள் பொதிந்த தூக்கநாயாப்பினைத்
தி. † தேக்கிய சிந்தைய னாகிப் பாற்பட
வெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமீம் முன்றா
மிழுக்கற வாய்ந்த † வழக்கெறால் சித்தித்
தொல்காப் பியமெனுந் கொடுகடற் பரப்பை
மறுவுங் குறைவு மின்றி பென்றங்
- க0. கலையி னிறைந்த கதிர்மதி யென்ன
நிலையுடை கலத்தி மெடுங்கரை காணாக்
கல்லா மாந்தர் கற்பனா வேண்டிய
நல்லறி வுடையோர் நயப்பாது வேண்டிய
முரையிடை மீட்ட காண்டிதை யுரைத் தார்.
- கரு. ஆன்றோர் || புகழ்ந்த வறிவினிற் றெரிந்து
சான்றோ ருரைத்த தண்டமிழ்க் தெரிய
லொருபது பாட்டு X முணர்பவர்க் கெல்லா
முரையற + முழுதும் புரைபட வுரைத்துங்
ஒளித்திரைத் தலத்தி ணுணர்ந்தோ ருரைக்குங்
- உ0. கலித்தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற்
குள்ளுறை யுலமமு பேனை யுலமமுந்
தெள்ளிதிற் றெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப

வுள்ளுறை யுவமத் தொளித்த பொருளைக்
 கொள்பவர் கொள்ளக் குறிப்பறிங் துணர்த்தி
 உரு டிறைச்சிப் பொருளுக் கெய்தும் வகையைத்
 திறப்படத் தெரிந்து சீர்பெறக் கொளீஇத்
 துறைப்படு பொருளொடு சொற்பொருள் விளக்கி

(பிரதிபேதம்) * உரைததுப், † தேர்ததமைச்சிந்தைய, ‡ ஸமுத்த தொல்,
 || புகழ் வறிவினிற், x உரையபகர்க்கெல்லாம், + முழுதும்
 படைவுரு விததும்.

கூக்சு

கவித்தொனை

முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப்
 பாட்டிடை மெய்ப்பாடு பாங்குறத் தெரித்துப்
 ௩௦ பாற்பட துலின் யாப்புற வுரைத்த
 நார்பெயர் பெயரா நடப்பக் கிடத்திப்
 போற்ற வின்னுரை பொருள்பெற * விளம்பியும்,
 வையம் புகழ்ந்து மணிமுடி சூட்டிய
 பொய்யில் வான்கதை பொதிந்த செந்தமிழ்ச்
 ௩௫ சிந்தா மணியைத் தெண்கடன் மாநிலம்
 வந்தா தரிப்ப † வண்பெரு வஞ்சிப்
 பொய்யா மொழிபுகழ் மையறு காட்சித்
 திருத்தரு முனிவன் கருத்திது வென்னப்
 பருப்பொருள் கடிந்து ‡ பொருட்டொடர்ப் படுத்து
 ௪௦ வினையொடு முடியப் புனையுரை யுரைத்தும்,
 நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
 கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறிபப்
 பொருடெரி குறந்தொகை யிருபது பாட்டிற்

கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிப
 சுரு கிதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப ஷுரைத்தும்,
 தண்டமிழ் || தெரித்த வண்புகழ் மறையோன்
 வண்டிமீர் சோலை மதுரா புரிதனி
 லெண்டிசை விளங்க வந்த வரசான்
 பயின்ற கேள்விப் பாரத்து வாச
 ௫௦ னான்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய
 தூய ஞான நிறைந்த சிவச்சுடர்
 தானே யாகிய தன்மை யாள
 னவின்ற வாய்மை நச்சினூர்க் கினிய
 X னிருவினை கடியு மருவியம் பொதியின்
 ௫௫ மருவிய குறுமுனி தெரிதமிழ் விளங்க
 லுழி யூழி காலம்
 வாழி வாழியிம் மண்மிசை யானே.

(பாதிபேதம்) * அமைத்தம், † வரைபெரு வஞ்சிப், ‡ பொருட்டொடர்
 படுத்த, || தெரிந்தவண் புகழ், X அருவினைகடியும்.

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்

கூண்டு

தொல்காப் பியத்திற் றொகுத்த பொருளனைத்து
 * மெல்லார்க்கு மொப்ப வினிதுரைத்தான்—சொல்லார்
 † மதுரைநச்சி னூர்க்கினியன் மாமறையோன் கல்விக்
 கதிரின் சுடரெழிப்பக் கண்டு.

பச்சைமா ஸ்னைய மேகம் பெளவநீர் பருகிக் கான்ற
 வெச்சி னெழ நிசையு முண்ணு † மயிழ்தென வெழுநா வெச்சின்
 வெங்கா னுளுநம் விண்ணோர் || மிசைகுவர் வேத பேரத
 ✕ னச்சினூர்க் கினிய நெச்சி னறுந்தமிழ் அகர்வர் நல்லோர்.

† கலித்தொகைக்கு

ஆசிரியன் பாரத்துவாசி நச்சினூர்க்கினியன் செய்த
 உரை முற்றும்.

— ௦௦௦ —

(பாதிபேதம்) * எல்லார்க்கு மேற்பவினிது, † மதுரா புரியினியான் மாம
 றையோ னின்பக், கதிரார் சடர். ‡ அமிர்தென || துகர்
 குவர், ✕ நச்சினூர்க் கினியா னுவி னல்லுரை கவில்வர் நல்
 லோர். † கலித்தொகைக்கு நச்சினூர்க்கினியர்

நான்காவதுமுல்லை ச்.

கூடுக.

நூடு பாடேற்றுக் கொள்பவீர் பாய்ந்துமே ஊர்பவர்
 கோடிடை நுழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு
 புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க
 வரிபுனை வல்லி லைவ ரட்ட
 பொருகளம் போலுந் தொழுஉ

கூடு தொழுவினுள், கொண்டவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
 வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலு
 ராங்க ணயர்வர் தழுஉ ;

கூடு பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்
 கோடு குறிசெய்த மார்பு;

௬௫ நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்
செற்றார்கண் சாயபான் சாரா தமைகல்லென்
பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெரி
துற்றியா னாயர் மகன் ;

௬௬ தொழீஇஇ; ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு னைம்மை
யருக்கினுன் போனோக்கி யல்லனோப் செய்தல்
குருடக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றோ வரயர் மகன் ;

௬௭ நேரிழாய், கோனரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்றே
யார்வுற் றெமர்கொடை நேர்ந்தா ரலரெடுத்த
வாரா யுச்சி மிதித்து ;

௬௮ ஆங்கு;
தொல்கதிர்த் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா
வுருமுறழ் முரசிற் றென்னவற்
கொருமொழி கொள்கயில் வுலகுட னெனவே.

இது “நாடகவழக்கினும்” என்னும் (க)துத்திரத்துப் “பாடலுளமை
யாத” என்றதனால் ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக்

க. தோல். அகத். கு. ௬௩. இக்குத்திரத்தின் இவருரையினும் இச்செய்யுள்
மேற்கோளாக இக்குறிப்பு, சிறிதுவேறுபாட்டோடுவிளக்கமாக உளது.

௬௯ கவித்தொலைக் கடுசு.

கூறி, இக்குரவையுள் அவனைப் பாடுகம் வாவென்றுட்து, அவன் உடம்பாட்
டினான், தான் அலாக்கம் நீங்கினமையும் அவன் தன்னை வநத்தினமையும்
கூறிப் பாடி, பின்னர்த் தோழி நமர் அவந்த நினைக்கொடைநேர்ந்தா
ரெனக்கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மலிதிரை யூர்ந்துதன் (உ)மண்கடல் வெளவலின்
 மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
 (ங) *புலியொடு விண்ணக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
 வலியினன் வணக்கிய (ச)வாட்டாச்சீர்த் (டு)தென்னவன்
 ரெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
 நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
 (சு)வாணுற வோங்கிய வயங்கொளிர் (ஊ)பனைக்கொடிப்
 பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்

க. தரவுசுற்றடி குறைத்துமவருமென்பதற்கு “மலிதிரை.....தொழுஉ”
 என்னும் பகுதி மேற்கோள். நொல். செய். கு. ௧௧௧. ௩ச.

உ. “அடியிற் மன்னன் வரசர்க் குணர்த்தி, வடிவே லெறிந்த வான் பதை
 பொருது, பஃறளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக் கோடும்
 கொடுங்கடல் கொள்ள, வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுக கொண்டு,
 தென்றிசை யாண்ட தென்னவன்” சிலப். ௧௧: ௧௭ - ௨௨. என்பதும்
 ‘அங்ஙனமாகிய சிலக்குரைக்கு சோழநாட்டெல்லையிலே முத்தூர்க்
 கூற்றமும் சேரமாளாட்டுக்குன்றோர்க் கூற்றமுமென்னுமிவற்றை இழந்த
 நாட்டிற்காக ஆண்டதென்னவன்’ என்றெழுதிய உரையிலுள்ள
 செய்தியும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ங. ஆசர் பிறவரசரிடம் வலியாத்கொண்ட நாட்டைத் தமதென அறி
 வித்தற்காக அங்கே தம் கொடிவைப் பலருமறியப் பொறித்தல் மரபு;
 இதனை, ‘கோண்பாக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி, கெடுநீர்க்
 கொண்டையொடு பொறித்த, குடியிய வாசபிறர் குன்றுகொழு நாடே”
 (புறம். ௫௮: ௩௦ - ௩௨) என்பதனாலும் அறிக.

ச. “வாட்டகுஞ்சீர்” சிலப். ௧: ௪௧.

டு. “வீலில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயரும்” கலி. ௧௦௫ எ.

சு. “தேம்படுபனையின்றி ரன்பழத்தொருவிறை, வாணுறவோங்கி” வெற்றி.

ஊ. பனைமுன் கொடியின் ஐசாங்க் கெடாதுந் தற்கு, “பனைக்கொடி”
 என்பது மேற்கோள்; நொல். உயிர். கு. ௮௩. இளம். ௩ச.

(பித்திபேதம்) * புலியொடு.

பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புதழ்நேமித்
 ௧௦ (௧) திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
 (௨) மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைறுதன்
 முக்கண்ணு னுருவேபோன் முரண்மிகு குரானு
 மா(௩) கடல் கலக்குற மாகொன்ற மடங்காப்போர்
 வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த ட்சேயு மாங்கப்
 ௧௧ பொருவரும் பண்டி னவ்வையும் டிறவு
 முருவப்பல் கொண்முகுக் குழீஇயுவை போலர்
 புரிபு புரிபு புதுத்தனர் தொழூஉ

௧. “திருமறு மார்பநீ யருளல் வேண்டி” பரி. ௧: ௩௬. திருமறு—ஸ்ரீ
 வத்ஸம்.
௨. “உமையொடு புணர்ந்த விமையா நாட்டத்துத், கண்ணணங் கவி
 ரொளிக் கடவுள்” பெருங். (௧) ௩௩: ௧௩ - ௧௬.

௩. (அ) “பார்முதிர்ப் பணிக்கடல் கலக்கவுள் புக்குச், குர்முத தடிந்த கடலினை நெடுவேல்” திருமுருகு. சதி - சக. (ஆ) “பாயிரும் பணிக்கடல் பார்துகள் படப்புக்குச், சேயுயர்ப்பணிமுத மூர்ந்தம ருழக்கித், தீயமுதவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து, கோயுடை நுடங்குசீர் மாமுத தடிந்து, வென்றியின் மக்களு னொருமையொடு பெயரிய, கொன் றுண லஞ்சாக் கொடுவினைக் கொன்றனை, மாய வவுணர் மருங்கறத் தபுத்தவேல்” பரி. து: க-எ. (இ) “கட்டுடைச் சூருடல் காமக்கொண்டு. பற்றியுட் புருந்து பசுங்கடல் கண்டு, மாவொடுங் கொன்ற மணிநெடுங் திருவேற், சேவலங் கொடியோன்”. (ஈ) “விண்ணுடைத் துண்ணும் கண்ணிலா வொருத்தன், மறிதிரைக் கடலுண் மாவெனக் கவிழ்த்த, களவுடல் பிளந்த வொளிகெழு திருவேற், பணிப்பகை டூர்தி” (உ) “மேல்கடற் கவிழ்முதப் பொரியுடன் மாயு, நெடுங்கடற் பரப்பு மடிந்தொழி லரக்கரு, மென்னுளத் திருளு மிடைபுகுத் துடைத்த, மந்திரத் திருவேன் மறங்கெழு மயிலோன்” (ஊ) “கடுவினை யங்குறக் காட்டியுள் ளழுக்கா, நெண்டிசைச் சாக்கெொண் டிருண்மனம் பொதுளிக், கொடுக்கொலை வகுத்துக் கடும்பழிச் சடையலை, திரண்டைஞ்ஞா லுதிரண்டவக்காவதஞ், சுற்றுடல்பெற்றுத் துணைப்பதினாயிர, மற்றதி னீண்டு மணியுடற் போகி, யைம்பது தாறுட னகன்றுசுற் றொழுக்கிப், பெருங்கவி ழிணர்தத் தவைகீழ்க் குவலிய, வடன்மாக் கொன்ற நெடுவேற் குளவன்” கல். கக: ச - எ; கக: உஎ - ஈ௦; எஈ: உ - தி; அக: க - கூ. என்பவைகளும் (எ) “நளியிரும் பரப்பின் மாக்

15திபேதம்) * புலம்புனை, † சேஷமாங்க.

கருது

கவித்தொகை கஞ்ச்.

எ - து: தன் நாட்டைக் கடலினுடைய மிக்க திரையேறிக் கைக் கொண்டுவிடுகையினாலே தனக்கு நாடு இடமுண்டாம்படியாக மனத்தின் இளைப்பின்றும்ப் பகைவரைத் தன் வலியினாலே தாழ்க்கவேண்டி அவர்மேலே சென்று அவருடைய புலிப்பொறியையும் விற்பொறியையும் அவர் நாட்டினின்றும் போக்கி விளங்குகின்ற கயலை அவ்விடத்தே பொறித்த புகழை

புடைய கெடாத தலைமையினைபுடைய பாண்டியனுடைய பழைய புகழை நிலைபெறுத்தின குடியோடு ஒக்கத் தேர்ந்நினை பசவினத்தில் ஆயரெல்லாரும் சேரத் திரண்டு விளங்குகின்ற வானிலேயுறும்படி ஒலங்கிய ஒளிபெருகுகின்ற (க)பனைக்கொடியினைபுடைய(உ)பாவின துந் தத்தையுடைத்தாகிய நிறத்தினை

கடன் முன்னி, யனங்குடை யவுண ரேயம் புணர்க்குஞ்; குருடை முழுமுத டடிந்த பேரிசைக், கடுஞ்சினவிறல்வேள்” (11திற். கக: ௩-௬) என்பதும் அதில் குருடை முழுமுதலென்பதற்கு, “குரவன்மா, தனக்கு அரணாகவுடைய மாவின்முதலென்றவாறு; இனி, குரவன்மா, தான் ஒருமாவாய் நின்றானென்று புரணமுண்டாயிற் குரகுதற் தன் மையைபுடைய மாவின் முதலென்றவாறும்” என்று எழுதியிருக்கும் உரைப்பகுதியும் (ஏ) “போரெதிர்த் தேற்றார் மதுகை மதந்தபக், கா ரெதிர்த் தேற்ற கமஞ்சு லெழிலிபோ, னீர்நிரத் தேற்ற நிலத்தாக் கழுவுத்துச், குர்நீர்த் சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்” (பரி. கஅ: ௧-௪) என்பதும் அதன் உரையும், (ஐ) “கவிழினர், மாமுத டடிந்த மறவில் கொற்றத், தெய்யா கல்லிசைச் செல்வந்த சேஎய்” திருமுரு. ௧௩ - ௬க. என்புழி, “மாமுத டடிந்த” என்பதற்கு ‘அவுணபெல்லாரும் தம்முடனே எதிர்த்தார் வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும்படி மந்திரிக்கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டினான்’ என்று எழுதியிருக்கும் விசேடவுடையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “அடல்வெக் காஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்” புறம். ௧௬: ௪.
 (ஆ) “பொற்பனை வெள்ளையைப் போற்று. தொழுதுகின்ன” இளநா. ௧.
 (இ) “மடற்பனை யுயர்த்த மதிநிறப் பெருமனுக்கு” (ஈ) “கார், வெண் டோட்டினம் பனைமீயிசை யுயர்த்தோனென விளர்த்த”(உ) “வானுற்ற தண்பனை யுயர்த்தவன்” (ஊ) “கள்ளவிழும் வெண்டோட்டுக் கரும் பனைமீ யிசையுயர்த்த, வெள்ளிவரை யினையானும்” (எ) “போந்தை மீதுயர்த்த வென்றிப் புரவலன்” பாகவத. (க) சையாதி, உச. (க௦) வேயங்குழல். ௧௧. உருக்குமிணி மண. ௧. பித்தனும்னன்மணம். ௧௪. சுபத்திரைமணம். ௧௮.

௨. (அ) “பான்றி வண்ணனோக்கிற் பழிபுடைத்து” சேவக. ௨௦௧. (ஆ) “பான்மேனியான்” பழ. ௧௩.

நான்காவது முல்லை ௪

௧௫௫

புடையவினைப்போலே பழித்கலீற்ற வெள்ளையேற்றையும் பொருகின்ற மாறு
பாட்டினாலேவெனையவற்றின்மேலான பொன்னுற்பனைத்தபுகழையுடைத்தாகிய
சக்கரப்படையையுடைய திருவாகிய மரணையுடைத்தாகிய மார்பனைப்
போலே அமைத்த கரிய எற்றையும் மிக்குவிளக்குகின்ற தாழ்ந்த (௧) சடை
யினையும்ஒருசபாகத்திலேமேவுதல்வரும்பிறைபோன்றது வினையுடையானையு
முடைய மூன்றகண்ணையுடையானையுடைய நிறம்போலே மாறுபாடு மிக்க
ஞாலேற்றையும்பெருமையையுடையகடல் கலக்கமுதும்படி உள்ளேசென்று
மாமாத்தகவெட்டின மீனாக் தீபோனையுடைய வேலை எங்கிய (௨)முருகனது
நிறம்போல அப்பிவந்த செத்த என்றையும் அவ்வாப்பவருங் குணத்தினையு
டைய வற்றையும் அப்பில்லாத பிறவாங்கையும வறையையுடையாகியபல
மேதக்கள் கிரண்டவைபோல முழங்குப்ப விரும்பி விரும்பித் தொழுவிலே
புகுதவிட்டார். எ - று.

௧௮ அவ்வயி, (௩)முள்ளொழிற் றேன் (௪)ரிவனோர் பெறுமிதேதார்

வெள்ளோற் றெருத்தடங்கு வான்

எ - து: ௧ அவ்விடத்து இந்த ஒப்பில்லாத வெள்ளிய எற்றின் கழுத்திலே
கிடக்குமவன் கூரிய எரிற்றினையும் அழகினையமுடைய இவனைக்கடும். எ-று.

௧. (௮) "பிறைதுதல் வண்ணமாசின்று" (௮) "கறைமிடற்றண்ணல் காமர்
சென்னிப், பிறைதுதல் விளக்கு மொருகண்போல" (௯) "பால்புரை
பிறைதுதற் பொலிந்தசென்னி. சில மணிமிடற்றொருவன்" புறம். ௧:௧.
௧௫: ௪ - ௫ ௧௬: ௫ - ௬ (௧௦) "பிறைசெற்றியோடுற்ற முக்கண்ணி
னார்" (௨) "பிறைதாங்கு நெற்றியர்" (௩) "பிறைசேர் நுதலிடைக்
கண்ணமர் தவனே" (௪) "திங்க டிலகம் பகிக்க நுகலர்" தேவாரம்.
என வருதலால், பிறைதுவென்பதற்கு, பிறையணிந்த நுகலென்று
பொருள்கொண்டு "சடைமேவரும்" என்பதற்கு அதற்கேற்பப்பொருள்
கொள்ளினும் அமையும்.

- உ. முருகவேள் செங்கிதமுடையவரென்பதை, 'செவ்வேள்' 'சேய்' என வழங்கும், பெயர்களும் வலியுறுத்தும். "உருவு முருவத்தி யொத்தி" என்பது பரி. கக: கூக.
- க. (அ) ஏறதமுயினனுக் குரியளிவனெனவந்த கைக்கிளைக்கு, "முன்னெயிற்றேளர்..... கொள்பவன்" என்னும் பகுதி மேற்கோள் நோல். அகத். கு. கூக. கச். (ஆ) முன்னெயிறு இந்துதப்பக்கம் கூக: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
- ச. "இவளைப் பெறுமிதோர்... ..சார்பவன்" இவ்வழிகளோடு "காரி கதனஞ்சான் பாயந்தாளைக் காமுறுமிவ், வேரி மலர்க்கோதை யான் .. பிரதிபேதம்) * பாகத்தேமேவுதல், † போரையுடைய முருகனை, ‡ அய்விடத்த நல்லாய ரித்த வொப்பில்லாத.

கூநிங் கவித்தொகை ௧0௪.

உ0 ஒள்ளியை, வாருறு(க)கூத்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்

(உ)காரி கதனஞ்சான் கொள்பவன்

எ - து: கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றினது கோபத்தை அஞ் சாது அதனைத் தழுவுமவன் இந்த ஒள்ளிய இழையினை யுடையாளுடைய வாருதலுற்ற கூத்தலிலே துயிலுதலைப் பெறும். எ - று.

உக ஈரரி

*வெருஉப்பிணை (கூ)மாணோக்கி னல்லாட் பெறுஉமிக்

(ச)குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான்

எ - து: குரால் †நிறத்தவாகிய கண்ணியையுடைய கொலைத்தொழிலை யுடைய ஏற்றைத் தழுவுமவன், வெருவுதலையுடைய பிணையாகிய மாணோக்குப் போலும் னோக்கியையுடைய இரண்டாகியகண்ணையுடைய இந்த ஈல்லாளைக் கூடும். எ - று.

(நீ)அரி, ஆகுபெயர்.

௨.க வரிக்குழை,

வேயுறழ் (கூ)மென்றோட் டெயில்பெறும் வெந்துப்பிற்

||சேஎய் சினனஞ்சான் சார்பவன்

.....பூவைப் புதுமல ரான்” (சிலப்பதிகாரம்: கொளு, க - எ.) என்னும் பகுதிகள் ஒப்புநோக்கத் பாலன.

க. (அ) “மகளிர், விரிமென் கூந்தன் மெல்லினை வறித்து” பதிற். ௫௦: ௧௮ - ௧௯. (ஆ) “இருளைங் கூந்த வின்றுயில்” (இ) “கூந்தன் மெல்லினைத் தஞ்சி” அகம். உரு. ௧௫, ௩௦௮: ௧௩. (ஈ) “இருண்மென் கூந்த லேமுறு தயிலே”

உ. “காரி கதனஞ்சான்” கலி. ௧௦௪: ௪௪.

௩. “மாள்பினை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே”

௪. “குருஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: ௪௧.

௫. அரி, செவ்வரி கருவரி; இச்சொல் இங்கே அவற்றையுடைய கண்ணை உணர்த்தி நிற்பலான் ஆகுபெய ரென்றார்.

௬. ஆடவர் தம்மனைவியர்தோளிற் றயில்வதாகக் கூறல் மரபு: (அ) “அரிவை தோளினைத் தஞ்சிக், கழிந்த காவியண் வாழு காளே” தறுந். ௩௨௩. (ஆ) “தாமவீழ்வார் மென்றோட் டியிலி னினிதுகொ, குமரைக் கண்ணு ளுலகு” தறுந். ௧௧௦௩.

(பிரதிபேதம்) * வெருப்பின், † நிறத்தையுடையவாகிய, ‡ எல்லோரை உடுமலரிக்குழை.

|| சேனனைஞ்சான்.

நான்காவது முல்லை ௪.

சுருதி

எ - து: வெய்ய வலியினைபுடைய சிவந்த ஏற்றினது சினத்தை அஞ் சானாய் அந்னைத் கழுவுமவன், வரியினைபுடைத்தாகிய குழையினைபுண்டயா ளுடையமூங்கிலையொக்கும் மெல்லியதோளிலே* தயிலுதலைப் பெறும். எ-று. வரி - (க) அருப்புத்தொழில்.

உறு என்னுங்

கறைவன்; நல்லாறை யாய் முறையினு

னுண்மீன்வாய் சூழ்த்த மதிபோன் மிடைமிசைப்

பேணி நிறுத்தா ரணி

எ - து: "என்று நல்லாயர் தமக்குரிய முறைமையாலே சுற்றுவனவாகிய
நாளாகிய மீன்கள் தன்னிடத்தைச் சூழப்பட்டமதிபோலே அவ்விடத்திலிட்ட
பாண்களின்மேலே தட்டும் மகளினைத் தினாக ஒப்பித்து நிறுத்தினார். எ - து:

(உ)மீனும் மதியும், ஆயத்திற்கும் மகளிர்க்கும் || உவமை.

உக அவ்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பக்
குறையா னைந்தர் கோனெதி ரெடுத்த
நறைவலஞ் செயவிடா விறுத்தன வேறு

எ - து: அவ்விடத்துப் புனை வல்லவா விடப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டன
வாகிய ஏறகன், பறை மிக்கொலிக்கையினாலும் பலரும் ஆரவாரிக்கையினாலும்
வலிகுறையாத ஆயர்கோடற்றொழிற்கு எவிரே என்றன. எ - து.

உ.உ அவ்வேற்றின்

(ரு)மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி ரிழிபு மேற்சென்று
வேனுதி புரைவிறற் நிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்

க. அருப்புத்தொழில் என்றது ஆபரணங்களில் நுண்ணிதாகச் செய்யும்
சிறிய அரும்புபோன்ற வேலைகளை. "தான் களங்கொலக் கழல்பறைத்
தன்" (புறம். ச: ௩) என்புழி 'கழல்பறைத்தன்' என்பதற்கு, 'வீரக்கழ
அருப்புத்தொழில் பறைத்தவை' என்று எழுதியிருக்கும் உரை
நண்டுஅறிதற்பாலது.

உ. "தாரகையோடு ஆயத்தார்க்கு ஒத்த பண்பு, பன்மையும் ஒன்றற்குச்
சுற்றமாய் அதனிற்குழீது நின்றலும்.....மதியோடு தலைமகட்டு
ஒத்த பண்பு, கட்டுனிமையும் சுற்றத்திடை அதனின் மிக்குப்
பொலிதலும்" என்று (கோவையாந். ௧௨௪) பேராசிரியர் எழுதியிருக்
கும் விசேடவுரை இங்கே அறிதற்பாலது.

௩. "ஐஞ்சொடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா, கலிக்கு உறுப்பாய்
வருதற்கு, "மேனிலை மிகலிகலின்.....வண்ணனும் போனம்"
என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௭, ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * தயிலப்பெறும் என்கும் கறையான நல்லாரை, † என்று தமக்குரிய,
† சுற்றுவனவாகிய || உவமை அரியாகுபெயர். வரி அருப்புத்தொழில். அவ்வழி.

பானிற வென்னை யெருத்தத்துப் *பாய்ந்தானை
 நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
 பான்(க)மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
 நீனிற வண்ணனும் போன்ம்

எ - து: அந்த ஏறுகளின்மேலே நிலைபெறும் மிகுதலையுடைத்தாகிய
 மாறுபாட்டினாலே மிடைமிசையினின்றும் இழிந்து அதனைவிட்டுச்சென்று
 வேலினது முனையையொக்கும் முனையையுடைய கொம்பினது விதலாகிய
 நிறத்தினையுடைய மாறுபாட்டிற்கு அஞ்சானாகிப் பானிறம்போலும் வெள்ளிய
 ஏற்றினது கழுத்திலே பாய்ந்தானைப்பொருதே மேற்சென்று குத்தும் இனைய
 கரிய ஏற்றினது தோற்றரவு, பால் போலும் மதியைச் சேர்ந்து மறைத்த
 பாம்பினை அது மறைத்ததன்மையை விடுவிக்கும் நிலநிறம்போலும் || நிறத்தை
 யுடையவனையும் ஒக்கும்; அதனைப் பாராயென்றான். எ - து.

வண்ணன், மாயோன்.

கக (உ)இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க

வரிபரி பிறுபிறுபு குடர் சோரக் குத்தித்தன்

கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்

(ங) - வாடில் வெகுளி பெழிலேறு கண்டை +யிஃதொன்று

க. (அ) "மாமதிகோண், முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன்" பேரிய தீநு
 மடல். கக. (ஆ) "தேம்பலினந்திங்கட் சிறைவிதித் தைவாய்ப், பாம்பி
 னனைப் பள்ளிகொண்டாய்" பேரியதீநுமோழி. (கக) அ: எ. (இ) "கோள்
 வாய் மதிய நெடியான்விதித் தாவ்ரு" சீவக. சஞ்ச. (ஈ) "பான்மதி
 விடுத்தனை" பா - வி. மேற்.

உ. காற்சோடியும் ஐஞ்சோடியும் முடுகியலடியாக வந்ததற்கு (அ) "இரி
 பெழு.....தலைச்சென்று" என்னும் அடிகள் தோல். செய். கு.
 கஞ்சு. பேர். உரையிலும் (ஆ) "இரிபெழு.....கண்டை யிஃ
 தொன்று என்னும் அடிகள் தோல். செய். கு கக. பேர். உரையிலும்

முடிவண்ணத்திற்கு (கு) “இரிபெமுயதிர்பதிர்பிகத்து” என்பது
தொல். செய். கு. உபக. ௩௪. உரையிலும் மேற்கோள்.

௩. வாடுதல் குறைதலென்னும் பொருளில் வருதலை “வாடற்க வையை
நினக்கு” (பரி. சு: ௧௦௬) என்பதன் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பாய்தலாகக் கோளுகுத்து, † முனையுடைய கொம்பினது விநலாற்
றுதலையுடைய, ‡ பாய்த்தலின்பு, || நிறத்தையுடையனையும், + வாடா
வெகுளி, + இஃகுதொன்று, அஃதொன்று.

நர்க்காவது முல்லை ச.

கருக

வெருவரு (கி) தாம மெடுப்ப வெகுண்டு

திரிதருங் கொல்களிறும் போனம்

எ - து: பலரும் எழுந்திருந்து சென்று அதிர்த்த அதிர்த்த செட்டு
அவ்விடத்தைக் கடந்து சேர நிற்கும்படியாக வலம்பு முறித்து குடர்கனற்றுக்
கவியும்படி குத்திவிட்ட பின்பு தன் கொம்பின் வலியழியத் தழுவினவனை
அலைத்துக்கொண்டு திரிந்து துடைக்கும் குரையாத கோபத்தினையுடைய அழ
கினையுடைய ஏறு, வெருவுதல் வருதற்குக் காரணமான மருந்தினற் புடைக்க
அதற்கு வெகுண்டு திரிதருங் கொல்கின்ற கனிந்தையும் ஒக்கும்; இஃதொன்
றைப் பாராயென்றான். எ - து.

ச. தி. தாளெழு துணிபுணி யிசைத்தனர் சென்றித் தலைச்சென்று
தோள்வளி துணிபுணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து
கோள்வழுக்கெத் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
மீளந் புகழேற்றத் தோற்றங்காண் மண்டமருந்
(உ) வாஸகப் பட்டாணை யொவ்வா னெண்ப்பெயரு
மீளி மறவனுந் போனம்

க. தாமமெடுத்தலால் களிறு வெகுளுமென்பது உதயணன் சரித்திரத்து,
யுகி பிரச்சோதனன் கதை. க்கலக்குதற்கு யானைக்குத் தாமமுட்டிய
செய்தியைக்கூறும் “ஆனைதன் னிலைகண் டெய்தியகிலிமெ புடைபு
மூட்டிச், சேனைமன் னகா ழிப்துச் சிறைவீடுன் கடனே யென்று,

மானநல் யூதி யானைச் செவியின்மச் திரத்தைச் செப்ப, யானைதன்
மதக்கம் பத்தி லருத்தனை புதறிற்றன்றே” என்னும் (உதயனாதமார
(5) உருசைச்சாண்டம். அதி - ஆம்) செய்யுளாலும் அறியலாகும்.

- உ. (அ) “வெவொழ் மாநீர், னம்புசே ருடம்பினர்ச் சேர்த்தோ ரல்லது,
தும்பை ருடாது மலைந்த மாட்சி யன்றார் பெரும” (ஆ) “ஒன்றார்
மெலிவிடத்தும்.....செல்லாமை தான்தலையே” (இ) “மங்கை
மலிழ வுறையேனெல் வாளமருட், பங்கப்பட்ட டார்மேற்படை நினைத்
தே னுகென்றான்” (ஈ) “கைப்படை யொன்று மின்றிக் கைகொட்டிக்
குமா ளுர்ப்ப, மெய்ப்படை வீழ்த்த நாணர் வேழமு மெறிதல் செல்
லான், மைப்படை கெடுங்கண்மலை மகளிர்ந்த வனப்பிற்குழந்து,
கைப்படு பெருளிலுதான் காமம்போற் காளைமீண்டான்” (உ) “கைத்
துயிர் குடிப்ப னென்ற வெற்றின னிடதுகையான், மெய்த்தலைச்
சுலமோச்சான் வெறுக்கையா னென்று வெள்கி” (ஊ) “சென்றவன்
தன்னைநோக்கிச் சிறித்துநீ சிறியை புன்னை, வென்றவ மும்மை
யெல்லாம் விளிப்பெலே” (எ) “எனக் கரற்ற லார்மேன், மாகால்
வரிவெஞ்சிலையோடும் வளைந்த போது, சேகாகும்” என்பவை, ஈண்டு
அறிதற்பாலன.

(விதிபேதம்) * எதும்பு மெதும்பு முறித்த, † யனிகெடத் தழுவினயை ; தவிர்த்தி.

‘கூகூர்

கலித்தொகை ௧0௪.

எ - து: தோள்வலியாலே துணர்ந்த எழ்தழுவுதல் எக்காலமும் மனத்
தைச் செலுத்துதலின் அம்மனம் பினித்த முயற்சியாலே எழுந்து துணர்ந்த
இசை தவிர்தலன்றி அதனிடத்தே சென்று மற்றுள்ளார் தழுவுமாற்றைக்
கடந்து சேர்ந்து மெய்யைத்தழுவித் தான்கொள்ளும் நிலையைத்தப்பித் தன்
முன்னே வீழ்ந்தவன்மேலே செல்லாமல் *மீளுகின்ற புனர் நிறத்தையுடைய
ஏற்றினது தோற்றாவு, மிக்ஞ்செல்லும் போருள் தன்னைவிட வானோடே
அகப்பட்டவனை எனக்கு ஒவ்வானென்று வெட்டாமல் மீளும், கூற்றுவினை
யொத்த மறவினையும் ஒக்கும்; இதனைப் பாராயென்றான். எ - து.

இக ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி †யேறெதிர் நிற்ப

மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்

தடிசுறையிற்பிறுபு தாயினகிடப்ப

விடியுறழிசையினியமெழுந் தார்ப்பப்

௧௫ பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே லுர்பவர்

‡கோட்டை துழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு

புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் படங்க

(க)வரிபுனை (உ)வல்வி லை ரட்ட

பொருகளம் போலுந் தொழு

எ - து. அங்ஙனம் கொம்பு மார்பிற்பதிலை மார்புகொடுத்து ஏற்றுக் கொள்பவரோடும் மேலே பாய்ந்து || ஏறுபவரோடும் கோட்டையிலே சென்று புருவாரோடும் ஏறுகொள்ள வல்லேனென்று சாற்றவாரோடும் ஏறுகள் பொருது பின்பு பொருவாரை அறுத்துச் செலுத்து எதிரேநீக்க அதனைப் பொருமல் மைந்தர் விலக்குமவரை + மறுத்துமறுத்துச் சென்று தழுவுகைய னாலே என்புகள் முறிந்து முறிந்து தசைகளற்றுப் பரந்தனவாய்க் கிடக்க (௬) இடியோடே மாறுபடுகின்ற ஏற்றினது முழக்கோடே வாசகியங்கள் மிக்கு ஆவாரிக்க அத்தொழு, போரையிரும்பி மேலேசென்ற துரியோதனாதிகள் பம்பிபடி வரிந்து புனைந்த வலிய வில்லைபுடைய தருமன் முதலியோர் கொன்ற பொருகின்ற களத்தையொக்கும். எ - து.

க. 'வரிப்புனை பந்தொடு' முருகு. கூஅ.

உ. (அ) "வல்வி லோரி கொல்லிக் குடவரை" துறந். ௧௦௦. (ஆ) "கொல்ல யாண்ட வல்வி லோரியும்" புறம். ௧௮௮. (இ) "வல்வி லிராமன்" நாலா. பெரியதிருமொழி. (ஐ) ௧. ௪.

ங. "உருமி னதிருக் குரல்போத பொருமுர, ணல்லேறு" (கவி. ௧௧௩: ௨௬ - ௨௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதீபேதம்) * மீனாசுந்தர நிறத்தை, † ஏற்றெதிர், ‡ கோட்டை, || ஏறுமவரோடு, மறுத்துச் சென்று.

நான்காவது முல்லை ச.

கூகூக்

சு0 தொழுவின்னுள், கொண்டுவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சி
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலு
ராங்க ணபர்வர் தழுஉ

எ - து: அத்தொழுவிடத்துத் தழுவிக் கொண்ட ஏறகனெல்லாம் மேயும்
ஈலத்தேபோக அமையாத சீரினையும் கோக்கினார் கண்ணை வாங்கிக்கொள்ளும்
*அழகினையுமுடைய ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் வளப்பத்தையுடைய ஊட்டத்தே
ஞாவையாவெனத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறினாள். எ - று.

சு1 பாடுகும் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக

கோடு குறிசெய்த மார்பு

எ - து: கூறி, பொதுவனுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றிலுடைய
கொம்புகள் குறியிட்டிலிட்ட மாம்பைப் பாடுவொரு வாருங்கோளெனத்
தலைவியையும் ஆயத்தையும் கோக்கிக் கூறினாள். எ - று.

சு2 நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்

செற்றார்கண் சாயபான் சாரா தமைகல்லேன்

பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெறி

துறியா வாய் மகன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெற்றியிலே சிவந்த சுட்டியினையுடைய
ஏற்றைவிரவி நிறைதலைக்கெடுத்தவனுடைய நீண்ட மார்பிலே பதைத்து அலர்
கூறுகின்ற மகளிர் கம்மை இகழ்ந்து பார்க்குங் கண்கள் இகழ்ந்து பாராட்டுந்
தும்படியாக யான் சாராமல் அமைந்திரேன்; இனி, பசுவையுடைய ஆய்ச்சியர்
அலர்கூறுவதற்குப் பெரிதும் வருத்தமுதேன் யானென்றாள். எ - று.

ஆயர்மகனென்று தன்னைப் பிறர்போற் கூறினாள்.

சு3 (க) தொழீஇஇ

எ - து: தொழில்செய்கின்றவளே. எ - று.

(உ) ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை

(ஈ) யருக்கினுன் போனோக்கி யல்லோய் செய்தல்

க. இந்நூற்பக்கம் ௧௪௪: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. பகுமுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்ததற்கு, "ஒருக்குளாம்.....
மகன்" என்னும் பகுதி மேற்கோள்; நொல். மெய்ப். கு. ௧௧. பேர்.

கு - வி. கு. ௮௦.

க. “அருக்கு மங்கையர் மலரடி” நிருப்புகழ்.
(பாதிபேதம்) * அழகியுடைய, † நிறையழித்த கீண்மார்பிற் சென்றார்.

கக௮

கவித்தொகை கடுச.

(க) குருக்கட் கொலையெறு கொண்டேன்யா நென்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் மகன்

எ - து: ஆயர்மகன் ஆயத்தோடே காம் ஆடுங் குரவைக்கத்திலே நம்மை
அருமைசெய்தான்போலே நோக்கி நமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் கோையைச்
செய்தல் நிறுத்தையுடைய கண்ணையுடைய கொலையேற்றையான்கொண்டே
நென்னும் மனச்செருக்கன்றோ? அது வேறென்றல்லவே என்றான். எ - று.
எக நேரிழாய், †கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்

காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே

யார்வுற் றெமர்கொடை சேர்ந்தா ரலவெடுத்த

வசாரை (உ)யுச்சி மிதித்து

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, ஒத்த இழையினையுடையாய்! கொள்ளுத
லரிதாக நஞ்சுற்றத்தார் நிறுத்தின கொலைத்தொழிலையுடைய எருகிய காரியி
னது கோபத்திற்கு அஞ்சானாய்த் தழுவின் பொதுவனுக்கே எம்முடைய
சுற்றத்தார் மிகிழ்ச்சிகிறைதலுந் து அலரை மிகக் கூறிய உரிவள்ளரைத்
தலையிலே மிதித்துக் கொடுத்தலைப்பொருத்தினார்; இனி வருக்தாதே கொள்
நென்றான். எ - று.

||எமரென்றான்; “தாயத்தினையா” என்னும்(உ)குத்திரவீதியால் அவர்
அவர் கூறிய அவர்கே கொடுத்தலின்; அவர் உச்சியிலே மிதித்த தன்னைத்
தென்றான்.

எஎ

ஆங்கு

தொல்கதிர் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா

வருமுறம் (ச)முரசிற் றென்னவற்

(ரு)கொருமொழி கொள்கனில் வுலகுட டெனையே

க. “குருஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: ௨௩.

உ. உச்சியிலே யிதித்தலென்றது இழிவுபடுத்துதலை: “மதித்திரப் பாரு
யிறக்க மதியா, மதித்திறப்பாரு யிறக்க” என்பது; நாலடி. ௧௧.

ங. தொல். பொருளி. கு. ௨௭.

ச. பாண்டியற்கு முரசார் சிறப்புக் கூறுதலை. “முரசுமூன் ருன்பவர்”
(கலி. ௪௩௨: ௪) என்பனாலும் அதன் குறிப்பாலும் அறிக.

ஞ. “குமரியொடு வடவி மயத், தொருமொழியைத் துலகாண்ட சேரலா
தற்கு” சிலப். ௨௬.

(பிரதீபேதம்) * நிறத்தையுடைத்தாயி, † கோளரியாக, ‡ மகிட்டு. || எமமென்றும் தய
தாயத்தி, + என்னயே.

நான்காவது முல்லை ச.

கூகூகூ

எ - து: கெடாத (க)உருமேற்றை மாறுபடுகின்ற முரசினையுடைய அவ்
விடத்திற் பாண்டியனுக்கு இவ்வுலகுச்சேர அவனுடைய ஒருமொழியைக்கேட்ப
தாகவேன்றுகிறப் பழைநாகிய கதிரையுடைய சக்கரப்படையையுடையாண்
*வாழ்த்துதலும்; அதற்கு நீயும் வருகவேன்றான். எ - று.

ஒருமொழி, ஆணை. தென்னவற்கென்னும் நான்காவது இவ்வுலகம்
கடப்பதாகவேன்று போத்த பொருளொடு முடியும்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுடனாக பிறத்தது.

“ஆயர் வோட்டுவர்” என்னும்(உ)குத்திரத்தில்த் ஆயரின்கிழவரும் கிழத்தி
யரும். ன்னொன்றாந் தலான், இவர்க்குக் களவொழுக்கம் நிகழு||மென்பதாம்.
“நாடகவாழ்க்கினும்” என்னும் (ங)குத்திரத்திற் பாடலான் அமையாதனவாய்க்
களவொழுக்கம் நிகழ்ந்த ஏற + தழுவி வரைவுடன் பட்டாராகக் கூறினார்.
மேலும் இவ்வனம் களவு நிகழ்ந்த ஏறதழுவி வரைகின்றதாகக் கூறும்
+ பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

இது தரவும் ஐஞ்சேரிப்பெற்ற குறவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிப்பெற்ற கெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிப்பெற்ற கொச்சகமும் x வழியைப்புணர்த்த சொற்சேரியும் முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சக வெண்பாவும் ஈற்சேரி முடுகியலோடு தொடர்ந்து ஐஞ்சேரியும் வந்த கொச்சகவெண்பாவிரண்டும் ஐஞ்சேரியும் ஆசிரியத்தையும் விரவி ஈறு வேறொர் சேரான் இற்ற கொச்சக வெண்பாவும் **ஐஞ்சேரிக்கியவற்றிற் குறவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிக்கிய கொடு வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்றுவந்த கலிவெண்பாவின்வேறுபட்ட (ச)கொச்சகம். “வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு,

க. (அ) “உருமிடி முரசுமொடு” (ஆ) “இடிமுரசியம்ப” (இ) “இடியுமிழ் முரசம்” (ஈ) இடியென முழங்கு முரசின்” (உ) “உருமின் முரசெழுந் தியம்ப” (ஊ) உருமுரத் தன்ன வுட்குவரு முரசுமொடு” (எ) “உருமி னிரங்கு முரசின்” (ஏ) “முரசம்.....உருமி னுரறுபு சிலைப்ப” (ஐ) “உருமிசை முரசம்” (ஒ) “முரசுமியுமிழ் தழங்கென முழங்க” (ஓ) “உருமி னிடிமுரசு சார்ப்ப” என முரசினொலிக்கு உரு மொலி உவமையாய் வருதல் காண்க.

உ. நோல். அகத். கு. உக.

ஈ. நோல். அகத். கு. ஊ.

ச. (அ) “மலிதிரை பூர்ந்து” என்னு முல்லைப்பாட்டுள், “இரிபெழு பதிர் பதிர் பிகந்துடன் பலர் நீங்க” ‘தானெழு துணிபிணி யிசைதவீர்

பின்றி’ எனவு முடுகுதலிற்கொச்சகமாயிற்று; இதனுட் சொற்சேரியும் வந்தது என்பர் ஈச்; நோல். செய். கு. கடுகி. (ஆ) இச்செய்யுள் (பிரதிபேதம்) * வாழ்த்தாமதற்கு, † ஆயிரிழங் கிழத்தியரும், ‡ ஆனின். || மெண்டது உடாடக, + தழுய யறையு + பாட்டுக்களுக்கு மிதவே, x வழிபடைப்புணர்த்த, ** ஐஞ்சேரிக்கிய வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும்.

மைஞ்சீ ரடிபு முனவென மொழிப" (க) என்பதனால் மூலாகப் பரவிற்கும்
 ஐஞ்சீரடிவருதல் பெற்றும். (ச)

(க0௫.) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த

முரைசுகெழு முதுகுடி முசண்மிசு செல்வற்குச்
 சிர்மிசு சிறப்பினேன் றெல்குடிச் குரித்தெனப்
 பர்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த
 வர்கலி யுவகையா சொருங்குடன் கூடித்
 தீதின்று பெரலிகெனத் கெய்வக் கடியாய்மார்
 வீனில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்
 தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்
 வள்ளாரு ணேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்

௪0 தென்னிதின் விளங்குஞ் சுரிநெற்றிக் காரிய
 மொருகுழை யவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப்
 பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்
 பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல
 விரும்பின ரெருத்தி னேந்திமற் றுராலு

௧௫ மணங்குடை வச்சிரக்கோ னாயிரங் கண்ணைய்க்குங்
 கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகருட்
 வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் டிகிலேய்ப்பா
 யாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்
 கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால

௨0 மடங்கலுங் கணிச்சியுங் காலலுங் கூற்றுந்
 தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய
 வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழுஉ;

௨௩ அவ்வழி,
 காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
 லூர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க
 நேரிதழ் விரைவிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்

புணர்தற்பொருண்மைத்தாயினும் முல்லைக்குரிய கருப்பொருளான் வருதலின் முல்லையாயிற்றென்பர் இளம்; நோல். அகத். கு. ௨௪.

௨. நோல். செய். கு. ௬௩:

நான்காவது முல்லை நு.

௬௬௬

தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசம் புறவெய்த்
வார்புடன் பாய்ந்தா ரகத்து;

௩௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு
மெருத்திடை படங்கியு மிமிலிறப் புல்லியுந்
தோளரிடைப் புருதந்துந் துதைத்துபா டேற்றி
நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடி-க்
கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு;

௩௧ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்திக்
கொள்வார்ப் பெறுவுக் குருஉச்சேகில் காணிகா
செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
யுயிருண்ணங் கூற்றமும் போன்ம்;

௩௨ பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிக்
கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா
நகைசா லவிழ்பத நோக்கி நறவின்
முனைகுமுந் தும்பியும் போன்ம்;

௩௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி
மிடைப்பாயுந் வேள்ளேறு கண்டைகா
வாள்பொரு வாணத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்
போதரும் பான்மதியும் போன்ம்;

௩௪ ஆங்க; ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று மாறு

விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற

பொருகளம் போலுந் தொழுஉ;

௧௨ வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுகை துளங்கிமி
னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்
பாடிவ வாயமகள் கண்;

௧௩ நறுதுதா லென்கொலைங் கூந்த லுளரச்
சிறுமுல்லை நாரிய தற்குக் குறுமறுகி
யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட
கொல்லேறு போலுங் கதம்;

௧௪ நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை யிரிதோர்சொல்;
௧4

௧௫

கவித்தொகை ௧௦௫.

௧௬ கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாம் பாட்டதற்
கெங்க னென்றோ பொறுப்பர் பொருதார்
தங்கண் பொடிவ தெவன்;

௧௭ ஒண்ணுதால்;

இன்ன வுலகை பிறிதியாதி யாயென்னைக்
கண்ணுடைக் கோல ளலைத்ததற் கென்னை
மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
யலர்செய்து விட்டதில் லூர்;

௧௮ ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யெமர்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்ருத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு;
என;

௧௯ பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவனை யசைஇய
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் பொருப்பன் மன்னி

யமைவா லருளி யார்க்கு

மிமையாத் தும்பரும் விளங்குக வெனவே.

*இஃது ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறி, அவன் ஏறுதழுவிய தலைவனை விருப்போடு நோக்கியவாற்றைத் தன்னுள்ளே கூறி, முன்னர்க் கனவின்கண் தமர்கோபித்ததனையும் அயலார்போறுநீருந்த தன்மையினையும் தலைவிக்குக் கூற, அவளும் அவர் அலர்கூறியது நன் றென்று கூறி, †அன்றே என்னெஞ்சு கலந்துவிட்டது; இனிஅவர்கோடுப்ப நாக்கக் கூறிய நாளிற் செய்வதென்னென மகிழ்ந்து ‡கூற, அதுகேட்ட தோழி யாம் அங்ஙனங் கூடி இனிநீருக்குமாறு காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழமாறு தேய்வத்தைப் பரவுகம் வாவெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த

முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிசு செல்வற்குச்

க. (அ) அரைசு என்பது உயர்திணை யான்பாலை யுணர்த்தி வருதற்கு 'அரைசுபடக் கடந்தட்' என்பது மேற்கோள்; நொல், செவி. கு. (பித்திரேயம்) * உதா ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி. † இன்றே, ‡ கூறவதேய்டு.

நான்காவது முல்லை ௫.

கூகள்

சீர்மிசு சிறப்பினேன் (க) ரொல்குடிக் குறித்தெனப்

பார்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த

௫ வார்கலி * யுவகைய ரொருங்குடன் கூடித்

தீதின்று பொலிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மார்

(உ) வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயநுந்

(ஈ) தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்

வள்ளுரு னேமிதான் வாய்வைத்த வளைபோலத்

க0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் (ச) கூரென்றிக் காரியு

(ரு) † மொருகுழை யவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளியிகப்

பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

இள. நச். (ஆ) “அரசுபடக் கடத்த வாஞ்சு சேற்றத்தவன்” பரி. உஉ: ந.
(இ) “அரசுபடக் கடக்கு முறைசா ரோன்றல்” புறம். உகக: க.

க. “சொல்லு நீரு சொல்லார்க்கு மெளியவென, வரைய சாந்தமும் தியாய
முத்தமு, யிமிழ்குரண் முரசு மூன்றுட னானத், தமிழ்செழு கடற்
ரண்கோல் வேந்தே” புறம். இஅ: ௧௦ - ௧௩.

உ. “தொல்லினா கட்ட குடியொடு தோன்றிய, நல்லினத் தாயர்” கலி.
௧௦௪: இ-௬.

௩. இப்பகுதி ‘தாவி லுள்ளமொடு’ என்றும் படிக்கும்படி ஒரு பிரதியி
லுள்ளது; தாவென்னுஞ் சொற்போலவே தாவென்னுஞ் சொல்லும்
வருத்தமென்னும் ‘பொருளை யுடையதாயின் மோனை நயமுற, ‘தாவி
லுள்ளமொடு’ என்றும் கொள்ளலாம்.

௪. “சுரிசெற்றிக் காரி” கலி. ௧௦௧: உக.

இ. (அ) பலராமன் யமுனையால் அளிக்கப்பட்டதும் மிகச் சிறத்ததுமான
ஒரு குண்டலத்தை அணிந்தனனென்பது புராணகதை; (ஆ) அவனிலை
யைக் கூறுவதாகிய “கண்களியா” என்னு முதலையுடைய வெண்பாவி
லுள்ள ‘ஒண்குழையொன் றெவ்வி யெருத்தலைப்ப’ என்பதை இளைத்
தெனவறித்தபொருள்வினைப்படுதொகுதியின் உம்மைபெற்றுவருமென்
பதற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தொல். கிளவி. கு. ௩௩) சேனாவரை
யரும் (நேய். சொல். ௧) தேயிராத வுரைகளாரும் (நன். பொது. கு.
௪௮) மயிலைநாதரும் ‘ஒன்றம்’ எனற்பாலது, ‘ஒன்று’ என உம்மை
யின்றி வந்தது செய்யுள் விகாரமென்றும் (தொல். கிளவி. கு. ௩௩)
நச்சினூர்க்கினியர் (குழை) ஒன்றேனும் இளைத்தென அறித்தபின்
உம்மை வேண்டும்; அது விகாரத்தாத் றெக்கதென்றும் எழுதியிருப்ப
வையும் இவன் ஒரே குழையினனென்பதை வலியுறுத்தும். (இ)

(பிரதிபேதம்) * உஉகையர். † ஒருகுழை பொருள் மாப்பிஞெண்டார்.

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல
விரும்பின ரொருத்தி னேந்திமிற் குராலு

கடு மணங்குடை வச்சிரத்தோ னுயிரங் கண்ணேய்க்குங்
கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்

*வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் கிகிலெயர்ப
வாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்
(க)கால முன்பிற் றிறவுஞ் சால

உரு மடங்கலுங் கணிச்சியுங் (உ)†காலனுங் கூற்றாந்
தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஜிய
வுடங்குகொட் பனபோற் புதுத்தனர் தொழுஉ

எ - து: †அரக்கன் படுப்படியாக வென்று கொன்று நெறியாலே
கொண்வெந்த தலைமைமிகுகின்ற || சிறப்புக்களையுடையோனுடைய பழை
தாதிய குடிக்குரித்தென்றுகூறிய, பாண்டிமண்டலம் பயந்த விளைவுகளும்
ஒலிக்குங் +கடலில் வளர்ந்த முத்தத்தோடே மற்றும் பயந்த பொருள்களும்
(ங)மூன்று Xமூரகமும் கெழும்பும் முதிய குடியிற்பிறத்த மாறுபாடு மிகுகின்ற

‘‘ஒருகுழை யொருவன்போ விணர்சேர்ந்த மராமும்’’ கலி. உசு: க.
(ஈ) ‘‘காதொரு குழையோ னினவலை’’ வில்லி. இராசகுய. கசக.
(உ) ‘‘எரிமணிக் குன்றிரண் டென்ன வேந்துதோ, னொருகுழை
யொருவனும்’’ (ஊ) ‘‘கங்கையிற் றிருவ மாநகர், வாவொரு குழையி
னன் வாங்க’’ (எ)செட்கர்மாமணி, யொருகுழை யுலாவரு வுலங்கொ
போனிளுன்’’ (ஏ) ‘‘திருநகர்.....கங்கையில் வீழ்தல்
போன்றமற், றொருகுழை யவன்வலியுணர்த்து கின்றதால்’’ பா.க.

(க0) அக்குரான் வந்த. உஉ. சாம்பன்மணம்புரி. இ0, இஉ, இச. என
வருபவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “காலமுன்பு” புறம்: உரு: கரு: (ஆ) “ஆற்றல் காலனோ டொக்கும்
... ..தேவ்வியன்” பெருங். (க) கரு: ௧௦௦ - ௧௦௨. (இ) “வெந்
திதற் காலனை” கரு: மார்த்தண்டைய. உரு: ௧௧.
- உ. (தென் புலத்திறைவன்) “செற்றியிற் காலன் செல்ல கீள்பெருங்
கால பாச, மற்றைவெங் கால தாண்டம் வந்திரு மருங்குந் செல்ல,
வுற்றபே ருழிக் காலத் துருத்திர மூர்த்தி யொப்பச்; சுற்றிய சேனை
யோடுந் தோன்றின னுலகத் துட்க” இராமா. திருவிசயப். ௬௧.
௩. “முறைசமுன் றுன்பவர்” கவி: ௧௩௨: ௪. என்பதும் அதன் குறிப்பும்
சுண்டு அறிதற்பாலன.

(மூலப்பேதம்) * யெல்லவான். † காலமுன்புற்றும். ‡ அமைச்சுணம்பெம்படியாக. || தென்
புக்கையுடைய பழையகிய. + உட்கிணந்தமுந்தத். x முறைசெழுமும்.

நான் காவது முல்லை நு.

௬௬௬

அச்செல்வனுக்குத் திதின்றிப்போலிவனவாகவென்று உட்கொண்டு, தென்பத்
திருச் சிறப்புக்களைச் செய்தற்கு அவனுடைய கேடில்லாத குடியின்பின்பு
தோன்றிய பெரியகுடியிற் பிறந்த ஆயரும், ஒருங்குநிறைந்த செருக்கினை
யுடைய உவகையராய்ச் சேரக்கடி, ஏறதழுவுங்காற் பிறர்க்குத் துன்பம்
நிகழுமென்னும் வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடே நிறைந்து ஏறுகளை
ஆராய்து, வன்னிய உருண்ட கேயிப்படையவன் ஊதிய சங்குபோலத்
தென்னிதாக விளங்குஞ் சுட்டியையுடைத்தாகிய செற்றியையுடைய கரிய
என்றையும், (க) மெய்யுத்தபிரானுடைய திருமார்பில் ஒன்னிய சிவந்த(உ)மலை
போல ஒளிமிகும்படியாக ஒப்புமிக்கிண்டு பொருத்திய சிவந்தமலவினையுடைய
வெள்ளியென்றையும், பெரிய பெயரையுடையகணிச்சிப்படையினையுடைய
னுடைய நீலமணிபோலக் திருமிடத்தில் அழகுபோலக் கரிய சுர்ச்சரையை
யுடைய கழுத்தினையும் எத்தினகுட்டேற்றினையுமுடைய (௩) குரல் தித்தினையுடைய
யுடைய என்றையும், வருத்தமுடைய வர்சிரப்படையையுடையோனுடைய
ஆயிற் கண்களையொக்குத் திட்சிகொண்ட பலவாகிய புன்னிகளையும் கடிய

† சிந்தையுமுடைய சிந்தையுடைய ஏற்றையும், முருகனுடைய உடையாய்த் தாழ்த்த விளங்குகின்ற வெள்ளியதுகிலையொப்ப நன்றும் உயர்ந்த வெள்ளிய கால்களையுடைய சிவந்த ஏற்றையும், † காலனது வலிபோலும் உலையையுடைய பிற எறுகளையும், கால நிறைகின்ற பல்லுயிர்களை உண்ண வேண்டி உழந்தீயும் கண்சீயும் காலனும் கூற்றுவனும் அவ்வயிர்களை விடாமற்செல்கின்ற ஊழிமுடிவாகிய காலத்தே அனை கோடி கழன்று திரியு மாறபோலச் சுழன்று திரியும்படி தொழுவிடத்தே 1248 || புகுதவிட்டார். ௭ - று.

பார்பயத்தன கடல்பயத்தனவென இரண்டிற்கும் பயத்தன என்றாக் தொழிற்பெயனைக் கூட்டுக. இனிப் பார்(வளர்முத்தம்)-(௪) நிலத்தில் வளர்ந்த

1. இந்நூற்பக்கம் ௧௪௪. உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

2. 'கொடுமிட னாஞ்சிலான் குர்போன் மரத்து, நெடுங்கைச் சூழியயிலா லுஞ் சேர' கலி. நக: ௧ - ௨.

௩. குரால்நிறம் - கபிலநிறம்; "குராலான் படுதுய நிராவிற்கண்ட, வுயர்கீணை பூமன் போலத், தயர்பொறுக் கல்லேன்" தறுந். ௨௨௪.

௪. முன்பொருகாலத்துப் பாண்டியனவையிற் பொருளீட்டித் தற்குச்சிறந்த வழியாதென்று கேள்வி வந்தது. அப்போது ஒரு வணிகன் வானர்க்கு செய்தலென்றும். ஒரு வேளாளன் பயிர்செய்தலென்றும் கூறினர். அரசன் அவ்விருவருக்கும் சிறிது பொருளுதவி இதனைக்கொண்டி ரீக்தன் கூறி உவாயால் பெரும்பொரு ளாக்குகவென்று விடுத்துச் சில யாண்டு கழித்துத் தன் றாதரை நோக்கி அவர் நிலையை வினாவினன்.

(பிரதிடேதும்) * பெயரையுமுடைய, † சிந்தையுமுடைய ஏற்றையும், ‡ காலதயன், || புகுதவிட்டார். ௭-று: பயத்தனகடல்பயத்தன.

௬௭0

கலித்தொகை ௧௦௫.

முத்தென்றமரம். உடன்*புகுத்தனரென்க.(௧)முருகன் தனக்கு உரித்தல்லாத வெண்டிகில் உடுத்தாற்போலக் கால் வெளுத்த ஒருது. முன் இறைவன் கைய தாய் ஊழிமுடிவின்கண் அவன் ஏவலால் உயிர்த்திறமேற் திரியுந் கண்சீசி. (௨)காலன், †கூற்றுவனேவலானன்.

அத்துத் வணிகன் வணிகத்தாற் பெருஞ்செல்வம் ஈட்டியுளானென்றும் வேளாளன் செழிப்பாக ஒரு கருப்பந்தோட்டம் பயிர்செய்திருக்கிறானென்றும் சொன்னார்கள். அரசன் அதனைக்கேட்டு அவர் நிலையேரே அறியக் கருதியதனால் அவ்விருவரும் உறையும் ஊரிலுள்ள கொற்றவையின் திருவிழாவிற்குச் சென்றிருந்தபொழுது முதலில் வணிகனையழைப்பித்து வினவ அவன் தனக்குக் கொடுத்த பொருளைப் பறினமடங்கு பெருக்கியிருப்பதாகச் சொன்னான். பின்பு அரசன் வேளாளனை யழைப்பித்து வினவ அவன் அங்கிருந்தே தன் கருப்பந்தோட்டத்தைக் காட்டி இது என் பொருளிட்டம் என்றான். அரசன் இது செழித்த தோட்டமேயாயினும் வணிகனிட்டிய பொருளிற் பத்திலொரு பங்கிற்கேனும் இணையாமோவென வேளாளன் அவன் பொருள் இதன்விலையிற் பத்திலொருபங்கிற்கும் இணையாகாதென்றான். அரசன் அதனைக்கேட்டு வேளாளனை இகழ்ந்துரைக்க, அவன் தன் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு கரும்பைக் கொணர்ந்து அரசன் முன்னிலையில் அடித்து முறித்தான். அதிலிருந்து முத்துக்கள் தெறித்தன. அரசன் அம்முத்துக்களை நோக்கி ஒவ்வொன்றும் மிக்க விலைபெறுமென்பதையறிந்து மகிழ்ந்து அவ்வேளாளனுக்கு முத்து என்றும் அக் கரும்படித்தவிடத்திற்கு முத்தடித்த களமென்றும், அங்குள்ள அம்பிகைக்கு முத்துநாச்சியம்மனென்றும் அந்நாட்டுக்கு முத்துநாடென்றும் பெயர் புனைந்தான் என்ப. இச்செவி வழிநிலைச் செய்தி இங்கே கருத்தத்தக்கது.

- க. “உடைய மொலியலுஞ் செய்யை” என்பதனால், (பரி. ௧௬: ௧௭) முருகனுக்கு வெண்டிகில் உரித்தன்றென்றார்.
- உ. (அ) “ஆல மென்ன வனலென்ன வந்தகன், ஞால மெல்லா நடுக்கக் கொதித்திடும், வேலை வெண்ண லென்ன வெகுண்டுவெம், காலன்னவற் கின்ன கழறினான்” (ஆ) “என்னை யேவுதியென்னி லிராவணன், தன்னை நானுயி ருன்பன்” இராமா. திக்குவிசய. ௭௨ - ௭௩. (இ) “அந்தக னத்துணை யமைச்ச னாகிய, வெத்திறற்காலனை வினித்துக் காசியி, வந்தன னொருமக னவன தாவியைத், தந்திட கென்றலுந் தரணி யெய்தினான்” (ஈ) “போன காலனு மறவியை வணங்கியே புருத்த, பான்மையாவையு முரைத்தலும்” கந்த. மார்க்கண்டேய.

உகச, உஉச. (உ) "கடைபுகத்திழிநீபரவ கடற்படை வடக்குவாயிற்,
(பிரதிபேதம்) * புத்தநின்றெந்த. †, சுற்றியனையலன். அய்யழி,

நான்காவதுமுல்லை டி.

குகக

உக அவ்வழி

எ - து: அவ்வனம் அவர் புருத வீட்ட இடத்து. எ - று:
(க)காரெதிர் கலியொலி கடியிடி (உ)புருமி னியங்கறங்க
(ங)வூர்பெழு கிளர்புளர் புயன்மங்குலி னறைபொங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிரிற்பச்
சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகன் மிகுதியிற் சினப்பொதுவர்
தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசும் புறவெய்த
வார்புடன் உபாயந்தா ரகத்து

எ - து: கார்காலத்துத் தம்மில் எதிர்த்த கலிப்பிணையுடைய உருமினது
கடிய இடியொலிபோல வாச்சியங்கள் ஒலியாநிற்கப் பரந்து உயர்ந்து எழு
கின்ற அசைநிலையுடையமேகம்பேர்வத் திசைகளிலே புகைமூச்செழாநிற்கப்
புறவிதழ் ஒடிந்த மணத்தைபுடைய ஒத்தவிதழாற் கட்டின மாலையையுடைய
மகளிர் நிரைநிரையாக அணியாநிற்கக் குற்றத்தைச் செய்த மாறுபாட்டின்
மிகுதியாலே தலைமைபொருத்தினசிலைக்கின்றநிலைமையினையுடைய சினத்தை
புடையபொதுவர் எழுகின்ற நெருங்கின கண்ணம்றைத்தற்குக் காரணமான
துகளாலே விசம்பு † தூர்த்துமிரும்படி அத்துடன் சென்று சேரும்படியாக
ஆர்ந்து அத்தொழுவினுள்ளே சேரப் பாயந்தார். எ - று.

உ0 மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு

மெருத்திடை யடக்கியு ிமிமிவிறப் புல்லியுந்
தோளிடைய் புருதந்துந் துதைந்துபா டேற்று
நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடிக்
கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு

புடைவிளித் தார்க்கு மோதைப் பொருமுழக் கியமன் கேளா, விடை
தெரித்துரைமினென்ன விலங்கெயிற்றுலங்கொ டுண்டோண், மிடை
வலி மிகுத்துக்காலாருவரை விடுப்பச் செல்வார்" வேதாணிய.

சோரச். கள்.

- க. கலிப்பாவில் ஐஞ்சேடி முடுகி வந்ததற்கு, “காரெதிர்.....ரணி
நிற்ப” என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. சுசு. பேர்.
உ. “இடியார் பனை துடைப்ப” பு - வே. உழிஞை. உள்.
ங. “படுமழை யாடும் வரையகம் போலும், கொடிநறைகுழந்த தொழுஉ”
கலி. க௦ங். உ0 - உக.

(பிரதிபேதம்) * பாய்த்தனாகத்தா, † தூர்த்தபோம்படிபந்தகன், ‡ இயிவிற்புல்லியும், || புருத்
தத்ததைத்தா,

கௌஉ

கலித்தொகை கடுகி.

௩௫ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் (சு) *தோட்டுவாய்ச் சாக்துந்திக்
‘கொள்வார்ப் பெறுஅக் குருஉச்சேகில் காணிகா
(க)செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
யுருண்ணும் கூற்றமும் போனம்

எ - து: அங்ஙனம் பாய்த்து கொம்பிடத்தே பிடித்துக்கொண்டும் மார்
பிலே உறும்படி தழுவிக்கொண்டும் †கழுத்திடத்திலே அடங்கிக்கிடத்தும் குட்
டேறு முறியும்படி தழுவியும் தோளுக்குருவிவே கழுத்தைப் புருகவிட்டுப்
பிடித்தும் நெருங்கிக் கொம்புகள் தம்மேலேபடுதலை ஏற்றுக்கொண்டும் நிரைத்
தத் தம்மேலே சென்ற ஆயரைப் பின்னர்க் கீழேவீழ்த்து நீண்ட மருப்புத்
தைக்கும்படி குத்தி அவர்கள் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைக் கழுவக்கொடாதே
எறுகள் அவரை நீக்கி நிறுத்தின; அங்ஙனம் நிறுத்தினபின்பும் சென்று
தழுவுவாரைத் தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே ஈரம்படி குத்திப்பின்பு சென்று

க. "சாப்புல்லத் பாற்று" என்பதற்கு, 'சாம் வண்ணம் பொருத்தப் பாண்மை யுடைத்து' என்று பொருள்கூறி, 'சாவவென்பதனிறுதிநிலை விகாரத்தாற் றொக்கது' என இலக்கணமெழுதி, 'கோட்டின்வாய்ச் சாக்குத்தி' என்புழிப்போல வென இதனை மேற்கோளுங் காட்டினர் பரிமேல்; துறங். அஉக. இந்நூற்பக்கம் சுஉக. உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) "காலனுங் காலம் பார்க்கும்" புறம். சுசு: க. (ஆ) "எண்ணி யுயிர் கொள்வான் வேண்டித் திரியினு, முண்ணுந் துணைக்காக்கும் கூற்று" பழ. அக. (இ) "ஞாலத் தின்னுயிர் வாழ்நோர் நாப்பட், காலம் பார்க்குங் காலன் போல" பெருங். (ச) நுள: உ௦ச-உ௦டு. (ஈ) "சாற்று நானற்ற தெண்ணித் தருமம்பார்த், தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி யிவளைப்போ, னுற்றங் கேட்டலுந் தின்ன நயப்பதோர், கூற்றுண் டோ" கம்ப. தாடகை. சுசு. (உ) "கோற்றநோன் புடைய வாழ் நான் வரமிவை நுனித்த வெல்லங், கூற்றினுந் கன்றே வீரன் சரத் திற்குங் குறித்ததுண்டோ" கம்ப. நித்தனைப். சுஉ. (ஊ) "அதெ லோம்பிய செய்கைய னென்பதா லவனைக், கொடிய னென்பரா வறி விலார் செய்வினை குறித்து, முடிவி லாருயி ரெவற்றிற்கு முறை புரிந் திடலா, னடுவ னென்கின்ற தவன்பெய ருலகெலா நவிலும்" (எ) "கொல்வன்னெனக் காலந்தெரி கூற்றமுமென நின்றேன்" கந்த. மார்க்கண்டேய. உஉஉ. இரண்டாநாட் குரபன்மன். உஉஉ. (ஏ) "கான் வரைக்கு நமனொத்த வாளியார்" கழிக்குன்ற. பசுவராக. அ. (ஐ) "மாபு நானுற நடுவ னோந்தே, யாட்படுந்துதர் நீர்போ யாங்கவற் கொணர்மி னென்ன" வேதாரணிய. சோரசு. சுஉ. (ஓ) "கான்வரை யகையே கோக்கு நடுவனா தூத ரேய்ப்ப" நிநுவனைக்கா. திருகாட்டுச். அஉ.

(பிரதிபேதம்) *கோட்டின்வாய்ச். † கழுந்திலே.

நான்காவது முல்லை.

௯௭௩

தழுவுவாரைப் பெருமல் நின்ற நிறுத்தையுடைய சிவந்த எறு உயிர்குறை இன்றாளிடத்தே அவர்பின்னெசென்று குற்றத்தைச் செய்து துக்கத்து

உயிரையுண்ணுங் கூற்றவனையும்போலும்; இகனைப்பாராயென்றான். எ - று.
கூக பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிம்

கோடெழுந் தாடுங் கண்டணி காணிமா

*நதைசா லளிப்பத நோக்கி நறுவின்

முதைசுழுந் துங்ரியும் போன்ற

எ - று: சிவந்த கரிய எந்நிறுடையகொம்புகள் துபடுதலை மார்பிலே
எற்றவர்களைக் கொம்புகளாலே பிழம்பித் துத்தி மேலேக்குதலாலே வீழ்த்த
குருதியால் நனைத்து அசையும் பலவாகத் திரண்ட திட்சிபையுடைய சிறிய
மணிகள் ஒளிபமைந்த நாரும்புலினது முனையவிழுந் செவ்வியைபோக்கி
அதனைச் சூழ்ந்து திரியும் தும்பியையும்போலும்; அகனைப்பாராயென்றான்.
எ - று.

“நருவிதழ் கண்டன்ன துசெவ்விரற் கோட்ப” (க) என உவமைகூறவின்
நரும்புனைமெண்ணிக்கு (உ) உவமைகூறவே சிறியமணிகள் கோத்துக்கட்டின
மையும் கோடெழுந்தென்றதனால் அக்கோடு எழுந்தகாலத்து வீழ்த்த குருதி
யால் அவை சிவந்தமையும் பெற்றும்.

சக இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டாளை டெய்தி
மிடைப்பாயும் வெள்ளோறு கண்டைமா
(ங) வாள்பொரு வானத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டிர்
போதரும் பான்முகியுந் போன்ற

க. கலி. அச: உஉ.

உ. நரும்புனை எந்நின் கொம்புக்கும் தும்பியை அக்கொம்பிற் கட்டிய
மணிக்கும் உவமையாகக் கொள்வது பொருத்த மென்று தோற்று
கிறது. “அவ்வளை வெரிநி னரக்கீர்க் தன்ன. செவ்வரி யிதழ்
சேனாறு நறவி, னறுந்தா தாடிய தும்பி பசுக்கேழ்ப், பொன்னுரை

கல்லி னன்னிறம் பெறுஉம், வளமலை” (நற். உநி) என்பதனால் நரும்பு,
செவ்வரியையும் தும்பிமொய்த்தலையுமுடைய கென்பது விளங்கும்;
“களிர் கொடியன நறுவியை நறுமலரான நறவம்” (துண. துது.

சு.) என வருதலால் இதன் முதல் ஒருகொடி யென்று தெரிகிறது. மயிலைநாதரும் ஒருகொடியென்றே கூறினர். இதனை ஒட்டையென்பது போல ஒரு மரத்துக்கும் ஒருகொடிக்கும் பெயரென்பாரு முனர்.

௩. “வான்போழ் வானத்து வயங்குகதிர் சிதறி” நான். கு. கசஎ. மேற். (பிரதிபேதம்) * தகைசால், † பரித்தலை மார்பிலே, ‡ மெல்விறங்கேறா,

85

கசஎச

கவித்தொகை ௧0௫.

எ-து: கடுவே பாய்த்தெய்திக் கழுத்திடத்தே தழுவிக்கொண்டு கிடத்தவ னோடே பரணின்மேலே தாலிப்பாயும் வெள்ளிய ஏறு பரம்பின்வாயாற் சிறிதிடம் விழுங்கப்பட்டு அப்பாம்புடனே ஒளியைத்தருகின்ற விசும்பிலே போதலைச்செய்கின்ற, பால்போலும் மதியையும்போலும்; இதனைக்காண யென்றான். எ - று.

(௧)*இகா முன்னிலையக. அது காவெனத் திரிந்தது.

சஎ ஆங்க; ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று †மாறு

விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற

பொருகளம் போலுந் தொழுஉ.

எ - து: அங்ஙனே ஏறுகளும் இடையரும் தம்மின் மாறுபடுகையினாலே அத்தொழு இருவராகிய பெரியவேந்தர் மாறுபட்டு எதிர்ப்பட்ட போர்மாறாத பொருகளைத்தையொக்கும் என்றான். எ - று.

இத்துணையும், தோழி தலைவிக்குக்காட்டிக் ‡கூறியது.

௫0 வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கியி

னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்

பாடின வாயமகள் கண்

எ - து: கெருங்கின் கழுத்தையெல்லாம் மறைத்தலையுடைய அசை கின்ற குட்டேற்றினையுடைய || கல்ல ஏற்றைத்தழுவின, வெல்கின்ற புகழ் உயர்கின்ற நிலைமையையுடைய, பழைதாசிய சூலத்தியல்பினையுடைய, பொதுவன் முகத்தை கோக்கி ஆப்சாநியிற்பிறந்த மகளுடைய கண் இமைத்தலை xயிலவாயிருத்தன. எ - று.

இது, தோழி அன் னெஞ்சோடே அவள் விரும்பக் கூறியது.

க. "நில்லிகா வென்பாள்போ செப்தற் றெடுத்தாளே, மல்லிகா மாலை வளாய்" என்புழி, நில்லிகா வென்பாள் போல் என்பதற்கு நில்லென் பாள் போல் என்று பொருள் கூறி, 'இவென்னும் அகை இகாவென லீறு திரிந்தது' என்று (பரிபாடல். ௪௧: ௧௦௪-௧௦௫.) பரிமேலழகரும் காண்கா வென்பதற்குக் காண்பாயாக வென்று பொருள்கூறி, 'இவென்னும் முன்னிலையகை இகாவென ஈறு திரிந்தது' என்று (சீலப். ௧௮: ௪௪) அரும்பதவுரைகாரரும் அமையார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருப்பதை கோக்க இங்கும் 'இக, முன்னிலையகை; அது இகாவெனத் திரிந்தது' என்று இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.

(முதிபேதம்) * உதமுன்னிலையகை. † மாருவிருபெரு, ‡ கூறினா மெல்லுகழ். || மல்லேற் றை, x இல்லையிருந்தனவெனத் தோழி தன்னுள்ளேயுள்விரும்பக்கூறினாள், ஈறுதலாய்.

நார்காவது முல்லை நு.

௬௭௫

ரு௩ * நறுதுதா லென்கொடுகிலைக் கூந்த லுளரச்

சிறுமுல்லை நாரிய தற்குக் † குறுமறுகி

யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட

கொல்லேறு போலுங் கதம்

எ-து: நறிய நுதலினையுடையாய் | ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அதி (உ)வெண்ணையின் நாற்றம் நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேலி யிக நாரியதற்கு † எம்முடைய சுற்றத்தார் பொருந்தாதே || அண்ணிதாக மனஞ் சுழன்று பாறுபட்டு அவன் தழுவின கொல்லுகின்ற ஏறுபோலுங் கோபத் தினைச்செய்தார்; அன்று அவர் இங்ஙனம் - கோபத்தது என்னபயனையுடைத் தாயிற்றென்றான். எ - று.

இது தலைவியைகோக்கிக் கூறியது.

ரு௪ (ரு)நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை † யிரிதோர்சொல் ;

கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாய் x பாட்டதற்

கெங்க ணெமரோ பொறுப்பர் பொறுதார்

தங்கண் பொடிவ தெவன்

எ - து: நெடிய கரிய கூந்தலையுடையாய்! இன்னும் யான்குறிகின்ற
 நதொரு சொல்லையும் நெஞ்சால் ஆராய்ந்துபாராய்; கொம்பையுடைய
 வாகிய எருடையினத்தையுடைய ஆயர்மகனோடே யான் **கடியதற்கு எம்
 முடைய சுற்றத்தார்களே இன்னும் பொறுப்பர்; அதுபொருத அயலார் †தம்
 முடைய கண்கள் எங்கண்களை நோக்கித் தீய்த்துபோவது என்னபயனை
 ††யுடைத்தென்றான். எ - து.

சுக ஒண்ணுதால்

இன்ன ஸ்வகை டீறிதியாதி (சு)யாயென்றைக்
 (ரு)கண்ணுடைக் கோல ஸலைதததற் கென்னை

- க. இந்நூற்பக்கம் இதுக: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
 உ. பாலையும் வெண்ணையையும் கெய்யையும் தந்தலையில் தடவிக் கொள்
 ளுதல் ஆய்ச்சாதியாருக்கு இயல்பு.
 கூ. “நெட்டிருங் கூத்தற் கடவுளர்” கலி. கூக: கூடு.
 ச. “அன்னை யலையு மலைபோயிற்று” ஐந்திணையேழு. கூ.
 கு. (அ) “நுண்ணிய மென்பா லைக்குங்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்ல
 தில்லைபிற” என்பதும், “நுண்ணிய மென்றிருக்கு மமைச்சரை அரசர்
 (பிரதிபேதம்) * கறுதலா பென்கொலைக் கூந்தலுளாய். † குறுமறுகுபொல்லாது, ‡ கம்
 முடைய, || அண்ணிதாக அண்ணிதாக மனம், ÷ கோபித்தென்ன பயனை.

† மூக்குதொர், x பட்டதற்கெங்கண். ** கடியதற்கு, †† தம்முடைய
 தங்கண்கள், †† உடைத்தென்னத் தலையையுநோக்கிக்கறிஞன், ஒன்றுதால்.

சுகஎசு

கலித்தொகை கடுநி.

மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி

பலர்செய்து விட்டதில் லூர்

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒள்ளிய நுதலிணையுடையாய்! (க)யாய் தன்
 கண்களுடையவாகிய கோலை *யுடையளாய் என்னைவருத்தியதற்கு இவ்வூர்
 என்னை மலரனந்த கண்ணியை யுடைய பொதுவனோடே கூட்டமென்
 றெண்ணி (2) அவரையுண்டாக்கிவிட்டது; இத்தன்மைத்தாகியஉவமை நமக்கு

வேறியாதுதானென மகிழ்ந்து கூறினான். எ - று.

அலைக்குங்கோலின் காரியத்தைக் கண்கள் செய்தமைபற்றிக் கண்ட ஞடையவாகிய கோவென்றான்.

க. ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யொங்கொழிப்ப தன்றவன்
மிக்ருத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னென்றான்

எ - று: அங்ஙனம் கூறியபின்னரும் ஒன்றிய இழையினை யுடையாய்! தன்மேல் மிக்ருசொன்ற சிவந்த கரிய எற்றினுடைய கோட்டிடையிலே இற்றைகாள் அலுவுன்செல்ல என்னென்றும் உன் னின்றது; இனிஞ்சுற்றத்தா ரெல்லாரும் பொருத்திப் புகளையுடைய புகத்திரையுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிரந்த மகனுக்கு என்னைக்கொம்ப்பதா! அறியிட்ட அற்றைகாரிற் கொடுக் கின்றது என்னபயனை யுடைத்தென் ட தலைவி மகிழ்ந்து கூறினான். எ - று.
என (1௩)

அலைக்குங்கோலாவது கண்ணெனவுடைத்துத் தன்வெகுளிநோக்கால் அவர் வெகுடற் குறிப்பறிக வென்பது கருத்தாக்கு வாருமுளர் எனப் பரிமேலழகர் பிரர்கோட் கூறி யிருத்தலும் (குறள். எக௦) (ஆ) “கொந் தார் மலர்க்குழல் வல்லிசம் மன்னை குரிசில்வந்த, செந்தா மரை யடி கண்டனன் போலுமித் திண்சிலம்பில், வந்தா ரெவரென, வந்தார் சிலரிலர் மற்றிக் கென்றே, ஞெந்தா னெடிதுயிர்த் தாங்கொடி தா யென்னை நோக்கினனே” (அம்பிகாபதிநோலை. ௨௩௬) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

க. யாய் - என் தாய். “யாபு ஞாயும் யாரா கியரோ” குறுந். ௪௦.

உ. “களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றாற் காமம், வெளிப்படுங் தோறு மினிது” குறள். ௧௧௪௮.

௩. எனவென்பது. இங்கே அசைந்தலை.

(பிரதிபேதம்) * ஁டையாயாய் † ஆயம்செற்கு. ‡ இயன்செல்ல.

எக (க)பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவணை யசைஇய
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் (உ)பொருப்பன் கமன்னி
யமைவா லருவி யார்க்கு
மிடையத் துப்பரும் ின்னி க்குருக வெனவே.

எ-து: அதுகேட்ட தோழியாம்(ங)இல்லம்நிகழ்த்தி இனிதிருக்குமாறு
காத்தற்குப் பிறநாடுகளைக்கொண்டு இனிய ஸ்சையைபுடைத்தாகிய முரசினை
புடைய பாண்டியன் அமைத்து வருதலை புடைய அருவி ஆரவாரிக்கும்
இமயத்திற்கு வட ிதிசையிலேயும் மன்னி விளங்குகவென்று உட்கொண்டு
முறிதலையுடைத்தாகிய முழங்குகின்ற கடலிடத்துப் பாம்பினையிலே பன்னி
கொண்ட வெற்றி கொண்ட சக்கரத்தினை புடையோனை வாழ்த்துவே
மென்றான். எ - து.

இதனால், தலைவர்க்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தவவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடி பலவும் விராய் முடுகுவண்ணம்
அடியிறத்தோடிய கொச்சகவெண்பாவும் கொச்சகமும் இரண்டு நெடுவெண்
பாட்டும் “வெண்பாட்டிற் றடி முச்சீர்த்தாகும்” (14)என்றதனால் இடையிற்று
முச்சீரடிவந்த நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்
சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும்
ஓடியாடுவென்றும் குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் இரண்டு நெடுவெண்
பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகம். (க)

(க04.) கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்

ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

யொழுகிய கொன்றைத் தீங்குமுன் முரற்சியி

வழுஉச்சொற் கோவலம் தத்த மினநிறை

பொழுதொடு தோன்றிய காரனை விபன்புலத்தார்;

க. முல்லை நிலத்துக்குத் திருமால் தெய்வ மென்பதற்கு “பாடிமிழ்
பரப்பகத் தரவணை.....பாவுதும்” என்பது மேற்கோள்; நொல்.

அகத். சூ. இ. ௩௪.

உ இர்தூற் பக்கம் ககரு: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௩. “காவற்பொருட்டு அரசன் வாழ்க.....என யாய் இவ்வறத்திற்கு வேண்டுவன விரும்பி ஒழுகியதல்லது பிறிது கினைத்திலன்” என்னும் (ஐங்குறுநூறு. க.) உரைப்பகுதி இங்கே நோக்கற்பாலது.

௪. தோல். செய். சூ. ௭௨.

(பிரதிபேதம் * முன்னி, † விளங்குகெனவே, ‡ நினைவிலே மின்னி.

அளவு கலித்தொகை கடுக.

௬ அவ்வழி,

நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

துளங்கிமி னல்லேற் றினம்பல களம்புகு

மள்ளர் வனப்பொத் தன;

௧௧ தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயும்

வைவாய் மருப்பினுன் மாறுது குத்தலின்

மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்

கொண்ட னிரையொத் தன;

அவ்வேற்றை;

௧௨ பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி

யிருதிறனா நீக்கும் பொதுவு

ருருகெழு மாரில மியற்றுவான்

விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்;

௨௦ அவரைக், கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி

யழல்வாய் மருப்பினற் குத்தி யுழலை

மரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு;

௨௧ தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்

தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ

ரம்பியூர் தாங்கூர்ந்தா ரேறு;

௨௬ ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினுற் றேண்டிய வரிக்குடர்
ஞாலக்கொண் டெழுடம் பருந்தின் வாய்வட்டி
யாலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட
மாலேபோற் றாங்குஞ் சினை;
ஆங்கு;

௩௧ தம்புல வேறு பரத்தர வய்த்தத
மன்புறு காதலர் கைபினைந் தாய்ச்சிட
ரின்புற் றயர்வர் தழுஉ;

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே
முலைவேதி னெற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்
கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே;

நான்காவது முல்லை கூ.

கூஎகூ

௩௭ பல்லூழ் தயிர்கடையத் தாடிய புள்ளிமேற்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லெலர் தோளிற் கணியோவெங் கேளே;

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாய்ச்சியர்
காரினைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற விலவோவெங் கேளே;

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவள்கேள்வ நென்றாரார்
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வளைமாறி யாம்வருஞ்
செல்லமெங் கேள்வன் றருமோவெங் கேளே;

ஆங்கு;

௪௭ அருந்தலை யேற்றொடு காதலர்ப் பேணிச்
சுரும்பியிர் கானநாம் பாடினம பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் மறங்கெழு கோவே.

இது தத்தம் இனம் தத்தம்புலத்துப் பிரிப்பான்புக்கவர் ஏறுகொண்ட
வாறுகண்ஃ ஆய்ச்சியர் தங்காதன்மீதுதீயா ல்தங்காதலரைக் கைபினைந்து

தரவையாட்டித் தீதென்னன்வாழ்கெனக் காவர்பாடியது.

இதன் பொருள்.

(3) கழுமொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்
ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

க. “கொன்றையந் தீங்குழல்.....கௌமோ தோழி” (சிலப். கள.
‘கன்றுகுணிலா’) என்னும் தாழிசைகளின் விடையுரையில், “கொன்றை
ஆம்பல் முல்லை என்பன சிலகருவி. இனி அவற்றைப் பண்ணென்று
கூறப்படுவனின். அவ்வனம் கூறுவாகும் ஆம்பலும் முல்லையுமே பண்
னாதற்குப் பொருத்தக் கூறினல்லது கொன்றை என ஒருபண்ணில்லை
யாதலா (.....) னும் கலியுள் முல்லைத் திணையின்கண் ஆரும்பாட்டி
னான், இப்பாட்டில் ‘கழுமொடு ..... வியன் புலத்தார்’ எனக்கருவி
கூறினமையாலும் ‘அன்றைப் பகற்கழிந் தாளின் நிராப்பகற், கன்
றின் குரலும் கறவை மணிகறங்கக், கொன்றைப் பழக்குழற் கோவல
ரார்ப்பலு. மொன்றல் சுரும்பு கரம்பென வார்ப்பவும்’ என வளையா
பதியுள்ளும் கருவி கூறிப் பண்கூறுதலாலும் இவை ஒரு பொருண்
மேல் மூன்றிடுக்கிவந்த, வொத்தாழிசையாகலானும் இரண்டு பண்ணும்
(பிரதிபேதம்) * சூச்சியர், † தங்கினகாதலரை, ‡ தென்னன்வாழ்கென..

சு. அடு

கவித்தொடை கடுகூ.

யொழுக்கிய கொன்றைத் தீங்குழல் முரற்சியர்

* வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மிளநிரை

பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன் புலத்தார்

எ - து: பால் பற்றறச் சேவுதலைச்செய்த (க) கறவைக் கலங்கள் வைத்த உறி
யோடே தோற்பையிடத்தே கழுமோடே குட்டுக் கொல்களையும் இட்டுச் சுருக்கிய
பைகளையும் தூக்கி நீளவளர்ந்த கொன்றைக்காயைத் திறந்து ஈமைத்த இனிய
குழலில் உண்டான ஓசையராய் வழுவின சொல்லையுடைய † கோவலர் தம்
முடைய தம்முடைய இனமாகிய பசுக்கள் கார்காலத்தோடே தோன்றின
அப்பொழுது வரும் மழையாலே நனைந்து அகற்சியையுடைய நிலத்திடத்தா
ராயினார். எ - று.

பழிசை ||பாடமாயின், பழித்தலையுடையதென்க. பழித்தலையுடையது பழிசை. முாற்சியர் என்னும் எச்சம் உடையவென்னும் வினைக்குறிப்போடு +முடிந்தது. (உ) கழுவாவது கறத்தற்கரிய பசுக்களைக் கறத்தற்கு இரண்டு தலையுஞ் சீவி மாலையாகக்கட்டிக் கழுத்தில் இடுவது.

ஈ அவ்வழி

(ஈ)நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவைபாய்த்

ஒன்று கருவியுமாகக் கூறின் செய்யுட்கும் பொருட்கும் வழுவச் சேறலானும் அங்கனங்கூறாத லமையாதென்க" என்று அடியார்க்கு கல்வார் எழுதியிருப்பது ஈண்டு அறிதற்பாலது.

க. "நின்கா லுறியன் பாணைய நைகலன்" அகநி. உஎச: சு.

உ. (அ)"காருகு வீங்கிய சேதாத் தொகுத்துக், குளம்புக் கோடும் விளங்கு பொன் னுறீஇத், தலையுச் தாம்பு மனைகடை மத்துங், கழுவுங் கலனும் வழுவில பிறவும், பைம்பொனி னியன்றவை பாற்பட வஞ்சுத்துக், குன்றாக் கோடி கொடுத்துவப் போரும்" பெருங். (க) ஈக: சுச-கக. (ஆ) "கழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத், தொழுவிடை யாயங் தொகுமின்" (தொல். புறத். கு. கூ. கச. மேற்.) என்பவற்றில் இச்சொல் வருதல் காண்க.

க. (அ) "அடியிட்டி நிலங் கிளைத்தண்டமெண் டிக்கும் போர்ப்பப், பொடியிட்டிவிர்த்துப் பொருகோட்டினிற் குத்திக் கோத்திட், அடியிட்டிந்கா ரெதிரேற்றெழுந் தாங்கு கோக்கிச், செடியிட்டிருகண் ணழல் சித்த ஈடர்த தன்றே" திருவிளை. மாயப்பசுவை. கள. (ஆ) "காளினிவ்

(19நிபேதம்) * லுச்சொல், + புலத்தர் எ-து: கழுவாவது.....கழுத்திலிடுவது பால் பற்றற், † கோவர் தம்முடைய, || பாடமாயின் பழித்தலையுடையது பழிசை யாம்.முாற்சியர் என்னும், + முடிந்தது அவ்வழி.

நான்காவது முல்லை கூ.

கூஅக

துளங்கிமி னல்லேற் றீனம்பல களர்ப்புது
மள்ளர் வனப்பொத் தன

எ - து: அவ்விடத்துத் துணக்குகின்ற குட்டேற்றினை யுடைய கல்ல ஏற்-
றினங்கள் பலவும் முன்பு காலாலே வெட்டி நீற்றை எழுப்புவதை இப்-
பொழுது (க)மழைபெய்தமையிற் (உ) கோட்டிமண் கொள்ளுமவை ஒன்றோ-
டொன்று மாறுபடுதலை மேற்கொண்டு முழுக்குமவை மிக்ருப்பாயுமவையாய்ப்-
போர்க்களத்தே செல்லும் வீரர் அழகையொத்தன. எ - து.

கக தாக் குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி பெய்வாயுந்
வைவாய் மருப்பினான் மாறுது குத்தலின்
மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைத்

கொண்ட னிரையொத் தன்

எ - து: ஒன்றோடொன்று தாக்கி மீண்டு அடிப்பறித்துச்சேர்த்து கூரிய
இடத்தை யுடைய கொம்பாலே மாறாமல் எவ்விடத்துத் குத்துகையினாலே
மெய்யினின்றும் வடிவின்ற குருதியையுடைய ஈறுகளெல்லாம் நாட்காலைப்
பெய்யும் ஈமேகரினையையொத்தன. எ - து.

நாட்காலைமேகம் சிவந்திருத்தலின், உவமைபாயிற்று. பெய்யு மேகம்
அதற்கு அடைகூறிற்று.

கடு அவ்வேற்றை

பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி

யிருதிறனா நீக்கும் பொதுவ

கீறி வான்மிசை புயர்த்துக் கதிர்மணி மருப்பிடை நோக்கி, யானின்
வேறு யடுசமர்க் கெழுந்தா னசனியே நென்னவோ ரவுணன்" பாக-
(க௦) ஸ்ரீ காரதர். ச.

க. "பெயல, கடுகீர் வரித்த செந்நில மருங்கின், விடுகெறி யீர்மணல்
வாரணஞ் சிதறப், பாம்புறை புற்றத் தீர்ப்புறம் குத்தி, மண்ணுடைக்
கோட்ட வண்ண னல்லேன, துடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ,
பூர்வயிற் பெயரும் பொழுதில்" அகம். கச: எ - கங்.

உ. (அ) "கோட்டிமண் கொண்ட மார்பம்" சிலக. உஉகச. (ஆ) "கோட்டி-
மண் கொள்ளா முலை" முந் ..... (இ) "கோட்டிமண் கொண்ட
குளிர்திங்கள்" நள. சுயம். க௦உ.. (ஈ) "கோட்டிமண் கொண்டு"
கூர்ம. ஆதவர்கிறப்பு. அ. (உ) கோட்டிமண் கொள்ளும் வேழம்"
தணிகை. வீராட்ட. சுஉ.

(பிரதிபேதம்) * கொல்லும் வீர, † எறெல்லாம், ‡ மேகநீரையொத்தன.

௩௩

சு அஉ

கவித்தொகை க௦கூ.

ருருகெழு (க)மாரில மியற்றுவான்

*விரிதிரை நீக்குவான் வியன்ருறிப் பொத்தனர்

எ - து: † அல்வேறுகள் போர்செய்யாமற் பிரிதலைத் தாம் உட்கொண்டு அவை இரண்டு கூறாக நீங்கும்படி கடுவே சிலவறகளைச்செலுத்தி விலக்கிப் பின்னர்ப் பசத்திரனோடே மேயும்புலத்திலே ஏற்றித் தத்தம் இனங்களைப் பிரிக்கும் இடையர் பழையவடிவுகளெல்லாங்கெழுமும்படி பெரியநிலத்தைப் ப்படைத்தற்கு அகற்செய்யுடைய கருத்தினையுடைய, (உ) அந்நிலத்தை மறைத்துக்கிடந்த கடலைப் போக்கும் நான்முகனையொத்தார். எ - று.

ஏற்றையென்றது ஏற்றிற்கு ஐகாரவீற்றதோர்பெயர்; “ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா, மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப” (ந.) என்றலின்.

௨௦ அவரைக், (ச)கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி

யழல்வாய் மருப்பினற் குத்தி (ரு)யுழலை

மரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு

எ - து: அங்ஙனம் நீக்குகின்றவர்களை அல்வேறுகள் ஒடும்படி மிகித்து ஒடாமல் நின்றவர்களை எதிர் சென்று அமுலுகின்ற இடத்துையுடைய கொம்பாலே குத்திச் சாடி உழலைகோத்த மரத்தைப்போலத் துளைத்தன. எ - று.

க. (அ) “மாறியுலகம் வகுத்தகாள் வாய்பு கடந்து மண்முழுது, மேறியொடுங்கு மெறிகடல்போ வெயின்மா நகர மெய்தினார்” (ஆ) “தேர் செலும் வேகத்து வேலைகீ, ரோங்கு நாளி னொகங்கு முலகுபோற், ருங்க லாற்றகில் லார்தடு மாறித்தா, நீங்கினார்”

உ. “உடைசெய் நான்முக னுறங்குழிப் புலிகொள வொரும்கே, திரை செய் வான்கடல் சென்றெனச் சென்றது சேனை” கந்த. திக்கு. க௦.

௩. தோல். மரபி. ரு. சக.

ச. “கோவலர், கழலக் காடுபோய்” சீவக. சஉஉ.

இ. உழலைமாம், தொழுவமுதலியவற்றுள் மாடுகளைப் புகாமல் தடுப்பதற்கு அவற்றின் வழியில் இருபக்கத்தும் உழலையை (கழிகளை) இழுத்துப் போடும்படி துளைத்துத் திறந்திருக்கும் மாம்; இது கடப்புக்காலென வழங்கும். “கன்று தாம்பரிக், துழலை பாய்ந்துலா முன்றில்” என்பது சீவக. சஉஉ.

(பிரதிபேதம்) * யிணைநிலை, † ஏற்றையென்றது.....என்றவின் அய்யேறுகள், ‡ படைத்தற்கு இச்சிலத்தை மறைத்தக்கிடந்த அகற்சியையுடைய கடலைப் போக்குங் கருத்தினையுடைய என்முனைபொத்தார், அய்யரைக்.

நான் காவது முல்லை கூ.

கூ அந

உக. தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித் தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ
(க)சம்பியூர் தாங்கூர்தா ரேறு

எ - து: பொதுவர் அங்கனம் துளைத்த தம்முடைய புண்களினின்றஞ் சோருகின்ற குருதி வழக்குதலாலே மணலை அள்ளிக் கையைப் பிசைத்து உடம்பையுந் (உ)திமிர்ந்து தாழ்க்க நிலலாராய்க் கடலுக்குள்ளே பரதவர் (உ)சிறிய, தெப்பத்தை ஏறினாற்போல ஏற்றைத் தழுவினார். எ - று.

உக. ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருட்டினாற் றோண்டிய வரிக்குடர்
கோலக்கொண் டெழுமம் பருந்தின் ட்வாய்வழிஇ
யாலுங் கடம்பு மாணியார் கிலங்கிட்ட
மாலையோற் றுங்குஞ் சிலை

எ - து: அவ்வேறுகள் தம்முடைய அழகுசெய்கின்ற கொம்பாலே டிகாண்டிய வரிக்கையுடைய குடர்கள் நான்கு விழும்படி எடுத்துக்கொண்டு உயர்ந்துபோம் பருந்தின் வாயினின்றும் டப்பி ஆலமரத்தையும் டிகடப்பமரத் தையும் (ஈ)ஆண்டு உறையுந்தெய்வங்கட்கு ||மகிழ்ச்சியுண்டாகவேண்டி அணி தலைச்செய்தற்கு விலங்க இட்டிவைத்த மாலையென்பாலே கொம்புகடோறும் டுதுங்காநிற்கும். எ - று.

௩௦ ஆங்கு

தம்புல லெறு பரத்தா வுய்த்தத்

மன்புறு (௫)காதல் கைபிணைந் X தாய்ச்சிய

ரின்புற் றயர்வர் துழை

க. “மறை யேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி, யூர்வான்பேரத்
றேன்று மவன்” ௩௦௩: ௧௦௩: ௩௮-௩௯.

உ. திமிர்தல் - பூசுதல்; “திமிர்த் திமிரத் கணவாய சந்தன சேனமே” என
வருதல் காண்க. திமிருறச் செய்தலென்பாரு முனர்.

௩. அம்பியென்பது தெப்பத்துக்கும் நீரிற் செலுத்தும் எல்லாக் கருவி
களுக்கும் பெயரென்பவாயினும் சூழேற்றுக்கு உவமையாய் வருதலிற்
சிறியதெப்பமென்று பொருள்கூறினார். “நண்புன லாடுந் தடங்கோட்
டெருமை, திண்பிணையம்பயிற் றேன்றுமு” என்பது ஐங்குறு. ௧௮.

ச. இத்துற்பக்கம் ௧௨௧: ௬, ௧௨௨: ௧-ஆம் குறிப்புக்கள் பார்த்து.

௮. குரவை யென்பது: (அ) “குரவை யென்பது கூறுங் காலைச், செய்
தேரர் செய்த காமமும் விறலு, மெய்த வுரைக்கு மியல்பிற் றென்ப”
(ஆ) “குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர், செங்கிலை மண்டலக்

(பிரதிபேதம்) * உடம்புந்நிமிர்ந்து, † வாய்பழியாறும், ‡ கடம்பமரத், || மலிச்செயுண்டாக
யேண்டியதணிதலிச்செய்தற்கு, + துங்காநிற்கும், தம்புல. X சூச்சியர்.

கூழ்சு

கவித்தொகை ௧௦௬.

எ - து: அப்பொழுது ஆய்ச்சியர் தாம் மேயும் புலத்திலே ஏறு பரத்தலைச்
செய்யும்படி செலுத்தின தம்முடைய அன்புமிக்க காதலருடைய கையைக்
கோத்து இன்பமுற்றுக் குரவையாடுவர். எ - து.

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே

(க)முலைவேதி னொற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்

கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே

எ - து: எம்முடையதோழி! கொலைத்தொழிலையுடைய ஏறுகள் சாடின புண்களைத் தழுவிக்கொண்டு பொதித்துவிடக் கடவேம்; எங்ஙனம் தழுவுவ தென்று கேட்பாயாயின் முலையின் வெம்மையாலே ஆறம்படி ஒற்றித்தழுவித் கொண்டு பொதித்துவிடக் கடவேம். எ - று.

கடகக் கைகோத், தந்நிலைக் கொட்பின் ருட லாகும்” என்னும் (சிலப். பதி. எஎ. உரைமேற்.) சூத்திரங்களால் தலைவனது காமமும் வென்றியும் தோன்றக்கூறி ஏழுமங்கையர் கைகோத்துச் சழன்று ஆடுவதென்றே அறியப்படுமாயினும், (சிலப். நு: கஉ.) “இருவகைக் கூத்தின்” என்பதன் விளக்க வுரையால், குரவையென்றது: காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைவினைத்தாடுவது என்று அறியப் படுகின்றது. இவையும் (இ) “மாயவனுடன் மம்முனாடிய, வாலசரிதை நாடகங்களில், வேனெடுங்கட் பிஞ்ஞையோடாடிய குரவையாடுதும்” (ஈ) “மாயவன்மன் முன்னினெடும் வரிவளைக்கைப் பின்னை யொடுங், கோவலர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழந்தைகோதை புறஞ்சோர, வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்திட்டசோதையார் தெழுதேத்தத், தாதெருமன் மத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே” சிலப். கஎ. என வருபவைகளும் (உ) “இடவல” என்பதற்கு, ‘ஆய்ச்சியரோடு குரவைகோத்தலால் அவர்க்கு

இடமும் வலமும் ஆயினோப்’ பரி. நு: அந் என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஊ) “நளிதலென்பதற்கு தன்னைச் சேவிக்கு மகளிரொடு

குரவையாடிச் செறிதல்” (பதிநீ. ருஉ: கக) என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (எ) “பரதவர், வெப்புடைய மட்டுண்டு, தண்குரவைச் சீர் தாங்குந்து” (ஏ) “குரவர் யாக்கன், வான்கமைப் பழுனிய தேமன் மகிழ்ந்து, வேங்கை முன்றிற் குரவை யயரும்” புறம். உச: ச - சு, கஉக: க - ஈ, என வருபவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “புண்களைத் தடமுலை வேதுகொண் டொற்றியும்” கலிங்க.

கடை. கக. (பூ) "புண்வருத்தத் தன்னைநோக்கிக், கொங்கையையொற்
றிடங்கொடுத்து" தனிப்பாடல். என்பவையும் (இ) "கொம்மை வரி
முலை வெம்மை வேதுநீஇ" சீலப். ௨௮: கக. (க) "கொம்மை வரு
முலை வெம்மையிற் தடைஇ" நெநேல். ௬௬. என்பவையும் இங்கே
அறிதற்பாலன.

நான்காவது முல்லை சு.

சு அநி

௩௭ பல்லாழ் (க) தயிர்கடையத் தாஅய புள்ளிமேற்

கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்

புல்லென் தோளிற் கணியோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழி! பலமுறையாகத் தயிரைக் கடைகையி
னாலே பாய்க்த புள்ளிகளின்மேலே கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினவ
னுடைய குருதி மயக்கமுறும்படி தழுவுதல் எம்முடைய தோளிற் கு அழகு
மாத்திரையோ? அதிலுஞ்சிறுத்ததொன்றன்றோ. எ - று.

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருத்தலை யஞ்சலு மாட்ச்சியர்

காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு

மோராவஞ்சுச் சேற விலையாவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழி! ஆயர் பொருகின்ற ஏற்றினது சேருத்த
கரியுத்தலையை அஞ்சதலும் ஆய்ச்சியர் ஏறுதழுவாதவருடைய காரிகைத்தோளை
விரும்புதலுமாகிய இவ்விரண்டு நிலையும் இக்குடிப்பறத்தவர்களுக்கு ஒன்றாகச்
செல்லுதல் சான்று இவ்வையோ. எ - று.

காரிகைத்தோளென்றது, இகழ்ச்சி; வகிப்படாததோளாதலின்.

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவன்கேள்வ னென்றாரார்

சொல்லுஞ்சொற் கேளா வனோபாறி யாடல்வருந்

செல்லமெங் கேள்வன் றருநோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழி! இவளுடைய கணவன் கொல்லுகின்ற
ஏற்றைத் தழுவினனென்று || ௪௪ || ஈர் புகழ்த்துள்சால்லுகின்ற அச்சொல்லைக்
கேட்டு மோராவிற்று யாம் வருஞ் செல்வத்தை எங்கணவன் தருமோ. எ - று.

சு காரம், தெரிநிலை. என்றது, அவன் புறத்துப் + போய் இப்புகழ்கேட்ட

என்னையிடானென அவன் தன்மேலுள்ள விருப்பம் கூறிற்று. இவை
குரவைப்பாட்டு.

சுசு ஆங்க

(உ) அருந்தலை யேற்றொடு கா தலர்ப் பேணிச்
சுரும்பியிர் கானநாம் பாடினம் பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
டாற்றாடைக் கடச்சுவெம் டறங்கெழு கோ வே

க. “தயிர்ப்புளி, மொய்த்த தோணலார்” சேவக. சஉ.ந.

உ. அருந்தலை யென்பதற்கு இங்கும் இச்செய்யுள் ௨௦-ஆம் அடியிற்குறித்த
பொருளே கொள்க.

(பாட்பேதம்) * புன்னியின்மேற், † தலைபஞ்சததும், | சொல்லுதலெனினெல்லியோ, || ஊர்
புழந்த, x போய்ப்புகழ்.

சு அசு

கவித்தொகை ௧௦௭.

எ - து: ஏற்றையும் நங்கர்தலரையும் பாதுகாத்துச் சுரும்பினம் ஒலிக்
கின்ற கானத்தை நாம் பாடினமாய்த் திருமலைப் பரவுவேம்; அப்பயனாலே
எம்முடைய மறம்பொருந்திய பாண்டியன் பகைவாரிலமென்னும் பெயர்
கெட்டுத் தன்னிலமென்னும் பெயர்பெறும்படி அவர்நாட்டைத் திறைகொண்டு
பகைவரை வெல்வானாக என்றார். எ - று.

இந்நிலப்பண்பிருந்தவா*றென்னென்று கண்டோர் கூறிற்றாகக்கொள்க.

இது, கண்டார்க்குப் புதுமையாகிய மருட்டை பிறந்தது.

இது முன் ஒருகொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் முட்டடியின்றிக் குறையு
சேர்த்தாகிய சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகவெண்பாவும் கெடுவெண்பாட்டும்
தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடிவந்த கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்
பாட்டிரண்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய கெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்
பாட்டும் நான்கு தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற கொச்சகம்.

(௧௦௭.) எல்லா விஃகொன்று கூறு குறும்பிவர்

புல்லினத் தார்க்குங் குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்

கொல்லேறு கோடல் குறையெனக் கோவினத்தார்

பல்லீற்று பெய்தார் தொழுத;

டு தொழுவத்து;

சில்லைச், செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குவிமுல்லைக்
கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண்டாட்டிய

வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்;

க0 அதனைக், கெடுத்தது பெற்றார்போற் கொண்டியான் முடித்தது
கேட்டன னென்பவோ யாய்;

கஉ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டுமோ மற்றிகா
வவன்கண்ணி யன்றோ வது;

கச பெய்போ தறியாத்தன் கூழையு னேதிலான்
கைபுனை கண்ணி முடித்தாளென் றியாய்கேட்டிற்
செய்வதி லாகுமோ மற்று;
எல்லாத் தவறு மறும்;
ஒஓ அஃதறு மாறு;

(பிரதிபேதம்) * என்றுகண்டோர்கூற்றுகக்கொள்.

நான்காவது முல்லை எ.

க ஆள

கக ஆயர் மகனாயி னாயமக் னீயாயி
னின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
னின்னைநோ தக்கதோ வில்லைம னின்னெஞ்ச
மன்னெனெஞ் சாகப் பெறின்;

அன்னையோ;

உச ஆயர் மகனையுங் காதுலை கைம்மிக
ஞாயையு மஞ்சதி யாயி னரிதரோ
நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து;

௨.௭ மருத்தின்றுயா னுற்ற துயராபி நெல்லா

வருந்துவே னல்லனோ யான்;

௨௭ வருந்தாதி;

மண்ணிமா சற்றின் கூழையு னேறவன்

கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்

தெய்வமால் காட்டிற் றிவட்கென நினைபப்

பொய்யில் பொதுவற் கடைஞ்ஞந்தார் தந்தையோ

டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு.

இது தலைநீ தேழுக்குஅறத்தொடுநின்பத் துமி *வரைவுடன்பட்டமை
அவட்த அளவ் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

எல்லா விவ்னொன்று + கூறு குறும்பிவர்

(க) புல்லினத் தார்க்குங் (உ) குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்

(ங) கொல்லேறு கோடல் (ச) குறைபெனக் கோவினத்தார்

பல்லேறு பெய்தார் தொழுஉ

௧. (அ) “புல்லினத்தாயனை யாயிற் குடஞ் சுட்டு, எல்லினத் தாயரெமர்”
கலி. ௧௧௩: அ - கூ. (ஆ) “புல்லினத்தாய மகன்” கலி. ௧௧௩: ச.

௨. (அ) “நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்” கலி. ௧௦௯: கூ. (ஆ)
“சுடுஞ் சுரையா னுன்கு, குடஞ்சுட் டினத்தாற் கொடு” பு - வெ.
வெட்சிப். ௧௮.

௩. “கொல்லேறு கொண்டான்” கலி. ௧௦௯: ச.கூ.

௪. குறை யென்பதற்கு இன்றியமையாததென்று சேனாவரையரும் பர்மே
லழகரும் முடிக்கப்படும் பொருளென்று புறநானூற்றுரையாசிரியரும்
பொருள் கூறுவர்.

(பிழைபேதம்) * வரைவுடம்பட்டமை,† கூறுங்குறும்பு.

எ - து: எஃ ! குறும்பிடத்தே பரத்திருக்கின்ற ஆட்டிடையர்க்கும் இப்பசு இன்னதனைக் குடம்பால் 'போதுமென்று சுட்டுதலையுடைய பசு விடையர்க்கு மாகக் கோவினத்தையுடைய நஞ்சுற்றத்தார் எம்முடைய கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவுதலே காரியமென்று தொழுவிலே ஏறுகின்றபுகுதவிட்டார். எ - று.

தி தொழுவத்துச்

சில்லைச், (க)செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குனிமுல்லைச்

(உ)கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண் டாட்டிய

வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் விழ்ந்தன்று மன்

எ - து: அத்தொழுவத்துச் சிலுவாக்குணத்தையுடைய செவிமறை யாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குவிந்த (உ) முல்லைப் பூவாற் கட்டின வளைவினை யுடைய சுண்ணியைக் கொம்பிலே எடுத்துக்கொண்டு அலைத்த எழையாகிய பெரிய புகரோறு துள்ளுகையினாலே அப்பூ வந்து என்மயிருக்குள்ளே மிகவும் வீழ்ந்தது. எ - று.

எழையென்றான் கனவொழுக்கம் *வெளிப்பிதல் இறவாமற் கோட்டால் அலைத்தமைபற்றி.

க0 அதனைக், (சு)கெடுத்ததுபெற்றார்போற் கொண்டி'யான்முடித்தது கேட்டன் னென்பவோ யாய்

எ - து: அக்கண்ணியை, கெடுத்ததொன்று மீண்டு பெற்றாரைப்போல எடுத்துக்கொண்டு யான்முடித்ததன்மையை யாய் கேட்டானென்று சொல்லு வர்களுள் ? ஈதொரு வார்த்தையை எனக்கு விளக்கக் கூறுவாயென்றான். எ - று.

†இஃதொன்று கூறு என்னுஞ்சொல்லை என்பவோ என்பதன் பின்னே கூட்டிப் பொருள்கூறக.

க. "செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளை" கலி. ௧0௧: ௩௭.

உ. (அ) "கோட்டங் கண்ணியுள் கொடுத் திரையாடையும்" புறம். ௨௭6:

(ஆ) "கோட்டுப்புச் சூழினும்" குறள். ௧௩.௧௩.

௩. “தேன்சொரி முல்லைக்கண்ணிச் செந்துவராடையாயர்” சீவக. சஅடி.
 ௪. (அ)கெடுத்துப்படு நன்கல மெடுத்துக் கொண்டாங்கு” நற். ௧௮௨: ௫.
 (ஆ) “பழந்தன யிழந்தன படைத்தவரை யொத்தான்” கம்ப. உருத்
 காட்டு: ௧௫. (இ) “இழந்ததனம் பெற்றவர்போ லிராக்கதர்க ளிரைத்
 தீண்டி யிழந்ததங்கள், பழம்பதியிற் குடிபுகுத்து” இராமா. வரை
 யெடுத்த. ௫௫.

(பிரதிபேதம்) * மெனிப்படுத்தல், † இவ்வென்று.

நான்காவது முல்லை எ.

௬ அக

௧௨ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டுமோ மற்(க)றிகா

வவன்கண்ணி யன்றோ வது

எ - து: மேல் தோழி, அக்கண்ணி வரைத்துகோடல் தாழாத அவ
 னுடைய கண்ணியன்றோ? அதனும் பின்னை யாய் கேட்டால் என்ன பரி
 காரம் ஈயாஞ்செய்யவேண்டும்? அதற்கு ஒன்றும்வேண்டாவென்றான். எ - து.
 ௭, அரை.

௧௪ (உ)பெய்போ தறியாத்தன் கூழையு ளேதிலான்

கைபுனை கண்ணி முடித்தானென் றியாப்கேட்டிற்

செய்வதி லாகுமோ மற்று

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, (உ)முடிக்கும் பூ †இதுவென்றறியாத தன்
 னுடைய மயிரில் ஏதிலான் கையாலே புனைந்தகண்ணியை முடித்தானென்று
 தாய்கேட்டில் அதற்குப் பின்னை அவன் வெகுளாமற்செய்வதொரு பரிகாரம்
 இல்லையாயிருக்குமோ என்றான். எ - து.

மயிருக்கு (ச)மணந்தரும் பூ முடித்தல் வேண்டுமென்று அறியாதவன்.

௧௭ எல்லாத் தவறு மறும்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி எல்லாக் தவறுகளும் நீங்குங்கா
 ணென்றான். எ - து.

அவன் வரைவுணர்த்தமையின்.

௧௮ ஒலு அஃதறு மாறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒள்ளவியத்து அத்தவறு அறுமாடுன்ன
 யென வினாயினான். எ - து.

க. இருத்தல் - தாழ்த்தல்.

உ. “புல்லினத் தாய மகன் குடி வந்ததோர், முல்லை யொருகாழும்
கண்ணிபு மெல்லியால், ஊத்தலுட் பெய்து முடித்தேன்” கலி. ௧௧௫.
ச - க.

ங. முடிக்கும் பூ - குடும்பு; குடாப்பு, எருக்கு முருக்கு முதலியவை.

ச. மணத்தின் பொருட்டே பூக்களை மக்கள் அணிவரென்பது, “ஆண்த்
கனக மணத்தரிற் பூமண மார்கொள்ளுவர்” என்பதனாலும் எருக்கு
முதலியன மணயில்லாதன வென்பது, “துன்னியவ்வு ரினும் விரை
சார்த், தறியாத புல்லெருக்கும்” (வாட்போக்கி. ௧௧.) என்பது

முதலியவற்றாலும் அறியலாகும்.

(34திபேதம்) * செய்யேணுமதற்கொன்றுமேண்டா, †சென்றறியாதன்மயிரில்.

87

எகௌ

கலித்தொகை ௧0௭.

௧௧ ஆயர் மகனாயி னாயமக ணீயாயி

(க); இன்னொய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
னன்னினோ தக்கதோ வில்லைம னின்னெஞ்ச
மன்னெனெஞ் சாகப் பெறின்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, அவன் ஆயருடையமகனா யிருப்பானாயின்,
நீ ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகனா யிருப்பையாயின்; (௨)†அவன் உன்னவிரும்பி
யிருப்பானாயின், நீ அவனை விரும்பியிருப்பையாயின், தாய் மிகவும்! நோவத்
†தக்கதொருகாரிய மில்லைகாணென்றான்; அதுகேட்டதலைவி, அன்னையுடைய
கெஞ்ச நின்னுடைய கெஞ்சாகப் பெறின் அவன் || நோவத்தக்கதோ இல்லை
யென்றாள். எ - து.

௨௧ அன்னையோ

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இன்னும் ÷ அத்தன்மையையோவென்றாள்.
எ - து.

என்றது, யான் இத்துணையெல்லாம் கூறவும் கொள்ளாத தன்மையையோ?
எ - து.

௨௪ (௩)ஆயர் மகனாயுங் காதலை + கைம்பிக

(௪)ஞாயையு மஞ்சதி யாயி னரிதரோ

- க. “தண்ணிய சிறிய வெய்ய தழற்சொலாற் சாற்று கின்றான்” (சீவக. எசஎ:) என்புழி ‘வெய்ய’ என்பதற்கு, விரும்பப்படுதலின் வெய்ய வென்றாரென்று விசேடவுடையெழுதி, ‘கின்னவையனாவின்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர். நச.
- உ. “தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே, காமத்துக் காமில் கனி” குறள். கககக.
- க. “ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (தொல். அகத். உக.) குத்தியவுடையில், ‘ஆயர் வேட்டுவொன்னும் இரண்டிபெயரே எடுத்தோகிறாரெனும் ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்டுரிய எனைப் பெயர்களான் வருவனவுங் கொள்க’ என்று உறி, “ஆயர்மகனையும்.....கோய்க்கு மருந்து” என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர். நச.
- ஞாய் - நின்றாய்; (அ) “யாய் ஞாயும் யாரா கியரோ” (குறந். ௪௦.) என்பதனால் யாயென்பது தன்மைப் பெயரடியாகவும் ஞாயென்பது முன்னிலைப் பெயரடியாகவும் பிறத்த முறைப் பெயரென்று துணிய (பிரதிபேதம்) * நிண்ணெஞ்சமென்னெஞ்சாகப், † இவன், ‡ தக்கதோர், || நோகத்தக்க தோ. + அத்தன்மையாயென்றான், † ஈமிக.

நான்காவது முல்லை எ.

கககக

எ - து: *கைம்மிக ஆயர்மகனையும் காதலித்தலைபுடையயாய்க் *கைம் மிகயாயையும் அஞ்சியிராநின்றயாயின், இனி நீயுற்ற காமகோய்க்கும்ருந்து அரிதென்றான். எ - து.

அரோ, அசை.

உஎ மருந்தின் நியா னுற்ற துயராயி னெல்லா

வருந்துமே னல்லமே யான்

எ - து: அதுகேட்ட நிலை, எஃ! யானுற்ற வருத்தத்திற்கு மருந்தில்லை யாயின், இனி வருத்தியே விடுவெனல்லமே என்றான். எ - து.

உக வருந்தாதி

(க)மண்ணிரா சற்ற(உ)நின் கூழையு னோறவன்

கண்ணிதந் திட்ட தெளக்கெட்டுத் திண்ணிதாத்
தெய்வமால் காட்டிற் றிவட்கென நினைப
பொய்யில் †பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ
டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி வருந்தாதேகொள்; கழலி அழுக்
கற்ற ின்னுடைய மலிரிடத்தே ஏற அவன் கண்ணையைத் தந்ததென்று பிறர்
சொல்லக் கேட்டி. தந்தையோடே தமையன்மாபெல்லாரும் சேரக் கூடி
யிருந்து, தெய்வமாகிய மால் இவளுக்கு இவனைக் || நிண்ணிதாகக்கொண்டு
வந்து காட்டிற்றொன மகிழ்ந்து, ின்னை அந்தக் களவொழுக்கத்தைப் பிறர்
அறியாமல் ஒழுகவல்ல பொதுவாளுக்கு அடுத்தலைச்சூழ்ந்தார் கண்ணென்றான்.
எ - து.

லாகும். பதிப்பில் ஞாயன்யகரமாக மாறியதனால் ஞயமாறிக்கிடந்த
இப்பகுதியைத் திருத்தி யின்புறுத்தியது தமிழ்நேறி வினககமே.
யாயென்பது தன்மையொட்டுத்த முறைப்பெயரென்பதாமட்டும்
தொல்காப்பிய டைகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; ஞாயென்பது
முன்னிலையொட்டுத்த முறைப்பெயராதலை (ஆ) “ஞாயர் பயிற்ற”
(இ) “ஞாயர்பா லுண்டி” (ஈ) “ஞாயர்மாட்டைப்பால்” கலி. ௮௩: ௧௨;
௮௫: ௨௮, ௩௯. என இஃதுவீழ் பலவிடத்தும் வருவதும் வலியுறுத்
தும். இவைஇவ்வரம்புகடந்துதாயென் னும்பொருளிலும்வருதலுண்டு.

க. “மாசற மண்ணுற்ற மணியேசு மிருங் கூந்தல்” கலி. ௭௭: ௧௬. என்
பதும் அதன் குறிப்புக்களும் பார்க்க.

உ. “அவன்கண்ணி கீபுனைந்தா யாயி னமரு, மவன்க ண்டைசூழ்ந்தார்
நினை” கலி. ௧௧௫: ௧௭ - ௧௮.

(பிழைபேதம்) * கையிசு; † நின்றும் இனிசு, ‡ பொதுவர்க்குடை|| நிண்ணியதாக.

கூகூ

கவித்தொகை ௧0௮.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை விரந்தது.

இது கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சோடுக்கிய கொச்சக
*வெண்பாவும் ஐஞ்சோடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் ஈரடியானொன்றும் கொச்ச

சகலவெண்பாவும் ஈழுச்சீரடியானொன்றும் இருசீரடியானொன்றும் கெடுவெண் பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் கொச்சகவெண்பாவும் தனிச் சொல்லும் கரிதகமும்பெற்ற கொச்சகக்கவி. (௭)

(கடுஅ) (௧) இகல்வேந்தன் சேனை யிறுத்தவாய் போல
வகல்குரோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
நுதலடி நுகப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
கவலையாற் காமனும் படைவிநி வனப்பினே
டகலாங்க ண்ளைமாறி யலமந்து பெயருங்கா
னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
விகலாட்டி நின்னை யெவன்பிழைத்தே நெல்லாயான்;

அலிதவல மன்று மன;

க ஆய ரொமானு லாப்த்தியேம் யாமிகக்
காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை
மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலுன்றி நின்றயோ
ராயனை யல்லை பிறவோ லமாருண்
ஞாயிற்றுப் புத்தேன் மகன்;

கச அதனான் வாய்வானேன்;
முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லும் பனைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
நல்லேன்யா நென்று நலத்தகை நம்பிய
சொல்லாட்டி நின்னோடு சொல்லாற்று கிற்பார்பார் ;

கக சொல்லாதி;
நின்னைத் தகைத்தனே னல்லல்காண் மன் ;
உக மண்டாத கூறி மழகுழக் காகின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ

க. புணர்ந் லென்னு முரிப்பொருள் வந்த முல்லைப்பாட்டுக்கு இச் செய்யுள் மேற்கோள்; நாக்வி. கு. உருக.

(9)திபேதம்) * வெண்பாட்டு மீடியானென்றுக்கொச்சகவெண்பாவைஞ்சீடியானென்
றும்மொழிவெண், † ஐஞ்சீடியானென்றும் இரு.

நான்கர்வது முல்லை அ.

அகநா.

பண்டம் வினாய படிற்றாற் றொடையநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான் ;

கொண்டது;

உக அனையமாறிப் பெயர்தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று
தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றுற்றய
விளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சங்
களமாக்கொண் டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ; [தும்;
நின்னெஞ்சங், களமாக்கொண் டியாமா ன லெமக்கெவ னெளிதா
கக புனத்துளா னெந்தைக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ
வினத்துளா னென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ;

அனைத்தாக;

கரு வெண்ணெய்த் தெழிகேட்டு மண்மைபாற் சேய்த்தன்றி
யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் போழ்தாயிற்
கண்ணோக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி புதுச்சாண்
புதுதுஞ்ச வன்ன வறைமேல துங்கின்
றடிசண் புரையுங் குறுஞ்சுனை யாடிப்
பணிப்பூந் தாவொடு முல்லை பறித்துத்
தனிக்காயார் தண்பொழி லெம்மொடு வைகப்
பணிப்படச் செல்வாய்தும் மூர்க்கு ;

இனிச்செல்வேய்யாம்;

சக மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுர்த்தியர்
 நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
 யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
 காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
 நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு;
 யாமெவன் செய்து நினக்கு;
 ௫௨ கொடியுண்டக் கூரெயிற்றுக் கொய்தனிர் மேனி
 யினை வனப்பின் மாயோய் நின்னிற் சிறந்தார்
 நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருதி

ககசு கலித்தொகை ௧0௮

மலையொடு மார்பைமந்த செல்வ னடியைத்
 தலையினுற் றெட்டுற்றேன் குள் ;
 ௫௩ ஆங்குணரார் நேர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீயாயிற்
 றேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி யெம்மாயர்
 வேந்தூட் டரவத்து நின்பெண்டிர் காணாமற்
 காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
 தூங்குந் தூவையு ணின்பெண்டிர் கௌண்ட
 யாம்பற் குழலாற் பயிப்பரி ரெப்படப்பைக்
 காஞ்சிக்கிழ்ச் செய்தேய் குறி.

இஃது 'அடியோர் பாங்கிலும் *வினைவல பாங்கிலும். கடிவரை யில
 புறத் தேன்மனார் புலவர்'(௧)என்பதனும் பிறர் எவிய தொழிலைச் செய்தல்
 ிவல்ல அகப்புறத் தலைவனும் தலைவியுள் முன்னோடுகாற் கூடிப் பின்னர்
 அவனைநிர்ப்பட்டுழி அவன்வயிற் பாதிதைமையால் ஊடித் துநீநேரித்தது.
 இதன் பொருள்.

இகல்வேந்தன் (2.) சேனை யிறுத்தவாய் போல
(௩) வகல்குறேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
நுதலடி நுசப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
கவலையாற் (4) காமனும் படைவீடு வளங்கினை
டகலாங்க ண்ணையாறி || யலமந்து பெயருங்கா
னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
விகலாட்டி நின்னை பெயவன் னெழத்தே னெல்லாயான்

க. தொல். அதத். கு. உரு.

உ. 'சேனை யிறுத்தவாய் போல' என்பது இறுத்தலென்பது வந்து விடுத
லென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள்; சிலப்: ச: உரு.
அடியார்க்கு கல்.

௩. "பெருந்தோண் மடத்தை" (சிலப். ௩: ௬.) என்பதற்கு, மகளிர்க்குத்
தோள்பெருக்கை இலக்கணமென்று விசேடவுரை எழுதி 'அகல்கு
றேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி' என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர்
உரைகாரரிருவரும்.

௪. (அ) "உருவி லாள் நெருபெருஞ் சிலையாடு. விரைமலர் வாளி
வெறுநிலத் தெறிய" சிலப். ௩: ௨௩ - ௨௪. (ஆ) "படையிட்டி நடுங்
குங் காமன்" மணி. ௩: ௨௩. எனவருபவையும் இங்கேசேர்க்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * விசையர் பாங்கிலும், † யல்லாதவகப், ‡ படையிலெனப். || அலம்யந்த.

நான்காவது முல்லை அ.

௬ கூறு

எ-து: அகன்றவங்குல் தோள் கண் என்று சொன்ன மூன்றிடமும்
பெருத்து துதல் அடி இடை என்று சொன்ன மூன்றிடமுஞ் சிறுத்துக்
காமனும் பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடே தன் அம்பை விடுதற்குக்
காரணமான அழகோடே (க) ஊரிடத்தே † அலமந்து மோரைவிற்று நீ மீளுங்
காலத்தே யான் ஈருதலைவல்லெனென்று நக்கு, பின்னர் இகலிடத்தே சென்று
விட்ட பரண்டியன்சேனை உயிரோடு போம்படி படை தொடு மாறுபோல என்
னுயிரோடு போம்படி படையைத், தொட்ட மாறுபாட்டையுடையவனே ! எஃ !

யான் நினை எப்படித் தப்பினேன் கூறென்றான். எ - று.

இகல்வாழிற்றத்த வேர்க்கன்சேனைபோல் என மாறுக.

அ - று. அஃகுதவல மன்று மகன்

எ - று: அதுகேட்ட தலைவி, அநைமாறிக் திரிகின்றது மிகவும் எக்துவத் திற்சுத் தீதன்று. எ - று.

க (உ) ஆய ரெமரானு லாய்த் சீயேம் யாமிகக்

காயாம்பூங் கண்ணிக் (நு) கருந் துவ ராடையை

(சு)மேயு நிரைமுன்னர்க் (ரு)கோலூன்றி நின்றாயோ

ராயனை || பல்லை பிறவோ வாரநுண்

நாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்

எ - று: X எஞ்சுற்றத்தார் ஆயரானால், யாங்கள் மிகவும் ஆய்த்தியரோம்; அதுகிடக்க, நீதான் காயாம்பூவாற்செய்த கண்ணியையும் துவருட்டின கரிய ஆடையைப் + முடையாய்; மேற்கின்ற நிரைஞக்குமுன்னே ஒருகோலை

க. அகலாங்கன் - அகன்ற ஊரிடத்தே. மது. ௩௨௭.

உ. பார்ப்பார் அரசர் இடையர் குறவர்முகலியவர்பால் ஒருவரைப்பொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்குஞ் சாதிரியல்பாகிய தன்மை யென்னு மெய்ப்பாட்டுள் இடையர் தன்மைக்கு, “ஆயரெமரானல்.....புத்தேண் மகன்” (ஒரு பிரதியில் “காயாம்பூங்..... ஆயனையல்லை”) என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்பாட்டியல். கு. ௧௨. இளம்.

௩. “அந்துவ ராடைப் பொதுவளேமி” (கலி. ௧௦௨: ௩௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௪. (அ) “மேயுநிரை... ..மகன்” என்பது தலைவன் வினைவல பாங்கினன் என்பதற்கும் தொல். அகத். கு. ௨௩. ௩௪; (ஆ) பிறவென்பது அகசுநிலையாய்வருதற்கும், நன். இடை. கு. ௨௨. மயிலை. விருத்தி. இரா. மேற்கோள்.

௫. “தண்கொ ளூன்றிய தனிநிலையிடையன்” அகம். ௨௭௪: ௮.

||திபேதம்|| * விடுத்தற்கு + அலம்பந்து, † அஃகுதவல, || அல்லபிறவோ, X எஞ்சுற்றத்தார், + உடையாய், உண்.யாய்.

கூன்றி அச்சிரை மேய்த்து நின்றீ இடையூர்தன்மையை உடையயல்லை;
வேராகத் தேவர்களுள் ஞாயிறுசெய தெய்வத்தின் மகனோ? கூடுதென்றான்.
எ - று.

மகன், கன்னன்; *இஃது இகழ்ச்சி. ஆய்த்தியேம் யாமாயின் என்றும்
பாடம்.

கச அதனான் வாய்வாளேன்

(1) முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லும் பனைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
நல்லேன்யா நென்று நலத்தகை கட்பிய
சொல்லாட்டி நின்னொடு + சொல்லாற்று கிற்பார்பார்

எ - று: அதுகேட்டவன் நீ இங்ஙனம் + இகழ்த்தகூறுதலால் நின்
னோடு ஒன்றுக் ||கூறேன்; முல்லையினது முகையையும் (2) பீலிமுருந்தையும்
நிரைத்தாலொத்த பல்லும் (3) பனைபோலுத் தோளும் பெரிய அமர்செய்யும்
உண்கண் ணும் + யான் நல்லேனென்று, நின்னுடைய தகுதியைப் பிறர் நச்சுத
வன்றி நீதானே கச்சியிருக்கின்ற x சொல்லையுடையவனே! நின்னோடு மறு
மாற்றஞ் சொல்லுதலை யார் நிகழ்த்துவாரென்றான். எ - று.

[முல்லை] (பல்லு) முதலியன, சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. + ஆத்
றுகிற்பார். வினைத்திரிசொல்.

கக சொல்லாதி

எ - று: அதுகேட்டவன், அங்ஙனமாயின் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே
கொள்ளென்றான், எ - று.

௨௦ நின்னைத் தகைத்தனைன்

எ - று: அதுகேட்டவன், **நின்னைப் பேரகாமல் விலக்கினேனென்
ருன். எ - று.

அல்லல் காண்மன்

எ - று: அதுகேட்டவன், இவன் கம்மிடத்து நிகழ்த்துகின்றதோர்
வருத்தத்தைப் பாராயென கொஞ்சொடு கூறினான். எ - று.

க. (அ) உருவென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “முல்லை முகையு.....யார்”
என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. உடு பேர். (ஆ) “முல்லை
முகையு முருந்துநிரைத்தன்ன, பல்லர்” (கலீ. ௧௦௩: ௬-௭) என்பதும்

அதன்குறிப்பும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. பீலி - மயிலிறகு.

க. பனை - மூங்கில்.

(பிரதிபேதம்) *ஓதஓகடகி, †சொல்லாற்றிதீப்பார், ‡ மகிழ்த்த. || உதேனென்றும். என்ற முல்லை, + யானல்லனென்று, x சொல்லமுடையனே, † 'குற்றிதீப்பார், **போகாமல் நினைவிலக்கி என்னென்றும்.

நான்காவது முல்லை அ.

கூகன

உக (க)மண்டாத கூறி மழதீழக் (உ)*காகின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ
பண்டம் வினாய படிற்றாற் றொம இயநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான்

எ - து: கூறி, பின்னும் மனம் மயங்குகலையுடைய குழவிப்பருவத்துக்கு
† ஆகின்ற; என்மனம் மிகு விரும்பிச் ‡ சொல்லாத சொற்களைச் சொல்லி
என்னைக் கண்டபொழுதே (க)தாசு கடவாரிடத்துக் கொடுத்தவர்கள் || அவ
வர்களுக்குள்ள பண்டங்களை உசாவுமாறுபோல நீயும் என்னிடத்துள்ள
பண்டங்களை இவை யாவை என்று வினாவின வஞ்சனையாலே எனது வட்டி
வைப் பிடித்தற்கு எடா! நின்னிடத்து யாம் வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
எப்பொருள் என்றாள்? எ - று.

(ச)குழக்கு, “தாங்கக்கு x வண்ணகக்கு” (இ)என்றத்போல் நின்றது.
உரு கொண்டது

எ - து: அதுகேட்ட(வன்) நீ என்னிடத்து வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
கூறக்கேள். எ - று.

உக அனேமாறிப் பெயர்தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று
+ தளவாமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றுற்றய
வினமாந்தாய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சங்
கனமாக்கொண் டாண்டாயோர் களவியை யல்லையோ [சும்
நின்னெஞ்சங், கனமாக்கொண் டியாமா லெமக்கெவ னெளிதா

க. “மண்டாத சொல்லி” கவி. கூ: உ.

உ. கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகளுள் ஒன்றிலேனும் ‘ஆகின்றேன்’ என
னவரவீரான பாடம் இல்லை. முன்பதிப்பில் ‘ஆகின்றேன்’ என்று

மூலமும் 'ஆகா நின்னென்' என்று உரையும் உள்ளன. அவ்வாறு படிக்கும்படி ஒரேட்டிலிருப்பினும் அவற்றை "ஆகின்னென்" எனவும் 'ஆகா நின்னென்' எனவும் கொள்ளலாமென்று தோற்றுகிறது.

௩. தனிசு - கடன். பழ. கூடி.

௪. குழவென்பது இளமைப் பொருட்டென்பதை அறிஞர் பலரும் அறிவர். இங்கே குழக்கென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் மேற்கோளை நோக்க. அர்சொல் குழமென மகர வீராகவும் இருக்குமோவென்று ஐயமுண்டாகிறது.

௫. "தாங்கக்கும் வண்ணகக்கும்" என்பது: யா-கா. ஒழி. எ.

(9ாதிபகம்) * ஆக்கின்றகண்ட, † ஆகாநின்னென்னம், ‡ சொல்லாதொழி, || அயர் கருக்குன்ன, X வண்ணக்குவரும், + தனமலர்.

88

எ-க-அ

கவித்தொகை ௧௦௮.

௩௧ (க) புனத்துளா நெந்தைக்குப் (உ) புகாவய்த்துக் கொடுப்பதோ
வினத்துளா * நெண்ணிக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
நினைக்காதுள் † யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ

எ - து: அக்காளிலே மோர்விற்து மீள்கின்ற நீ செம்முல்லை நெருங்கின
தோர் காணத்திடத்துச் ‡ நிறிய யாற்றினயவிடத்தே (௩)|| இனையமாவடுவைப்
பிளந்தாலொத்த கண்ணிலே எனக்குடிரித்தாகிய என்னெஞ்சநினைக்கு இருப்
பிடமாக வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத் தொழில்கொண்டாய்; ஒரு கள்வியை
யல்லையோ? அது நியயியாயோ என்றான்; அது கேட்டவன், நின் என்னெஞ்சை
எனக்கு இருப்பிடமாக + வாங்கிக்கொண்டாயாம் அடிமைத் தொழில்கொள்ளுதல்
எமக்கு எவ்வளம் எளிதாயிருக்கும்? நின்னெஞ்சு புனத்திடத்தானாகிய (௪) என்
தமையனுக்கு உணவைக்கொண்டுசென்று கொடுக்குமதொன்றோ? பசுத்திர
விடத்தானாகிய என் தந்தைக்குக் கறவைக்கலங்கொண்டு X செல்லுமதொன்றோ?
நினை அரிந்த + தானிடத்தே; யாய் மேயவிட்ட கன்று மேய்க்குமதொன்றோ?
அன்றே! ஆதலால் அரிதேகாணென்றான். எ - து.

௩௪ அனைத்தாக

எ - து: அதுகேட்டவன், இனி நீ எவ்வள தொழில்களை என்னெஞ்சு

க. தலைவி. வீணாவல பாங்கின னென்பதற்கு “புனத்துளா.....
மேய்க்கிற்பதோ” என்பதை, (தொல். அசத். கு. உரு.) மேற்கோள்
காட்டி, இஃது ‘எமரேவலான் யாம் செய்வதன்றி யாங்களேவ நின்
னெஞ்சம் இத்தொழில்கள் செய்கின்றனவிலீல யென்றலின், வீணை
வல பாங்கினனாய தலைவி கூற்றாயிற்று’ என விளக்கினர். ௩௪.

உ. புகா-உணவு; தொல். கன. கு. கக: க. அற. ககக, கஉஉ.

ங. (அ) “வடுவிடை போழ்த்கன்ற கண்ணாய்” காரீ. சு. (ஆ) “வடுப்
போழ்த் தன்ன வாளரிடுங்கண்” (இ) “வடிப்போழ்த் தன்ன வா
ளரித் தடங்கண்” பெருங். (ஈ) சச: உஉரு; (உ)ச: கஉ. என்பனவாயும்
கலி. சுச: உக-ஆம் அடியும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ச. என்னை யென்பதற்கு என் தமையனென்ற பொருளும் எந்த
யென்பதற்கு என் தகப்பனென்ற பொருளுமே காணப்படுவதனால்,
இங்கே ஏதோ ஒரு முறைபற்றி அச்சொற்களை மாற்றி இயைத்தா
ரென்று தோற்றுகிறது. அன்றி எந்தையென்பதற்கு என் தமைய
னென்ற பொருளு முண்டெனின் பிரதிபேதத்தால் ஆற்றொழுக்
காகவே பொருள் அமையும்.

(பிரதிபேதம்) *எந்தைக்கு. † யாம்விட்ட. ‡ செருற்றய, செறியாற்றய. || இனமாவடுவைய, +
வாக்கிக்கொண்டு அடிமைத், x செல்லுயதொன்றோ, † தாவிடத்தேயா யா
மேயவிட்ட.

௩௫ வெண்ணெய்த் *தெழீகேட்டு மண்மையாற் செய்தத்தன்றி
(க)யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் † போழ்தாயிற்
(உ)கண்ணோக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி (௩)யுதுக்காண்
(ச) † பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல தங்கின்
றடிகண் பரையுங் (௫)குறுஞ்சுனை யாடிப்
(எ)பணிப்பூர் (அ)தளவொடு முல்லை பறித்துத்
தனிக்காயாந் தண்பொழி லெம்மொடு வைகிப்
பணிப்படச் செல்வாப் நாம் மூர்க்கு

௧. “இப்புணத்தின் மருங்கண் ணையதுண் டோவந்த தீங்கொரு வான்
கலையே” (கோவையார். ௫௩.) என்பதன் உரையில், ‘மருங்கென்பது
மருங்கென ஈறுதிரிந்துகின்றது. அணித்தாகவென்னும் பொருட்
டாய அணி, அண்ணெனக் குறைந்து நின்ற தெனினு மமையும்’
எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும் தொல்காப்பியவுரையில் அண்
ணணி. வென்பது அடையடுத்ததென்ற நச்சினூர்க்கினியரெழுதியிருத்
தலும் இங்கே அறியத்தக்கன.

௨. (அ) “கண்கவர் காரினை”... .. (ஆ) “கண்டவர் மனமும் கண்ணும்
கவர்திட வண்பு வரய்த், வொண்டொடி” ஐதடத. பேர்புரி. ௫.
என்பவையும் (இ) “வாங்கெழி னல்லாரும்” (கலி. ௧௦௪: ௧௧.)
என்பதற்கு, “கோக்கிஞர் கண்ணவாங்கிக்கொள்ளும் அழகினைபுடைய
ஆய்ச்சியரும்’ என்றெழுதியிருக்கு முரையும் இங்கே கோக்கற்பாலன.

௩. “உதுக்காண்” என்பது சுட்டு முதல் உகர ஈறாகிய சொல்லின்முன்
வல்லெழுத்து மிக்கு வந்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். உயிர். கு. ௧௧.
நச். துறுந். ௧௧௧; ஐய்துறு. ௧௦௪, ௪௫௩; புறம். ௩௦௭: ௩.

௪. ‘சுரும்புணக் கனித்த புசர்முக வேழ, மிரும்பிணர்த் துறுகற் பிடி
செத்துத் தழுஉகின், குன்ற” ஐய்துறுநாறு. ௨௩௬.

௫. “குறஞ்சுனைப் புறவம்” காஞ்சி. திருநாட்டுப். ௧௪.

க. "பனிவளர் தளவின் சொல்வாய்ச் செம்முடை"

ஏ. (அ) "தண்டுளிக் கேட்ட பைக்கொடி முல்லை, முடைதலை திறந்த
நாற்றம் புதன்மீசைப், பூமலர் தளவமொடு தேங்கமழ்பு கஞல்" (ஆ)
"முல்லை, பொதவீழ் தளவமொடு" (இ) "நெடுக்கொடி முல்லை
யொடு தளவமல ருதிய" (ஈ) "சல்லேர் புறவீற் கவினிப் புதன்மீசை,
முல்லை தளவொடு போதவீழ்" (உ) "வெருகு வேட்பச் சிரிப்பனபோன்
(பிரதிபேதம்) * தொழில்கேட்டு, + பொழுதாயின், ! பிடித்தஞ்சு யன்சுவதைமேலுமின்"

எடு

கவித்தொகை ௧௦௮.

எ - து: என்று, பின்னர்க் கடைந்தமோரைக் கையால் *அலைக்கும்
சூசைகேட்கும் அணுமையினாலே நூரம் அன்றாய் ஊர் மிகவும் அணித்தாயின்,
பொழுது உச்சியம் பொழுதாயின், கண் வேறொரு வடிவை நோக்குதலைத்
தவிர்க்கும் அழகைப்பெறுகின்ற பெண்டன்மையினையும் மயிலினுடைய
கழுத்தினுடைய நிறத்தைபுழுமையமாயோனே! இப்படி வெய்தாகிய பொழு
தோடே விடைந்து செல்லாநின்றாய்; இதனால் மத்தப் பெறும்பயனென்?
காயாம்பூவையுடைய குளிர்ந்த பொறிலை அங்விடத்தே பாராய்; அங்விடத்திற்
பிடி தஞ்சுவனவற்றையொத்த +பாறையிடத்தனவாகிய (க) நங்கினது
வெட்டின கண்ணையொக்கும் (உ) நீர் றைந்த அண் னியசன்களிலே ஆடிச்
+குளிர்ச்சியையுடைத்தாடியபூக்களையுடைய (ஈ) செம்முல்லைமலரோடேமுல்லை
மலரையும் பறித்துத் தனியே அப்பொழிவிடத்தே எம்முடனே தங்கிப்
பொழுது குளிர்ச்சியுண்டாக நம்முர்க்குச் செல்வாயென்றான். எ - து.
சுரு இனிச் || செல்வேய்யாய்

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ போகவேண்டா என்கின்றயாதலின் யாம்
போவேமென ஊடல்தோன்றக் கூறினான். எ - து.

சுக (சு) மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுயர்ந்தியர்
நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வாய் குறையவை
யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதினாறரைக்
காழற்றிச் செல்வாபேரர் கட்டுத்திக் கள்வனை

முடைத்த முல்லை.....குருதிச் கூடியிரு கூத்தியர்கட் கொண்ட

கொடித் தளவமே” என்பவற்றால் தளவமும் முல்லையும் வேறுவேறு ஆதலை அறிக.

க. “நுங்கின் தமிழண்ணலுள்ள நீர் சுனையின் நீருக்கும் அதன் நீர்நிறைவு சுனையின் நீர் நிறைவுக்கும் உவமை.

உ. “அகளத்தன்ன நிறைசுனைப் புறயின்” மலை. ௧௦௪.

ஈ. “தளவம் செம்முல்லைக்குப் பெயராய்வருதலை (அ) “சிரல்வாய் புத்த தளவின்” (ஆ) “புதன்மினைத் தளவி னிதன்முட் செந்நிலை” (இ) “சிரல்வாய் வனப்பின வாசி நிரலொப்ப, வீரந்தண்டளவந் தலைகத்தன” என்பவற்றாலும் இத்தூதப்பக்கம் சுருக: சு: சுருக: எ (..) குறிப்புக்க னாலும் அறிக. இது முல்லையென்னும் பொருளிலும் வரும்.

ஈ. பிலை குறிப்பானன்றிக் கூற்றால் வழிபாடு மறுத்தற்கு, “மாமருண் டன்ன... ..னக்கு” என்பது மேற்கோள்; தொல். களவி. கு. ௨௦. இனம்.

(பிரதிபேதம்) * அலைக்கும் ஓசைஒசைகேட்தும். † பாறைபட்டத்தக்காசாயிய. ‡ குளிச்சி, டெல்லேயம், எ-து: அது.

நான்காவது முல்லை அ.

எடுக

நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு

யாமெவன் செய்து நினக்கு

எ - து. கூறி, பின்னும் *மான் மருண்டு கோக்கினொலொத்த குளிர்ச்சியை யுடைய கண்ணையுடைய சிறியஆய்த்தியராய் நீமயக்கிக்கூறுஞ் சொல்லிடத்தே மயங்குவார்க்கு அம்மொழிகளைக் கூறு; யான் அதற்கு மருளேன்; நீதான் பல பசுக்களையும் தெவிட்டாமற் கூடும் ஏறுபோல நாட்டோறும் பதின்மலை நுருவமைப்பாலே விருப்பமுற்று அவர்மேற் செல்வாய்; ஒரு கட்டுக்கதியாகிய கள்வன்; ஆதலால் நீ பிறர்க்கு என்ன நன்மை செய்வாய்? இத்தன்மையை யுடைய நினக்கு யாம் என்ன நன்மை செய்வேமென்றான். எ - று.

கட்டுக்கிதக்கன்வன் என்றது, (க) “விழித்திருக்கபிண்டையைக்கொள்வான்” என்னும் பழமொழி. ௩, அசை. நீ அம்மகாரிரையும் அவர் கூறுத்து முற்ற நுகராத அவர்வருத்தநீக்குவைமென்பதுதோன்ற ‘நீயெவன்செய்தி’ என்றான். ‘யாமெவன் செய்தும்’ என்றது எம்மிடத்து நீங்காத அன்புடையயல்லை என்பது தோன்ற நின்றது.

௧௨ கொடியு நாசுட் கூடுமெயிற்றும் கொய்துளிர் மேனி

மீனைவனப்பின் மாயோய் திண்கிறத் திறந்தார்

நிலவுலகத் திண்ணை தெளிநீ வநுநீ

மலையோடு மார்பனைந்த செல்வ னபுணைத்

(உ)தலையினுற் றெழுட்டுற்றேன் குன்

எ - து: அதுகேட்டவன், கொலைத்தொழிலையுடைய கண்ணினையும் கூரிய எயற்றினையும் கொய்யப்படுங் துளிர்போலும் நிரத்தினையும் கண்டார் வருந்தும் அழகினையுமுடைய மாயோனே! யான் விரும்புதற்கு வரியாராய் கின்னிற்காட்டிற் சிறந்தமகளிர் மண்ணுலகத்தில் இல்லாமையை நீதானே தெளிவாய்; இனி நீ நினைந்த தவறுக ளின்றென்று யான் கொளவித்தற்கு நீ அணுக வருவாய்; மார்பு மலையோடு ஒப்பமைத்த திருமாலடியைத் தலையி னுலே வணங்கித் தையினுற் றெழுட்டுற் றெனென்றான். எ - து.

தின துக்குணரார் நேர்ப வதுபொப்பபாப் நியாயிற்

(ரு)தேங்கொன் பொருப்பன் சிறுசுடி மெய்மாய்

க. 'விழ்த்திருக்கச்[சே](செய்தே) விழியைக் கொண்டுபோய் விடுவான் என ஒருவன் திண்ணை மிகுதியைச் சிறப்பித்தற்கு வழங்கும் வாக்கியம் இப்பழமொழியின்பொருட்டென்ற தோற்றுகிறது.

உ. "தலைதொட்டென் றண்பார் குன்று" பரி. சு: கடு.

ரு. தலைவி மறுத்தெதிர்த்தோடலுக்கு, "தேங்கொன் ..... குறி" என்பது மேற்கோள்; தொல். களவி. கு. உ. இளம்.

பேதம் * மாமனமருண்டு. துமிழ்திருக்க. துக்குணர்யார்த்தேயகூ.

எரீஉ

கலித்தொகை ௧0௮.

வேந்தாட் டரவத்து நிற்பெண்டிர் காணாமற்

(க)காஞ்சித்தா துக்கன்ன (உ)தாதெரு மன்றத்துத்

தூங்குங் குரவையு ணின்பெண்டிர் கேளாமை

(ரு)பாம்பற் குழலாற் பாயிப்பயி ரெம்படப்பைக்

காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி

எ - து: அதுகேட்டவன், அப்படியை மெய்யென்று உணரும் அறியா

* மகனார் கூட்டத்திற்கு உடன்படுவார்; அக்குறாவடி பொய்க்குமவன் நீ; நின் வருத்தத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கில், அதற்கு உடன்படுதலே வேண்டிதவின் எம்முடைய புழைக்கடையிற் காஞ்சிமரத்தின் கீழே குறியிடஞ்செய்தேம்; ஆண்டு வருங்கால் தேனைத் தன்னிடத்தே கொண்ட (ஈ) பொதியின்மலையை புடையவனுடைய சிறுகுடியில்வாழும் எம் ஆயர் அவ்வோத்தன் இனிநிருந்து வாழ்வதற்கு அந்நிலத்திற் நெய்வத்திற்கு மடைகொடுக்கும் ஆரவாரத்தாலே வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் நின்னைக் காணாமல், காஞ்சிப்பூவின் தாது உதிர்ந்தாற்போன்ற தாதாகிபளுவையுடைய மன்றிநிடத்து ஆடுங் குவைக் கூத்திடத்து வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் கேளாமல், நீசெய்யுங்(ரு)குறியை

க: (அ) “புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதையக் கினியெனக்கண், டன்புகொண் டடப்பெண்ட யலமந்தாங் ககல்வதனை, யென்புருகு கு லழைஇ யிருஞ்சிறகர் குலைத்துகுத்துத், தன்பெடையைக் குயிறழுவத் தலைவந்த திளவேளில்” (கீவக. ௬௪௮.) என்பதனால் காஞ்சித் தாது பச்சைநிறமுடையதென்பது அறியலாகும். (ஆ) “குயிற்கு ழாங்குடை காஞ்சியின் கோமளக் தாது, வெயிற்கு ழாமறைத் திருவிசும் பிருள் செய” என்பது காஞ்சிப்புராணம்.

உ. (அ) “தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுவ” கலி. ௧௦௩: ௬௨. (ஆ) “தாதெரு மன்றத் தானுடன் கழிந்து” (இ) “தாதெருமன் தத்தாடுங் குவையோ தகவுடைத்தே”(ஈ) “தாதெரு மன்றத்து மாதரியெழுந்து”

* (சீலப். ௧௧: ௧௦௨, ௧௧: ‘மாயவன்றன்’, ௨௭: ௭௪ எனத் தாதெருக் கூறப்பட்டிருக்கும் இடங்களையும் அதற்கு இங்கே காஞ்சித்தாதை உவமை கூறிவிருப்பதையும் கேரக்க, தாதெருவென்றது சாணாகத்தை யென்று தோற்றுகிறது. இது யானே குதிரைகளின் இலத்தி முதலிய வற்றிற்கும் வரும்.

ங. ஆம்பற் குழுவென்பது வெண்கலத்தால் ஆம்பற்பூவடிவாக அணைச பண்ணிச்செறித்த குழுவென்று லிளக்குவர் அடியார்க்குரல்வார்.

ச. இத்தூற் பக்கம் ௧௧௮: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. “நின்னு ரகம்புருத் தாற்குறி காட்டி நெடுந்தகையே” நஞ்சை. ௧௮௮.

(பிரதிபேதம்) *மகனர்க்கூட்டத்திற்கு.

(க) ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறிசெய்த வருவாயாக
என்றான். ஏ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகைபிறந்தது.

இதனால், தலைவன் வினைவலபாங்கினனாயவாறு காண்க. இது கைக்கிளை.

இது தாவும் சொற்சீரடியும் கெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் கொச்சு
சுதமும் தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடியும் கெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும்
ஒருதாழியையும் ஐஞ்சீரடியானொன்றும் கொச்சுதமும் தனிச்சொல்லும் கெடு
வெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் கெடுவெண்பாட்டும் முச்சீரொன்றும் கெடு
வெண்பாட்டும் வெள்ளைச்சுரிதசுதமும் பெற்ற வந்த கொச்சுதக்கலி. (அ)

(க0க.) காராரப் பெய்த கடி.கொள் வியன்புலத்துப்

பேராது சென்று பெரும்ப்தவப் புன்மாந்தி

நீரார் விழல குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்

போராரா வேற்றின் பொருநா கிளம்பாண்டி.

௫ நேருரச் செம்மார் ததுபோன் மதைஇனள்

பேருருஞ் சிற்றாருங் கெளவை யெடுப்பவன்போன்

மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்

சொல்லியா ளன்றே வனப்பு;

க பண்ணித் தமர்தந் தொருபுறந் தைஇய

கண்ணி யெடுக்கல்லாக் கோடேந் தகல்குல்

புண்ணில்லார் புண்ணாக நோக்கு முழுமெய்யுங்

கண்ணலோ வரய மகள்;

கக இவடான், திருத்தாச் சுமட்டின ளேனைத்தோள் வீசி

வரிக்கழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை

யாடற் றகையள் கழுத்தினும் வாவிது

துண்ணிதாத் தோன்று துசப்பு;

கக இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

படையிடுவான் மற்கண்டிர் காமன் மடையடும்

பாலொடு கோட்டம் புகின்;

- க. (அ) “இயவர், திங்குழ லாம்பலி னினிய விமிரும்” ஐங். ௨௧௫. (ஆ)
 “ஆய ரினம்பெயர்த் தாம்ப லடைதர” திணைமொழியைம். ௨௭.

எடுச

கவித்தொகை ௧௦௯.

௨௧ இவடான், வருந்தனோய் செய்திறப்? னல்லான் வருத்தல்லன்
 யார்க்கு மணங்காதல் சான்றனென் னூர்ப்பெண்டிர்
 மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு
 மெழுநின் கிளையோடு போகென்று தத்தங்
 கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
 வாயி லடைப்ப வரும்.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியைக்கூண்ட வினைவலபாங்கிற் றலைவன்
 “காமஞ் சாலா வினமை யோள்வயி. னேமத்தாலா விடும்பை யெய்தி” (க)
 கூறியது.

இதன் பொருள்.

காராரப் பெய்த கடி.கொள் விபன்புலத்துப்
 பேராது சென்று பெரும்பதவப் புன்மாள்தி
 நீரார் நிழல (௨) குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்
 (௩) போரார வேற்றின் பொருநா (௪) கிளம் (௫) பாண்டி.

(௬) நேருரச் (௭) செம்மாந் ததுபோன் மாதைஇனன்
 பேருருஞ் சிற்றாருங் கெளவை யெடுப்பவன்போன்
 (௮) மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்
 சொல்லியா ளன்றே வனப்பு

க. தோல். அகத். கு. ௩௦. இச்சூத்தி த்தின் இவருரையிலும் இச்செய்யுள்
 இச்செய்திக்கே மேற்கோள்.

௨. கலி. ௧௦௭: ௨-ஆம் அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

௩. மத வென்னு முரிச்சொல் மிகுதிப்பொருளில் வருமென்பதற்கு “போ
 ரார வேற்றின்..... மதைஇனன்” என்பது (தோல். உரிச்.
 கு. ௮௦. ௩௪.) உரையிலும். “காகிளம் பாண்டில்..... மதைஇனன்”
 என்பது (தோல். உரிச். கு. ௧௪. “மிகுதியும்” தெய்.) உரையிலும்
 மேற்கோள்.

௪. “செல்லு முழவிடைபோற் செம்மாந்து” நன. சுயம். ௧௫௬.

- டு. (அ)பாண்டில, தேர்ப்பூணு மெருதென்பர், பதிற்றப்பத்தினுனாகாரர்; பதிற். சுச: க௦. (ஆ) எருத்தைப் பாண்டி வென்பது தெலுங்குச் சொல்லென்பர்; இ - வி. கு. கௌ. நன். பெயரி. கு. கசு. இரா;
- உ. செம்மாததல். பழ. நகடு, நகந.
- எ. 'கண்டை' என்பது அசைநிலையாய் வந்ததற்கு, "மோரோடு..... வண்பு" என்பது மேற்கோள்; தோல். எச்ச. கு. ந௦. 'கேட்டை யென்று' தெய்.
- (பிரதிபேதம்) * மகதவியின், † மோருடன் வந்தா.

நான்காவது முல்லை கூ.

எடுதி

எ-து: மழைநிறையப்பெய்த வீளக்கங்கொண்ட அகற்சியையுடையநிலத்தே *சென்றுநின்ற அவ்விடத்தேநின்ற(க)பெரிய அறகாநிபுல்லி நிறையத்தின்று கீர் நிறைந்த நிழலிடத்தனவாய (உ)இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று கருதப்படும் பசுத்திரளில் ஈனவத்துக்கொண்டும் எனையவற்றிற்கு (ங) ஒப்புச் சொல்லப்படும் காரு (ஈ) போர்த்தொழில் அமைப்பாத எற்றினுக்கீன்ற இளைய எருது(இ)கொல்லர்வண்டியை எராநிற்க இளமையால் இறுமாக்குமாறபோலத் தலையில் மோர்ப்பாணையுடனே அழகாலும் இளமையாலும் மிகுதியையுடைய ளாய்ப் பெரிய ஊர்களையுஞ் சிறிய ஊர்களையும் ஆவாரத்தை உண்டாக்கு வான்போலே மோரோடே வந்தவளழகை கொஞ்சே காண்பாயாக; இவன்தான் சிக்க வண்புடைய மகளிர்ொல்லாரொடும் தன் அழகு ஒவ்வாமை சொல்லப் பட்டவள். எ - று.

இது சினைவினை முதலொடு முடிந்தது.

கூ (க)† பண்ணிக் தமர்தக் கொருபுறம் கைஇய கண்ணி || யெடுக்கலாக் கோடேன் தகலல்துற

க. பெரிய அறகு - யானை யறகு.

உ. இன்னதனைக் குடம்பால் போதும் - இத்தனை குடம்பால் கறக்கும்.

ங. "பொருந" என்பதற்கு, உவமிக்கப்படுவா யென்று பொருள் கூறி, 'பொருவப் படுவான் பொருந னென நின்றது' என்றும் (முருகு-

உகக.) ஒப்பற்றவனையென்று பொருள் கூறி, 'பொருளென்றது தான் பிரர்க்கு உவமிக்கப்படுவானென்னும் பொருட்டு' என்றும் (மது. சஉ.) இவரால் எழுதப்பெற்றிருக்கும் விசேடவுரை வாக்கியங்களும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ச. "கொய்புற் கொடுத்துக் குறைத்தென்றங் தீற்றினும், வையம்புண் கல்லா சிறுருண்டை" நாலடி. கூடு.

ரு. 'கள்ளிக் கோட்டை முதலிய இடங்களில் மாடுகட்டிய கூட்டு வண்டி கொல்லர் வண்டி யென வழங்கப்படுகின்ற தென்பர்' என்பது சீவக. கூ-ஆம் பதிப்பு அரும்பது. பக். கூகூ. இது கொல்லா வண்டியெனவும் கொல்லாப்பண்டியெனவும் சீலப். உரையிற் காணப்படுகின்றது.

க. "சிறந்துழியையஞ்சிறந்ததென்ப" என்னும் (தோல்.களவி. கூ) குத்தி 3த்தின் விசேடவுரையில் உலகத்துத் தலைமகளும் தலைமகளுமாக நம்மால்வேண்டப்பட்டார் அந்தணர்முதலாகிய நான்குவருணத்தினும் ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பாதவ ரென்னும் தொடக்கத்தினும் அக் குலத்தா ராகிய குறு நில மன்னர் மாட்டும் உளராவ ரன்றே. அவ (பிரதிபேதம்) * என்று கின்றல்விடந்தி நின்றபெரிய, † கைத்தக்கொண்டு வைய. ‡ மன்னித் தமத்தொரு. || எடுக்கல்லா.

89

எடுக

கலித்தொகை ௧0௯.

புண்ணில்லார் புண்ணை நோக்கு (க)முழுமெய்யுங்

*வாய்மகள்

எ - து: சுற்றத்தார் கட்டிக்கொண்டு ஈவந்து, மயிர்முடியில் ஒருபுறத்தே செருகிவைத்த கண்ணியைச்சுமக்கமாட்டாத பக்கம் எத்தின அகன்மவல்குலை புடைய இவ்வாயர் மகள், மனத்திற் (உ)காமவேட்டைகையில்லாத † இருடிகளும் புண்பட்டு ரெஞ்சு வருத்தும்படி பார்க்கும்; அதுவேயன்றி மெய்முழுதுங் கண்ணைபுடையவனோ? எ - று.

|| என்பது, (க)கண்கள்செய்கின்றவருத்தம்போல மெய்முழுதுங் வருத்து தலின், மெய்முழுதுங் கண்ணனோ என்றதாயிற்று.

கக (ச) இவடான் + திருத்தாச் சுமட்டின னேனைத்தோள் வரிசி
வரிச் X கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை
யாடற் றகையள் கழுத்தினுள் + வாலிது
நுண்ணிதாய்த் தோன்று நுகப்பு

எ - து: இவள் தான் பல நிறத்தையுடைய செல்லையுடையவாகிய
(ரு) வட்டியை ஒருகையால் அணைத்து மற்றைத்தோளை இளமைச் செருக்குத்

செல்லாரினும் செல்வத்தானும் குலத்தானும் வடிவானு முயர்ந்த தலை
மகனும் தலைமகளு மாயினர் மாட்டே ஐயம் நிகழ்வது. அல்லாதார்
மாட்டி அவ்வழி மரபினையே சுட்டியுணர நிற்கும்" என்று எழுதி
"பண்ணித் ..... மகன்" என்னும் பகுதியை ஐயமின்றிச் சுட்டி
யுணர்ந்தமைக்கு மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்.

க. "முழுமெயும்" சீவக. ௩௪௦. உகநிக; 'முழுமெயும் - மெய்முழுது
மென மாறக்' என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். ச: ௩.

உ. (அ) "காமமொடு, கடுஞ்சின் கடிந்த காட்சியர்.....முனிவர்" முருகு.
க௩௪ - க௩௭. (ஆ) "பெண்டிரு முண்டியு மின்பமென் றலகிற்,
கொண்ட ருறாஉம் கொள்ளத் துன்பம், கண்டன ராகித் கடவுளர்
வரைந்த, காமம்" சீலப். கச: ௩௩ - ச௨.

௩. (அ) "கண்ணாற் கலைஇய கோய்செய்யு, கடாஅக் கரும்பமன்ற
தோனாரை" கலி. கக௨: ௫-௬. (ஆ) "இருகோக் கிவருண்க ணுள்ள
தொருகோக்கு, கோய்கோக்கு" துறன். க௦௩௧.

௪. ஐஞ்சீரகெட்டி வத்ததற்கு "இவடான், நிருத்தாச்.....நுகப்பு" என்
னும்" பகுதி மேற்கோள்; தேவல். செய். கு. க௭௪. ௧௪.

௫. வட்டி - கடகப்பெட்டி, இஃது உப்புறம் பணங்குருத்தாலும் வெளிப்
புறம் பணையகணியாலும் தெற்றி யிடைப்பவோது.

(விதிபேதம்) * ஆய்மகன், +வந்த.....சொருகைவந்த, இவருடிகளுக்கும்படகெஞ்ச
|| என்றது. + நிருத்தாச், X உழையாட்டி, + வாலிது நுண்ணிதாத்தோன்று.

நான்காவது முல்லை கூ

எடுஎ

தோன்ற வீசித் தன் அழகிற்கு, திருத்தியாரா (க) சுமையையுடையவாய்

மெய்க்கட்டிப் பூண்டனவன்றிக் கழுத்திடத்திலும் அழகையுடைய மகாக்குழை யாடுதலுண்டான அழகையுடையவன் ; அதுவேயன்றி அல்குலர் தோளூஞ் சுமந்து இளைத்த றுசப்புக் கண்ணியெடுக்கலா மென்மைக்கேற்ப றுண்ணிதாய் ஈன்றாய்த் தோன்றுகிறும். எ - று.

கௌ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

†முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

‡பாடையிலுவான் மற்றகண்டிர் காமான் (உ) மடையடும்

பாலொடு கோட்டம் புதின

எ-று: தம்மில்லவறு || பெயர்விளங்கி அழகையுடையராகிய (உ) உருப்பசியும் திலோத்தமையும் தம்முடைய தம்முடைய அழகையெல்லாம் இவட்டுக் கொடுத்தார் கொல்லோ? அது தெரிந்ததில்லை; + இவள் தெய்வத்திற்குப் பலியாகச்சமையக்குப் பாலோடே காமன் கொயிலிலேசெல்லில் (சு) அக்காமலும் நெஞ்சழ்ந்து தன்னையிற் படையை மிகவும் x பேசுகுவான், எ - று.

க. “தன்னை யிலைச்சுமடன்” என்புழி, சுமடென்பது சுமையென்னும் பொருட்டுப்போலும்; “குழிசி பூஞ்சுமட்டி” என்புழி இது சுமமா டென்னும் பொருளில் வருகிறது.

உ. “பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோ, ளாயர் முதுமகள்” (சீலப். கடு: ௧௭௭ - ௧௭௮) என்பதனாலும் ஆய்ச்சியர் தெய்வத் தருள்பெறப் பலியாக அட்டபாலளித்தல் அறிய வாகும்.

ஈ. உருப்பசியும் திலோத்தமையும் அழகிய மகளிர்க்கு உவமை உறுப்படி மிகச் சிறந்த அழகுடையவாய் விளங்கும் தேவதாசியர்; இவர்களுள் உருப்பசியாவான் திருமாவின் கூறுகிய நாராயணமுனிவர் வதரிகார ணியத்துத் தவஞ் செய்வான், அழித்தற் பொருட்டுத் தேவோத்திரனால் விடுக்கப்பட்ட தேவதாசியர்கள் வெட்கியோடுபடி அம்முனிவரால் தமது தொடையில் உண்டாகப்பெற்றவனென்றும் ஈரு (தொடை) வில் தோன்றினமையால் அவருக்கு ஊர்வசி யென்று பெயர்வந்த தென்றும் சொல்லுவர். அப்பெயர் உருப்பசி யெனத்திரிந்து நின்றது. திலோத்தமையாவான் பி.மதேவனால் அழகுடையபொருளொவ்வொன் றினுமுள்ள சிறந்த அழகை என்னவது என்னவாக எடுத்துச்சேர்த்துப் படைக்கப் பெற்றவனென்ப. இப்பெயரே இப்பொருளை அறிவிக்கும்.

ச. “சிலை வல்லான் போலுஞ் செழிவினான்” கலி. (கசக: கச.) என்று
 சிறப்பிக்கப் பதெல் கருதி, காமனும் என் உம்மை கொடுத்தார்.
 (பிரதிபேதம்) * கண்டபதொன்றிற்கும், † உடையயனப்பெல்லாமியட்டியுத்தார், ‡ படை
 விவான், || பேர்வினக்கி, † அயன், x போயென்.

எ0அ

கலித்தொகை க0க.

காமன் மாயோன்மகனாதலின் அவனும் அந்நிலத்திற்குத் தெய்வமாதல்
 “அவ்வகைபிறவும்” (க) என்றவழி வகை என்றதனாற் கொள்ளப்பட்டது.
 தெரியா என்பது *செய்தெனெச்சம். இருவர், திருமகளும் † பூமகளுமெனினு
 மாம். (உ)கண்டர் வினாவொடு சிவணர்நின்ற அசை.

உக (ரு)இவ்வான்

இவ்வான் †என்று நெஞ்சொடு வினாவினான்.

வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லான் மருந்தல்லன்
 யார்க்கு மணங்காதல் சான்றானென் றூர்ப்பெண்டிர்
 மாங்காய் || நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு

மெழுகின் (ச)÷களைபொடு போகென்று தத்தங்
 கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
 வாயி லடைப்ப வரும்

எ - து: அதுவேபுமன்றித் தன்னை போக்கினவெல்லார்க்கும் வருத்த
 மாதல் அமைந்தவனென்று கருதி இவ்வார்களிற் பெண்டிவெல்லாரும் மோருக்கு
 மாறாக மாங்காயை நறிய x னறுகாயாகக் கூட்டி, நுகாக்கடவேம்; நீ எவ்விடங்
 தும் † போய் மோர்முதலியன விற்புத்திரியும் நின் சுற்றத்தாருடனே
 போவாயாக என்று கூறித் தம்முடைய கணவரைப் புறத்துப் போகாமற்
 காத்துக்கொண்டு இவன்வருங்காலையென்றி ஒருநாளமுழுதும் வாயிலே இடை

க. தோல் அகத். கு. கச. இவ்வரைகாரர் தோல். அகத். ரு - ஆம்
 குத்திவரையில் “படையிவான்... ..புகின்” என்னும் பகுதியை
 மேற்கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதியுள்ளார்.

உ. “படையிவான் .....புகின்” என்னும் பகுதி கண்டவென்பது

அசைநிலையாய்வருதற்கு மேற்; தொல். எச்ச. கு. உக. 'கண்டர்' தெய்.

௩. ஐஞ்சேரெடுக்கிய சரிதகத்தான்வந்ததற்கு "இவடான், வருத்தகோய்.....
..... வரும்" என்னும் பகுதி மேற்கோள். தொல்.செய்.கு. கடுச. நச்.
௪. "கிளையொடும் காக்கதன் கொழுநன் மார்பே" துறுந். ௮௦. என்னுந்
தொடர் இங்கே கோக்கற்பாலது.

௫. காடியென்பது ஊறுகாயென்னும் பொருளில் வருதலை, "காடி
வைத்த கலனுடை மூக்கின்" என்புழி, 'புளியங்காய் நெல்லிக்காய்
முதலியன ஊறவிட்டு வைத்ததினைக் காடியென்றார்' என்று இவர்
எழுதியிருக்கும் விளக்கத்தால் அறிக.

(பிரதீபேதம்) * செய்ததெனெச்சம், † பூமகளுமாம் கண்டர், ‡ என்றத நெஞ்சொடு
|| நறுங்கடி 'கட்டு', ÷ கிளையொடும் போவென்று, x ஊறுகறியாகக்,
+போயம்மோர்.

நான்காவது முல்லை க0.

௭0௯

யிட்டுக்கொண்டு நிற்கும்படியாக வாராநிற்கும்; இவன் தான் மனம்வருந்தும்
படி நோயைச்செய்து போவதன்றி அக் நோய்தீர்க்கும் *மருந்தல்லனெனச்
சொல்லெதிர் பெருஅன் சொல்லி யின்புற்றான். எ - று.

சுற்றத்தொடு போவென்றார், அவரோடு இவன் போங்காலத்து; நான்
கணவற்குப்பின் †சேறல் இயையா[ன]தென்பது பற்றி.

இதனால், இவனுக்கு அசைவு பிறத்தது.

இது காமஞ்சாலாவின்மையோளென்னும்(க)சூத்திரத்து வினாவலபாங்கி
னோரும் இவ்வனக் கூறலா மென்றமைத்தாம்.

மருந்தல்லனென்றது, காமஞ்சாலாவினமையோளென்றது.

மோர்விற்கின்றமை கூற வினாவலபாங்கினனாயிற்று.

இஃது இவடானென ஐஞ்சேர் அடுக்கிய சரிதகத்தான் இற்ற கலியெண்
பாட்டு.

(க)

(கக0.) கடிகொ ளிருங்காப்பிற் புல்லினத் தாயர்

ருடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா

விடுதேண் மருந்தோரின் வேட்கை தொடுதாத்

துன்னித்தந் தாங்கிக் நகைகுறித் தெம்மைத்

தினைத்தற் கெளியமாக் கண்டை யோக்கெளியாள்

வெண்ணெய்க்கு மன்ன கொன்கொண்டா யொண்ணுதா

லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக;

அ அச்சுத்தான் மாறி யசைவினாற் போத்தந்து

நிச்சுந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகண்

மத்தம் பிணித்த கமிறுபோ னின்னலஞ்

சுற்றிச் சுழலுமென் னெஞ்சு;

கஉ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது

கொடுத்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழங்

கடுஞ்சூலா நாகுபோ னிற்கண்டு நாளு

நடுங்களு நற்றதென் னெஞ்சு;

கக எவ்வ மீதுதா வெந்திறத் தெஞ்ஞா ன்பு

நெய்கடை பாட்டிற் பயன்பாது மின்றுகிக்

க. நோல். அகத். கு. ௫௦.

(பிரதிபதம்) * மருந்தல்லன். ஏ - று. மருந்தல்லனென்றது காமஞ்.....செய்வது
மோரை விக்கின்றமைகூற.....வயிற்றும். இது இவடானென கருதிக்
...பாட்டு. †சேறியையாமையான் என்பது.

எகடு

கவித்தொகை ககடு.

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி

யறியா தனித்தென் னுயிர்;

உ௦ அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை

மின்றி யமையேனென் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்

நின்றாய்நீ சென்றீ யெமர்காண்பர் நாளைபுகுங்

கன்றொடு சேறும் புலத்து.

இது வினைவல பாங்கினால் *வெண்ணெய் (க) நோடைத்துச் சென்ற
நிலைவியைக்கண்டு வினைவல பாங்கிற்றலைவன் மெய்கீண்டித் தனது ஆற்ற
மையை அறிவித்துழி, அவன் அண்ணுப் பிறாறிவரி, நாளைக்களறெடு
†சேறுமென இடங்கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடிகொ ளிருங்(உ)காப்பிற்(ஈ)புல்லினத் தாயர்

சுடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா

விடுதேண் மருந்தோரின் + வேட்கை தொடுதரத்

துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மை மத்

திளைத்தந் கெளியமாக் கண்டை யனைக்கெளியாள்

|| வெண்ணெய்க்கு மன்ன னெனக்கொண்டா ÷ யொண்ணுதா

லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக

எ - து: ஏடா! வரைவுகொண்ட பெரிய குறுப்பிடந்த இருக்கின்ற ஆட்டிடை யருடைய குடிதோறுமுள்ள மகளிரை விரும்பாநின்றாய்; = நினது காம வேட்கை எறிந்த தேளுக்குக் கடிப்பற + அப்பொழுதே இட்டித் தீர்க்கும் மருந்துபோல வேட்கைதோன்றியபொழுதே கூடத்தீர்க்க வேண்டுவதொன்றோ? அல்லவே! நின்னோடு ஒர்நகைசெய்தலைக் குறித்து நீ என் மெய்யைத் தீண்டிதற்கு யாம் நினை அணைந்து மெய்யைத் தந்த + அப்பொழுதே, எம்மைப் புணர்ச்சிக்கும் x எளியமாக நீ மனத்தாலேகண்டாய்; அங்ஙனங் கண்டது, மோரை வேண்டினார்க்குச் சிறிது மோரைவார்த்து எளியளானவ னொருத்தி வெண்ணெயை வேண்டினார்க்கு**வெண்ணெயைஇட்டி எளியளா

க. கொடைக்கு - விற்பதற்கு. இது கொடுவென்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற் பெயர்.

உ. காப்பினென்றும் படிக்கலாம்.

ஈ. “புல்லினத்தாயர்” (கலி. ௧௦௩: ௪௭.) என்பது மதன்குறிப்பும்பார்க்க.

(யிரதிபேதம்) * வெண்ணை, + சென்றமென, ; வாழ்க்கைதொடிதா, || வெண்ணைக்கும் ÷ ஒண்ணுதலாக்து, + நின்காமவாட்டை, + இப்பொழுதே, x எளியமாதளி. ** வெண்ணெயை.

நான்காவது முல்லை ௧௦.

எகக

யிருப்பன் என்ற கொஞ்சாலே * கருதினாற்போலே இருந்ததென்றான்; அது கேட்ட தலைவன் ஒள்ளிய நுதலினையுடையாய்! அங்ஙனம் நீ கூட்டத்தை

மறுத்துக் கூறுவையின், அக்கட்டம் இல்லையாவதாக இனி நினைவு விட்டு
நீங்குக என்னுள். எ - று.

அ அச்சத்தான் மாறி யசைவினாற் போத்தந்து
நிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகன்

(க)மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்
சுற்றிச் சுழலுமென் னெஞ்சு

எ - று: மெல்லிய இயல்பினையுடைய ஆயச்சாட்சிற் பிறந்த மகன்!
மத்தைச் சுற்றிய கயிறுபோல நீகின்னிடையுடையதைச் சுழ்ந்துகொண்டு
சுழன்றுதிரிகின்ற என்னுடைய கெஞ்சு நீ கூறிப் கூற்றினால் தனக்கு உண்டா
கிய அச்சத்தினாலே நின்னிடத்துகின்ற மீண்டு தான் நிலைபெறமாட்டாது
பின்னரும் அசைகின்ற அசைவாலே என்னிடத்தினின்றும் புறப்பட்டு
நாடோறும் மீளத் தடுமாறுகிற்கும் என்னுள். எ - று.

கஉ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது

(உ)கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்சூச் சூழங்

(ஈ)கடுஞ்சூலா நாதுபோ ளிற்கண்டு நாளு

||நடுங்கஞ் சூற்றதென் னெஞ்சு

க. (அ) "மத்தம் புல்லிய கயிறின் மற்றவு ர்த்த லைவிடி னித்த லைவி
டார்" சீவந. சஉந. (ஆ) "போயொருகான் நீளும் புருத்தொருகான்
மீண்டேகு. மாயர் கொணர்ந்த வடுபாலின்—நேயல். கடைவார்தங்
கைபோலு மாயிற்றே காலன், வடிவாய வேலான் மனம்" நள. கவி
தொடர். சுருந.

உ. "கோக்கின் ருள்சிறைப் பட்டதன், காவுந்கன் றிற்புனிற் ருவான
சுர்மயிற் சாயலே" சீவந. ககந. (ஆ) "கன்று தடையுண் டெதி
ரழைக்கக் கதறிக் கனைக்கும் புனிற்றூப்போல்" பெரிய.சுழறிற். கஉந.
(இ) 'கன்று பிடியாத் தீக்குறு. தாயைப்போல" கம்ப. பிணவீட்டு.
நக. (ஈ) "கன்றெழுழி புனிற்றா வெண்ணக் ககறினர்" கந்த. பாண.
உ௦ந. (உ) "அனாதகாவின், கன்னெஞ்சு வினைநினைந்து மறகாரின்ற
கபிலையைப்போலென் பட்டான்" வில்லி. பதினேழாம்போர். உருள.
என்பவையும் (ஊ) இந்நூற்பக்கம் சஅந: உ-வது குறிப்பில்
இவ்விடத்திற்குப் பொருத்துவனவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. கடுஞ்சூர் என்பது (அ) “கடுஞ்சூர் மந்தி” பெரும். ௧௧௩. (ஆ)
 “பிடிச்சூற்ற, கடுஞ்சூர் வயாவிற்கு” கலி. ௪௦: ௨௬-௨௭. (இ) “கடுஞ்
 (பிரதிபேதம்) * கடுஞ்சூர்போலே, [சமுத்திய.] சின்னலஞ்சூற்ற, || கடுஞ்சூரிட்டதென்.
 எக௨ கவித்தொகை ௧௧௦.

எ - து: என்று, பின்னும் முதற்கூல்கொண்ட பசு, இல்லிடத்தினின்றும்
 *தாரிய இடத்தில் இடப்படாத வளைந்த தொழுவினுள்ளே கட்டிவைத்த தன்
 கன்றிற்குப் பொழுது விடிந்த காலத்திலும் மேயப்போகாது சூழ்ந்துதிரியும்;
 அக்காசு போலே நினைக்க கண்டு என்னெஞ்சு நாடோறும் (க) கடுங்குகின்ற
 வருத்தத்தை உற்றதுகாணென்றான். எ - று.

(௨)காசு, சுண்டு இளமை.

௧௧ எவ்வ மிகுதா வெந்திறத் தெஞ்ஞான்று

(௩)செய்கடை பாலிற் பயன்பாது மின்றாகித்

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி

யறியா தனித்தென் னுயிர்

எ - து: [என்று பின்னரும் என்னிடத்து]எக்காளும் வருத்தம் மிகுகையி
 னாலே அளித்தக்க என்னுடைய உயிர் மருந்தையிட்டு செய்யைக் கடைத்து
 வாங்கின பாலிடத்து துக்கர்வார்க்குச் சிறிதும் ||பயன்படுதலில்லையாய் அவர்
 கைசென்று தோய்ந்து விடுகின்ற அளவாய்விட்டது; அதுவும் ஒழிய மேல்
 தான் செய்கதோர் செயலையும் அறியாதென்றான். எ - று.

என்றதனால், நீ என் உயிரிடத்துள்ள நன்மையை ஒருவழியாலே வாங்கித்
 கொண்டு விட்டாயென்றும் அது பின்னர் நீ பயன் கொள்ளும்காலத்து
 நினக்கு ஓர் இன்பம் தருதல் ஆற்றாதென்றும் கூறினனாயிற்று.

சூன் மடப்பிடி” அகநி. எஅ: ௬. என விலக்குகட்கும், (௧) “கடுஞ்
 சூன் மகளிர்” மது. ௧௦௧; (௨) “கடுஞ்சூர் சிறுவன்” (ஊ) “கடுஞ்
 சூன் மகளை” ஐங். ௩௦௧, ௩௧௧; (எ) “கடுஞ்சூன் மகளிர்” மணி.
 எ: ௮௨. என மக்கட்கும் கூறப்படுதலுமன்றி. (ஏ) “கடுஞ்சூல் முண்ட
 டகம் நதிர்மணி சழாஅலவும்” கீறுபாண். ௧௪௮. என ஓர் அறியுயிர்க்கும்
 கூறப்படுகிறது.

௧. “கடுங்கஞர் - கடுங்குதற்கு ஏதுவாய அஞர்” கலி. ௫௩: ௧௮; துறவ்.
 ௧௦௮௬. உரைபார்க்க.

உ. நாகு, ஈண்டு இளமை யென்றது; நாகென்பதனை, (தோல். மர. சூ. ௨.) பெண்பாற் பெயராகக் கொள்ளாது (தோல். மர. சூ. ௨௯.) இளமைப் பெயராகக் கொண்டு இளமையையுடைய கன்றென்று பொருள்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதிப்போலும்; இஃது இப்பொருளில் வருவது, “கல்லாவின் கன்றாயி னாகும் விலைபெறுஉம்” (நாலடி. ௧௧௫.) என்பதனாலும் அறியலாகும்.

௩. பாலிக் காய்ச்சாமலே இயந்திரத்தினுதலியால் அதிலுள்ள வெண்ணெயை யெடுத்துவிட்டு, சென்னை முகவிய இடங்களில் விற்கும் பால் உண்பவர்க்குப் பயன்படாமை இங்கே அறிதற்பாலது.

(விதிபேதம்) * தூயி உடப்படாத. † பிச்சுரும், ‡ எத்தாரும். || பயன்படுதலில்லையா வாண்சென்று, + தருமாதாரம்ருதென்றம்.

நான்காவது முல்லை ௧௧.

எகக.

௨௦ (4) அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளினை
 † பின்றி யவையேனென் நினைவுஞ் சொல்லுவாய்
 நின்றாய்நீ சென்றி பெயர் காண்பர் † நானையுங்
 கன்றொடு சேறும் புலத்து

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ அத்தன்மையையுடையயோ என அருள் செய்து, பலருக் திரிகின்ற மன்றத்திலே எதிர்ப்பட்ட அப்பொழுதென்னெப் போலன்றி அமைதியை யுடையோர் மகளினை இவ்விடத்துப் புணர்ச்சி யின்றியின் உயிர்வாழேனென்று நின்றாய்; இவ்விடத்து நின்றால் எம் முடையசுற்றத்தார் காண்பர்; இனிஇன்றேயன்றி நானையும் புலத்திலே கன்று மேய்க்கற்குப் போனோம்; ஆண்டு வந்து இத்தன்மையன் || உற்றவை மேற் கொல்லுவாய்; நீதான்இனி ஈண்டுநெல்லாமற்போவென இடங்கூறினான். எ-று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவோட்கை பிறத்தது.

இது ரெடுவெண்பாட்டிம் உயின்னர் மூன்றுவெண்பாட்டிம் தனிச்சொல் லும் சுரிதகமும் பெற்ற அசப்புறக் கலிவெண்பாட்டு. (௧௦)

(௧௧௧.) (௨) தீம்பால் கறந்த கலாற்றிக் (௩) கன்றெல்லாக்

தாமசிற் றிணித்து மனைநிறீஇ யாய்தந்த

க. பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றலென்பதற்கு, (அ) “அன்னையோ... ..புலத்து” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இதனுள் ‘அன்னையோ’ என்பது நகையொடு கூடிய சொல் என்பர் இளம் பூரணர்; தொல். களவி. கு. உ0. (ஆ) வறிது நகை தோற்றற்கு “அன்னையோ... ..சொல்லுவாய்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர் நாதகவிராசுரம்பியும்; நாத்கவி. கு. கஉஎ.

உ. (அ) “ஆயர் வேட்டிவர்” என்னும் (தொல். அகத். உக.) குத்திர வரையில், ‘ஆயர் வேட்டிவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்து ஒதின ரேனும் ஒன்றெனமுடித்தலான் அந்நிலங்கட்குரிய எண்ப்பெயர்க ளான் வருவனவுங் கொள்க’ என்றுகூறி, அதற்கு இச்செய்யுளை மேற் கோள் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர்; (ஆ) இதனைத் தலைகள் உள்வப் புணர்ச்சியின் உரிமைபூண்டிருந்தவாற்றிற்கும் வரைந்தெய்தக் கூறலுற்ற வாற்றிற்கும் (தொல். களவி. கு. அ.) (இ) * பிறதனையான் (* இயற்றனையான் என்றும் பிரதிபேதம்) வந்த கவிவெண்பாட்டுக்கும் (தொல். செய். கு. கசக. ‘ஒருபொருள்’) மேற்கோள் காட்டினர் இளம்பூரணர். (ஈ) இந்நூற்பக்கம் எகை: க-ஆம் குறியீடும்பார்க்க.

ங. (அ) “செறுதாம்பு தொடுத்த பசுவைக்கன்றின்” ழுல்லைப்பாட்டு. கஉ. (ஆ) “கன்று தாம்பரித்து” கீவக. சஉஉ.

(பிரதிபேதம்) * கண்டாங்குச் சான்றா,† அன்றியமையலனென். † காசெயல் கன்கொடு,
|| உற்றமேற். x பின்னிரண்டுலெண்பாட்டும், பின்னிரண்டுலெண்பாட்டும்.

(க) பூங்கரை நீலம் *புடைதாழ் மெய்யசைஇப் (உ) பாங்கரு
முல்லைபுள் †தாய் (ங) பாட்டங்காற் றோழிநம்

இ (ச) புல்வினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா

மொருங்கு வினையாட வவ்வழி வந்த

(ஊ) குருந்தம் பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை

‡முற்றிழை யேளர் மடநல்லாய் நீயாடுந்

சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்று னெல்லாரீ

க0 பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த வில்விருப்பாய்

கற்ற திலைமன்ற கானென்றேன் || முற்றிழாய்

(கி) தாதுகுழ் † கூந்தற் றகைபெறுத் தைஇய

கோதை புனைகோ நினக்கென்று னெல்லாரீ

யேதிலார் தந்தபூக் X கொள்வாய் னனிமிகப்

கஊ பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் † மாதரா

யைய (எ) பிதிர்ந்த (அ) சுணங்கணி மென்முலைமேற்

றெய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்

க. “பூங்கரை நீலத் தழீஇ” கலி. கககி: கச.

உ. ‘பாங்கரும்’ என்பதை நான்காமிடியின் முதற்சீராகக்கொண்டு அதனை ஐஞ்சீரடியாக்கலுமாம்.

ங. “பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேம்” கலி, ககக: க.

ச. இஃதுற்பக்கம் அடி: க-ஆங் குறிப்புப்பார்க்க.

ஊ. (அ) “குருந்தம் கண்ணிக் கோவலர்” ஐங். சகக. (ஆ) “குருந்தலை வரன்படலை குடிச் சரும்பார்ப்ப, வாயன் புதரும் போழ்தினான்” ஐங் - எழ. உஅ. (இ) “குருந்தமென் கண்ணி குடுவ் கோவலர் கொழுத்த” பாகவதம். (ஈ) வேயங்குழலிசைத்த. கக.

க. “தாதுகுழ் கூத்தல்” என்பதனொடு, (அ) “கொய்யூர், தாதுகொண் டனகத் தப்பி” சீவக. உகசஅ; (ஆ) “போதுகொண் டணியிற் பொறுக்க லாற்றாத், தாதுகொண் டிருத்த தாழிருங் கூத்தலர்” பெருங். (ச) சக: கச0 - கசக. என்பவை ஒப்புரோக்கற்பாலன.

எ. (அ) “சுணங்கு பிதிர்ந்து.....வெம்முலை” சிறுபாண். உச - உக.

(ஆ) “பிதிரு முலைமேற் சுணங்கு” திணைமொழி. உஅ. (இ) “பிதிர் சுணங்கணி வெம்முலை” நடைந. வேற்றரு. க.

அ. “சுணங்கணி வனமுலை” நற். க: க; கலி. சு: க.

(பிரதிபேதம்) * புடைத்தாழ, † தாயப்பாட்டகால், ‡ முற்றிழையொணமட, முற்றிழை யோட்டிட. ||முற்றிய. + கூத்தனை. x கொள்வானணி, + ஆயிழாய்.

நான்காவது முல்லை கக.

எகடு

*செப்புற நோக்கி யிருந்துமோ நீபெரிது

மையலை மாதோ †விடுகென்றேன் றையலாய்

உ0 சொல்லிய வாதெல்லா மாறுமா நியான்பெயர்ப்ப

வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனைநீ

யாயர் மகளி (க)ரியல்புரைத் (உ)தெந்தையும்

(ங)யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற

நோயுந் களைஞவை மன்.

இது தலைவி ஐயுத்திடைத் தலைவனைக் கண்டவாறும் அவனைக்கூறி யனவும்கூறி, தோழியைத் தலைவனை வரைவுகடாலி யாய்க்கு அறத்தோடு நீங்கவேண்டுமென்று.

இதன் பொருள்.

தோழி! இனிய பாலைக் கடந்த கலங்களை அவ்விடத்து நீன்றும் எடுத்துவைத்துக் கன்றுகளையெல்லாம் தாம்பாற் கட்டி மனைக்கண்ணே நிறுத்தித் தாய்க்கத்த பூத்தொழிவினையும் களையினையுமுடைய நீலத்தையுடைய ஆடை பக்கத்தே தாழாநிற்க மெய்யை அசைத்துப் (சு) பாங்கர்க்கொடியும் முல்லைக்கொடியும்பரந்த (ரு)முற்றாட்டாகிய தோட்டத்திடத்தே கம்முடைய ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகளிரோடே (ஈ)மற்றை இருகூற்றில் ஆயர்மகளி ரெல்லாருஞ் சேர விளையாடாநிற்ப அவ்விடத்தேவந்த குருந்தம்பூவாற் செய்த கண்ணையையுடைய பொதுவன் ||பின்னை என்னைநோக்கிச் சூழ்ந்த அணிகலங் களையும் + அழகினையும் மடப்பத்தையுமுடைய கல்லாய்! நீ இழைத்து விளையாடுஞ் சிற்றிலை யானுஞ் சிறிது புனைவோடு என்றான்; யான் அதற்கு ஏடா!

க. ‘இயல்’ என்பது ‘இலக்கணம்’ என்னும் பொருளில் வருதல் பெரு வழக்கு. ‘இயல்பு’ என்பதும் அப்பொருளில் வருதலை (அ) “அந்நான்கே

மொழிபுண ரியல்பே” (ஆ) “இயல்புற தாடின” என்னுந் தொல்காப்
பியப்பகுதிகட்டு இவ்வொழுதியிருக்கும் உரையாணுமறிக.

உ. “எந்தையும்.....மன்” என்பது குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளு
வீத்தற்கு மேற்கோள்; நூற்கவி. கு. ௧௧௪.

ங. “வாவி புறையு மடவனமே யென்னுடைய, ஆவி யுவந்தனித்தா யாதி
யால் - காவினிடைத், தேர்வேத்தற் கென்னிலைமை சென்றுணர்த்தி”
நன. சுயம்வர. ௫.

ச. இந்துற்பக்கம் ௬௩௮; ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

சீ. மூற்றுட்டு - ஓர்வமானியம்.

ஈ. மந்தை இருகூறு - பசுவினம், எருமையினம்.

(பிரதிபேதம்) * செய்முற. † விரெயன்றேன். ‡ ஆயமகளிர், || பின்னேபென்றோ, ÷ அழ
கியபுமுடையமடப்பத்தையுடைய ஸ்லாஸே.

எக்கன்

கவித்தொகை கக்க.

வரைந்துகொண்டு எஎக்கு சூரில்லை அமைத்தலரியாயாய்த் தன் சுற்றத்தார்
எடுத்த இல்லிலே இவனிருக்க யாம்பெற்றேமென்று நினைத்திருக்குமவன் நீ;
ஆதலால், உறுதியாக நீ உலகியலிற்கற்றதொன்றும் இல்லைக்காணென்றேன்;
*அதன்பின்புமுற்றிழாய்! கட்டினமாலையை நினக்குத் தாதுகுழந்தகூந்தலிலே
அழகு பெறப் புனைவேவே என்றான்; யான் †அதற்கு ஏடா! நீ வரைந்து
கொண்டு, விடாமற் கோதை புனைதல் அரியாயாய், (௧)எஞ் சுற்றத்தார் மிகக்
கொண்டுவந்து குட்டின புவை மிகப் பூவென்றுகொள்ளுமவன் நீ; ‡ஆதலால்
உலகில் உறுதியாகப் பெரிதும் பேதைத்தன்மையையுடையை என்றேன்;
அதன்பின்பு || மாதராய்! வியக்கத்தக்க சிதறின சுணங்கு அணந்த மெல்லிய
(உ)முலைமேலே தொய்யில்எழுதுக் குழம்பால் எழுதுவேவே என்றான்; யான்
அதற்கு நீ வரைந்துகொண்டு வெளிபாக எழுதுதல் நின் மனத்து இல்லை, யாம்
எப்பொழுதும் (௩) என்சுற்றத்தார் கோலஞ்செய்து எழுதுங்காலம் பார்த்
+திருப்பேமோ? இனி இங்ஙனம் இருத்தலாற்றேம், ∴ இங்ஙனங்கூறுதலின்
நீ பெரிதும் மயக்கத்தையுடையை, இங்ஙனம் x அன்புள்ளார்போலக் கூறு
கின்றாய், அவற்றைத்தவிர் என்று கூறினேன்; தையலாய்! அவற்றின்
பின்னர் அவன் சொன்ன நெறிகளெல்லாவற்றையும் +இங்ஙனம் மாறாய்

மாறாய் யான் மறுக்க, = இனிதக் களவு நீகழாடுதென்று(ச) ** அலமந்தான்
போலே மீண்டு போயினான் ; அவனை நீ ஆயர்மகாரிரை ††வரைந்துகொள்ளும்
இலக்கணத்தை அறிவித்து, பின்னர் என்னுடைய தந்தையும் (நீ) யாயும்
இக்களவொழுக்கம் அறியும்படி அரத்தொடு ‡‡ நிலைவகையால் உரைப்பை

க. “பண்ணித்தமர்தர் தொருபுறம் தைஇய, கண்ண” கலி. ௧௦௯: ௧-௧௦.

உ. “இளமுலைமேற், றெய்யி லெழுதவும் வல்லன்” கலி. ௧௧௩: ௩௨-௩௩.

௩. “என்றோசைமேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்று” (கலி. ௧௩: ௬ - ௭.)
என்பதனுரையால் மகளிர்க்கு அவர்களைவரையன்றிச் சுற்றத்தாரும்
கோலஞ்செய்தலுண்டென்பது அறியலாகும்.

௪. அலமருதல் - சுழலுதல்; என்றது, மனமயங்குதலை. இப்பொருளில்
அல்லாத்தலென்னுஞ்சொல் வருதலை, (அ) “அல்லாந்தா ரலவுற”
(கலி. ௨௧: ௨) (ஆ) “அல்லாந் தவண்ணெக” (இ) “அல்லாந் தகன்
கோயி லாழ்கடல்போ லாயிற்றே” (ஈ) “அலறி யல்லாப்ப போன்
ருரே” (சீவக. ௨௧௬௩, ௨௧௬௪, ௨௧௬௬) என்பவற்றின் உரையாலும்
அறிக. (உ) “அல்லாப்புற மஞ்சின்ன” (சீவக. ௩௦௧௭) என்பழி,
அல்லாப்பென்பதற்கு. வருத்தமென்னும்பொருளும்காணப்படுகிறது.

௫. யாய் - என் தாய். (அ) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” தறுந். ௪௦.

(ஆ) “யாயேகண்ணினும் கடுங்காதலனே” அகம். ௧௨: ௧; (இ) “நீனின்ற

(பிரதிபேதம்) * அதன்பின்பு கட்டினமாயை நீன்கு முற்றினதாத, † அதற்குயரைந்து,
‡ குதலாறுறுந்பாக, || ஆயிழாய், ‡ இருப்போமோ. ∴ அண்ணம், x அன்
புண்ணாப்போல், † இக்கணமாகுயான். = இக்களவு, ** அலமந்தான்.
†† யந்தகொள்ளும். ‡‡ நிலைவகையாயுரைப்பையாயின்.

நான்காவது முல்லை ௧௨

எகல்

யாயின், அவன் உற்ற கோயன்றி யான் உற்ற கோயையும் மிகப்போக்குகை;
இதனைக் குறிக்கொள் என்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு அசைவு பிறத்தது.

இது (க) பன்னிரடியின் இகத்து தனையும் விரலி ஐஞ்சீரடியும்வந்து ஒரு
பொருளுதலாது வந்த கவிவெண்பாட்டு. (கக)

(ககஉ.) யாரிவ னென்னை விலக்குவா னீருளர்

பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னொடு
சொல்லலோம் பென்ற ரொமர் ;

டு எல்லா, கடாஅய கண்ணுற் கலைஇயநோய் செய்யு
நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்
விடாஅலோம் பென்ற ரொமர் ;

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்வித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட
கல்லது கற்பித்தார் மன்ற துமர்பெரிதும்
வல்ல ரொமர்கட் செயல் ;

கஉ ஒலு, வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றமேய்ப் பாய்போல்
வழங்க லறிவா ருரையாரே லெம்மை
யிகழ்ந்தாரே யன்றோ வெமர் ;
ஒக்கு, மறிவல்யா னெல்லா விடு ;

கக விடேன்யா, நென்னி குறித்த திருங்கூந்தர்
னின்னையென் முன்னின்று
சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனைநீ
புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

படிவந்தா னெடியோனை முதற்பயந்தா, தாயென்ற முதுமறை ப. வ்
னும், யாயென் னல்ல தியாந்துயர் யலமே” (தொல். செய். கு. கசக.
பேர். உரை.மேற்கோள்) என்பவையும் இது தன்மையொட்டித்தபெய
ரென்று நல்லாடரும் தன்மையொடொட்டிய பெயரென்று நச்சினுர்க்
கினியரும் எழுதியிருப்பவையும் இக்கே அறிதற்பாலன.

க. பன்னிண்டடியின் இகத்து ஒரு பொருளுதலாதுவரும்; கல்வெண்
பாட்டுக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ககஉ. பேர். கச.

உ. முயக்குறின் முன்னெயி றுண்கு மெவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரையெல்லாம்
வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பெரய்யாயிற்
சாயலின் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்தநின்
றையித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
சாயினு மேள ருடைத்து.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு வினைவலபாங்
கிற்றலைவன் விலக்கி நகையாடி இருவருந் சிலமொழி கூறியவழி அவன்
கூட்டத்தீர்த் உடம்பிட்டது. இது (க)கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

(உ)யாரிவ னென்னை விலக்குவா னீ(ரு)ருளர்

பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்க்

(ச)கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னொடு

சொல்லலோம் பென்றா ரெமர்

எ - து: என்னை விலக்கு வாளுகிய இவன் எமக்கு என்ன உறவுடைய
னென(ரு)முன்னிலைப்புறமொழியாகப் புலந்துகறி, பின்னர் அவனைநோக்கி
நீரிலே அசைகின்ற பொலிவையுடைய தாமரையினது பூவை எமக்கு வீன

க. (அ) “கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு” எனப்பொதுவியர் கூறலும்
“கடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின், வீடாஅலோம் பென்றா
ரெமர்” எனப் பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய பெருந்
தினை யாதலின் முல்லைபுட் கோத்தாரென (தொல். அகத். கு. கக.)
உரையில் இவரே வேறு திணையாக எழுதியிருப்பது இங்கே ஆராயத்
தக்கது.

உ. தலைவன் சொல்லெதிர் தலைவி உடம்பாடிருப்பவும் இசைவில்லா
தாரைப்போல அல்ல கூற்றுக் கூறுதற்கு, ‘யாரிவ னென்னை.....
.....ரெமர்’ என்பதினை மேற்கோள் காட்டி, ‘எவன்கொலோ.....
.....எனருடைத்து’ என உடம்பாடி கூறினாளாதலின் முற்கூறியது
அல்ல கூற்றாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்; தொல். களவி. கு. கக.

உ. உளர்தல் - அசைதல்.

ச. “கல்லாக் கோவலர்” (ஐங். ௩௦௪) என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கற் பாலது.

இ. ‘யாரைநீ யென்னை விலக்குவாய்’ என்றது “யாரினனென்னை விலக்கு வான்” என்றது முன்னிலையிற் புறமாக மொழித்தது.

(பிரதிபேதம்) * சீருனபூந்தாமரை. † புலாந்து. ‡ அரைக்கின்ற பூவையுடையதாமரை.

நான்காவது முல்லை கட.

எக்க

யாடத் தந்த, (க)பலமலர் விரவுதலையுடைத்தாகிய தாரினையுடைய, * நின்ற சாதித்தன்மை கல்லாதபடி இயல்பாகப்பட்ட இடையாலுந் தன்மையை உடைய; இவ்வொழுக்கம் அறித்தாரைப்போல எம்முடைய சுற்றத்தார் நின்னோடு சிலசொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள் என்றார்; ஆதலால் நீ நண்டு நிலலாது போ என்றான். எ - று.

“எந்நில மருங்கிற் புலும்” (௨)என்பதனால், தாமரை கூறினார்.

இ எல்லா, கடாஅய (௩)கண்ணைற் கலைஇயனோய் செய்யு நடாஅக் (௪)காடாம்பலன் கொணரைக் காணின் விடாஅலோம் பென்ற ரெமா

எ - று: அதுகேட்டவன் எஃ! வேட்கை ரெலுத்தின கண்ணிலே மனத்தைக் கலக்கின காமநோயை உண்டாக்கும் எழுதுகரும்பு நெருங்கின தோளினையுடைய மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகவிடாதே கொள்; அவர் செய்த நோயை அவரைக் கொண்டே பரிகரித்துக்கொள்ளென்று கூறினார் எம்முடைய சுற்றத்தார் என்றான். எ - று.

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர் பல்வித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட நல்லது கற்பித்தார் மன்ற நாமர்பெரிதும் வல்ல ரெமார்கட் செயல்

எ - று: அதுகேட்டவன் அந்நன்ம பரிகரித்துக்கொள்ளென்று கூறி னவர்கள் அதுவேயன்றி நல்ல மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகாமல் தடுத்து விரும்பி அவருடைய (௩) பல பூக்களையும் போலுந் கண்ணையும் புகழப்படுங்

க. (அ) “பிடவமுன்.....கோடலும்.....காயாவும் பிறவு, மண்கொள மலைந்த கண்ணியர்” (ஆ) “மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க்

காயாலும், புல்லிலை வெட்சியும் பிடவுந் தனவுந், குல்லையுந் குருந்தும்
கோடலும் பாங்கருந், கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்”
கலி. ௧௦௧: ௨ - ௬; ௧௦௩: ௧ - ௪ என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் ௬௩௮:
௨-ஆம் குறிப்பும் ஒப்புக்கோக்கற்பாலன.

௨. நொல். அகத். கு. ௧௬.

௩. இந்நூற்பக்கம் ௪௦௧: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௪. “தோண்மேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்று” கலி. ௬௩ ௪ - ௮ என்ப
தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௫. பல பூக்களென்பதற்கு, மகளிர் கண்ணுக்கு உலமையாகக் கூறப்படும
செந்தாமரை, குவளை, கருசெய்தல், கருவினை, கருமுதலியமலர்களென்று

பிரதிபேதம்) * சாதித்தன்மையைக்கல்லாதவடிவியல்பாக.† பூவும்புள்ளும்.

௪௨௦

கலித்தொகை ௧௧௨.

தோனையும் பாடுமபடியாக நல்லதொரு தொழில் கற்பித்தார்; அவர்தாம்
அறுதியாக; எம்முடைய சுற்றத்தாரிடத்து அவர் வரைவுகேர்த்தற்குச் செய்யுந்
செயலை நம்முடைய சுற்றத்தார் பெரிதும் வல்லாராயிருந்தாரென்றான். எ-று.

*இஃது, இகழ்ச்சி.

௧௨ ஒஹ. (௧)வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்

வழங்க வறிவா ருரையாரே டிலென்மை

யிகழ்ந்தாரே யன்றே லொம்

எ - து: அதுகேட்டவன் தன் மனத்தே ஓஹ! என வியந்து, பின்னர்
வெயில்வெம்மையால் ஒருவரும் வழங்காத உச்சிக்காலத்தே நீ கன்றுமேய்ப்
பாய்போலப் பிறர்க்கு கோயைச்செய்து திரிகின்றகன்மையை அறிந்திருக்
கின்றவர்கள் இப்படித் திரிகின்றனென்று எனக்கு உரையாதிருப்பாராயில் எம்
முடைய சுற்றத்தார் என்மை இகழ்ந்தாரோயல்லவோ என்றான். எ - று.

௧௩ ஒஹ, மறிவல்லா நெல்லா விடு

எ - து: அதுகேட்டவன் நீ கூறியது ஒக்கும்; ஏடா! இது பொய்
யென்று யான் அறியவேண்டா; இக்கூற்றைக் கைவிடென்றான். எ - று.

௧௪ விடேன்யா, நென்னி குறித்த திருங்கடந்தா

னின்னையென் முன்னின்று

சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனை

புல்லிலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

20 || முயங்குநின் முன்னெயி நுண்கு மெவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரைபெல்லாம்

கொள்ளலாம். இவ்வுரைமொழியர் இதழென்பதைச் சிணையாகு பெய
ராக்கிப் பல்லிதழென்பதற்கு, பல பூவென்று பொருள் கூறினார்.
இதற்கே பலவாகிய இதழிணையுடையதென்று அன்மொழித் தொகை
யாக்கிப் பூவென்ற பொருள் கூறவாருமுளர். 'பல்லித முண்கண்'
என்னுந்தொடர்மொழி, (நற். ௨௪௦: ௧௧; துறுந். ௫; ஐங். ௧௭௦, ௧௯௦,
௩௩௪, ௩௫௧, ௪௭௧; கலி. ௪௫: ௧௧, ௧௦௦: ௧௦) பலவிடங்களிலும்
வருதல்காண்க.

க. வினாவல பாங்கின ளாய தலைவியை நோக்கித் தலைவன் கூறியதற்கு,
“வழங்காப் பொழுதுநீ.....வெமர்” என்பது மேற்கோள்; தொல்.
அகத். ௫. ௨௩. ௩௪.

(9ாதிபேதம்) * இதுஇடச்சி. † என்னை. ‡ மேய்ப்பாணப்போலே. || முயங்குநின் முன்னெ
யிநுண்குமெவன்.

நான்காவது முல்லை கட.

௭௨௧

வாயாவ தாயிற் தலைப்பிட்டாம் பொய்யாயிற்
(க)சாயளின் மார்பிற் குமழ்(உ)தார் *குழைத்தநின்
னாயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
சாயினு மேள ருடைத்து

எ - து: அதுகேட்டவன் யான் நினை விடேன்; சரிய கூத்தலை

புடையாய்! யான் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யாகக் குறித்ததென்? யான் பொய்கூறிற்றிலேன்; அது நிற்க, நின் சுற்றத்தார் நின்னை என்முன்னே நின்று சில சொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளென்ச் சொன்னமையன்றி அவரை நீ புல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளென்ற வார்த்தையை அவர் உடையரோ? இவ்வையன்றே ஆகலால் நீ மெத்தென முயங்குவாய், அப் பொழுது யான் நின் கூறிய (உ) எயிற்றை உண்பெனென்றான்; அதுசேட்டவன், இவன்கூறியது எத்தன்மைத்தோவென கொஞ்சொரு உசாவி, பின்னும் தன்னெஞ்சை கோக்கி, பொய்யை வல்ல பொதுவன் கூறிய கூற்றெல்லாம் மெய்யாயிருப்பதோர் வாய்க்கை யாயில் அவனிடத்து மனைவாழ்க்கையிலே பட்டேமாதின்மேம்; அன்றி அது பொய்யாயிற்றேல் மென்மை இனிதானிய மார்பிற் கமழ்கின்ற மாணையை வருத்தின நின்னுடைய அழகிய இதழ்போலும் (ச)கண்கள் பசிலநிறம் கொள்ளப்பெருமையையுடைய மெல்லியதோள் பின்னர் மெலியினும் நின் மேனி இப்பொழுது பெறுகின்ற அழகையுடைத்துக் காண் எனக் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டுக் கூறினான். - எ -று.

குழைத்த என்னும் பெயரெச்சம் நின் என்னும் பெயரொடு முடிந்தது. என்று மேய்ப்பாய் போ வென்பதனால், வினைவல பாக்காயிற்று. “ரோபு

- க. (அ) “ஊரன் மார்பே,..... இன்சா யற்றே” (ஐங். ௧௪) என்பதும் (ஆ) “இன்சாயன் மார்பன்” (கலி. ௧௫: ௫) என்பதும் அதன் குறிப்பும் எண்டு அறிதற்பாலன.
- உ. நாரகுழைதலைக்குறித்து, சீவக. ௨௦௩௪, ௨௦௩௨; பு - வெ. பெருர். ௧௨; இவற்றில் வருபவையும் “குழைத்ததின் றாகும்” (கலி. ௧௬: ௧௧ - ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே கோக்கற்பாலன.
- ஊ. (அ) “கரும்பின், காலரி சடிவைக் கண்ணயின் நன்ன, வாலெயி றுறிய வசையி நீரீர்” குறந். ௨௧௭. (ஆ) “முன்னாழி முனையெயிற் றமிழ்துறந் தீரீரைக், கள்ளினு மகிழ்செய்யுமெனவுரைத்தும்” கலி. ௪: ௧௩ - ௧௪. (இ) “பாலொடு தேன்கலக் தற்றே பணிமொழி, வாலெயி றுறிய நீர்” குறந். ௧௧௨௪. என்பவையும் (ஈ) இத்தற்பக்கம் ௩௩: ௧-ஆம் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப்பொருத்துவனவும் அப்பக்கம் ௩ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.
- ஈ. இத்தற்பக்கம் ௨௭௧: ௫ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

எஉஉ

—கவித்தொகை ககங்.

மின்பமும்” என்றும்(க)குத்திரத்தி, “உறப்புடை யதுபோ லுணர்வுடையது போன், மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்தும்”என்பதனால் உறப் புடைத்தாகக் கூறினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடைய பிறந்தது.

இது முச்சீரடியும் இருசீரடியும் இடையேவந்த கொச்சகக் கவி. (கஉ)

(ககங்.) நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோ

ளலமா லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுறிஇ

யுலமா லுயவுநோய்க் குப்புமா றுரைத்துச்செல் ;

ச பேரோமுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா

யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி ;

ங தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப்

புல்லினத் தாயர் மகனேன் மற்றியான் ;

அ ஒக்குமன் ;

புல்லினத் தாயனை யாயிற் குடஞ்சாட்டு

நல்லினத் தாய ரெமர் ;

கக எல்லா ;

நின்னொடு சொல்லி னேதமோ வில்லைமன் ;

ஏதமன் றெல்லை வருவான் விடு ;

கச விடேன் ;

உடம்பட்டு நீப்பார் ஐளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா

னின்மொழிகொண் டியானோ விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண்

டென்னெஞ்ச மேவல் செயின் ;

கக நெஞ்சேவல் செய்பா தெனநின்றாப்க் கெஞ்சிய

காதல்கொள் காமங் கலக்குற வேதிலார்

பொய்ம்மொழி தேறுவ தென் ;

உஉ தெளிந்தேன் நெறியிழா யான் ;

உஉ பல்கால்பாங் கான்யாற் றயிர்மணற் றண்பொழி

லல்க லகலறை யாயமொ டாடி

ச. தோல் பொருளி. கு. உ.

(பிரிப்பேதம்) * னெந்தமென்பதனால், னெந்த மென்பதனால்.

நான்காவது முல்லை கங்.

எஉஉ

முல்லை குருந்தொடு மீச்சிவிடப்ந் தெல்லை

யிரவுற்ற தின்னங் கழிப்பி

யரவுற் றுருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமுர

ணல்லேறு நாகுட னின்றன

பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே.

இது வினைவலாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக்கண்டு அவனை வினை வலபாங்கிற் றலைவன் விலக்கி அவனோடு சீறிது கூறியவழி அவன் *கூட லுறுகின்றான் கூறியது. இது கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

லமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

(க)ளலமா (உ)லமருண்க ணர்நல்லாய்நீயுறிஇ

(ங)யுலமா லுயவுநோய்க் குய்யுமா லுரைத்துச்செல்

எ - து: நன்மை மிகப் பெருகிய விருப்பம் வருகின்ற பெருமையை யுடைய மெல்லிய தோளிளையும் சுழலுதலுடைய, முகத்தோடுபொருத்தின கண்ணினையும் அழகினையுமுடைய எல்லாளே! நீ உற்றதனால் உழத்தலை யுடைய வருந்து நோய்க்கு (அ) உய்யும் நெறியைக் கூறிப் பின்புபோ என விலக்கினான். எ - று.

ச (டு)||பேரேமுற் றார்போல முன்னின்று விலக்குவா

யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி

க. “அலமா லுண்கண்ணார்” (கலி. எங். கஉ) என்பதும் இந்நூற்பக்கம்

சசக: உ-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. அமார்க்கண் கலி ௪௦: ௧; திள்: உக.

ங. (அ) “உலமரல் வருத்த முறுதும்” அகம். ௧௮: ௧௩; (ஆ) “யா முல மர” கலி: அக: உ.

ச. உய்யும் நெறி - தப்பிப் பிழைக்கும் வழி; உயவு நோயைப் போக்கு கின்ற வழியென்றமாம்.

தி. (அ) எல்லான் என்பது எல்லாவென அண்மைக்கண் 7-றழிந்ததென்று கொண்டு, “பேரேழுந் ஞர்போல.....யாரெல்லா” என்னும்புத்தியை மேற்கோள்காட்டுவர், உயிலைநாதர்; நன். பெயரி.கு. ௮௦: (ஆ) “எழுந விரண்டு முளவென மொழிப” என்புழி, எழுநல் மயங்குதலை யுணர்த்தியிருதற்கு, “பேரேழுந் ஞர்போலமுன்னின் றவிலக்குவாய்”

(பிரதிபேதம்) * உடம்பட்டாளாக அன் கூறியது. இத். † கயூறி இயலமால், ‡ உறுதி சூழ்தலையுடைய, || பேரேழுந் ஞர்போல.

எஉச

கலித்தொகை ௧௧௩

எ - து: அதுகேட்டவன், எடா! நின்னை முன்பு கண்டு அறித்ததா உயில்லாத என்னிடத்தே பெரிய பித்தேறினாரைப் போல முன்னே கின்று (க)விலக்குகின்ற நீ யார்தான் என்றான். எ - று.

க. (உ)தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் புகையஞ்சாப்

(ங)புல்லினத் தாயர் மகனென் மற்றியான்

எ - து: அதுகேட்டவன், என்னை நீ அறிதலை விரும்பின் மனத்தன் கின்ற இயல்பினையுடையாய்! யான் பகைக்கு அஞ்சாத ஆட்டினத்தை யுடைய ஆயரானவர்க்கு ஒருமகனாத * ஹேனென்று தன் செல்வக்குடிப் பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

அ † ஒக்குமன்

புல்லினத் தாயனை நீ யாயிற்(ச) குடஞ்சுட்டு

நல்லினத் தாய ரொமர்

எ - து: அதுகேட்டவன், அது மிகவும் ஒக்குமென அதற்கு உடம்பட்டு,

பின்னர் நீ ஆட்டினத்தைபுடைய ஆயுளுக் தன்மையைபுடையபாயின்
எம்முடைய சுற்றத்தார் றும் இனத்திற் சிறந்த இன்னதனைக் குடும் பால்
போதுமென்று கருதப்படும் பசுவினத்தைபுடைய இடையரெனத்தன்செல்வச்
குடிப்பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

கக எல்லா

நின்னொடு சொல்லி னேதமோ வில்லைமன்

எ - று: அதுகேட்டவன், எஃ! இம்மனஞ் சிறந்த நின்னோடே சில
மொழி கூறின் மிகக் குற்றமோ இல்லை என்றான். எ - று.

கங. † ஏதமன் நெல்லை வருவான் விடு

எ - று: அதுகேட்டவன், இருவரும் ஒத்த குடியாயிற் பின்னைச்
சில ||கூறிக் குற்றமென்? யான் காவலருதற்கு இப்பொழுது போகவிடு
ன். எ - று.

என்பது மேற்கோண்; நோல். கள. கு. கடி. கச். (இ) “எம்மை,
முன்னரின் ருங்கே விலக்கிய வெல்லாரீ, யென்னேமுற் ருஅய்
விடு” (கலி. ககக: உ - ச.) என்பது இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது.
(ஈ) “பேரே முதுகர்” என்பது நற். உஉ௦: எ. (உ) இந்நூற்பக்கம்
சசசி: ச-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. “நின்னைத் தகைத்தனை” கலி. ௧௦௮: உ௦.

உ. “தளரிய வவரொடு” கலி. கக: கள. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. கலி. ௧௦௭: உ. அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ச. இந்நூற்பக்கம் கடி: உ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

(ப்ரதிபேதம், * உடம்பெனென்று † ஓத்கும்புலி. ‡ ஏதமன்நெல்லை, ||கூறிக் குற்றமென்.

நான்காவது முல்லை கங.

எ ௨ இ

கச விடேன்

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா

[கொண்

(க) னின்மொழிகொண் டியானே † விடுவேன்மற் நென்னொயி

டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்

எ - து: அதுசேட்டவன், யான் விடேனென்று கூறி, பின்னரும் (உ)என்னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு என் நெஞ்சம்அரியாமையிலேபுகுத்து எனக்கு ஏவலைச்செய்யுமாயின், உலகத்தில் ஒருகாரியக்கூற்றால் (ங) உடன் பட்டு மனத்தால் உடன்படாதார் கூற்றுச் செவிக்கு மெத்தென்றிருந்தலை அறித்திருத்தேனாயினும், மெல்லியஇயல்பினைபுடையாய் நின்னுடைய வஞ்ச மானமொழியை உண்மையாகக்கொண்டு யானே போகவிடுவேன்; அதனாற் பெற்றதென் ? அஃது ஏவல்செய்யாதாயிற்றே என்றான். எ - து.

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய

(ச)காதல்கொள் காமம் கலக்குற (ரு)வேதிலார்

||பொய்ம்மொழி தேறுவ தென்

எ - து: நின்னைக் கைகட்டி நின்ற காதலைக்கொண்ட காமம் கலக்குத் துறுகையினாலே என்னெஞ்சு எனக்கு ஏவலைச்செய்யாதெனச் சொல்லிநின்ற உனக்கு ஏதிலார் கூறிய பொய்யாகிய வார்த்தையைத் தெளியுந்தன்மை எவ்வளவு உண்டாயிற்று என்றான். எ - து.

க. "நின்மொழி.....செயின்" என்பது மறுத்துரைப்பதுபோல் தலை மகன் கூற்று உவகைபற்றிவந்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். பொருளி. கு. உ. இனம்.

உ. "அவர்கெஞ் சவர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நீயெமக் காகா தது" துறன். கஉகக.

ங. (அ) "மனத்தி னமையா தவரை யெனைத்தொன்றஞ், சொல்லினாற் தேறற்பார் தன்று" (ஆ) "கட்டார்போ னல்லவை சொல்லினு மொட்டார்சொ, லொல்லை புணரப் பமம்" துறன். அஉரு, அஉச.

ச. (அ) "காதற் காமம் காமத்துச் சிறந்தது" பரி. க: கச. (ஆ) "காதல் செய் காமம் கனற்ற" பு.வே. கைக்கிளை. பெண்பார். ச.

இ. "ஏதிலார் யானும் புசல விதைமகன், கோதொரீஇச் சொன்னை முதுக்குறைவு - கேர்நின்று, காக்கை வெனிதென்பா மொன்சொலார் தாய்க்கொலை, சால்புடைத் தென்பாரு முண்டு" நீதிநெறி. கக.

(பித்திபேதம்) * சூலையினும். † விடுவேனென்மொழி, ‡ ஆயினும், || சிவமொழி.

எஉச

கலித்தொகை க்கக

ஏதிலாரென்றது, தான் ஏதிலேனல்லேனென்னும்பொருண்மை குறிப்பாய்த் தோன்றக் கூறியது. பெய்யும்மொழியென்றது தான் உண்மைகூறவும் பெய்யாகக் கொண்டானென்பது தோன்றக் கூறியது.

உஉ தெளிந்தேன் *நெரியிழா யான்

எ - து: அதுகேட்டவன், தெரிந்த இழையினைபுடையாய்! நீ இப்பொழுது கூறிய கூற்றால் நீ முன்னர் 'வருவான் வீடு' என்றது உண்மையென்று யான் தெளிந்தேன் என்றான். எ - று.

உங பல்கால்யாங் காண்யாற் றவீர்மணற் றன்பொழி

லல்க லகலறை யாயமொ டாடி

முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேய்க் தெல்லை

யிரவுற்ற டிதின்னங் கழிப்பி

யரவுற்(க)றுருமி னதிரங் குரல்போற் பொருமுர

ணல்லேறு நாசுட னின்றன

பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலந்தே

எ - து: என்று பின்னர், யாம் முல்லைப்பூவைக் குருத்தம்பூவோடே முடியிலே குடிப் பலகாலும் காட்டாற்றில் விளங்குகின்ற மணலையுடைய குளிர்த் தொழிலிடத்து யாம் முன்பு || தங்கும் அகன்ற பாதையிலே ஆயத் தோடே விளையாடுகையினாலே பதற்பொழுது போய் இராப்பொழுது வந்து தோன்றிற்று; அது வருவதற்குமுன்னர்ப் போகாமல் + தாழ்க்கின் நம்மைக் கோயிப்பார்கள்; அதனை உணராது நீ இன்னங் காலங்கழியாநின்றாய்; பல பசுவினத்தினுடைய திரளுக்குள்ளே, (2) பாம்புசேர்கையினாலே அதிரும் உருமி னுடைய குரல்போல அதிரும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினைபுடைய நல்ல (3) ஏறுநாசுடனே தம்மிற் கூடி நின்றன; அவைபோல காமுக்கூடிச் சேரப் போதற்குக் கூட்டத்திற்கு உடம்படுவாயாக என்றான். எ - று.

- க. (அ) "வானேறு வானத் தூற்ற வயமுர, னானேற் றெருந்த லதனே டெதிர்ச்செறுப்ப" கார். கர். (ஆ) "இடியார் கடுமுழக் கேறு" தே. (இ) "இடிக்குர லானேற் றினமெதிர் செறுப்ப" கல். கூடி: கர். (ஈ) "(அடலேறு)இடியிட்டதிற்கா ரெதிநேற்றெழுந் தாங்கு கோக்கி" திருவிளை. மாயப்பசுவை வதைத்த. கள்.

உ. இந்நூற்பக்கம் உள: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. "மல்லன் மறுதின் மடரா குடஞ்சு, செல்லு மழவிடைபோற் செம்
மாந்து" நன. சுயம். கருக.

பாத்தேதம் * தெரியழாய் எ-து, † தெரிந்தேன். ‡ இன்னும், || தங்கும்பாறையிலே
†, தாட்டின்.

நான்காவது முல்லை கச.

௭௨௭

"ஒங்குசினைத் தொடுத்த*வூல் பாம்பென, முழுமுத றமிய வருமெறிந்
தன்றே"(க)என்றார் பிறகும்.

(உ)யாக் உட ஆயத்தோடி ஆடியெனத் தானுங்குட ஆடினனென்றதனா
னும், பொழுது † வைகிப்போதற்குத் தாம் தமக்குரியரல்லரென்றமையானும்,
ஏறும் நாகுல் உடப் போமாறுபோல நாமும் உடப்போக என்றமையானும்,
வினைவல பாங்கினராயிற்று. அரவுறவெனத் திரித்த.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கை பிறந்தது.

இது தரவும் இரண்டடியான் இரண்டு கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும்
குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் இரண்டும் தனிச்சொல்லும்
கெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் சித்தடி ‡ யோடியா நொன்றும்
சொற்றீரடியும் ஐஞ்சீரும் வந்து (௩) போக்கிலக்கனை || மில்லாத ஆசிரியச்
சரிதகமும் பெற்ற*உறழ்கலி. (கஉ)

(ககசு) வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் தா அழ்ந்த

வோரிப் புதல்வ னழுதன னென்பவோ
புதுவ மலர்தைஇ யெய்மரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் கண்டு மதியறிபா
வேழையை யென்றகல நக்குவந் தியாய்நீ
தோழி யவனுழைச் சென்று ;

எ சென்றியா னறிவேன் கூறுக மற்றினி ;

க. அகம். சுஅ: ௬ - ௭

உ. "அடியோர் பாங்கினும்" என்னும் நொல். அகத். உ௩-ஆம் குத்திர

வுரையிலும் இவ்வுரையாசிரியர் தலைவனும் தலைவியும் வினைவல பாக்
கின ரொன்பதற்கு “பல்கால்யாங்.....செலந்தே” என்னும்பகுதியை
மேற்கோள்காட்டி, இக்குறிப்புக்குச் சிறிது வேறாக “இது தாழ்த்துப்
போதற்குத் தலைமையின்றிக் கடிதிற்போகல் வேண்டுமென்றமை
யானும், கல்விவரும் நாகும்போல் நாமும், கூடப் போகல் வேண்டு
மென்றமையானும் தலைவன் வினைவலபாக்கின னாயிற்றென்க. வினை
வல்லானென்னுதுபாங்கினென்றதனால் தமரோவல்செய்வதுபெறுதும்;
இஃது அவ்வநிலத்து இழிந்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தொழிலேயாய்
நிகழும்” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

௩. இது போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச்சுரிதகம் பெற்று உறழ்கலி
யாயிற்றென்பர் போராசிரியரும். நச்சினர்க்கினியரும் அவ்வாதே கூறு
வர். தொல். செய். கு. கடுக.

(பித்தேபேதம்) * பூசலம்பாம்பென், † கையிற்போதற்கு. ‡ ஓடியாமென்றமருகும். || இல்
யழிஞ்சிரியச், ஁ ஒத்தாழிசைக்கலி.

௭௨௮

கவித்தொகை ககசு.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றொல்லா
நினக்கொரு மற்றென் றகலகலு நீடின்று
நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியுங்கொளக் கூறு ;

கஉ தருமணற் றுழப்பெய் தில்பூவ லூட்டி
யெருமைப் பெடையோ டெமரீக் கபரும்
பெருமண மெல்லார் தனித்தே பொழிய
வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் புனைந்த
திருநாத லாயத்தார் தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணர் தானறிய மாயி னெனைத்துந்
தெருமால் கைவிட் டிருக்கோ வலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை யுலகம் பெறினு

மருநெறி யாயர் மகளிர்க்

கருமணங் கூடுத வில்லியல் பன்றே.

இஃது "ஆங்கதன் புறத்துப் புரைபட வந்த மறுத்தலோடுதொகைஇ
(க) *என்பது, அவன் வரைவுவேண்டின் + இடத்து அவ்வரைவு புறத்த
தாய்வழித் தலைவி தன்னுயர்வு உண்டாகத் தோன்றிய மறுத்தலோடே
முற்கூறியவற்றைத் +தொகுத்து" என்று பொருள்கூறி, "அதன்புறமெனவே
அதற்கு அயலாகிய நொதுமலர்வரையாழிற்று" என்றும்; உயர்வு, (உ)குடிப்
பிறப்புநீ கற்பும்; அதற்கேற்பப் பிறிவரைவு மறுத்துத் || தலைவன்
வரையுமாறு நீ கூறேனத் தொழித்தக் = கூறியது.

இதன் பொருள்.

வாரி நெறிப்பட்ட டிருமும்புறந் + தாஅழ்ந்த

(ங)வோரிப் புதல்வ ளழுதன் + னென்பவோ

க. தோல். களவி. கு. கச. இதனுரையில் இவர் இச்செய்திகளே இச்
செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, சிறிதவேறுபட இக்குறிப்பையும் எழுதி
யிருக்கிறார்.

உ. (அ) "இற்பிறப்பு மொழுக்கு மிழுக்க மில், கற்பும் யான்பிரர்க்
கெவ்வனங் காட்டோன்" (ஆ) "இற்பிறப் பென்ப தொன்ற மிரும்
பொறையென்ப தொன்றும், கற்பெனும் பெயர்தொன்றும் களிகடம்
புரியக் கண்டோன்" க. ப. குடாமணி. கள, திருவடி. கஉ.

ங. ஒரி-ஆண்பிள்ளையின் அலைமயிர்.

(பிரதிபேதம்) * என்றது. + இடத்தே வரைவு. இடத்தவரைவு. +தொகுத்தென்பதற்குப்
பொருள். அதன்புறமெனவே நொதுமலர்வரையாழிற்று. உயர்வு. || தலைவன்
வரையுமாறு. = கூறியது. + தாழ்த்த. + என்பவோ னோரும்புதல்.

நான்காவது முல்லை ௧௪.

௭௨௯

புதுவ மலர்தைஇ யெய்ரென் பெயரால்

வதுவை யயர்வாரைக் * கண்டு மதியறிபா

வேழைபை பென்றகல நக்குவந் தீயாய்நீ

தோழி யவனுழைச் சென்று

எ - து: தோழி! புதியனவாகிய மலர்களைச் சூடி ஏம்முடைய சுற்றத்
தார் என்பெயரைச் சொல்லிப் பெண்பிள்ளைக்கவியாணஞ் செய்கின்றவர்

களைக் கண்டு வைத்தும் கோதி நெறித்தம்முழுவிலே பட்டுப், பெரிய முது
கிலே தாழ்த்துகிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வன் அமுதனென்பவோ?
அவ்வன் கூறுவார்களாயின், நீ அவனிடத்தே சென்று இவ்வதுவை நின்னை
விட்டு அகலாதின்க அது நின்னிடத்தே ஆம்படி வரைந்துகொள்ளும் மதியை
அறியாதவழைத்தன்மையையுடையென்றிசிரித்துவாரா||யென்றான்-று.

கோதி நெறித்து முதுகிலே கிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வனென்
றதனும் பயன், மயிர்முடி கூடி இனமை முதிர்ந்து காமச்செவ்வி அறிந்து
களவொழுக்கத்திற்கு உரியனையும் தான் வரைந்து கொள்ளுந் தன்மை
அறியாமல் இருமுதுகுரவர்கீழே கிற்கின்ற பிள்ளையாபிருக்கின்றவனென்பது
உணர்த்திற்று.

அமுதனென்பவோ என்றது, (க)கொதுமலர்வரைவுவந்தீழியும் தான்
வரைவின்முயலாது வருந்தினுனென்று காரிலுள்ளார் கூறுவார்களோ என்ற
வாறுஇஃது அமுதையென்னும் பெயர்ப்பாடு. பெயராலென்பது உருபுமயக்கம்.

எ சென்றியா ன்றிலேவன் கூறுக = மற்றிலி

எ - து: அதுகேட்ட தோழி ஆண்டுச்சென்று அவனிலையை அறிவேன்;
பின்னை, அவற்குக் கூறுவனவற்றை இனித் கூறுவாயாக என்றான். எ - று.

அ சொல்லறியார் பேதை மடனவமற் றெல்லா

நினக்கொருட டுமற்றென் றகலகலு நீடின்று

நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்

சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் X கூறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, மடவாய்! நீ அவனிடத்தே சென்று
என! நின்ருவரை கோக்கி இவ்வதுவை என்னிடத்தே + யாகவேண்டு

க. கொதுமலர் - அயலார்.

(91ஆபேதம்) * கண்டிலிலக்கிமதி, + எ-து. தோழி நெறித்தம்.....தாழ்த்துகிடக்கின்ற

புதல்யனென்றதனாறு பயன்.....கன்வொழுக்கத்திற்கு முரியதுபுன்.....
மெய்ப்பாடு. தோழி! புதல்யாகிய, 'தண்ணையத்தமோரிப்புதல்யன்,' என்
ருள். பெயராவென்பது, = மாற்றினி, ÷. மந்தென்றகல். எ-து: அதுகேட்ட
தலை மடவாய் என்ருள்.....வினாமினையபற்றி. அகலிழிந்து நின்றது.
+ கூறு என்பது மடவாய், x சூகியேன்மென்று.

92.

எஃ0

கலித்தொகை கக்கசு.

மென்று சொல்லுஞ் சொல்லி அறியாதபேறே; ஆகையினாலே *இவ்வதுவை
நினக்குரித்தன்றி அகலும்; அவ்வகத்தினான் நீட்டித்தலில்லை; அது ரொது
மலர்க்கின்றி நினக்குவருவதாக கெஞ்சாலே காண்பாய்; அங்ஙனம் தகாண
யாயின் அது நின்னை ஒருவுமென்று நீங்கு; அங்ஙனம் நீங்கும்பொழுது
இவ்வதுவை தனக்குரித்தாக முயலும்படி நீ சொல்லிய சொற்றொழும் முன்பு
வரைவுகடாயவுஞ் சொல்லாத அவன் நினையாமல்(க)நின்வயலை அவன்மனம்
காரியமென்றே கொள்ளும்படி கூறுவாயாக ||என்றான். எ -று.

மடவாவென்றான், ஆண்டுக்கூறுவனவற்றைத்(உ)தான் அறியான்போலத்
தன்னை வினாமினையபற்றி.

கஉ (ந) தரு(சு)மணற் றுழப்பெய் தில்(ரு)புவ லூட்டி
பெருமைப் பெடையோ மெமர்ங் கயரும்
பெருமண மெல்லார் (சு)தனித்த (எ)யொழிய
(அ)வரிமணன் முன்றுறைச் சிறநில் ÷ புனைந்த

க. "விரைந்து தொழில்செட்டு ஞால நிரத்தினிது, சொல்லுதல் வல்
லார்ப்பெறின" குறண. ௧௪௮.

உ. "தானறித்து கூறத் தலைமற் றிடையது, கொணடைந்த தீதென்று
கூற்றால்" பா. ௪௩ம்.

க. (அ) "தருமணன் ஞெமிரிய திருக்கர் முற்றத்து" நெடுநல். ௧௦. நநி.
௧௪௩. உ. பெருங். (க) ௪௭: ௧௧௭. (ஆ) "தருமணன் ஞெமிரிய திருக்கர்
முற்றம்" அகம். ௧௮௭. க. (இ) "தருமணன் முற்றத்து" மது. ௧௮௪;
பெருங். (க) ௩௪: ௪௦. (ஈ) "தருமணன் ஞெமிரிய திருக்கர் ஞெருகிறை."
மணி. ௧௮: ௪௪. (உ) "தருமணற்பேரில்" (ஊ) "தருமணற் பத்தர்"
(எ) "தருமணன் ஞெமிரிய தண்பும் பத்தருள்" பெருங். (க) ௩௩:

ககச; கக; சக; (ச) க; கஉ.

ச. “வரைப்பின் மணற்றழுப் பெய்து” கலி. ககடு: கக.

டு. (அ) “புவலாட்டிய புனைமாண் பத்தர்த், காவற்சிற்றிற்கடிமனை” சீவட்டி. கக; டு - க. (ஆ) “புவற்படுவில்” புறம். ககக: க. (இ) “புவலங் குன்றம்” கவலழி. கஉ.

க. “தனித்து” என்பதைத் தனிக்கவெனத் திரித்து, யான் தனியே தீங்கிவ்னனாக என்க.

எ. ‘ஒழிய’ என்பதற்கு அவனையன்றி வேறு சிலரிடத்தே தங்குகையி லுலே என்பதைப் பொருளாகக்கொள்க; ஒழிதல் - நீங்குதல். இஃது இப்பொருட்டாதலை ‘ஒழிய’ ‘ஒழித்திடான்’ (சீவக. ௨௩௬௧, ௨௩௮௦) என்பவற்றாகக் கெழுதியிருக்கும் உரையான் உணர்க.

அ. “வரிமணல்” பட்டி. க௦. கலி. கஉஎ. டு.

(பிரதேபதம்) * பின்னிடும்பதைய, † காணாயிற பின்னேஅது, ‡ சொல்லாக அயன். || எஞ்சுந்தருமணல், + புனைத்திருத்தல்.

நான்காவது முல்லைக்கா.

௭௨௧.

திருமத லாயத்தார் * தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணல் தானறிய மாயி னெனைத்துந்
தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ † வலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை(க)யுலகம் பெறினு
மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கிருமணல் ‡ கூடுத லில்லியல் பன்றே

எ-து: என்ற பின்னும் தோழியை நோக்கி, ஆராய்ந்து பார்க்கில் அறவினை யுடைத்தாகிய மணலினையுடைய (௨) துறைபின்முன்னே சிற்றிலிழைத்து வினையாடிய அழகிய துலவினையுடைய ஆயத்தார் கம்முள்ளே சின்று || பான் தனியே தீங்கினேனாக அவன் புணர்ந்த ஒருமணத்தை கம்முடைய கொஞ்ச தான் அறியும்; அங்ஙனம் அறிசீராகித்தவரும். (௩) கொண்டுவந்து குவித்த மணலைத் தங்கப் பரப்பி இல்லை (௪) செம்மண்ணைப்பூசிக் கெய்வமாக வைக்க (௫) ஒருமையாகிய பேட்டின்கொம்போடே எம்முடைய கற்றத்தாரிவ்விடத்து கடத்தும் பெண்பிள்ளைக் கல்லியாணமெல்லாம் அவனை யின்றி வேறுசில

ரிடத்தே தங்குரையினில் இருமணம் + உண்டாகாதின்றது; இவ்விருமணம் பார்த்த திரை விரிவின்ற கடலை உடுக்கையாகவுடைய உலகத்தைப் பெறிலும் அரிய நெறியையுடைய ஆயர்மகளிர்க்கு உண்டாகல் குடிப்பிறப்பிற்கு இயல் பன்றென்று யான் தெருமருதலை* x சிறிது கைவிட்டிருக்கலோ? கைவிட் டிருக்கின், குடிப்பழுதுமாய்க் கற்பும் நீங்குமன்றோ என்றான். எ - று.

இனி, இருமணங்கூடுகல் இயல்பன்றாரிருக்க ஒருமணந்தான் அறிபு மாயிற் பெருமணமெல்லார் தனித்தே + ஒழியச்செய்தே தெருமால் கைவிட் டிருக்கோ என்றும் பொருண்முடியாமை காண்க.

இதனால், தலைவிக்குத் தம் மிறையால் அச்சமே தோன்றிற்று.

க. “பழியெனி, னுலகுடன் பெரினும் சொள்ளார்” புறம். கஅஉ: ௫ - க.

உ. “முன்றுறை” என்பதற்குத் ‘துறை முன்’ என்றே. பொருள் உறவர், பிறரும்; பரி. கஉ: கூக: புறம். ககக: உடு.

கூ. “தாயே, புனைமா னிஞ்சி பூவ லாட்டி, மனைமண லடுத்த மாலை காற்றி, யுவந்தினி தயரும்” அகம். ககடு: உ - ௫.

ச. “பூவலாட்டி” (அகம். ககடு: கூ) என்பதற்கு, சுவரைப் புதுக்கோலஞ் செய்து என்றும் பூவல் - சிவப்பு என்றும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

டு. இச்செய்தி வேறெங்கும் கண்டதன்று.

(பிரதிபேதம்) * தம்மிற்புணர்ந்த, † மலர்ந்த, ‡ உறந்தல். || யாவீக்கினோக. + உண்டா கின்றது, x சிறிதங்கை, + ஒழிக்கசெய்தே.

எ.க.உ. கவித்தொகை ககடு.

எருமைப் பெடையென்றது * “பேடையும் பெடையும்” என்னும் (க) குத்திர்த்த நாடினென்றதனால் அமைத்தாம்.

(உ) இது வெள்ளைக்கொச்சகமும் ஓடியானென்றும் கொச்சகமும் பேரக் கிலக்கண ியில்லாத ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (கச)

(ககடு.) தோழிநாங், காணாமை யுண்ட கடுங்கன்னை மெய்கூர

நாணாது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்

கார்த்ததூஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்தம்

புல்லினத் தாய மகன்குடி வந்ததோர்

தி முல்லை பொருகாமுக் கண்ணியு மெல்லியால்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றேழியாய்
வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த கதுப்போடே
யன்னையு மத்தனு மில்லரா யாய்நாண
வன்னைமுன் லீழ்ந்தன்றப் பூ ;

க0 அகனை, வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா
ணெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினான் யானுமென்
சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த
பூங்கரை நிலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்
பாங்கருங் கானத் தொளித்தே னதற்கெல்லா
வீங்கெவ னஞ்சு வது ;

க1 அஞ்சல், அவன் கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு
மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நின்னை யகன்கண்
வரைப்டின் மணற்றாழப் பெய்து திரைப்பில்
வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா
மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை.

இது தலைவிகளவுவேளிப்பட்டதென்று அதிசீத்தொழித்தச்சொல்ல,
|| நமசி நீன்னை அவற்கே கொடுக்கச் சூழ்ந்தாரெனச் சொல்லி அக்கம்
நீக்கியது.

க. தொல். மாயியல். கு. இச.

உ. இச்செய்யுள் போக்கிலக்கணமில்லாத ஆரியச் சரிதகம்பெற்ற உரழ்
கலிக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கடுக. பேர். நச்.

(பிரதிபேதம்) * பேடை பெடையும், பெட்டையும் பெடையும், † இல்லாவாரிய,
சொல்லுகெள்ளை. எம்.

குதின் பொருள்.

- (க)தோழிநாக், (உ)காணாமை(ங)யுண்ட கறிகள்களை மெய்கூர
(ச)நாணாது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
கார்த்துடங் (டு)கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
(தி)புல்லினத் தாய மகன்குடி வந்ததோர்
தி முல்லை யொருகாமுங் கண்ணியு மெல்லியால்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றோழியாய்
(எ)†வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த,கதுப்போடே
யன்னையு மத்தனு மில்லா யாய்நாண்
வன்னமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ

- க. 'ஆயர்வேட்டுவர்' என்னும் (தொல். அகத். உக.) குத்திரவுரையில்
'ஆயர்வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்தோதினாரேனும்
ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்டுரிய ஏனைப்பெயர்களான்
வருவனவுங் கொள்' என்று கூறி, "தோழிநாக்.....மகன்"
என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர். ௩௪.
- உ. (அ) "சம்மு னாணார் போலத் தம்முண், மதுமறைத் துண்டோர்
மகிழ்ச்சிபால, வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப்" தொல். 'கனவி. கு. உக.
௩௪; நாத். கு. ௧௪௧. மேற். (ஆ) "கன்னொற்றிக் கண்சாய் பவர்"
தமன். ௧௨௪. (இ) "மட்டொளித் துண்ணு மார்தர் மாண்புபோன்
மறைத்து வண்ணப், பட்டொளித் தொழிய வல்குற் பசங்கதிற்க் கலா
பர் தோன்ற" சீவக. ௨௫௩௩.
- ங. "அத்தீர்தேறன் மார்தினர் மயங்கி .....புலவிக் காலத்துப்
போற்றா துரைத்த. காவியங்கண்ணார் கட்டுரை யெட்டுக்கு, நாவொடு
நவிலா நகையடு கிளவியும்" சீலப். ௧௪: ௧௩௩ - ௧௩௪.
- ச. "நாணென்னு நல்லான் புறங்கொடுக்குங் கன்னென்னும், பேணப்
பெருங்குற்றத் தார்து" தமன். ௧௨௪.
- தி. "தலைப்பெய்து, கையொடு கண்டாய்" கலி. ௧௫: ௨௪ - ௨௮ என்பதும்
அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- க. "புல்லினத் தாயர்மகன்" (கலி. ௧௦௩: ௪௪) என்பதும் அதன்குறிப்பும்
பார்க்க.

எ. “ஐய் கூத்த லுளரச், சிறமுல்லை நாரியதற்கு” (கலி. ௧௦௫: ௫௩-௫௪.)
என்தற்கு, ‘ஐயவைப்பட்ட கூத்தலை ஆற்ற அது வெண்ணெயின்
நாற்றம் கீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேவி யிக நாரியதற்கு’
என்ற எழுதியிருக்குமுறை ஈண்டு அறிதற்பாலது.

பிழிபேதம்) * ஆய்மகன். † வெண்ணெய்க்கு. ‡ இல்லாபாய்மான.

௭௩௪

கலித்தொகை ௧௧௫.

ஈ - து: மெல்லிய இயல்பினைபுடையாய்! கம்பாட்டினத்தைபுடைய
(௧)ஆய்மகன் குடிவந்ததொரு முல்லைத்தொடையினையும் அதனாற் செய்த
தோர்(௨)கண்ணியையுங்கூத்தலிலேயிட்டுமிகவும்முடித்தேன்;தோழி! அப்பூச்
செவிலித்தாய் ||வெண்ணெய்தேய்க்கவிரித்த மயிரோடே நற்றாயுச் தந்தை
முதலியோரும் இவ்விடத்தேயிராநிற்க நற்றாயுங் கெட்டுநாணும்படியாகச்
செவிலிமுன்னே வீழ்ந்தது; ஆகையினாலே (1) தோழி! பிறர் காணாமையுண்ட
(௨)கள்ளின்களிப்பு மெய்யிடத்தே தோன்றி யிருகையினாலே பின்னை நாண
மற்சென்று பிறர் ஈடுக்கும்படி அக்கடுங்கள்ளைத் தாமுண்டபடியை உரைக்
தாற்போல - நாம் கார்த்தகனவொழுக்கமுங் கையோடே பிடித்துக்கொள்ளப்
பட்டோம் காணென்றான். எ - து.

௧௦ அதனை, + வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா

ணெருப்புக்கைத் தொட்டவர் பேரில் விதித்திட்டு

நீங்கிப் புறங்கடைப் போரினாள் யானுமென்

சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த

(௪)பூங்கரை லீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்

(௫)பாங்கருங் கானத் தொளித்தே னாதற்கெல்லா

விங்கெவ X னஞ்ச வது

ஈ - து: பின்னரும் அப்பூவை வந்தபடி என்னென்று கேட்டலுஞ் செய்
யாளாய்ச் சினத்தலுஞ் செய்யாளாய் டெருப்பைக் கையாலே திண்டினவர்கள்
= அக்கையைப் பிதிர்க்கு மாறப்போலக் கையைப் பிதிர்ந்து நீங்கிப் புரமாகிய
புறத்தேபோனாள்; அவள்போனபின்பு யானும் என்னுடைய மயிர்ச் : சந்தனம்
பூசி உலர்த்தின மயிரை முடித்து நிலத்தே ** தாழ்த்த பூத்தொழிலையுடைத்

௧. (௮) “ முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர் ” பதிற். உக: ௨௦.

(ஆ) "முல்லையங் கண்ணிசிந்தக் கால்விசை முறுக்கியாய, ரொல்லென
வொலிப்ப வோடி" சீவக. ச. ௩. ௮.

உ. "கூழையு ளேதிலான், கைபுனை கண்ணி முடித்தான்" கலி. ௧௦௭:
௧௪ - ௧௫.

௩. "மெய்க்கண், மகிழா னறிப நரு" நான்மணி. ௭௩.

௪. "பூக்கரை நிலம் புடைதாழ்" கலி. ௧௧௧: ௩.

௫. "பாங்கரும் பாட்டல்கால்" கலி. ௧௧௧: ௧.

(பிரதிபேதம்) * எ - து. மெல்லியலாய் நம்மாட்டினத்தை. † செய்வழியினையுடைய கண்
னியையும். ‡ முடித்தேன் அப்பூ. || வெண்ணத்தெய்க்க. எண்ணத்தெய்க்க.
1) தோழி. † காங்காந்த ஒழுக்கமும். † வினயதஞ்சொல்லான் வினயதஞ்.
சொல்லான். x அஞ்சவது அஞ்சல். எ - து. = தங்கையைப், ∴ சந்தனமெழுதி
புலர்த்தின, ** தாழ்த்தியுத்தொழுகின.

நான் காவது முல்லை கசு.

௭௩ ௫

தாசிய கரையினையுடைய 'நில' ஆடையைக் கையாலே சிறிதேறத் தழுவிந்
கொண்டு அச்சத்தால் தளர்ந்து நடந்து பக்கத்திலுண்டான செல்லுதற்கரிய
கானத்திலே சென்று ஒளித்தே சென்றான்; அதுகேட்டதோழி, ஏ! அப்பூ
வீழ்ந்ததற்கு நீ அவ்விடத்தே அஞ்சவது என்னகாரியத்திற் *கென்றான். எ - து.

௧௭ அஞ்சல், (௧) அவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னாரு

மவன்க ண்டைகுழந்தார் நின்னை யகன்கண்

வரைப்பில் (௨) மணற்றாழிப் † பெய்து திரைப்பில்

வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா

மல்கலுந் குழந்த வினை

எ - து: என்று பின்னும் நின் தலைவன் கண்ணியை நீ குடிநீரையின்
அதற்கேற்ப நம்முடைய சுற்றத்தாரும் நின்னை அவனிடத்தே அடித்தலைந்
குழந்தார்; அதுவேயன்றி அகன்ற இடத்தை யுடைய முற்றத்தே மணிலைத்
† தங்கப்பெய்து திரையிட்டிக் கல்யாணமும் இப்பொழுதே செய்வார்கள்;
பகலேயன்றிப் போன இரவிலும் ஆராய்ந்த காரியம் || அக்காரியமேயாம்:
∴ அஞ்சாதேகொள்ளென்றான். எ - து.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை மற்றத்தது.

+இஃது ஐஞ்சீட்டுக்கி வந்த தாயும் பாட்டுஞ் சரிதகமும் பெற்ற கவி
வெண்பா. (கஞ்)

(ககக.) பாங்கரும் பாட்டங்கடற் கன்றொடு செல்லவொரு

தாம்பி நெருதலை பற்றினை வீங்கெகம்மை

முன்னேநின் றுங்கே விலக்கிய வெல்லாரீ

யென்னையே முற்றாய் விடு;

டு விடேஎன், தொம.இய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மல்கிங்

கடுவய நாகுடோ னேக்கிக் கொடுமையா

னீங்கிச் சினவுவாய் மற்று ;

க. "நின் உழையு னேரவன், கண்ணிதர் திட்ட தெனக்கேட்டு.....

நின்னையப், பொய்யில் பொதுவற் கடைகுழந்தார் நந்தையோ,

டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு" கவி. ௧௦௭: ௩௦ - ௩௪.

உ. "மணற்றூழ்ப் பெய்து" (கவி. ௧௧௪: ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும்

பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * என்னு அயங்கண்ணி, †பெய்து வதவையும், ‡தங்கப்பெய்த கல்
யாணமிப்பொழுதே. || அக்காரியமேயாமினியஞ்சாதே, +இஃது ஐஞ்சீட்டுக்கி.

௭௩௬ கவித்தொகை ககக.

அ நீநீங்கு; கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவீற்றாச் சென்றாங்கு

வன்கண்ண ளாய்வா லோம்பு ;

௧௦ யாய்வருக வொன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்

கோவரினு மிக்கே வருக தளரேன்யா

னீயருளி கல்கப் பெறின் ;

௧௩ நின்னையான் சொல்லினவும் பேணுப் நினை இக்

களைபெய லேற்றிற் றல்காய்த் தெனையதூஉ

மாறெதிர் கூறி மயக்குப் படுகுவாய்

கலத்தொடியாஞ் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்

வருவையா னுணியீ நீ.

இது வினைவலபாய்க்கிற் றலைவியை சூற்றிடைக்கண்ணு

விலக்கிய

தலைவனோடு அவன் சில மொழிகூறிக் திறநீடங் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)பாங்கரும் (உ)பாட்டங்காற் (ங)கன்றொடு செல்வமொம்
 † தாம்பி னொருதலை பற்றினை வீங்க(ச)கெம்மை
 முன்னின் ருங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ
 ‡ யென்னை (ரு)யே முற்றப் விடு

எ - து: மனைப் || பக்கத்திற், பிறர் சேருதற்கரிய, நாம் பயிர் செய்யு
 தோட்டத்திடத்தேகன்றொடுபோகாநின்றேம்; அம்மனம்போகின்றஎம்முடைய
 கையில் தாம்பின் ஒரு தலையைப் பிடித்தனையாப் எம்மை இவ்விடத்தே + முன்
 பேயும் ஒருதா நின்று விலக்கினாற்போல விலக்குதற்கு, ஏடா! நீ என்ன
 பித்தேறினாய்? நீ என்னைப் போகவிடு என்றான். எ - து.

க. “பாங்கரும் காணத்து” கலி. ௧௧௭: ௧௩.

க. “பாட்டங்கால்” கலி. ௧௧௧: ௪.

ங. “கன்றெல்லாந் தாம்பில்” கலி. ௧௧௭: ௧ - ௨. என்பதும் அதன்
 குறிப்பும் பார்க்க.

ச. “பேரேமுற்றாற்போல முன்னின்று விலக்குவா, யாவெல்லா நின்
 யறித்தகூட யில்வழி” கலி. ௧௧௭: ௪ - ௭.

ரு. இந்துர்பக்கப் எஉரு: ௭ - ஆங்குறிப்புப் பார்க்க

(பேதிபேதம்) * விலக்கியுத்தகையனோடு, † தாம்பிலொருதலை, ‡ என்னே முற்றாவழி,
 || பக்கத்திற்சேருதற்கரிய நாய்பயினைச்செய்யும், ÷ முன்பேயுமொருத
 ளின்று விலக்கினாற்போல.

நான்காவது முல்லை ௧௩.

௭௩௭

ரு * விடேஎன், (க)தொழிலுய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுங்
 கடு †வய நாகுபோ னேக்கித் (உ)தொடுவாயி
 னீங்கிச் சினவுவாய் ‡ மற்று

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் நின்னைப் போகவிடேன்; தன்னைத்

தீண்டுதற்குச் செல்லுமவர்களை இடையே விலக்கி எதிரே மிக்குச்செல்லுங்
கடிய வலியினையுடைய காருபோலே செறுத்துநோக்கித் தொழுவின் வாயிலி
னின்றும் போந்து நின்று பின்னைச் சினப்பா ||யென்றான். எ - று.

அ நீரிங்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் + கத (நு)வீற்றுச் சென்றாங்கு

வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு

எ - று: அதுகேட்டவன், நீ இவ்விடத்து நின்றும் போ; அதுவென்
னெனில் தன்னுடைய கன்றைச் சேர்ந்தார்மேலே கோபத்தையுடைய புனிற்
ருச் Xசென்றாற்போல நீ என்மேலே வந்தது காணில் யாய் தறுகண்மையை
யுடையளாய் வந்துதேறதலுமுண்டுகொண்; அவ்வாறாவே நீபேணித் +கொள்வா
யென்றான். எ - று.

க0 யாய்வருக வொன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்

கோவரினு மிங்கே வருக * * தள ரேன்யா

(சு)னீயருளி நல்கப் பெறின்

க. வயாவென்பது வேட்டைகப் பெருக்கத்தை யுணர்த்துமென்பதற்கு,
“தொடலிய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டிங், கடுவயா காருபோ
ளோக்கி”என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, வயாவென்பது கன்றின்மேற்
காதன்மிகுதி குறித்து நின்றதென்பர், தெய்வச்சிலையார்; நோல்.
உரி. கு. இள. ‘வயாவென்’

உ. எழுப்புதல் எடுப்புதலென வருதல்போல, தொழு, தொடுவென மூகாம்
டகரமாய் வந்ததுபோலும்.

ங. (அ) “ஈற்கு, அச்சப்பொருளில் ஒன்றாகத் (நோல். மெய்ப்ப. கு. க)
கூறப்பட்டிருத்தலும் (ஆ) “கடுஞ்சுலா காருபோ னிற்கண்டு காரு,
நடுக்கெ குற்றதென் னெஞ்சு” (கலி. கக0: ௧௪- ௧௫) என்பதும் (இ)
“கன்றமர் கறவை மான, முன்சமத் தெதிர்த்ததன் சூழற்கு வருமே”
(புறம்: உளநி: ௮ - ௬) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ச. (அ) “நின்றோழி யென்னை, யருளியல் வேண்டுவல்” (ஆ) “கனிநன்
னான் தன்னைப்பொரு, பெண்டி ராருளக் கிடர்த தெவன்கொலோ”

(பிரதிபேதம்) * விடேன் தொடிய செல்வோர்த். † வயாகாருபோளோக்கித் கொடுமையா.
‡ மற்ற நீரிங்கு. எ - று: || என்ருன் தன் கன்று, + கதவீற்றும், X சென்
ருப்போல, செற்குற்போல, + கொள்ளென்றான். யாய்.

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ அருள்செய்து என்னைக் கூடப்பெறின்,
அவ்விடத்தே ஒன்று தாய் வருக; ஒன்று அயலார் வருக; அவர்களேயன்றிப்
பின்னை நின் தந்தை தான் வரின்னும் வருக; அதற்கு யான் வருத்தேனென்
ருன். எ - து.

கக. *நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினைஇக்
(க)களைபெய டிலேற்றிற் றலைசாய்த் தெனைய, தூஉ.
மாறெதிர் கூறி மயக்குப் படுவாய்
கலத்தொடியாஞ் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்
[வருவையா னுணிலி நீ

எ-து: அதுகேட்டலைவி, நின்னையான் எத்தன்மையவாகவுஞ்சொன்ன
|| வார்த்தைகளைப் பரிகரியாயாய்க் கூட்டத்தையே நினைந்து செறிந்த மழை
யிடத்து ஏறுபோலே தலையைச் சாய்த்து யான் கூறியவற்றிற்கு எதிராகச் சில
சொற்களைக் கூறி இங்ஙனம் மயக்கமுறுகின்றவனே ! கரணமில்லாதவனே !
நீ கழவைக்கலத்தோடே யாஞ் செல்லும் பசுமேய்க்கின்ற இடத்தையும் நாடி
என் தமையன்மார் நிற்கும் புலத்திலும் வருவையாறிருந்தாய்; ஆண்டுக் கூடுது
மெனக் குறியிடங் கூறினான். எ - து.

இதனால், + இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிரத்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கவிவெண்பாட்டி.

(கக)

(ககஎ.) மாண வருக்கிய நன்னொன் மணியுறீஇப்
பேணித் துடைத்தன்ன மேனியாய் கோங்குந்
முதிரா விளமுறை யொப்ப வெதிரிய
தொப்பில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுநின்
தைய தெவன்மற் றுரை ;

க கையதை, சேரித் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றிஃதோர்
மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள
காண்டக்கா பெற்காட்டிக் காண் ;

(இ) “இருளுறம் கூத்தலா னென்னை, யருளுறச் செயினுமக் கதலுமா ரதுவே” (ச) “நீகல்வி னுண்டென் னுயிர்” கலி. சுச: சுச - சுள, சுச - உச; சுச: சுச - சுச; சுச: சுச.

ச. “கணபெயல்” (கலி. ச: ச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க. (பித்திபேதம்) * கணபெயல், † ஏற்றித் தலையாத்த, ‡ யருளுய்யால், || யார்த்தகனையும். புரிசரியாய், + இருவரும் புணர்ச்சியுடையவற்றால் இவ் அஞ்சி

நான்காவது முல்லைக்கா.

எ ௬௯

௧௧ காணினி, தோட்டார் கூறுப்தினென் றோழி யவரொடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாமின் முற்றிய கூழையா
யெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேறா
செல்லென்று மின்னை விடுவேன்யான் மற்றொன்ற
மொல்லிய தோரா வறிவு.

* இஃது அழ்ந்திடத்தலைவன் தலைவியை உதயதுவியுயிச்சேரித்தது.

இதன் பொருள்.

மாமன் அருங்கிய கன்(க)பொன் மணியுரிஇப்
பேயினிக் குண்டத்தன்ன மெனியாய்(உ)கோங்கன்
முதிரா விளமுனை மொட்ட வெதிரிய

ச. “பொன்னுடை மணியன்ன மாமைக்கண்” (கலி. ச: சுள) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. கோங்கு பாலைநிலத்துக்குறித்தாகக் கூறப்படுவது; பொரியரைபுடையது; வேளிர்காலத்து மலரும் இயல்பினது; தோகதச்செய்கையில் மகவிற்குதலை தேட்டு மலர்வதாகக் கூறப்படுவது. இம்மலர் பொன்னிறமும் விரிந்து தோன்றலுமுடையதாதலால், இதற்கு விளக்கும் பொற்கண்ணும் பொற்றட்டும் பொற்றட்டத்தட்டும்பொற்குடையும் சுரிதகலிமன்னுமாபரணமும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவை

(அ) “அல்லாமுலே உதாநே ரான கோங்கமு, மல்வமு மெல்லடி ரினை
 வுருவகைத், தலைவனோ டவ்வுழிச் சார்ந ரின்புற, நிலைபெறு பஞ்சியி
 னெறிக நீர்க்குமே” எனவும் (ஆ) “பொரியரைக் கோங்கின் பொன்
 மருள் பசவீ” எனவும் (இ) “நிலநிலைக் கோங்கம் பயந்த, வண்மிரு
 கொழுமுனை யுடையும் பொழுதே” (ஈ) “வேனிற் கோங்கின் பூம்
 பொருட்டு” எனவும் (உ) “சோங்க மாதர் குதலையைக் கேட்டவந்,
 தேங்கொள் போது சினைதொறும் பூத்தவால்” எனவும் (ஊ) “பொன்
 போதலர் கோங் கோங்கு சோலை” எனவும் (எ) “கோங்கின், கா
 லுறச் சூன்ந் கண்கமழ் பனிமலர், கைவிடு ஈடரிற் றேன்றும்”
 (ஏ) “செல்கடர் செடுங்கொடி போலப், பல்பூங் கோங்க மணிந்த
 கடே” எனவும் (ஐ) “வள்ளம்போற் கோங்கு மலருந் திருநாடன்”
 எனவும் (ஓ) “கோங்கலர் சேர்ந்த மாய்கனி தன்னைப், பாங்குற
 விரூத்த பல்பொறி மஞ்ஞையைச், செம்பொற்றட்டிற் நீம்பா லேந்திப்,
 பைங்கிளி பூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்” எனவும் (ஔ) “பொன்

(பிரதிபேதம்.) * இது சூற்றிடத்திலேயே.

எசுரி

கவித்தொகைக்கள்.

(க)தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுரின
 கைய தெவன்மற் றுரை

எ - து: மாட்சிமைப்பட உருக்கி ஓடவைத்த நல்ல பொன்னிலே நில
 மணியை அழுத்திப் பேணி ஒப்பமிட்டாற்போன்ற கரிய நிறத்தையுடையாய்!
 முதிராங் கோங்கினது இளைய முகையையொப்பத் தோன்றின தொய்யி
 லெழுதினவனமுலையையுடையாய்! பின்னை சின் கையிடத்தது யாதுதான்
 உரையென்றான். எ - று.

* கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றறிதோர்
 மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
 போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள
 *காண்டக்கா பெற்காட்டிக் காண்

எ - து: அதுகேட்டவன், என் கையிடத்தது, இச்சேரிக்குரிய இடை

யர்மகளாயிருப்பேன யான், பின்னை என் னையில் இருக்கின்ற இது காதலை
புடைய புலைத்தி விற்கப்படுவதொன்றாக முடைந்ததொரு புட்டில்; அது
தான் பின்பு பனம் குருத்தின் வகிராற் பொத்தின தொழிலுபுடைய புட்டி
லென்றான். அதனேட்டவன், (2) காட்சிதக்கவனே! இப்புட்டிலுள் என்ன
பண்டங்களுள்? அவற்றை எனக்குக் காட்டிக்காட்டுவென்றான். ஏ - று

செய் கன்மை பொலிய வெள்ளி, துண்சோ லறைகுறைத் துதிர்வன
பேல, வாவ வண்டின முதுதொறும் குரவத், தோங்குசின்ன நறவீ
கோங்கல குறைப்ப" எனவும் (ஒ) "புல்லிதழ்க் கோங்கின் மெல்
விதழ்க் குடைப்பு" (ஓ) "குடைமாக மெனவேத்தித் கோங்கம்போ
தவிழ்த்தனவே" (அ) "குடையவிழ்வன கொழுமலரின குளிர்களி
யன கோங்கம்" (ஆ) கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன"
எனவும் (இ) "கைவல் வீணவன் னைப்பு சொரித்த, சுரிதக வுரு
லின வாகிப் பெரிய, கோங்கம் குவிமுனை யவிழ" எனவும் வருவன
வற்றால் அறியலாகும். இதன் ருது பொன்னிறமுடையதென்பது
கலி. ௩௩: ௧௨-ஆம். அடியானுணரப்படும். இதன் காய் சால்போன்ற
தென்றும் பஞ்சுடையதென்றும் கூறுவர்; இதன் அரும்பும் மகளிர்
கொங்கையும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாகக் கூறப்படுதலை இந்நூற்
பக்கம் ௩௪௪. ௨ - ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

க. (அ) "தொய்யில் பொறித்த சுணங்கெதி ரினமுலை" மது. ௪௧௬. (ஆ)
"தொய்யில் பொறித்த வனமுலை" (இ) "தொய்யில் பொறித்த வழி"
கலி. ௧௭: ௧௨; ௧௪௪: ௬.

உ. காண் - அழகுமாம்.

(பித்தேதம்) *கூண்டக்காய் காட்டிக்கான். † என்ருன் தோட்டார்.

நான்காவது முல்லைகள்.

எ.ச. ௩

காணினி, (க)தோட்டார் கதுப்பினென் றோழி யவரொடு
காட்டுச்சராக் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா

மெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேனாற்
(உ)செல்லென்று நின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்கு
மெல்லிய தோரா வறிவு.

எ - து: அதுகேட்டவன், இனிக்காண்பாயாக; பின்னை இவை இது
மூலே நிறையப்பட்ட மயிரிணையுடைய ஏன் தோழி ஆயத்தாருடனே காட்.
முடித்தே பறித்த சிறுமூலையென்றான்; அது கேட்டவன், முடிசூழ்
மயிரிணையுடையாய்! யான்தனியே இவ்விடத்தேகண்டேனாவ்; இருந்த இவை
மூலையப்புவாயின், இவை தொடுத்தமுடித்து காத் கடுத்தற்குப் பொழுதா
யின், ஒளி இத்தன்மைத்தாயிராநின்றது; நின் நினைவு போக்கிசீலயாகில்
யான் போவென்று விடுவதுஞ் செய்வேன்; பின்னை எனக்கு நின்னைப்
போகவிடுதலை ஓராது இவான் என் அறிவு இதைத்திராந்ன்றது; இனி இக்
கட்டத்திற்கு உடம்பட நில்லென்றான். எ - று.

இது (௩) இதுதோளி ஈதோளியெனச் சுட்டு நின்று நின்றது; இது கட்டு
முதலாகிய இதுவீற்று வல்லெழுத்து மிக்கு நின்றது.

க. (அ) "தோட்டார் கதப்பினான்" துறன். க. ௦௦. (ஆ) "தோட்டார்
குழவியொடு" சிலப். கடு: ககஅ.

உ. "நின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண்,
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்" கவி. ககக: கஎ - கஅ.

க. "ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்து வாயாநாலும்
பொருள் வேறுபடுதலுமுடைய; அதோளி இதோளி உதோளி எனவும்
குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத் துவவாகி இக்காலத் தில
வாயின். இவை முற்காலத்துவென்பதேகொண்டு வீழ்த்தகாலத்தும்
செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து
உளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்த்தமையிற் பாட்டினுள்

தொகையிலும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்தவர்; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலி னென்பது” என்ற பேராசிரியரும் “ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்கள் ஒருகாலத்து வழங்காதனவு முன்” என்பதற்கு, அதோளி இதோளி உதோளி குயின் என்பவற்றை மெற்கோள் காட்டி, ‘இவை இடைச்சங்கத்திற் காகாவரின்’ (பித்தியேதம்) * கண்டேனா கிருந்தனா; ஓராவனவற்றி, ஓராவனவற்றி; இவ் தொளியீதொளியென.

61௪௨

நான்காவது முல்லைகள்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிபுவகை *பிறத்தது.

என்று நச்சினுர்க்கினியரும், “மரபேதானும்” என்னும் (தொல். செய். ௮௦.) சூத்திரத்தினுரையில் எழுதி யிருக்கிறார்கள்; ‘இவை இடைச் சங்கத்திற் காகாவரின்’ என்ற நச்சினுர்க்கினியருக்குச் சடைச்சங்கத்திற் காகுமென்பது கருத்தென்று கொள்ளலாகாது; இச்சொற்கள் வழக்கி வில்லையென்பதே கருத்தென்று கொள்ள வேண்டும். ஆனால், ‘சுட்டி முதலாகிய விகரவிறுதியும்’ என்னும் (தொல். தொகை. ௧௭) சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர் சுட்டி முதலாகிய இகரவிறுதிக்கு, அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னுஞ் சொற்களை உதாரணங்காட்டி யிருக்கிறார். நச்சினுர்க்கினியரும் அவரையே பின்பற்றி அச்சூத்திரவுரையில் அப்பகுதிக்கு அச்சொற்களையே உதாரணங்காட்டி யிருப்பதோடு ‘அதோளி - அவ்விடமென்னும் பொருட்டு’ என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார். ‘ருகமவென்னும் புள்ளிமுன்னர், யஃகா னிற்றன் மெய்பெற் றன்றே’ என்னும் (தொல். நூன்மரபு ௨௭.) சூத்திரத்துரையில், இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்தவின் அக்காலத்து இந்நான்கு புள்ளிகளின் முன்னும் யகரம் வரப்பெற்று ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன என்று உறுபவாகிய இவர், அதோளி முதலிய சொற்கள் முற்காலத்துவாகி இவர்காலத்து இலையாயின் ‘சுட்டு

முதலாகிய விகாவிற்றதியும்' என்னுஞ்சுத்திரவுரையிலும் 'இங்ஙனம் ஆசிரியர்கூத்திரஞ்செய்தலின் அக்காலத்துச், சுட்டுமுதல் இகரவீரன சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும்; அவை இக்காலத்து இறந்தன்; என்றன்றோ கூறவேண்டும். இவர் உற்றுள்ளே முன்னுக்குப் பின் முன்னுவின்றதே எனின் முன்னுது அமைத்தக்கொள்ளல் வேண்டும். நாமறிந்த அளவில் இச்சொற்குப் பொருளறிவித்தவர் இவரே. அங்கு, அதோளியென்பதற்கு அவ்விடமென்று பொருள்கூறி யிருப்பது போலவே இந்நூலிலும் இச்செய்யுளில் 'இதோளி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'இவ்விடம்' என்று பொருள் கூறியிருக்கிறார். இவற்றையும் செய்யுளியலுரையில் இவர் எழுதியிருப்பதையும் நோக்கின், இச்சொற்கள் மிகுதியாக வழங்காமை கருதிச் செய்யுளியலில் அவ்வாறு எழுதினொன்றும் இவை அருகி வழங்குமென்பதே இவர் கருத்தென்றும் கொள்ளுதலேதகுதியாம். "சுதித்ததன் பூணி கம்புடாழ் பீலிக் கணைரா னாரைவண் டானம்" (சீவக. ௨௧௦௮.) என்பதனுரையில் 'பூணிகம்பு னென்பன இறந்தவழக்கு' என்று இவர் எழுதியுள்ள (பிரதிபேதம்) * தோன்றிற்று.

கவித்தொகை ககள்.

எசுந

இது கொச்சகக் கவி.

(௧௭)

*முல்லைக்கவி முற்றும்.

கருத்தையும் கோக்குக. 'இதோளி' என்னுஞ்சொல் ஒன்றே முதல்
 ண்டாவது இந்நூலிற் காணப்படுகின்றது; அதோளி உதோளி
 யென்பன நாமறிந்த அளவில் ஒரிடத்துங் காணப்படவில்லை. வடமலை
 யாளமாகிய தளிச்சேரிப்பக்கத்து இப்போதும் ஒளியென்பது இட
 மென்னும் பொருளில் பெரியோரைச் சுட்டி உயர்ச்சொற் கிளவியாய்
 வழங்குமென்ப; இச்சொற்கள் பண்டைக்காலத்தே ஈற்றிகரங்குறைந்து
 னகர ஈழையும் வழங்கின வென்பது நோல். புள்ளி. ௧௦௩-ஆம் குத்தி
 வுரைகளிலுள்ள உதாரணங்கூறால் அறியலாகும். கன்னடத்தில் அத
 ரொன் இகரொன் என்பன அதில் இதிலென்னும் பொருளில் வழங்கு
 மென்பதும் இங்கே கருதத்தக்கது. அன்றியும் இக்காலத்த அவ்விடம்
 இவ்விடமென்னும் பொருளில் வழங்கும் அதோ இதோ என்னுஞ்
 சொற்களும் அதோள் இதோள் என்பவற்றின் சிதைவோன்றும்
 ஐயமுண்டாகிறது. இவற்றைப் பாகதச் சிதைவென்பாருமுனர்.
 இவற்றுள், இதோவென்பது சிவஞானமுனிவரார் செய்யுளிலும் பல
 இடத்து எடுத்தாளப்படுகிறது. "மற்றிதா தோன்றுகின்ற, சோலைருழ்
 வரையினெற்றி" (கீவக. ௧௨௩௨) என்புழி, இதா வென்பது இவ்விட
 மென்னும் பொருளில் சிந்தாமணியிலும் வந்துள்ளது. அங்கு 'இதா,
 திசைச்சொல்' என்று இவ்வுரையாசிரியர் குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * மூலப்பாட்டு முற்றம், மூலம் முற்றம்.

உ

வருணன் தலை.

கலித்தொகை
 மூலமும்

கச்சினூர்க்கினியருரையும்.

ஐந்தாவது நெய்தற்கலி.

(ககஅ.) வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தா
னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த
தொல்வினைப் பயன்றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்போற்
பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர

தி வாளுது கலுழ்கொண்ட ஷலகத்து மற்றவ
னேனையா னளிப்பான்போ லிகலிருண் மதிசீப்பக்
குடைநிழ லாண்டாற்கு மானிய வருவாற்கு
மிடைநின்ற காலம்போ லீறுத்தந்த மருண்மால் ;

கூ மாலைநீ, தூவறத் துறந்தாரை நினைத்தலிற் கயம்பூத்த
போதுபோற் குவிந்தவென் னெழினல மெள்ளுவா
யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றனைவிட்ட
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிதை கடிகல்லாய் ;

கூ மாலைநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ விசைகேட்டுப்
பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்
செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாசாட்டும்
பொய்தீர்த புணர்ச்சியுட் புதுநலங் கடிகல்லாய் ;

கௌ மாலைநீ, தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதிசேர்ந்து புள்ளார்ப்பப்
பதைமிக்க நெஞ்சத்தேம் புன்மைபா ராட்டுவாய்

தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி 'நறுமூல்கை
முறைமுகந் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடிக்கல்லாய் ;
எனவாங்கு;

உஉ மாலையு மலரு நோன தெம்வயி
னெஞ்சமு மெஞ்சமற் றில்ல வெஞ்சி
யுள்ளா தமைந்தோ ருள்ளு
முள்ளி லுள்ள முள்ளு ளுவந்தே.

இது பிரிவிடையாற்றாத தலைவி மாலையுமொழிது கண்டு அதனோடு
புலம்பித் தோழிகேட்ப அதனோடு புலந்தது.

இதன் பொருள்.

(க)வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தா
னல்லாற்றி னாயிர்காத்து நடுக்கறத் (உ)தான்செய்த
தொல்வினைப்பயன் றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட்டெழுந்தாற்போற்
(ங)பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலேசேர

தி வாளுது ிகலுழ்கொண்ட வுலகத்து மற்றவ
னேனையா எனிப்பானோ லிகலிருண் ||மதிசீப்பத்

க. (அ) “வென்றிப் பல்புகழ்” மலை. ௫௪௪. (ஆ) “மறம் வீங்கு பல்புகழ்”
பதிந். ௧௨: ௮. என்பவைகளும் (இ) இத்துறப்பக்கம் ௧௪௫: ௪ - ஆம்
குறிப்பும் ஒப்புறோக்குக.

உ. (அ) “அறம்பெரி தாற்றி யதன்பயன் கொண்மார், சிறத்தோ ருலகம்
படருகர் போல” பரி. ௧௧: ௧௦ - ௧௧. (ஆ) “வினோந்தார் வினையின்
விழுப்பயன் றுய்க்குந், துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம்” பரி. ‘வாளுர்’
௪௪ - ௪௭. (இ) “புண்ணியம் புரிந்தோர் புருவது துறக்க மென்னுமீ
தருமறைப் பொருளே” (ஈ) “எண்ணிய வின்ப மன்றித் துன்பங்
ளில்லை யான, புண்ணியம் புரிந்தோர் வைகுத் துறக்கமே போன்ற
தன்றே” (உ) “மாண்டதோர் கலத்திற் குமென் றுணர்த்துதல் வாய்
மைத் தன்றால், வேண்டிய வேண்டி நெய்கி வெறுப்பின்றி விழைந்த
துய்க்கு மீண்டரும் போக வின்ப மீறில தியாண்டிக் கண்டா, மாண்
டது துறக்க மன்தே யருமறைத் துணிவு மம்மா” கம்ப. ௧௧௦ப். ௫.

சுவரிபிறப்பு, க. கட்டுவு, ௧௪.

௩. "கண்ணோர் தன்றே பங்கதிர் ஞாயிறு" அகம். ௧௨௦: ௩.
(பிரதிபேதம்) * பயன்றய்ப்பான், † உழந்தாந், ‡ கவிழ்கொண்ட, || மதிசீர்ப்ப, மதி
பிறப்ப.

ஐந்தாவது தெய்வத் தல் க.

௪௪

குடைநிழ (க)*லாண்டூற்கு மாணிப வருவாற்கு

மிடைநின்ற காலம்போ விருந்தந்த மருண்மலை

௪ - து: (௨)பகைவரிடத்துப் போர்த்தொழில்நிகழ்த்த வல்ல வினங்கிய
ஒழுக்கத்தாலே வெல்கின்ற புகழையுடைய அரசன் எல்ல தருமனானேறி
யாலே (௩) பல்லுயிர்களையும் பாதுகாத்துத் தீவினையால் உளதான நடுக்கம்
மனத்திலில்லையாம்படி தான்செய்த பழவினையின்பயனை துக்கிற்குச் சுவர்க்
கத்தை விரும்பிப் போனாற்போல பலகதிரையுடைய (௪) ஞாயிறு தனக்குப்
பகையாகிய இருளைக் கெடுத்து உலகத்திற்குப் பகற்பொழுதை முறை
மையாற் செலுத்தி மலையிலே சென்று சோகநிற்க, அமையாதே கலக்கக்
கொண்ட உலகத்தினிடத்தே பின்னை † அவ்வரசனுக்குப்பகைவனாகிய அரசன்
வந்து அவ்வுலகைச் சிறிதே அளிப்பான்போல, தனக்கு மாறுபாட்டை
யுடைய இருளை மதி போக்காநிற்க, அந்தக்குடையால் நிழல்செய்து ஆண்ட
அரசனுக்கும் அவ்வுலகை ஆளவரும் அரசனுக்கும் நடுவுநின்ற வருந்தந்தரு
கின்ற காலம்போல வந்துவிட்ட மாலாய் ! நீ மருட்சியையுடைய மாலையாய்
இருந்தாயென்றான். ௪ - து.

௬ மலையீ, (௪)†தூவறத் துறந்தாரை நினைத்தல்பிற கயம்பூத்த

போதுபோற் குவித்தவென் னெழினல மெள்ளுவா

௭ "புற்கென்ற ரந்தி புனைமலர்க்க ஸ்ரரம்ப, நிற்கின்ற தந்தோ நிலங்
காப்பான்-முற்கொண்டடைகின்றவோர்அர்க்கு மாண்டஞ்சி னோர்க்கு,
மிடைநின்ற காலம்போ லின்று" நள. சுயம்வர. ௧௦௦.

உ. “விரியிருட் பகையை யோட்டித் திசைகளை வென்று மேனின்,
றொருதனித் திகிரியுத்தியுயர்புகழ் நிறுவீரானு, மிருநிலத்தெவர்க்கு
முன்னத் திருந்தன னென்ன விர்த், செருவலி வீர னென்னர்
செங்கதிர்ச் செல்வன் சென்றான்” கம்ப. கங்கைப். ௪௭.

ங. “மன்னுயி போப்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப, தன்னுயி ரஞ்சம்
விரை” குறள். ௨௪௪.

ச. (அ) “விரித்திர்பரப்பி.....மல்லன் மூதூர் மாலைவந் நிறுத்தென.....
.....அத்திவானத்து வெண்பிறை தோன்றிப், புன்கண்மாலைக் குறும்
பெறித்தோட்டி” சிலப். ௪: ௧ - ௨௦.

டு. (அ) “இனர்தாய்மை துவா வரும்” (குறள். ௪௫௫.) என்பதன் வசேட
வுடையல், துவென்பது பற்றுக்கோட்டன்னும் பொருளில் வருகற்கு,
‘துவறத் துறத்தானை’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டுவர், பரி.
துவென்பதையன்றித் துவென்பதும் வலியென்னும் பொருளில்
வருமென்பதை, (ஆ) “துவறத்தலின்” மது. ௧௮௮. (இ) “துவெ
திர்த்து” பதிற். ௮: ௩௪. (ஈ) “துவாகாது” (உ) “துவறத் துறத்த
னன்” (ஊ) “துவற நீபப” கலி. ௧௭: ௨௦, ௧௮௬: ௬, ௧௪௬: ௧௬.

(பிரதிபேதம்) * ஆண்டேம்தும், ஆண்டார்தும். † ௮௪௪னுட்பகைவருதிய. ‡ துவற.

எசஅ

கலித்தொகை ௧௧௮.

யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றனைவிட்ட

(க)காதலர்ப் *புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கல்லாய்

எ - து: அதற்குக் காரணம் என்னெனில், நமக்கு வலியில்லையாம்படி நம்மைத் துறந்தவரை நினைக்கையினாலே (உ)தயங்கன்பூத்த போதுபோலே நினைக்கண்டு மனங்குவலிந்த என்னுடைய அழகினையுடைய நலத்தை இகழ் கின்ற நீ அழகிய + செறினையுடைய வண்டிகள் ஆரவாரிக்கும்படி முறுக்கு செகிழ்ந்த கோட்டுப்பூப்போலே மன + செகிழ்ந்த காதலரைக் கூடியிருக்கின்ற மகனிருடைய அழகைப் போக்கமாட்டாயென்று அதன் மருட்சி கூறினான். எ - று.

||இதனால், நீ வருத்தினவர்களை வருத்தியே விடுவையென்றும் x மகிழ்ந்த வர்களை மகிழப்பண்ணியே விடுவையென்றும் அதன் அருளின்மனோரக்கி மருட்சியையுடைய மாணியாய் இருந்தாபென்றான்.

இறுத்தந்தமாலாய்! நீ மருண்மாலையாய் இருந்தாயென மேல்வரும் 'மாலை' என்பனவற்றையும் இக்கணக்கட்டிப் பொருள்கூறிக்கொள்க.

கக (௩)மாலைநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டுப்

பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்

(ஈ)செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன = கிளவியார் பாராட்டும்

பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட் புதுநலம் கடி.கல்லாய்

எ - து: கோவலருடைய தனித்தகுழலோசை தையென்னும் ஓசைப்பட ஒலிப்ப அதகேட்டுக் குறைந்த நெஞ்சத்தை + யுடையேம் பக்கத்தேறின்று

என வருபவையும் வலியுறுத்தும். (எ) "துவறத் துறத்தல்" கலி. கஉக: க-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க.

க. "தாழ்துணை துறத்தோர் தனித்துய ரெய்க்க, காதலர் புணர்த்தோர் களிமகிழ் வெய்த,.....மாலைவர் திறத்தென" சிலப். ௪: க௩ - ௨௦.

- உ. (அ) “கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துயிற் கூம்பாது; வேட்டதே வேட்டதா கட்டாட்சி - தோட்ட, கயப்பூப்போன் முன்மலர்ந்து பிற கூம்பு வாரை, கயப்பாரு சட்டாரு மில்” நாலடி. உகடு. (ஆ) “உலகத் தழீஇய தொட்ப மலர்தலும், கூம்பலு மில்ல தறிவு” துறள். சஉடு. (இ) “நலமிக வுயர்ந்தோர் தம்மை நண்புறத் தழுவிக்கொள்க, நிலவிய கயத்துப் பூவை நிகர்தரா துயர்ந்த கோட்டி, னலரென வவர்பானிற்க வாக்கமிக் கடுத்த கரலை, மலர்வதும் வறங்கூர் கரலைக் கூம்பலு மொழிக ன்மந்தா” விநாயக. அரசியற்கை. ஐக.
- க. ஞாயிறு முதலியன சொல்லுந் போலவும் கேட்டுந் போலவும் சொல்லி ளையையப் பெறுமென்புழி, கேட்டுப்போலப் பொழுதொடு (பித்திபேதம்) * புணர்ந்தவர்க்காரிகை, † நெய்யினையுடைய, ‡ வெழிந்து காதுவரை. || இது ஞல் வஞ்சின. x மகிழ்த்தயவை, = கிவியார்ப் பாராட்டும், ÷ உடையே முட்டைய பக்கத்தே.

ஐந்தாவது நெரிதல் க.

௭௫௭

உயிரைக்கொள்ளாதே வினோதித்துப் பாராட்டுகின்ற நீ தங்கணவர் பிடித்த காலத்துச் (க) செவ்வழியென்னும் பண்ணையுடையயாழினது நரம்போசை போலவருத்திக்கூறும் மொழியினையுடையமகனீர் அக்கணவர் (?) வருந்தின எம் போற் (உ) கனவிற் புணர்ச்சியின்றிப் பாராட்டப்படும் நனவிற்புணர்ச்சியிற் பெற்ற புதியகலத்தைத் கடியமாட்டாய். எ - று.

கள மாலை, † தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதிசேர்ந்து புள்ளார்ப்பப்

‡ பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் || புன்மைபா ராட்டுவாய்

தகைமிக்க ÷ புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி. நறுமுல்லை

முனைமுகற் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடிக்கல்லாய்

எ - று: அழகு மிக்க தாழ்த்த சினைகளில் தமக்கிருப்பட்டத்தே (ந.) பேடுஞ் சேவலுமாகச் சேர்ந்து பறவைகள் ஆரவாரியாதற்க, மற்றுள்ள பணைகளாலும்

வருத்தமிக்க கொஞ்சத்தினை x யுடையேம் புன்மையையாங்கள் இறந்துபடாத
படி பண்ணி வினோதித்துப் பாராட்டுகின்றீர் அழகு மிக்ககூட்டத்தை யுடைய
+ மகளிராது தாழ்த்த கொடியினை யுடைய நரிய முல்லையினுடைய முனையின்
முதத்தை வண்கெள் திறந்தாற்போல ஆடவரால் திராக்கப்படும் முறவிலையுங்
கடியமாட்டாய். எ - று.

*: எனவாங்கு அசை.

உஉ †† மாலையு மலரு நோன தெம்வயி
னெஞ்சமு மெஞ்சுமற் நில்ல வெஞ்சி
‡‡ யுள்ளா தமைந்தோ ருள்ள
முள்ளி லுள்ள முள்ளு ளுவந்தே

கூறியதற்கு, “மாலையீ, கையெனக் கோவலர்.....பக்கம்பா மாட்டு
வாய்” என்பதுமேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௧௦. ‘ஞாயி’ இனிம்.

க. “கனவிற் புணர்ச்சி கடக்கலு மாங்கே, கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா
மன்றோ” கலி. ௩௧: ௩௫ - ௩௬.

உ. (அ) “என் கிளவிபோற் செவ்வழி யாழிசை” கலி. ௧௪௩: ௩௪. (ஆ)
“செவ்வழி நல்யா, ழிசையோர்த் தன்ன வின்நீய் கிளவி, யணங்கூரா
லரிவையை” அகம். ௨௧௨: ௬ - ௮.

௩. பேடென்பது பெண்பதையென்னும் பொருளில் இவருணைகளிலும்
கம்பர் வில்லிபுத்தூராழ்வார் குமாருருப் சுவாமிகள் சீகாழி அருணை
சலக் கவிராயர் முதலியவர் செய்துட்களிலும் வந்துள்ளது.

(பிரதிபேதம்) *: யருந்தின் எம்போற். † தலைக்கத்தாழிசை, ‡ புரிமிக்க, || பன்மைபாட்டு
வாய், + புணர்ச்சியாற்றும், புணர்ச்சியாய்தாழ், x உடையேமுடைய பன்
மையை, + மகளிருடைய தாழ்த்த, ** ஆக்க. மாலை, †† மலையுமலரு,
‡‡ உன்ஞ்சமைந்தோருள்ள முள்ளிலுள்வ.

௭௫௦

கலித்தொகை ௧௧௮.

எ - று: நம்மைப் பிரிந்து உள்ளில்லாத உள்ளத்தாலே நம்மை நினை

யாமல் அமைந்திருக்கோரை உள்ளே உள்ளே உவந்து உள்ளும் நம்முடைய கொஞ்சமும் இம் மாணவையும் ஊரார் கூறும் அலகையும் பொருத்தே நம்மை விட்டுப் போகாநின்றது; இனி என்செய்வேமென வருத்திக் கூறினான். எ-று.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவு பிறந்தது.

இது “நடைவின் ரொழுகு மாற்கென் கிளவி” (க) என்ற இலக்கணஞ் சிதைய இடையிடை சொற்சீரடி வருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங்குன்றிய(உ)கொச்சகமாயிற்று.

இது முதலிய மூன்றுபாட்டும் (ங)மாலைக்காலத்தைக்கூறினமையின் “காரு மாலைபுமுல்லை” என்னும் (சு) பொதுவிதிபற்றி முல்லைபுட் கோத்தல்வேண்டுமெனின், அது பெரும்பான்மைபற்றிக்கூறியது; மாலை ஏற்பாட்டின் பின் நிகழும் காலமாதலின் அதற்கிணையப்பட்டு வந்ததற்கும் உரித்தாயிற்று. அது

க. நோல். செய். கு. கருகு.

உ. (அ)இச்செய்யுளை ‘தாழிசைதோறும் தனிச்சொற்பெற்றுறந்த நேரிசை யொத்தாழிசைக்கலிப்பா’ என்றுகூறி, “வெல்புகழ்... ..மருண் மாலை” இது தரவு “மாலைநீ, துவறத்.....காரிகை கடிக்கல்லாய்” “மாலைநீ, தையெனக்.....புதுவால் கடிக்கல்லாய்” “மாலைநீ, தகை மிக்க.....முறுவலுங்கடிக்கல்லாய்” இவை மூன்றுத்தாழிசை. ஆங்க-தனிச்சொல் “மாலைபு.....ஞவந்தே” இது சரிதகம் என்று விளக்கினர் இனம்; (நோல். செய். கு. கருகு. ‘போக்கியல்’) பேராசிரி யர்க்கும் நச்சினார்க்கினியர்க்கும்இது உடம்பாடன்மென்பது.(ஆ)பேரா சிரியர் இச்செய்யுள் தாவூர் தாழிசையும் போக்கும் முறையானே வந்த தாயினும் ‘இடைநிலைக்கிளவி தாழிசைப்பின்னர், நடைவின்ரொழுகு மாற்கென் கிளவி’ (நோல். செய். கு. கருகு) என்னும் இலக்கணஞ் சிதைய[ாத் தாலியுதியினுக்] தாழிசை[யியுதி]கடோறுஞ் சொற்சீர்பல வருதலான் ஒத்தாழிசையெனப்படாது அதன்வகைத்தாய் எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியது(உ)கொச்சகமாயிற் மென்பதாலும் நச்சி ஞார்க்கினியர் அதனையே தழுவி, “இது ‘நடைவின் ரொழுகு மாற் கென் கிளவி’ என்னும் இலக்கணஞ் சிதைய இடையிடை சொற்சீரடி பலவருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்

குன்றிய கொச்சையிற்று” என்று எழுதுவதாலும்விளங்கும். நோல். செய். கு. கடுகு.

௩. “கலியுன், மாலைக்காலம் செய்தலின்கண் வந்தது”; நோல். அகத். கு. அ. கர்.

௪. நோல். அகத். கு. க.

(பிரதிபேதம்) * மாலைப்பிழலார் கூறும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨.

எடுக

“திணைமயங்குறுதலும்” என்னும் (க) குத்திர்த்த “நிலனொருங்குமயங்குத *வின்று” என்றதனாற் காலமொருங்கு மயங்குமென்றது கொண்டு சான்றோர் பலருஞ் செய்யுள்செய்தார். “காணன் மாலைக் கழிப்புக் கூம்ப” என்னும் (௨) அகப்பாட்டிம் செய்தற்கண் மாலைவந்தது. “தொல்லாழிதமொறி” என்னும் (௩) செய்தற்கலியுட் கங்குலம் மாலையும் முன்பனியும் வந்தவாறுகாண்க. இந்நிலத்து மாலைவந்த பாட்டுக்கள் பலவுமுள. பிற சான்றோர்செய்யுட்களுட் காலம் மயங்குமாறு பலவுங் கண்டுகொள்க. (க)

(ககக.) அகன்றாலம் விளக்குத்தன் (ச) பல்சுதிர் வாராகர்

பகனுங்கி யதுபோலப் (ரு) பரிசுடர் கல்சேர

விசன்மிரு நேமியா னிறான்போல || விருளிவர

(கூ) நிலவுக்காண் பதுபோல வணி X மதி யேர்தரக்

ரு கண்(எ) பாயல் பெற்றிபோற் (அ) கணைக் + கால மலர்கும்பத்

(கூ) தம் + புகழ் கேட்டார்போற் றலைசாய்த்து மார்த்தஞ்சு |

க. நோல். அகத். கு. க௨.

௨. அகம். ௪௦.

௩. கலி. க௨க.

௪. “பல்சுதிர் மண்டிலங் கல்சேர்பு மறைய” துறிஞ்சி. ௨கக.

௫. “ஒண்சுடர் கல்சேர” கலி. க௨க: ௩.

௬. பிறிதொடு படரது பிறப்பொடு றோக்கி முன்னத்தான் உவமை கூறு தற்கு இவ்வடியை மேற்கோள்காட்டி, இது காணப் பிறிதாகிய பொரு

லோடு உவமை கூறுமையிற் பிறிதொபொடாதாயிற் றென்றும், மதிரின தெழுச்சியை நோக்குதலிற் பிறப்பொடுநோக்கிற்றென்றும் கூறவர், இனம்; நொல் உவமை. கு. உரு. 'பிறிதொடு'

- எ. "பரயல்கொள் பவைபோலக் கயமலர் வாய்கூம்ப" கலி. ௧௩௪: ௮.
 ஈ. கணைக்காவென்பது, நீர்ப்பூக்களுள் நற். உரு. ௧௩௮; ஆம்பலுக்கும், நற். ௨௪௨, குவளைக்கும், நற். ௧௩௮; குறுநீ. ௧. செய்தலுக்கும் வருத லோடு திணைமொழி. ௩௨ - இல் மருதுக்கும் அடையாக வந்துள்ளது.
 ௧. (அ) "சான்றோர், புகழு முன்னர் நாணுப" குறுநீ. ௨௮௨. (ஆ) "கோ வெனப் பெயரிய காவை யாங்கது, தன்பெயராகவி னான்" (இ) "பரந் தோ ரெல்லாம் புகழத் தலைபணிந், திறைஞ்சியோனே" புறம். ௧௮௨: ௨௧-௨௨, ௨௮௮: ௧௩ - ௧௪. (ஈ) "பிறர் தன்னைப் பேணுங்கா ஞ்ணலும் ..... னாராண்மை யென்னுஞ் செருக்கு" தீர்த்துகம். ௧.

(பிரதிபேதம்) * இவ்வென்றதொல், †கம்பும், கம்பும். ‡பலமுனவென்றுணர்க. பிறசான், || இருவய, x மதிபேதம், + காலவன், காலன், †புகழ்க்கோட்டார்.

எருட கலித்தொகை ககக.

முறுவல்கொள் பவைபோல முடையவிழ்பு புதனந்தச்
 சிறு (க)வெதிர்த் குழல்போலச் சுரும்பியிர்த் (உ)திம்மெனப்
 (ந)பறவைதம் பார்ப்புள்ளக் (சி)தறவைதம் பதிவயிற்
 ௧0 கன்றமர் விருப்பொடு மன்றுரிறை புஞ்சுர
 மாவதி சேர மாலை வான்கொளா
 (நு)வந்தி யந்தண ரெதிர்கொள வயர்ந்து
 செந்திச் செவ்வழ ட்ரொடங்க வந்ததை
 (கி)வாலிழை மகளி ட்ருயிர்பொதி யவிழ்க்குங்

௧. "ஆரும் வெதிரும்... ..மெல்லெழுத்து மிகுதன் மெய்பெறத் தோன்றும்" (நொல், புள்ளியம். கு. ௪௮.) என்பதனால், வெதிர்த் குழலென வந்தது.

௨. "திம்மென" கலி. ௩௪: ௮; ௧௨௩: ௩.

௩. பார்ப்பென்பது பறவையின் இளமைப் பெயராய் வருதற்கு, “பறவை தம்பார்ப்புள்ள” என்பது மேற்கோள்; தோல். மரபி. கு. ச. ‘பார்ப்பும்’ இனம். இச்சொல் பார்வலெனவும் வழங்கும்.

௪. (அ) “ஆன் கணங், கன்றுபயிர் குல மன்று நிறைபுகுதர” துறிஞ்சி. ௨௧௭ - ௨௧௮. (ஆ) “மதவுநடை நல்லான், வீங்குமான் செருத்த நீம்பால் பிலிற்றக், கன்றுபயிர் குல மன்றுநிறைபுகுதரு, மாணியும்” அகம். ௧௪: ௬ - ௧௨. (இ) “சேதா, முலைபொழி தீம்பாலெழுதுக ளவிப்பக், கன்று நனைகுலமன்றுவழிப்படர” மணி. ௫: ௧௩௦ - ௧௩௨. (ஈ) “கறவை கன்று வயிற்படர” துயந். ௧௦௮.

௫. (அ) “அத்தியத்தண ரயா” துறிஞ்சி. ௨௨௫. (ஆ) “அத்தி யத்தணர் செந்திப்பேண்” மணி. ௫: ௧௩௩. (இ) “சுருதி யத்தணர் யாவருத் தங்கடன் சுழிப்பச், சுருதியென்னும் வெஞ் சாபமே லம்புகை தொடுத் துப், பருதி தன்பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தலிற் பார்த், குருதி யாமென ஈவந்தெழுச் சிவந்தது குடபால்” வில்லி. கிருட்டிணன் றாது. ௮௧. (ஈ) “(மறையவன்) வாம்பரித் தடந்தேர்ப் பரிதிவா னவன்போய் மறிதிரைக் குடகடல் குளிப்ப, வாம்பல்வா யவிழு மாணையக் காலத் தத்திவந்தனைத்தொழின் முடித்துத், தீம்புனற் றுறைநின் றகன்று” பிரமோத்தர. உமாமகேசவரபூசை. ஏ.

௬. “மாணியோவல்ல” என்னுந் குறளின் விசேடவுரையில் “வாலியை மகளிருயிர்பொதி யவிழ்க்குந், காலை” என்றும்போல சுண்டுப் பொது மையாற் கூறப்பட்ட தென்பர் பரி; துறந். ௧௨௨௨.

(பிரதிபேதம்) * சொன்பவாப்போ, † தடங்க, ‡ உயிர்ப்பொதி.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨.

௭௫௩

கடு காலை யாவ தறிபார்

(க)மாலை (உ)பென்மனார் மயங்கி யோரே.

இது பிரிவிடை மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி தொழிக்கு உரைத்தது.

க. மன் அசைநிலைக்கண் வந்ததற்கு, “மாலை யென்மனார் மயங்கியோரே” என்பது மேற்கோள்; நன். இடை. கு. க. மயிலை. இவ்வடியே தறுந். உகச - ஆம் செய்யுளிலும் முன்றும் அடியாக வந்துள்ளது.

உ. (அ) என்மனா ரென்பது, இடைச்சொல் தான்சாரப்படுஞ் சொல் விற்கு வேராய் வருதலே யன்றி அதற்கு உறப்பாயும் வருமென்ப தற்கு மேற்கோள்; தொழ். இடை. கு. க. சே. (ஆ) “என்மனா ரென்பது செய்யுண் முடிபெய்தி நின்றதோ ராரீற்று எதிர்கால முற்றுச்சொல்,... .. என்ப என்னு முற்றுச் சொல்லினது பகரக் குறைத்து மன்னும் ஆகுமென இரண்டிடைச்சொற்பெய்து விரித்தாரென்று உரையாசிரியர் கூறினாரெனின்;-என்மனாரென்பது இடர்ப்பட்டிழிச் சிறபான்மை வாராது, தாலுள்ளும் சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் பயின்ற வருதலானும், இசை நிறையென்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றார் பின்னும்! இசை நிறையென்றல்மேற்கோண்மலைவாதலானும் அவர்க்கு அதுகருத்தன் தென்க. மாணுக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறுது உய்த்துணரவைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகவாத் செய்யுண்முடி பென்பது கூறாராயினார்” (தொல். கிளவி. கு. க.) என்றும் (இ) இதனை வினைத்திரிசொல் வென்பாருமுள ரென்றும். (தொல். எச்ச. கு. க.) கூறுவர் சேனாவரையர்; (ஈ) “என்பவென்னு முற்றுச்சொல் ‘குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்’ என்பதனாற் பகரக்குறைத்து, ‘விரிக்கும்வழி விரித்தல்’. என்பதனாற் ‘மன்’ ‘ஆர்’ என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, என்மனா ரென்றாயிற்று” என்று (ஐறை. கு. க.) இறையனா ரகப்பொரு ளுரையாரும் (தொல். கிளவி. கு. க) கல்லாடனரும் (உ) என்பவென்னுமொழி, சுற்றுப் பகரங்கெட்டுமன் ஆரென்னும் இடைச்சொற்களைப்பெற்று என்மனா ரென முடிந்ததென்று (யா - வி. கு. உக.) யா - வி. உரையாரும் உரையாசிரியரெனப் பேர்பெற்ற இளம்பூரணர் கொள்கையையே பின்பற்றுவர்; (ஊ) “என்மனாரென்பது செய்யுண்முடி பாயதோ ராரீற்று முற்றுச்சொல்; மன் எதிர்காலவிடைசிலை. அது ‘உயர்நிலை யென்மனார் மக்கட்டே’ என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரைய ருரையானுமறிக” என்று கூறுவர் சிவஞானமுனிவர்; சீலஞான

எதிச

கலித்தொகை கதகூ.

இதன் பொருள்.

அகன்ற (க) உலகத்தை எவ்வயிர்க்குத் தோற்றுவிற்கும் தன்னுடைய பல கிரணங்களைத் தனக்கு வாயாகக்கொண்டு (உ) கான்ற பகற்காலத்தை மீண்டும் அவ்வாயாலே விழங்கிஊற்போல அளற்றைச் சுருக்கிக்கொண்டு படுகின்ற கடர் அத்தகிரியைச் சேர்கையினாலே போரின்கண் மிகுகின்றசங்கடப்படையை யுடைய மாயோனிறம்போல இயல்பாகவுள்ள இருள் பரந்துவாராதற்க, அதனைப் பொருதே தன் நிலவாலே ஒட்டிப் புறங்காண்பாணைப்போலே அழகியையுடைய மதி தோன்ற, கணவரைக் கூடித் துயிலைப்பெற்ற கண்கள் போலே திரண்ட தண்டுகளையுடையவாகிய தாமரை (ங) முதலியன குவிய, தம்புகழ்களைக் கேட்ட சான்றோரைப்போலே தலையைச் சாய்த்து மரங்கள் துயில, சிறுதுறகள் பிரிந்த மகளிளை (ஈ) இகழ்ந்து சிரிப்பவைபோலே முகைகள் அலிழ்ந்து விளங்க, சிறிய மூங்கிலாகிய குழல்போலச் சுரும்புகள் ஆர்ப் பரவஞ்செய்து பாட, புட்கள் தம் பார்ப்புக்களை நினைத்துக் குடம்பையைச் சேர்ப், பசுக்கள் தார் தற்கும் ஊர்களிடத்திற் கன்றின்மேல் அமர்ந்த விருப்பத் தோடே மன்றக ணிறையப் புகுதலைச்செய்ய, மாக்கள் தார் தற்குமிடத்தே சென்று தங்க, அந்தணர் தாரு் செய்யுந் தொழில்களைச் செய்து அந்திக் காலத்தை எதிர்கொள்ள, (ஐ) மகளிர் செத்தியால் உண்டான விளக்கை ஏற்றத் தொடக்க, மாலை விளக்கங்கொள்ள வந்ததனை அறிவுகெட்டோர் வாலிய இழையினையுடைய மகளிருவினா அதனைப் பொதித்துநின்ற உடலினின்றும்

க. "இருவிழிகள் வாண்முகத்தி லிருந்தாலும் வானிரவி யெழுந்தா லன்றிக், கருதுநிலப்பல்பொருளுங் காண்டலரிதாம்" திருக்குற்றலப். துற்பயன். க.

உ. (அ) "வெயில்கான் றிருஞ்சீத் தெழுமெங்கதிர்ச் செல்வன் மைத்தன்"

கூர்ம. இராவணவதை. ௧௭. (ஆ) “பாயிருள் பருகு பகலைக்கான்
தெழுந், காயெரித் திரவன்” கிருவாணக்கா. தீர்த்தவிசேடப். ௧௧.

௩. முதலியனவென்றது, குவளை செய்தல்களை; இவை காலை மலர்த்து
மாலைக் குவியனவென்றே பண்டைநூல்கள் கூறுகின்றன; இதற்கு
மாறாக, குவளை மாலை மலர்த்து காலைக் குவியுமென்று பிற்காலத்து
நூல்கள் கூறுகின்றன. இவற்றின் உண்மை கோக்கி அறியத்தக்கது.

௪. “முல்லைத், தொகுமுகை யிலங்கெயி ராக, கருமே தோழி” தறுந்.
௧௨௩.

௫. (அ) “வனமனைப், பூத்தொடி மகளிர் சுடர்தலைக் கொளுவி, யந்தி
யந்தண ரயர்” துரித்தீ. ௨௨௩ - ௨௨௫. (ஆ) “உள்ளினே னல்லலோ
யானே யுள்ளிய, வினைமுடித் தன்ன வினியோன், மனைமாண் சுட
ரொடு படர்பொழு தெனலே” நற். ௩: ௭ - ௧. (இ) “எல்லளை மகளிர்
மணியினக் கெடுப்ப, மல்லன் மூதார் மாலைவாந் திறுத்தென” சீலப்.
௪: ௧௧ - ௨௦.

ஐந்தாவது தெரிந்தல் ௩.

எட்டு

போக்குங் காலத்தினது இயல்பாவதறிவாராய் மாலைக்காலமென்று அதுவும்
ஒருகாலமாகக் கூறுகிற்பரென ஆற்றுளாய்த் தோழிக்குக் கூறினான். ௭ - ௮.

கல்சேர்நையினாலே * இருள் இவராநிற்க † அதுபொருது மதிதோன்ற
என ஒருவினையாகமுடிக்க. “பகல்கான் தெழுதரும் பல்கதிர்ப் ‡ பருதி” (௧)
என்றார் பிறரும்.

|| மதியேந்தா என்பது முதலிய செயவெனெச்சங்கனெல்லாம் நிகழ்கால
முணர்த்திநின்றது + மாலைவாரன்கொள[ா] என்னுஞ்செய[யா]வெனெச்சத்தோய்
முடிந்தன. அது பின் வந்ததை என்னுந் தொழிற்பெயர்த்திரிசொல்லோடு
முடிந்தது.

மயங்கியோர் என்றது தோழியைக்கருதி. x “தினைமயங்குநதலும்”(௨)
என்றதனாற் கருப்பொருண்மயங்குதலும் அமைத்தாம்.

இனி மாலை+வாழ்கொள்ளென்று பாடமாயின் அப்பாடத்திற்கு, மாலை
தான் வாழ்தல்கொள்ள வந்ததினை என்க.

**அளறுடங்க என்பதும் பாடம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவுபிறந்தது.

இஃது அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தோடிய கொச்சகவொருபோகின்
பகுதியாய்த் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சுரிதகம் பெற்று அடி
நிமிர்ந்தோடிய †† அகநிலைக்கொச்சகம். (உ)

(கஉ0.) அருடூர்ந்த காட்சியா னறனோக்கா னயஞ்செய்யான்

வெருவுற வுய்த்தவ னெஞ்சம்போற் பைபய

விருரீர்பு புலம்பூரக் கலைசுடர் கல்சேர

வுரவுத்தவக மழுங்கித்தன் னிடும்பையா லொருவனை

நு யிரப்பவ னெஞ்சம்போற் புல்லென்று புறமாநிக்

கரப்பவ னெஞ்சம்போன் மரமெல்லா மிலைகடம்பத்

தோற்றஞ்சால் செக்கருட் பிறைதுதி யெயிராக

நாற்றிசைய நடுக்குறாஉ மடங்கற் காலைக்

கூற்றுநக் கதுபோலு முட்டுவரு கடுமலை;

க. பெரும்பாண். உ.

உ. நொல். அகத். கு. கஉ.

(பிரதிபேதம்) * இஞன்யாராகிற், † அது பொருமதி, ‡ பரிசு. § மன்போதம், + மாலை
யுள்கொண்ட வெள்ளுஞ் செய்யாவெனது மெச்சத். x நினைமயக்குறுத்தும்
என்பதனும் தரும்பொருண், + வாழ்கொளவென்ற பாடத்திற்கு மாலைதான்
வாழ்தல், ** அழறுடங்க. †† யணைநிலை.

எதிர்க

கவித்தொகை கஉ0.

க0 மாலைநீ, உள்ளங்கொண்டகன் றவர் துணைதாரப் பொழுதின்கண்

வெள்ளமா னிறநோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான் போ

லல்லற்பட் டிருந்தாரை யயர்ப்பிய வந்தாயோ

கந மாலைநீ, சுரமில் காதல ரிகந்தருளா விடனோக்கிப்

போர்தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போ
லாரஞ் ருற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ ;

கக. மாலைநீ, கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராப் பொழுதின்கண்
வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு துழைப்பான்போற்
காய்ந்தனோ யுழப்பானாக் கலக்கிய வந்தாயோ;

எனவாங்கு;

உ0 இடனின் றலைத்தரு மின்னாசெப் மாலை
துனிகொ டெய்தீரக் காதலர் துணைதர
மெல்லியான் பருவத்து மேனின்ற கடுப்பை
யொல்லென நீக்கி யொருவாது காத்தோம்பு
நல்லிறை தோன்றக் கெட்டாங்
கில்லா கின்ற விருளகத் தொலிந்தே.

இது பிரீவிடையாற்றத் தலைவி, மாலைப்பொழுதுகண்டு கழிய ஆற்ற
ளாயின இடத்துத் தலைவன்வாவும் அவளது அகமலர்ச்சியுங் கண்டார்
கூறியது.

இதன் பொருள்.

அருடிரந்த காட்சியா னறனோக்கா * னயஞ்செய்யான்
வெருவுற வுய்த்தவ னெஞ்சம்போற் பைபய
விரூர்பு புலம்பூரக் (க)கணைசுடர் கல்சேர
வரவுத்தகை (உ)மழுங்கித்தன் னிரும்பையா லொருவனை
டு பிரப்பவ னெஞ்சம்போற் புல்லென்று புறமாறிக்
கரப்பவ னெஞ்சம்போன் பரமெல்லா மிலைகூம்பத்

க. (அ) “கணைசுடர் கல்சேர்பு மறைய” அகம். சள: க. (ஆ) “படுசுடர்
கல்சேர” (இ) “ஒண்சுடர் கல்சேர” (ஈ) “கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்
வாழ்வி மறைதலின்” கலி: ௧௧௧: உ, ௧௨௧: க, ௧௩௪: ச.

உ. மழுங்க லென்பது ‘மழுக்கல்’ எனவும் ‘மாழ்கல்’ எனவும் வழங்கும்.
(பிரதிபேதம்) * அறஞ்செய்யான், பயஞ்செய்யான்.

தோற்றஞ்சால் செக்கருட் (க)பிறைதுதி பெயிறுக்
நாற்றிசையு நடுக்குறைய மடங்கற் காலைக்
கூற்றுநக் கதுபோலு முட்குவரு கடுமலை

எ - து: (2)அருள் ஒருகாலத்தம் இல்லையான அறிவாலே (ங) அறஞ் செய்தல் இருமைக்கும் பயன்றருமென்று கருதானாய், பண்புஞ்செய்யாளாய், எல்லாரும்வெருவுதலுறம்படி தனக்குள்ளகாளைப் பயன்படாமற்செலுத்தினலு னுடைய நெஞ்சின் மருட்சிபோலே, மெத்தென மெத்தென இருனாலே உலகம் நிறைத்து கணவரைப் பிரிந்தோர்க்குத் தனிமைமேலும்படி செறித்த சுடரையுடைய ஞாயிறு *அத்தகிரியைச்சேர, மிடியாலே இ-த்தந்தஞ்சினவன் வலியின்றகைமை கெட்டுச்சென்று ஒருவனை வேண்டுகின்றவனுடையநெஞ்சு போலே, மரமெல்லாம் முதற் பொலிவழிந்து, பின்பு அம்மரமெல்லாம் இரப்பாரைக்கண்டு இருந்தவிடத்தினின்றும் எழுந்திருந்துபோய் மறைகின்றவ னெஞ்சு கண்ணோடாதுருவியுமாறுபோல, இலைகளெல்லாம் குவிய வருகின்ற மாலாய் நீதான் நாலுதிக்குஞ் சேர நிக்கமுதும் - நிழலுமாயிய காலத்திலே

கூற்றுவன் விளக்கம் அமைத்த செக்கர்வாளிடத்துத் தோன்றின துதிய யுடைய பிறை தனக்கு எய்துகக்கொண்டு(ஈ)பல்லுயிரையுஞ் சேக்கக்காடற்கு நக்காற்போலும் உட்குதலையுடைய கடியமாலையா யிருத்தாய். எ - து.

க. (அ) "ஒன்றையெயிற்ற தொருபெரும்படி யுலகம் விழுங்க வங்காந்து, நின்றற்போல நிழலுமிழ்து நெடுவெண்டிசை சொல்லங்க, வின்றிற் குருதி வானவா யங்கரத் தென்னை விழுங்குவா, னன்றே வந்த தும்பாலை யாளியே ஞாவி யாடாய் கொல்" சீவக. ௪௯௦. (ஆ) "விரி மலர்ந் தென்றலாம் வீசபாசமு, மெயிற்றசு செக்கரு மிருநுங் காட்டலா, லரியவட் நனறரு மஞ்சி மாலையா, கருநிறச் சொம் மயிர்க் காலன் றேன்றினான்" கம்ப. மிதினைக்காட்சிப். ௬௨. (இ) "கூற்றங் கரந்து கொடியுன் மலை வடிவுகொண்டு, தோற்றஞ் சிறு பிறை யேயெயி ருக்க துறையிருந்து, தேற்றத் தரும்பெடை யன்ன

முன் சேவலுஞ் சேக்கைபுரு, மாற்றுந் திறமறி யேனவ ரோடுன்
தகன்றனவே” அம்பிகாபதி கோவை. ௧௯௪.

உ. (அ) “மெல்லெ, னருளிற் பிறக்கு மறநெறி” நான்மணி. ௭. (ஆ)
“அறனு, மருளுடையான் கண்ணதே யாகும்” சிறுபஞ்ச. ௩.

௩. (அ) “தருமமென் றெருபொரு ளுளது நாவிலா, விருமையி னின்பமு
மெளிதி னுக்குகால்” கந்த.....(ஆ) “அறமே, யிருமை யுத்துணை
யாகுவ தன்றிமற் றில்லை”

௪. (அ) “மன்னுயிர்ப் பன்மையும் கூற்றத் தொருமையும்; நீன்ஞாமி
தூக்கிய” புறம். ௧௧: ௩ - ௪. (ஆ) ஒருமைக் கடும்பரி யூர்வோ னுயிர்த்
தொகை, யொருபக லெல்லையி னுண்ணு மென்ப, தாரிய வரச
(பிரதிபேதம்) * அத்தமசிரியை.

எடுஅ

கவித்தொற்கை கஉர.

முன்னர் நின்றமலை உட்குதலையுடைய மாலையெனப் பின்னர் வந்த
* மலை விசேடித்துநின்றது.

க0 மாலேநீ, உள்ளங்கொண்டகன்றவர் துணைதாராப்பொழுதின்கண்
வெள்ளமா (க) னிறநோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான்போ
ல்லற்பட்டிருந்தாரை யபர்ப்பிய வந்தாயோ

எ - து: இவ்வனங் கடிய நீ என்னெஞ்சத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்டு
நீங்கினவர் எனக்குத் துணையாந்தன்மையைத் தாராத காலத்திலே வெள்ளத்
திலே அகப்பட்டுக் கரையிற மாட்டாத மானினது மருமத்தைப் பார்த்து
அம்பைத் தொடுக்குங் கொடியவனைப்போல அல்லலிலே அழுந்தியிருந்த
என்னைக் கையறவெய்துவிக்க வந்தாயோ? எ - று.

மாலே நீ என வருகின்றவற்றையும் தாவொடு கூட்டி முற் கூறியவாறே
பொருளுரைக்க.

க௩. மாலேநீ, ஈரமில் காதல நிகந்தருளா (உ) விடனுக்கிப்
(௩) போர்(௪) தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார் போ
லாரு குற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ

எ - து: இங்ஙனம் கடிய நீ அருளில்லாத காதலர் வீட்டுநீங்கி அருளா திருத்த காலத்தைப் பார்த்துப் (ரு) போரிலே தோற்றிருந்தவர்களை அவர்கள் பட்ட தோல்வியை இகழ்த்து சிரிப்பாரைப்போலே பொறுத்தற்கரிய வருத்த முற்ற என்னை வருத்துவிடவந்தாயோ? எ - று.

ரமார்க்களத் தறிய, தூழி லாட்டிய சூழ்கழல் வேந்தன்” சீலப்: உச: உகடு - உகடி.

க. (அ) “சிலைமாண் கடுவியை+ கடுவியைத் தழுத்தி” (ஆ) “வரிமர னோன் ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ, யருநிரத் தழுத்திய வம்பினர் பலருட, னண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு” (இ) “வெள்வோ, வாத னெழினி யருநிரத் தழுத்திய, பெருங்களிற் றெவ்வம் போல” என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் ௩௧௪: ௧ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. இடன் - காலம். கலி. ௧௨௧: ௨௩.

௩. “போர்..... வந்தாயோ” என்பது செய்கை யல்லாத மாலைப் பொழுதினைச் செய்யாமாயிற் றொழிப்படுத்திடக்கி உவமவாயிற்படுத்தி தென்பர். ௩௪; தொல். பொருளி. கு. உ.

௪. “ஒருவனை யொருவ னடுதலுந் தொலைதலும், புதுவ தன்று” புறம். ௪௧: ௧ - ௨.

௫. (அ) “தனக்கிரிக் தானைப் பெயர்புற நகுமே” புறம். ௨௮௪: ௮;

(ஆ) “வானக மண்ணு மெல்லா நகுநெடு வயிற் தோளா, னானகும் (பிரதிபேதம்) * மாண்பை விசேடித்த.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௩.

எடுக

போர்தொலைந்திருந்தார், தொழிவின்றொழில் தொழிலுடையதன்மேல் நின்றது.

௧௩ (க) மாலைநீ, கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராப் பொழுதின்கண்

(உ) வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு நுழைப்பான்

காய்த்தனோ யுழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ [போற்

எ - து: இங்ஙனம் *கடிய நீ எனக்குப் பற்றுக்கோடாதலை அமைந்தவர்
என் வருத்தத்தைப் போக்குகலைச் செய்யாத காலத்தே முன்பே வெந்ததொரு
புண்ணிலே பின்பு ஒருவேலைக்கொண்டு சொருகுவாண்போலே மெய்
வெதும்புதற்குக் காரணமான காமநோயிலே அழுந்துகின்ற என்னையுள்ளி
உள்ள அறிவையுங் கலங்குவிக்க வந்தாயோ? எ - று.

† எனவாக்து

எ - து: என்று அவள் கூறும்படியாக. எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உ0 இடனின் நலைத்தரு மின்னாசெய் மாலை
துனிகொ டயர்தீரக் காதலர் துணைதா
(நு) மெல்லியான் பருவத்து மோனின்ற கடும்பகை
யொல்லென நீக்கி மொருவாது † காத்தோம்||
நல்லிறை தோன்றக் கெட்டாங்
கில்லா கின்றா ளிருளாகத் தொளித்தே

பகைவா மெல்லா கருவொன் றதற்கு நாணன்” கம்ப. கும்ப. ௧௧.
(இ) “முன்னை வைகலின் முரித்தன நென்றே, பன்னு மோர்வாசை
பரந்ததுமன்றிப், பின்னு மிப்பகல் பிழைத்தன நென்றா, வென்னை
யாவர்களு மென்றாவர் மாதோ” கந்த. மூன்றாட்பாணு. ௧௪௮.

௧. பொழுதொடு கேட்டுநபோலக் கூறியதற்கு, “(மாலைநீ.....)
காய்ந்த கோயுழப்பாணைக் கலக்கிய வந்தாயோ [..... மாலை]”
என்பது மேற்கோள்; நோல். செய். கு. ௨௦௦. ௩௪.

௨. (அ) “மாலை, வெந்துயர்க் கண்ணின் வெலிட்டதுபோல், வந்திறுத்
தன்றால் வலியெனக் கில்லென” (பெருங். (௧) ௩௩: ௧௧௦)
என்பதும் (ஆ) “வெந்தபுண் வெலெறிந் தற்றால்” (கலி. அந: ௩௦)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பரர்க்க.

௩. “நல்லற நெறிநிறீஇ யுலகாண்ட வாசனயி, னல்லது மலைந்திருந் தற
நெறி நிறுக்கல்லா, மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவா,
வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருன்மாலை” கலி. ௧௨௧: ௪-௭.

(பிரதிபேதம்) *கடியநீ, † எனவாக்தென்றில் ஆக்கரை. ‡ காத்தாற்று நல்லிறை.

*எ-து: ஆற்றுதற்கோரிட மின்ருக அலைத்தலைச்செய்யும் பொவ்வாங்கே செய்யும் மாலக்காலத்தாலே வெறுப்புக்கொண்ட வருத்தந்தீரும்படி காதலர் விரைந்து வருகையினாலே, அம்மலை இரக்காலத்திடத்தே சென்றொளித்து. காற்படையாலே இளைத்த அரகன் இளைத்த பருவத்தே அவனுக்கு மேலாய் வந்த அடியபனையானது அந்தப் பகைமையை விரையப்போக்கி நீங்காமல் தின்று காத்து நடத்தும் எல்ல இறைவன் வந்து தோன்றக் கெட்டுப்போனாற் போலே, இவ்வையாகாரின்றதெனக் கண்டோர் கூறினர். எ - று.

|| பகை கெட்டாங்கு மலை ஒளித்து இவ்வாகின்றதென்க.

இதனால், கண்டோர்க்கு ஆக்கம்பற்றிய மருட்கை பிரந்தது.

(க)இஃது இளையிடை சொற்சேடிவந்து எண்ணிடையிட்சி என்னம் குன்றிய கொச்சகம். (உ)

(கஉக.) ஒன்சுடர் கல்சேர வலகூருந் தகையது

தென்கட லழுவத்துத் திரைநீக்கா வெழுதருஉந்

தண்கதிர் மதியத் தணிவிலா நிறைத்தரப்

புள்ளின மிரைமாந்திப் புகல்சேர வொளியான்று

வள்ளிதழ் கூம்பிய மணிமரு ளிருங்கழி

பள்ளிபுக் கதுபோலும் பரப்புநீர்த் தண்சேர்ப்ப;

எ தாங்கருங் காமத்தைத் தணந்துநீ புறமாறக்

தூங்குநீ நிமிழ்திரை துணையாகி யொலிக்குமே

யுறையொடு வைகிய போதுபோ லொய்யென

நிறையான திழிதருஉ நீர்நீந்து கண்ணுட்கு;

உக வாராய்நீ புறமாற வருந்திய மேனிபாட்

காரிருட் டுணையாகி யசைவளி யலைக்குமே

க. (அ) இச்செய்யுளுக்கு (தொல். செய். கு. கடுகு. கச்.) இக்குறிப்பே சிறிது வேறுபடக் காணப்படுகின்றது; (ஆ) பேராசிரியரும் “அரு

மீர்த்த காட்சியா னதனோக்கா னயஞ்செய்யான்” எனவும்.....
அடக்கியவின்றி அடிசியிர்ந்தொழுதியது போலும் கொச்சகம் வருங்
கால், ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும்போலத் தனிச்சொற்பெற்றும்
பெறுதும் வரும்” என்ற கூறி, இதனைத் தனிச்சொற் பெற்று வந்த
தற்கு உதாரணங்காட்டினர்; நோல். செய். கு. கடுகி.

(பிரதிபேதம்) * எ-து என்ற அவன் உறுப்படியாகூற்றுதற்கு, † அனினிசுத்த, ‡ கடி
யகையறிந்த, அப்பகை, கடியபகையான அத்தப்பகை, || பகைசெட்டாக்
கெஞ்ச மாகி.

ஐத்தாவது நெய்தல் ச.

எகக

கமழ்தண்டா னுகிர்த்து வுழுற்ற கோடல்வி
யிதழ்சோருங் குலைபோல விறைநீவு வணையாட்டு;

கடு இன்றுணை நீரீப்ப விரவினுட் டிணையாகித்
தன்றுணைப் பிரிந்தயா அந் தனிக்குரு குசவுமே
பொண்சுடர் ஞாயிற்று விளக்கத்தா னொளிசாம்பு
நண்பகன் மதியம்போ னலஞ்சாய்ந்த வணியாட்டு;
எனவாங்கு;

உர எறிதிரை தந்திட விழிந்தமீ னின்றுறை
மறிதிரை வருந்தாமற் கொண்டாங்கு நெறிதாழ்ந்து
சாயினள் வருந்தியா ளிடுமீபை
பாய்பரிக் கடுந்திண்டேர் களையினோ விடனே.

இது தலைவன் ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைவி ஆற்றமைகூறி
வளையக் கருதிறையாயிள் ஓங்கிடமெனக்கொல்லியது.

இதன் பொருள்.

ஒண்(க)சுடர் கல்சேர வுலகருந் தகையது
தெண்(உ)கட லமுவுத்துத் திரை *நீக்கா வெழுதருடந்
தண்கதிர் மதியத் தணிநிலா †நிறைத்தரப்
புள்ளின மிரைமாந்திப் புகல்சேர வெலியான்று
(உ) வள்ளிதழ் கூம்பிய (சு)மணிமரு ளிருங்கழி
பள்ளிப்புக் கதுபோலுந் பரப்புரீர்த் தண்சேர்ப்ப

எ - து: ஒள்ளிய ஞாயிறு அத்தவிரியைச் சேர்தலானும் உலகெல்லாம்
தன் ஒளிபரக்கும் || தன்மையதாகித் தெளிந்த கடற்பரப்பிற் றிரையைநீக்கித்

க. இத்தூற்பக்கம் எடுக்க: க - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “கடலமுவு நீந்தி” சீவக. ௫௦௭. (ஆ) “கருங்கட லமுவுத்து”
பெருங். (க) சடு: ௮௮.

ங. பிறிது பொருளோடு உவமை கூறுது பொருள்தோற்றிய விடத்தோடு
நோக்கி முன்னமரபால் உவமை கூறியதற்கு, “வள்ளிதழ்..... ..தன்
சேர்ப்ப” என்பது மேற்கோள்; தோல். உவமை, கு. உக. ‘பிறிதொடு’
இனம்.

ச. “இனமீ னிருங்கழி யோத முலாவ, மணிநீர் பாக்குத் துறைவ”
திணைமொழி. சச.

(1) திபேதம் * கீங்காயெழுதரு. † நிறுத்தா, நியத்தா. ‡ புக்கபோதும், || தன்மையதாகி.

98

எகஉ

கவித்தொடை கீஉக.

தோன்றுந் தண்ணியதாகிய கதிரையுடைய மதியத்தினது அழகையுடைய
நிலாமிருகைச்செய்கையினாலும் (க) பறவைகளின் இளையை நிறையத்தின்று தாள்
தங்கும் (உ) புக்கங்களைச் சேர்க்கையினாலே தன்னிடத்து ஆரவாரம் அடங்கப்பட்டு
வளவிய இதழ்களால் குவிந்த நீலமணியென்று மருளும் பெரியகழி துயில்
கொண்ட தன்மையை யொக்கும் கடலையுடைய குளிர்ந்த சேர்ப்பினே! எ-று.

தகையதாகி எழுதரும் மதி. ஞாயிறு படுதலும் மதியத் தோன்றுதலும்
பறவைகள் புக்கச்சேர்த்தற்குக் காரணமென்று கொள்க.

அவை சேர்க்கையினாலே ஒளியவித்து * போயதைப் பள்ளிபுக்காற்போலே
இருந்ததென்றது தன்குறிப்பை அதன்மேலேற்றிக்கூறியதோர் உவமவிசேடம்.
இஃது “சுரீ இக்கூறலுமரீ இயப்பண்பே” என்னும் (ங) உவம விவரங்குத்திரத்தில்
அடக்கினும், இதழ் கூம்புகலும் துயிற்கு அடையாய் நின்றது.

ஞாயிறு கல்சேர்த்ததனைத் தலைவன் இட்டுப்பிசிந்து தன் மனையிலே
சேர்த்திருத்தலிற் களவு புலப்படாத தன்மையாகவும் மதியத்தின் நிலாப்
பரத்தனை அவிவிட்டுத் தாவலின் விளக்கமாகவும் பறவைகளின் ஆரவாரம்
செட்டனை இவ்விரண்டினாலும் அவர்தூற்றுகின்ற மகனிரொலி அவிந்து

இவ்வூர் துயில்வின்றாத போலிருந்த தன்மையாகவும் உன்னுறை யுலமங்குறுக.

எ தாங்கருங் காமத்தைக் தணந்துநீ புறமாறத்
தூங்குநீ ரிமிழ்திரை துணையாகி யொலிக்குமே
(ச)யுறையொடு வைகிய போதுபோ லொய்யென

(ந)நிறையான திழிதாட (அ)நீர்நீந்து கண்ணாட்டு

எ - து: நீ இட்டுவைத்துப் பிரிந்து நின்னூரிடத்தே உறைந்து முன்பு
நின்னெஞ்சில் தாங்குதற்கரிதாய்ப் போந்த காமத்தை நின்னிடத்தினின்றும்
கைவிடுகையினாலே துளியோடே தங்கின பூப்போலே நிறக்குமளவில்
அமையாதே விரைய விழும் நீரிலேகிடந்து நீந்துகின்ற கண்ணையுடையவட்டு

க. "பறவைபாட் டடங்கினலே பகல்செய்வான் மறைந்தனனே"
சீலப். எ: சஉ.

உ. புசுவென்றது, புருமிடமாகிய மரப்பொந்து உடு முதலியவற்றை.

ங. நொல். உலம. கு. கூட.

ச. "நீலங் காரொதிர் பவைபோ, விணரோக் குண்கண் ணீரில் வாலே"
(கலி. எ: ௧௧ - ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புரோக்கற்பாலன.

ஞ. "நிறைநிலா நோய்கூர நெடுங்கனி ருகுத்தனலே" சீலப். எ: சஉ.

க. (அ) "உள்ளம்போன்றுள்வழிச் செல்கற்பின்வெள்ளநீர், நீந்தலமன்னோ
வென் கண்" துறங். ௧௧௭௦. (ஆ) "நெடும்பெருங்க ணீர்தின நீர்"
பு - வே. பெருந்திணைப். பெண்பாற். அ.

பிரதிபேதம்) * பெய்கைபள்ளி, † உயிலடங்கிலும்.

ஐந்தர்வது நெய்தல் ச.

௭௬௩

அசைகின்ற கடலிலே எழுந்து முழங்குகின்ற திரைதான் துணையாகி நின்ற
ஆரவாரியாநிற்கும். எ - து.

(க) *வருத்துகின்ற திரை தான் துணையாக ஒலிக்குமென்று அஃது
(௨)இறந்துபடுத்தாது நின்றமைபற்றிக் கூறினான்.

கக (௩)வாராய்நீ புறமாற வருந்திய மேனியாட்
காரிருட் டீணையாகி பசைவளி பலைக்குமே
கமழ்தண்டா துதிர்த்துக் (ச)யுழூற்ற கேடடல்வீ
யிதழ்த்சோருங் குலைபோல விதைநீவு வனையாட்டு

எ - து: நீ ஈண்டு வாராயாய் நின்மனையிடத்தே இருந்து வருந்திய
மேனியையுடையவாட்டு நீ வைத்த வேட்கை நின்னிடத்தினின்றும் கைவிடு
கையினாலே கமழ்கின்ற தண்ணியதாது உதிர்த்து சித் தும்படி முறைமையுற்ற
இதழ்தகன்வீழும் குலையினையுடைய கோடல்வீப்பால் இறையினின்றும் கழலும்
வனையினையுடையாட்டு நிறைந்த இராக்காலத்தே அசைத்து வருகின்ற
காற்றுத்தான் துணையாகின்று வருத்தாநிற்கும். எ - று.

இனி மேனியாட்டு வருந்திய நீ வாராயாய்ப்புறமாற என் றுமாம்.
கரு இன்றுணை நீரீப்ப விரவினுட் டீணையாகித்
தன்றுணைப் ||பிரிந்தயாஅந் தனிக்(௩)||குரு குசவுமே

க. "சத்துங் கடலும் .....பெரும்பகை யாய்விட்ட வாடொரு பைத்
தொடிக்கே" என்பது இங்கே கருதற்பாலது.

உ. இறந்து படுக்கல் - இறந்துபடச் செய்தல்.

௩. வேற்றுமையெக்கினுள் ஒருருபு ஒருபொருண்மேற் பலவெக்கிவந்து
ஒரு வினையான் முடிதற்கு, "வாராய்நீ... ..வனையாட்டு" என்னும்
பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, 'இதனுள் காண்காவது அடுக்கிவந்து
அலைக்குமென்பதனோடு முடிந்தவாறு காண்கொள்க' என்பர், தெய்;
தொல். வேற்றுமையங்கி. கு. கஅ. 'உருபுதொடர்ந்து'

௪. "அலங்கிதழ்த் கோடல் வீயுருபவைப்பா, விலக்கே ரெல்வனை யிறையு
ரும்மே" (கல். எ: கதி - கசு) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இத்தற்
பக்கம் சுகக: சு-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௫. குருகு: செய்தனிலத்துக்குறித்தாகக் கூறப்படும் ஒருபதவை; கரிய
காலையும் வெண்ணிறத்தையும் உடையது; பனைமடலிற் கூடுகட்டிக்
கொண்டு வடுவது; மீன் யாமை முதலிய நீர்வாழ்விடங்களை யுண்டு உயிர்
வாழ்வது; துணைபிரித்திருப்பின் வருந்தி அதனை அழைக்கும் இயல்
பினது; நள்ளிப்பில் உயவுவது; இதற்குச் சங்கும் இதன் காலுக்குத்

(பிரதிபேதம் * வருத்தகின்றதான். ↑ஒலிக்குமென்றத இஃது. 'சேரும். ||பிரிந்தயாம்

.பொண்சுடர் * ஞாயிற்று விளக்கத்தா னொளிசாம்பு

† நண்பகன் மதியம்போ னலஞ்சாய்ந்த வணியாட்டு

நினையரிதானும் வெண்டாமும்பூவுக்கும் வெண் கூதானம்பூவுக்கும்
இதுவும் உவமையாகக் கூறப்படும்; இதனிடரும் துவியென்று அருகி
வழங்கும்; இந்நைக் கொக்கென்பாரும் நாரையென்பாரும் அன்ன
மென்பாருமுனர்; இப்பெயர் கீர்வாழ் பதவைக்கெல்லாம் பொதுவாய்
வருமாயினும் (அ) “கொக்கினக்காள் குருகினக்காள்” என வேறு
வேறு விளிக்கப்படுதலின், கொக்கு அன்றென்றும் கருங்கால் கூறப்
படுதலின் நாரையும் அன்னமும் அன்றென்றும் துணியலாகும்.
இதன் இன்றாலுக்கு யாழொலியும் இதன் கூட்டத்தின் ஆர்ப்புக்குத்
தேர்மனையொலியும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இது வெண்
ணிமழுண்டமையால் வெள்ளாங்குருகென்றும் வழங்கும். அதனோடு
சிறுமையென்னும், அடையுமடுத்துச் சிறுவெள்ளாங் குருகென்றும்
வழங்கும்; அது யானையங் குருகினும் இது சிறிதென்பது பற்றிப்
போலும். (ஆ) “புன்னை, வாவிணர்ப் படுகினைக் குருகிறை கொள்ளு,
மல்குற காண லோங்குமனை வடைகரை” (இ) “கருங்கால் வெண்
குருகு” (ஈ) “பெண்ணை, வீங்குமடற் குடம்பைப் பைதல்வெண் குருகு,
நன்னென் யாமத் துயவுதோ றுருகி” (உ) “பெண்ணைத் தோடிட
லேறிக், கொடுவாய்ப் பேடைக் குடம்பைச் சேரிய, வுயிர்செலக்
கடைஇப் புணர்துணைப், பயிர்த லாளு பைதலங்குருகே” (ஊ) “கெய்த்
தலைக் கொழுமி னருக்த வினக்குருகு, குப்பை வெண்மனை லேறி”
(எ) “குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை” (ஐ) “கோடுதுணர்ந்
தன்ன குருகொழுக்கு” (ஐ) “நினைத்தா ளன்ன சிறுபகல் கால,
வொழுகுநீ ராரல் பார்க்கும், குருகுமுண்டி” (ஒ) “தாழை குருகினுந்
தண்ணர் துறைவனை” (ஓ) “தாழை வெண்பூக், குருகென மலரும்
பெருந்துறை” (ஔ) “பிணர்முடத் தாழை விரிமலர் குருகென, செடுங்
கழிக் குறுங்கயல் செய்தலுண மறைந்தும்” (ஐ) “குருகிருந் தன்ன,
வண்பிணி யவிழ்ந்த வெண்கூ தாளத், தலங்குருகை யலரி” (அஅ)

“துறைபோ கறுவைத் தாமடி யன்ன, நிறங்ளர் தாவீச் சிறு வென்னங் குருகே” (ஆஆ) “யாழ், கரம்பிசைத் தன்ன வின்ருயற் குருகின்” (இஇ) “விருத்தின் வெண்குரு கார்ப்பின்.....பண்ணமை நெடுந்தேர்ப் பரையி னெலிக்குந், தண்ணக் துறைவன்” (ஈஈ) “வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை” (உஉ) “யாணையக் குருகின் கானலம் பெருந்தோ, டட்ட மன்ன ரார்ப்பிசை வெருடங், குட்டுவன் மரத்தை” என வருபவை இங்கே அறிதற்பாலன. வடமொழியில் ‘க்ரொளஞ்சகிரி’ என்பது தமிழில் ‘குருகுபெயர்க் குன்றம்’ என்று கூறப்படுதலானும்

(பிரதிபேதம்) * குயிற்றுவினக்கத், † கம்பகல்.

ஐந்தாவது நெய்தல் நு.

என்றி

எ - து: இனிய துணையாகியநீ கைவிட்டு உன்மனைபிடத்தே இருக்கையினாலே ஒள்ளிய கூடரையுடைய (க)ருகயிற்றினது மிக்க ஒளியாலே தன் ஒளி கெடுகின்ற உச்சிக்காலத்து மதிபோலே நன்மைகெட்ட முகத்தினையுடையாட்கு இராக்காலத்திடத்தே தன் சேவலைப் பிரிந்து வருத்துத் *தனிக்குருகு தான் துணையாகி உசாவாநிற்கும். எ - று

எனவாங்கு, அசை.

உ0 எறிதிரை தந்திட விழிந்தமீ னின்றிறை

மறிதிரை வருந்தாமற் கொண்டாங்கு நெறிதாழ்த்து

சாயினள் வருந்தியா ளிடும்பை

பாய்பரிக் கடுந்திண்டேர் களையினே விடனே

எ - து: இனிய துறையிடத்தே எறிவின்ற திரை ஏறக் கொண்டெடுத்து போகடுகையினால் எச்சரிவேகிடத்த மீனை மீள்கின்ற அத்திரை வருந்தாமடி கைக்கொண்டுபோன தன்மைபோலே நீ முன்பு நடத்தின நெறி தாழ்கையினாலே மெலிந்தனளாய் வருந்தினவாளுடையவருத்தத்தைப் பாய்த்துசெல்லும் பரிபூண்ட கடிய திண்ணிய தேர் வெளியாக வரையோடே வந்து களையுமாயின் நல்லகாலமென வரைவுகடையினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசையு பிறத்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக் கலி.

(கஉஉ.) கோதை யாயமு மன்னையு மறிவுறப்

போதெழி லுண்கண் புகழ்நல னிழப்பக்

காதல்செய் தருளாது துறந்தார்மாட் டே தின்றிச்

சிறிய துனித்தனை துன்னுசெய் தமர்ந்தனை

பலவுறு நடுக்கினை யினைபெங்கி யழுதனை

யலவலை யுடைபை யென்றி தோழி ;

கேளினி;

க்ரௌஞ்சமென்பது அன்றிலின் பெயரென்பராதலாலும் அன்றி
லுக்கு(ஊஊ) “தடவுநிலைப்பெண்ணைக், கொழுமடலிழைத்தசிறுபொற்
குடம்பைக், கருங்காலன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல், வயவுப்பெடை யகவும்
பாலுட்கங்குல்” எனப் பனைமடல்வாழ்க்கையும் கருங்காலுடைமையும்
துணைபிரியா வியல்பும் கூறப்படுதலாலும் குருகென்பது அன்றிலா
விருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது; இன்னும் ஆராய்தற்பாலது.
அன்றிலின்செய்தி கலி. கஉக: கஉ-ஆம் அடிக்குறிப்பிற் கரணலாகும்,

க. (அ) “பகலாங்கட் பையென்ற மதியம்போல்” கலி. ௩௪௩: உ; (ஆ)

“விரிகதிர்ப் பரிதி முன்னர் வெண்மதி மழுங்கும்” நைடந. போர். உ.

(பிரதிபேதம்) * தனிக்குருகுனை. † போடுகையுலே.

௭௭௭

தலித்தொகை கஉஉ.

அ மாணெழின் மாதர் மகளிரோ டமைந்தவன்

காணும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினும்

பேணி யவன்சிறி தனித்தக் காலென்

ஊணி நெஞ்ச நெகிழ்தலுங் காண்பல் ;

கஉ இருளுறழ்ந்ருங்குந்தன் மகளிரோ டமைந்தவன்
நெருளும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினு
மருளி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
மருளி நெஞ்ச மகிழ்தலுங் காண்பல் ;

கக ஒள்ளிழை மாதர் மகளிரோ டமைந்தவ
னுள்ளும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினும்
புல்லி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
னல்ல நெஞ்ச மடங்கலுங் காண்பல் ;

உ௦ அதனால்;

யாம நடுநாட் டியில்கொண் டொளித்த
காம நோயிற் கழீஇய நெஞ்சந்
தானவர் பாற்பட்ட தாயி
முழயிர் வாழ்தலோ நகைநனி யுடைத்தே.

இது காமஞ்சாலா இளமையோன்வயிற் பின் களவோழக்கம் ஒழுகிய
தலைவன் இடையீட்டுப் பிரிந்து தோன்முறை மனைவியரோடு புணர்ச்சி
யெய்தி இருந்தானாக, அதனையறிந்து ஆற்றளாய தலைவி *ஆற்றமையைக்
கண்டு வினா தோழிக்கு அத்தலைவி அவனோடுமுதுகின்றவாறுத் தன்னெஞ்சு
அவன் வயத்ததாயவாறுங் கூறியது. “மறையின் வந்த மனையோன் செய்
வினை, பொறையின்ன பருகிய பருவரற் கண்ணும்” (க) என்பதனாலும்
“பிழ்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை” என்னும் (உ) துத்திரத்தானு
முணர்க.

இதன் பொருள்.

கோதை யாயமு மன்னையு மறிவுறப்
போதெழி லுண்கண் புதற்கல னிழப்பக்
காதல்செய் தருளாது துறந்தார்மாட் டேதின்றிச்

க. தொல். கற். கு. ௧௦.

உ. தொல். கற். கு. ௩௧.

(பிரதிபேதம்) * ஆற்றம்மகண்டு, † பருவரக்கன் என்பதனாலும்.

சிறிய துளித்தனை துண்ணெசெய் தாமிர்த்தனை
பலவுது நடுக்கினை நினைபேங்கி யழுதனை
யலவலை யுடையை பென்றி தோழி

கேளினி

எ-து: (க) கோதைபோல ஒழுங்குவிட்டு விளையாடும் ஆயத்தாரும் தாயும் அறிதலுறும்படி பூவினது அழகையுடைய கண்கள் புகழ்ந்த கலத்தை இழக்கும்படி முன்னர் நம்பிடத்தே யிக்க காதலை நிகழ்த்திப் பின்னர் நமக்கு அருளாதே ஒருகாரணமின்றி நம்மைத் துறந்தாரிடத்தே முன்னர்ச்சிறியவாக வெறுத்தனை; பின்னர் அவர் நமக்குப் பொருந்தாக் குறைகளைச் செய்கையிலே அக்குறைகள் பல நூறுமாக அடுக்கிக்கூறி அதிலே அமர்ந்தனை; அதுவேயுமன்றி வருந்திவங்கி அழலதுஞ்செய்தாய்; ஆகலான்நீ(2) அலமருதலை யுடையயாயிருந்தாயென்று சொல்லாநின்றாய்; தோழி! இனி அலமரலைக் கேளென்றான். எ - து.

ஏது, வடமொழி திரிந்து விகாரமாய் நின்றது.

அ (ந) மாணெழின் மாதர் மகளிரோ டமைந்தவன்
காணும்பண் பிலனாக லறிவேன்மன் னறியினும்
பேணி யவன்சிறி தனித்தக் காலென்
னாணி னெஞ்ச நெகிழ்தலுங் காண்பல்

க. (அ) "திண்ணிலைக் கடம்பின் நிரளவை வினையு, துணையதை மாலையிற் கைபிணி விடேளம்" துறிநீசீ. கௌ-கௌ. (ஆ) "கோதை யாயமொ டோரை தழீஇ" வுகம். சக: கக. (இ) "கடம்பு குடிய கண்ணிமலை போற், றொடர்ந்து கைவிடாத் தோழி மாரொடும்" சீவக. கக௦.

உ. அலவல்-அலமருதல் போலும்; "அலவுற்ற" (துறிநீசீ. ஏ) என்பதற்கு, 'அலம் வந்து' என்று பொருளெழுதப் பட்டிருத்தலும் காண்க. 'அல வலை' எனின் மனத்திற் றேன்றியதை ஆராயாது செய்தலாம்;

“அலவலை யில்லாத் குடியும்” தீரிகடுகம். ௩௪. “அலவலைச் செய்திக்
 ‘கஞ்சினன்” மணி எ: ௫௧. “அலவலை நீர்த்தா லத்தைநின் னலரென”
 பெருங். (௧) ௩௬: ௩௮௬. எனவருதல்காண்க. “அலவலைத்து வாழ்
 பவர்” பழ. ௩௨௬. என்பதற்கு, ‘நாணயில்லாததன்மையைச் செய்து
 வாழ்பவர்’ என்ற பொருள்செய்திருப்பது நோக்கி அலவலை யென்ப
 தற்கு, நாணயின்மை யென்று பொருள் கொள்வாரு முளர். பின்
 “நாணி னெஞ்சம்” என வருதலும் நோக்குக.

௩. கலீ. ௧௭ - ஆம் செய்யுட்டாழிசைகள் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.
 (பிரதிபேதம்) * இன்றியே மம்மை.

௭௯ அ கவித்கொதை ௧௨௨.

௭ - து: மாட்சிமையையுடைய அழகியையும் காத்தலையுமுடையமனைவிய
 ரோடே அவன் பொருத்தி நம்வருத்தத்தைப் பார்க்குங் குணமில்லாயிருத்தலை
 மிகவும் அறிவேன்; அறித்திருப்பினும் அவன் வந்து என்னைப் (௧) பேணிச்
 சிறிதாக அளிக்க என்னுடைய நாணயில்லாத செஞ்சம் என்வயத்ததன்றி
 அவனிடத்தே செகிழ்ந்து செல்லுதலையும் கண்டிருப்பேன். ௭ - து.

௧௨ (௨) இருளுற ழிருங்குந்தன் மகளிரோ டமைந்தவன்

நெருளும்பண் டிலதை லறிவேன்மன் னறியினு

மருளி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்

மருளி நெஞ்ச மகிழ்தலுங் காண்பல்

௭ - து: இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய தொன்
 முறை மனைவியரோடே அவன் பொருத்தி நம் வருத்தத்தைத் தெளியுங் குண
 மில்லாயிருத்தலை மிகவும் அறிவேன்; அறித்திருப்பினும் ஒருகால் அருள்
 பண்ணி அவன் சிறிதாக அளிக்க என்னுடைய மருளியாகிய *நெஞ்சம் அதற்கு
 மகிழ்தலையும் கண்டிருப்பேன். ௭ - து.

௧௩ ஒள்ளிமை மாநர் மகளிரோ டமைந்தவ

னுள்ளும்பண் டிலதை லறிவேன்மன் னறியினும்

புல்லி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்

னால்ல நெஞ்ச மடங்கலுங் காண்பல்

எ-து: ஒள்ளிய இழைவினையும் காதுலையுமுடைய தொன்முறைமனைவிய
 டோடே அவன் பொருந்தி நம்மை நினைக்கும் ருணமிலனாதலை † மிகவும்
 அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் அவன் சிறிதாகப்புல்லி அளிக்க என்னுடைய
 வருத்தத்துடைய நெஞ்சம் வருத்தமின்றாகலும் கண்டிருப்பேன். எ - று.

௨௦ அதனால்

(௩)யாம நடுநாட் டியில்கொண் டொளித்த
 காம நோயிற் கழிஇய(௪)நெஞ்சந்

க. “துணிசிறந் திழிதருங் கண்ணினீ ரதல்வார, வினிதமர் காதல
 னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு, நனிவினார் தளித்தவி னருபவன் முகம்
 போல” கலி. எக: ௪ - ௬.

உ. “இருளுற ழிருங்குந்த லிவண்மாட்டு” கலி. ௪௬: ௧௮.

ங. “யாமத்துர் துயிலவ ளலமரு மென்றோழி” (கலி. ௪௫: ௧௮.) என்
 பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. கலி. ௧௭: ௧௧-௨௧, எள: ௨௧-௨௪-ஆம் அடிகளும் அவற்றின் குறிப்புத்
 தனித் தனி இவ்விடத்துக்குப் பொருள் தருவனவும் இங்கே அறிதற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நெஞ்சமெழ்தலையும், † மிகவறிவேன்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கூ.

எனக்க

* தானவர் பாற்பட்ட நாயி

னுழியிர் வாழ்தலோ நனைநனி யுடைத்தே

எ - து: ஆகையினாலே காமநோயாலே மிக்க நெஞ்சந்தான்(௧)நடுநாண்
 யாமத்தில் நாக்கொள்ளுந் துயிலுவாங்கித் தொண்டு ஒளித்தவர் பருதியிலே
 பட்டுவிட்டநாயின், இனி காமிருந்து உயிர்வாழ்கையோ மிகப் பிறர் சிரித்தலை
 யுடைத்தென்று தோழி வரைவுகடாவுதற்குக் கூறினாள். எ - று.

இதனால், ‘தன்வயினுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தையும்’ (௨) கூறினாள்.
 இதனால், தலைவிக்கு † இழிவு பிறத்தது.

இது, கேளினி எனச் சொற்சீரடிவந்த்மையிற் கொச்சகம்.

(இ)

(கஉந.) (ந.) கருங்கோட்டு நறுப்புண்ணை மலர்சின்னை மிசைதொறுஞ்
சுரும்பார்க்குங் குரலினே டீருந்தும்பி யிையபூத
வொருங்குட னிர்மென விமிர் தலிற் பாடலோ
டரும்பொருண் மரின்மால் யாழ்கேளாக் கிடந்தான்போற்
பெருங்கட றுயிர்கொள்ளும் வண்டியிர் நறுங்கானல்;

* காணமை யிருள்பாப்ரிக் கையற்ற கங்குலான்
மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
காணவும் பெற்றாயோ காணையோ மடநெஞ்சே;

க. கொல்லேற்றுச் சுறவினங் கடிக்கொண்ட மருண்மலை
யல்லனைய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே;

கஉ. வெறிகொண்ட புள்ளினம் வதிசேரும் பொழுதினாற்
செறிவளை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே;
எனவாங்கு;

க. நடுநாள் - இடையாமம்; “நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் தஞ்சான்”
புறம். கஅக: ந.

உ. நோல். கள. கு. உஉ.

ந. இச்செய்யுள், தாவகப்பட்ட மாபிற்குதித் தாழிசை வந்ததற்கும்
(நோல். செய். கு. கஉஉ. பேர்.) தாவிற்கு அடியைந்தாகச் சுரிதகம்
நான்கடியாய்ச் சுருங்கி வந்ததற்கும் (நோல். செய். கு. கஉஉ. பேர்.)
மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * தாமவர, † ஓவீவு.

கன எல்லையு மிரவுந் துயிறுறந்து பல்ஹு

முரும்பட சவலனோய் செய்தான்கட் பெறனசைஇ

யிருங்கழி யோதம்போற் றடுமாறி

வருந்தினை யளியவென் மடங்கெழு நெஞ்சே.

இது காப்புயித்திக்கண் ஆற்றாத தலைவி தலைவன்பாற்சென்ற நெஞ்சின நோக்கி அழிந்து கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சின்னை *மிசைதொறுஞ்

சுரும்பார்க்குங் குரலினே (உ) டிருந்துமிடி யியையபூத

வொருங்குட னிம்மொன விமிர்தலிற் பாடலோ

டரும்பொருண்மராதின்மால்(ங) யாழ்கேளாக் கிடந்தான்போற்

பெருங்கட றுயில்கொள்ளும் வண்டியிர் நறுங்கானல்

எ - து: கரியகொம்பினையுடைய || புன்னையின்! சிறிய சின்னையில் ஈறிய தாகிய + மலர்தோறும் (அ) மலருஞ்செவ்வி பார்த்து நுகருதற்குச் சுரும்பினம் ஆரவாரிக்கும் ஒசையோடே + கரிய தும்பிகளும் ஒருங்கியைந்து ஊத! எழுந்த குரலுஞ் சேர இம்மெனும் ஒசைபட ஒலிக்கையினாலே அவற்றைக்கேட்டு யாவராலும் பெறாதற்கரியபொருளாகிய முறைமையினையுடைய திருமால்

க. (அ) “இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டிப் புன்னை” (ஆ) “கருங்கோட்டிப் புன்னை மலரிற் குதருந்தி, யிருங்களிப் பிரச மூத” நற். உசக: க, ஈகக: க - க0; (இ) “கருங்கோட்டிப் புன்னைப் பூம்பொழிற்” துறுந். கஉக. (ஈ) “சருங்கோட்டிப் புன்னைத் தங்குத் துறைவற்கு” ஐங். ககக; (உ) “பெருங்காற் புன்னைக் கருங்கோட்டி” பெருங். (க) ௪0: கஅ. (ஊ) “இரும்புகவைத் தன்ன கருங்கோட்டிப் புன்னை” கல். ஈக: கக என்பவற்றால் புன்னை கருங்கோட்டென்பது விளங்கும். அம்மரத்தைப்பற்றிய மற்றைச் செய்திகள் கல். ககக: கக - ஆம அடிக்குறிப்பிற் காணலாகும்.

உ. (அ) “இருந்தும்பி யியையபூத” கல். கஉஎ: ஈக. (ஆ) “திருத்தி விளிவண்டு பாட விருந்தும்பி, யின்குழ லாதும் பொழுது” கார். கடு.

ங. யாழ் கேட்டா னென்னு மிடத்து யாழிற் பிறத்த இசையை யாழென்

தலால், அது பிறந்தவழிக் கூறவென்னும் ஆகுபெயரென்பர் தெய்வச்; தோல். வேற்றுமைமயங்கி, ரூ. ௧௦. 'முதலிற்'

ச. "மலராக்காத், செல்லாவாஞ் செம்பொறி வண்டினம்" நூலடி. உஅங்.

(பிரதிபேதம்) * மீமிசைச் சரும்பார்க்குக் குழலிலேயே, † இசையூத, ‡ யாழ்கொண்டிடத், || புண்ணியுடைய சிறிய, + மலர்மிசைதொறும், + கரியதாயிய.

ஐந்தர்வது தெய்தல் கூ.

என்க

பாட்டோடே யாழையுங்கேட்டுப் பன்னிகொண்டவனைப்போலப் பெரிதாகிய கடலும் ஒலியவிந்து உறக்கத்தைக்கொள்ளும் வண்டு ஒலிக்கின்ற கானலின் கண்ணே. எ - று.

கெஞ்சே சென்றாய் என மேலே கூட்டிக்.

ஒதம் வடிந்தகாலத்து மிக்க ஒலியின்மை பற்றிக் கூறிற்று.

புண்ணை மலருஞ் செவ்வியார்த்து அவற்றை துகர்த்தற்குரியன துகர்கின்ற மையுங் கண்டு யாமுங் காமச்செவ்வி அறித்து நர் தலைவர் நுகாப்பெற்றிலே மேயென்று வருந்தியும், பாட்டையும் யாழையும்போலும் ஒசைகேட்டுக் கடலுட்படத் துயில்கின்ற காலத்தே யாமும் அவற்றைக் கேட்டுத் தலைவனிடத்தே துயிலப் பெறுகின்றிலேமேயென்று வருந்தியும், கெஞ்சசென்றதென மேலே வருகின்ற இவங்கற்பொருட்டு முன்னின்ற கருப்பொருள் இறைச்சிப் பொருளாய் நின்று உபகாப்பட்டி நின்றது. இஃதே, "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" (க) என்பதனான் உணர்க.

கூ (உ)காணுமையிருள்பாப்பிக் கையற்ற * கஞ்சுலான்

(ங)மாணுமோய் செய்தான்கட் சென்றாய்பற் றவனை(ச)நீ

காணவும் பெற்றாயோ காணுமையா நடகெஞ்சே

எ - று: அறியாமையுடைய கெஞ்சே! கானலின்கண்ணே பொருள் கீளக் கண்கள் காணாதபடி இருக்கத்தான் பரப்பி உட்கொண்டெல்லாஞ் செயலறு தற்குக் காரணமான கங்குலிடத்தே ஒரு மருந்தாலும் மாட்சிமைப்படாத காமநோயைச் செய்தவனிடத்தே போலும்; போன நீ புண்ணை அவனைக் கண்ணாற் காண என்கின்ற அவ்வண்ணுதானும் பெற்றாயோ, அவனைக் காண திருந்தாயோ கூறென்றான். எ - று.

உம்மை இழவுசிறப்பு. ‡ இனிக் காணப்பெற்றாயோ இல்லையோ என
|| ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்ததுநிற்க, ‡ அவனும் காணப்பட்டாயெனக்கூறி
+ ஓகாரத்தினை இரக்கமாக்கிக் கூறலுமாம்.

இது + நடுயாமத்துச் சென்றமை கூறினான்.

க. தொல். பொருளி. கு. கூடு.

உ. “காணுமை.....காணுயோ மடநெஞ்சே” என்பது தாழிசை
யெனவும் இடைநிலைப் பாட்டெனவும் படுமென்பர் பேராசிரியர்;
தொல். செய். கு. கூ. உ. நர்சினூர்க்கினியரும் அவ்வாறே கூறுவர்;
தொல். செய். கு. கூ. உ.

கூ. (அ) “மாணுநோயுழப்பதை” கூலி. கூ. உ. கூ. மாணுமை. அங்ஙனம்
வென்னும் பொருளிலும் வரும்.

ச. நெஞ்சொடு கேட்குந் போலக் கூறியதற்கு “நீ..... நெஞ்சே”
என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. உ. ௦௦. நர்.

(பிரதிபேதம்) + கக்குல்வாய், + போலாக், ‡ இனிப்பெற்றாயோ, || ஓகாரமையு + இரக்க
மாகக்கூறி, + நடுயாமத்து.

என

கவித்தொகை கூடும்.

க. (க)கொல்லேற்றுச் (உ)சுறவினங் கடிக்கொண்ட மருண்மலை
யல்லனோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ
புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே

எ - து: மடநெஞ்சே! கானலின்கண்ணே கொல்வின்ற(க) ஏறுகியசுறவி
னுடைய திரள் போலாரைப் போகாமற்காத்தலைக்கொண்ட மயக்கத்தை
புடைய மாலிக்காலத்தே வருத்தத்தையுடைய காமகோவையச் செய்தவனிடத்
தேபோனாய்; போன நீ பின்னை அவனைப் புல்லஎன்கின்ற அவ்வளவுதானும்
பெற்றாயோ, புல்லாதிருந்தாயோ கூறென்றான். எ - து.

இனிப் புல்லப்பெற்றாயோ இல்லையோ என ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி
உரைத்ததுநிற்க, *நீ அவனும் புல்லப்பட்டாயெனக்கூறி ஓகாரத்தினை இரக்க
மாக்கிக் கூறலுமாம்.

கஉ. ‡ வெறிக்கொண்ட (சு) புள்ளினம் ‡ வதிசேரும் பொழுதினாற்
செறிவளை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை(நீ)நீ
யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே

க. தொல். செய். கு. கௌ. நச். மேற்கோளில் 'தொல்லேற்று' என்னும் தாழிசை மூன்றாவதாகவும் 'வெறிகொண்ட' என்னும் தாழிசை இரண்டாவதாகவும் காணப்படுகின்றது.

உ. "செழுங்கதிர் மண்டில, மால்வரை மறைய.....மல்குகழித், துணைச்சுரு வழங்கலும் வழங்கும்"

ங. (அ) "கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே" தொல். மர. கு. கூ. (ஆ) "சுறவுப்பிறழிருங்கழி நீந்தி" தொல். கன. கு. 1௨௩. நச். மேற்கோள். என்பனவும்; (இ) "கோட்சுரு வினத்தொடு" (சீவக. ௧௫) என்பதன் விசேடவுரையில் 'முன்னே சுழியணந்தமைபெறுதலின், சுறவு கூறினார்' என்று எழுதியிருப்பதும் (ஈ) கடல் 'மகாலயம்' என்று கூறப்படுதலும் நோக்க, சுறவு செய்தனிலத்திற்கே உரியதென்று கொள்ளலாகும். (உ) மேலுள்ள தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் இளம் பூரணருரையில், 'பின்னைச்சுறவு, யாற்றுச் சுறவு உண்மையின், செய்புட்காவது கடல்வாழ் சுறவொன்றே யெனப் பிரித்தான்' என ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. இச்செய்தி ஆராய்தற்பாலது.

ச. "புள்ளின மிரைமாந்திப் புகல்சேர" கலி. ௧௨௨: ச.

ஞ. "நீ.....நெஞ்சே" என்பது உணர்வுடையதுபோல் நகைபற்றிக் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தொல். பொருளி. கு. ௨. நச்.

(பிரதிபேதம்) * தானகைப் புலப்புட்டா, † பொறிகொண்ட, வெறிகொண்ட. ‡ பரிசேரும்போழிஞல்.

ஐந்தாவது நொத்தல் கூ.

௭௭௩

எ - து: மடநெஞ்சே! அக்கானலின்கண்ணே ஒழுங்குகொண்ட பறவைத்திரள் தார் தங்கும் இடத்தே சென்றசேரும் மாலைக்காலத்தே முன்பு செறிந்தவனை கழுவப் பண்ணினாவிடத்தே போனாய்; போன நீ பின்னை அவனை மனத்தினை அறிய என்மின்ற அவ்வளவுதானும் பெற்றாயோ, அது தானும் அறியாதிருத்தாயோ கூறென்றான். வ - து.

இனி அறியப் பெற்றாயோ இல்லையோ என ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்ததுநிதிக், நீதான் அவனொலியப்பட்டாயென உரைத்து ஓகாரத்தை இரக்கமாக்கலுமாம்.

†எனவாங்கு அசை.

கக எல்லையு மிரவுந் துயிறுறந்து பல்லூ

(க)முரும்பட ரவலனோய் செய்தான்கட் பெறனசைஇ

யிருங்கழி யோதம்போற் (உ)றநிமிநாநி

வருந்தினை †யளிப்பவென் மடங்கெழு நெஞ்சே

எ - து: அது கூருமையின், பின்னும் அறியாமை பொருந்திய அளிக்கத் தக்க என்னெஞ்சே! பொறுத்தற்கரிய வருத்தத்தையுடைய காமநோயைச் செய்தவனாவிடத்தே பகலுமிரவுந் துயிலைக் கைவிட்டிக் கரியகழியில் ஓதம் போவதுவருவதாய்த் தடுமாறாதன்மைபோல நீயும் பலமுறையாகச் சென்றும் வந்துந் தடுமாறி அவனைப் பெறுதல் கூச்சி முடிவில் வருந்திவிட்டாய்; ஈதன்றோ நீபெற்றதென நெஞ்சின்கொக்கி அழிந்துகூறினான். வ - து.

இஃது “உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன், மறுத்துரைப் பதுபோ டெனஞ்சொடு புணர்த்தும்” (௩) என்பதனாக்கியது.

க. “அரும்பட ரவலனோ யாற்றுவ னென்னுது” (கலி.௨௮:௧௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “மணிநிற செய்த விருங்கழிச் சேர்ப்ப; னணர்நல முண்டகன்ற னென்றுகொ லெம்போற், நிண்மண லெக்கர்மே லோதம் பெயரத், துண்முக்கீர் தஞ்சா தது” (ஆ) “பறைவா யொலியோதம் பந்த ருகளந், துறைசேர் சிறுகுடியார் தஞ்சினுந் தஞ்சாய், நிறையின் மருண்மலை யெம்போல நீத்த, துறைவ னுடையையோ நீளாழி வீராய்” (இ) “வருதி பெயர்தி வருந்துதி தஞ்சாய், பொருதி புலம்புதி

நீயுள் - கருதுங்காற், பண்டினை யல்லையாற் பாழித்தோட் கோதை
யைக், கண்டனையோ வாழி கடல்" (௩) "போவாய் வருவாய் புரண்டு
விழுந்திராதி, நாவாய் குழற கடுக்குறவாய்.....ஆர்கவியே"

௩. தோல், பொருளி. கு. உ.

(பிரதிபேதம்) * ௧ அறிய, + சூங்க எல்லையும், † அனியையென். || இதயுள்ளே. + செஞ்
சொடு கிளத்தலென்பதனால்.

எஎச

கவித்தொலை கஉசு.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவு தோன்றிற்று.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(௧)

௧௨௪.) ஞாலமுன் றடித்தாய முதல்வற்ற முதுமுறைப்

பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தைஇய

நீலநீ நுடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிசை

வாலெக்கர் வாய்குழும் வயங்குநீர்த் தண்ணீர்ப்ப;

௧௩ ஊரல ரெடுத்தரற்ற வுள்ளாய்நீ துறத்தலிற்

கூருந்தன் செவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்

காரிகை பெற்றதன் கவினவாடக் கலுழ்பாங்கே

பேரல ரணிகொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால்;

௧௪ இணையிவ்வு ரலர் தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற்

புணையில்லா வெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்

றுணையாருட் டகைபெற்ற தொன்னல யிழந்தினி

யணிவனப் பிழந்ததன் வணைமென்றோ லல்லாக்கால்;

௧௫ இன்றிவ்வு ரலர் தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற்

னின்றதன் செவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மன்

வென்றனே லுதியேய்க்குந் திறனல நிழத்தினி

நின்றநீ ருக்கலுழு நெடுப்பெருங்க ணல்லாக்கால்;

௧௬ அதனால்;

பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் நெளித்தக்கா

லரிதென்னு ணெரிந்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப்
புரியுளைக் கலிமான்றேர் கடவுபு
விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே.

இது “வேளிப்பட வரைதல் படரமை வரைதலேன், றுயிரண்டேப்ப
வரைத லாறே” (க) என்பதனும் களவு வேளிப்பட்டபின் வரையாது
பொருள்வயிற் பிரிந்துவந்தாணத் தோழி எதிர்ப்பட்டுநின்று தலைவியது
ஆற்றமை கூறி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

க. தோல். கன. கு. சக.

ஐந்தாவது நெய்தல் எ.

எளநு

(கஉச.) ஞாலமுன் றடித்தாடி முதல்வற்கு முதுமுறைப்

(க)பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தைஇய

(உ)நீலநீ *ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிசை

வாலெக்கர் வாய்குமுள் வயங்குநீர்த் தன்சேர்ப்ப

எ-து: (க)உலகமுன்றையும் தன் திருவடியாலே அளந்த எப்பொருட்கும்
அடியாயிருக்கின்றவனுக்கு மூத்தமுறைமையினையுடைய(சு)நம்பிமூத்தபிரான்
அழகுபெற உடுத்த நீலத்தினது நீர்மையையுடைய ஆடை-யை ஒக்கும்படி
அழகைப்பெற்ற வெண்டிசையினையுடைய கடல் வெண்மையையுடைய
இமேணலிடத்தே வந்து குழ்த்து விளங்குகின்ற † நீரையுடைய தன்னிய
†சேர்ப்பனே. எ - து.

வெண்மை திரைக்கு அடையாய்க் திரை அருபெயராய் நின்றது; || நீல
வுடைக்கு வெண்மை = ஒப்பன்மையின்.

கடல் தன்சரையை இகவாமை நிற்றின்ற சேர்ப்பவென்றதனால், நீயும்
குடிப்பிறந்தார்க்குவரைத்துகொண்டுஇல்லறநிகழ்த்தவேண்டுமென்று + கூறிய
கரையைக் கடவாமல் வரைந்துகோடல் வேண்டுமென்று உள்ளுறையுமங்க
கொள்க.

நி ஊரல ரெடுத் ஁தாற்ற வுள்ளாய்நீ (நி)துறத்தவிற்
கூருந்தன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்

க. "பாளிற வண்ணன்போல்" கலி. ௧௦௪: ௮.

உ. (அ) "அலத்தான் முன்னம் பிள்தபகை யடர்ப்பான் கருதிப் பிளப்
புண்ட, சலத்தால் யமுனை பிணித்ததெனத் தயங்கும் படிசேர் தானை
யினான்" வில்லி. சிவனாபதி. ௪௦. (ஆ) "துளங்கொளி நீலநண்
டுகிலு தெத்தல், விளங்களி றன்னவல் விராமனோடி" (இ) "கொய்யு
நாண்மலர் விராகமழ் யமுனை கொய்யாத, செய்ய பொற்றாணர்
தேத்தொடை யொன்றொடு செறித்த, செய்வி ரும்குழ லிரேவாதி
கொழுநற்கு செய்யா, வைய நீலநண் டுகிலிரண் டளித்ததையன்றே"
பாகவ. அக்குறான்வந்த: ௧௧. நம்பிமுத்திரான் கோகுல. ௮.

ங. "மூவுலகு மீராடியான் முறைநிரம்பா வகைமுடியத், தாவியசே வடி"
கீலப். ௧௭.

ச. இத்துறப்பக்கம் ௧௪௪: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. "தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருளின்மை, யென்னையு மறைத்தா
னென் றோழி" (கலி ௪௪: ௮ - ௧) என்பதும் அதன் குறிப்புக்களில்
இவ்விடத்துக்கு ஒத்தனவும் இங்கே ஒப்புசோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * உடையோற்றகை, † நிரையபுடைய, ‡ சேர்ப்பனே கடல் தன் கரைய
.....உளஞ்ஹ உயமங்கொக்க யென்முகை நிரைக்கு. || நீலயாடைக்கு.
= ஒப்பன்மையின் ஊரலர், + கூறிக் கரைய. + என்ற உள்ஹை,
X சூர்ப்பவுள்ளாய்.

எஎசு

கலித்தொகை ௧௨௪.

காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கை

(க) ரீரல ரணிகொண்ட பிறைறுத லல்லாக்கால்

எ - து: காரிகைபெற்ற *தன் அழகு கெடும்படி மனக்கலங்குதலாலே
அப்பொழுதே பீர்க்கினது பூவினது அழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட
பிறைபோலும் நுதலல்லாத இடத்து, இவ்வுரிவள்ளார் அலரை உயர்த்துக்
கூப்பிடும்படி நீ இவனைக் கைவிடுகையினாலே மிகுபின்ற தன்னுடைய வருத்

தத்தையுடைய (2) காமனோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தான்; அதனால் பெற்றதென்? நுதல் புலப்படுத்தா நின்றுதே. ஏ - று.

காரிகைபெற்ற தன் கவின் - பிறர் இவ்வழகைப் பெறுதற்குக் காரணமான தன் அழகு; என்றது பிறர் (ங) மகளுக்கு ஒப்புக் கூறுமிடத்து இவள் உவமையாய் நிற்பனென்பதாம்.

இணைபில்லு ரலர் தூற்ற (சு) வெய்யாய்நீ துறத்தலிற் புணையில்லா வெவ்வனோ பெண்ணையு மறைத்தாண்மற் றுணையாருட் டகை||பெற்ற தொன்னல மிழந்தினி யணிவனப் + பிழந்ததன் (ரு) னனைமென்றோ எல்லாக்கால்

க. "நுதல், பீரல ரணிகொண்ட பிறைவனப் பிழவாக்கால்" (கலி. ௫௩. ௧௪ - ௧௫). என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. "என்றுதன் னகம்புடைப் பியலக் காணையா, லொன்றிய வுள்ளனோ யொளிக்க லுற்றன, ளின்றிவ ளகத்தது காமனோ யெனப், பொன் றவழ் பசுலைமெய் புகல லுற்றதே" துளா. கல்யாண. உகக.

ங. (அ) "உரவோ ரெண்ணினு மடவோ ரெண்ணினும், பிறர்க்கு நீ வாயி னல்லது நினக்குப், பிறருவம மாகா வொருபெரு வேந்தே" பதிற். ஏங். ௧ - ௩. என்பதும் (ஆ) "சூர்மருக் கறுத்த மொய்ப்பின் மதவலி, போர்மிகு பொருசு" (திருமுருகு. உஎடு. சு.) என்புழி, "பொருசு" என்பதற்கு, 'உலமிக்கப்படுவாய்' என்று உரையும், 'பொருவப்படுமவன், பொருளுனென நின்றது' என்று விசேடவுரையும் (இ) "பொருப்பிற் பொருசு" (மது. ௪௨) என்புழி, "பொருசு" என்பதற்கு 'ஒப்பற்றவனே' என்று உரையும் 'பொருளுனென்றது தான் பிறர்க்கு உலமிக்கப்படுவா னென்னும், பொருட்டு' என்று எழுதியிருக்கும் விசேடவுரையும், (ஈ) "ஒரு வீரரு முவமைக்கெதி ரில்லாவிற லுரவோன்" வில்லி. மணிமான். உஅ என்பதும் ஈண்டு அறிதற் பாலான.

ச. "எய்யா மையே யறியா மையே" நோல். உரி. கு. ௪௪.

ரு. "அனைமென்றோன்" பரி. எ. ௫௫. இந்நூல் ௪௦௦: ௪. குறிப்புப் பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * தன் கவின் பிறர் இவ.....நிற்பனென்பதாம். தன் அழகு கெடுமபடி

† நின்றதே இணையிலுள், பிழைக்கு|| பெறத்தொன், + இழந்தன்னையனை,

எ - து: தோழியர் தோள்களில் அழகுபெற்ற இயற்கை நலத்தையும் இப்பொழுது இழந்து, நீ அணிதலாத் பெற்ற செயற்கை நலத்தையும் இழந்த தன்னுடைய அணைபோன்ற மெல்லியதோ எல்லாத் இடத்து, தம்மிற்கடி இவ்வூரிலுள்ளார் அலர் தூற்றும்படி இவள் வருத்தத்தை நீ அறியாயாய் நீ துறக்கையினாலே * உண்டான தனக்கு உவமை கூறவொண்ணாத வருத் தத்தையுடைய காமகோபை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள் ; அதனாற் பெற்றதென் ? தோள் புலப்படுத்தா நின்றதே. எ - று.

கக இன்றிவ்வு ரலர் தூற்ற வெய்யாய் நீ துறத்தளி
வீன்றதன் வெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மன்
வென்றவே னுதியேய்க்கும் விறைவ னிழந்தினி
†ரின்றிரீ நகக்கலுழு நெடும்பெருங்(க)க ணல்லாக்கால்

எ - து: வென்றவேலினது முனையையொக்கும் வெற்றியினையுடைய நலத்தை இப்பொழுது இழந்து நீர் நின்று உரும்படியாக அழுத நெடிய பெரியகண் எல்லாத் இடத்து, இன்று இவ்வூரிலுள்ளார் அலர் தூற்றும்படி இவள் வருத்தத்தை அறியாயாய் நீ துறக்கையினாலே தன்னிடத்தே நின்ற எவ்வனோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள் ; அதனாற் பெற்றதென் ; கண் புலப்படுத்தாநின்றதே. எ - று.

கஎ அதனால்

பிரிவில்லாய் †போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கா
லரிதென்னு நிணிந்தவ (உ) நாய்நலம் பொய்த்தாய்
புரியுளைக்|| கவிமான்றேர் கடவு||
விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே

எ - து: அலர்ந்த குளிர்ந்த மாலையினையுடைய அதற்சியையுடைய மார்பனே ! அவ்வருத்தத்தாலே பிரிவில்லாதாணப்போலே நீ இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பின்னர்க் தெய்வத்தாலே பிரியேனென்று தெளிவிக்க, அப்பிரி வின்மை அரிதென்றுகருதாளாய் அதனை உண்மை என்று துணிர்த்தவளுடைய கெட்ட நலம் பண்டுபோலே நன்றும்படி நின்னெஞ்சிலே புரிந்த உளையினே

புடைய கவிமாப்பூண்ட தேரைச்செலுத்தாநின்ற எம்மனைபிடத்துச் செல்லும்
நின் செலவை விரைவாயாகவென வரைவுகடாயினான். எ - று.

க. “கரப்பினுங் கைபிகர் தொல்லாநின் னுண்க, னுரைக்கலுறுவதொன்
றுண்டு” குறள், கஉஎக.

உ. “மாணிழை யரிவை காணிய வொருநாட், பூண்க மாநாநின் புரவி
நெடுந்தோ” பதிற்று. அக: நக - நஉ.

(பிரதிபேதம்) * உண்டானதற்கு உயமை, † நின்றமீ ருக்கவிலும், ‡ போகத் தெய்வத்
திற்தெளித்தசொல், || பரிமான், ஸயமான், நெடுமான்.

98

எளஅ கவித்தொகை கஉரு.

அதனால் வினாகவென்க. ஆய்நலம் - நுணுசியநலம்.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுடனாக பிறந்தது.

இது (க) *காண்கடியே காண்கடித் தாவிற்கு மாபென்றதனூற் கொண்ட
காண்கடித் தாழிசையும் நடைநவிலாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும்
தரவியலொத்து இறுதிநிலையுரைத்த சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி.(எ)

(கஉரு.) கண்டவ ரில்லென வலகத்து ஞ்ணரா தார்

தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளு
ணெஞ்சறிந்த கொடியவை முறைப்பினு மறிபவர்

நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகவின்

வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ

நன்கதை யறியினு நயனில்லா நாட்டத்தா

லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லையகேள்;

அ மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்கு ழிளமுலை

முகிழ்செய முன்கிய தொடர்பவ ஞ்ண்க

ணவிற்பனி யுறைப்பவு நல்காது விடுவா

யிமிழ்திரைக் கொண்ட கொடியை காணீ;

கஉ இலங்கே ரெல்வளை யேர்தழை தைஇ

நலஞ்செல நல்கிய தொடர்பவர் சாஅய்ப்

க. (அ) “இடைநிலைப்பாட்டே, தாவகப்பட்ட. மரபின் தென்ப” என்னும்
தொல். செய். ககச-ஆம் குத்திரவுரையில் ‘தாவீர் சுருங்கு மென்
னது அகப்படுமென்றான், தாவோடு ஒத்து வருந் தாழிசை என்ப
தூஉங் கோடற்கு. என்னை? மக்களகத்துப் பிறந்தான் என்றவழி
அச்சாதியோடொக்கப் பிறந்தானென்பது படுமாகவின்’ என்றுகூறி,
அதற்கும் தொல். செய். ககௌ - ஆம் ‘குத்திரவுரையில் அளவியலாற்
கரிதகமொத்ததென்பதற்கும் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவர்
பேராசிரியர். (ஆ) கச்சினூர்க்கினியர் தொல். செய். ககௌ - ஆம்
குத்திரவுரையில், ‘இது நாலடி யிழிபாகிய நான்கடித்தாவீற்கு மர
பென்ற இலேசாற்கொண்டநான்கடித்தாழிசை தம்முள் அளவொத்து
வந்து கடை வலிலாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும்பெற்றுத்
தாவியவொத்து இறுதிநிலை யுரைத்த கரிதகமும்பெற்ற வொத்தா
ழிசைக்கலிப்பா’ என்று இங்குள்ள செய்தியையே தெளிவாக எழுதி
யிருக்கிறார்.

(பிரதிமேதம்) *. நான்கடிபேய நான்கடித்.

ஐந்தாவது நெய்தல் அ.

என்க

புலந்தழப் புல்லாது விடுவா

யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை கானீ;

கக இன்மணிச் சிலம்பிற் சின்மொழி யைம்பாற்

பின்னொடு கெழீஇய தடவா வல்கு

னுண்வரி வாட வாராது விடுவாய்

தண்ணந் துறைவ தகாஅய் கானீ;

எனவாங்கு;

உக அணையனென் தனிமதி பெருநா நின்னின்

றிறைவரை நில்லா வனைய விவட்குனிப்

பிறையேர் கடர்அதற் பசலை

புறையச் செல்லுநீ மணந்தனை விடினே.

இது வரைவுநீட ஆற்றைத் தலைவிநிலைமை தலைவற்றத் தோழி உற்
அவனை நேருங்கி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) கண்டவ ரில்லென ஃவுலகத்து ஞ்ணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யார். வினைகளு
ணெஞ்சறிந்த கொடியவை † மறைப்பினு மறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்
வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ
நன்கதை யறியினு நயனில்லா (உ) நாட்டத்தா
லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லையகேள்

க. (அ) “தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின், தன்னெஞ்சே
தன்னைச் சுடும்” என்னும் குறளின் உரையில் கெஞ்சு கரியாதற்கு,
“கண்டவ ரில்லென.....கரியில்லை யாகலின்” என்னும் அடிகளை
மேற்கோள்காட்டி, ‘பொய்மறைபாமையின் அது உறலாகாதென்பது
இதனாற் கூறப்பட்டது’ என்பர், பரி; துறன். உகந. (ஆ) “தன்னைத்தன்
னெஞ்சம் கரியாகத் தானடக்கித், பின்னைத்தானெய்தா நலனில்லை”
அறநெறி. உ௦௭. (இ) “வஞ்சித் தொழுகு மதியில்கான் யாவரையும்,
வஞ்சித்தோமென்று மதிழன்மின் -வஞ்சித்த, வெய்கு முனனொருவன்
காணுங்கொ வென்றஞ்சி, யங்கக் குலைவ தறிவு” நீதிநெறி. ௧௪.
என்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. நாட்டம் - ஆராய்ச்சி. † றம். நடு: ௧௪. ஏ: ௧௧.

(பிரதிபேதம்) * உலகத்தணராதார், † மறைப்பவு மறைபாடா னெஞ்சத்திற் குறுகிய.

௭௮௦

கவித்தொகை கஉரு.

எ - து: அறியாதவர்கள்தம் மனம் இது செய்யலாகாதென்று மீளாதே வேறு விவக்குவாரும் இன்றி உலகத்திற் கண்டவர்களும் இல்லையென்று கருதித் தாஞ் செய்யுந் தீவினைகளுள் தாம் கொஞ்சறியவே செய்த கொடிய தீவினைகளைப் பின்பு பிறர் அறியாமல் மறைத்தார்களாயினும் தாஞ் செய்த மையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள் தம்முடைய கொஞ்சத்திற்காட்டில் அணுகிய சான்று வேறில்லையாகையினாலே ஊனவிய பரியிலேபயின்ற வலியினைபுடைத் தாறியருதிரையையுடைய செல்வனே! நீன்னை யான் கழறவேண்டுவதில்லை, அக்கழறவேண்டாமையை கன்றாக அறிந்தேனாயினும் நீன்ளுேடு யான் கொண்ட நலம்பாடில்லாத ஆராய்ச்சியாலே-நீ அன்புடையை யல்லையென்று சொல்லிவந்து நீன்னைக்கழறுவேன்; ஐயனே! நீ அதனைக்கேள். எ-று.

சயன் - உறவு(மாம்.)

அ (க)மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்குழிளமுலை

முகிழ்செய (உ)*முள்கிய தொடர்பவ ஞங்க

(ந) ணவிழ்பளி யுறைப்பவ நல்காது விடுவா

யிமிழ்திரைக் கொண்க கொடியை காணீ

எ - து: மகிழ்ச்சியைச் செய்கின்ற †இனிமைபுடைத்தாகிய மொழியினை புடையாளுடைய தொய்யில் எழுதின இளையமுலை தோன்றுதலைச் ‡செய்யா நின்ற இளமைப்பருவத்தே நீ கூடிய தொடர்ச்சியை, அவன்கண் தோற்று வித்தநீர் துளியாகவியழவும் அதுகண்டும்நல்காது விடுகின்றவனே! ஒலிக்கின்ற திரையையுடைய கொண்கனே! நீ மிகக் கொடியைகாண். எ - று.

கஉ (ச)இலங்(ரு)தே ரெல்வளை யேர்தழை தைஇ

நலஞ்செல நல்கிய தொடர்பவன் சாஅய்ப்

||புலந்தழப் புல்லாதுவிடுவா

(ஃ)யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப X கொடியை காணீ

க. தோழி தலைவனை “அன்பிலை கொடியை” என்றற்கு, “மகிழ்செய் .....சேர்ப்ப கொடியை காணீ” என்னும் பகுதிகள் மேற்கொள்; தோல் கற்பி. கு. கடு. ‘பரத்தைவாயில்’ இளம்.

உ. முன்குதல் - கூடுதல்: கீலக. ௪௨௦, ௬௮௭, ௧௪௧௩, ௧௫௧௪, ௧௬௮௧, ௨௧௮௪.

க. வகர மகாரமும் தம்முள் ஒன்றற்கொன்று எதுகையெனப்படும். உறு
 ரொதுகை, மூன்றா மெழுத்தொன்றெதுகை யென்பாருமுனர்.

ச. "இலங்கே ரெவ்வகை" கலி. எ: கக; சக: உஎ.

இ. இந்நூற்பக்கம் கூடுதல் ச - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

க. "இவகருநீர்த் தய்சேர்ப்ப" கலி. கஉக: இ.

(பிரதிபேதம்) * மூழைய, † இனிமையையுடைத்தாகிய, ‡ செய்யா நின்ற, || புலத்த
 "புலத்திப் புல்லாத(என்பது தொல். பிரதிபேதம்), X வாய்.

ஐத்தாவது நெய்தல் அ.

எ அக

எ-து: எவ்வளவையுடையது அழகையுடைய(க)தழையை உடுத்து
 இலங்குகின்ற. இளமைப்பருவத்து * எழுச்சியினுடைய கலம் மேன்மேல்
 வளர்ந்து செல்லும்படி நீ கல்கிய தொடர்ச்சியை, அவன்மேனிசாய்ந்து நின்னை
 வெறுத்து அழாநீர்க் அது கண்டும் பொருந்தாதே கைவிடுகின்றவனே
 இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே! நீ மிகக்கொடியையகான். எ - று.

கக (2.) † இன்மணிச் (நு)சிலம்பிற் (சு)சின்மொழி யைம்பாற்

நின்னொடு ‡ கெழீஇய தடவர வல்கு

ஹண்வரி வரட வாராது விடுவார்

(ரு)தண்ணத் துறைவ தகாஅர் காணீ

எ - து: இனிதாகிய உள்ளிடுமணியையுடைத்தாகிய சிலம்பினையுடைய
 சிலவாகிய மொழியினையுடையானுடைய மயிரைப் பின்னிமுடிக்கின்ற இள
 மைப்பருவத்தே வந்து பொருந்தின உறவின்பெருமை இடையருது வாரா
 நீர்க், அவளங்குலின் றுண்ணய வரி வரடும்படி அவன்பால் வாராமல்
 அவனைக் கைவிடுகின்றவனே! தண்ணத்துறைவனே! நீ இனித் தருதிப்பா
 டுண்டாகாய் காண். எ - று.

எனவாங்கு அகை.

உ.க அனையனென் றளிநதி பெரும நின்னின்

நிறைவரை நில்ல வளைய ள்ளிவட்குனி

நிறையேர் கடர்நுதற் + ஈசலை

மறையச் செல்லுநீ டுணந்தனை விடியனை.

எ - து: பெருமா! அவனை யான் கூறிய அருதன்மையையுடைய

என்று உட்கொண்டு அளிப்பாய் ; அளித்துவரைந்து தோன்மணந்தனையாய்

13. தழை, இன்னதென்பதும் அதனை இளையமகளி ருடுப்பொன்பதும் இந்நூற்பக்கம் கூட: 8-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும்.

உ. தாழிசையில்லாத இடைநிலைப் பாட்டுக்கு “இன்மணிச்..... தகாய் காண்” என்பது மேற்கோள்; தோல், செய். கு. 8௩௨. பேர். கு. 8௩௭. ௪.

௩. “ஆய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின், பின்னுவிட் டிருளிய வையம்பால்கண்டு” ௩௭. ௫௩: ௭ - ௮.

௪. இந்நூற்பக்கம் ௧௫௬: ௩ ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. விரிக்கும்வழி விரித்தலுக்கு, “கண்ணக் துறைவன்” என்பது மேற்கோள்; தோல், எச்ச. கு. ௪௦௩. ௪ேனா.

(98திபேதம்) : எழிச்சி, | இன்மொழிச்சிலம்பின், இன்மொவிச் சிலம்பினின், இன்னரிச்சிலம்பின். | தழிவியத. || அயட்சினி, + பயகி.

௭௮

கலித்தொகை ௧௨௬.

விடின நின்னையின்றி *இறையினெல்லையில்லாமற் கழன்ற விளையினைபுடைய இவட்கு இனிப் பிறையையொக்குந்திருதுதலிற் றோன்றியபசலை ஒருகாலமும் வாராமல் மறையும்படியாகப் போமென வரைவுகடாவினான். ௭ - ௮.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை † பிறத்தது.

இது “பரத்தை மறுத்தல்வேண்டியும்” என்னும் (௧) குத்திரத்தாற் கை கோளிரண்டற்கும் பொதுவாகப் பொருள் கூறவும் பெறும்.

இது தாழிசையல்லா இடைநிலைப் பாட்டுப்பெற்றப் புல்லாது விடுவா யெனக் குறைத்துவருதலின் யாப்பின்வேறுபட்டகொச்சகம். (௮)

(கஉஅ.) பொன்மலை சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கித்
தன்மலைத் துலகேத்தத் தகைமதி யேர்தரச்
செக்கர்கொள் பொழுதினா னெலிநீவி யினநாரை
முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போ
லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு மிலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு;
௬ அணிச்சிறை யினக்குரு கொலிக்குங்கா னின்றிண்டேர்
மணிக்குர லென்னிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யுள்ளான்ற வொலியவா யிருப்பக்கண் டவைகானற்
புள்ளொன வுணர்ந்துபிற் புலம்புகொண் டிணையுமே;
௧௦ நீர்நீவிக் கருன்றழிக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்
றார்நாற்ற மென்னிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யலர்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூத்த
மலரொன வுணர்ந்துபின் மம்மர்கொண் டிணையுமே;
௧௪ நீணகர் றிறையாற்று ணிணையுநள் வதிந்தக்காற்
றேண்ணெலா யெனநின்னை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
நனவெனப் புல்லுங்காற் காணாாய்க் கண்டது
கனவென வுணர்ந்துபிற் கையற்றுக் கலங்குமே;

நானவாங்கு;

க. தொல். கற்.ரு கள. இச்சூத்திரத்தினுடையிலும் இவர் இச்செய்யுளை
இச்செய்திக்கே மேற்கோள்காட்டி, இதனைக் கைகோ ளிரண்டிற்குங்
கொள்கவென்பர்.

(பிரதிபேதம்) * இனி இஹயினெல்லை. † பிறந்தது. இது தாழிசை.....கொச்சகம்.
இஃ பரத்தை மறுத்தலையெண்டியும்.

ஐத்தாவது நெய்தல் கூ.

௭ அங்

௧௬ பலநினைந் திணையும் பைந னெஞ்சி
னலமர னோயு னுழக்குமென் னொழி
மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்

புதுநல மேர்தரப் பூண்கறின் மேரோ.

இது தோழி தலைவியது ஆற்றமை கூறித் தலைவனை வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

பொன்மலை (க)சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கித்

தன்மலைத் துலகைத்துத் தலைகாழி போர்தரர்

செக்கர்கொள் பொழுதின நெடுநீர் யினநாரை

முக்கோல்கொ ளாங்கண் முதுமொழி நினைவார்போ

லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு (உ)மில்லுநீர்த் தன்சேர்ப்பு

எ-து: (ங)பொன்னையுடைய அத்தகிரியிலே ஞாயிறு சென்றசேர, அஞ்
ஞாயிறு உடனேபட, ஞாயிறின்றி வருந்தின உலகைகோக்கி உலகங்கொண்
டாமும்படியாகத் தலைமையினையுடைய மதி எழாநிற்க, செக்கர்வானத்தைக்
கொண்ட அந்திக்காலத்தின்கண்ணே, (சா) முக்கோலைக் கையிலே கொண்ட
அந்தணர் முதியமொழியை நினைக்கின்றவர்களைப்போலே, இனமான நாளை
கள் ஆரவாரத்தைக் கைவிட்டு இடுமணன்மேலே இறுத்தலைச் செய்யும்
இலங்குநின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே ! எ - று.

(இ) அந்தணர், காஷாயம் போர்த்த குழாங்கள். முதுமொழி - பிரணவம்.

பெரியநாரைசிறகுசிலந்திருத்தலானும்மூக்குத் தரையிலேசென்று||குத்து
தலானும் அதனை முக்கோலை ஊன்றியிருத்தஅந்தணரோடு - ஒப்புரைத்தார்.

(சு)நாரை பகற்பொழுதெல்லாம் பல்லுயிர்க்கு வருத்தஞ்செய்து இரை
கவர்த்து அந்திக்காலத்து ஓர் ஆவாயின்றித் தீங்குசெய்யாதாரைப் போலே

க. “தினகரன்சுநர் நிகழ்க மண்டலம், பணிகொள் செக்கர்தம் படம
தாகவே, யினிய வந்தனைக் கெறியும் வேலைசேர், புனித ரொத்ததப்
புன்கண் மாலையே” வில்லி. குறுபோர். கசஉ.

உ. “இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப” கலி: கஉஇ: கஇ.

ங. “அத்தமென்னும், பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும்” இறை
கு. கஅ. மேற்கோள்.

ச. இந்நூற்பக்கம் இஅ: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

இ. “சிறமீன் கவுட்கொண்ட செத்துவி நாராய்” ஐந் - எழு. கஅ.

ஊ. “கூர்வாய்ப் பறைதபு பெருங்கிழ நாரை, கஞ்சனை தூங்கி யார
லுண்ணு, கீங்காப் பழனப் பெருககர்க் கூடல்” கல். ஈக: உ - ச.

(பிரதிபேதம்) * ததைமதி, † உடனேபட்டு, ‡ ததையிலே. || குத்ததலை தழுக்கோகை,
+ ஒப்புத்தார்.